The background of the cover is a painting. It depicts a landscape with a sky filled with horizontal, wavy bands of color. The colors range from dark, almost black, at the top to bright yellow and orange at the bottom, suggesting a sunset or sunrise. The texture of the painting is visible, with brushstrokes and layered colors. In the lower right corner, two dark silhouettes of people are standing on a dark ground, looking towards the horizon. The overall mood is contemplative and dramatic.

Mikhail Sholokhov

VIRGIN SOIL
UPTURNED

မစ်သေးဂျိုလိုကော့
၏

တော ခိုင်း မြေ

VIRGIN SOIL UPTURNED

ကျော်အောင် ဖြန့်စားဖြန့်သည့်
ဒုတိယပိုင်း

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာစကား

တောရိုင်းမြေ ပထမပိုင်း၏ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းကို ဖော်ပြထားပါသည်။ ယခု ဒုတိယပိုင်းသည် အဆုံးသတ် အပိုင်းဖြစ်ပါသည်။

တောရိုင်းမြေသည် ရုရှားဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တောရိုင်းမြေအခြေတည်သည် ရုရှားပြည်၏ ခေတ် နောက်ခံကားကို သိထားဘို့လိုအပ်ပါသည်။

တောရိုင်းမြေဝတ္ထုသည် ရုရှားပြည် ခွန်သေသတွင် အခြေခံပါသည်။ မဟာ အောက်တိုဘာ ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးပြီးဆုံးပြီးနောက် ခွန်သေသ၌ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမားတို့က ဆိုဗီယက် အစိုးရအား ပြန်လည်ထိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ထိုကာလသည် ပြည်တွင်းစစ်ကာလဖြစ်ပါသည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကာလတွင် တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမားတို့အား အရင်းရှင် နိုင်ငံအချို့က အကူအညီပေးကာ ဆိုဗီယက်ရုရှားပြည်ကြီးတွင် ကွန်မြူနစ်စနစ် အခြေမတည်မီစေရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသေးသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ပြည်သူတို့လက်ဝယ်သို့ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာ ရောက်သွားမည်ကို အရင်းရှင်အစိုးရတို့က ကြောက်လန့်သည့်သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရုရှားပြည်တွင် ကွန်မြူနစ်စနစ် တည်ဆောက်မီ၌ ဆိုလျှင် ပြည်သူတို့ အောင်ပွဲသည် အရင်းရှင်စနစ်အား ခြိမ်းချောက်စေ ပြုတော့မည်ကို စိုးရိမ်သည့်သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကာလတွင် ရုရှားပြည်ကြီးသည် စက်မှုလုပ်ငန်းကို သူထောင်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိပါသည်။ ရုရှားကျေးလက်သည် ခေတ်နောက်ကျသည်။ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ပညာရေး အစစအရာရာတွင် ခေတ်နောက်ကျလျက် ရှိနေသေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိုဗီယက် ကွန်မြူနစ်ပါတီက မြေယာတော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်တခုကို ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းမှာ လက်မှု လယ်ယာမှ စက်မှုလယ်ယာသို့ ကူးပြောင်းရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ အသွင်ကူးပြောင်းရာတွင် စုပေါင်းလယ်ယာကို တည်ဆောက်ရန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

တောရိုင်းမြေ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း စသည့် အချိန်သည် စုပေါင်းလယ်ယာများ တက်ကြွစွာ ထူထောင်သည့် ၁၉၃၀ တစ်ဝက်ဖြစ်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်မှုသည် မြို့ကြီးပြကြီးတို့တွင် တည်တံ့နေပေပြီ။ သို့ရာတွင် ခွန်ကုသိုသော ကျေးလက်၌ကား စတင် အရှိန် ယူဆဲဖြစ်သည်။ ထိုအခွင့်ကောင်းကိုယူလျက် လူနည်းစုံ ရှစ်မြို့ တပ်သားဟောင်းတို့သည် ခွန်ကျေးလက်တွင် တန်ပြန်တော်လှန်ရေးတရပ် ဆင်နွှဲကာ ဆိုဗီယက်အာဏာကို ထောင်ထားခြားနားရန် ကြိုးစားကြသည်။

စုပေါင်းလယ်ယာခွဲခြားရေးကား အောင်မြင်လျက်ရှိနေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သို့ငြားလည်း ရှေးကေးတောသားတို့သည် အသိအမြင် မကြွယ်သေးရကား ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ လယ်ယာလမ်းစဉ်ကို သဘောမပေါက်နိုင်သေး။ အထူးသဖြင့် ပုထုဇဉ်တို့ဓမ္မတာ မိမိပိုင်ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်ကာ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့သို့ ပါဝင်ရမည်ကို သဘောမပေါက်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေကြပါသည်။ ထိုအရေးအခင်းတွင် ချမ်းသာသော လယ်သမားကြီးများသည် တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ပူးပေါင်းကြပါသည်။ ကေးတောသားတို့ကား လယ်ယာ အခွင့်အရေးများကို ချမ်းသာသော လယ်သမားကြီးများလက်ဝယ်မှပိုင်ပိုင်ကာ သူတို့လက်ထဲသို့ အရောက်ပို့ပေးသည့် စုပေါင်းလယ်ယာလမ်းစဉ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်စပြုနေပြီ။ သို့နှင့် စုပေါင်း လယ်ယာ လုပ်ငန်းသည် အနည်းငယ်အောင်မြင်စပြုလာပါသည်။ ထိုအခါ ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်အဖွဲ့သည် အောင်မြင်မှုတွင် ယစ်မှူးက အမှားများကို ကြားလွန်ကြပါသည်။ စုပေါင်းလယ်ယာ အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ သာ မကတော့ပဲ ကြက် တံစသည် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များကိုပါ သိမ်းယူကြပါသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တို့ကား တက်ကြွလွန်း အားကြီးသဖြင့် သေနတ်ပြကာပင် စည်းရုံးကြပါသည်။ ဤတွင် ဆိုဗီယက် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ထိုအမှားများကို အချိန်မီ ပြင်ဆင်ရန် ရှေ့ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

တောရိုင်းမြေဝတ္ထုပထမပိုင်းတွင် စာရေးသူ မစ်ခေးရှီလိုကော့သည် ထိုသဘောကို အမိအရ ရေးသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။

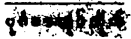
တောရိုင်းမြေဝတ္ထု ဒုတိယပိုင်းကား တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားတို့ကို ပြန်လည် တွန်းလှန်သော အပိုင်းကို ရေးသားထားပါသည်။

တောရိုင်းမြေတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင် သုံးဦးရှိပါသည်။

ဥန်ဒေသရှိ ဂရယ်ဖျို ရွာကလေးတွင် ရတ်ဇမော့နော့ ဟုခေါ်သည့် ကော့ဆက်က ပါတီအုပ်စုကို ဦးစီးသည်။ သူသည် ကေးတောသားတို့ ဘာဝ သနားကြင်နာစိတ်ရှိသည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ယုံကြည်သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ပျော့ပျောင်းသည်။ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ကား ကေးရွာ ပါတီအုပ်စု အတွင်းရေးမှူး နာဂုနာ့ပင် ဖြစ်သည်။ နာဂုနော့သည် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ပြင်းထန်စွာယုံကြည်သည်။ ရှေးတော်လှန်ရေးပြီးလျှင် ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်အောင် ဆင်နွှဲရဦးမည်ဟု ချီလည်း မမှတ်မသ် ခံယူသည်။ သူ့အယူကား တခါတရံ တဖက်စွန်းသို့ပင် ရောက်နေတတ်သည်။ သူ့ကိုနှစ်ဦးကြားတွင် လုပ်အားပေးရန် မြို့မှဆင်းလာသော အလုပ်သမား ရဲဘော်ခါဗီးခေ့က ဟိန်းပေးသည်။ စာရေးသူ မစ်ခေးရှီလိုကော့သည် မတက်ကြွလွန်းသော တဖန် မပျော့ပျောင်းလွန်းသော အလယ်အလတ်လမ်းကို ညွှန်ပြလိုသည်ဟု ယူပါသည်။ ပြင်းထန်လွန်းသော ကွန်မြူနစ်တို့ကို ရတ်ဇမော့နော့နှင့် ခါဗီးခေ့တို့က ထိန်းပေးခဲ့ပါသည်။ ဤသည်ပင် စာရေးဆရာ မစ်ခေးရှီလိုကော့၏ စေတနာအရင်းခံဟု ယူပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာတွင် ဤအဘော်တို့ကို ငိုမိအောင်ကြီးစား၍ ပြန်ဆိုထားပါသည်။

စာရေးသူ မစ်ခေးရှီလိုကော့အကြောင်း အနည်းငယ်ဖိတ်ဆက်ပေးလိုပါသည်။ မစ်ခေးရှီလိုကော့သည် ရှေးပြည် တောင်ပိုင်းသား ကေးတောသားတယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ရှေးပြည်တွင် စစ်တိုက်ကောင်းသည်ဟု ထင်ရှားသည့် ကော့ဆက် စစ်သည်တော်အနွယ်ဝင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၀၅ မေလ ၂၄ တွင် မွေးပါသည်။ သူ၏ဇာတိချက်ကြောသည် ဋွန်မြစ်ကမ်းပေါ်က ရေဇီလင် ကော့ဆက်ကေးရွာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဖေသည် အလုပ်အကိုင် အတည်တကျရှိသူ မဟုတ်ပါ။ လူလတ်တန်းစားတယောက်မျှသာ

ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ အမေမှာ မြေကျွန်တယောက်၏သမီးဖြစ်ပါသည်။ မစ်ခေးကို အထက်တန်း ကျောင်းသို့ပို့သည့်အခါတွင်မှ သူ့ သားထံ စာရေးရန် စာရေးစာဖတ်ကို သင်ကြားခဲ့ရပါသည်။

၁၉၁၇ တွင် ရုရှားပြည်၌ ဇာဘုရင်ကို ထောင်ထားခြားနားသည့်အခါ မစ်ခေးရှီလို ကော့သည် ဆယ်နှစ်နှစ်သားအရွယ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်ပြီးနောက် တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမားတို့က ဆိုဗီယက်အာဏာကို ချေမှုန်းရန် ကြိုးစားသည့်အခါ သူသည် အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ခွန်ဒေသ၌ တပ်နီတော်ကိုဝင်ပါသည်။ ၁၉၂၂ တိုင်အောင် တပ်နီတော်၌အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။ ထိုကာလကား ပြည်တွင်းစစ်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။

မစ်ခေးရှီလိုကော့သည် စာရင်းအင်းဘက်တွင် စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းဘူးပါသည်။ မူလ တန်းကျောင်းဆရာ၊ သင်းဘောကြီးကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်သမား၊ စာရင်းကိုင်၊ သတင်းစာ ဆရာ အဖြစ်တို့၌လည်း ကျင်လည်ခဲ့ဘူးသည်။ သူ၏ဘဝအတွေ့အကြုံကား စုံလှပါသည်။

၁၉၂၃ တွင် မစ်ခေးသည် ဝတ္ထု စတင် ရေးပါသည်။ ၁၉၂၆ တွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားလှသည့် 'ဒါနိုဘဲ တင်မြို့ငြိမ်းနေတဲ့ ခွန်' ဟူသော ဝတ္ထုမြည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို စတင် ရေးသားသည်။ ၁၉၄၀ တွင် ပြီးဆုံးကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ပြည်တွင်းစစ်ကာလ ကို ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

တောရိုင်းမြေကိုမူ ရှီလိုကော့သည် နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ရေးပါသည်။ ပထမပိုင်းကို ၁၉၃၂ တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၆၀ တွင်မှ ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်၍ ရေးပါသည်။

ဤတောရိုင်းမြေကို ရုရှားဘာသာမှတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်သို့ဘာသာပြန်ဆိုထားပြီးမှ မြန်မာဘာသာသို့ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘာသာစကား နှစ်ဆင့်ကူးပြောင်း ပြန်ဆိုသည်လည်း မည်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာပြန်သူသည် မူရင်းစာရေးဆရာ၏ အာဘော်တို့ကို ငုံ့မိအောင် ကြိုးစားပြန်ဆိုထားပါသည်။ သို့ငြားလည်း အချို့နေရာ၌ ဆိုလိုရင်း အာဘော် ငုပ်ချင် ငုပ်နေပါလိမ့်မည်။ သို့အတွက် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသူတို့၌ တာဝန် ရှိပါကြောင်း။

၂၄၊ ၁၉၆၇

ကျော်အောင်

အဓိက ဇာတ်ဆောင်များ။

ကပ်ဇညက်။ ။ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်။
 ကော်ရှင်ဝက်။ ။ခရိုင်ကွန်မြူနစ်ပါတီ အတွင်းရေးမှူး။
 ကွန်ဘရတ်၊ မိတ်ဘန်နီကော့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင် လူလတ်တန်းစား ကော့ဆက်။
 ဂါယက်။ ။ချမ်းသာသောမြေရှင်ကြီး။
 ဆေးမြွန်၊ ဘီဗီးဘေ့၊ ။ပုတီးလော့ စက်ရုံအလုပ်သမား၊ စုပေါင်းလယ်ယာတွင် လုပ်အား
 ပေးရန် ကျေးရွာသို့ ဆင်းလာသူ ကွန်မြူနစ်။ ဂရယ်မုချီ စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌ။
 ဆေးမြွန်၊ လက်ပူ့ခေ့။ ။ကော့ဆက် လူချမ်းသာ။
 တီဖိုပေ။ ။ဝတ်စုံကော့။ ။လူချမ်းသာ ဖရော်၏သား။
 တစ်၊ ခိုရိုဘင်။ ။တပ်နိုတော် တပ်သားဟောင်း၊ ချမ်းသာသောမြေရှင်။
 ဘယွမ်ကာ၊ ဥဂူကော့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာ ဒုတိယ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကော့ဆက်။
 ဘီယာ။ ။စုပေါင်းလယ်ယာ စားဖိုမှူး။
 ဘမ်မစ်။ ။ကော့ဆက် လယ်သမား။ စကားနည်းသဖြင့် 'တေမီ' ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။
 နိုကီစေတ်။ ။တူဖွန်စက္ကိုင်ရွာ ရောင်ခြည်နီ စုပေါင်းလယ်ယာ ဥက္ကဋ္ဌ။
 နက်ဝတာရင်ကို။ ။ခရိုင်ပါတီအတွင်းရေးမှူးသစ်။
 ဖရော်၊ ဘမတ်ဝကော့။ ။ချမ်းသာသော ကော့ဆက်မြေရှင်။
 ဗာယာ။ ။ဒါဗီးဒေါ့ကို တဖက်သတ်ချစ်နေသည့် လယ်သူမကလေး။
 ဗင်နစ်။ ။ကော့ဆက် လယ်သမား။ စုပေါင်းလယ်ယာကို ဆန့်ကျင်သူ။
 ဧိုင်ကိုခေ၊ ဂလူ၊ ကော့။ ။ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်။
 မာကာ၊ နာဂူခေ့။ ။ဂရယ်မုချီ ကွန်မြူနစ်ပါတီအုပ်စု အတွင်းရေးမှူး။
 မာရီနာ၊ ဝိယာကိုဗား။ ။အန်ဒရေး ရတ်ဇမော့ကော့နှင့် ရုနော့သည့် မုတ်ဆိုးမ။
 ယာကွတ်၊ လူးကစ်၊ အေ့ဝထေ့ခေ့။ ။လျှောက် နှစ်ဖက်နှင်း အတန်အသင့် ချမ်းသာ
 သည့် လယ်သမား၊ စုပေါင်းလယ်ယာ မန်နေဂျာ။
 ရှယ်ရှူကာ။ ။အကြားလွန်သည့် အဖိုးအို၊ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းဝင်။
 လှရှူကာ၊ နာဂူလေခိုဗား။ ။မာကာ နာဂူခေ့၏မိန်းမ။
 လက်ယက်ဝက်။ ။တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား၊ ယခင် ဇာဘုရင်တပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သူ။
 အကင်း (အကြီး)။ ။စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းဝင် ကော့ဆက်။
 အကင်း (အငယ်)။ ။ယင်း၏သား။
 အဂါမွန်၊ ဘမ်ဆေ့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာ တတိယအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်။
 အတာမန်ရှူကော့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်။ သို့သော် စိတ်ထဲက ဆိုဗီယက်အစိုးရကို
 ကြောင်လက်သည်းဝှက် ဆန့်ကျင်နေသူ။
 အလက်ဇင်းဘီး၊ ပေ၊ ဇေ့ဆက်။ ။ဇာဘုရင်တပ်မှူးဟောင်း၊ ယခု ဆိုဗီယက် ဆန့်ကျင်
 ရေး တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား။
 အောဆစ်၊ ကွန်ဘရတ်ကို။ ။ဂရယ်မုချီသို့ ဝါဒဖြန့်ချိရေး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရောက်
 လာသည့် ယူကရိန်း အလုပ်သမားရဲဘော်။
 အိုင်ဗင်၊ နိုင်ဒီဗီယော့ခေ့။ ။ကွန်ဒရတ်ကို၏အဖွဲ့တွင် ပါလာသည့် လူငယ်ကွန်မြူနစ်။
 အိုင်ဗင်၊ ဗတာနီကော့။ ။စုပေါင်းလယ်ယာ ကော့ဆက်။ သို့သော် မလိုလားသူ။
 အပ်ပလေ့၊ ရှာလီ။ ။ဂရယ်မုချီရွာ ပန်းဘဲဆရာ။

စုစုံစာအုပ်တိုက်

ပထမပိုင်း ဇာတ်လမ်း အကျဉ်းချုပ်

၁၉၃၀။

နှင်းစိုင်း နှင်းခဲတို့ အရှည်ပျော်စ ဂုဏ်နဝါရီလ တညနေခင်းတွင် ဂရယ်မုချီရွာကလေးသို့ မြင်းစီးသမားတယောက် ရောက်လာသည်။ ထိုသူသည် ခရီးသွားတယောက် ဖြစ်သည်။ ဂရယ်မုချီသို့ရောက်လျှင် ယာကွတ်လုံးကပ်၏အိမ်ကို ရှာစေ့မေးစမ်းလေသည်။ ယာကွတ်ကား ဧည့်သည်ကို အစတွင် မမှတ်မိ။ နောင်မှ သူ၏ တပ်မှူးဟောင်း ပေါ်လော့ဆက် ဖြစ်မှန်း သိလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်တွင် ဂျာမန်တို့ကို အတူတိုက်ခဲ့ ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ပေါ်လော့ဆက်ကား မိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်မကား အချိန် မတော် ရောက်လာသည့်ဧည့်သည်ကို ညစာ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးလေသည်။ ဧည့်သည်က ညစာ စားပြီးလျှင် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တို့ကို ဆက်လက်၍ ပြောပြနိုင်လေသည်။

x x x

ပါတီ ခရိုင်ကော်မတီ၏ ရုံးခန်းတခုတွင် ပါတီအတွင်းရေးမှူးသည် ရဲဘော် ဒါဗီးဒေါ့ ဆိုသူနှင့် စကားပြောနေကြသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကား အလုပ်သမား ရဲဘော်တယောက်ဖြစ်သည်။ ဝုပေါင်းလယ်ယာ စည်းရုံးရေးအတွက် မော်စကို လီနင်ဂရက် စသော မြို့ကြီးများမှ အလုပ် သမား နှင့်သောင်းငါးထောင်တို့သည် တောရွာများသို့ဆင်းကာ ဝုပေါင်းလယ်ယာ ပေါ်ထွန်း ရေးအတွက် စည်းရုံးရေးဆင်းကြရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုအထဲတွင်ဒါဗီးဒေါ့လည်းတယောက် အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူသည် ခရိုင်ပါတီ အတွင်းရေးမှူးနှင့် ဆွေးနွေးနေ လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝုပေါင်းလယ်ယာ စည်းရုံးရေးသည် အစပျိုးစ ရှိသေးသည်။ ချမ်းသာ သော လယ်သမားများဖြစ်ကြသည့် ကုလတ်များက လယ်ထွက်သီးနှံကို အားလုံး မအပ်ကြ။ လူအား လုပ်အား အများကြီး လိုနေသောအချိန် ဖြစ်သည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုနေ့မှာပင် ဂရယ်မုချီရွာသို့ စည်းရုံးရေးဆင်းရန် ခရီး ထွက်ရ တော့ မည်။ ထို့ကြောင့် အတွင်းရေးမှူးက မှာကြားစရာရှိသည်တို့ကို မှာကြားကာ ညွှန်ကြားစရာရှိ သည်တို့ကို ညွှန်ကြားသည်။ သူတို့၏ရည်မှန်းချက်ကား ရာနှုန်းပြည့် ဝုပေါင်းလယ်ယာ အောင် မြင်ရေးဖြစ်သည်။ အတွင်းရေးမှူးအဆိုအရမူ ဝုပေါင်းလယ်ယာ၌ ဆင်းရဲသော လယ်သမား များနှင့် အလယ်အလတ် လယ်သမားတို့သာ စုစည်းရမည်။ အရေးကြီးသည်မှာ ကုလတ်များ ပေါ်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့သွားမည်ဖြစ်သော ဂရယ်မုချီ၌ ကွန်မူနစ် သုံးဇယာကရှိသည်။

မူနစ်အတွင်းတို့၏

ယင်းတို့အနက် အောင်လံနီ တံဆိပ်ရသူ ပါတီအတွင်းရေးမှူးကား ဆက်ဆံရေး ကြမ်းသဖြင့် သတ်ထားရမည်ဟူ၍လည်း ခရိုင်အတွင်းရေးမှူးက မှာလိုက်သေးသည်။

အားလုံးမှာကြားပြီးသည့်နောက် ဒါဗီးဒေါ့သည် မရှင်းလင်းသည်တို့ကို မေးမြန်းသည်။ ကုလတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဒါဗီးဒေါ့ ခေါင်းထဲတွင် မရှင်း မြစ်နေသေးသည်။ ကုလတ်များကို ယခုအချိန်တွင် လက်ဖျားနှင့်မတို့ရဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကို သူ နားမလည်နိုင်။ ခိုင်ငံရေး တိုက်ပွဲပြီးဆုံးကာ အာဏာလက်ဝယ်ရနေပြီးချိန်တွင်မူ ကုလတ်တို့ကို မဆုံးမရလျှင် မခက်ပေဘူးလားဟု ဒါဗီးဒေါ့ စောဒက တက်သည်။ သို့နှင့် ဒါဗီးဒေါ့သည် ခရိုင်အတွင်းရေးမှူးနှင့် သဘောထားကွဲလွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အတွင်းရေးမှူးကို မကျေနပ်။ သူကား စတုရင်မြာကြားသည့်အတိုင်းပင် တသဝေမတိမ်း လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထိုနောက် ဒါဗီးဒေါ့သည် ဂရယ်မျူချီရွာမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ရွာသို့ရောက်လျှင် ဆိုဗီယက် အဖွဲ့ရုံး၌ စတည်းချကာ ကျေးရွာပါတီယူနစ်ဝင် သုံးဦးနှင့်တွေ့ဆုံ၍ ရောက်လာရသည့်အကြောင်းကို ဒါဗီးဒေါ့က ရှင်းပြလေသည်။

ဂရယ်မျူချီ ပါတီယူနစ်တွင် အတွင်းရေးမှူးကား နာဂုနေဘုဖြစ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ရတ်ဇဗျော့နေဘု ဖြစ်သည်။

ဒါဗီးဒေါ့က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ကာ လက်ရှိ အခြေအနေကို မေးမြန်းသည်။ ထိုနောက် အစည်းအဝေးတခု အမြန်ဆုံးကင်းပရန်လည်း ညွှန်ကြားသည်။

နာဂုနေဘုက လက်ရှိအခြေအနေကို ရှင်းပြသည်။ သူတို့ရွာတွင် လယ်ယာလုပ်သား အသင်းတခုရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအသင်းသည် ဆင်းရဲသော လယ်သမားများ စုပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားသည့် အသင်းဖြစ်သည်။ ဘာတခုမျှ မည်မည်ရရ မလုပ်နိုင်။ ပစ္စည်းအင်အား လူအင်အား နည်းသည်။ သို့သော် သူတို့အသင်းသည်လည်း ခေတ်နှင့်အညီ စုပေါင်းလယ်ယာ လုပ်မည်ဟု ကြွေးကြော်နေသည်။ အတွင်းရေးမှူး နာဂုနေဘုနှင့် ဥက္ကဋ္ဌ ရတ်ဇဗျော့နေဘုတို့က ထိုအသင်းသို့ မဝင်။ သို့သော် ၁၉၂၀ တွင်မူ ကွန်မြူနစ်ဟုခေါ်သော ဘုံရိပ်သာတခုသို့ ဝင်သည်။ ကွန်မြူနစ်ပီပီ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံး ဘုံရိပ်သာအတွက် စွန့်လွှတ်ကာ ဝင်သည်။ သို့သော် ဘုံရိပ်သာ ဥက္ကဋ္ဌကား အပုပ်နံ့လှိုင်သော အာကတ်ရှကာ ဆိုသူဖြစ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြောင့် သူတို့ စိတ်ပျက်ကြသည်။

အာကတ်ရှကာ သည် ကုန်သည်အကျင့် မကုန်။ အမြတ်အစွန်းကိုသာ ပဝေနထားကာ လုပ်ကိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်မဖြစ်။ ရတ်ဇဗျော့နေဘု သဘောကား ထိုနေရာမျိုးတွင် ယာကွတ်ကို တင်ချင်သည်။ နာဂုနေဘုကမူ ယာကွတ်ကို မကြိုက်။ ဆက်ဆံရေး ညံ့သည်ဟု ဆိုသည်။

× × ×

ထိုနေ့ညမှာပင် ယာကွတ်အိမ်သို့ ဧည့်သည်တော်ကြီး ပေါ်လော့ဆက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ပေါ်လော့ဆက်သည် ညစာစားပြီးနောက် သုလာခဲ့ရသည့် ကိစ္စကို ယာကွတ်အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ရန် စကားရိပ်မသန်းမီ ယာကွတ်၏ သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်သည်။ အထူးသဖြင့် ဆိုဗီယက် အစိုးရအပေါ် သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်သည်။

ယာကွတ်သည် အခွင့်ကြိုလာသည်နှင့် ဆိုဗီယက်အစိုးရအပေါ် မကျေနပ်ချက်တို့ကို အနံ့ထုတ်လေသည်။ အခွန်အတုတ် ကြီးလေးလာသည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြောသည်။ သီးထွက်အားလုံးကို အစိုးရက သိမ်းသဖြင့် အခွန်ဟောင်းလောင်း ကျန်ခဲ့ရပုံကိုလည်း ပြော

သည်။ စစ်တပ်ထဲကထွက်ပြီးနောက် ကြီးစားမင်းစား လုပ်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် လယ်ဧက ခုနစ်ဆယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ယာကွတ်ကို ကုလတ်စာရင်းထဲ သွင်းကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ယခုအချိန်အထိမူ စုပေါင်းလယ်ယာကို အတင်းအကြပ် မဆော်သြသေး။ သို့သော် လည်း ယနေ့နက်ဖြန်မှပင် စုပေါင်းလယ်ယာ စတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရိုင်မှ ကိုယ်စားလှယ် ရဲဘော်တယောက် ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ယာကွတ်က ပေါ်လော့ဆက်အား သတင်းပေးသည်။ ယာကွတ်ကမူ စုပေါင်းလယ်ယာကို မကြိုက်။ သူက နွားတကောင်ထည်ကာ ဆင်းရဲသော လယ်သမားက မောင်းဖိစုတ်တသည်သာ ထည့်နိုင်မည့် စုပေါင်းလယ်ယာကို မကြိုက်ဟု ဆိုသည်။

ထိုနောက်တွင်မူ ပေါ်လော့ဆက်သည် သူ့အကြောင်းကို ယာကွတ်အား ရှင်းပြလေသည်။ ပေါ်လော့ဆက်သည် ကွန်မူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးကို တပ်မှထွက်ကထည်းက လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ခုံရုံးတွင် အစစ်ခံရစဉ် ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ထိုနောက် လူယောင်ဖျောက်ကာ ကျောင်းဆရာအဖြစ် ရွာတရွာတွင် လုပ်ကိုင်နေသည်။

ဆက်လက်၍ ပေါ်လော့ဆက်က ယာကွတ်အား ကွန်မူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးတရားဟောသည်။ ကွန်မူနစ်ခေတ်ကား ဘုံခေတ်ကြီးဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ပစ္စည်း မရှိ။ အဆုံးတွင် အိမ်ကမယားကိုပါ တုံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းလိမ့်မည်ဟု ပေါ်လော့ဆက်က ဆိုသည်။ ထိုသို့ ဆိုရုံမဟုတ်ဘဲ သွေးထိုးပေးလေသည်။

ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ကြမလဲ။

ပေါ်လော့ဆက်က နည်းလမ်းရှာကြံပေးသည်။ ယင်းမှာ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးအတွက် နိုင်ငံခြားအဆက်အသွယ်ပင် ရထားပြီ။ နိုင်ငံခြားက အားတက်သရော ကူညီကြလိမ့်မည်။ မိုးဦးကျတွင် ဒွန်ဒေသကို လွတ်မြောက်အောင် တိုက်ယူမည်။ ဂရယ်မုချီပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တူချန်စကျိုင်၊ ဗျိုင်စကျီ၊ ဗျိုင်စကျီ၊ ခုစရော့စကျီ ကျေးရွာတို့တွင်လည်း တန်ပြန်တော်လှန်ရေးတပ်သား သုံးရာကျော် စုစည်းမိပြီ။ သည်လိုဆိုလျှင် ယာကွတ်လည်း သူ့အဖွဲ့၌ ပါဝင်နိုင်မည်လား။

ပေါ်လော့ဆက်ကား ယာကွတ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း သိမ်းသွင်းသည်။ ယာကွတ်ကား စိတ်ပါလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဧည့်သည်ကြီးအိပ်လျင် အမေနှင့် တိုင်ပင်သည်။ သူ့အမေ အဖွားဘိုကား ကွန်မူနစ်တို့ကို မင်းဆိုး မင်းညစ်၊ ဘုရားသခင် အားပျော်နှင့် ဆန့်ကျင်သူများဟု ယူဆနေရာ သားဖြစ်သူ ယာကွတ်အား အားပေးအားမြှောက်ပင် ပြုလိုက်သည်။ သို့နှင့် နောက် တနေ့မနက်တွင်မူ ယာကွတ်သည် ပေါ်လော့ဆက်၏ ပုညညာဉ်ခံ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားအဖြစ် စာရင်းသွင်းလိုက်လေသည်။

x x x

ဂရယ်မုချီ ရွာကလေးတွင် စုပေါင်းလယ်ယာ ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် အစည်းအဝေးတခု ကျင်းပသည်။ ထိုအစည်းအဝေးသို့ ဆင်းရဲသော လယ်သမားများ စုစုပေါင်း သုံးဆယ်ခုနစ်ယောက် တက်ကြသည်။ ခရိုင်ကိုယ်စားလှယ် ဒါဒီဒေါ့က စုပေါင်းလယ်ယာအကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ကုလတ်တိုင်း သွေးစုပ်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် စုပေါင်းကာကွယ်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်ယာကိုလည်း ခေတ်မီနည်းဖြင့် စိုက်ပျိုးကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သူပြောနေစဉ် တယောက်တပေါက် ဝင်၍ မေးကြ ပြောကြသည်။ အချင်းချင်း စကားနိုင် ပြောကြသည်။

အချို့ကလည်း လယ်ယာ လုပ်သား အသင်း ပျက်စီးခဲ့ရပုံကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ တိုင်
 တောကြပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းဖွဲ့ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်
 ကြသည်။ လယ်သမားများအနက် လူမစ်ရှင်ကလေး အတော်အတန် တက်ကြသည်။ သူ
 သည် ဆင်းရဲသော လယ်သမားဖြစ်သည်။ ကုလတ်၏ သွေးစုပ်နှိပ်စက်မှုကို ကောင်းကောင်းခံ
 ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကုလတ်များ ဆိုးရွားပုံကို ဖွင့်ချသည်။

သို့နှင့် ထိုအစည်းအဝေးမှာပင် ကုလတ်များ၏ ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းရန်ပါ ဆက်
 လက် ဆွေးနွေးကြသည်။ သူတို့သည် အချိန်တက်ကာ ကုလတ် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်
 ကောင်းကောင်း ဝင်သွားကြသည်။ ကုလတ်စာရင်းကိုဖတ်ကာ ပစ္စည်းသိမ်းထိုက်သူ အပြစ်
 ပေးထိုက်သူတို့ကို စာရင်းကောက်သည်။ အချို့လယ်သမားများကား ကုလတ်တို့ကို အကာ
 အကွယ် ပေးကြသည်။ များသောအားဖြင့်မူ ကုလတ်တို့ကို နှိပ်ကွပ်ရန် သဘောတူကြ လေ
 သည်။ ဖရော့ဒ်ဖတ်စကော့နှင့်တီမိုဖေးတို့ကား နှိပ်ကွပ်ခံရမည့် ကုလတ်စာရင်းဝင်များ ဖြစ်
 သွားကြသည်။

တစ်မိုရိုဒ်ဟုခေါ်သော ကုလတ်အကြောင်း ဆွေးနွေးသည့်အခါ နှိပ်ကွပ်ရန် မဲဆန္ဒ
 မပေးကြသေးဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။ ဒါမီးဒေါ့အား နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ နာဂုနေ့က တစ်မိုရိုဒ်အကြောင်း ရှင်းပြသည်။ တစ်မိုရိုဒ်သည် မူလက
 တစ်နှိပ်တော်သားတယောက်ဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေးအပြီး လယ်လုပ်ရာမှ ကြိုးစားသဖြင့်
 တဖြည်းဖြည်း မြေပိုင်ရှင်ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။ တော်လှန်ရေးကိုကား မဆန့်ကျင်။ သို့
 သော် ပုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်မှုကို မရွံ့နိုင်သည့်အခြေသို့ ရောက်လာသည်။

ဒါမီးဒေါ့က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ရန်သူကိုရန်သူလိုသဘောထားရန်တင်ပြ၍ တစ်မိုရို
 ဒ်၏ ပစ္စည်းများကိုသိမ်းရန် အဆိုတင်လိုက်လေသည်။ သို့ဖြင့် ညဉ့်နက်မှ အစည်းအဝေး
 ပြီးခဲ့သည်။

ထိုညတွင် ဒါမီးဒေါ့သည် နာဂုနေ့အိမ်သို့ လိုက်သွားသည်။
 လမ်းတွင် နာဂုဒေါ့က ဒါမီးဒေါ့အား ချွံ့အကြောင်း ပြောပြလေသည်။
 နာဂုနေ့သည် ပစ္စည်းအတော်အသင့်ရှိသော ကော့ဆက်တယောက်၏ သားဖြစ်
 သည်။ လယ်ဧက နှစ်ရာငါးဆယ်အထိ ပိုင်သည်။ စစ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ ဂျာမန်ကို တိုက်ခဲ့သည်။
 စစ်ထဲမှာပင် ဗော်လရှီဖတ်တယောက် ဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ ပြည်တွင်းစစ်တွင်ကား သူရဲ
 ကောင်းတံဆိပ် ရခဲ့သည်။

× × ×

၁၉၁၁ ကြီး ရတ်ဇော့နေ့သည် ၁၉၁၁ တွင် စစ်မှုထမ်းရန် ဇာဘုရင့်တပ်သို့ ဝင်ခဲ့
 သည်။ ရွာစရိတ်ဖြင့် တပ်ထဲသို့ သူ့ကို ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဆင်းရဲသော ကော့ဆက်တ
 ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ဂျာမန်နှင့်တိုက်သည်ပွဲတွင် မိန့်ဂျော့ သူရဲကောင်းတံဆိပ်ရခဲ့သည်။
 မိန်းမကို အမေအိုကြီးထံ ထားခဲ့ရသည်။ ၁၉၁၀ တွင်မူ ရွာသို့တခေါက် ပြန်လာသည်။ ကြာ
 ကြာ မနေရ။ ထိုနောက် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ပြန်သွားရသည့်အခါ ရှုပ်ရှက်တပ်သားများက
 ရတ်ဇော့နေ့၏ မိန်းမကို မုဒိုန်းကျင့်ကြသည်။

ရွာသို့ သူပြန်လာသောအခါ ထိုစိတ်မချမ်းသာစရာသတင်းကို ကြားရသည်။ သူ့မိန်း
 မသည် အရှက်ကို အသက်နှင့် လဲလိုက်သည်။ အမေဆိုးပြီးနောက် သားငယ်လည်း ဆိုးခဲ့
 သည်။ အမေအိုကြီးက သွားလေသူရေးခဲ့သည့် စာကို ပေးသည်။ အရှက်နှင့် အသက် လဲသွား
 ကြောင်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ရေးခဲ့သည့် စာပင် ဖြစ်သည်။

ပျက်စောထုန်တိုက်

ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် ရန်သူကို လက်စားချေရန် မြင်းကိုခုန်းစိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လူပိတ်ဝင်လာကာ ခွင့်လွှတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ရတ်ဇမော့နော့သည် နောက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ တက်ဝယ်တည်း နေခဲ့သည်။ အမေကြီးကမူ သူ့ကို အကူအညီ ပေးနိုင်မည့် ချွေးမတယောက် ရှာခဲ့ရန် နားပူသည်။

သို့နှင့် ရတ်ဇမော့နော့သည် မာရီနာခေါ် မုတ်ဆိုးမတယောက်ကို တွေ့လေသည်။ မာရီနာ၏ အိမ်ကိုပြင်၍ မိုးပေးရာမှ အကျမ်းဝင်သွားကြသည်။ သူတို့ကား ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေကြပြီ။ လက်မလှုပ်ရှားမည်သာ ကျန်တော့သည်။ အမေအိုကြီးက မုတ်ဆိုးမနှင့်ကြိုက်သည်ဟု သဘောမတူ။ အိမ်နားက မြီးကောင်ပေါက်မကလေးနှင့် သဘောတူသည်။ ရတ်ဇမော့နော့ကား မာရီနာ၏ အယုအယတွင် ကြည်နူးနေလေသည်။

ထိုညက အစည်းအဝေးပြီးသော် မာရီနာ၏အိမ်သို့ ရတ်ဇမော့နော့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်သွားသည်။

ရတ်ဇမော့နော့က မာရီနာအား စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းသို့ဝင်ခိုင်းသည်။ မာရီနာက ငြင်းဆန်သဖြင့် စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ကြသည်။ မာရီနာသည် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ ရတ်ဇမော့နော့ကား အရင်းနှီးဆုံးသူတယောက်က စုပေါင်းလယ်ယာကို မဝင်ဟု ဆိုသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားလာသည်။ ထိုညတွင် သူ အိမ်၌ မပျော်။ ထိုအခါ ဒါမီးဒေါ့ မျက်နှာကို မြင်လာသည်။ “အင်း ဒီပေါ့တီဝင် ချော့ဟာတော့ အခြေအပြင်ရှိတဲ့ ပါတီဝင်ပါဘဲလေ” ဟု တက်ဝယ်တည်း နှစ်သိမ့်မိလေသည်။

× × ×

နောက်တနေ့တွင် ကုလတ်များ၏ပစ္စည်းများကို သိမ်းရန် စီစဉ်ကြသည်။ လူနှစ်စုခွဲ၍ ကုလတ်အိမ်များသို့သွားရန်စီစဉ်သည်။ နာဂူနော့ကား ဧကန်ပယ် ရှောင်ပယ် လုပ်နေသည်။ ဖရော်၏အိမ်သို့တက်လျှင် သူ့သား တီမိုဖေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရလိမ့်မည်။ တီမိုဖေးကား သူ့ မိန်းမ လူရှကနှင့် မရှင်း မရှင်းဖြစ်နေသည်။ သို့ကြောင့် ဒါမီးဒေါ့ကို ဖွင့်၍ပြောသည်။ ဒါမီးဒေါ့က ဇွတ်အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ သူတို့အဖွဲ့တွင် နာဂူနော့၊ ဒါမီးဒေါ့၊ လုဗ်ရှက၊ ရှယ်ရှ၊ ကာနှင့်အခြားကော့ဆက်သုံးယောက်တို့ ပါသည်။ နောက်တစုတို့ကား ရတ်ဇမော့နော့ ခေါင်းဆောင်လေသည်။

သူတို့သည် ပထမဆုံး တစ်ကော့အိမ်သို့ သွားကြသည်။ တစ်ကော့ကို မတွေ့ရ။ နွားမြီထဲတွင်လည်း နွားများ မရှိတော့။ ရွာပြင်သို့ မောင်းထုတ်သွားလေပြီ။ သူတို့လည်း တစ်ကော့နောက်သို့ လိုက်ကြသည်။ ချောင်းကော့တခုအလွန်တွင် တစ်ကော့ကိုတွေ့ရသည်။ နာဂူနော့က နွားများ အိမ်ပြန်မောင်းခဲ့ရန်ပြောသည်။ တစ်ကော့ကား အခြေအနေမှန်ကို မေးမြန်းသည်။ နာဂူနော့က ကုလတ်ပစ္စည်းကိုသိမ်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဖြေသည်။ တစ်ကော့ကား အားမတန်၍ မာန်လျော့လိုက်ရလေသည်။

× × ×

ရတ်ဇမော့နော့နှင့်အဖွဲ့သည် ဖရော်၏အိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ အိမ်သားအစုံအညီ တွေ့ရသည်။ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ရတ်ဇမော့နော့က လာရင်းကိုစွက်ပြောကာ ဖရော်ပိုင်အိမ် မြေ လယ် ယာ ကျွဲ နွား အားလုံးကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

ဖရော်ဇာသား တိမိုဖေးက “ဒီလိုဥပဒေမျိုး မရှိဘူး။ ဒါဟာ ဒဗြဲတိုက်တာသဲ” ဟု ဆိုသည်။ ဖရော်ကား စိတ်ထိခိုက်ကာ ကြမ်းပေါ်မှ မူးမူးလဲကျ သွားလေသည်။ သို့သော်လည်း သနားမနေနိုင်။ သူ့ကိုသည် ဖရော်ပိုင်ပစ္စည်းများကို စာရင်းလုပ်ကြသည်။ တိမိုဖေးသည် အကော်ဒီယန်ကြီးကိုမပေးနိုင်ပါဆိုကာ ဆွဲလှသည်။ ထိုပစ္စည်းကား သူ့အမြတ်ခိုးဆုံးပစ္စည်း တခုဖြစ်သည်။ ယင်းကိုတီးကာ ရွာထဲကအမျိုးမျိုးကို ညှဉ်ရသည်။

သူ့ထိုလူသိုက်တွင် စကားနည်းသဖြင့် တေမီဟုနာမည်ကြီးသော ဒမ်မစ် ပါလာသည်။ ယခုလိုအရေးတွင်ကား ဒမ်မစ်သည် ငြိမ်ရွံ့ မနေ။ အမေကြီးထံမှ သေတ္တာသော့ကို တောင်းလေသည်။ “ကွန်တော်ထိုမှာပစ္စည်းတွေသိမ်းဘို့ သော့ရိုက်ချိုးခွင့်ရှိပါသလား” ဟု မေးသည်။ ရုတ်တရော့ နေ့က “ရှိသည်” ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် ဒမ်မစ်လက်ချက်ဖြင့် မီးခဲသေတ္တာကြီး ပွင့်သွားသည်။

သံကတင်တလုံး၊ ငှက်မွှားအိပ်ရာတခု၊ ခေါင်းအုံးသုံးလုံး၊ သစ်သားကုတင်နှစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် ဆယ်နှစ်လုံး၊ မိန်းမဝတ်အနွေးထည်တခု၊ သိုးရေအင်္ကျီတထည်၊ ဖိနပ်သစ် သုံးစုံ၊ အဝတ်စ လေးကိုက်၊ ဤကား ဖရော်ဇာအိမ်မှ ပစ္စည်းစာရင်း တပိုင်းတစ ဖြစ်သည်။ အားလုံးလှည်းတစီးတိုက်စာ ရှိသည်။

ထိုအခိုက် မင်ခေးသည် သမီးငယ်ကိုဆွဲရမ်းရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ ရုတ်တရော့နေ့က ခေါ်သထွက်ကာ တွန်းလိုက်သည်။ “ဒါ နိုင်ငံရေးအလုပ်၊ မိန်းမသားကို မဆွဲရမ်းရ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။ မင်ခေးက လဲနေရာမှထကာ အမြစ်အပျက်မှန်ကို ရှင်းပြသည်။ ဖရော်ဇာ သမီးငယ်သည် ဂါဝန်များကို တသည်ပြီးတသည် ထပ်ဝတ်နေသဖြင့် သူက တားဆီးရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်စရာပင်။ ထိုနောက် စပီးကျီ သော့ကိုပါ ရိုက်ချိုးလိုက်ကြလေသည်။

× × ×

နာဂူနေ့သည် တစ်ကော့နှင့်အတူ နွားအုပ်ကို မဲကာ ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒါမီးဒေါ့က ကုလတ်အိမ် နှစ်အိမ်တိုက်ကာ စာရင်းများ ပြုလုပ်ပြီးပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် နာဂူနေ့က တစ်ကော့ထံမှ သေနတ်ကိုတောင်းသည်။ တစ်ကော့က မပေး။ ထိုအခါ တစ်ကော့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ ခရိုင်ရုံးသို့ပို့ရန် စီစဉ်သည်။ တစ်ကော့သည် နွားထမ်းပိုးကျင့်ဖြင့် ဒါမီးဒေါ့ကို ရိုက်သည်။ မမိ။ ထိုနောက် မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သဖြင့် ဒါမီးဒေါ့ မျက်နှာတွင် သွေးများ ရဲသွားသည်။

နာဂူနေ့သည် တစ်ကော့ ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခရိုင်သို့ ပို့ရန် စီစဉ်လေသည်။

တစ်ကော့က သူ့အား တနေ့တွင် အသေသတ်မည်ဟု ကြိမ်းခြောင်းသည်။ နာဂူနေ့က “ခင်ဗျား တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားဘဲ” ဟု ဆိုလေသည်။

× × ×

ထိုနေ့ညတွင် ဆိုမီယက် ရုံးခန်း၌ သူတို့ စုဝေးကြသည်။ ကုလတ် ပစ္စည်းစာရင်းများ အပ်နှံကြသည်။ ဒါမီးဒေါ့၏ ခေါင်းတွင်ကား ပတ်တီးတခု စည်းထားလေသည်။ ရုတ်တရော့နေ့သည် စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ သူ့များထမင်းအိုး ရိုက်ခွဲသည့် အလုပ်၊ သူ့များ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရသည့် အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဟု ဆိုသည်။ နောက်ဆုံးသိမ်းသည့် ကုလတ် ဂါယက်

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

အိမ်ရောက်လျှင် ကလေးများ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နာဂုနေ့က ရတ်ဇမော့နေ့ကို ကြည့်ကာ ဒေါသထွက်လာသည်။ ထိုအခါ ဒါဗီးဒေါ့က နှစ်သိမ့်ကာ သူ့သဘောထားကို ရှင်းပြသည်။

“ကျုပ်တို့သားသမီးတွေ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျတော့ သူတို့ကသနားကြရလား” ဟု မေးသည်။ ထိုနောက် ဒါဗီးဒေါ့သည် သူ့ဘဝကို ဇာတ်ကြောင်းလှန်းသည်။ သူ့အဖေကား အလုပ်သမားသပိတ်တွင် ပါသဖြင့် ဇာဘုရင်၏ အစိုးရက ဆိုက်ပေးရီးယားသို့ အဖို့ခံရသည်။ ထိုအခါ ကုန်သည် အိမ်ထောင်စု ငတ်ပြတ်သဖြင့် အမေက မကောင်းမှုဖြင့် အသက်မွေးကာ သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ရှာကြံကျွေးမွေးခဲ့ရသည်။ “ဒါနုများ ခင်များ သူတို့ကို သနားတာ အံ့ပါရဲ့” ဟု ဒါဗီးဒေါ့က နာကျင်စွာ ဆိုသည်။ နာဂုနေ့ကား ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ရတ်ဇမော့နေ့ကို ခုန်၍ အုပ်လေသည်။

x x x

စာသင်ကျောင်းတွင် အစည်းအဝေးရှိသည်။

ဒါဗီးဒေါ့ဝင်လာလျှင် အဖျိုကလေးများက တီးဘိုးစကားပြောကာ ပြည်ဘီတီ မကြားခိုးနား ပြောကြသည်။

ဒါဗီးဒေါ့က ပြည်သူပိုင် သိမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းစရာတို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ ထိုနောက် စုပေါင်းလယ်ယာခွဲရေးကို ရှင်းပြသည်။ နားလည်သည့်လူလည်း ရှိသည်။ နားမလည်သည့်လူလည်း ရှိသည်။ နားမလည်သူက များသည်။ သို့သော် အများစုပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြသည့် သဘောကိုကား ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်။ အဖျိုကား စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းထဲ မဝင်နိုင်ဟု ဆိုသည်။ မိတ်ဒန်နီကော့ကား စိတ်အားထက်သန်သည်။ စုပေါင်းလယ်ယာခွဲရေးကို ထောက်ခံ ပြောဆိုသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ထောင်ပေါင်းခြောက်ဆယ် ခုနှစ်အိမ်တောင်စုပေါင်း၍ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်း ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြလေသည်။

x x x

မိတ်ဒန်နီကော့ သည် အစည်းအဝေး က ပြန်လျှင် တညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းသို့ဝင်ရန် အဦးစားကြီး စဉ်းစားသည်။ သူ့ပိုင် နွားတရည်းကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ သူ့နွား၊ သူ့လှည်း၊ သူ့မြေတို့ကို သံယောဇဉ်ကြီးနေသည်။

နောက်တနေ့မနက်တွင်ကား လျှောက်လွှာရေးလိုက်သည်။

x x x

နာဂုနေ့အဖွဲ့သည် တစ်ကော့အိမ်ဝင်းထဲ၌ ဘုံနွားတင်းကုတ်တခုဆောက်လုပ်နေကြသည်။ ထိုနောက် ပစ္စည်းသိမ်းရန် ကုန်ရှိ နေသေးသော ကုလတ်တယောက်၏ အိမ်သို့ သွားရန် စီစဉ်ကြသည်။ ထိုကုလတ်မှာ လက်ပပီနေ့ဖြစ်သည်။ ရတ်ဇမော့နေ့၊ မိတ်ဒန်နီကော့၊ ဥက္ကတတို့အဖွဲ့သည် လက်ပပီနေ့အိမ်သို့ သွားကြသည်။

ဂရယ်မုချီရှာကလေးကား ယခုမှ လုပ်လုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။ သူတို့သည် လက်ပပီနေ့ အိမ်ရှေ့တွင် ပစ္စည်း စာရင်း ပြုလုပ်ကြသည်။ ဘေးကြည့်ပရိသတ်ကား ထင်ကြေးအဖျိုးမျိုးပေးနေကြသည်။ တရွာလုံးပင်လက်ပပီနေ့၏ အကြောင်းကို သိကြသည်။ ရွာတွင် သွေးအစင်ဆုံးကုလတ်တယောက်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးလိုလိုပင်ဝမ်းသာနေကြသည်။ လက်ပပီနေ့သည် နှမြောသည်။ တွန့်တိုသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ရတ်ဇမျော့နော့တိုအဖွဲ့ကား လက်ပရီနော့အိမ်မှ ဘဲငန်းကြီးတကောင်ကိုပါ သိမ်းကြ
သည်။ဥဂ္ဂကော့နှင့် လက်ပရီနော့၏မိန်းမကြီးသည် ငန်းကြီးကို တယောက်က ခေါင်းက ကိုငါ်
တယောက်က ကိုယ့်ကင်္ကင်ကာ လုနေကြသည်။ ဥဂ္ဂကော့လက်ထဲတွင် ခေါင်းပါသွားပြီး မိန်းမ
ကြီးလက်ထဲတွင် ကိုယ်ပါသွားသဖြင့် ပရိသတ်သည် တဘားဟား ရယ်ကြလေသည်။

x x x

ဂရယ်မျချီရွာ က လေး ကား ယခုအခါ ပို၍ပင် လှုပ်ရှားလာသည်။ ကော့ဆက်တိုသည်
လမ်းဆုံ လမ်းထောင့်တို့တွင် ပိုင်းဖွဲ့ကာ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းနှင့် မတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး
ထင်ကြေးပေးနေကြသည်။ ညနေတိုင်း အဖွဲ့ရုံးတွင် အစည်းအဝေးများပေးသည်။ညသန်းကောင်
မှ ပြီးလေ့ရှိသည်။ နာဂုနော့ကား တဖြည်းဖြည်း ကြလို့ပေးသည်။ ခေါင်းခေါ်ကား အတည်
ငြိမ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ရတ်ဇမျော့နော့ကား စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် သူ့ကို ခါမီးဒေါ်က အားခေး
ရသည်။

ကုလတ်အနှယ်ဝင်တိုသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကြကာ အချိန်ရှိသရွေ့ အချင်းချင်း စုဝေး
ကာ စုပေါင်းလယ်ယာအကြောင်း မေ့မော့ကြသည်။ ဘိုးဖမ်းအဝေးသို့ ယာကွတ်လည်း
မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုအစုအဝေးသို့ အမြောက်တစ်သားဟောင်း ခေါ်ပရော့
လည်း ရောက်လာဘတ်သည်။ သူသည် ရှင်မြူဘင်သားဟောင်း တယောက်ဖြစ်သည်။ ရှင်မြူ
တပ်ကို မဝင်ဘဲ ရှောင်နေသော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးဘယောက် ရောက်အလာတွင် မဝင်ဘဲ
မနေရတော့သည့် အခြေသို့ ရောက်လာသဖြင့် ဝင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှင်မြူဘင်များ
ဆုတ်သည့်အခါ ရွာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို လက်ပရီနော့အဖွဲ့သားအသင်းကြံ
သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခေါ်ပရော့သည် လက်ပရီနော့ကို အစိုပင် အကာအကွင်းပေးနေ
သည်။

ဗိုလ်ကြီး ပေါ်လော့ဆက်ကား ယာကွတ်အိမ်တွင် စတည်း ချနေဆဲ ရှိသေးသည်။
ယာကွတ်ကိုမူ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းသို့ ဝင်ကာ အဖွဲ့ဝင်ငန်းလဲဝင်နှင့် ပြေးကမ်း
သည်။ ယာကွတ်သည် မြေပိုင်ရှင်ကလေးများကို စုစည်းကာ ဘန်ပြန် တော်လှန်ရေးကို ဆွေး
နွေးသည်။ ပေါ်လော့ဆက်ထံမှ သတင်းစုံကို တဆင့်ပြောကာ ဝ အငြိမ်းသည်။ယာကွတ် ပတ်
ဝန်းကျင်တွင် ကော့ဆက်သုံးဆယ် စုခိနေပြီ။

ယာကွတ်သည် ကွန်မျူနစ်ဆန်ကျင်ရေးတရားကိုလည်း ဟောသည်။ကွန်မျူနစ်တိုသည်
မိန်းမကိုပါ တပ်စွည်းအဖြစ် သိမ်းပိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လေ့ရှိသည်။

ခေါ်ပရော့ကား တန်ပြန် တော်လှန်ရေးကို စိတ်မဝင်စား။ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆသည်။
ခေါင်းဆောင် မရှိ။ လက်နက် မရှိ။ဘာမျှမတတ်နိုင်ဟု ယူဆသည့်အငှိကြောင့် ယာကွတ်တို့နှင့်
သဘောထား ကွဲလွဲရသည်။ ထို့ပြင် ယာကွတ်အိမ်၌ စင်နိုလ်ဟောင်းဘယောက် စတည်းချ
နေသည်ဟု ကြားရကြောင်းကိုပါ ခေါ်ပရော့က ပြောဆိုမေးမြန်းသည်။ ယာကွတ်က ဇွတ်ငြင်း
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခေါ်ပရော့သည် စကားများကာ လက်ပရီနော့မျက်နှာကို လက်သီး
နှင့် ထိုးကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယာကွတ်တို့ကား လူစုခွဲလိုက်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ယာကွတ်သည် အစိုးရိမ်ကြီးစိုရိမ်
မိသည်။ ထို့ကြောင့် တီမိုဇေးကိုခေါ်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ပေါ်လော့
ဆက်ကို ဖြစ်သမျှ အစီရင်ခံသည်။ ပေါ်လော့ဆက်က ယာကွတ်ကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသည်။
ထိုနောက် သူတို့သည် ခေါ်ပရော့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ခေါ်ပေရော့သည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ ရင်လေးရောအကြောင်း တို့ကို စဉ်းစားနေသည်။ ယာက္ခတ်အကြောင်းကို ဆိုမိယက်အဖွဲ့သို့ ဖွင့်ပြော လိုက် ရ လျှင် ကောင်းမည်လားဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိလေသည်။ သို့နှင့် ငိုက်ကန့် အိပ်ပျော်သွားလျှင် ပြင်ဘက်က တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပေါ်လော့ဆက်က ခေါ်ပေရော့ကို ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်သတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ မိန်းမ မာရီယာကို မျက်နှာ အဝတ်ဖြင့် ဖိကာ သတ်သည်။ မာရီယာကား မသေမရှင်ဖြစ်ကာ အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်သည်။ သို့သော် မတတ်သောတော့သဖြင့် မျက်နှာကို ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်သတ်လိုက်လေသည်။

ယာက္ခတ်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်ကြလျှင် ပေါ်လော့ဆက်သည် အိမ်ရှင်မထံမှ အရက်တခွက် တောင်းသောက်ကာ ခန်းလုံးပြည့် လှည့်ကန်နေလေသည်။ သူ့စိတ်ကား လှုပ်ရှားနေလေသည်။

× × ×

ထိုအချိန်တွင် ဂရယ် ဖျူချီ နှင့် ပြီလနာ မျိုးစုံ ပေါ်ခဲ့သည်။ ထိုပြီလနာတို့သည် ဒါမီးဒေါ့ နေ့ငမောက်သို့ ချောက်ခဲ့သည့်ချည်းသာဖြစ်သည်။ သူ့သဘောအရကား ယခုမှ လူတန်းစား တိုက်ခွဲခြင်းထန်လာပြီဟု ဆိုချင်သည်။ လယ်ရှင်ကလေးများသည် စုပေါင်းလယ်ယာ လုပ်ငန်းကို ဆန်ကျင် တိုက်ခိုက်လာကြသည်။ ယာက္ခတ် တက်ကြွသည်ဟုကား ထင်သည်။ နာဂုနေ့ကို မူ သူနားမလည်းခေါ်ပေရော့ အသတ်ခံရသဖြင့် ပြီလနာမှာ ပို၍ နှစ်လွေးလာသည်။ အမှုကား မပေါ်။ ရယ်ဇေယျော့နော့ကမူ ခေါ်ပေရော့အမှုမှာ မိန်းမမှ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက် ချသည်။ နာဂုနေ့က မူကား ကုလတ်လက်ချက်ဟု စွဲသည်။ သို့သော် တပ်အပ်မပြောနိုင်။ သက်သေ မပြနိုင်။ ကုလတ်တွေ ရှုပ်နေသဖြင့် နယ်နှင့် ဒဏ်ပေးချင်သည်ဟု ကြိမ်းမောင်းသည်။

အစည်းအဝေးများကား ပြတ်သည် မရှိ။ သူတို့သည် ဖွဲ့ပြီး စုပေါင်း လယ်ယာအသင်းကို နာမည်မှည့်ရန် မည်သို့ပေးကြသည်။ နောက်ဆုံး ရဲဘော်စတာလင်၏ နာမည်ကို မှည့်လိုက်ကြသည်။ 'ရဲဘော်စတာလင် စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်း။'

× × ×

ဒါမီးဒေါ့သည် နာဂုနေ့ အိမ်တွင် တည်းခို နေသည်။ နာဂုနေ့ မိန်းမ လှ၍ ကာ သည် ဒါမီးဒေါ့ကို ပြည်တီးတီလုပ်လာသည်။ နာဂုနေ့လည်း ယင်းကိုလိသည်။ ဒါမီးဒေါ့အဖို့ကား ခေါင်းရွပ်စရာတခု တိုးလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော် နာဂုနေ့အား 'ခင်ဗျာ့ မိန်းမ မကောင်းဘူး' ဟု ထည့်ထိုးပြောချလိုက်သည်။ ထိုစကားမှစ၍ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်း ရောက်သွားသည်။ ထိုနောက် ဒါမီးဒေါ့သည် စကားပြတ်ရန် ယာက္ခတ်အိမ် သွားမည်ဟု ပြောကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ နာဂုနေ့ကမူ ဒါမီးဒေါ့တယောက် ယာက္ခတ်ကို အထင်ကြီးရမည်လားဟု ဒေါ့ယဖြစ် ကျန်ရပ်ခဲ့လေသည်။

× × ×

ဖေဖွာရီလ။

ယာက္ခတ်ကား ဆိုမိယက်အဖိုးရကို မျက်ဆီးရန် အမျိုးမျိုး ကြံစည်အားထုတ်နေသည်။ ခေါင်းထဲတွင် ပေါ်လော့ဆက်ပြောသည့် အကြံအစည်တခု ဝင်လာသည်။ ဟင်းမှာ နွားများကို စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်း ပေးမည်အတူ သတ်စားသည်က ကောင်းသေးသည် ဆိုသည့် အတွေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ယာက္ခတ်သည် ခြံထဲ၌ သူလိုသိုးတကောင်ကို သတ်နေသည်။

ပုခံစာအုပ်တိုက်

ထိုအချိန်တွင် ဒါမီးဒေါ့ သူ့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ယာကွတ်ကား သူ့အကြံအစည် သိ၍ ရောက်လာတာ များလားဟု စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သို့သော် ဒါမီးဒေါ့ လာခြင်းမှာ လယ် ယာ (ကိစ္စ ဆွေးနွေးရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါမီးဒေါ့၏ စိတ်ထဲတွင် ယာကွတ်ကို အစော့အကြံ များသော လယ်သမားကြီးတယောက်ဟု ထင်နေလေသည်။ သူ့ထိုနှစ်ယောက်သည် လယ်ယာ လုပ်ငန်းကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ယာကွတ်က စိတ်ကူးယဉ်ကာ အကြံကြီး အစည်းကြီးများကို တင်ပြသည်။ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကိုကား စဉ်းစားနေရန်မလို။ ဒါမီးဒေါ့အထင်ကြီးသွင် ပြီးရောမဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ယာကွတ်က သိပ္ပံ နည်းစိုက်ပျိုးရေး ကို မရှုစင်များမှ တဆင့် ပြောပြသည်။ ဒါမီးဒေါ့ကလည်း သူ့မျှော်လင့်သည့် အ တိုင်းပင် အထင်ကြီးသွားသည်။ ထိုနောက် ယာကွတ်က နွားမြိ၌ သန့်ရှင်းရန် သဲငင်းရမည့် ဟူ၍လည်း အကြံပေးလိုက်လေသည်။

× × ×

ယာကွတ် နမူနာပြုလိုက်သဖြင့် ဂရယ်မျိုချီတရွာလုံး နွားသတ်ကြသည်။ စုပေါင်း လယ်ယာသို့ ကား မိမိပိုင်နွားကို အလကားမပေးနိုင်ဟု သဘောထားကြသည်။

အဖိုးကြီးရှယ်ရူကာလည်း တကောင်တည်းသော နွားပေါက်ကလေးကို သတ်လိုက် သည်။

ထိုသတင်းသည် ရတ်ဇမော့နော့ထံသို့ ရောက်လာသည်။ သူလည်း ဒါမီးဒေါ့ထံသို့ အရေးတကြီး ပြေးလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒါမီးဒေါ့သည် အမဲသားဆွပ်ပြုတ် တပန်းကန်ကို အားရပါးရ သောက်နေလေသည်။

ရတ်ဇမော့နော့က တရွာလုံး နွားသတ်နေကြကြောင်း သတင်းပေးသည့်အခါ ဒါမီး ဒေါ့က ချက်ချင်း အစည်းအဝေးခေါ်ရန် ပြောလိုက်သည်။

ယခုအခါ ဒါမီးဒေါ့သည် အခြား အိမ်တအိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဒါမီးဒေါ့သည် နွားသတ်သည့်ကိစ္စကို နာဂုနော့နှင့် တိုင်ပင်ရန် ရောက်လာသည် လှရှကာ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်လုပ်နေသဖြင့် ဝေးဝေးသွားနေရန် နာဂုနော့ကပြောသည်။ ဆက်တိုက်ပင် နာဂုနော့သည် လှရှကာကို ပြစ်တင်မောင်းခဲ လုပ်လေသည်။

တခါတုန်းကလည်း လှရှကာလို မိန်းမမျိုးသည် ယောက်ျား၏ တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်း ကို အကူအညီမပေးသည့်ပင် ဝင်၍ နှောင့်ရှက်မည့် မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်ဟု ဆိုသွားသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ယခုအခါ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးအတွက် စိတ်အား ထက်သန်နေသည့် အခိုက် လှရှကာလို မိန်းမကြောင့် တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် အကျမခံနိုင်ဟူ၍လည်း ရှင်းပြသေးသည်။

ယခုလည်း နာဂုနော့သည် စကားမပြောသေး။ လှရှကာ ထွက်သွားမှ သူတို့ စကား စ ပြောကြသည်။

နွားသတ်သည် ကြားရလျှင် ဒါမီးဒေါ့ ဒေါသထွက်သည်။ ‘ဒီကောင်တွေကို ပစ်သတ် ရမယ်’ ဟု ဆိုသည်။

ဒါမီးဒေါ့ကား သူ့စကားကို လက်မခံ။ ထိုစကားသည် အစွန်းထွက်လွန်းသောစကား ဖြစ်သည်။ သူ့ထိုနှစ်ယောက်ကား သဘောထား ကွဲလွဲကြသည်။ သို့နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး အစည်းအဝေးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အစည်းအဝေးတွင် ဒါမီးဒေါ့က နွားသတ်သူကို စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းဝင်ခွင့် ပြုရေး၌ စဉ်းစားရလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ အစည်းအဝေးကား ဆူညံကာ ထုံးစံအတိုင်း တယောက်တပေါက် ပြောကြသည်။

အစည်းအဝေးကအပြန် ဒါမီးဒေါ်နှင့် ရတ်ဇမျော့နေ့တို့သည် မြင်းစောင်းကိုဝင်၍ ကြည့်ကြသည်။ လမ်းတွင် မှောင်ရိပ်တခု ခားတလက်ကိုထားသောလူတယောက်ကို ရတ်ဇမျော့နေ့ မြင်လိုက်သည်။ ထိုသူကား ဝက်သတ်ရန် ခားတမြဲမြဲသွေးနေသူ ဖြစ်လေသည်။

x x x

နောက်တနေ့ ဂရယ်မျူချီပါတီ အုပ်စု အစည်းအဝေး က တရွာ လုံး ရှိ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဘဲ အားလုံးကို စုပေါင်းလယ်ယာက သိမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒါမီးဒေါ်က ရွာအတွက် ကြက်၊ ဘဲ သိမ်းရန်အဆိုကို ကန့်ကွက်သေးသည်။ နာဂူနေ့က သဘောမတူ။ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်း အစည်းအဝေးကလည်း ကျွဲ၊ နွား၊ ကြက်၊ ဘဲ သိမ်းရန် သဘောတူသည်။ မိန်းမများကသာ ကန့်ကွက်ကြသည်။

အဖိုးကြီးရှယ်ရှကာအား ကြက်၊ ဘဲ ခြံကို ကြည့်ရှုရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ အဖိုးကြီးကား နွားပေါက်ကလေးကို အမဲပေါ်ထားသဖြင့် အမဲသား လှိုင်လှိုင် စားနေရသည်။ သို့နှင့် တနေ့တွင် အကြီးအကျယ် ဝိုက်နာလေတော့သည်။

x x x

ဂရယ် မျူချီ ရွာက လေး တွင် ယခုအခါ ပြဿနာအရပ်ရပ်တို့ ခေတ္တမျှပြေလည်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ ကြက်၊ ဘဲ အားလုံး စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းသို့ ရောက်လာ ကြသည်။ ကြက်ခြံကြီးကား ဆူညံနေလေသည်။

ကုလတ်တိုထံမှ သိမ်းသည့်ခွဲသော ပစ္စည်းများကို ဆင်းရဲသော စုပေါင်း လယ်ယာ အဖွဲ့ဝင်တို့အား ဝေပေးသည်။ ထိုတာဝန်ကို ယာကွတ်အား ပေးသည်။ ပစ္စည်းက နည်း၍ လိုချင်သူက များနေသည်။ လုဗစ်ရှကင် သည် စိတ်တိုင်းကျ အဝတ်အထည်များကို ရွေးယူ သည်။ ဗောင်းမိနှင့်ဖိနပ်ကား စိတ်တိုင်းကျရသည်။ အင်္ကျီမူ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးမရနိုင် ဖြစ် နေသည်။ မဝတ်ဖူးသော ဘောင်းဘီကြီးကို ဝတ်ရသဖြင့် သွေးတမျိုး ကြွနေသည်။

ဥရှကော့၏မိန်းမသည် တစ်ကော့မိန်းမဝတ်သော သိုးမွေးအင်္ကျီတထည် ရသည်။ သို့သော် ကလေးငယ်များအတွက် မရသဖြင့် အင်္ကျီကိုမယူတော့ဘဲ ကလေးငယ်များအတွက် အဝတ် အထည်ကိုသာ ယူမည်ဟု ဆိုသည်။ အနားတွင်ရှိနေသော ဒါမီးဒေါ်သည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လာသည် နှင့် လိုသမျှ ကလေး အင်္ကျီများ ပေးလိုက်သည်။ ဥရှကော့ မောင်နှံသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျလာသည်။

ထိုသတင်းကိုကြားသည့်အခါ အဖိုးကြီး ရှယ်ရှကာလည်း ဒါမီးဒေါ်ထံသို့ ပြေးလာကာ ထောက်ခံစာ တောင်းသည်။ နာဂူနေ့က သူ့ကို မြေရှင်အိမ် သိမ်းစဉ် ထွက်ပြေး ရပါမည် လားဟု ဒေါ်သဖြစ်နေသဖြင့် မပေးနိုင်ဟု ဆိုသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖိုးကြီးကို စကားနိုင် လှ မပြောနိုင်သဖြင့် ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ယာကွတ်ထံ အင်္ကျီ တထည် သွား၍ တောင်းသည်။

x x x

တည့်ချမ်း။

မှောင်မိုက်နေသည်။ ဂရယ်မျူချီရွာကလေးတွင် မိတ်ဖန်နီကော့သည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အတွေးလွန်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က မော်စကိုသို့ရောက်ခဲ့သည့် အကြောင်းလည်း သူ့ ခေါင်းထဲ၌ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ရင်ပြင်နီရွှေတွင်လျှောက်ကာ လီနင်၏ရှေ့တွင် အကြာကြီး

ရပ်ကြည့်ခွဲပုံတို့ကို အမှတ်ရလာသည်။ ကရင်မလင်နံရံ အောင်လံနီကြီးသည် ဆိုဗီယက် နယ် နိုဗီတိုက်ကျော်လွန်ကာ လွင့်နေသည်။ ထိုခဏတွင် မိတ်ဒန်နီကော့သည် သူ့အမေမြေပြာသော စကားဘာတို့ကို သတိရလာသည်။ အမေက ဆိုသည်။

“ငါ့သား၊ မငိုလေနဲ့။ ဘုရားသခင်က မျက်ရည်ကျတာ မကြိုက်ဖူး။ ဆင်းရဲသားတွေ ဟာ သည်းခံပေးမယ်။ ငိုရင် ဘုရားသခင် စိတ်ဆိုးမယ်။ စိတ်ဆိုးရင် ဒို့ မျက်ရည်တွေကို ဆီး နှင်းအဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီး ပင်လယ်ပြာကြီးကို ဖုံးလိုက်လိမ့်မယ်။ ဒီဗဟာ့ သင်းတော့တွေ လမ်း ဖောက်ပြီးပျက်ကုန်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် များရည်တွေကို နှင်းစိုင်ခဲတွေ အဖြစ် ဖန်ဆင်း လိုက်လို့ စပါးတွေ၊ ဂျုံတွေပျက်စီးပြီး လူတွေဝတ်ကုန်လိမ့်မယ်။”

ထို့ကြောင့် မိတ်ဒန်နီကော့သည် ဆင်းရဲသားလည်း မငို၊ ကြိတ်မှိတ်ခံသည်။

ယခုမှ မိတ်ဒန်နီကော့သည် ဘုရားသခင်ကို မယုံကြည်တော့။ ကွန်မူနစ် ပါတီသာ လျှင် ဝေကယျာလုံးရှိ လုပ်သားပြည်သူတို့ကို လွတ်မြောက်ရေးလမ်းသို့ ပို့နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံ ကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှိသမျှ ကြိုက်ပါဘာအားလုံးကို စုံပေါင်းလယ်လားလို့ ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ညများတွင် အိပ်မပျော်။ သူ ပိုင်ကျုံး နွားများကို စုပေါင်း လယ်ယာသို့ အပ် လိုက်ရသဖြင့် နှမြောနေသည်။ နွားခြံကား ရှင်းနေသည်။ မြို့ကံတွန်သုံးကိုလည်း မကြားရ တော့။ သူ့ မိန်းမ ပိုင်တွေ့ချနေသည်ကိုလည်း မကြည့်ရှုနိုင်ဖြစ်လာသည်။

နောက်တနေ့မနက်တွင် မိတ်ဒန်နီကော့သည် ကြက်ခြံသို့ သွားသည်။ ကြက်ခြံတွင် ကား အဖိုးကြီးရှယ်ကော့သည် ကြက်ခြံထိန်းအလုပ်ကို မပျော်ပိုက်သဖြင့် ညည်းညူနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ကြက်ဘဲသိမ်းသဖြင့် ဟရွာလုံး ဝယက်ရိုက်နေသည်။ ဒါမီးဒေါ့ကား ထို လမ်းစဉ်ကို သဘောမကျနိုင်ဖြစ်လာသည်။ ထိုလမ်းစဉ်ကြောင့် ပါတီကျဆုံးမည်၊ စုပေါင်း လယ်ယာ ကုဆုံးမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

သူနှင့် သဘောမတူသူကား နာဂုနေ့ဖြစ်သည်။

ဒါမီးဒေါ့ကမူ ဤလမ်းစဉ်သည် အသေးအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ကြက်၊ ဘဲ သိမ်းခြင်းဖြင့် အ ခွန်မဖြုန်းသင့်။ ထို့ကြောင့် ကြက်၊ ဘဲများ အိမ်ပြန်ဖို့ရန် နာဂုနေ့ကို နားချသည်။ ဤလမ်း စဉ်သည် လက်ဝဲသေ့ဖွဲ့ရေး လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်ဟု ဒါမီးဒေါ့က ဆိုသည်။ ရုတ်စမျောနေ့က လည်း ဒါမီးဒေါ့ကို သဘောတူသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နာဂုနေ့က လျော့ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မကျေနပ်လှ။

× × ×

ခရိုင်ကော်မတီ ရုံးခန်းတွင် ဒါမီးဒေါ့ ရောက်နေသည်။ ခရိုင် အတွင်း ရေး မှူး က သူ့အား စုပေါင်း လယ်ယာကိစ္စ၊ ကုလတ်ကိစ္စတို့ကို မေးသည်။ ကုလတ်များကို ခရိုင်ကော်မတီသို့ ပို့လိုက်သဖြင့် ပြစ်တင်သည်။

ဒါမီးဒေါ့က အောင်မြင်သည်ကို အစီမံခံသည်။ ကြက်၊ ဘဲကိစ္စကို ရှင်းပြသည်။ အတွင်းရေးမှူးက ကြက်ဘဲများကို သိမ်းပြီးလျှင် ပြန်ပေး ဘို့ မလိုဟုဆိုသည်။ ထို နောက် ကုလတ်များကိစ္စ၊ ခေပေရော့ လင်မယား အသတ်ခံရသည့် ကိစ္စတို့ကို ပြောကြသည်။ အတွင်းရေးမှူးသည် ဒါမီးဒေါ့ကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်း၍သာ နေသည်။

× × ×

စုပေါင်းလယ်ယာအသင်း အစည်းအဝေး။ ထို အ စည်း အ ဝေး တွင် မျိုးစေ့စုဆောင်းရေး၊ လုပ်ငန်းခွဲဝေရေး၊ စက်မှုကိရိယာပြင်ဆင်ရေး၊ ကျွဲစာ နွားစာ စုဆောင်းရေးကိစ္စတို့ကို ဆွေး နွေးကြသည်။ ယာကွတ်ကတကေတွင် ဂျုံသုံးစာင်းစိုက်ရန် အကြံပေးသည်။ အားလုံးက

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

များသည်ဟု ပြောကြသည်။ အစည်းအဝေးသည် တယောက်တပေါက် ဖြစ်လာကာ ဆူညံ လာသည်။ ထိုနောက် လုပ်ငန်းခွဲဝေသည်။ ထိုအခါ ရှယ်ရှုကာသည် ထုံးစံအတိုင်းလေ့ရှိ ဘွဲ့တော့သည်။ လုပ်ငန်းအကြောင်းမပြော၊ မဆိုင်သည့်အခါအခါ အကြောင်းကိုသာ ဝင်ပြော သည်။ ယာကွတ်က ရိုက်ဖျိုးရေးနှင့် ပတ်သက်လာသည့်အခါ စာအုပ်ကြီးများမှ ရိုက်ဖျိုးရေး နည်းနာနာချုပ်ကို ရွတ်ဖတ်ကိုးကားကာ ပြောသည်။ ဒါမီးဒေါ်ကား ယာကွတ်ကို အဆင်ကြီး လာသည်။ နာဂုဇောကမူ ယာကွတ်ကိုမကြိုက်လှ။ သူတို့စည်းဝေးနေစဉ်ပင် ခရိုင်မှ လူ တယောက် ရောက်လာလေသည်။

x x x

ခရိုင်မှလွှတ်လိုက်သော ဝါဒဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့သည် ဂရယ်ဖျီချီသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် ဆယ်ငါးယောက် ပါသည်။ ကုန်ရက်ကိုက ခေါင်းဆောင် ဖြစ် သည်။ ဂရယ်ဖျီချီ တွင် အဖွဲ့ဝင်သုံးယောက်ထားခဲ့မည်ဆိုသည်။ သူတို့ကားတူဖန်စုကျွတ်သို့ သွားကြမည်။ ဂရယ်ဖျီချီ စုပေါင်းလယ်ယာအကြောင်း ဒါမီးဒေါ်က အစီရင်ခံသည်။ ထိုအခါခေါင်းဆောင်က ဂရယ် ဖျီချီတွင် သူတို့လုပ်ငန်း သိပ်မရှိလှ။ လူထုစည်းရုံးရေး စ ရန် အကြံပေးသွားသည်။ သွားခါနီး တွင် သူ့လူတယောက် ခြောက်လုံးပျား၊ နှင်းယားထားသဖြင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းသွားသေးသည်။ “လူထုစည်းရုံးရအောင်လာတာ သေနတ် ပြု စည်းရုံးမှာတဲ့လား” ဟု ဆူပူသည်။

x x x

ပေါ်လော့ဆက်သည် ယာကွတ်အိမ်တွင် စနန်းချဆဲ ရှိသေးသည်။ ယာကွတ်က ညစဉ်ပင် စုပေါင်း လယ်ယာ အကြောင်းကို အစီရင် ခံရသည်။ ပေါ်လော့ဆက်ထံသို့ ညစဉ်လိုပင် ဆက်သွားတယောက် အမြဲ ရောက်လာတတ်သည်။

ယာကွတ်ကတော့ နှစ်ပိုင်းဖြင့်နေသည်။ နေ့တွင်စုပေါင်းလယ်ယာ မန်နေဂျာအဖြစ် ဒါမီးဒေါ်၊ နာဂုဇောတို့နှင့် စနန်းသွားရသည်။ ညတွင်ကား ငှက်ကြီးထိုင်စောင့် နေလေ့ရှိသော ပေါ်လော့ဆက်ကို ဖြစ်ပျက်သမျှအစီရင်ခံရသည်။ ကုလတ်ပစ္စည်းများကို စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့ဝင်တို့အား ခေတ္တသည်ဟုကြားရသည့်ပေါ် ပေါ်လော့ဆက်သည် ဒေါသထွက်သည်။ ဒီလူတွေနာမည်အားလုံး စာရင်းမှတ်ထားဟု အမိန့်ပေးသည်။ ထိုနောက်မအိပ်မီ နောက် တနေ့ ဘာလုပ်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားတတ်သည်။ သူ့ အမိန့်အတိုင်း ယာကွတ်သည် နွားခြံ၌ သင်း ပြုလေသည်။ ထို အစီအမံကို အားလုံးက သဘော မကျကြ။ ဒါမီးဒေါ်ကမူ သန့်ရှင်း ရေး အတွက် လုပ်တာ ဖြစ်မှာတဲ့ဟု ယူဆကာ သဘောကျသည်။ နောက်တနေ့ မနက် တွင် နွား ဆယ်သုံးကောင်မသင်္ဃိုင်ဘဲလဲနေသည်။ နှင်းကြောင့် သဲများ ခဲနေသဖြင့် နွားအစေ့၌ များ သွေးခဲကာ တောင့်တင်းသွားပြီးလျှင် မြေ၌ အစေ့ကြီး တခုလုံး ကပ်ကုန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါတွင် ဒါမီးဒေါ်သည် ဒေါသထွက်ကာ ယာကွတ်ကို ဆူပူ သည်။ ထိုအလုပ် ကိုလည်း ဥက္ကဋ္ဌအား လွှဲပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ယာကွတ်ကိုကား အ ဖျက် အ ဆီး လုပ်သည်ဟု မယူဆခဲ့။ ထို့ကြောင့် ယာကွတ်အား တာဝန်ပြန်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

သို့နှင့် ပေါ်လော့ဆက် ညွှန်ကြားသော အဖျက်လုပ်ငန်းတခု အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ပေါ်လော့ဆက်ထံသို့ အဖော်တယောက် ထပ်မံ၍ရောက်လာသည်။ သူကား လက်ယက် စက် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တန်ပြန်တော်လှန်ရေးကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ပေါ်လော့ ဆက်သည် အဖော်တယောက် ရောက်လာသဖြင့် ပို၍ အားတက်လာသည်။ ပေါ်လော့ဆက် ခရီးတွက်သည့်ညတွင် လက်ယက်စက်သည် အရက်မူးကာ ယာကွတ်ရွေးမကို မှတစ်ချိန်

သည်။ သူ့သားကား အိမ်တွင် မရှိ။ ယာကွတ်သည် ခွေးမကို အနည်းငယ် ရိုက်နှက် ဆုံးမ လိုက်သည်။

လက်ယက်စကီကား တန်ပြန် တော်လှန်ရေးတွင် စိတ်ဝင်စားလှသူ မဟုတ်။ သို့သော် လည်း ကျွဲ နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဇွတ်တိုး နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယာကွတ်ကိုမူ သူ့အိုလုပ်ငန်းထဲ မပါ ရန်ပင် သတိပေးလိုက်သေးသည်။

× × ×

ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး အဖွဲ့ ၏ လုပ်ငန်းကား ဂရယ်မူချီတွင် အောင်မြင်သည်။ စုပေါင်းလယ်ယာကို များစွာ အကူအညီ ပေးသည်။ လယ်သမားကြီး များကို အကြံဉာဏ် ပေးသည်။ ကွဲနွားများ မဲကျွန်းမာလှိုင် ဆေးဝါး ကုသပေးသည်။

မျိုးစေ့ စုဆောင်းရေးကား မအောင်မြင်။ အရနည်းသည်။ နိုင်ငံခြား မျိုးစေ့ ရောင်းချ ရန် စုဆောင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မလိုသူတို့က သတင်းလွှင့်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် အစည်း အဝေးခေါ်ကာ ရှင်းပြရသည်။ တဖန် တအိမ်တက်ဆင်း မျိုးစေ့ စုဆောင်းသည်။ အစည်း အဝေးသို့ ဝိန်းမများသာ တက်သည်။ ကျွန်မယောက်ျားမရှိ၍ ဘာမျှ မသိပါဟုသာ ရှောင်နေ ကြသည်။ အချို့ကား ခေါင်းမာနေကြသည်။ နာဂုနေ့က ကျီများတွင် ဝင်၍ ရှာခွင်သည်။ ဝါဒဖြန့်ချိရေး အဖွဲ့ဝင်တို့က ကန့်ကွက်သည်။ တနေ့တွင် ယာကွတ်တို့ သားအဖ မျိုးစေ့ည့် များ လာအပ်ကြသည်။ မျိုးစေ့ အပ်သူကား နည်းသည်ထက် နည်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျီ များကို လှည့်လည် စစ်ဆေးရန် 'ပါတီအုပ်စု' အစည်းအဝေးက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နာဂုနေ့သည် မျိုးစေ့ မ အပ် သော့ လယ် သ မား များ ကို ခေါ်၍ တွေ့ သည်။ ဗင်နစ်ကား မျိုးစေ့ များ မ အပ်နိုင်ဟု ဇွတ် ပေ နေ သည်။ ထိုအခါ မ ထိန်း သိမ်း နိုင် ဖြစ် လာကာ ဗင်နစ် နားထင်ကို ခြောက်လုံးပူးအင်ဖြင့် ရိုက်သည်။ ခြေဖြင့် ကန်သည်။ ထိုနောက် မျိုးစေ့အပ်မည့်အကြောင်း စာရေးခိုင်းသည်။

နောက်တနေ့မနက်တွင်ကား ရတ်ဇမော့နေ့ ချောက်လာကာ နာဂုနေ့ကို ဆူသည်။ နာဂုနေ့ကမူ ဗင်နစ်ကိုရိုက်ရုံမျှမက သတ်ပစ်ဖို့ပင် ကောင်းသည်ဟုဆိုသည်။ တညလုံးပင် မျိုးစေ့အပ်ရန်ပြင်းဆန်သည့် လယ်သမားသုံးယောက်ကို အဖွဲ့ရုံးအခန်းထဲ၌ လှောင်ပိတ် ထည့်ထားသည်။ မနက်လင်း၍ ရတ်ဇမော့နေ့က ထုတ်လွှတ်လိုက်သည့်အခါ ဂျုံတွေ့အပ် ပါမည်ဟု လိုလိုလားလား ပြောသွားကြသည်။ ထိုအခါတွင်မူ ရတ်ဇမော့နေ့ ဝိတ်ထံ၌ နာဂုနေ့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကိုပင် ထောက်ခံချင်သလိုလိုဖြစ်လာလေသည်။

× × ×

ဒါမီးဒေါ့သည် ခရီး ထွက်ရာမှ ပြန်လာသည့် အခါ နာဂုနေ့ ၏ အပြု အမူနှင့် ပတ်သက်၍ အိမ်ရှင်အဖွဲ့ကြီးထံမှ သတင်း စကား ကြားရလေသည်။ ဗင်နစ်ကိုရိုက်သည်။ လယ်သမား သုံးယောက်ကို တညလုံးချုပ်ထားသည်။ ရုံးတွင်မူ နာဂုနေ့အကြောင်းကို အမျိုးမျိုး ပြောကြ သည်။ လူမစ်ရှက်ကထောက်ခံသည်။ ဒါမီးဒေါ့နှင့်တွေ့လျှင် နာဂုနေ့သည် ဟန်မပျက်ပင်ဆက် ဆံသည်။ သို့ရာတွင် ဒါမီးဒေါ့က စ၍ မေးသည်။ ဒါမီးဒေါ့က ထိုအပြုအမူသည် ကွန်မူနစ် တယောက်၏ အပြုအမူ မဟုတ်။ ဇောဘုရင်၏စစ်တပ်မှ ကြေးစားစစ်သား တယောက်၏ အပြု အမူနှင့် တူကြောင်း ပြောသည်။ နာဂုနေ့ကမူ သူမန်သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုညတွင် ပါတီ အစည်းအဝေးခေါ်ကာ နာဂုနေ့ကို စဉ်းစားပြီးနောက် အပြစ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ကြ သည်။

ဒါမီးခေါ်ကမူ အစည်းအဝေးပြီးလျှင် နာဂုဏေအား ရွေးသိပ်သည်။ ဝါဒဖြန့်ချိရေး အဖွဲ့ဝင် ဗင်ယုရှာအပြောချိပုံ၊ မျိုးစေ့စုဆောင်းရာ၌ အောင်မြင်ပုံကို ပြောကာ နည်းနာယူရန် သူနှင့်အတူလိုက်၍ တိုက်တွန်းသည်။

နောက်တနေ့တွင် ဗင်ယုရှာနှင့် နာဂုဏေတို့နှစ်ယောက်သည် အကင်းအိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဗင်ယုရှာက အလ္လာပသလ္လာပပြောကာ ကလေးငယ်များကို နှုတ်ဆက်သည်။ နာဂုဏေကား စိတ်မရှည်။ ဂျုံမျိုးစေ့ကိုစွဲကို ပြောစေချင်သည်။ သို့သော်ဗင်ယုရှာက သွယ်ဝိုက်တာပင် ဂျုံမျိုးစေ့ကို ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဗင်ယုရှာသည် အရင်းရှင်နိုင်ငံ၌ လူအများ နှိပ်စက်ခံရပုံကို သတင်းစာမှ ဖတ်ကြောင်းပြောကာ သွယ်ဝိုက်၍ တရားတောသည်။ ရူးမေးနီးယားတွင် မျိုးချစ် ကွန်မြူနစ် တယောက်အား ဖက်ဆစ်တို့က မည်သို့နှိပ်စက်ပုံကို ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်ရှင်၏စိတ်ကို ညွတ်ရူးအောင်လုပ်ကာ ဂျုံ တင်းခုနစ်ဆယ်ရအောင် ယူခဲ့သည်။

x x x

နွေဦးရောက်လာပြီ။ နှင်းများအရည်ပျော်စ ပြုပြီ။ ဂရယ်မျူချီတွင်ကား စိတ်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း စရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေကြသည်။ လယ်ယာကိရိယာများ ပြင်ဆင်ရန် စုပေါင်း လယ်ယာအဖွဲ့က ပန်းဘဲဆရာ ရှာလီအစ်ပလော့အား တာဝန်ပေးထားသည်။ ဒါမီးခေါ်သည်သူပိုင် ပန်းဘဲလက်နက် ကရိယာတို့ကို ရှာလီအစ်ပလော့အား အခမ်းအနားဖြင့် ပေးအပ်လိုက်သည်။

နာဂုဏေသည် သူ့ဦးမ လှေကားနှင့် ကွာရှင်းလိုက်သည်။ လှေကားသည် အခေါ်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။

တနေ့တွင် ဒါမီးခေါ်သည် လှေကားနှင့် တွေ့သည်။ လှေကား သူ့ကို သိမ်းပိုက်ရန် ပြောသည်။ ဒါမီးခေါ်ကား ခေါင်းပျက်သွားသည်။ နာဂုဏေကို သစ္စာရှိရမည် မဟုတ်လား။ ထိုအခါ လှေကားက “နာဂုဏေက ကျွန်ုပ်ကို သူ့ ကမ္ဘာတော်လှန်ရေးလောက် ချစ်တာမဟုတ်ဖူးရှင်။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ရှင်တို့လို လူစားမျိုးလဲ ကျွန်ုပ်က မချစ်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်က မီးလို ပူပူလောင်လောင်အချစ်မျိုးမှ ကြိုက်တာ။ ရှင်တို့ကတော့ တော်လှန်ရေးနဲ့ဘဲ အချိန်ကုန်နေတာဘဲ”ဟု ပြောသွားသည်။

ထိုနောက် ခရိုင်ကော်မတီ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဆမိုခင်ဆိုသူ ရောက်လာလေသည်။ နာဂုဏေအကြောင်း စုံစမ်းရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆမိုခင်ကား မိန်းမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လျှင် သည်းမခံနိုင်။ အထူးသဖြင့် ကွန်မြူနစ်တယောက်က မယားကို ကွာသည်ဆိုလျှင် ပို၍ သည်းမခံနိုင်။ ဆမိုခင်သည် နာဂုဏေအား စုံစမ်းရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မယားကွာမှု၊ ဗင်နစ်အား ရိုက်မှုတို့နှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းရန် ခရိုင်ကော်မတီက စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

x x x

လက်ယက်စက်ကား ယာဂွတ်အိမ်တွင် အရက်ချည်း သောက်နေသည်။ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေပြီ။ ပေါ်လော့ဆက်သည် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးအတွက် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများကို စည်းရုံးမည်ဟု ပေါ်လော့ဆက်က ဆိုသည်။

တိုးအချိန်တွင် ငမုမခါသတင်းစာ၌ စတာလင်၏ ‘အောင်မြင်မှုတွင် ယစ်မျိုးခြင်း’ဟု သော့ဆောင်းပါးတစောင် ပါလာသည်။ ထိုဆောင်းပါးတွင် စတာလင်က စုပေါင်းလယ်ယာ

အဖွဲ့ဝင်တို့အား လောလောဆယ် လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှု ရနေသဖြင့် ဘဝင်မကြီးကြရန် သတိပေးထားလေသည်။

ပေါ်လော့ဆက်နှင့် ယာကွတ်တို့သည် နောက်တနေ့တွင် မြိုင်စက်ပျို၍ ကျေးရွာသို့ သွားလေသည်။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးအတွက် ကော့ဆက်များကို စည်းရုံးရသည်။

မြိုင်စက်ပျို၍တွင်ရှိနေသော ဝါဒဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့ကို ဦးစွာသတ်သင်ရန် ပေါ်လော့ဆက်က တင်ပြသည်။ ကော့ဆက်များကား စိတ်မဝင်စားကြ။ သူတို့က သတင်းစာတွင် ပါလာသော စတာလင်၏ ဆောင်းပါးအကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောသည်။ စတာလင်က စုပေါင်း လယ်ယာအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်နေကြသည့် ကွန်ပျူနစ်များအား အမှားများကိုပြင်ရန် သတိပေးပြီဖြစ်၍ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးကို စိတ်မဝင်စားကြတော့ဟု ဆိုသည်။

အဖိုးကြီးတယောက်ကမူ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးလုပ်ရန် မဟာမိတ်တို့နှင့် မဆက်သွယ်နိုင်ကြောင်း၊ ရုရှားမြေပေါ်သို့ နိုင်ငံခြားတပ်များ ဝင်ခိုလှုံင် မောင်းထုတ်၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အရေးအခင်းအတွက် နိုင်ငံခြားနှင့် ဖဲဆက်သွယ်လိုကြောင်း၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရုရှားလူမျိုးများလောက် မည်သည့်လူမျိုးမှ အကြင်နာတရားမရှိနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ပေါ်လော့ဆက်နှင့် မြိုင်စက်ပျိုမှ ယာကွတ်တို့ကား တပ်လှန်၍ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ပေါ်လော့ဆက်နှင့် လက်ယက်စက်တို့သည် စိတ်ဓာတ်ပျက်ကာ ယာကွတ်အိမ်မှ ထွက်သွားကြလေသည်။

x x x

ဂရယ်မျှချိရွာလေးသို့ စာပို့သမားရောက်လာလျှင် ပဂဗဗာသတင်းစာမှ စတာလင်၏ ဆောင်းပါးကို တရွာလုံး စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်ကြသည်။ ထိုသတင်းသည် လောလောဆယ် ဓရေးပန်းစားသော သတင်းတခုဖြစ်လာသည်။ လယ်ပိုင်ရှင်ကလေးတို့က စုပေါင်းလယ်ယာခံသင်း ပျက်တော့မည်ဟု တီးတီးသတင်းလွင့်ကြသည်။ မသိ နားမလည်သူတို့ကား တီးတီးသတင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေသည့် သူတို့သည် အပြောင်းအလဲတခုခုကို မျှော်လင့်နေကြလေသည်။ ထိုအရေးအခင်းများကြောင့် ဒါမီးဒေါ့သည် ပါတီအုပ်စုအစည်းအဝေးကို ခေါ်သည်။ အစည်းအဝေးတွင် ဒါမီးဒေါ့က စတာလင်၏ ဆောင်းပါးကို ရှင်းပြလေသည်။

ဒါမီးဒေါ့က စတာလင်သည် နာဂုနော့လိုကိုလူမျိုးကြည့်ကာ 'အောင်မြင်မှုတွင် ယစ်မူးခြင်း' ဆောင်းပါးကို ရေးသည်ဟုဆိုသည်။ နာဂုနော့သည် အစည်းအဝေးသို့ အရက်နံ့၊ ကလေး တသင်းသင်းနှင့် ရောက်လာသည်။

နာဂုနော့က သူ အရက်သောက်လာရသည်မှာ စတာလင်၏ ဆောင်းပါး ဖတ်၍ သောက်စိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ရင်လဲတွင် နာနေသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ကို လက်ဝဲအစွန်း ရောက်သွားပြီဟု ပြောကြသဖြင့် သူ စိတ်ထိခိုက်ရသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ ကြက်ဘဲများသိမ်းရသည်မှာ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်စေချင်သော စိတ်ဓမာလွန်း၍ ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စတာလင်၏ဆောင်းပါးကို သူ သဘောမတူဟု တင်ပြသည်။

ဒါမီးဒေါ့ကား နာဂုနော့ကို အမှားဝန်ခံခိုင်းသည်။ နာဂုနော့က ခေါင်းမာနေသည်၊ ဝန်မခံ။ ဒါမီးဒေါ့သည် နာဂုနော့အား ဆက်၍မပြောတော့ဘဲ ကြက်ဘဲများပြန်ပေးရန် အဆိုတင်သည်။ ထိုအဆိုကို အားလုံး တညီတညွတ်တည်း အတည်ပြုလိုက်ကြသည်။

x x x

မှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ငါသေရင် ဘယ်သူမှ လွှမ်းမား မဟုတ်ဖူး။ ငါ့မှာ တခြား သံယောဇဉ်မရှိဘူး။ ကရယ်မျှချီ စုပေါင်းလယ်ယာ သံယောဇဉ်တခုတဲရှိတယ်။ ဒီအချိန်ကုဒ်တော့ စုပေါင်းလယ်ယာ ကနေပြီး ဘုံလယ်ယာဖြစ်တော့မှာဘဲ။ နောင်တနေ့ကျရင် အဲဒီဘုံလယ်ကို ပုတီးလော့မထွင်းနစ် တယောက်ရဲ့အမည် မပေးဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား? ဟု စိတ်ကူးကာ ဒါဒီးဒေါ့သည့် တကိုယ် တည်း ပြုံးမိလေသည်။

x x x

ရုတ်ဇမော့နော့သည် မာရီနာစိတ်ကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ နာဂုနော့အိမ်သို့ တညတွင် ရောက်လာသည်။

နာဂုနော့သည် မအိပ်သေးဘဲ စာအုပ်တခုကို မိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်နေသည်။

နာဂုနော့ကား သူ့အား မာရီနာနှင့် ပက်သက်၍ အားပေးသည်။ နာဂု နော့ ကား တော်လှန်ရေး လူငယ်တို့သည် ယခုလို အချိန်အခါ၌ အချင်ကိစ္စတွင် ကင်းရှင်းရမည် ဖြစ် ကြောင်း ပြောသည်။ မိန်းမယူလျှင် မိုက်သည်ဟုလည်း ပြောသည်။

“ခုခေတ်မှာဆိုရင် ကျုပ်သဘောတော့ လူငယ်လေးတွေကို မိန်းမ မယူဘူး ဥပဒေတခု ထုတ်ချင်တာဘဲ။ မိန်းမတွေက ရှုပ်နေတာတဲဗျ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်နိုင် ပါ့မလဲ။ မိန်းမဝန်နား ဆွဲလိုက်နေကြတာနဲ့ အချိန်ကုဒ်နေတာဘဲ။ ကျုပ်အဖို့ မိန်းမဟာ မီးဘဲ။ ကျုပ် ကိုယ်တွေ့မျှ။ မိန်းမအကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်”ဟုလည်း ပြောသည်။

နာဂုနော့အဖို့မှ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံး အောင်မြင်တော့မှ မိန်းမနှင့် ဖျော်မြူး နေတော့မည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသည်။ တို့ကြောင့် ရုတ်ဇမော့နော့အား “မိန်းမနဲ့ ကင်းရတဲ့ဘုရား သိပ်ကြီးပါလားလို့ ကျုပ်ကပြောစေချင်တယ်ပေါ့။ မဖြစ်ဖူး ရုတ်ဇ မော့နော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်အိတ်က ဒီစကားမျိုး မရနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ အဖော် လာ ညှိ လို့ မရဘူး။ ခင်ဗျား အဲဒီမိန်းမနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်တာကိုဘဲ ကျုပ် ဝမ်းသာလှပြီ”ဟု စကား ပိတ်ပြောလိုက်သည်။

ရုတ်ဇမော့နော့သည် နာဂုနော့၏ ငြင်းဆန်သော အယူအဆကို မကြိုက်။ ‘ဒီလူဟာ ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ရွေးသင်း ပစ်ချင်ဟန်တူတယ်။ ဒါမှ ကွန်မျူနစ်ဝါဒီကြီးဘို စွန့်ပစ် သွားမယ် မဟုတ်ဖူးလို့ သူ ထင်နေဟန်ဟူတယ်’ ဟု စဉ်းစားမိသည်။

ယခုအခါတွင်ကား နာဂုနော့သည် အချိန်ရှိသရွေ့ အင်္ဂလိပ်စာကိုသာ လေ့လာ နေသည်။

အင်္ဂလိပ်စာကို နာဂုနော့သည် ရည်ရွယ်ချက်တခုဖြင့် လေ့လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလန်ပြည်၌ တနေ့သောအခါတွင် ကွန်မျူနစ်နိုင်ငံအဖြစ် ထူထောင်ကြလိမ့်မည်။

“ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ကွန်မျူနစ်တွေဟာ လူတန်းစား ရန်သူဆိုတဲ့သဘောကို နားမ လည်ကြဘူး။ သူတို့မှာ အတွေ့အကြုံမှ မရှိဘဲဘိုးဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ် အင်္ဂလန်ပြည်ကိုသွားမယ်။ သူ တို့ကို သင်ကြားမယ်။ ကျုပ်ပြောမှာက ခင်ဗျားတို့မှာ တော်လှန်ရေးဆိုတာ ရှိသလား။ ကွန်မျူ နစ်ဝါဒဆိုတာ ရှိသလား။ မရှိရင် ရှိအောင်လုပ်ကြ။ ပြီးတော့ ဓနရှင်တွေ၊ စင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တွေကို ချေမှုန်းကြလို့ ပြောမယ်။

“ပြီးတော့ ‘ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ အင်္ဂလိပ် အလုပ်သမား လူတန်းစား၍ သွေးကို စုပ်တယ် မဟုတ်လား။ အိန္ဒိယ လူမျိုးတွေရဲ့သွေးကိုသဲစုပ်တယ်မဟုတ်လား။ တခြားလူမျိုးတွေရဲ့

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ထိုနောက် နာဂုနေ့ကို ချေပခွင့်ပေးသည်။

စောစောက နာဂုနေ့သည် ဒေါသထွက်သည်။ ယခုမူ ဒေါသထွက်ရာမှ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်လာသည်။

“ရဲဘော်များ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ဟာ တော်လှန်ရေးက ပါတီထဲ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် တပ်နီတော်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ပါတယ်”

“လွန်လေပြီးသောအခါက အကြောင်းများကို မပြောရ။ လိုရင်းသာ ပြောရမည်” ဟု ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဆိုသည်။

‘ကျွန်တော် ပြောပါအုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ မကောင်းပါဘူး’ နာဂုနေ့ ပါးစပ်က အသံ မထွက်လှာ။ ပါးစပ်ကသာ လှုပ်နေသည်။

ဗလာဗင်က ရေတခွက်ငှ့ကာ တိုက်သည်။ နာဂုနေ့ လက်က ရှေ့ခွက်သည် တုန်နေသည်။ ဖန်ခွက်နှင့် သူ့သွားများ ယိသည့်အသံကို ကြားရသည်။ ရေသောက်ပြီး နောက်အားအင် ပြည့်ပြီးလာသည်။

“ဆမိုခင်ပြောတာ အားလုံး ကျွန်တော်ဝန်ခံတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ပါတီကိုဆန့်ကျင်လိုစိတ်နဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။

“ကျွန်တော် ခုလို လုပ်ခဲ့တာဟာလဲ တော်လှန်ရေးကြီးအတွက် လုပ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ပါတီကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စိတ်ရိုင်းမထားပါဘူး။ ကျွန်တော် ဗင်နစ်ကိုရိုက်ခဲ့တယ်။ သူက ပါတီကို စော်ကားလို့ ရိုက်တာဘဲ။ မျိုးစေ့တွေ ဝက်ကျွေးပစ်မယ်ဆိုလို့ ရိုက်တာဘဲ။ ခုဆိုရင် ဗင်နစ်ကို မသတ်မိတာ မှားတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်။ ဒါပါဘဲ”

ထိုနောက် အတွင်းရေးမှူး ကော်ရှင်စကိုက နာဂုနေ့အား ပါတီမှထုတ်ရန် အဆိုပြုသည်။ ဗလာဗင်က ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော် လေးမဲ တစ်ခုနှင့် ထုတ်ရန်ဘက်က နိုင်သွားသည်။ ထိုနောက် နာဂုနေ့ထံမှ ပါတီဝင်လက်မှတ်ကို ပြန်တောင်းလေသည်။

နာဂုနေ့၏ မျက်နှာတွင် ဘေးတစက်မျှ မရှိတော့ပေ။

“ကျွန်တော်တော့ ပါတီဝင်လက်မှတ်ကို မပေးနိုင်ဘူး”

“လေးအောင်လုပ်ရမှာပေါ့ဗျ”

“တိုင်း ကော်မတီမှာ အယူခံဗျာ” ဗလာဗင်က ထ၍အော်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ပါတီဝင်လက်မှတ် ပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ ပါတီကလဲ ကျွန်တော်ကို ခုထက်ထိ အလျှို့အိုများဘဲ။ ကျွန်တော် ပါတီနဲ့ကင်းပြီး မနေနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်တိုင်း ဣုပ် မခံဘူး။ ဟောဒီမှာ ပါတီဝင်လက်မှတ်ရှိတယ်။ ယူကြည့်စမ်း။ ခင်ဗျားလည်ပင်း ဖြစ်သတ်မယ်”

“ကဲ ရဲဘော် တော်လောက်ပါပြီ”

“ဘာလဲ။ ခင်ဗျားကျုပ်ကို ရဲဘော်မခေါ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားဟာ ဝံပုလွေဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးဟာ အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေတွေဘဲ။ စကားချောချော ပြောတတ်တယ်။ ဒို့မူတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဣုပ် မျက်ရည်ကျတာကြည့်ပြီး သဘောကျနေတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးသလား။ ၁၉၂၁ တုန်းကလေ။ ဖိုမင်နဲ့ သူ့ဂိုဏ်းသားတွေ ခရိုင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေတုန်းက ခင်ဗျားပါတီကထွက်မယ်။ ပါတီဝင်လက်မှတ် ပြန်ခံပေးမယ်။ လယ်ထဲထွန်တော့မယ်လို့ ပြောတာ အမှတ်ရသေးရဲ့လား။ ခင်ဗျား ဖိုမင်ကို ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ပါတီဝင်အဖြစ်က ထွက်ခွင့်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဘဲ ပါတီထဲကို ပြန်ဝင်တယ်။ ခု ခင်ဗျားက ဣုပ်ကို ပါတီကထုတ်ဖို့ မဲ့ဆန္ဒပေးတယ်”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ခိုမှတော့ကား အပြုံးမဲပျက်။

နာဂုနေ့သည် အခန်းထဲမှ ယိုင်တီးယိုင်တိုင် ထွက်လာခဲ့ကာ မြင်းပေါ်သို့ အားယူ တက်ပြီးနောက် တဟုန်ထိုး စီးထွက်သွားလေသည်။

x x x

ယာစကျိုင် စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းမှ လှည်းများ ဂရယ်မျချီသို့ မျိုးစေ့ ယူရန် ရောက်လာကြသည်။ ခရိုင်ကော်မတီ၏အမိန့်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာထဲသို့ မဝင်မီ ဗင်နစ်နှင့်တွေ့ကာ ထိုသတင်းသည် ချက်ချင်းပင် ရွာထဲ၌ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဗင်နစ်က ရွာသား များ မခံမရပ်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်သည်။ ထိုအခါ လူစု လူဝေးကြီးသည် ကျီများသို့ သွားကာ ဂျီများမယူနိုင်အောင် စောင့်နေကြမည်ဟု တာစုကြံသည်။ လမ်းတွင် လှည်းများနှင့် တွေ့ကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုသတင်းကို ဒါဗီးဒေါ့ သိသဖြင့် ကျီသို့လိုက်သွားကာ အကြီးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ သို့သော် မပြေလည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယာစကျိုင်မှ လှည်းများ ပြန်လှည့် ပြေးရသည်။

ထိုနောက်ကား ရွာသားများသည် ကျီထဲမှ ဂျီ များ ကို လူယူရန် ပြင်ဆင်ကြ သည်။ ဒယွမ်ကာထံမှ ကျီသော့ကို အတင်းတောင်းသည်။ ဒယွမ်ကာက သော့များကို ဒါဗီးဒေါ့ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

လူစုလူဝေးထဲတွင် မိန်းမကြမ်း တသိုက်ကား အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရတ်ဇ မျော့နေ့ကို ရုံးခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ အစည်းအဝေး အခေါ်ခိုင်းသည်။ ရတ်ဇမျော့နေ့က ခေါ်မပေးနိုင်ဟု ငြင်းလိုက်သည်။ လူစုလူဝေးကြီးသည် စည်းကမ်းမဲ့လူအုပ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ သူတို့အထဲတွင် မိမောက်ဟုခေါ်သော မိတဆိုး လူဆိုးကလေးတယောက် ပါလာသည်။ မိမောက်ကား ရတ်ဇမျော့နေ့ကို ကိစ္စတခုနှင့် ရန်ပြိုးဖွဲ့ကာ လက်စားချေရန် အခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေသည်။ သူတို့သည် ရတ်ဇမျော့နေ့ကို အတင်းဖမ်းကာ ချုပ်ကိုင်ကြသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် အခြေအနေဆိုးကို ထိန်းသိမ်းရန် လယ်ထဲဆင်းနေသော အဖွဲ့တဖွဲ့ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူအုပ်ကြီးသည် ယူထံသို့ ရောက်လာကာ မိန်းမတသိုက်က ကျီသော့ များကို တောင်းသည်။ ဗင်နစ်သည် သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့က သော့များ အိမ်တွင် ကုန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း လှည့်သည်။ ထိုအခါ သူ့ အိမ်သို့ စုပြုံလိုက်ကြပြန်သည်။ အိမ်တွင် သော့မရှိ။ ရုံးတွင် ကုန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပြန်သည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို မယုံကြည် တော့။ ဒါဗီးဒေါ့ကမူ လယ်ထဲမှ တပ်ကူရောက်လာရန် အချိန်ဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုကား သူနှင့် ဒယွမ်ကာ သာ ရှိနေသည်။ ရတ်ဇမျော့နေ့မှာ အဖမ်းခံနေရပြီ။

လူအုပ်ကြီးသည် သည်းမခံနိုင်ဖြစ်လာကာ ဒါဗီးဒေါ့ကို ရိုက်နှက်ကြလေသည်။ နားရွက် နှင့် နှာခေါင်းတွင် သွေးများ ယိုစီးလာသည်။ သို့နှင့် ရုံးသို့ အနိုင်နိုင် ပြန်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် လူအုပ်ကြီးက ကျီတံခါးများကို ရိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုသတင်းကိုကြားသဖြင့် လူအုပ်ကြီးသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို ရုံးရှေ့တွင်ထားခဲ့ကာ ကျီသို့ ပြေးလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် နာဂုနေ့ စီး သွားသော မြင်းနက်ကြီးသည် နာဂုနေ့မပါဘဲ ရုံးသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

x x x

ဂရယ်မျချီ ရွာသို့အဝင် လမ်းဖုံဖုံ၏ဘေးတွင် တောင်ကုန်းငယ်တခုရှိသည်။ ယင်းကို ကော့ဆက် ထိုက သေမင်းတောင်ကုန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုတောင်ကုန်းသည် သင်းချိုင်းကုန်းဖြစ်လေ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

သည်။ နာဂုနေ့သည် ခရိုင်မှအပြန် မြင်းကို ခုန်းခိုင်းခဲ့ပြီးနောက် သေမင်း ဣတင်ကုန်းထက် ရောက်မှ နားသည်။

နာဂုနေ့ကား စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသည်။ ရွာသို့ပြန်ကာ ဒါဗီးဒေါ့နှင့် ရုတ်ဇမ္ပေ့ နေ့တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
‘အင်း၊ ဒါဗီးဒေါ့အတော့ သင်းချိုင်းကြည့်ပြီး နာဂုနေ့ဟာ ပါတီက အထုတ်ခံရ တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကွန်မျူနစ်ကောင်းတယောက်ဘဲ။ သူ့ခုလို့ သတ်သေ တာတော့ ဒို့မထောက်ခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးအထွက် တိုက်ခဲ့တယ်။ ဒို့လဲ အဲဒီတော်လှန်ရေးကြီးအောင်မြင်ဘို့ ဆက်ပြီးတိုက်မယ်လို့ ပြောမှာဘဲ’
ထိုနောက် နာဂုနေ့၏ စိတ်ကူးတွင် မင်နစ်၏မျက်နှာ ပေါ်လာပြန်သည်။

‘မင်နစ်က ဘာပြောမလဲ၊ ငါ သိပါတယ်။ ဒီကောင် ပြောမှာကတော့ ခွေးကောင် တွေထဲက တယောက်တော့သေပြီဟေ့။ ခွေးသေ ဝက်သေ သေတာပါကွာလို့ ပြောမှာဘဲ။
‘ဟင်း ခွေးမသားကောင်၊ ငါမသေဘူးကွ။ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာလို့ သတ်သေရမှာလဲ။ ဟေ့ မင်းတို့လို အဆောင်သမား သစ္စာဖောက်တွေကို သုတ်သင်ဘို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိသေး တယ်ကွ။’

‘အို ငါမသေနိုင်သေးဘူး။ မင်နစ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ပထမဆုံး စာရင်းရှင်းရမယ်’
နာဂုနေ့သည် တက်ကြွလာသည်။ မြင်းကြီးကား ထွက်ပြေးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရွာသို့ ခြေလျင် ပြန်လာခဲ့သည်။ တောင်ခြေတွင်ကား မြက်ရိုင်းပင်တို့ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည်။ ထိုနေရာတဝိုက်တွင် လူတို့စွန့်ပစ်ထားသည့် မြေရိုင်းသည် ကျယ်လှသည်။ လူတို့ စွန့်ပစ်ထား သဖြင့် တစတစ ရိုင်းလာခဲ့ရသည်။ ဤမြေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ထွန်ယက်ကြရလိမ့်မည်။

‘အင်း ဒို့တတွေ အတော်လေး ကြီးစားရအုံး မှာပါလား။ ကြာ ယင် ဒီ မြေ ဟာ ကောသုဘးဘို့ဘဲ။ ဒို့က ဝတ္တရားမကျေဘူး။ ဟောဒီ ဩကာသ လောကကြီးမှာ လူဆိုတဲ့ ငါတို့တတွေကလွဲရင် ကျေးဇူးက သတ္တဝါ တောရိုင်း တီရစ္ဆာန် စတဲ့ အရိုင်းတွေ တောင်မှ ဒို့ထက် ဝတ္တရား သိတတ်သေးတယ်။ မြေကြီးဟာလဲ ဝတ္တရားကျေတယ်။ လူတွေကသံာ ဆိုးရွားနေတာ။ လူတွေဟာ ဒီမြေမှာ ထွန်ယက်ဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး။ သူတို့မှာ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့လယ်ယာ၊ ငါ့အိမ်အိမ်ဆိုတဲ့ ပိုင်ဆိုင်လိမ့်မူတွေသာ အားကြီးနေတယ်။ ငါ့အိမ်ပြန်ရောက်ရင် လူတွေကို ထွန်ယက်ဖိုက်ဖျိုးဘို့ ပြောဟောမယ်။ ခွီးသော်မယ်။ လူထိုင်း ဖိုက်ဖျိုးစေရမယ်’

x x x

နာဂုနေ့ ရွာထဲသို့ ရောက်ချိန်၌ ကျီတွင် ဂျုံဝေနေကြသူတို့ အနှိန် တက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ နာဂုနေ့သည် ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေကို ချက်ချင်းသုံးသပ်ကာ ဘယ်အခြေ ရောက် နေပြီကို နားလည်လာသည်။ ရွာသားများကား ဂျုံများကို ကတ္တားထက်တွင် ချိန်တွယ်သည်ပြီး နေကြသည်။

“ဘယ်သူ အမိန့်နဲ့ ဂျုံတွေယူသလဲ”
ပထမ “ဒါဗီးဒေါ့အမိန့်” ဟု ဆိုသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ “ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယူတာပေါ့ ဗျ”

ဟု ဖြေသည်။ နာဂုနေ့က မယူရန်ပြောသည်။
“ပြည်သူ့ အာဏာနဲ့ သိမ်းပိုက်တာကွ” ဟု အော်ကြသည်။
နာဂုနေ့သည် အခြေအနေဆိုးကို ထိန်းရန် သေနတ်ကိုထုတ်၍ မိုးပေါ်သို့ထောင် လိုက်သည်။

“ငါ့သေနတ်နဲ့ မင်းတို့ထဲက ခုနစ်ယောက်တိတ် သယ်မယ်။ နားလည်လား။ မင်းတို့ ခုနစ်ယောက်သေပြီးမှ ကျီကိုဖွင့်လို့ရမယ်။ ကဲ ဘယ်သူအဆင်မပြေလဲ။ လာခွဲလေ”

“ခွဲချက်ချင်း လူစုခွဲကြ။မခွဲရင် ပစ်မှတ်”

ပရိသတ်ဆီက သံချောင်းတချောင်းနှင့် ခဲလုံးတလုံး သူ့ခေါင်းထက်သို့ ဝဲလာလည်။ ထို့ကြောင့် တွေဝေ မနေတော့ဘဲ သေနတ်တချက် မိုးပေါ် ဆောင်ဖောက်လိုက်သည်။

သူ့ကို သေနတ်ချရန် ဆွယ်ကြပြန်သည်။

“သေနတ်ခွဲတော့ မမြဲမိခြောက်ပါနဲ့။ ခင်ဗျား လူထုကို ဆန့်ကျင်မလို့လား။ တရွာလုံးကို ဆန့်ကျင်မလို့လား”

“အနားမတိုးခွဲနဲ့။ အဲဒီနေရာမှာဘဲ နေ။ မင်းတို့ ငါ့ရဲဘော်မဟုတ်ဖူး။ မင်းဟာ တခါ တုန်းက တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမား။ အခု မင်း အစိုးရပိုင် ဂျုံကို ခိုးတယ်။ ဒီမှာ မင်းတို့နားလည်ဘို့က ဆိုမိယက်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ရင် ငါမခံဘူး ဆိုတာဘဲ”ဟု နာဂုနေဘက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းထောင့်မှ သွေးသံရဲရဲဖြင့် ဒယ်မီးဒယ်ိုင် လျှောက်လာသော ဒါမီးခေါ်ကို မြင်ရလေသည်။

“ခွေးမျိုးတွေ။ မင်းတို့ဥာဏ် ခါဘဲလားကွ။ ဒို့ကိုရိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

အားလုံး ထွက်ပြေးကြသည်။ နောက်ပိုင်းက လူအုပ်ကြီးကား မကွဲသေး။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ယာကွတ်သည် လူအုပ်နောက်နားတွင် ရပ်ကာ “ခုနေ သေနတ်ရှိရင် ကောင်းမှာဘဲ”ဟု ညည်းနေလေသည်။ ယခုလိုအခိုက် ပေါ်လေသူဆက်မရှိတာ နာသည်ဟုလည်း ကျိန်ဆဲနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်စောင်းမှ မြင်းတစ်သား သုံးဆယ်ခန့် ရွာထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ထိုညနေမှာပင် အခြေအနေဆိုးကို နိုင်နင်းစွာ ထိန်းသိမ်းမိလေသည်။

ထိုညတွင် စာသင်ကျောင်း၌ အစည်းအဝေးခေါ်ကာ ဒါမီးခေါ်က ပြီးခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို သုံးသပ်သည်။ ကုလတ်များ၏ သွေးထိုးပေးချက်ကို ရှင်းပြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ နားလည်ဘို့က ဂျုံပဲတို့ မော်လရှီပစ်သွေးဟာ ဒီလို အညံ့ခံတဲ့ အစား မဟုတ်ဖူးဆိုတာဘဲ။ ပြည်တွင်းစစ်တုန်းက ဒီထက် အရိုက်အနှက် ခံခဲ့ရပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးမညွတ်ခွဲပါဘူး။ မော်လရှီပစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖူးမထောက်ဖူးဗျ”

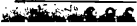
သို့သော် ဒါမီးခေါ်ကို ရိုက်နှက်သည့် ရွာသားများ၊ ရတ်ဇမ္ပေ့နော့ကို ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်သည့် ရွာသားများကို ခွင့်လှယ်လိုက်လေသည်။ အားလုံးက ဒါမီးခေါ်၏ သဘောထားကြီးပုံကို ချီးကျူးကာ ကျေးဇူးတင်ကြသည်။

နောက်တနေ့တွင်ကား အဖွဲ့ဝင်ဟောင်း ငါးဆယ်တို့ စုပေါင်း လယ်ယာသို့ ပြန်၍ ဝင်ကြလေသည်။

x x x

ဒါမီးခေါ်သည် အတွေ့ကြုံရရန် လယ်ထဲသို့ ဆင်းလေသည်။ ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ထွန်သည်။ အဖွဲ့ဝင်တို့အား အပြိုင်အဆိုင် ထွန်ယက်စေကြရန် အားပေးသည်။ သူတို့သည် အတွေ့အကြုံချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ ထွန်စက်အကြောင်း၊ ထွန်ခြစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ဆိုရှယ်လစ် ပြိုင်ဆိုင်မှုသည် ဂရယ်မျူချီ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းတွင် အမြန်ကောင်းစ ပြုနေစေလှပြီ။ တွန်ဒရတ်ကို အလုပ်သမား သူရဲကောင်းအဖြစ် ချီးကျူးကြသည်။

x x x

မိုးဦးကပြီ။ လယ်ကွင်းတို့၌ ဂျုံများ အစီအရီ ပေါက်လာကြသည်။ သို့သော်လည်း ဒုတိယ အဆိုင်း မိုးဦးတို့အတွက်ကား ဂျုံပင်များ မပေါက်လှသေး။ ခါးခေါက်ကား အစိုးရိန် ကြီးနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တညနေခင်း၌ ခါးခေါက်သို့ အစိုးကြီးတသိုက် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့က စုန်းကြီးပင့်ကာ မိုးရွာရန်အတွက် ဆုတောင်းချင်ကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ခါးခေါက် လာ၍ ခွင့်ပန်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခါးခေါက် ခါးခါးသည်းသည်း ငြင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နာဂုနေ့၌ ရောက်လာကာ အစိုးကြီးများ အိမ်ကအတွက် လမ်းမသို့ လိုက်၍ သွားကာ ကြိမ်းသည်။

“အစိုးကြီးတွေကို တောင်းပန်လို့မရဘူး။ ခုတ်ပြတ်ပြတ် ပြောလွှတ်လိုက်ရတယ်”

နာဂုနေ့ကား ငြင်းမရတော့ဟု ခါးခေါက် စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း နာဂုနေ့ ၏ ကိစ္စကို တိုင်းကော်မတီက စဉ်းစားကာ ပါတီမှ ထုတ်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက် သည်။ ခါးခေါက် “ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာကြီး။ အစွန်းကွက်လွန်းတော့ သင်ခန်းစာ ရှစ်ပြီ မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“နှစ်ဖက်စလုံး အစွန်းထွက်တာဘဲ။ တိုင်းကော်မတီဆိုရင် ပိုပြီး အစွန်းရောက် သေးတယ်”

“ဆို စမ်းပါအုံး”

“ကျွန်း နွား တွေ စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့ဝင်ဟောင်းတွေဆို ပြန်အပေးမခိုင်းတာ ကြည့် ပေါ့။ စုပေါင်းလယ်ယာမှာ ကျွန်း နွား သိမ်းတာဟာ မလုပ်မဖြစ် လုပ်ငန်းလား။ လယ်သမား တယောက် အသင်းကထွက်သွားတယ်။ သူတို့ ကျွန်း ပြန်မပေးလိုက်ဖူး။ ထွန်ယက်တဲ့ ကရိယာ ပြန်မပေးလိုက်ဖူး။ သူ ဘာနဲ့ သွားထွန်မလဲ။ ထွန်စရာလဲ နွားမရှိ။ မြေမရှိ။ တခုဘဲ ရှိတယ်။ သူ စုပေါင်းလယ်ယာကို ပြန်လာဘို့လမ်းဘဲ မြင်တယ်။ က သူ ပြန်လာသလား”

“ပါပေမယ်၊ ထွန်တုံး ထွန်တံတို့က စုပေါင်းလယ်ယာနဲ့ ခွဲလို့မရဘူး”

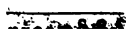
“အို ဘာကောင်းလဲဗျာ။ ခါးခေါက် လူတွေကို အသင်းထဲ ပြန်ဝင်လာရတာ ကိုက ဇွတ် အစားခိုင်းတဲ့ သဘောပါနေပြီ။ သူတို့ကိုလဲ သူတို့ လုပ်ခိုင်းကိုင်ခိုင်းအောင် ပေးလိုက် မှာပေါ့။ ရော့ ယူသွား။ ကိုယ့် ဗာသာ ထွန်။ သူတို့ မြေသူတို့ လုပ်ပစေ။ ခုတော့ မဟုတ်ဖူး။ ကျွန်တော်သာဆိုရင် ဒီထွက်သွားတဲ့ လူတွေကို စုပေါင်းလယ်ယာနားကို အကပ်မခံတော့ ဘူး။ သူတို့ကို ကျွန်း နွားနဲ့ ထွန်တုံး ထွန်တံ ပြန်မပေးတာလဲ လက်ထဲ သွေ့စည်ရေးဘဲ။ ပြီးတော့ ထွက်သွားတဲ့ လူတွေ ပြန်သွင်းတာလဲ လက်ယာသွေ့စည်ရေးဘဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေး ဝေဘန်ကြသည်။ နောက် ဆုံးတွင် ရန်ဖြစ် စကားများသည်အထိ ငြင်းခုံန်ကြသည်။

ရတ်ဇမော့နေ့ကား မာရီနာကို လက်လွှတ်လိုက်ရသဖြင့် အ ရက် ပုလင်း ဘက် သို့ ဦးလှည့်နေသည်။ မာရီနာက တေမိဒမ်မစ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

ပါတီအုပ်စု၌ အင်အားတိုးလာခဲ့သည်။ လုဗ်ရှကင်၊ ဥရုကော့တို့ကို အရံပါတီဝင် အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုမူ ပါတီသို့ဝင်ရန် နာဂုနေ့က အကြံပေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကြိုငြင်းသည်။ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှု သံယောဇဉ် မဖြစ်သေးဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့နေလျှင် ရှယ်ရှုကာ လည်း ပါတီဝင်ရန် စိတ်အားထက်သန်လာသည်။

“ကျုပ် ပါတီဝင်ရင် ဘယ်ရာထူးပေးမလဲ”ဟု နာဂုနေ့ဘုကို မေးသည်။ နာဂုနေ့ဘု ကြိမ်းမောင်း လွှတ်လိုက်လေသည်။

x x x

စုပေါင်းလယ်ယာကား အောင်မြင်နေသည်။ ယာကွတ်လည်း တက်ကြွစွာ ဝင်၍လုပ်ကိုင်သည်။ ဒါမီးဒေါက်ကား သူ့ကို မယုံချင် ယုံချင် ဖြစ်နေရာမှ ယုံကြည် လာ သည်။ နာဂုနေ့ဘုပင် ယာကွတ်အပေါ် အနည်းငယ် သဘောထား ပြောင်းလာသည်။

“ဒီလူဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ သဘောတရားအရ ညီညွတ်ချင်မှ ညီညွတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ လယ်သမားကောင်းတော့မောက်တဲ့။ တခါတလေ ပါတီထဲမှာ စိတ်ထားမကောင်း တဲ့သူ ပါလာမယ်။” “ခင်ဗျားကတော့ အ တတ် ပညာ ရှင် ဘဲ။ ဟောဒီမှာ ငွေ။ ခင်ဗျားကြိုက် တဲ့လဲအယူ။ မိုက်ကားအောင် စား။ ခင်ဗျား မိန်းမကိုလဲ ပိုးခြေအိတ်ဝယ်ပေးလိုက်အုံး။ ဒါပေ မယ့် ခင်ဗျား ဦးနှောက်ကိုတော့ ကျုပ်တို့အတွက် အသုံးချပေးရမယ်။” အဲဒီလို ခိုင်းရမှာပေါ့ ဗျ။ သူလဲ အရင် ဘဝကိုမျှော်မှတ်တဲ့။ မျှော်ပေ စေ။ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ရင် ပြီးတာ ဘဲ။ သူ့ ကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် သူ့ပညာတွေ အသုံးမချရတော့ဘူး။”

ယာကွတ်ကား ဖျော်နေသည် ပေါ်လော့ဆက်နှင့် လက်ယက်စက်တို့လည်း သူ့ထံ မပေါ်လှာတော့။ သို့ရာတွင် သူ့အမေအိုကြီးက တဆူထဲ ဆူနေသည်။ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ပုန်ကန်ရန် ပြောနေသည်။ အိမ်ခိုးချင်းများနှင့် တွေ့လျင် ဆိုဗီယက်ဆန်ကုင်ရေးကို ပြော သည်။ ကြာလျှင် ခက်ချေရုံဟု ယူဆကာ ယာကွတ်သည် အမေအိုကြီးကို အိမ်ခန်းထဲထည့်၍ ငွေသွပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

x x x

လှရှကာသည် မျိုးကြဲချိန်တွင် တတိယ အဆိုင်း၌ ဝင်၍လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် တတိယ အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဒပ်ဗေဆော့ကား စိတ်ညစ်နေရသည်။ လှရှကာသည် လူငယ်ကလေးများကို ကြာ ပစ်သည်။ တညလုံး တွဲ၍ကကြသည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် ထွန်တုံးပေါ်၌ ငိုက်နေကြသည်။ အလုပ် မတွင်။ ထိုအကြောင်းတို့ကို ဒါမီးဒေါ်အား တိုင်တည်သည်။ ဒါမီးဒေါ်က သူ့ကိုလာ၍ မပြောရန် အော်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ဒါမီးဒေါ်သည် လှရှကာကို စဉ်းစားစ ပြုလာ ပြန်သည်။

ထည့်တွင်မှ စာဖတ်နေခိုက် သူ့အိမ်ခန်းသို့ လှရှကာ ရောက်လာသည်။

“သတင်းစာထဲ ဘာသတင်းထူးသလဲရှင်။ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးအကြောင်း ဘာများ ပါသလဲ”

“သတင်းကတော့စုံလို့ဘဲ။ ကျုပ်ဆီကို ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ”

ဒါမီးဒေါ်ကား ဘေးက တီးတိုးပြောကြမည်ကို စိုးရိမ်နေသည် ဒါမီးဒေါ်က ကောင်း ကောင်း စကားလက်ခံ မပြောလိုက်။ လှရှကာသည် မှီကားရှုံ့ကာ ထွက်သွားသည်။

နောက်တနေ့ညတွင် လှရှကာရောက်လာပြန်သည်။ လှရှကာသည် စိတ် ခေါ့ သည် ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကုလားထိုင်လွတ်၌ ဝင်၍ထိုင်သည်။ ထို နောက် နို့ စား နွား မခြံ အကြောင်း၊ တတိယ အဆိုင်း အကြောင်း စသည်တို့ကို ဒါမီးဒေါ် စိတ်ကြိုက် လိုက်၍ ပြော သည်။ ဒါမီးဒေါ်က လှရှကာအား နို့ စားနွားမခြံတွင် မန်နေဂျာလုပ်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ လှရှကာက ငြင်းသည်။ အလုပ် နင်းကန်လုပ်ခြင်းမှာ လူမိုက်တွေကိစ္စဟု ပြောလိုက်သည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

လုရှကာ အပြန်တွင် ဒါမီးဒေါ့က လိုက်ဖို့သည်။ လမ်းတွင်

“ရှင် ဂျီခင်းကို သွားမကြည့်ဘူးလား”

“အခြေအနေ မကောင်းသေးပါဘူး။ မိုးမှ မရွာဘဲ”

“ဒိုး အချိန်ရှိသရွေ့ ဂျီစိုက်ဘို့ချည်း စိတ်ကူးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီမှာ ကျွန်မတို့ ထိုင်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ရှင့်ကုတ်အင်္ကျီ ခင်းရင် ကောင်းမယ်။ ကျွန်မ ဂါဝန် ပေ ကုန် လိမ့်မယ်”

လရောင်သည် မြို့မြို့ထင်နေသည်။ လရောင်တွင် လုရှကာ၏ မျက်နှာသည် အလှ ကျက်သရေ တိုးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဒါမီးဒေါ့၏ ပါးစပ်တွင် အပြုံးပန်း ပွင့်လာသည်။

“ဂျီ စိုက်ဖို့ရယ်၊ စုပေါင်းလယ်ယာရယ်၊ ဒါတွေမပြောရဘူး။ ခုအချိန်က ဒီအကြောင်း တွေပြောဘို့ မဟုတ်ဖူးရှင့်။ ဟောဟိုက ပေါ့ပလာပင်ကြီး မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ မွေးလိုက် တာရှင်။ အဲဒီက ရနံ့ ထင်ပါရဲ့”

မိုးယံထက်တွင် လမ်းကြီး ထိန်ထိန်သာနေသည်။ မိုးရွေ့စက်တို့သည် ဘာသာဘာဝ တွန်ကျားကြသည်။ ဒါမီးဒေါ့သည် လောကကြီး၏ အလှတွင် ယစ်ဖူးနေလေသည်။ ထိုနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခဏတာမျှ လောကကြီးကို အမေ့ကြီး မေ့နေကြလေသည်။

“ကျွန်မသိပ်ပျော်တာဘဲ၊ ရှင် ကျွန်မကိုချစ်တယ်နော်”

“အေး ငါဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ဒါမီးဒေါ့သည် စကားလုံး အတိအကျ ရွေးရွှံ့မရ။ ထိုကြောင့် လုရှကာ၏ လည်ပင်းနှင့် ပခုံးကျဉ်းကလေးကိုသာ သိမ်းကျုံး ဖက် ထား လိုက် လေသည်။

× × ×

ယာကွတ်သည် သစ်တောသို့ မြင်းတစီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆည်တခု ဆောက်ရန် အတွက် ဝက်သစ်ချပင်များလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ခုတ်လှရန် အပင်များကို မှတ်ပေးရမည်။ အပြန်တွင် တောစပ်ချောက်လျှင် လူတယောက်နှင့် တွေ့သည်။ ထိုသူကား နယ်နှင့်အော် ခံရသည့် တီမိုဖေးဖြစ်လေသည်။ သူသည် ခဲဇာမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ တီမိုဖေးသည် ထမင်း မစားရသည်မှာ လေးရက်ခန့် ရှိပြီ။ ထို့ကြောင့် စားစရာ လိုသည်။

“ဒီမှာ ဒီးလေးယာကွတ်၊ ကျွန်တော် ကို တခုဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါ။ ဒီးလေး ရွာပြန် ရောက်ရင် လုရှကာကို စားစရာတခုခု အပို့ပေးပေးပါလား”

လုရှကာကား တီမိုဖေး၏ ရည်းစားဟောင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း လုရှကာက စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ တွဲနေဟန်တူတယ်ကွ”

“ဒါမီးဒေါ့ကို အရင် ဆုချရမှာပေါ့”

ယာကွတ်သည် ရွာသို့ ည သန်ကောင်မှ ပြန်ရောက်သည်။

ဒါမီးထဲသို့ ဝင်လျှင် ဝင်ချင်း သူ့ခွေးမသည် မီးဖိုမှ ခေါင်းပြု ထွက်လာပြီးနောက် လေသံဖြင့် နားမချမ်းသာစရာ သတင်းကိုပေးသည်။

“အဖေရေ၊ ကျုပ်တို့ဆိုမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြန်ပြီတော့”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ပေါ်လော့ဆက်နဲ့ ဟိုလူပေါ့။ မှောင်ရီပျိုးစမှာ ရောက်လာတာဘဲ။ အမေနဲ့ ကျွန်မ နို့ညှစ်နေတုံးပေါ့။ အခု ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြလေရဲ့။ ပေါ်လော့ ဆက်က တော့

အရက်မူးနေပြီ။ တယောက်ကတော့ ပိုဆိုးတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်လိုအဖြစ် ရောက် လာသလဲ မသိဘူး။ သူတို့ တကိုယ်လုံး သန်းတွေနဲ့ချည်းဘဲ”

ညှော်ခန်းထဲမှ စကားပြောသံများ ကြားရသည်။ လက်ယက်စကီသည် ချောင်း တဟုတ်ဟုတ် ဆိုးနေရာက စူးစူးရှရှ အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီမှာလေ။ ခင်ဗျား အခုဘာလဲဗျ။ ကျွန်တော် မေးနေတယ်လေဗျာ။ ဒီမှာ ပေါ်လော့ ဆက်ရဲ့။ ခင်ဗျားကိုလဲ လေးစားပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မေးတာ ဖြေစမ်းပါခင်ဗျ။ ကဲ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မဖြေရင် ကျွန်တော်ဖြေမယ်။ ဟုတ်လား။ ပြောရမလား။ ခင်ဗျားဟာ ချစ်ရမယ့်တိုင်းပြည် မရှိတဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တယောက်ဘဲခင်ဗျ။ အမျိုးတော့ ချစ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခြေချစရာ တိုင်းပြည်မရှိ ဘူး။ ချစ်စရာ တိုင်းပြည်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ တပ်မရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆိုလဲ ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ကဲ ကျွန်တော်ဥပမာပေးတာ မဟုတ်ဖူးထင်ရင် တခုဘဲပြောမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ အိတ်ထဲမှာ တပြားမှမရှိတဲ့ ကစားသမားကြီးဘဲ ခင်ဗျ”

ပေါ်လော့ဆက်သည် အသံထွက်ပြီးဖြင့် ပြန်၍ပြောသည်။ သို့သော် ဘာပြောသည်ကို ယာကွတ် သဲကွဲစွာ မကြားလိုက်ရပေ။ သို့ရာတွင် သူ့အသံကို ကြားရလျှင် ယာကွတ်သည် အိမ်နံရံကိုမှီကာ သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်မိလေသည်။

အဟောင်း အဟောင်းတို့သည် အသစ်အသစ် ပြန်၍ ဖြစ်လာချေပြီလော။

ဒုတိယပိုင်း

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးရိပ် မိုးသားတို့ဖြင့် အံ့ မှိုင်းကာ ညှိမှောင်နေသည်။ မိုးသည် ဒေါသတကြီး ရွာချသည်။ ထိုနောက် ရာသီလေက မိုးသားတိမ်တိုက် အကြွင်းတို့ကို သယ်ဆောင်သွားသည့်အခါ ရွာ၏ဝန်းကျင်တွင် ကြည်လင် လန်းဆန်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တောက်ပသော နေခြည်အောက်တွင် မိုးနွေးနေသည့် လယ်ယာမြေတို့သည် ကြွတက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ နံနက်ခင်းတို့တွင်ကား မြစ်ယံထက်တွင် မြို့နွေးများ ဆိုင်းယှက်နေတတ်လေသည်။ နင်းကြွင်းတို့သည် ဂရယ်မျှချိရွာကလေးဆီသို့ ဝေ့ ဝိုက် ပြေးလွှားလာကြသည်။ ထိုနောက် နေခြည်ဝင်းလက်လာသည့်အခါ နင်းတို့သည် အစအနမူပင် မကျန်ရစ်တော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ သို့ငြားလည်း သစ်ပင် အကိုင်းအခက်တို့၌ တွဲလွဲခို၍ကား ကျန်ရစ်သေးသည်။ စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွင် ကား မြက်ပင်တို့သည် မြေသိုက်၍ကျလျက် ယိမ်းတွဲ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ နင်းကြွင်းတို့သည် မြက်ပင်ထိပ်၌ တွဲလွဲခိုကာ ဒန်းစီးရင်း ဆော့ကစားနေလေသည်။

ရွာပြင်ဘက်က မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွင် မြက်ရိုင်းပင်တို့သည် ဒူးဆစ်အထိ ရှင်သန်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် တောပန်းများသည် အစွမ်းကုန် ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်ဖူးကြကုန်သည်။ ညနေဆည်းဆာတွင်မူ ပန်းရနံ့ တို့သည် လေနှင့်အတူ ရွာထဲသို့ ရောက်လာသည်။ တရွာလုံးပင် ပန်းနံ့ဖြင့် ကြိုင်လှိုင်သင်းပျံ့နေသည်။ ပန်းနံ့ ရလျှင် အပျိုမလေးများသည် မြူးတူး ကြည်နူးကြလေသည်။ သူတို့၏ ရင်ထဲ ဝမ်းထဲတွင် မြူးကြွကြွ ဖြစ်လာကာ လမ်းသလို ဆွေးသလို ဖြစ်လာကြသည်။

ဆောင်း ဂျုံတို့သည်လည်း အစွမ်းကုန် ရှင်သန်လာခဲ့သည်။ ဂျုံနံ့များသည် မိုးသို့ထိုးတက်ကာ လေအသွေတွင် ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားကြလေသည်။ ဂျုံနံ့လ အလယ် လောက်တွင်ကား ရာသီဥတုသည်လည်း သာယာကြည်လင်လာသည်။ မိုးကောင်းကင် ထက်တွင် မိုးသားတိမ်တိုက်ဟူ၍ တစုတလေမျှမရှိတော့။ စတက်မြက်ခင်းဒေသ တပြင်လုံးသည် ဝင်းလက်သော နေခြည်အောက်တွင် လှပကြည်နူးစရာ ကောင်းနေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးသည် ရင်ခွင်ထက်တွင် သားငယ်ကို ခို့ချိုတိုက်

ပုစိစာအုပ်တိုက်

ကျွေးနေသည့် သားသယ်မိခင်နှင့်လည်း တူလေသည်။ သားငယ်ကို နို့ ချိုတိုက်ကျွေးနေသော မိခင်၏မျက်နှာသည် ပီတိလွှမ်းကာ ပြုံးချိုနေလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုလည်း စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးတခုလုံးသည် ပြုံးချိုနေသော မိခင်၏မျက်နှာကဲ့သို့ ကျက်သရေအတိ ပြုံးနေလေသည်။

ယာကွတ်လူးကစ်သည် နံနက်တိုင်း ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင်ထကာ မိုးကာ အင်္ကျီကြီးကိုရှို့လျက် လယ်ထဲသို့ဆင်းလေ့ရှိသည်။ သူ၏ နေ့စဉ်အလုပ်မှာ ဂျုံနှံများကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆောင်းဂျုံကား အစွမ်းကုန် ဖြစ်ထွန်းနေသည်။ အပင်များမှာ နတ်ရေစင်ကိုသောက်ရသည့်အလား ထွားကျိုင်းဖွံ့ဖြိုးလှသည်။ ယာကွတ်သည် ဂျုံနှံများကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်၍ကြည့်ကာ တစုံတခုကို ရေရွတ်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း သည်နှစ်တွင်မှ ဆောင်းဂျုံများ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ထွန်းလာသည်ကို အံ့သြနေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် နာသီကဖျက်သဖြင့် ဂျုံခင်းတို့မှာ ပျက်စီးတတ်သည်။ အရှေ့တောင်လေကြမ်းသည် အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ ယခုကား နာသီတုကပါ ကူညီဖေးမနေသဖြင့် စုပေါင်းလယ်ယာလုပ်ငန်းသည် အစွမ်းကုန် အော်မြင်လာတော့မည်။ ‘သေခြင်းဆိုး များ ကောင်းစားကြဦးမည်ဟူ၍လည်း စိတ်ထဲတွင် မနာလို ဝန်တို ဖြစ်လာသည်။ ‘ဟောသည် ဆိုဗီယက်အစိုးရကတော့ ကကိုကောင်းပါတယ်ကွာ’ ဟုလည်း ညည်းတားနေသည်။

‘ခါတိုင်းနှစ်များကဆိုရင် မိုးဟာ အချိန်တန်ပေမယ့် ရွာချင်မှ ရွာတယ်။ ဒီနှစ်တော့ ရွာလိုက်တာအလွန်ပါတဲ့။ သီးထွက်လဲ ကောင်းအုံးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီ တတွေ ဘယ်တော့မှ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ပြန်ချခိုင်တော့မှာမဟုတ်ဖူး။ ဒီတသက် ပြန်ချခိုင်ဘွယ် မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ငတ်ပြတ်နေတဲ့ လူဟာ၊ တောထဲကဝံပုလွေလို ဟိုဟိုဒီဒီ လူးလာခတ်ပြီး အစာရှာနေမှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဝဝလင်လင်စားရပြီဆိုရင်တော့ ရွာထဲက ဝက်တွေလို စားခွက်နားက ဘယ်မှခွာတော့မှာ မဟုတ်ဖူး။ ဘယ်လိုမောင်းထုတ်လို့မှ ရတော့မှာမဟုတ်ဖူး။ အေးကွာ။ ဗိုလ်ကြီး ပေါ်လော့ဆက်တိုက်လဲ ဘာများစဉ်းစားနေကြသလဲ မသိပါဘူး။ ဘယ်သူ များ စောင့်နေကြသလဲ မသိပါဘူး။ ငါဖြင့်တွေ့လို့ ကို မရဘူး။ ချစရာရှိ ချလိုက်ဖို့ရှိတာဘဲ။ ခုအချိန်မှာ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ဒုက္ခပေးဘို့ ကောင်းနေပြီ။ ဒီလူတွေက အလကား အချိန်ကုန်ခံနေတာဘဲ’

ပေါ်လော့ဆက်က ယာကွတ်အား လက်နှက်ကိုင်ကာ ပုန်ကန်ထကြွမည့် အရေးအခင်းကို အရိပ်အမြက်ပြောခဲ့သည်။ ယခုမူ ထို တန်ပြန်တော်လှန်ရေးကို စောင့်ရသည်မှာ လည်ပင်းရှည်လှပြီ။ အခွင့်အရေးကား မသာခဲ့။ ပေါ်လော့ဆက်အဖို့ တစုံတခုကို စောင့်နေမှန်း၊ အခါအခွင့်ကို စောင့်နေမှန်းလည်း သူသိသည်။ ညတိုင်းလိုပင် ပေါ်လော့ဆက်ထံသို့ ဆက်သားများ ရောက်လာကြသည်။ ဆက်သားတို့သည် ဝေးလံသော အရပ်တို့မှ မြင်းကိုယ်စီ စီးကာ ရောက်လာကြသည်။ ရွာပြင်တွင် မြင်းတို့ကိုထားခဲ့ကာ ရွာထဲသို့ ခြေဖျားထောက်၍ ဝင်လာကြသည်။ အိမ်တံခါးကို အချက်ပေးကာ ခေါက်သည်တွင် ယာကွတ်က တံခါးဖွင့်ပေးကာ ပေါ်လော့ဆက်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

သည်။ ပေါ်လော့ဆက်၏အခန်းကား နေ့ရောညပါ နှစ်ဆဲ လေးနာရီလုံးလုံး မှောင်ချ ထားသည်။ ပြတင်းများတွင် စောင်ကြီးများပင် ကာရံထားရသည်။ ထိုအခန်းတွင် မြေတိုက်အိုကြီး၏အနံ့ အသက်မျိုး နံစော်နေသည်။ အောက်သိုးသိုး စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ တမျိုးဖြစ်သည်။ အသက်ရှူများမတတ် မူးနောက်စရာကောင်းလှသည်။ ပေါ်လော့ ဆက်နှင့် လက်ယက်စက်တို့ကား ထိုအခန်းထဲမှ မခွာကြ။ နောက်ဖေး နောက်ဖိကုပ်င် အခန်းသံ၌ ကိစ္စပြုစီးစီးလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အကျဉ်းသားများနှင့် တူလှပေသည်။

ညဉ့်သည်များ ရောက်လာသည်မှာလည်း မရေတွက်နိုင်ရှိခဲ့ပြီ။ သူတို့သည် မျက်နှာစိမ်းများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို ယာကွတ် တခါမျှ မတွေ့ဘူးခဲ။ ခရီးဝေးက လာကြသူများဖြစ်ကြောင်း၊ နှမ်းလှနေသောမျက်နှာကို အကဲခတ်ခြင်းဖြင့် သိသာနိုင် သည်။ တခါတွင်မူ ယာကွတ်က ညဉ့်သည်တယောက်အား အရဲစွန့်ကာ “ခင်ဗျား ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲ” ဟု မေးဘူးသည်။

ယာကွတ်၏လက်ထဲတွင် ရှဲကနဲ မီးခြစ်ဆံတခုတောက်လာသည့်အခါ သူ့ ရှေ့တွင် မုတ်ဆိပ်မွေးဗလပျစ်နှင့် ခရီးသွားညဉ့်သည်၏မျက်နှာကို ဝင်းကနဲ လက်ကနဲ မြင်လိုက် ရသည်။ မျက်လုံးပေါက်ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ မျက်နှာ၌ သေ မြေကြီး ရှင်ရွှေထီး ဟူသော အမူအရာကို အကဲခတ်၍ရနိုင်သည်။

“တိုး တနယ်တကျေးကပေါ့ဗျာ။ ကဲပါ စကားကြောရည် မနေပါနဲ့။ ဗိုလ် ကြီးဆီကိုသာ မြန်မြန်ပို့စမ်းပါ” ဟု ညဉ့်သည်က တိုးတိုးပြောသည်။ သူ့ အသံသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် နှစ်ရက်ခန့်ကြာလျှင် ထိုမုတ်ဆိပ်မွေးပိုင်ရှင် ကော့ဆက်ကြီးသည် လူငယ်တယောက်နှင့်အတူ ယာကွတ်၏အိမ်သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ သူတို့သည် အလေး အပင်များ သယ်ဆောင်လာကြဟန်ရှိသည်။ သို့သော် သူတို့ခြေလှမ်းကား မပြင်းလှ။ ဖော့၍နင်းသဖြင့် ခြေသံကိုပင်မကြားရ။ ခြေချခြင်သာသည်မှာ သူတို့၏အကျင့်တခု ပင် ဖြစ်နေပြီဟု ယာကွတ် ထင်မိသည်။ မုတ်ဆိပ်နှင့်လူသည် မြင်းကုန်းနီး နှစ်ခုကို ကိုင် ထားသည်။ အခြားတယောက်သည် အဝတ်နက်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော အထုပ်ကြီး တထုပ်ကို သယ်ဆောင်လာသည်။

မုတ်ဆိပ်နှင့်လူက “သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရှိကြရဲ့လား” ဟု မေးကာ အဖြေကို ပင် မစောင့်တော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ယာကွတ်၏ လက်ထဲက မီးခြစ်ဆံသည် ဆုံးသည်အထိလောင်ကာ အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်သွားသည်တွင် ပေါ်လော့ဆက်၏ အခန်းတံခါးလည်း ပွင့်လာသည်။ ပေါ်လော့ဆက်ကိုယ်တိုင်ပင် တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆက်သားနှစ်ယောက်ကို ဆီးကြိုသည်။

“လာကြလေ။ အထဲဝင်ကြ။ ပြင်ဘက်မှာ ဘာလို့ စကားပြောနေရတာလဲ။ ယာကွတ်ရော အထဲဝင်ခဲ့ပါလားကွ။ ခင်ဗျားကို ခိုင်းစရာရှိသေးတယ်။ တိုးတိုး ပြော ကြနော်။ ငါ မီးထွန်းလိုက်အုံးမယ်”

ပေါ်လော့ဆက်သည် အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားသော မီးအိမ်ငယ်ကလေးကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ အလင်းရောင်မှာ ဖြာ၍ မထွက်။ ကြမ်းပြင်ဆီသို့သာ စု၍ကျနေသည်။

ညှို့သည်နှစ်ယောက်လည်း အရှိအသေပြုကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အထုပ်ကြီးများကို တံခါးဘေး၌ ချထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် မှတ်ဆိပ်နှင့်လူက အိတ်ထဲမှ စာတစောင်ကိုထုတ်ကာ ပေါ်လော့ဆက်၏လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ ပေါ်လော့ဆက်လည်း စာကိုခုပ်မြန်မြန်ဖတ်ကာ “ဆီဒိုင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြလိုက်ပါ။ ငါ့ဆီက အဖြေကိုတော့ စောင့်နေဘို့မရှိတော့ဘူး။ သူ့ ဆီကသတင်းကိုသာ ၁၂ ရက်နေ့အထိစောင့်နေမယ်။ ဟုတ်လား။ ကဲ မင်းတို့မြန်ကြတော့။ မင်းတို့ ဘေးရန် ကင်းကောင်းပါလို့” ဟု ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြေးသန်တဲ့မြင်းတွေ ပါလာပါတယ်”

“ကဲ ကဲ ပြန်ကြ။ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဆက်သားနှစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ထွက်သွားကြဟန် ပြင်ကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တယောက်က ခြေဖနှောင့်ချင်း ဆတ်ကန်ရိုက်ကာ အရှိအသေပေးလိုက်သည်။ ယာကွတ် စိတ်ထဲတွင် တပ်ထဲတုန်းက ရာထူးကြီးစဉ်ငယ်လိုက် အရှိအသေပေးခဲ့ရသည်တို့ကို ပြန်၍ အမှတ်ရလာသည်။ ဘယ်ဘဝရောက်နေစေကာမူ တပ်မှူးကို အရှိအသေပေးရန်မမေ့သည်ကို သူ့ ရှေ့တွင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့နေရပြီ။

သူတို့ပြန်သွားလျှင် ပေါ်လော့ဆက်သည် ယာကွတ်အပါးသို့ ရောက်လာကာ ပခုံးကို လာ၍ကိုင်သည်။ ယာကွတ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်စလုံး တွန့်ကန်ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူလည်း လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ကပ်ကာ သတိအနေအထားနှင့် ရပ်နေမိသည်။

“အေး အေး၊ ခင်ဗျားတို့တတွေကတော့ သစ္စာရှိကြပါပေတယ်။ လူကောင်း သူကောင်းတွေပါဘဲ။ အဖေကောင်းရင် ငရဲသွားမယ်ဆိုတောင် တခေါက်တော့ လိုက်ကြမယ်သူတွေပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ပျိုင်းစကိုပျိုင်းက သူရဲဘောအလွန်နဲ့တဲဲ့ ဟိုကောင်တွေနဲ့တော့ တခြားစိတ်ဗျ။ သူတို့ယူလာတာ ဘာတွေလဲ မသိပါဘူး။ မှန်းကြည့်ရအောင်ဗျာ”

အဝတ်နက်တွင် ထုပ်လာသည့်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ကြသည်။ အထုပ်ထဲတွင် ကား စက်သေနတ် လေးတလက်၊ ကျည်ဆန်ကပ်များ။ ထို့ပြင် မြင်းတပ်သားတို့ ကိုင်သည့် ဓားကောက်နှစ်လက်တို့ကို တွေ့ရသည်။

ပေါ်လော့ဆက်သည် ဓားတချောင်းကို ကိုင်ကာ ရင်ပတ်တွင်အပ်ပြီးနောက် တုန်တုန်ရိုရိုအသံဖြင့် “ငါ့ရဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ ရဲဘော်ကြီးပါဘဲ။ မိတ်ဆွေကောင်းကြီးပါဘဲ။ ငါ့အမှုတော်ကို ယခုထက်တိုင် ထမ်းရွက်ဖို့အသင့်ပါလား” ဟု ရေရွတ်နေလေသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ သို့ရာတွင် မနည်းပင် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားဟန်တူသည်။ “မင်း ဒီခားကို မှတ်မိရဲ့လား ယာကွတ်”

ယာကွတ်က ခေါင်းကိုညှိတ်ကာ အဖြေပေးလိုက်သည်။ ၁ ဥ ၁၅ တွင် ဩစတြီးယား စစ်မျက်နှာ၌ ဗိုလ်လေး ပေါ်လော့ဆက်သည် ထိုခားကို ကိုင်ဆောင်ခဲ့သည်ကို သူ အမှတ်ရလာသည်။

လက်ယက်စကီသည် အိပ်ရာထက်မှနေ၍ ပေါ်လော့ဆက်၏ ဟန်အမူအရာတို့ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်

“သူပုန်ကြီးနဲ့ သူ့ သက်တော်စောင့်ခား ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြတဲ့ လွမ်းခန်းပေါ့ ဗျာ။ ဟုတ်လား။ အလကားဗျာ စိတ်ထဲကလဲမပါဘဲနဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်းသားဟန်မျိုး လုပ်နေတာတော့ ကျုပ် ရွံလှတယ်” ဟု ခပ်ထေ့ထေ့ ငေါ့လိုက်သည်။

“ဟေ့ တိတ်စမ်းကွာ” ပေါ်လော့ဆက်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ငေါက်လိုက်သည်။ လက်ယက်စကီသည် ပခုံးကိုတွန့်ကာ “ဘာ တိတ်ရမှာလဲဗျာ” ဟု ပြန်၍ အတွန့်တက်သည်။

“ကဲပါကွာ။ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ” သည်အခါတွင်မူ ပေါ်လော့ဆက်၏ လေသံသည် အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ အိပ်ရာဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းခွာသွားလေသည်။ သူ၏ ဗယ်ဘက်လက်ထဲတွင် ခားကို ကိုင်ထားသည်။ ညာဘက် လက်က ကော်လာနစ်ဖက်ကိုစေ့ကာ ကိုင်ထားသည်။ ယာကွတ်က ဘာများ ဖြစ်လေ့ဦးမည်နည်းဟု ရင်တမမဖြင့် ကြည့်နေသည်။ လက်ယက်စကီကမူ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်ကာ သူ၏ဗိုလ်ကြီးကို မထေ့မဲ့ဖြင့် ပြောနေသည်။

“အင်း၊ ခုမှ တကယ်ပွဲထဲက ဇာတ်လမ်းမျိုး ငွေ့နေရတာပါဘဲ။ ဒါမျိုးတော့ ဗျာ နယ်က ကပွဲရုံတွေမှာ ခဏခဏပွဲတူးတာဘဲ။ ဇာတ်ဟန်ကတော့ ပါပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခဏခဏကြည့်ရဘူးတော့ ရိုးနေပါပြီဗျာ”

ပေါ်လော့ဆက်သည် နှစ်လှမ်းမျှသွားမီလျှင် ရပ်ကာ နဖူးမှချွေးများကို လက်ဖြင့် သပ်ချနေပြန်သည်။

“တယ်လဲ ဦးနှောက်ခြောက်စရာကောင်းပါလား” သူ့ပါးစပ်က လူနာ ညည်းသံမျိုး ထွက်လာသည်။

“ဗျို ပေါ်လော့ဆက်။ ဒါမျိုး ကျုပ်ကြားဘူးလှပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားကလဲ ညည်းလိုက်တာ ခြုံသံပါနေတာဘဲ။ တကတဲ ဖိုးကြီးအို မယ်ကြီးအို ကျနေတာဘဲ”

“ဦးနှောက်ခြောက်တယ်ကွာ။ ငါ သိပ်ခေါင်းရှုပ်တာဘဲ။ ဟောဒီ အမှောင်လောကကိုလဲ ငါ ရွံမုန်းလှပြီ။ ခုလို ပုန်းရိုးနေရတာကိုလဲ စိတ်ညစ်လှပြီ”

“အမှောင်ဆိုတာ ပညာရှိရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းဘဲဗျ။ အမှောင်ထဲမှာ ဆိုရင် ဘဝအကြောင်း လောကအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းဆင်ခြင်လို့ရတယ်။ ပွားများလို့လဲ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တခုတော့ရှိတယ်ဗျို။ ဦးနှောက်ခြောက်တယ်ဆိုတာကတော့ သွေးအားနိတ် မိန်းမတွေ့ရကိစ္စဘဲ။ ခုတော့ ခင်ဗျားဟာက ဇာတ်ဟန်ပါနေတာက

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ခက်လှတယ်။ ခင်ဗျားပြောတာ မယုံပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ တပ်က အရာရှိ တယောက်ပါဘဲ”

“ဟေ့ မင်းလား တပ်က အရာရှိ။ မင်းဟာ ဝက်မျိုးဘဲကွ။ မင်းက ခွေး တိရစ္ဆာန်မျိုးဘဲကွ”

“အေးလေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အဲဒီလို ဆဲပေါင်း များလှပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့လဲ ဓားချင်းယှဉ်ပြီး မခုတ်ချင်ပါဘူး။ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်တယ်ဆိုတာကလဲ ခေတ်မဆံတော့ ပါဘူး။ အမြောက်တပ်သား တယောက်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒါမျိုးကို ကျုပ် သိပ်ရွံတာဘဲ။ ခင်ဗျားဟာက ဟန်ဓာတ် ခုတ်တာ သိပ်များတာဘဲဗျာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဘာလို့ ခင်ဗျားနဲ့ ဓားချင်းယှဉ်ပြီး ခုတ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားက လမ်းပေါ်က သာမန်လူတန်းစား။ ကျုပ်က ပိုလန်မင်းညီမင်းသားမျိုး။ ဟား ဟား၊ မဆိုင်လိုက်လေ ဗျာ”

“ဟေ့ ပိုလန်တိရစ္ဆာန်ကလေး။ ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း” ဤ အကြိမ် တွင်မူ ပေါ်လော့ဆက်၏ လေသံသည် အနည်းငယ်မာလာသည်။ အမိန့်ပေးသံ ပါလာ သည်။ “မင်း ငါ့လှောင်ချင် လှောင်။ ဒါပေမယ့် ဟောဒီဓားကိုတော့ ဘာမှ လှောင် စရာ မလိုဘူး။ အေး နေ့ကထပ်ဘခွန်း ဟကြည့်စမ်း။ မင်းကို ခွေးကလေးခုတ်ချလိုက် သလို ခုတ်ချလိုက်မယ်။ နားလည်ရဲ့လား”

လက်ယက်စကီသည် အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ထချီထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင်လည်း စောစောက ပြောင်ချော်ချော် အမူအရာ မျိုး မရှိတော့။ “အေးလေဗျာ၊ ခုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် နဲ့နဲ့ ယုံချင်လာ ပြီ။ ခင်ဗျားလေသံက ပြောင်းသွားမှကိုးဗျ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျုပ် ဘာမှပြောစရာမလို တော့ပါဘူးဗျာ”

လက်ယက်စကီသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်နေရာမှ အိပ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ဖလန်နယ် စောင်ဟောင်းကြီးကို မေးစေ့အထိ ဆွဲချီခွဲလိုက်သည်။

“အေး မှတ်ထား။ ငါကတော့ မင်းကိုသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ ဟောဒီ ဓားနဲ့ ပိုလန်မင်းမျိုးကလေးတကောင်ကို နှစ်ကောင် ဖြစ်အောင် ပိုင်းချလိုက်မှာဘဲ။ အေး ဒါပေမယ့် ခုတော့မှသတ်သေးဘူး။ ဘယ်တော့မှသတ်မလဲ မင်းသိသလား။ ခွန်မြစ်ကမ်း ပေါ်က ဆိုဗီယက်အစိုးရကို တိုက်ပြီးတဲ့နောက် မင်းရဲ့အလှည့်ဘဲ” ပေါ်လော့ဆက်၏ အသံသည် မာကြော ခက်ထန်လာသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲဗျာ ကျုပ်အဖို့ အသက်ထက်ဆုံး ဆံဖြူသွားကြောအထိ နေရမှာ ပေါ့” လက်ယက်စကီသည် ရယ်မောကာ အပြောင်အပျက်ပြောရင်း စကားကို လျှော ချလိုက်လေသည်။

ယာကွတ်ကား တံခါးဝအနီးသို့ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း လှမ်းနေသည်။ အခန်းထဲကထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်းနေသည်ကို ပေါ်လော့ဆက်၏မျက်နှာထားက ဟန် ထားသဖြင့် မလှုပ်မရွက်ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကြာရှည်မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ

“ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့ခင်ဗျာ။ အာရုဏ်လာခါလဲ နီးပါပြီ။ ကျွန်တော် မှာ လယ်ထဲကိုဆင်းရဲဘို့လဲ ရှိပါသေးတယ်” ဟု တောင်းပန်သည်။

ပေါ်လော့ဆက်သည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ စကားမပြောသေးဘဲ အတန်ငယ် တွေးတောနေသည်။ ဓားကောက်ကြီးကား သူ၏ဒူးပေါ်တွင် ရှိနေသေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် တခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပေါ်လော့ဆက်၏ ရင်ခေါင်းတွင်းက အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် စာပွဲပေါ်က နာရီစက်သံတို့သာလျှင် အခန်းထဲတွင် လွှမ်းမိုးနေသည်။ ခဏကြာလျှင် “ဟေ့ ယာကွတ်၊ မြင်းကုန်းနီးတွေ သယ်စမ်းကွာ။ ကျန်တော့တွေ ငါ့ယူခဲ့မယ်။ ပြင်ဘက်က ခြောက်သွေ့တဲ့တနေရာရာမှာ သွားပြီးထားကြမယ်။ မင်းတို့ ထင်းထားတဲ့မှာ မကောင်းဘူးလား” ဟူသော ပေါ်လော့ဆက်၏ အသံကိုကြားရတော့မှ ယာကွတ်လည်း အသက်ခင် လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ဒီအိမ်နော့ အကောင်းဆုံးပါဘ” ယာကွတ်သည် အခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံးထွက်ချင်နေသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

မြင်းကုန်းနီးများကို ကောက်ရှုကိုင်လိုက်သည့်တခဏတွင် အိပ်ရာပေါ်မှ တဟုန်ထိုး ထလာသော လက်ယက်စကီသည် သူတို့ရှေ့တွင် မားမားကြီး လာ၍ရပ်နေသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ။ ကျွန်တော်မေးတာကိုလဲ ပြောကြပါအုံးဗျာ”

“ဟေး မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ” ပေါ်လော့ဆက်က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်၍မြေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲဗျာ။ အခြေအနေကို ခင်ဗျားနားမလည်လို့ပေါ့။ မြင်းကုန်းနီးတွေနဲ့ ဟောဟိုက မားနှစ်လက်ကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ဝှက်ချင် ဝှက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် စက်သေနတ်ကလေးနဲ့ ယမ်းကပ်တွေကိုတော့ ဝားခဲ့မှပေါ့ဗျာ။ ခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတာက မိတ်ဆွေတွေ့ရဲတိုင်းပြည်မဟုတ်ဖူးဗျာ။ ရန်သူတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတာ။ စက်သေနတ်က အချိန်မရွေး အသုံးလိုချင် လိုလာမှာ။ ဒါလောက်တော့ ခင်ဗျားနားလည်ကောင်းပါရဲ့”

ပေါ်လော့ဆက်သည် ခဏတွေ့ဝေနေပြီးနောက် လက်ယက်စကီ၏ တင်ပြချက်ကို သဘောတူလိုက်သည်။ “အေး ဟုတ်တယ်။ ဒီတခါတော့ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ က်ဟေ့ ဒါတွေအားလုံး ဒီအခန်းထဲမှာဘဲ ထားခဲ့တော့။ မင်းလဲ အိပ်ချင်ရင် သွားပြီး အိပ်တော့ ယာကွတ်”

ယာကွတ်သည် ချက်ချင်းပင် ရပ်နေသောနေရာမှ ဗယ်တပတ်ပြည့် လှည့်ကာ မြေဖွဲ့နှောင့်ချင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်၍ ချာကနဲ လှည့်ကွက်လာခဲ့သည်။ သူ တွင်းလည်း စစ်တပ်ထဲကအကျင့်သည် ယခုတိုင် ပါလာသည်။ ပေါ်လော့ဆက်၏ပါးစပ်က အမိန့်သံကို ကြားလျှင် စစ်သားကောင်းတို့၏အင်္ဂါနှင့်အညီ အမြန်ဆုံးလိုက်နာရန်သာ စိတ်စောနေခဲ့မိသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ပေါ်လော့ဆက်သည် သတိမမူမိကာ ခပ်ယဲ ယဲ ပြုံးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အခန်းပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင်ကား ယာကွတ်သည် ဗိုလ်ကြီးအား အရိုအသေ

ပေးခဲ့သည့် သူ့အဖြစ်ကို မှားလေပြီဟု နောင်တရလာသည်။ မုတ်ဆိပ်နှင့် ကော့ဆက်
ထောက်လှမ်းသဖြင့် သူ့အတွက်လိုက်ကာ အယောင်ယောင်အမှားမှား လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်
ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲတွင်ကား ထက်ထက်သန်သန် မရှိလှဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မြင်
မိသည်။

ထိုညတညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်၍ မပျော်။ အာရုဏ်တက်သည်အထိ မျက်လုံး
ကြောင့်၍သာ နေခဲ့သည်။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးအကြောင်းကို တွေးမိသည့်အခါ ပို၍
မျက်လုံးကြောင့်လာသည်။ အစဦးကတော့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များ မြင်ရသည်။
ယခုမူကား အောင်မြင်၍လမ်း ဝေးနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ယာကုတ်မှာ သူ့
အိမ်ပေါ်တင်ထားမိသော စစ်ဗိုလ်ဟောင်းနှစ်ယောက်နှင့် ရေစက်ဆုံမိသည့် မိမိအဖြစ်
ကို မိမိ နောင်တရလာသည်။

‘ငါ့ကိုယ်ကလဲ မစဉ်းမစား မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်မိတာ မှားတာဘဲ။ အခုတော့
ခားရှေ့ လည်စင်းပေးမိရက်သား ဖြစ်နေပြီ။ အချိန်အခါကိုစောင့်ပြီးမှ သစ္စာခံမယ်ဆို
ရင် ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့။ ငါ့ကိုယ်က လောမိတယ်။ သူတို့အရေး သာတော့မှ ဝင်မယ်ဆိုရင်
ပြီးရော့မဟုတ်လား။ အသာကလေးဝင်ပြီး စံစားလိုက်ဖို့ရှိတာဘဲ။ ခုတော့ ကျွန်ုပ်
နှုတ်မရတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝင်လိုနေတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ။ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို
ကျိန်ဆဲနေလို့ ပြီးမှာတုလား။ ဒီလိုလဲ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီအစိုးရကို လက်နက်နဲ့ ပြန်ပြီး
တော်လှန်မှ ဖြစ်မှာဘဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ တကြားတနည်းနည်းနဲ့တော့ အပြောင်း
အလဲ ဖြစ်ဖို့ရှိနိုင်သေးတယ်။ ဦးငင်ခြားကစစ်တပ်တွေ မကြာခင် ဝင်လာတော့မယ်လို့
ပေါ်လော့ဆက်က ပြောဘူးတယ်။ အင်း ကြားရတာကတော့ မစားရ ဝခမန်းပါ
ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့လာမယ်ဆိုတာ မသိတာက ခက်တယ်။ တကယ်ရော လာ
မှာတုလား။ မဟာမိတ်တွေက ဒီ့မြေပေါ်ကို မဝင်ဘူးဆိုပါတော့။ ဘယ်လို ဖြစ်အုံး
မလဲ။ ဘုရားသခင်မှသာ သိမှာဘဲ။ ၁၉၁၉ တုန်းကလို့ လူမလာဘဲ စစ်ဝတ်
စစ်စားတွေသာ ပို့လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူတို့ကတော့ အင်္ဂလန်မှာ ကော်ဖီ
သောက်လို့ကောင်း၊ မယားတွေနဲ့ ပျော်ပါးလို့ကောင်းနေရင်ကော။ အင်း အဲဒီအခါ
ကျတော့ ဗော်လရှီဗစ်တွေက ဒီ့အတိုင်းကြည့်နေမှာမဟုတ်ဖူး။ ဒီ့ကို ကောင်းကောင်း
နိပ်စက်မှာဘဲ။ ရန်သူကို ချေမှုန်းတဲ့နေရာမှာတော့ သူတို့ဟာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ဒွန်
ဒေသတဝိုက်မှာတော့ ဗရတ်သုက္ကတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပါဘဲ’

ယာကုတ်သည် ဤသို့တွေးရင်း မျက်လုံးကြောင့်နေမိသည်။ ထိုနောက် တဖန်
ပေါ်လော့ဆက်နှင့် လက်ယက်စက်တို့ အကြောင်းကို ဆက်၍ တွေးပြန်သည်။ သူတို့
နှစ်ယောက် မသင့်မမြင် ဖြစ်နေကြသည်မှာလည်း ဆိုးလှသည်ဟု သူထင်သည်။ သူတို့
တွင် ကြီးလေးသောတာဝန်ကြီးများ ထမ်းနေကြရပါလျက်၊ တခြံထဲက ခွေးနှစ်ကောင်
လို မတဲ့အတုနေ ဖြစ်နေကြသည်မှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက်
မျက်လုံးကောင် လက်ယက်စက်သည် လေသံ မာလှသည်။ စကားပြော ထန်လှသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ပေါ်လော့ဆက်ကိုပင် မထေမဲ့မြင် ပြောဆိုပြုမူနေသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့နေရသည်။ သူ့လိုလူကို ယုံကြည်ရဘို့ များစွာခက်သည်။ သို့ကြောင့်ပင် ရှေးလူကြီးသူမတို့ ပြောကြသည့် မျက်တလုံးကောင်းလဲ မယုံရဘူး။ ခါးကုန်းကြီးလဲ မယုံရဘူး။ အိမ်ကမိန်းမလဲ မယုံရဘူး။ ဆိုတာ မှန်တာဘဲဟု ယာကွတ်ဆင်ခြင်မိသည်။ အင်း ပေါ်လော့ဆက်က သင်းကို သတ်မှာဘဲ။ သတ်တာဘဲ ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ဒို့ တတွေအဖို့ တတော ရှင်း သွားမယ်။

သို့နှင့် ယာကွတ်သည် အာရုဏ်တက်ချိန်တွင် မေ့ကနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

J

ယာကွတ် အိပ်ရာမှနိုးသည့်အချိန်တွင်မူ နေသည် ထန်းတဖျားခန့် မြင့်နေပြီ။ အိပ်ပျော်ခဲ့သည့် အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာပင် ယာကွတ်မှာ ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရ။ အိပ်မက်ဆိုး နှစ်ခါပင် မက်ခဲ့ရသည်။ ပထမ အိပ်မက်သည် ဆိုးရွားလှသည်။ ဒုတိယ အကြိမ်တွင်ကား သူ့ထက်ကဲ ရွှေပြည်စိုးဟု ခေါ်ရမတတ်ပင် ပို၍ပင် ဆိုးသေးသည်။ ပထမအိပ်မက်တွင် သူနှင့် လက်ယက်စက်တို့သည် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတခု၌ ရောက်နေကြသည်။ သတို့သားမှာ လက်ယက်စက်ဖြစ်၍ သူက သတို့သမီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့် သူက ဒို့ တတွေ ယောက်ျားချင်း လက်ထပ်ဖို့ မကောင်းဟုဆိုသည်။ သို့ရာတွင် မရ။ လက်ယက်စက်က သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်က ရုန်းထွက်ရင်း မျက်နှာကို တံတွေးဖြင့် ထွေးလိုက်သည်။ ဤသို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေစဉ် ယာကွတ်သည် အိပ်ရာမှ လန်၍နိုးသည်။ ထိုအခါ သူ့ခေါင်းအုံးတွင် တံတွေးများ ပေကျ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆိုးလိုက်သည့် အိပ်မက်။

ထို့နောက် ဘုရားသခင်ကို တမ်းတကာ ဆက်၍ အိပ်ပြန်သည်။ သည် တကြိမ်တွင်မူ သူသည် သားတော်မောင် ဆေးမြွန်၊ ဒပ်ဗဆော့တို့နှင့်အတူ သီးနှံခင်း တခု၌ ရောက်နေကြသည်။ သီးနှံခင်းတွင် ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်သူများမှာ အမျိုးသမီးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမိန်းမတို့အလယ်၌ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဝစ်လစ်လစ် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ကိုယ်လုံးတီးဖြင့်ပင် ခရမ်းချဉ်သီးများကို ကုန်း၍ ဆွတ်ကြရသည်။ သည်အိပ်မက်က ပထမအိပ်မက်ထက် အခံရ မခက်ပေဘူးလား။

အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ယာကွတ်၏ စိတ်သည် လေးလံနေသည်။ အိပ်မက်ဆိုးသည် အတိတ်နိမိတ်ဆိုပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အယူသည်းသူပါဟု ဆိုချင် ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် အစွဲအလွမ်းကား ဖျောက်၍မရ။

သို့နှင့် ထိုင်းခိုင်းစွာပင် အိပ်ရာမှထကာ အဝတ်လဲသည်။ ထိုခဏတွင် သူ့ခြေထောက် နှစ်ခုအကြားသို့ တစုံတခုဝင်၍ ပွတ်သပ် တိုးဝေ့ နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်တွင်မေးထားသည့် ကြောင်ကလေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြောင်ကလေးကို ဆတ်ကနဲ ကန်လိုက်သည်။ မနက်စာ စားကြသည့် အခါတွင်လည်း အကြောင်းမဲ့ စိတ်တိုနေကာ မိန်းမကို အော်ဟစ် ဆူပူမိသည်။ သူ့ ချွေးမကိုလည်း စကားပြော မတည့်သဖြင့် အော်မိသည်။ ထိုအခါ ဆေးမြွန်က သူ့ အဖေ စိတ်တိုနေသည်ကို ကြည့်ကာ သူ့ မိန်းမကို မျက်စိတဖက် မှိတ်၍ပြသည်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် အားလုံးသည် ထိုအဖြစ်ကိုပွဲကျကာ တခစ်ခစ် ရယ်ကြသည်။

ယာကွတ်သည် စိတ်တိုသည်ထက် တို၍လာသဖြင့် စားလက်စထမင်းကိုပင် အစ မသတ်ဘဲ ထမင်းဝိုင်းမှ ထခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အားလုံး အလုံလုံအချော်ချော်ဖြစ်ရသည်။ စားပွဲကို လက်တဖက်ထောက်၍ ထလိုက်သည်တွင် ဟင်းချိုခွက်ခမ်းကို တိုက်မိကာ ဟင်းချိုတပန်းကန်လုံး သူ့ဇာတင်းဗီပေါ်သို့ ဖိတ်ကျသည်။ ချွေးမဖြစ်သူသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ တခါခါရယ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြေးသည်။ ဆေးမြွန်ကား သူ့အဖေအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။

“အဖေကြီး ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ညက အိပ်မက်မကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်”

“အို နင် ဘာများသိလို့လဲ” ယာကွတ်သည် သံကုန်ဟစ်ကာ ထမင်းစားပွဲမှ ထွက်သွားသည်။

မီးဖိုမှထွက်၍ အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် တံခါးဝ၌ချိတ်ထားသော အင်္ကျီကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ အင်္ကျီသည် သံချောင်းနှင့်ညီကာ လက်မောင်းတဖက် ကန်လန်ဖြတ် စုတ်ပြုသွားပြန်သည်။ ထိုအခါ ပို၍စိတ်တိုလာသည်။ သို့နှင့် အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ အင်္ကျီတထည် ထပ်၍ ရှာပြန်သည်။ သေတ္တာကို ရုတ်တရက်ဖွင့်ကာ ခေါင်းငုံ့၍ရှာနေစဉ် သေတ္တာအဖုံးသည် ဝန်းကန် ပြန်ကျလာကာ သူ့ ခေါင်းကို လာ၍ရိုက်ပြန်သည်။

“ငါ့လခွေးတံ၊ ဘယ်လိုများဖြစ်နေသလဲ မသိပါဘူး” ဟု အော်ဟစ်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းကို စမ်းသည်။ ခေါင်းတွင် သေတ္တာအဖုံးဖြင့် ခိုက်မိသည့်ဒဏ်ကြောင့် အနည်းငယ် ဖူးရောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ပို၍ ဒေါသဖြစ်လာသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အဝတ်လဲကာ ပျာယံပျာယာထွက်လာခဲ့သည်။ ဗောင်းဗီ ကြယ်သီးကိုကား မတပ်ခဲ့မိ။ သည်အဖြစ်ကို တလမ်းလုံး သတိမထားမိ။ သူ့ကို လမ်းတလျှောက်လုံးတွင် တွေ့သည့်လူများက ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်၍သွားကြသည်။ စုပေါင်းလယ်ယာရိုးခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ မိန်းမတစ်ယောက် ပြုံးစပ်စပ် မျက်နှာပေးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုနေ့က မျက်နှာလှဲသွားကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ အဖိုးအို ရယ်ရှုကာကို တွေ့လေတော့သည်။

“အို ဘယ်နှယ် ယာကွတ်။ အသက်ကလဲ ကြီးလွယ်လှချည်လားဗျ”

“ခင်ဗျားကတော့ တနေ့တခြား ငယ်ငယ်လာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား မျက်လုံးတွေလဲ နီလို့ပါလား”

“မျက်လုံးနီတာကတော့ ညည စာကြည့်ရလို့ဗျ။ ကျုပ်တို့လဲ အသက်ကြီးခါမှ စာပြန်ဖတ်နေရတယ်ဗျ။ ဒါမှ ခေတ်မီမယ်မဟုတ်လား။ သို့မဟုတ် ကျုပ်တို့ယံ ကျုပ်

တော့ ဆင်တတ် ပြင်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားသာ အဖိုးကြီးအိုလို အမေ့မေ့ အလျော့လျော့နဲ့”

“ဘာများ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့လဲဗျ”

“ကြည့်လေဗျာ။ ခင်ဗျားမှာ ခြံတံခါးတောင် ပိတ်ဖို့ အမှတ်မရဘူး။ ခြံထဲက နွားက ခေါင်းပြုထွက်နေပြီဗျ”

“အိုဗျာ၊ ကျုပ်သား ဆေးမြန် ပိတ်မှာပေါ့”

သို့ရာတွင် မလုံမလဲဖြစ်လာသည်နှင့် ယာကုတ်လည်း ခေါင်းငုံ့၍ ကြည့်မိသည် တွင် မိမိအဖြစ်ကိုမိမိတွေ့ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်၍ အလုပ်ရှုပ်သွားလေသည်။ ရှက် ရှက်နှင့် ရုံးထဲသို့ဝင်ရာတွင် တဖန် အာလူးသီးကြီးတလုံးကိုတက်၍နှင့်မိကာ အိုင်းကနဲ လဲကျသွားလေသည်။

သည်မျှဆိုလျှင် သိသာလောက်ပြီ။ တိတ်နိမိတ်များသည်ကား မကောင်းလှ။ အစွဲအလမ်း အင်မတန်ကြီးသူ ဖြစ်သည်အတိုင်း ယာကုတ်သည် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တော့မှာဘဲ ဟု တွေးကာ မျက်စိမျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း လေးလံလာ သည်။ သို့နှင့် ဒါ ဗီဒေဒါ အခန်းထဲသို့ဝင်မိလျှင် “ကျွန်တော်တော့ ဒီနေ့ နေ့လို့မကောင်း ဘူး ရဲဘော်ကြီး။ ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းနိုင်ဘူး။ ဂိုဒေါင်စောင့်တဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်ကို တာဝန်ယူပဲ လိမ့်မယ်” ဟု အခွင့်တိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိလှဘူး။ အေးဗျာ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်နေပေတော့။ ဆရာဝန် သွားတွေ့မလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ခေါ်ပြီး လွှတ်လိုက်မယ်လေ”

“ဆရာဝန်မလိုပါဘူးခင်ဗျာ။ အိပ်လိုက်ရရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အခန်းတံခါးများကိုပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်၌လှဲရင်း ဂြိုဟ် ဆိုး ကြမ္မာဆိုးတို့ကိုသာ စဉ်းစား မြင်ယောင်နေမိသည်။ အိပ်၍ကား မရ။ အဆိုးမှာ တော့ ဒီအစိုးရကြောင့် ဖြစ်လာရတာဘဲဟူ၍ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ “ဒီ ဆိုဗီယက်အစိုးရ တက်လာကတဲက နေ့ရောညရော ကောင်းကောင်းကို မနေရဘူး။ ညဆိုရင်လဲ အိပ်မက် ဆိုးချည်း မက်တာဘဲ။ အရင်တုန်းက သည်လိုအိပ်မက်မျိုး မမက်ဖူးပါဘူး။ နေ့ ဆိုရင်လဲ ဝဋ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုး တချပြီးတခု လှည့်ခံနေရတာဘဲ။ ဒီအစိုးရလက်အောက် မှာတော့ စိတ်အေးချမ်းသာနေရသို့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး” သူ့အတွေးများကား ချာချာ လည်နေသည်။

ထိုနေ့တွင် မူ သူ့အဖို့ ဂြိုဟ်ဆိုးဟူ၍ ထူးထူးခြားခြား မကျရောက်လှ။ သို့ရာတွင် နောက်နှစ်ရက် အကြာတွင်ကား မမျှော်လင့်သည့်နေရာမှ ဂြိုဟ်ဆိုးတခု ဝင်၍မေ့လေ သည်။

ထိုနေ့တွင် ဗောဒဂါ တခွက်ကိုသောက်ကာ အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ နောက်တနေ့မနက်တွင်ကား လန်းဆန်းလာသည်။ ညက အိပ်မက်ဆိုးမျိုးလည်း မကြုံခဲ့ရ။ သို့ရာတွင် နောက်တနေ့ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေနေ့၌မူ

သူ့ မိန်းမ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း မေးမိသည်။ “ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ။ နွားမကြီး ဘာဖြစ်သလဲ။ စားကျက်က ပြန်လာတုန်းက မှိုင် တွေဟော့ဖြစ်နေတယ်ထင်မိပါတယ်” ထိုအခါ သူ့ မိန်းမသည် သားတော်မောင် ဆေးမြွန် ကို အပြင်သို့ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ “ကဲ ကဲ အပြင်ထွက်သွားစမ်း ဆေးမြွန်။ မင်းတို့ အဖေကြီးကို ပြောစရာရှိတယ်”

ဆေးမြွန်သည် မှန်ရှေ့တွင်ခေါင်းဖီးနေရာမှ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

“အဖေတို့ ခုတလော ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ တခါလာလဲ ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ် ကြိတ်နဲ့။ အဖေ ဧည့်သည် နှစ်ယောက်ကလဲ အခန်းထဲမှာ တီးတီး တီးတီးနဲ့။ ဘာတွေ ပြောနေကြသလဲ မသိပါဘူးဗျာ။ တအိမ်လုံး တီးတီးကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေကြတာဘဲ။ နေဘို့တောင် မကောင်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နေရတာ အိမ်နဲ့တောင် မတူတော့ ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း မယ်သီလရင်ကျောင်းနဲ့ တူလာပြီ”

“ဟေ့ ကောင်းလေး၊ မ နဲ့ ဘာမှမဆိုဘူး။ မ်းတေးလိုက်ရင် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်ချည်းဘဲ။ မင်းအဖေပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ အပြင်ထွက်လို့ ပြောနေတယ်လေကွာ။ ခုတလော မင်း သိပ်စကားများလာတယ်။ မင်းပီးစပ် ပိတ် ထားရင် ကောင်းမယ်။ ပါးစပ်မပိတ်ရင် တနေ့ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ သိလား”

ဆေးမြွန်သည် မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။ ခဏချမ်းပင် ချာကန်လှည့်၍ ထွက် သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကြိမ်းမောင်းနေစရာမလိုပါဘူး အဖေကြီး။ ဒီအိမ်မှာ နို့စို့ကလေး တယောက်မှ မရှိဘူးဗျ။ သူ့ရဲ့ဘောနည်းတဲ့လူလဲ တယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒီလိုသာ တယောက်တလှည့် ကြိမ်းစတမ်းဆိုရင် ကျုပ်တို့အားလုံး တနေ့မှာ လှလှကြီး ဒုက္ခ ရောက်ဖို့ဘဲရှိတယ်”

ဆေးမြွန်သည် တံခါးကို ပြန်ကန်ပိတ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

“အင်း၊ မင်းကတော့ မင်းသားပြောတာ ဟုတ်လှပြီထင်နေသပေ။ သူ့ရဲ့ ကောင်း ကလေးကတော့ကွာ၊ ငတာက်”

ယာကွတ်မိန်းမသည် ဆူဆူပူပူ မလုပ်တတ်။ အပြုပင် လေအေးကလေးနှင့် စကား ပြောတတ်သည်။

“အိုရှင် ဒါကတော့ ရှင်ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်သပေ။ ဒါပေမယ့် ရှင်ဧည့်သည် နှစ်ယောက်ကတော့ ကျုပ်တို့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို မပေးတာအမှန်ဘဲ။ ကျုပ်တို့ နေရ ထိုင်ရတာကိုများ စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး။ ဘယ်လောက် နေရထိုင်ရ ကျဉ်းကြပ်သလဲလို့။ ခုအဖြစ်က အချိန်မရွေး ကျုပ်တို့ဘာတွေ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ ခုတော့ နေရတဲ့ဘဝက ကျီးလန့်စာစား။ အိမ်တံခါးခေါက်သံကို တထိတ်ထိတ်နဲ့ နားစွင့်နေရတဲ့ဘဝ။ အရပ် က သိရင် ရှင်တို့သားအဖလဲ သက်သာမယ်မထင်နဲ့။ ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့မိန်းမသားတွေ ချည်း ဒုက္ခရောက် ကျန်ရစ်မယ်။ ခွက်ဆွဲပြီး တောင်းစားရဘို့ဘဲ ရှိတော့တယ်”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

“မင်းပြောချင်တာ ဒါဘဲလား” ယာကွတ်က ဖြတ်မေးသည်။ “မင်းတို့သား အမိ မပြောပေမယ့်လဲ ငါ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ မှာသာ ငါ သိပဲ တယ်ကွ။ ကံမင်း ပြောချင်တာ ဆုံးအောင်ပြောစမ်းပါအုံး။ မင်းသဘော ဘာတဲ့လဲ”

ယာကွတ်သည် တံခါးကိုလှုံ့အောင်ပိတ်ကာ မိန်းမအနားကပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ မိန်းမပြောသမျှကို ဘာမျှပြန်၍မပြောဘဲ နားထောင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုင်ရာမှ ထကာ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ခန်းလုံးပြည့် လျှောက်ပြေးလေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း “အင်း ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်ပါပြီ။ အမေလုပ်ပုံနဲ့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။ အမေက ငါ့လည်ပင်း ကြီးကွင်းစွပ်နေပြီ” ဟု ရေရွတ်နေလေသည်။ သူ့စိတ်သည် ထွေပြားလာသည်။ ဂယောက်ဂယက် မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာသည်။

ထိုနောက်တွင်မှ စိတ်ပြန်လည်လာကာ ရေနွယ်ခွက် ဆက်တိုက်သောက်ပြီးလျှင် တန်းလျားပေ၍ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျမတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ အဖေကြီး”

သူ့ မိန်းမက မေးသည်။ သို့သော် ထိုမေးခွန်းကို ယာကွတ် မကြား။

သူ့ မိန်းမထံမှ အောက်ပါအတိုင်းသိရသည်။ မကြာသေးမီက သူတို့အိမ်သို့ ရွာထဲက အဖွားအိုလေးယောက် ရောက်လာကြပြီးလျှင် ဧည့်သည် စစ်ဗိုလ်ကြီးကို တွေ့ချင်သည်ဟု ဆိုလာကြသည်။ သူတို့သည် ဧည့်သည် စစ်ဗိုလ်ကြီးနှင့်တွေ့ကာ ဆိုဗီယက် အစိုးရကို မည်သည့်အချိန်တွင် ထောင်ထားခြားနားမည်နည်း သိချင်ကြသည်။ ယာကွတ်၏မိန်းမက ဧည့်သည် စစ်ဗိုလ်ကြီး မရှိပါဟု အတန်တန်ငြင်းသော်လည်း မယုံကြည်။ အဖွားအိုတယောက်က “ဟေ့ ညည်းက ဒို့့ ကိုမလှိုမ့်ပဲ နို့အေး ။ ညည်းထက် ဒို့့က ပါးပဲ သေးတယ်။ ညည်းယောက္ခမကြီးကိုယ်တိုင်က ညည်းတို့အိမ်မှာ ဧည့်သည် စစ်ဗိုလ်တွေ ရောက်နေတယ်လို့ ဒို့့ ကိုပြောသွားတာအေး ။ ရောက်နေတာမှ ဆောင်းဦး ပေါက်ကတဲကတဲ့။ ဧည့်သည်တွေရှိမှန်း ဒို့့ သိပါတယ်။ ဒို့့က ဘယ်သူ မှ ပြန်မပြောပါဘူး အေးရဲ့။ ဒို့့ကိုသာ ပေါ်လော့ဆက်လို့ခေါ်တဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးဆီ ပို့ပါ” ဟု ဆိုလေသည်။

ယာကွတ်သည် ပေါ်လော့ဆက်ကို တွေ့သည့်အခါ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရတော့ မည်ကို တွေး၍ကြောက်နေသည်။ ပေါ်လော့ဆက်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ကို သိရမည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုအခါ တားဆီးမရလောက်အောင်ပင် ဒေါသဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပေးမည့်အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရန်ပင်ရှိတော့သည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ ပေါ်လော့ဆက်ကား ထိုအကြောင်းကို တခွန်းမျှ မဟာ။ ထိုအခါတွင် ယာကွတ်သည် ဖုံးဖိမနေနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းစုံကို ဖွင့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ပေါ်လော့ဆက်သည် ယာကွတ်ထံမှ ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံကို သိရလျှင် ခြောက်ကပ်ကပ် အသံသြကြီးဖြင့် ရယ်လေသည်။

“အေး ကောင်းပေါ့ကွာ။ မင်းတို့အားလုံး သစ္စာဖောက်တော့တဲ့။ အေးလေ။ ငါလဲ အစကတဲက ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခု တော့ မင်းအမေကိုယ်တိုင်

က သစ္စာဖောက်တာဘဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ယာကွတ်။ ကဲ အခု ဒို့ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

ယာကွတ်သည် ပေါ်လော့ဆက်၏ တုံ့ပြန်မှုကို အနည်းငယ် အံ့သြမိသည်။ အစကမူ သည့်ထက် ဒေါ ပူလိမ့်မည်ဟုထင်သည်။ ယခုကား ထင်သလောက်မဆိုလှသေးသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်ပြေသွားသည်။

“တခုဘဲရှိတော့တယ် ဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးတို့ ဒီနေရာက ခွာဘို့ဘဲ”

“ဘယ်တော့လဲ”

“မြန်မြန်ခွာလေ ကောင်းလေပေါ့ခင်ဗျာ။ စဉ်းစားနေဘို့ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ ခုနေမှာ အချိန်ဟာ သိပ်တန်ဘိုးမျှနေပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါတွေပြောနေဘို့မလိုဘူးဟေ့။ ဘယ်လိုရှေ့ရမယ်ဆိုတာသာပြော”

“ကျွန်တော်လဲ မပြေးဘတ်တော့ဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ရဲဘော်ကြီးရော ဘယ်မှာလဲ”

“သူ ဒီမှာမရှိဘူး။ ဒီညတော့ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ ရွာဦးမှာ အတာမန်ရှူကော့ ရဲ့ တဲရိတ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတဲမှာ ကျုပ်နေမယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ တရက် နှစ်ရက် ပေါ့။ အဲဒီကီသာ ပို့ပေတော့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိတ်တဆိတ်ပင် အတာမန်ရှူကော့၏ တဲသို့ သွားကြသည်။ ခွဲခါနီးတွင် ပေါ်လော့ဆက်က “ကဲ သွားပေတော့။ မင်းအမေ့ကိစ္စလဲ နဲနဲ စဉ်းစားအုံးကွာ။ ဒို့အကြံအစည်တွေအားလုံး သူ့ ကြောင့် ပျက်စီးကုန်တော့မှာဘဲ။ လက်ယက်စကီနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ငါ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်တာပေါ့” ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သည်။

ယာကွတ်သည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ဦးစွာပထမ သူ့ မိန်းမနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ ဒေါ သတကြီး အမိန့်တခုကို ထုတ်သည်။ “ကဲ နားထောင်စမ်း။ ငါ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရမယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး အမေ့ကို ထမင်းမကျွေးနဲ့တော့။ ကြားရဲ့လား။ သောက်စရာ ဘာတခုမှ မပေးနဲ့။ ရေလဲ မတိုက်နဲ့။ ထမင်းငတ် ရေငတ်ပြီး သေပေ့စေ”

ယာကွတ်၏မိန်းမသည် ရင်ကို မ ကာ အံ့သြသွားသည်။ “အမယ်လေး ယာကွတ်ရယ်။ ရှင်ဟာ သူ့ သားအရင်းခေါက်ခေါက် မဟုတ်လား”

ယာကွတ်သည် စကားရည်ရှည် ဆက်၍မပြောတော့ဘဲ သူ့ မိန်းမကို တချက်မျှ ကန်ကျောက်ကာ ဒေါ သတကြီး တိုးတိုးကြိမ်းသည်။ “တော်စမ်း။ ငါ့ကို ဘာမှ ပြန် မပြောနဲ့။ သူ့ ကြောင့် ဒို့တတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရတော့မယ်။ နင်တို့ နယ်နှင့်ခံချင်သလား။ ဒါဘဲ။ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်”

ယာကွတ်သည် ဖြည်းဖြည်းစွာပင် ထိုင်ရာမှထကာ သော့ခလောက်ကြီးတခုကို ယူပြီးနောက် သူ့ အမေအိပ်နေသော အခန်းကို အပြင်ဘက်က သော့ခတ်လိုက်လေသည်။

အဖွားကြီးသည် သား၏ခြေသံကို ကျက်မိသည်။ သား အိမ်တွင်ရှိကြောင်း ခြေသံကို ချွဲခြားကာ သိသည်။ အဝေးကနေစေကာမူ သား၏ခြေသံကို နားယဉ်နေသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

တော့တီးတော့တ သွားတတ်သည့်အရွယ်ကပင် သူ့သားကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ၏လှုပ်ရှားလေသမျှ ဟန်အမူအရာအားလုံးကို လေ့ကျက်မိနေသည်။ ကျောင်းသွားစအရွယ်တွင်မူ ကျောင်းပြန်ချိန်၌ အိမ်ပေါ်သို့ခန့်ပေါက်ပြေးလွှားတက်လာသည့် သား၏ခြေသံကို သူ ကောင်းစွာသိသည်။ သို့နှင့် အရွယ်လွန်လာသည့်အခါ သူ့သား၏ခြေသံကို သူ မနှစ်မမြို့ ရှိလာသည်။ ယခင်က ယာကွတ်၏ခြေသံသည် ပြင်းထန်သည်။ ယခုကား ဖွဲ့ကလေးသာ နင်းလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း ယာကွတ်၏ခြေသံကိုကြားသဖြင့် အခန်းထဲမှ “ယာ ကွတ် လားဟဲ့”ဟု အသံပြုလိုက်သည်။

ယာကွတ်က ပြန်၍ မဖြေ။ တံခါးနားတွင် ခဏရပ်ကာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတို့သည် မြန်နေသည်။ အဖွားကြီးသည် မကျေမနပ် ဖြစ် ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထိုနေ့ညမှ လွန်ခဲ့ပြီးနောက်တွင်ကား ယာကွတ်၏ အိမ်သည် မချမ်းမြေ့ဘွယ်ရာ ဌာနတခုဖြစ်လာသည်။

အဖွားကြီးသည် အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီမို့ အသံကလေးယဲယဲဖြင့်သာ အခန်း ထဲမှ အစာစေ့စာတို့ကို တောင်းရသည်။

“ငါ့သားလေးယာကွတ်ရယ်။ အမေ့ကို ရေလေးတပေါက်လောက် ပေးပါကွယ်။ အမေ ဘာများ ပြစ်မှုကျူးလွန်မိလို့လဲကွယ်”

ထိုအခါမှစ၍ အိမ်သားများသည် အိမ်ထဲသို့မဝင်ကြတော့ဘဲ ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေကြသည်။ ဆေးမြွန်နှင့်သူ မိန်းမသည် ပြင်ဘက်က နွားတဲသို့ ပြောင်း၍နေသည်။ ယာကွတ်မိန်းမသည် အိမ်ထဲသို့ ကိစ္စရှိ၍ ဝင်သွားသည့်အခါ ပြန်ထွက်လာလျှင် မျက်ရည်ကလေးတစမ်းစမ်းဖြင့် ထွက်လာတတ်သည်။ တညတွင် ပြင်ဘက်က မီးလင်းဖို့၌ အိမ်သားများစုရုံးမိကြသည့်အခါ ယာကွတ်က “ခုရက်မှာတော့ ဒို့အပြင်ဘက်မှာဘဲ နေကြသေးတာပေါ့ကွာ”ဟု ဆိုသည်။ ဆေးမြွန်ကား ဘာမျှပြန်၍ မပြောတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ ဆောင့်အောင့်လျက် ထွက်သွားသည်။

သို့နှင့် စတုတ္ထနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ယာကွတ်သည် ထိုနေ့တွင် မရဲတရဲ ခြေလှမ်းဖြင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ အဖွားအို၏ အခန်းသေ့ကို ဖွင့်လေသည်။ ပြီးလျှင် သူ့ မိန်းမနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်သွားသည်။ အဖွားအိုသည် တံခါးဝနားတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌လဲကာ အသက်ကုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဖွားအို၏အလောင်းကိုအဖွားအို၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများက ရေမိုးချိုးကာ ပြင်ဆင်ပေးကြသည်။ အသုဘတွင်မူ ယာကွတ်သည် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် လောက်အောင်ပင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးလေသည်။ ထိုနေ့ကလောက် သူ့ ရင်ထဲတွင် လေးလံသည့်နေ့မျိုး မကြုံဘူးခဲ့။ သူ့ ရင်ထဲတွင်ကား နေဆယ်စင်း အပြိုင် ထွက်သည့်နယ် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေလေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် အလုပ်ကိုနာနာဖိနှိပ်လုပ်ရန်သာ စိတ်စောနေသည်။ တနေ့လုံး ကျွဲလုပ် နွားလုပ် လုပ်ကာ ညနေတိုင်းလျှင် ထမင်းကို နာနာစား၍ အိပ်ရာထ ခေါင်းချလိုက်သည့် အခါ ကုလားသေကုလားမော အိပ်ပျော်သွားချင်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်လိုက် ချင်သည်။ အိပ်မက်ဆိုလျှင် အကောင်းအဆိုး ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးမှ မမက်ချင်။

တနေ့တွင်းမှ ဒါဗီးဒေါ့သည် ရွာထဲရှိ ပန်းဘဲဖိုသို့ ရောက်သွားသည်။ ပန်းဘဲ ဖို၌ လယ်ထွန်စက်များကို ပြင်ဆင်နေသည်။ တူထုသံ ကြားရသည့်အခါ စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွဲဖြစ်လာသည်။ စက်ဆီနံ့ ရသည့်အခါ ဘဝဟောင်းကို ပြန်၍ အောက်မေ့မိ သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ကာ တူကြီးကို ကောက်၍ကိုးပြီးလျှင် လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို တယောက်တည်း ကျူး၍လုပ်လေသည်။ နှစ်ရက်လုံးလုံး ပန်းဘဲဖို၌ အချိန်ဖြုန်းလိုက်သည်။ သူ့ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးသည် သူ့ အတွက် ထမင်းဟင်းကို ပန်းဘဲဖိုသို့ လာ၍ပို့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာမလုပ်နိုင်။ တနာရီကြား တခါလောက် ပင် သူ့ ကိုညွှန်သည်များက လာ၍တွေ့သည်။ ဆွေးနွေးစရာရှိသည်တို့ကို ပန်းဘဲဖိုမှာ ပင် ဆွေးနွေးလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ မီးကျိုးရဲရဲတွင် အရှိန်ရနေသော သံတို့သည် မည်း နက်သွားလေသည်။ တူသား ပေသား မရတော့ဘဲ အလဟဿ ဖြစ် ကုန် ရ သည်။ ထိုကြောင့် တတိယနေ့တွင် ပန်းဘဲဖိုမှခွာကာ ရုံးသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ရုံးတွင်ကား စုပေါင်းလယ်ယာနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စမှန်သမျှကို ခိုင်ခံ့၍ ဖြေ ရှင်းပေးရသည်။ ငွေကြေးကိစ္စတို့ကို ကြည့်ရှုရသည်။ စာရင်းအင်းများကို စစ်ဆေးရ သည်။ လယ်ယာ ခေါင်းဆောင်းများ၏ အစီရင်ခံချက်တို့ကို နား ထောင်း ရ သည်။ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တို့ထံမှရသော စာအမျိုးမျိုး၊ လျှောက်လွှာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖတ်ရှုကာ ဖြေရှင်းတန်သည်တို့ကို ဖြေရှင်းပေးရသည်။ တခါတရံ ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး ဆွေးနွေးပွဲများ၌ ခေါင်းဆောင်ရသည်။ စုပေါင်းလယ်ယာကိစ္စတွင် သူ မပါ လျှင် မပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ညအခါများတွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ဆင်အော်၍ မနိုးလောက်အောင်ပင် အိပ် မောကျလေသည်။ မနက်လင်းလျှင်ကား ခေါင်းကိုက် ခေါင်းခဲသာလျှင် အဖတ်တင် ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အစားမမှန် အအိပ်မမှန် ဖြစ်လာရသည်။ တနေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်း ရိ နေတတ်သည်။ သို့နှင့် ကာလအတန်ကြာသော် သူ့ မှာ လူရုပ်ပင် မပေါ်တော့ဘဲ အနည်းငယ် ချောင်ကျသွားသည်။ ဂရယ်မျချိုသို့ ရောက်စကနှင့် မတူ။ အနည်းငယ် စိတ်တိုလာသည်။ သည့်အရေးအခင်းထဲတွင် လှရှုကာ၏ အရေးအခင်းသည် အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။ လှရှုကာသည် သူ့ ခေါင်းထဲတွင်အစဉ်ကျက်စားနေသည်။ လှရှုကာကို ဖျောက်၍မရဖြစ်နေသည်။ လှရှုကာ အကြောင်း စဉ်းစားမိလျှင် သူ့ ခေါင်းထဲတွင် ရထားဆယ်စင်းလောက် ပြိုင်တူ ခုတ်မောင်းနေသည့်အလား ရှုပ် ထွေး လာ သည်။ ခေါင်းနုပန်းပင် ကြီးလာရသည်။ ဦးနှောက် အရည်ပျော်လုမတတ် ကိုက်ခဲလာသည်။

သူ့ကို ရတ်ဇမျော့နော့က နေ့စဉ်အကဲခတ်နေသည်။ “ဘယ်နှယ်လဲ ဒါဗီးဒေါ့၊ ကိုယ်အလေးချိန်လဲ ရော့ နေပြီ။ လူလဲ ချောင်ကျသွားတာဘဲ။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ နှာအိုကြီးလိုဘဲဗျာ။ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားနော် အညှော်မိနေသလား မှ မထိတာ။ - မိန်းမညှော် မိနေတယ်နဲ့တူတယ်။ အပျိုဆိုရင် ယောင်လို့မှ မကြည့်နဲ့ဗျာ။ အထူးသဖြင့် လင်မယားမကွာရှင်းရသေးတဲ့ မိန်းမဆိုရင် မျက်စောင်းတောင် မထိုးနဲ့။ ကြားရဲ့လား ကျုပ်ပြောတာ။ ဟဲ၊ ဟဲ ဒါနဲ့တွေ့မှ ခင်ဗျား အရိုးနဲ့အရေဘဲ ကျန်မှာ၊ ခုကို ချောင်ကျနေလျှင်”

“မဟုတ်တယုတ် ရှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“အိုး၊ ကျုပ်ကို ရန်လုပ်မနေနဲ့လေ။ ခင်ဗျားအတွက် ပြောတာပါဗျာ”

“ကြံကြီးစည်ရာဗျာ။ ခုတလော ခင်ဗျားဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ့ ဝင်နေတာလဲ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ရတ်ဇမျော့နော့ကို ပြန်၍ ကြိမ်းမောင်းနေရသော်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားလို့ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် စကားလဲ၍မရ။ ရတ်ဇမျော့နော့က အတင်းသာ ဖိနှင်းနေသည်။

“အင်း ခင်ဗျားမလဲ ရှက်တတ်ရန်လွန်ရော။ လူပျိုကြီးများ ဒီလိုဘဲထင်ပါရဲ့”

သို့ရာတွင် သူ့ မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်လာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ ရတ်ဇမျော့နော့လည်း အလိုက်သိစွာပင် စကားကိုလဲ၍ပြောလိုက်ရသည်။ စုပေါင်းလယ်ယာအကြောင်း၊ ဂျုံရိတ်ကြသည့်အကြောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ဒါဗီးဒေါ့ကား ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် လူရှကာတို့၏ အရေးအခင်းကို သိနေသလား။ သံသယဝင်နေရုံဘဲလား။ ယခုလို ပြောဆို နေ ပုံ ထောက်လျှင် သိနေသည်ဟု ဒါဗီးဒေါ့ ထင်သည်။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ချင်သည့် လူရှကာသည် လူသူလေးပါးမရှောင် ဟောင်ဘွာ ဟောင်ဘွာ လုပ်နေမည့် မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။ အလှူ ရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင် တက် ချင် သည့် မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။ ပါတီအတွင်းရေးမှူးက စွန့်ပစ်ခြင်းခံရငြားလည်း လူရှကာသည် စုပေါင်းလယ်ယာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ချိတ်မိသဖြင့် ပို၍ သွေးနုဆင်ရောက်နေဟန် တူသည်။

လူရှကာသည် မကြာခဏပင် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ ဒါဗီးဒေါ့နှင့် အတူတွဲကာ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းပင် ဒါဗီးဒေါ့၏ လက်မောင်းကို ချိတ်တုံ့လျက် ရွာလယ်လမ်းမတွင် လျှောက်လာတတ်သည်။ မြို့ကြီး ပြုကြီးမဟုတ်သည့် ကော့ဆက်ကျေးရွာကလေးတွင် ရွာလယ်လမ်းမ၌ ယောက်ျား တယောက် နှင့် လက်တွဲကာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လမ်းလျှောက်ရသည့် မိန်းမမျိုး မရှိ။ ဤအပြုအမူသည် ကျေးရွာယဉ်ကျေးမှုက ခွင့်မပြုသော အပြုအမူမျိုးဖြစ်သည်။ လူရှကာ ကား အရေးမစိုက်။ တခါတရံ ကိုယ်ကလေးကို နွဲ့နောင်း ခွေပျောင်းစေကာ ဒါဗီးဒေါ့၏ ပခုံးထက်သို့ပင် ခေါင်းကလေးကို မေးတင်၍ လိုက်ပါလာတတ်သေးသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် သူ့ ကိုယ်သူ့ မလုံမလဲဖြစ်လာသည်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို

မသိမသာကြည့်မိသည်။ အထူးသဖြင့် နာဂုနော့နှင့် ဒက်ထီတိုးနေမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ သူတို့ကို စောင့်၍ ကြည့်နေသူကား မရှိ။ သို့သော် ကံဆိုး မိုး မှောင်ကျ ချင်၍ လားမသိရ။ သူတို့စုံတို့သည် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းပါ တီးနေလေသည်။ လူမသိစေချင်၍ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်လျှင် ကလေးကပင်စ၍ ပေါ်တတ်သည်မဟုတ်လား။ ယခုလည်း လူပျိုပေါက်စတင်သည် သူတို့စုံတို့ကိုမြင်လျှင် အသံသေးအသံကြောင် ဖာစီကြလေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့နှင့် လူဂုကာတို့နှစ်ယောက်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ လူပျိုပေါက်စကလေးတစ်ယောက်ကို တိုးတိုး ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒါဗီးဒေါ့မှာ ရပ်တည်ရာမရတော့ဘဲ ဒေါသထွက်လာသည်။ သို့ငြားလည်း ကလေးနှင့်ပြိုင်၍ ရန်ဖြစ်ရမည်ကို မဝံ့မရဲဖြစ်နေကာ အခံရခက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့က သုတ်သုတ်သွားသည်။ “ငါသွားနှင့်မယ် လူဂုကာ၊ ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတယ်” ဟု ဆိုကာ လစ်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် လူပျိုပေါက်စတင်သည် ဒါဗီးဒေါ့ကို အလစ်မပေး။ နှစ်စုခွဲကာ တစုက ဒါဗီးဒေါ့နောက်သို့ လိုက်သည်။ တစုက ချန်ရစ်ကာ လူဂုကာကို မထိတထိ နောက်ပြောင်သည်။ သူတို့၏ရန်မှ အေးရန် တနည်းသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါဗီးဒေါ့က အနီးရှိ ဝင်းထဲပျက်တခုမှ တိုင်တချောင်းကို ပြေး၍ ဆွဲကာ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းလုပ်ရန် ဟန်ဆောင်ကာ သူတို့ လူအုပ်နောက်သို့ လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ လူစုကွဲသွားလေသည်။ လူဂုကာနှင့်တူ၍ ယမ်းလျှောက်ရသည်မှာ အရသာရှိလှသော်လည်း ဘေးအန္တရာယ်ကား မကင်းလှပေ။

တခါကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရွာပြင်ရှိ ရေရဟတ်စက်ရုံသို့ ညရမ်းတခုတွင် ရောက်သွားကြသည်။ စက်ရုံတွင် လူသူကင်းရှင်းမည်ဟုယူဆကာ လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း အစောင့်ဒရဝန်နှင့် ပက်ပင်းပါ သွား၍ တိုးနေသည်။ အစောင့်မှာ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်လယ်သမားကြီး ဗာရီနှင့်ဖြစ်သည်။ အချိန်မတော်ကြီးတွင် စက်ရုံမြေသို့ ဝင်ရောက်လာသော လူရိုက်နှစ်ယောက်မြင်ရသည်တွင် ဗာရီနှင့် သည် ကင်းစောင့်စစ်သားဟန်ဖြင့် “ဟေး ရပ်။ ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးသည်။ ထိုနောက် ယမ်းတောင့်မပါသော သေနတ်အိုးကြီးတခုကိုကိုင်ကာ ချိန်ရွယ်ထားသည်။

“ကျွန်တော်ပါ ဗာရီနှင့်” ဒါဗီးဒေါ့က မဖြေချင် ဖြေချင်နှင့် မပွင့်တပွင့်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုနောက် လူဂုကာကိုဆွဲကာ သူ့နောက်တွင် ဝှက်ထား လိုက်သည်။ ဗာရီနှင့်ကား အသံကြားရာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

“အိုး၊ ရဲတော်ကြီး ဒါဗီးဒေါ့ပါလား” သူ့အသံကား ပျော့၍ သွားသည်။ “ခင်ဗျားမှာ ဆေးလေး တအိုးစာလောက်ပါရင် မျှခဲပါဗျာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဆေးမရှိလို့ ဆေးတံမသောက်ရတာနဲ့ ခံတွင်းချဉ်နေပြီ”

လူဂုကာသည် ဒါဗီးဒေါ့နောက်မှ ထွက်လာသည်။ သူ့ မျက်နှာကား ပြောင်တင်းလှသည်။ အနည်းငယ်မျှ ရှက်ကြောက်ဟန်မရှိ။ ဒါဗီးဒေါ့က ဆေးအိတ်မှ ဆေးတအိုးစာ ထုတ်ပေးနေစဉ် လူဂုကာက “ကံ သွားကြမယ်လေ။ ဒီမှာတော် ဦးလေး

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဗာရှီနင်။ ရှင့်အလုပ်က လူဆိုးသူခိုး စောင့်ဘို့ဘဲမဟုတ်လား။ ချစ်ရေးဆိုဘို့ မြက်ခင်း ပြင်မှာ နေရာရှာနေကြတဲ့ ချစ်သူတွေကိုစောင့်ဘို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဒီလို အကာလ ညအခါမှာ လူဆိုးသူခိုးတွေဟာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ရှိကြတာမဟုတ်ဖူးရှင် ဟဲ့ ဟဲ့”

ဗာရှီနင်လည်း ရယ်ကာမောကာပင် လှူကာ၏ ပခုံးကိုလက်ဖြင့်ပုတ်၍ စကား ပြန် ပေးလေသည်။ “ဒါပေမယ့် လှူကာရေ၊ ချစ်တင်းနှိုးနှောကြတဲ့ သူတွေရှိသလို သူခိုးတွေလဲ သောင်းကျန်းတာဘဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော် အလုပ်က ကင်းစောင့် အလုပ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဝတ္တရားအရ မေးမြန်းရတာပဲ”

ဗာရှီနင်ထွက်သွားလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာကာ လှူကာ ကို ကြိမ်းမောင်းလေသည်။

“မင်းက ဘာလို့ဝင်ပြီး စကားကြောရှည်ချင်ရတာလဲ။ ဘေးနား ရှောင်နေ ရင် ဒီအဖိုးကြီးက မင်းကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး မှတ်မိနိုင်မှာတဲ့လဲ”

“အိုး၊ ကျမက ဆဲ ခြောက်နှစ်သမီး အပျိုလေး မဟုတ်ဖူးရှင်။ ဒီအဖိုးကြီး ပါးစပ်ကိုမျှား ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ” လှူကာကား မထေမဲ့မြင် ရှိလေ့ချသည်။

“ဒါပေမယ့် အကြောင်းကတော့ မထူးပါဘူးကွာ”

“ဘာအကြောင်းမထူးတာလဲ”

“နေစမ်းပါအိုး။ ဘာကြောင့် မင်းက လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ချင်နေတာတဲ့လဲ”

“အို၊ ဒါကတော့ အဖိုးကြီးဟာ ကျမအဖေ အရင်းခေါက်ခေါက်လဲ မဟုတ် ဖူးရှင်။ ကျမ ယောက္ခမလဲ မဟုတ်ဖူးရှင်။ ကဲ ရှင်းပြီလား”

“ငါတော့ မင်းကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီ”

“နားမလည်အောင် ကြိုးစားအေးပေါ့”

မှောင်မိုက်နေသဖြင့် လှူကာ၏ မျက်နှာကို ဒါဗီးဒေါ့ သဲကွဲ စွာ မမြင် ရ။ သို့သော်လည်း ထိုစကားကို မထေ့ တထေ့ ပြုံးကာ ပြောသည်ဟူ၍ကား ဒါဗီးဒေါ့ မှန်းဆ၍ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်လာပြီးလျှင် “ဟေ့ မင်းအတွက်ပြောနေ တာမဟုတ်ဖူးကွ။ နားမလည်ရဲ့လား” ဟု ဆိုသည်။

“အို၊ ဒါကတော့ ရှင့်အတွက်ပူစရာ မရှိပါဘူး။ ကျမ ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါမယ်။ မီးစင်ကြည့် ကရ တာပေါ့ရှင်၊ ရှင့်ဖာသာ အစိုးရိမ် ကြီးနေတာတော့ မတတ်နိုင် ဘူးပေါ့”

“ငါ့အတွက် အစိုးရိမ်ကြီးရပါသော်ကောကွ”

ထိုအခါ လှူကာသည် ခြေလှမ်းတုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဒါဗီးဒေါ့နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အောင်မြင်သောအသံဖြင့် ဆက်၍ပြောလေသည်။

“ကဲ ခုတော့ ရှင်ကပြောတော့မှာပေါ့။ ရှင်ဟာ ကိုယ့်ဘက်ဘဲ ကိုယ် ကြည့်တတ်တယ် ပေါ့။ မိန်းမတယောက်နဲ့တွဲပြီးလာတာကို လူမိသွားတာမို့ အစိုးရိမ်ကြီးနေတယ် ထင် တယ်။ ဗာရှီနင်က ဘယ်သူနဲ့လာလာ ဂရုစိုက်နေမှာတဲ့လား”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ရှင်နဲ့ကျမ ဟောဒီကွင်းပြင်ထဲ ထွက်လာတာ ဗယ်ရီသီး ခူးစားဘို့ထွက်လာတာမဟုတ်ဖူးဆိုတာ အဖိုးကြီးလဲ လူပါးဘဲ၊ သိတာပေါ့။ ခုတော့ ဂရယ်ချချီ စုပေါင်းလယ်ယာက လူတွေသိမှာကို ရှင်ကြောက်နေပြီပေါ့။ ကျမပြော တာမဟုတ်ဖူးလား။ ကဲလေ ငြင်းစမ်းပါအုံး။ ရှင်ဟာ တကယ့် ကြောင်သူတော်ဘဲ။ လူမသိဘဲ ခိုးစားချင်တဲ့လူဘဲ။ မကောင်းမှုကျူးလွန်တာကို လူမသိတဲ့ အမှောင်ထဲမှာ ကျူးလွန်ဝံ့တဲ့ သူရဲကောင်းကြီး။ ဒါပေမယ့် ရှင်အကြံအစည် လူမသိဘဲ နေမတဲ့လား ရှင်။ မဟုတ်တာကြုံစည်ရင် ဖုံးလို့ ဖိလို့ရတာမဟုတ်ဖူးဆိုတာ ရှင် နားလည်ထားပေ တော့။ ဒါနဲ့မျှား သူ့ကိုယ်သူ ရေတပ် သား ကြီး တဲ့။ ဟင်း အံ့ပါရဲ့။ သူရဲဘော နဲ့လိုက်တာ လွန်ရော။ အေး၊ ရှင်သာ သူရဲဘောနဲ့နေ။ ကျမတော့ ဘယ်သူ့မှ မကြောက်ဖူး။ ခုပုံဖြင့် ကျမက ယောကျ်ား။ ရှင်က ဂါဝန်ဝတ် မိန်းမ ဖြစ်နေပြီ”

လှရှကသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို ခန့်လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်နေဟန် တူသည်။ လှရှ ကာသည် မိန်းမတို့၏ တတ်ပြန်လိမ့်မာမှုဖြင့် ဒါဗီးဒေါ့၏စိတ်ကို အကဲခတ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ခဏမျှ တွေဝေနေရာမှ ချစ်သူ ဒါဗီးဒေါ့ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ရုတ်တရက်ချက်ချင်းပင် သူဝတ်နေသော ဂါဝန်ကိုချွတ်ကာ “ကဲ ရေ့၊ ရှင် ဗောင်းဗိချွတ်”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေး ဒါက ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ။ မင်းရူးနေသလား”

“ပေးစမ်း၊ ရှင် သိပ် သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ။ ပေးစမ်း ရှင်ဗောင်းဗိ။ ရှင် ဟာ ဂါဝန်ဝတ်နေဘို့ကောင်းတယ်။ မိန်းမဆံတဲ့လူ ဂါဝန်ဝတ်ရမှာပေါ့ရှင်။ ကျမ လို မိန်းမက ဗောင်းဗိဝတ်တော့ ရှင်လိုလူက ဘာများကဲရဲ့စရာရှိသေးသလဲ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် လှရှကာ၏အမူအရာကိုကြည့်ကာ သဘော တွေ့ သွားသဖြင့် ရယ်မောနေသည်။

“အို ခုမှ ရယ်မနေပါနဲ့”

“ဘာလဲကွ။ မင်းက ငါ့ကို အရူးလုပ်နေတာလား။ ကဲ ပြန်ဝတ်စမ်းကွာ။ သွားကြမယ်”

လှရှကာကား မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည်။ သူ၏အသံသည် တုန်ယှံလာသည်။ သူသည် ဒါဗီးဒေါ့ထံမှ တစုံတခုကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေရဟန် တူသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါဗီးဒေါ့က လောဆော်သောအခါ “အို ရှင်ဟာ ဘယ်လို လူစားလဲ မသိပါဘူး။ မထုံတေတေးနဲ့”ဟု ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ညည်းလေသည်။

ထိုနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတခွန်းမျှမပြောဘဲ ရွာဆီသို့ပြန်လာ ကြသည်။ သို့နှင့် နှုတ်ဆက်ရုံနှုတ်ဆက်ကာ ခွဲခွာလိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မတွေ့ရသည်မှာ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာခဲ့ပြီ။ သို့နှင့် တနံနက် ခင်းတွင် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ လှရှကာ ရောက်လာသည်။ အခန်းဝတွင် လှရှင်းသွား သည်အထိ ထိုင်၍စောင့်နေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် အိမ်သို့ပြန်ရန် တံခါးများကို ပိတ် ရန် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်တွင် လှရှကာရောက်နေသည်ကို သတိထားမိလေသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

လှူကာသည် မျက်လွှာကိုချထားရင်း လက်က နေကြာစေ့များကိုအခွံနွာ၍ ပါးစပ်ထဲသို့ တခုစီထည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ရော့ရဲရဲအပြုံးကို တွေ့ရသည်။

“နေကြာစေ့ စားမလား ဥက္ကဋ္ဌကြီးရှင်” သူ့ မျက်လုံးအစုံကား မိုဝေနေသည်။

“နေစမ်းပါအုံး၊ မင်း ပေါင်းသင်မသွားဘူးပေါ့”

“ခု သွားမလို့ထွက်လာတာဘဲ။ ရှင်ကို ပြောစရာတခုရှိတာနဲ့ ဝင်လာတာ။ ဒီနေ့ည တလင်းဘက်ကိုထွက်ခဲ့ပါလား။ လီယိုနေဘုရဲ့ တလင်းက စောင့်နေမယ်လေ။ သိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း သိသားဘဲ”

“ဒါဖြင့် လာမယ် မဟုတ်လား”

ဒါဗီးဒေါ့က ခေါင်းကိုညှိတ်ကာ အဖြေပေးလိုက်သည်။ လှူကာထွက်သွားလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် စာပွဲ၌ထိုင်ကာ အကြာကြီးစဉ်းစားနေသည်။ သူ့တွင် စဉ်းစားစရာ အများကြီးရှိသည်။

အရင်ကလည်း လှူကာသည် သူ့အိမ်သို့ နှစ်ခါရောက်လာဘူးသည်။ ‘ကျမကို အိမ်ပြန်ပို့ပါအချစ်ရယ်။ အပြင်ဘက်မှာ မော့နေပြီ’ဟု ဆိုဘူးသည်။

ဒါဗီးဒေါ့မှာ ရွာထဲတွင် မျက်နှာပျက်စရာအဖြစ်နှင့် ကြုံနေရသည်။ အိမ်ရှင်အဖွားကြီးက သူတို့စုံတွဲကိုကြည့်ကာ ထွ်ကနဲတံတေးထွေးတတ်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့၏ အိမ်ရှင်အဖွားကြီးသည် ဘုရားတရား ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ “အမယ်လေးဟဲ့ ဒီကောင်မကများ ကြောက်သတဲ့”ဟု မကြားနိုးနား ပြောတတ်သည်။

ထိုစကားတို့ကို လှူကာကြားသည်။ သို့ငြားလည်း သူ့အဖို့ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ ပြုံး၍သာ နားထောင်နေနိုင်သည့် သတ္တိရှိသည်။ ဤ အဖွားကြီး မျိုးသည် ဘုရားကို ပါးစပ်က မချသည့် ကြောင်သူတော်မျိုးဖြစ်သည်ဟု လှူကာထင်သည်။ လှူကာ၏ အိမ်ထောင်သည်ခရီးတွင် ဂရယ်မုချီရွာထဲက အာကြမ်း လျှာကြမ်း မိန်းမ အများအပြားနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဘူးလှပြီ။ ဂရယ်မုချီရွာသူတို့သည် တကိုယ်ကောင်းဆံ့ကြသည်ဟု သူ့ထင်သည်။ သူတို့သာ လင်သားကို ချစ်တတ်ကြသည်။ ကျန် မိန်းမ များမှာ အချစ်မရှိဟု ထင်တတ်ကြသည်။ ယင်းကို လှူကာ မခံချင်။ သူ့တွင်လည်း ချစ်တတ်သော အသည်းနှလုံးရှိသည်မဟုတ်လား။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူကလည်း အားကျမခံကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့တတ်သည်။ သင်းတို့တတွေ သူများချစ်ရေးမှာ မနာလို ဝန်တို့ဖြစ်တတ်ကြသည်ကို ကလဲ စား ချေရဦးမည်ဟု တေး ထား ခဲ့သည်။ ယခုကား ဒါဗီးဒေါ့၏ အိမ်ရှင်အဖွားကြီးကို ကလဲ စားချေရန် အခွင့်ကောင်း ကြုံပြီဟု အားရဝမ်းသာ ဖြစ်မိသည်။

နောက်တကြိမ် ဒါဗီးဒေါ့၏အိမ်သို့ ရောက်လာ သည့် အခါ လှူကာသည် အဖွားကြီး၏အခန်းဝတွင်ရပ်၍ စောင့်နေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသ်ကြားလျှင် လှူကာသည် မျက်နှာပိုးသတ်ကာ အိမ်ခြေဆည်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့

မျက်နှာသည် အလွန်တရာ အပြစ်ကင်းစင်လှသည့် မိန်းမငယ်ကလေးမျက်နှာမျိုး ပေ၂ လာသည်။ အဖွားကြီးက သူ့ကိုမြင်လျှင် “ဟဲ့ကောင်မ၊ ညည်းက ခုမှ ဟန်လုပ်မနေ ပါနဲ့အေ။ ညည်းမျက်နှာဟာ အင်မတန် အရှက်မရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုးပေါ့” ဟု ခုနစ်သံ တင်လေသည်။

လှရှကသည် မျက်လွှာကိုချပြီးလျှင် နောင်တကြီးစွာရသည့်ဟန်ဖြင့် အခန်း လယ်တွင် တွေ့ဝေကာရပ်နေသည်။ အဖွားအို ဖိလီမိုနေ့ဒ်နာသည် လှရှက၏ အမူ အရာကိုကြည့်ကာ ဒီကောင်မလေး လိမ်မာလာပြီဟု အထင်ရောက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် တိုးတိုးကလေးပင် ချော့မော့ကာ ဆိုဆိုးမလေသည်။ “ညည်း ကိုယ်ညည်းလဲ ပြန်ကြည့်ပါအုံး အေရယ်။ ညည်းဟာ တလင်ကွာ တခုလပ် ဆီပေမယ် ခုလိုအချိန်မတော်ကြီးမှာ ယောက်ျားပျိုတယောက်ရှိတဲ့ အိမ်ကို လာလို့ တော် ပါ မလား အေရဲ့။ ညည်းသိကွာ ညည်းထိန်းမှပေါ့။ ဘုရားသခင်က ညည်းတို့ ငါတို့ အားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေတာဟဲ့။ ဟိရိုသြတပုဆိုတဲ့ တရားလေးများ ရှိအုံးမှပေါ့ဟဲ့”

ထိုအခါ လှရှကက အဖွားကြီး၏အသံကို တုကာ ဘုရားသခင်ကို တလေ သည်။ “သတ္တဝါအများကို သနားကြံ နာတဲ့ အနန္တစကြဝဠာသခင် ထာဝရအရှင် ဘုရား” ထိုသို့ ဘုရားကို တပြုံးနေကာ လှရှကသည် အဖွားကြီးကို စေ့ရွှံ့ကြည့်လိုက် သည်။ ဘုရား တသံ ကြားသည့်အခါ အဖွားကြီးသည် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ် ကာ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုလေတော့သည်။ ထိုအခါတွင်မူ လှရှကသည် ဆက်၍ “အရှင်ဘုရားက တပည့်တော်မတို့အား ဟိရိုသြတပုတရားကို ဟောကြားစဉ် က တပည့်တော်မမှာ အိမ်တွင်မရှိပါဘုရား။ ရွာထဲထွက်ကာ လူပျို ကာ လ သား ကလေးများကို ပိုးပန်းနေမိပါ တယ်ဘုရား။ သူတို့နဲ့ ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်နေမိပါ တယ်ဘုရား။ အဲသဟာကြောင့် တပည့်တော်မမှာ ဟိရိုသြတပုတရားကို မနာကြားလိုက်ရပါ ဘုရား။ ကဲ အဖွားကြီး ရှင်ဘာပြောအုံးမလဲ။ ရှင်မှာ ပါးစပ်ကို ပိတ်မနေနိုင် တော့ ဘူး တဲ့ လား။ ဒီမှာ အဖွားကြီး၊ ကျမပြောတာ နားထောင်စမ်းပါအုံးရှင်။ ရှင်အိမ်က ဧည့် သည်ကြီး ကျမနဲ့အတူ အပြင်ထွက်ပြီဆိုရင် အလကားမနာလို ဝန်တို့ ဖြစ်မနေနဲ့နော်။ ကျမတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ပေါင်းကြရဘို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်း ပေးရမယ်။ ကြားရဲ့လား”

လှရှကသည် ထိုသို့ နာလိုခံခက်စကားကို ဆိုပြီးသည့်နောက် အဖွားကြီး၏ မျက်စောင်းကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ချာကနဲ လှည့်ထွက်ကာ ဒါဒါဒေါ့၏ အခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ လှရှကရယ်”

“အို ဘုရားကြောင်း တရားကြောင်းပြောနေတာပါရှင်” လှရှကသည် ပြော ပြောဆိုဆိုပင် တခစ်ခစ်ရယ်မောနေသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ အကောင်းမေးနေတာပါကွာ။ အဖွားကြီးက မင်း ကို ဆုနေသေးသလား”

“အိုရှင် မဟုတ်တာ၊ ဘယ်မှာ ဆူရဲပါ့မလဲရှင်။ ဒါပေမယ့် မနာလို ဝန်တို မိစ္ဆာတော့ ပွားနေတာပေါ့။ ရှင်က ကျမကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာသိတော့ အဖွားကြီးက ပိုပြီးမနာလိုဖြစ်တာပေါ့။”

“ဒါဖြင့် ဒို့့ကို အဖွားကြီး မယုံမကြည်ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပါဘဲကွာ။ ဟေ့ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ မင်း ငါ့ဆီကိုမလာခန့်တော့။”

“အောင်မယ်၊ ရှင်က အဖွားကြီးကို ကြောက်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။”

“ငါက ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲကွ”

“အေးပါ၊ ကောင်းပါတယ်။ ရှင် ဒီလောက် သူရဲဘော မနဲဘူး ဆိုရင် ပြီးတာပါဘဲ။ ဘာမှ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။”

လုဂ္ဂကာနှင့် စကားနိုင်လုရှို ပြောနေလျှင် လေကုန်ရုံသာရှိမည်ကို ဒါမီးဒေါ့နားလည်သည်။ လုဂ္ဂကာသည် စကားအလွန်တတ်သည့် မိန်းမတယောက် ဖြစ်သည်။ ဒါမီးဒေါ့ကား အကျဉ်းအကြပ်တွေ့နေရသည်။ သူ့ကို လုဂ္ဂကာက ညှို့ထားသဖြင့် သူတို့ချစ်ရေးကို လူသိမခံဝံ့အောင် ဖြစ်နေသည်။ နားနော့ကိုဖွင့်၍ပြောကာ လုဂ္ဂကာကို လက်ထပ်ရန် အစက စိတ်ကူးရှိသော်လည်း ပါးစပ်တွင် အာစေး ကပ်နေသဖြင့် ပြောမဖြစ် နေရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံနေရသည်။ လူသိရှင်ကြား ဖွင့်ဟ ဝန်ခံလိုက်မည်ဆိုလျှင် ရှုပ်ထွေးနေသည့်ကိစ္စ ပြေလည်နိုင်စရာ ရှိသည်။ အချစ်မောင့် ဝက်ပုံထဲ မှလည်း လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစ ရှိသည်။ သို့သော် သူသည် ထိုမျှအထိ သတ္တိမရှိ။ ထို့ကြောင့် လုဂ္ဂကာကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍သတိပေးရမည်ဟု သူ စိတ်ကူးမိသည်။ မရလျှင် သူ့ကို ရှောင်နိုင်ရန် တခြားလမ်းသို့ လွှဲပေးရမည်။ လုဂ္ဂကာကိုပင် လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းတို့၌ စိတ်ဝင်စားလာစေပြီးနောက် အချစ်ဝက်ပုံကြီးမှ အလွတ်ရုန်းထွက်စေမည်။ လုဂ္ဂကာသည် မိုက်မဲသည့် မိန်းမ မဟုတ်နိုင်။

‘အင်း ငါဟာ နာဂူနေ့မှမဟုတ်ဖူး။ နာဂူငန့နဲ့ လုဂ္ဂကာကတော့ တဖက်တလမ်းဘဲ။ အစွန်းနှစ်ခုဘဲ’ ဤသို့ ဒါမီးဒေါ့ တွေးမိလေသည်။

ထိုနေ့ညတွင်မူ ထမင်းစားပြီးနောက် ဒါမီးဒေါ့သည် လီယိုနေ့၏ တလင်းသို့ ထွက်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက်ကား စော နေသေးသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် လုဂ္ဂကာ သူ့အိမ်သို့ရောက်လာသည်။ “ဒါမီးဒေါ့တယောက် ရှိခါနော်”

အဖွားကြီးက မည်သို့မျှပြန်၍ မဖြေ။ ဒါမီးဒေါ့သည် တံခါးဝသို့အပြေးထွက်လာသည်တွင် လုဂ္ဂကာနှင့် ပက်ပင်းပါတိုးမိလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ။ ဒီလိုလုပ်တာ ငါမကြိုက်ဖူး။ ဘာလို့ အိမ်ကိုလိုက်လာတာလဲ။ ဒီ့နှစ်ယောက် ဘယ်မှာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားကြသလဲ။ ငါမေးတာကို ဖြေစမ်းပါ လုဂ္ဂကာ” သူ့အသံသည် မာကြောခက်ထန်လှသည်။ ဒေါသသံ အပြည့်ပါနေသည်။

လူရှကာသည် ဒေါသထွက် အပြုံး မပျက်ဘဲပင် သူ့ကို စကားပြန်သည်။
“ဘာများဖြစ်လာရတာလဲ။ ကျမကို ဘာလို့ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေရတာလဲရှင်။
ကျမဟာ ရှင့်မယားတဲ့လား။ ရှင့် မြင်းလှည်းမောင်းသမားတဲ့ လား။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ရှိလိုက်တာ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ မင်းကို အော် နေတာ
မဟုတ်ဖူးကွ။ မင်းကို မေးနေတာ”

လူရှကာက ပခုံးကို ဆတ်ကနဲတွန့်၍ ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် “အေးလေ၊
အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေတာ မဟုတ်ဖူးဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျမအဖြစ်က
တော့ အချစ်နဲ့ တနာရီခွဲပြီး မနေနိုင်တော့ဘူးရှင်။ ဒါကြောင့် စောစော ထွက်လာခဲ့
တာ။ ရှင် ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်။ ကျမ စောစောရောက်လာလို့ ရှင် ဝမ်းမသာဘူး
လား”ဟု လေပြည်ထိုးလေသည်။

“အိုး၊ ခုမှ ငရဲကျနေသလား အောက်မေ့မိတယ်ဟေ့။ အိမ်ရှင်အဖွားကြီးက
ရွာထဲလည်ပြီး မောင်းခတ်တော့မှာဘဲ။ မင်းနဲ့ အရှင်တခါတွေ့ပြီးကထဲက ငါ့ ကို
စကားကောင်းကောင်းမပြောတော့ဘူး သိရဲ့လား။ ဒါနဲ့ များ ကျမတို့ ဘုရားကြောင်း
တရားကြောင်း ဆွေးနွေးကြတာပဲတဲ့။ မဟုတ်လိုက်တာကွာ။ မင်းနာမည် ကြားရုံနဲ့
အဖွားကြီးရဲ့မျက်နှာ မဲ့ရွံ့သွားတော့တာဘဲ”

လူရှကာသည် သဘောကျကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် လေ တော့ သည်။
ဒါမီးဒေါကား မပြုံးနိုင်မရယ်နိုင် ဖြစ်နေကာ မျက်နှာထားတင်းလျက် သုန် မှုန် နေ
သည်။ “အဖွားကြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး မဲ့ရွံ့သွားတယ်။ ဟုတ်လား။ ဟား ဟား
ဟားဟား။ အမယ်လေး သဘောကျလိုက်လေရှင်။ ကြောင်သူတော်ကြီးကို ခုမှ ကျကျ
နနကြီး ကလဲ စားချေလိုက်ရတာဘဲ။ သူများကိစ္စထဲ ဝင်ရပ်ချင်တဲ့ မိန်းမ ကြီးတော့
လား ဟင်း၊ ခုမှ ကောင်းကောင်းသိသွားပြီ”

ဒါမီးဒေါသည် စကားမဆုံးမီပင် ဖြတ်၍မေးသည်။

“ဒါဖြင့် အဖွားကြီးက ရွာထဲလည်ပြီး မောင်းခတ်လဲ မင်းက ဂရု မစိုက်ဖူး
ပေါ့ဟုတ်လား”

“အို မတတ်နိုင်တာရှင်။ အဲဒီ ကြောင်သူတော်မကြီးက သူများ အတင်းကို
ရွာလည်ပြီးပြောရမှ အိပ်လို့ပျော်တာရှင်”

“အေးလေ မင်းကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာက ဂရုစိုက်ရ
သိရှိသေးတယ်ကွ။ မင်းကတော့ ဒို့့ကို အရူးလုပ်နေရရင် ပျော်နေတာဘဲ။ အေး ငါ
ကတော့ နက်ဖြန်ကျယ်င် နာဂူနေ့ကို သွားတွေ့ပြီး ဒို့့ကိုစွဲပြော မယ်။ ပြီးတော့
လက်ထပ်မယ်။ ကြာကြာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါမှကိစ္စအေးမယ်။ ဒီလိုမှ
မဟုတ်ဖူးဆိုရင်တော့ ဟောဒီ ညောင်ညိုပင်စခန်းကဘဲ မင်းနဲ့ လမ်းခွဲကြည့် ရှိတယ်။
အရပ်က လက်ညှိုးထိုးတော့မခံနိုင်ဘူးဟေ့။ ခုဘဲ ပြောကြားလှရော့မယ်။ လူရှကာရဲ့

အချစ်တော် စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌကြီးလို့ မေးငေါ့ကြမှာဘဲ။ လူတကာ ရွှေမှာ မင်းက ခုလို စုံတွဲချစ်ချင်ပုံမျိုးနဲ့တော့ ငါ နာမည်ပျက်ဖို့ ရှိတာဘဲ”

ထိုစကားကြောင့် လှရှုကာသည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာနီမြန်းလာကာ ဒါဗီးဒေါ့ကို ဘေးသို့တန်းပစ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ခုမှ အင်မတန်ဟုတ်တဲ့လူမှန်းသိရတယ်။ ရှင့်လို သူ့ရဲဘောနည်း တဲ့လူနဲ့ ကျမတွေ့ရတာ နာလှသရှင်။ ရွာထဲမှာ လမ်းတဲ့မရှောက်ရဲဘူးဆိုတဲ့ လူက ‘လက်ထပ်စကား’ ပြောတာ အံ့ပါရဲ့ရှင်။ လူတွေရင် ကြောက်ခါးပါသို့ တတ်တာဘဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးတွေတောင် ရှင်ကြောက်နေတယ်။ ရှင့်မှာ ပြောလိုက်ရတဲ့ သိက္ခာစကား။ မောနေတာဘဲ။ ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်၊ လီယိုနော့ တလင်းပြင်မှာဘဲ တယောက်ထဲသွားပြီး သိက္ခာစကားပြောနေပေတော့။ ရှင့်ကို အစက အထင်ကြီးမိတာ မှားတာဘဲ။ ရှင်လဲ နာဂူနော့လို လူစားမျိုးဘဲ။ ဘာမှမထူးဘူး။ နာဂူနော့ဆိုတဲ့ လူကလဲ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီး အကြောင်းကလွဲရင် ဘာမှ မပြောဘူး။ ရှင်လဲ သိက္ခာစကားကိုဘဲ တွင်တွင်ချည်း ပြောနေတာဘဲ။ ရှင်လိုလူမျိုး လင်တော်ရတဲ့ မိန်းမဟာ သိက္ခာပင်လယ်ကြော မြောသေဘို့ဘဲရှိမယ်”

လှရှုကာသည် စကားစကိုဖြတ်ကာ ခဏမျှငေးမောနေသည်။ ထိုနောက် တုန်တုန်ယင်ယင်အသံဖြင့် “ဒီလိုဆိုရင်လဲ လမ်းခွဲကြတာပေါ့လေ” ဟု လေသံပျော့ဖြင့် ပြောလေသည်။ လှရှုကာသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ထိုနောက် ဒါဗီးဒေါ့၏ စကားကို မစောင့်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ရွာဆီသို့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

“လှရှုကာ ရေ” ဒါဗီးဒေါ့က လှမ်းရှုခေါ်သည်။

သို့ရာတွင် ပြန်၍မလှည့်လှာတော့ဘဲ လက်ကိုင်ပုဂံဖြူကလေးကိုသာ ဝေ့ရမ်းကာ ပြသည်။ ထိုနောက် အမှော်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ခဏမျှ တွေ့ဝေကာ ရပ်နေသည်။ ‘အင်း၊ ငါမှားသလား။ လက်ထပ်ရအောင် ပြောလိုက်တာ မှားသလား’ သူ မဝေခွဲတတ်။

သို့နှင့် အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဖြစ်ကာ ကွဲရသည် မဟုတ်။ ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးနှင့် ကွဲရသည့်အဖြစ်ကို စိတ်နှာစရာကောင်းလှသည်။ ထိုအခါမှစ၍ လှရှုကာသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို တမင်သက်သက်ပင် ရှောင်နေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့၍ နေသည်။ သို့ငြားလည်း လှရှုကာကား မပေါ်လှာသေး။

‘အို ဒီလောက်ရှိလှတာ နေပေစေ။ သူ့ကြင်မှု ကိုယ်ကြင်နိုင်မှာပေါ့’ ဤသို့ စိတ်ကိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲ ဝမ်းထဲတွင်ကား မချီလှ။ အင်မတန် အခံရခက်လှသည့် ဝေဒနာတမျိုးကို ရင်ထဲတွင် ပေ့ပိုက်ထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘဝသည် ထိုင်းမှိုင်းခြောက်သွေ့လှသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။ လှရှုကာသည် လူပျိုကြီး ဒါဗီးဒေါ့၏ နှလုံးခုန်သံကို နားမလည်နိုင်သော အချစ်ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

လှူကာနှင့်ဝေးသဖြင့် ဒါဗီးဒေါ့အဖို့ ဖြေစရာရှာသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် နှာဂူနော့ကို မျက်နှာပူစရာ မလိုတော့သဖြင့် ဝမ်းသာစရာကောင်းလှသည်။ ထိုနောက်ကား အရေးကြီးသည့် သိက္ခာပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ့ကို ဘယ်တစ်စုံတယောက်ကမျှ သိက္ခာမချနိုင်တော့။ ယခင်ကမူ တခုလပ်နှင့် မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသဖြင့် သူ၏ ဩဇာသည် စုပေါင်းလယ်ယာဝန်းကျင်၌ အနည်းငယ် ကျဆင်းခဲ့သည်။ ဤသို့တွေးလိုက်လျှင် ဒါဗီးဒေါ့အဖို့ ဖြေသိမ့်စရာများ ရှိနေသဖြင့် တော်ပေသေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ငြားလည်း လှူကာ၏အာရုံကား အမျှင်တန်းလျက် ရှိနေသေးသည်။ လှူကာ၏ အရည်လဲနေသော မျက်လုံးအစုံသည်၎င်း၊ ကလေးဆံသော မျက်နှာပေးသည်၎င်း၊ သူ့အာရုံတွင် အမြဲကျက်စားနေလေသည်။ ထိုနောက် ချစ်သူ ဆင်သူ ကြင်နာသူ ဘဝတွင် ချစ်တုံ့တင်ခဲ့ကြဘူးသည်တို့မှာ ဒါဗီးဒေါ့၏စိတ်ကူးတွင် တရေးရေး ပြန်၍ ပေါ်လာကြသည်။

တခါက ဒါဗီးဒေါ့သည် လှူကာ၏ ပါးပြင်တွင် နှာခေါင်းတင်ကာ ချစ်တုံ့လှယ်ခဲ့ဘူးသည်။ “အချစ်ရယ်၊ အချစ်ဟာလေ ပန်းကလေးနဲ့ သိပ်တူတာဘဲ။ အချစ်ရဲ့ မှည့်ပြောကလေးတွေကတောင် ရနံ့သင်းနေပြီကွယ်။ ဘယ်လိုရနံ့ မျိုး ထင်သလဲ အချစ်ရယ်”

ထိုအခါ “ဘယ်လိုရနံ့ မျိုးပါတဲ့လဲရှင်” လှူကာက မျက်လွှာချကာ မေးလေသည်။

“သစ်လွင် လန်းဆန်းတဲ့ ရနံ့ တမျိုးဘဲ အချစ်ရယ်။ ကိုယ်တော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိပါဘူး။ လန်းဆန်းတဲ့ နှင်းပွင့်ကလေးရဲ့ ရနံ့ လို့ဘဲ ပြောရမလား။ အိုကွယ်၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အဖို့တော့ မေးနေတာပါဘဲ”

“ဒီလိုဘဲ မေးနေရမှာပေါ့”

“ဘာလို့တဲ့လဲ အချစ်ရယ်”

“အိုလေ၊ ဒါကတော့ ကျမကလှတာကိုး အချစ်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် လှတဲ့သူတိုင်းဟာ လှတဲ့ရနံ့ မျိုး မွေးနေမှာပေါ့နော်”

“အိုရှင်၊ အပိုတွေချဲ့မနေပါတော့။ ရှင်ဟာလေ သိပ်စကားတတ်တာဘဲ။ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လူကိုညာနေတာဘဲ။ ကြည့်စမ်း၊ ဟင်း အလကား လူကို မြှောက်ပြောနေတာ”

ထိုနောက်တွင်ကား သူတို့နှစ်ယောက်သည် မကြာခဏပင် စကားပြောမတည့် ဖြစ်ခဲ့ကြဘူးသည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာမနေရ။ ပြန်ပေါင်းထပ်ကြသည်သာ များခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအဖြစ်ကား ယခင်ကနှင့်မတူတော့။ မစိမ်းကားကြီး၏ မျက်နှာတော်ကိုမျှ မဖူးရအောင် အဖြစ်ဆိုးလှချေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်ဝမ်း ညှိုးငယ်နေလေသည်။ ထိုကြောင့် ရတီဇမ္ပော့နော့ကို စုပေါင်းလယ်ယာကိစ္စတွင် လွှဲခဲ့ကာ ဒါဗီးဒေါ့သည် ဒုတိယအဆိုင်းရှိရာ အဝေးလယ်ကွင်းများဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဒါဗီးဒေါ့ကား အချစ်နာကျသူတို့၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ယောက်ျားစင်စစ်တယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဘာမဟုတ်သည့် ချစ်ရေးကိစ္စကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ကာ စိတ်ဓာတ်ပျက်၍ ထွက်ပြေးရသည့်အဖြစ်မှာ ရှက်စရာကောင်းလှသည် မဟုတ်လား။ သို့ငြားလည်း ယခုအခိုက်အတန့်တွင် ထိုအချစ်ဝေဒနာကို မည်သည့်ဆရာဝန်မျှ မကုစားနိုင်ရကား ထွက်ပြေးခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံး ကုထုံးဖြစ်သည်ဟု ဒါဗီးဒေါ့ ဆင်ခြင်မိလေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် သူ့ဝမ်းနာကို သူသာသိသူ ဖြစ်လေသည်။

၄

ဂျန်လဆန်းလျှင် မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာချလိုက်သည်။ သို့သော် နွေရာသီတွင် ရွာသည် မိုးနှင့်ကား မတူ။ လျှပ်လည်း မပြက်။ မိုးသက်မုန်တိုင်းလည်း မဆင်။ ဖြည်းဖြည်းစွာပင် ခပ်မုန်မှန်ရွာချလေသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့်တပြိုင်နက် မိုးကုတ်စက်ပိုင်းဆီမှ မိုးသားတို့သည် တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။ နွေလယ်ရောက်လျှင် တမိုးလင်းနီးပါး မည်းလာသည်။ ထိုနေ့က ဝုန်းကနဲ ရွာချတော့သည်။

မိုးရေစက်တို့သည် နှင်းဆိုင်းနေသည့် မြေအပြင်သို့ တဟုန်ထိုး ကျသည်တွင် ရေမြှုပ်ရေပန်းတို့ တဖွားဖွားထလာသည်။ မိုးရေသည် နွေးထွေးသည်။ နှင်းဒဏ်ကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည့် သစ်ပင် ပန်းမန်တို့ပင် နွေးထွေးသော မိုးရေစက်တို့ကို ခေါင်းထောင်၍ ကြိုဆိုကြသည်။ ရွာထဲက ကြက်အုပ်တို့သည်လည်း နွေးထွေးသည့် မိုးရေစက်တို့အကြားမှာပင် အော်မြည်ကာ အစာရှာကြလေသည်။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင်ကား အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ပုန်းလျှိုးနေတတ်ကြသည်။ ယခုမူ သူတို့သည် ပျော်မြူးလာကြဟန်တူလေသည်။ ကြက်ဖကြီးများဆိုလျှင် ပျော်မြူးကာ အရှည်အကြာကြီးပင် ဆွဲကာငင်ကာ တွန်ကြသည်။ ကြက်တွန်သံ၊ စာကလေးများ တစာစာ အော်ဟစ်သံတို့ကြောင့် ဂရယ်မျချီရွာကလေးသည် မိုးရေစက်တို့အောက်တွင် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာလေသည်။

ဂရယ်မျချီရွာကလေးရှိ ကြက်ဖတွန်သံများထဲတွင် ထူးခြားသည့် ကြက်တွန်သံ တခုရှိသည်။ ယင်းမှာ လူ့ဗစ်ရှကင်၏ ကြက်ဖတွန်သံပင် ဖြစ်သည်။ လူ့ဗစ်ရှကင်၏ ကြက်ဖကြီးသည် သန်ကောင်ယံတွင် အဦးဆုံး အိပ်ရာမှ နိုးတတ်သည်။ သူကပင် စ၍ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းကာ အသံအောကြီးဖြင့် တွန်သံပေးလိုက်သည်။ သူ့အသံသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော တပ်မူးတယောက်၏ အမိန့်ပေးသံကဲ့သို့ အောင်မြင်လှသည်။ သူ၏ အသံကြားလျှင် ဒပ်ဗဆော့၏ခြံမှ ကြက်ဖကြီးက ဗိုလ်မူးကြီး၏အသံဖြင့် ဆက်၍ တွန်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က တရွာလုံးတွင်ရှိသည့် ကြက်ဖများသည် ဆက်ကာဆက်ကာ တွန်

ကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား မိတ်ဒန်နီကော့စ် ကြက်ဖကြီးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အောင်မြင်သောအသံဖြင့် တွန်လိုက်လေသည်။

တရွာလုံးကား အိပ်မောကျနေကြလေပြီ။ အကာလ ညအခါကို အခွင့်ကောင်း ယူကြသူတို့ကား ချစ်သူတို့သာဖြစ်သည်။ ထိုပြင် သက်ကြီးရွယ်ကြီး ဂီလာန ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည်လည်း အိပ်မောပျော်နိုင်ဘဲ တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့် မျက်စိကြောင် နေတတ်သည်။ နာဂူနေ့၌သည်လည်း အချစ်၏ဖမ်းစားခြင်းကိုခံနေရသော ဂီလာနပုဂ္ဂိုလ်တဦး ဖြစ်သည် နှင့်အညီ အိပ်မောပျော်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ တိတ်ဆိတ်သောအချိန်ကို အခွင့်ကောင်း ယူလျက် နာဂူနေ့သည် အင်္ဂလိပ်စာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားလေ့လာနေသည်။ အင်္ဂလိပ်စာသည် သူ့အဖို့ တဖြည်းဖြည်းခက်လာသည်။ ထိုအခါ ချွေးပြန်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်ကြီးကို ဟင်းလင်းဖွင့်ထားပါလျက် ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့သည် နဖူးမှ ယိုစီးလာသည်။ ထိုအခါ မျက်နှာသုတ်ပုဂံကြီးဖြင့် ချွေးကို သုတ်ရပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက် ပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းပြုတ်ထွက်ကာ ဂုတ်ပေါ်သို့ ရေတဖလား လောင်းချ လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားလေသည်။

အခန်းထဲတွင် သတင်းစာစက္ကူကို မီးကာလုပ်ထားသည့် ရေနံဆီမီးအိမ်သည် ခပ်မိန့်မိန့်သာ လင်းနေသည်။ ပိုးဖလံတို့ကား မီးကိုဝင်၍ တိုးနေကြသည်။ အိမ်ရှင် အဖွားသည် တခေါ်ခေါ်ဟောက်လျက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပြီ။ နာဂူနေ့၌ တယောက်သာလျှင် အင်္ဂလိပ် သင်းခန်းစာများဖြင့် နပမ်းလုံးလျက် ရှိလေသည်။

ထိုနေ့ည သန်ကောင်ကျော်ခန့်အချိန်တွင် နာဂူနေ့သည် ကြက်တွန်သံများကို ပထမဆုံး ဂရုစိုက်မိလေသည်။ ‘ဒီကောင်တွေ တွန်လိုက်ကြတာ စစ်ရေးပြ အခမ်း အနားကြီးနဲ့ သိပ်တူတာဘဲ’ ဟု ထင်မိသည်။ သူတို့၏အသံကို ကြားရသဖြင့် စိတ်ထဲ တွင် ပျော်သလို ဖြစ်မိသည်။

ထိုနေ့ညမှစ၍ နာဂူနေ့သည် ကြက်တွန်သံများကို ဂရုတစိုက် နားထောင်လေ တော့သည်။ ယင်းတို့အနက် မိတ်ဒန်နီကော့စ် ကြက်ဖကြီးတွန်လိုက်သည့် အသံကို သဘောကျမိသည်။ အလွန်အသံအောင်သည့် ကြက်ဖကြီးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ စစ်မိန့်ပေးသံနှင့်တူသည်ဟု သူထင်သည်။ သို့ရာတွင် တညသောအခါ၌ ကြက်တွန်သံ အခမ်းအနားကြီးတခုလုံး ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်သွားကာ ကြားရသူအဖို့ စိတ်ညစ် ညူး သွားစေသည့် အဖြစ်တခုကို တွေ့ရသည်။ နာဂူနေ့၏ ကြည်လင်ရှင်လန်းနေ သော စိတ်သည် ထိုင်းရှိုင်းသွားလေသည်။ မိတ်ဒန်နီကော့စ် ကြက်ဖကြီးတွန်ပြီးနောက် အခြား ကြက်ဖတကောင်သည် ဖောက်ကာ သံသေးသံကြောင်ဖြင့် တွန်လိုက်လေသည်။ တွန်သံပြီးလျှင် မဆိုးနိုင်သေးဘဲ ကြက်မကြီးများကဲ့သို့ တစာစာ အော်နေပြန်သည်။ သူ့ အသံကြားလျှင် အခြားကြက်မများကလည်း လိုက်၍ အော်ကြပြန်သည်။ ထိုနောက် အိပ်တန်းတက်နေသော ကြက်မတို့သည် ရုတ်ရုတ်သံသံ လန့်နိုးကာ အိပ်တန်းထက်မှ မကျအောင် အတောင်ပံကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

စစ်ရေးပြအခမ်းအနားတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အောင်မြင်သော စစ်မိန့်သံကို တစ်
တယောက်သော တပ်မှူး၏အသံစာစက ဝင်၍ဖျက်လိုက်သဖြင့် ပျက်စီးသွားသည်နှင့်
တူသည်ဟု နာဂူနေ့၌ ထင်မိသည်။ ခန့်ညား ထပ်ဝါခြင်းတို့အားလုံး သထံ ရေသွန်
ဖြစ်သွားသည်ဟူ၍လည်း ထင်မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ စစ်မိန့်ပေးသံကို မလေးမစား
ပျက်ရယ်ပြုသည်နှင့်တူသည် မဟုတ်ပါလား။ အင်မတန် ဒေါသဖြစ်ရာ ကောင်းလှ
သည်။ နာဂူနေ့သည် ထိုကြက်တုန်သံကြောင့် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာ၏။ “အားလုံး
ငြိမ်ကြဟေ့” ဟု အော်လိုက်ပြီးလျှင် ပြတင်းတံခါးကို တရုန်းရုန်း ချိတ်လိုက်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် နောက်တညတွင်လည်း ထပ်၍ပေါ်လာသည်။ တညနှင့်
မနားတော့ဘဲ နောက်တညလည်း ဆက်၍ပင် သံသေးသံကြောင့်တို့ ဆူညံလာကြသည်။
နာဂူနေ့သည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဒေါသထွက်လာကာ “ငြိမ်ကြစမ်းဟေ့”
ဟု နှစ်ကြိမ်တိတိပင် ဟစ်အော်မိသည်။ နာဂူနေ့သည် ထိုညများတွင် ခါတိုင်းထက်
စောစောအိပ်ရာသို့ဝင်၍ အိပ်မိသည်။ အင်မတန်ခက်ခဲသည့် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာ
များကို ကျက်မှတ်နေ၍လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်တော့။ သူ့စိတ်သည် အင်္ဂလိပ်စာ၌
မဝင်စား။ စစ်ရေးပြအခမ်းအနားကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ခဲ့သော ကြက်ဖဆီသို့သာ
ရောက်နေသည်။ ထိုကြက်ဖကို ခေါင်းဖြတ်သတ်ရမှ အေးမည်ဟု သူ ထင်သည်။ ထို
သတ္တဝါသည် မိမိစစ် ဖစစ် မျိုးထဲကဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏စစ်မိန့်သံကို ဖျက်လို
ဖျက်ဆီး လုပ်ရသည့်တပ်မှူးသည် စည်းကမ်းဖောက်သင့် တပ်မှူးဖြစ်သည်။ ထိုတပ်မှူး
သည် နာဂူနေ့ကို အလဲထိုးလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ ထိုညမှစ၍ သူသည် အလိုလို
စိတ်တိုလာခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ ကျက်မှတ်ရာတွင်လည်း သိသိသာသာပင် ကျဆင်း
လာခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အခြေအနေမဆိုးမီ ပြင်မှုဖြစ်မည်ဟု သူ သဘောရသည်။
စတုတ္ထနေ့ မနက်ခင်းတွင်မူ နာဂူနေ့သည် အာကတ်ရှကား၏ ကြက်ခြံသို့ ရောက်သွား
လေသည်။ အာကတ်ရှကားနှင့်တွေ့လျှင် “ကဲဗျို အခန့်သင့်လိုက်တာ။ ခင်ဗျားကြက်
ကြည့်ရအောင်” ဟု ဆိုသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

“ဒီကောင် ဘယ်လိုကောင်စားလဲဆိုတာ သိရအောင်ပေးဗျာ”

“အိုး၊ သူနဲ့ ခင်ဗျား ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

“လာပါလေဗျာ။ ဒီလောက် စွာလှတဲ့အကောင် တွေ့ရအောင်။ ကြာတယ်
ဗျာ အချိန်မရှိဘူး” နာဂူနေ့သည် စိတ်တိုလာသည်။

နာဂူနေ့သည် စီးကရက်တလိပ် မီးညှို့နေစဉ် အာကတ်ရှကား ကြက်အုပ်ကြီး
ကို ခြံထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ကြက်မတသိုက်ထဲတွင် နီညိုရောင် ကြက်ဖတကောင်
ပါလာသည်။ ထိုသတ္တဝါကို စူးစိုက်၍ကြည့်သည်။

“အဲဒီသတ္တဝါ ရှိ အာကို နံနံဖြပေးစမ်း။ ကြည့်ရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ခင်ဗျားကြက် ဆွပ်ပြတ်သောက်ရအောင်ပေးဗျ”

“အမယ်လေး ကြံကြီးစည်ထုဗျာ။ ကျုပ်မှာ ကြက်ဖဆိုလို့ ဒီတကောင်ထဲ ရှိတာ။ ကြက်မတွေနဲ့လဲ လေပေးကို ပြောလိုဦးဗျား”

နာဂူနေ့ဘုရား ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကြက်မတွေနဲ့ လေပေးပြောတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒါ အရေးကြီးတယ်။ ဒီ သတ္တဝါ ဒါ မျိုးမှာ အစွန်းထက်နေဘို့ မလိုဘူးဗျ”

“အို မဟုတ်တာဗျာ။ ကြက်ဖမေးထားတာ ကြက်မတွေနဲ့ အလိုက်ခိုင်းဘို့ဘဲ ပေါ့ဗျ။ လယ်ထွန်ခိုင်းဘို့မှ မဟုတ်တာ”

“ကဲ ကဲ၊ ခင်ဗျား စကားရှည်မနေနဲ့။ ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဖူး။ အကောင်း ပြောနေတာ”

“ခက်ပါဘိတော့ နာဂူနေ့ရယ်။ ကျုပ်ကြက်ဖက ခင်ဗျားကို ဘာများ ဒုက္ခ ပေးလို့လဲဗျ။ ခင်ဗျားကို နှောင့်ရှက်နေလို့လား” အာကတ်ရှုကာသည် စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာသည်။

“ဒီကောင် အင်မတန်ဆိုးတဲ့အကောင်။ စည်းကမ်း မသေဝပ်ဖူး။ စည်းကမ်း နားမလည်ဘူး”

“ဘာစည်းကမ်း မသေဝပ်တာလဲဗျ။ ခင်ဗျား အဖွားကြီးခြံထဲ ဝင်ပြီး ဖျက်ဆီး လို့လား”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ဖူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဟို ဗျာ”

နာဂူနေ့ဘုရား သူ ဆိုလိုသော စည်းကမ်းသေဝပ်မှုကို နားလည်အောင် ရှင်းပြ ရန် ခက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားမပြောဘဲ ကြက်ဖကိုသာ စိုက်ရှုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ အကြံတခုရလာသည်။

“ဒီလိုလေဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကြက်ချင်းလဲရအော်”

“ခင်ဗျားမှာ ကြက်ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအကောင်လိုတော့ အဖွားဖွား မဟုတ်ဖူး”

“ဒါဖြင့် ယူခဲ့လေ။ လဲတာပေါ့။ ခင်ဗျားကြက်ဖက မျိုးကောင်းရမယ် နော်”

နာဂူရိုက်ခန့်ကြာသောအခါ နာဂူနေ့ဘုရား အကင်း၏ကြက်ခြံသို့ ရောက်သွား သည်။ ဟိုစကား သည်စကားပြောရင်း နာဂူနေ့ဘုရား အစာစားနေသည့် ကြက်ဖများ အနက် အသံအောင်သည့် ကြက်ဖတကောင်ကို စိတ်ထဲက ရွေးနေသည်။ အကင်း ၏ ကြက်ဖ ငါးကောင်စလုံး မျိုးကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အသေး အရောင်လည်း ကောင်းကြသည်။ ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့်ပင် အကျင့်ကောင်းသည့် ကြက်မျိုးများ ဖြစ် ကြောင်း သိသာသည်။ “ဒီမှာ အကင်း၊ ခင်ဗျားကြက်ဖတကောင်ကို ရောင်းလိုက်ပါ လား”

“ရောင်းတာပေါ့၊ ရဲဘော်ကြီးနာဂူနေ့ဘုရား။ ဒါပေမယ့် ဆွပ်ပြတ်လုပ်ဖို့တော့ ကြက်မက ပိုကောင်းတယ် ခင်ဗျ။ ကြိုက်တာရွေးလေ။ အိမ်ကအဖွားကြီးကတော့ သိပ် သံယောဇဉ် မရှိလှပါဘူး”

“ကျွန်တော် လိုချင်တာက ကြက်ဖဗျ။ ကဲလေ၊ အိတ်တလုံးပါ ငှားလိုက်ဗျာ။ ထည့်ယူသွားရအောင်”

ခဏကြာလျှင် နာဂူနေ့သည် အာကတ်ရှက၏ ကြက်ခြံဝ၌ ရောက်နေလေသည်။ အာကတ်ရှကသည် အလဲအလှယ်တွင် ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ နာဂူနေ့က အိတ်ကြီးကို ဖြည့်နေစဉ် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ “ကဲ လုပ်စမ်းဗျာ ကြည့်ရအောင်။ ခင်ဗျားကောင် ဘာမျိုးလဲ။ ကျုပ်က နာမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားက အလိုက်ပေးရလိမ့် မယ်ဗျို။ ကဲလေဗျာ ထုတ်ပါ။ ကျုပ်ကြက်ဖကြီးကို ချက်ချင်းဖမ်းပေးလိုက်ပါမယ်။ ဒီကောင် နှစ်ကောင် အခွပ်ခိုင်းအိုးမလား။ ဘယ်လိုကောင်းလဲဗျ။ ကြီးရွဲလား”

“အို ရောမကောင်ကြီးဘဲ”

အာကတ်ရှကသည် ကြက်ခြံသို့သွားကာ ကြက်ဖကြီးကို ဖမ်း၍ယူလာသည်။ နာဂူနေ့သည် အကင်း၏ကြက်ဖကြီးကို ကိုင်ကာ စောင့်နေလေသည်။ အကင်း၏ ကြက်ဖကြီးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်နေသည်။ အတောင်ကိုဖြန့်ကာ ခတ်နေသည်။ အသံကား မထွက်လှာ။

“ခင်ဗျားကောင်ကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ။ အသံမထွက်ပါလား”

“ကျည်ဆန် မီးမကူးတာပေါ့ဗျ”

“အို မဟုတ်တာဗျာ။ ကြက်ဘဲဟာ ကျည်ဆန်မီးကူးဘူးရယ်လို့”

“ကြက်မှာ မီးမကူးတာ ပြောတာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ခင်ဗျားမလဲ အ ရန်ကော။ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တာ မီးမကူးလို့ဗျ။ ဒီကောင်ကြီး အိတ်ထဲထည့်ယူလာတော့ လမ်းမှာ တွန်မှာစိုးတာနဲ့ လည်ပင်းကို နဲ့နဲ့ညှစ်လာမိလို့။ ကဲ ဓားတချောင်း ယူခဲ့ဗျာ။ ဆော်ထုလိုက်တော့မှဘဲ”

နာဂူနေ့သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကြက်ဖကြီးကို သူ့ အိမ်ဘက်သို့ ခြံစည်းရိုးကျော်ကာ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ အဖွားရေ၊ အမေးသာ နုတ်လိုက်ပေတော့။ နက်ဖြန် ကြက်ဆွပ်ပြုတ် သောက်ကြမယ်”

ထိုနောက် ဗကားတခွန်းမျှမပြောဘဲ အကင်း၏ကြက်ခြံဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ပြန်သည်။ ပထမတွင် အကင်းက ငြင်းသည်။ “ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကြက်မတွေ မုတ်ဆိုးမဖြစ်ရချည်ရွဲဗျာ” သို့ရာတွင် နောက်ထပ် ကြက်ဖတကောင် ရောင်းလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ပြန်လာကာ အာကတ်ရှကနှင့် အလဲအလှယ် လုပ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် နာဂူနေ့သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလာသည်။ ချက်ချင်းပင် အာကတ်ရှက၏ ကြက်ဖကြီးကို လည်ပင်းဖြတ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပစ်လိုက်သည်။ “ဟောဒီ မျိုးမစစ်တဲ့ အကောင်လဲ အမေးနုတ်လိုက်ပေတော့ အဖွားရေ။ ဒီကောင်လဲ ဆွပ်ပြုတ်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သိပ်အသုံးကျလှတာ မဟုတ်ဖူး”

နာဂူနေ့သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ လမ်းမသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့အဖို့ ရောမ တာဝန်ဝတ္တရားကြီးတခုကို လုပ်ဆောင်ပြီးခဲ့ပြီဟု ထင်နေသည်။ သူတို့ ကြက်ဖ

ကြီးကို ခေါင်းဖြတ်ကာ တဖက်ခြံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်ကို အာကတ်ရှုကာ၏မိန်းမ မြင်သည့်အခါ စိတ်လက်မကောင်းဖြစ်မိပြီးလျှင် ခေါင်းကို ငြင်သာစွာ ရမ်းသည်။ အာကတ်ရှုကာက သူ့မိန်းမကို တိုးတိုး အဖြေပေးလိုက်သည်။ “ဒီလူ ဘယ်လိုဖြစ်သွား သလဲ မသိဘူး။ နဲ့တော့ ဦးနှောက်ချောင်သွားပြီ။ ညကြီးသန်ကောင် အင်္ဂလိပ်စာ တွေ ထိုင်ကျက်ကတ်က ဗုဒ္ဓဇာတ်သွားတာ ထင်ပါရဲ့ကွာ။ သူ့ကို ဗုဒ္ဓပေးတာ အဲဒီ အင်္ဂလိပ်စာ နေမှာဘဲ”

ထိုညမှစ၍ နာဂူနေ့သည် စာကျက်ရင်း ကြက်တုန်သံကို စိတ်ပါလက်ပါ နား ထောင်လေတော့သည်။ နေ့အခါဆိုလျှင် လယ်ထဲဆင်းကာ အမျိုးသမီးများ၊ ကလေး များနှင့် အတူ ပေါင်းသင်သည်။ ညဆိုလျှင် ဂေတီထုပ် ဟင်းချိုကို သောက်ကာ သန်ကောင် သန်လုံအထိ အင်္ဂလိပ်စာကို ထိုင်၍ကျက်သည်။ သူ့ထံသို့ အဖိုးအို ရှယ်ရှု ကာ ရောက်လာသည်။

“ဝင်ခွဲရမလားဗျို” တညတွင် မဖိတ်မကြားရဘဲနှင့် ရှယ်ရှုကာသည် နာဂူနေ့ အဲဒီအခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်။

“လာခွဲလေ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ” နာဂူနေ့ကား သူ့ကို မနှစ်မြို့လှ။

“အင်း ကိစ္စကတော့ ဘာပြောရမယ်မသိပါဘူး နာဂူနေ့ရယ်။ ဒီလိုလေ၊ ကျုပ် ဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့မတွေ့ရတာ အဟော်ကြာပြီကောဗျ။ ဒီညတော့ မီးရောင်လေး မြင်တာ နဲ့ ခင်ဗျားဆီ ဝင်လာတာဘဲ”

“ဘာလဲအဖိုးကြီး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမတွေ့ရလို့ လွမ်းနေ ဆွေးနေသတဲ့လား”

“အဖိုးအိုကြီးဆိုတော့ တခါတလေလဲ အဖော်မရှိ တက်ယ်ရေ တကာယံမို့ လွမ်းမိ ဆွေးမိတာပေါ့ မောင်ရယ်။ ပြီးတော့လဲ၊ ရဲဘော်ကြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျုပ်အလုပ်က ဘယ်ကလောက် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသလဲ။ ဒီမြင်းတွေဘဲ ထိန်း ကျောင်းနေရတာ။ မြက်ဝါးပြီး အမြီးကို တဖျတ်ဖျတ် ရမ်းနေတာဘဲ။ ပြီးတော့ ဆိတ် တွေလဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီကောင်တွေက သာဆိုးသေးတယ်။ အိပ်တယ်ကို မရှိလှပါဘူး ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် မျက်လုံးကလေး မှိတ်မယ်ကြံကာရှိသေး။ မောင်မင်းကြီးသားတို့ ရောက် လာကြပြီး လှပေတီ ကျော်ခွဲ နင်းတော့တာဘဲ။ ကြာတော့ အဲဒီအလုပ်ကို ငြီးငွေ့ လာတယ်ဗျို”

“အိုဗျာ။ ကျုပ်ဆီ ဒါမျိုးတွေ လာမပြောနဲ့။ ကျုပ်က ဆိတ်တွေ ထိန်း ကျောင်းတဲ့ တာဝန်နဲ့ဆိုင်တာ မဟုတ်ဖူး။ ဒီအလုပ်တွေကို ဒါဗီးဒေ့ဘဲ စီမံခန့်ခွဲနေ တာ။ သူ့ ဆီသွားပြီး ပြောပေးဗျ”

“ခက်ပါဘိတော့ မောင်ရာ။ ဆိတ်တွေကြောင့် ရဲဘော်ကြီးဆီ ကျုပ် လာတာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ရဲဘော်ကြီးကိုတွေ့ချင်လို့ တမင်သက်သက်ဝင်လာတာ။ ကျုပ်ကို ဖတ် စရာ စာအုပ်တအုပ်သာပေး။ ဟောဒီနားမှာ ကြက်ကလေးလို ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေမယ်။ ခင်ဗျားကို နှောင့်ရှက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပျင်းပျင်းရှိလို့ပါဗျာ”

နာဂုနေ့သည် ခဏမျှတော့ဝေကာ စဉ်းစားပြီးနောက် ရှယ်ရှုကာကို ရုရှား အဘိဓာန်ကြီးတအုပ် ပေးလိုက်သည်။ “ကဲ ဒါဖြင့် ဟောဒီမှာထိုင်ပြီး ဖတ်ပေတော့။ အသံဘော့ မထွက်နဲ့နော်။ ချောင်းလဲ မဆိုးနဲ့နော်။ ချေလဲ မချေနဲ့။ ညည်းသံ ညူသံ တောင် မကြားရစေနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရုံနော်”

“ကောင်းလှပါပြီ ရဲဘော်ကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် မချေခွဲ ဆိုတာကတော့ စဉ်း စားအံ့မှပေးဗျာ။ ချေချင်လို့ ချေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူ့ စာသာသူ ချေတာတော့ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ မြင်းစောင်းထဲနေရတာဆိုတော့ ဖုန်တွေက ကျုပ်နာခေါင်း ကို အမြဲ ကလိနေတာဗျာ။ တခါတလေများ အိပ်ပျော်နေရင်းတောင် ချေမိတယ်။ ကဲ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ”

“အဲသလိုဆိုရင်တော့ အပြင်ဘက် ထွက်ချေပေတော့။ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်မှ ဖြစ်မှာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။ လမ်းမှာတင် ဆယ်ခါလောက် ချေမိမှာ”

“အိ ခပ်သုတ်သုတ်မှ ဖြစ်မှာဘဲ”

“ဒီလိုရှိတယ်လေ နာဂုနေ့။ အပျိုလေးတယောက်ဟာ လင်လိုချင်ပြီ ဆိုပါ တော့။ ဒါပေမယ့် သူယူရမယ့်ယောက်ျားက အလိုမတွေ့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ အပျိုမလေး ဒုက္ခကိမကြည့်ရက်တဲ့ သဘောကောင်း မနောကောင်း သူငယ်တယောက် ရောက်လာ တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီအခါမှာ အပျိုမလေးဟာ လက်မထပ်ရဘဲ ဘာဖြစ်သွားတယ် ထင်သလဲ။ တခါထဲကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ် အဖြစ်ကလဲ ဒီလိုဘဲဗျာ။ ခပ်သုတ်သုတ် ခပ်နုနုနုနုတော့ လင်ရှာပါရဲ့။ နုနုဘို့ကြီးစားနေ ရတာနဲ့ ခင်ဗျားက ကန်ထုတ်မှာဘဲ။ ဟုတ်လား ကျုပ်ပြောတာ”

နာဂုနေ့သည် သဘောကျကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ “ကဲ ကဲ စကား ရှည်မနေနဲ့။ ပြုံးမိမြင်နေရုံ တော်ပြီ အဖိုးကြီး။ ကျုပ်ကို ဘာမှမပေးနဲ့တော့။ ခင်ဗျားဖာသာ စာဖတ်နေ။ ပြီးတော့ သိမ်မွေ့ လာအောင် ကြိုးစားပေတော့”

“နေအံ့ဗျာ ရဲဘော်ကြီးရဲ့။ နောက်တခုတော့ မေးချင်သေးတယ်။ အဲဒီမေးခွန်း လေးတော့ ခွင့်ပြုပါဗျာ”

“ကဲ ကဲ မေးပါ မေးပါ”

“ဒီလိုလေဗျာ။ တကယ်ပါဘဲ။ ကျုပ်မိန်းမ အဖွားကြီးက အဲဒါကို အားကြီး စိတ်ဆိုးပေးဗျာ။ ‘တော့ ကြောင့် ကျုပ်ဖြင့် အိပ်လို့ ကိုမရဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဘယ်နှယ်တတ်နိုင်မှာလဲဗျာ’

“လိရင်းရောင်းအောင် တိုတို ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ရာဂါတခုခုလား မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ည ည ကျရင် ဗိုက်ထဲက ဒေါသုပုန် ထတဲ့ပြီး တရုန်းရုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ အော်တော့တာဘဲဗျာ။ ပြီးတော့ တဘူဘူ ထွက်လာ တော့တာဘဲ။ အဲဒီဒုက္ခကလဲ မသေးဘူးခင်ဗျာ။ အဲဒီဒဏ်ကို ရဲဘော်ကြီး ခံနိုင်ပါ့ မလား”

“ဟာ ဒီအဖိုးကြီး တယ်ရှုပ်တာဘဲ။ တဘူဘူ အော်လာရင်တော့ အပြင်ဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးပေတော့။ ကျုပ် သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ကြားရဲ့လား”

ရှယ်ရှူကာသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာညှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သက်ပြင်း ချကာ အဘိဓာန်ကြီးကို လှန်လှော့၍ ဖတ်လေသည်။ သန့်ကောင်ရောက်လျှင် ရှယ်ရှူ ကာသည် နာဂူနေ့၏ ရှေ့ဆောင်မူကြောင့် ကြက်တုန်သံ စစ်ရေးပြ အခမ်းအနားကြီး ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သူတယောက် ဖြစ်လာလေတော့သည်။ “ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် တသက်လုံး ကြက်တွေနဲ့နေလာခဲ့တာ သတိကိုမထားမိဘူး။ ကြက်တုန်သံများ တယ်ပြီးသာယာ နာပျော်ဘွယ်ရှိကိစ္စဗျ။ နာဂူနေ့ရေ၊ မိတ်ဒန်နီကော့ရှီ ကြက်ဖကြီးက တယ်ပြီး အသံအောင်ပီလားဗျ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗရူဆီလော့ရှီ အသံနဲ့ တယ်တူတာ ကိစ္စဗျ”

နာဂူနေ့ကား စကားတချက်မျှမပြောဘဲ ကြက်တုန်သံများကိုသာ နားစိုက် နေသည်။ “အသာနေစမ်း အဖိုးကြီး။ ကျုပ်တို့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေရဲ့ အသံကို ခင်ဗျား ကြားဘူးတယ် မဟုတ်လား။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဗရူဆီလော့ဆိုတာ။ ဗရူဆီလော့က ဇာဘုရင်ရဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဗျ။ ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို သိပ်မကြိုက်လှဘူး။ ပြီးတော့ မျက်မှန် ထူထုပ်ထားတဲ့ ပညာတတ် လူတန်းစားတယောက်ဗျ။ သူ့အသံက စော့စော့က ကျွန်တော်တို့ ဆွပ်ပြုတ်ချက်စားတဲ့ အကတ်ရှုကာခြံက ကြက်ဖကြီးအသံမျိုးဗျ။ ခင် ဗျား သိပ်ရှော်တာဘဲ။ ကြက်တုန်သံကို နိုင်ငံရေးရှုထောင့်က ကြည့်တတ်ရတယ်ဗျ။ အဲသလိုကြည့်တော့မှ အဆင့်အတန်းခွဲခြားလို့ ရလာတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့အထဲ မှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့အသံမျိုးနဲ့ တူတဲ့လူတွေရှိသားဘဲ။ ဒါပေမယ့် သစ္စာဖောက်သွားတော့ ဘာလုပ်မို့လဲ။ သူ့လိုဗိုလ်ချုပ်ကို အသိအမှတ်ပြုရမယ်တဲ့လား။ ဟင်း၊ ဝေးပါသေးရဲ့”

“ဟာ ဗျာ၊ ရဲဘော်ကြီးဟာကလဲ။ ကြက်ဖတွေနဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဗျ” ရှယ်ရှူကာက မရဲတရဲ မေးလိုက်သည်။

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျ။ မိတ်ဒန်နီကော့ရှီ ကြက်ဖကြီးသာ ကုလတ်တယောက်ရဲ့ ကြက်ဖဆိုရင် သူ့တုန်သံကို ကျုပ် ဘယ်နားထောင်ပါ့မလဲ။ သူ့အသံကရော ကျုပ် အဖို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သာယာနိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲဗျာ စကားပြောတာရပ်ကြစို့။ ကျုပ် တို့စာဖတ်ကြည့်ရုံသေးတယ်။ ခင်ဗျားလဲ ခင်ဗျားစာအုပ်ကို ဖတ်ပေတော့။ နောက် ထပ် စကားကြော့ မရှည့်နဲ့တော့”

ရှယ်ရှူကာသည် မကြာမီအတွင်းမှာပင် ကြက်တုန်သံနာခံသော အသင်းဝင် တယောက် ဖြစ်လာသည်။ သူကပင် နာဂူနေ့အား မိတ်ဒန်နီကော့၏ ကြက်ဖကြီးကို သွား၍ ကြည့်ရန် တိုက်တွန်းလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သား တနေ့တွင် မိတ်ဒန်နီကော့ ၏ ကြက်ခြံတွင်းသို့ရောက်သွားကြသည်။ ခြံရှင်ကား မရှိ။ လယ်ထဲတွင် လယ်ထွန်နေ သည်။ နာဂူနေ့သည် သူ့ မိန်းမနှင့် စကားလက်ဆုံကျလေသည်။ ဘာ့ကြောင့် ပေါင်း သင် မလိုက်သနည်းဟုမေးရင်း ကြက်ဖကြီးကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ကြက်ဖ ကြီးကား မွေးသံ နီနီရဲရဲဖြင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။ အလုံးအထည်ကောင်းသဖြင့် ခန့်

ညားလှသည်။ အပြန်တွင် နာဂူနေ့က ရှယ်ရှူကာ၏ သဘောထားကို မေးသည်။
“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ”

“အို ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် ခင်ဗျာ။ ကျက်သရေရှိသလောက် အသံကလဲ အောင်ပေတာကိုးဗျ။ တကယ်ကြက်ပါဘဲ။ ဖုန်းတော်ကြီးနဲ့ တူလှသဗျာ”

ရှယ်ရှူကာ၏ တင်စားချက်ကို မနှစ်သက်လှသော်လည်း နာဂူနေ့သည် မည်သို့မျှ ဝေဖန် စောကြော မပြုတော့။ သို့နှင့် သူတို့သည် ရုံးခန်းသို့ရောက်သွားကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရှယ်ရှူကာက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် “နာဂူနေ့ဇေ၊ ဒီကောင်ကြီးကိုတော့ သူတို့သတ်ပစ်ကြတော့မှာဘဲ” ဟု အလန့်တကြားဆိုသည်။

“ဘယ်ကောင်ကြီးကိုလဲဗျ”

“ကြက်ဖကြီးကိုပေါ့။ သေချာပါတယ်ဗျာ”

“ဘာရယ်ဗျ။ ကြက်ဖကြီးကို သတ်ပစ်မယ်။ ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားက ဘာများပူပန်နေရတာလဲဗျ”

“ကြက်ဖကြီးက အသက်ကြီးပြီဗျ။ ကျုပ်အသက်လောက်တောင် ရှိနေပြီ ထင်တာဘဲ။ ကျုပ် ငယ်ငယ်ကတဲက ဒီကောင်ကြီးကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်”

“တော်ပါတော့ ရှယ်ရှူကာရယ်။ ကြက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အသက်ခုနစ်ဆယ် အထိ နေတာမဟုတ်ဖူးဗျ။ နားလည်ရဲ့လား”

“ဒါပေမယ့် အသက်ကြီးတာကတော့ အမှန်ဘဲဗျ။ သူ့ အမေးတောက ဖြုလာပြီ”

နာဂူနေ့သည် ချက်ချင်းပင် လာလမ်းအတိုင်းပြန်၍ လှည့်သည်။ သုတ်ခြေ တင်သွားသဖြင့် ရှယ်ရှူကာပင် လိုက်မမီ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခဏကြာလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိတ်ဒန်နိုကော့၏ ကြက်ခြံတွင်းသို့ ပြန်၍ရောက်လာကြသည်။ နာဂူနေ့သည် အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပုဝါကိုထုတ်ကာ နဖူးကချွေးများကို သုတ်သည်။ လက်ကိုင်ပုဝါမှာ လှရွက ဘားခွဲသော ဇာပန်းဖောက် လက်ကိုင်ပုဝါဖြစ်သည်။ ရှယ်ရှူကာကား မောကြီး ပန်းကြီး နောက်မှလိုက်လာသည်။

မိတ်ဒန်နိုကော့၏ မိန်းမက အပြုံးအပြည့် မျက်နှာဖြင့် သူတို့ကို ဆီးကြိုသည်။

“ဘာများ မေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို တခုပြောစရာရှိလို့ဘဲ။ ဒါကတော့ ဒီလိုပါ။ ဟောယိုက ကြက်ဖကြီးကိုများ သတ်ဖို့စိတ်မကူးပါနဲ့ဆိုတာ ပြောချင်လို့ပါဘဲ”

ရှယ်ရှူကာသည် မောမောပန်းပန်းနှင့် ဝင်၍တောင်းပန်သေးသည်။ “ဘုရား မကြိုက်ပါဘူး ကွယ်”

နာဂူနေ့က အဖိုးကြီးဝင်၍ထောက်သည်ကို မနှစ်သက်လှ။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကြက်ဖကြီးကို ဝယ်မယ်ဗျာ။ ဒါ မှမဟုတ် ကြက်ချင်းလဲတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းမှာ ကြက်မျိုးကောင်း မွေးရအောင်လို့ပါ။ သူ့ အမေးပေါက်ပုံကြည့်ရတာ မျိုးကောင်းနဲ့တူတယ်ဗျ။ အင်္ဂလန်က ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟော်လန်ကဖြစ်ဖြစ် သွင်းလာတဲ့မျိုးနဲ့တူတယ်။ ဟော်လန်မျိုးက နှာထိပ်မှာ

အသီးကြီးတွေ ပါတယ်ခင်ဗျာ။ သူ့မှာ မရှိဘူးလား။ ရှိမှာပါဘဲလေ။ ဒီကြက်ဖကြီးက လဲဟော်လန်မျိုးထဲက ဖြစ်မှာပါဘဲ။ ဒီတော့ သူ့လို ကြက်မျိုးကောင်းကို အသေမခံနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဟင်းအိုးထဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူး”

“အိရှင် ကြီးလှပြီကောဟာ၊ ဘယ်မှာ မျိုးဆက်ဖို့ မွေးလိုကောင်းပါ့မလဲ။ အတက်ဘဲ ရင်လှပြီကော။ ဒီတခါ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သတ်စားမလို့ ရှင့်။ သူ့အစား ခပ်ငယ်ငယ်တကောင်ရှာပြီး မွေးမလို့”

ထိုအခါ ရှယ်ရှူကာက နာဂူနေ့အား ‘ကဲ ကျုပ်မပြောဘူးလား’ ဟူသော အမှုအရာဖြင့် မေးငေါ်ကာ တန်ထောင်ဖြင့် တွက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နာဂူနေ့သည် အဖိုးကြီးကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ကြက်ရှင်ကိုသာ နားဝင်အောင် ဆွယ်တရား ဟောနေလေသည်။

“အသက်ကြီးတာ ဒါလောက် အရေးမကြီးလှပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ထိုက်မျိုးကြက်အတွက် လိုချင်လို့ပါ။ သူ့ကို အစားကောင်းကောင်း ကျွေးမှာပေါ့ဗျ။ ပေ့ဒေဂါနဲ့ စိမ်ထားတဲ့ ဂျုံ ကျွေးမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ကြက်မတွေ့နောက်က တကော်ကော် လိုက်နေတော့မှာဘဲ။ တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီကြက်ဖကြီးကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသတ်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား။ အဖိုးတန် ကြက်ဖကြီး ခင်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကြက်ဖငယ်တကောင်ကို ရှယ်ရှူကာ ရှာပြီး ပေးလိမ့်မယ်”

ထိုနေ့မှာပင် နာဂူနေ့သည် ဥရှကော့၏ မိန်းမထံသို့သွားကာ ကြက်ဖငယ်တကောင်ကိုဝယ်၍ မိတ်ဒန်နီကော့ထံသို့ ရှယ်ရှူကာအား အပို့လွှတ်လိုက်လေသည်။

သို့နှင့် ကြက်ဖကြီးကို သေတေးမှ ကယ်နှိမ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ရွာထဲတွင်မူ နာဂူနေ့၏အတင်းကို တိုးတိုးပြောနေကြသည်။ နာဂူနေ့သည် ဘာအကြောင်းကြောင့် မသိရ။ ကြက်ဖများကို မတန်တဆ ဈေးပေး၍ လိုက်ဝယ်နေသည်ဟု သတင်းဖြစ်နေသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားရလျှင် နောက်ချုပ် ပြောင်ချင်ရှိလှသော ရတ်ဇမော့ နေ့သည် အတိအကျသတင်းရအောင် စုံစမ်းလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် နာဂူနေ့ ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

နာဂူနေ့နှင့် ရှယ်ရှူကာတို့ကား စာအုပ်ကိုယ်စီဖြင့် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ မီးအိမ်သည် မီးစွယ်တက်နေသဖြင့် ပြောင်းတခုလုံး ကျပ်ခိုးစွဲနေသည်။ မီးကာ စက္ကူအုပ်ဆောင်းဆီမှ ညှော်နံ့ ပင် ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ညှော်နံ့ကိုပင် နှစ်ယောက်စလုံး သတိမထားမိကြ။ ထိုအခိုက်တွင် ပြုံးထေ့ထေ့ မျက်နှာပေးဖြင့် တံခါးဝက မေးသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ “ရဲဘော်ကြီး နာဂူနေ့ ဒီမှာ နေပါသလား ခင်ဗျာ”

ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ရတ်ဇမော့နေ့ကို တွေ့ရသည်။ ညကြီးသန်ကောင် လာ၍လည်သူသည် အရက်မူး၍လည်း မလာ။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်ကား

ပြုံးထေ့ထေ့ နိုင်လှသည်။ နာဂူနေ့က သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ကာ “ခင်ဗျား ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ့ဆီ လူပျိုလူညံ့သွားပါလားဗျ။ ခင်ဗျားကို ညွှန်ခံနေတဲ့ အချိန်မှရှိဘူး” ဟု ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်သည်။

နာဂူနေ့၏ မျက်နှာကို မြင်ရလျှင် နောက်ပြောင်၍ မရသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် ရတ်ဇမေ့နေ့သည် စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှို့ကာ အတည်စကား ဆိုလေသည်။ “နေစမ်းပါအားဗျ။ ခင်ဗျား ဘာလို့ ကြက်တွေ့လိုက်ဝယ်နေရတာလဲ”

“ဆွပ်ပြုတ်ချက်စားရအောင်ပေါ့ဗျ။ ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ အတွက် ရေခဲမုန့်လုပ်ဖို့ ဝယ်တယ်ထင်လို့လား”

“ဒီလိုလဲ မထင်ပါဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့ သိပ်အံ့ဩတာဘဲ။ ဘာလို့ ကြက်တွေ အများကြီးဝယ်တာလဲ။ ကြက်ဖတွေကိုမှ ရွေးဝယ်တာလဲ။ အဲဒါ အစဉ်း စားရ ခက်နေတာပေါ့ဗျ”

နာဂူနေ့က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆွပ်ပြုတ်ချက်ရာမှာ ကြက်မောက်ကို ပိုပြီးကြိုက်လို့ပေါ့ဗျ။ ကျုပ် ကြက်တွေ လိုက်ဝယ်နေတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား သိပ်အံ့ဩနေတယ်လား။ ဒီမှာ ရတ်ဇမေ့နေ့ ကျုပ်အဖို့လဲ ခင်ဗျား ခုထက်ထိ လယ်ထဲ ပေါင်းသင် မသွားသေးတာ အံ့ဩတာဘဲဗျ”

“အိုး ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ လယ်ထဲမှာ မိန်းမတွေကို စောင့်ကြည့်နေဘို့လား။ ဒီအလုပ်အတွက် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေ ခန့်ထားသားဘဲ”

“သူတို့ကို စောင့်ဘို့ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပေါင်းသင်ဘို့ ပြောနေတာ”

ရတ်ဇမေ့နေ့သည် ထိုစကားကို အပျက်စကား လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို မိန်းမတွေကြားထဲ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်နေစေချင်တယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။ ဒါတော့ သည်းခံပါ သူငယ်ချင်း။ ဒါဟာ ယောက်ျားအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်ဟာ ကျေးရွာ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဗျ။ ကျုပ်နဲ့ အဲဒီအလုပ် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အဲမယ် ဒါများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လိုက်လို့ဗျ။ ကျုပ်ဆိုရင်တော့ ကောင်မလေးတွေနဲ့လိုက်ပြီး ပေါင်းသင် နေမှာဘဲ”

ရတ်ဇမေ့နေ့က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

“မလုပ်နိုင်ပါဘူးဗျ။ ကော့ဆက်တွေ့ရမှ ကျုပ် အရွေးအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ရဲ့ဘော် ဒါ ဗီးဒေါ့ဆိုရင် အလုပ်မရွေးဘူး။ ကျုပ်လဲ ဒီလိုဘဲ။ ရုံးထဲထိုင်လိုက် ပြီးတော့ အိတ်ကြီးတပိုက်ပိုက်နဲ့ ရွာထဲ လည်လိုက်နဲ့ ၊ ဘာလုပ်ဖို့ အချိန်ကုန်ခံနေရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ အတွင်းရေးမှူးက ခင်ဗျားမရွတ် အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေ လုပ်မနေချင်ပါနဲ့ ။ နက်ဖြန် ပထမအဖွဲ့ရှိရာဆင်းပြီး ပြည်တွင်းစစ် သူရဲကောင်းဆိုတာ ဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်နိုင်ကြောင်း ကောင်မကလေးတွေကို ပြလိုက်ပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကို နောက်နေတာလား။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဟောဒီနေရာမှာ သတ်ချင်သလိုက်။ ကျုပ်တော့မသွားဘူး” ရတ်ဇမော့ဒ် နေ့၌သည် စီးကရက်တိုက်လွှင့်ပစ်ကာ ခြေဖြင့် နင်းချေလိုက်သည်။ “လူရယ်စရာ အလုပ်ကို ကျုပ်မလုပ်ဖူး။ ပေါင်းသင်းတယ်ဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ အလုပ်ဗျ။ နောက်တခါ ဆိုရင် အာလူးတူး၍ လွတ်မလား မသိဘူး”

နာဂူနေ့၌သည် စာပွဲကို ခဲတံဖြင့် တခေါက်ခေါက် ခေါက်နေရာမှ “ပါတီက ခင်ဗျားကိုခိုင်းတဲ့အလုပ်ဟာ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားအလုပ်ပေါ့ဗျာ။ သူတို့ကသာ ကျုပ်ကို ရဲဘော် နာဂူနေ့၌ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားတွေကို ချေမှုန်းချေ ဆိုရင် အဲဒီတာဝန်ကို ပျော်ပျော်ကြီးယူပြီး သွားမှာဘဲ။ သူတို့က အာလူးဖော်ချေ ဆိုရင်လဲ သူတို့ခိုင်းရာ မညည်းမညူ လုပ်မှာဘဲ။ နွားမတွေကို နို့ညှစ်ချေလို့ ခိုင်းရင်လဲ လုပ်မှာဘဲ။ အေးလေ မကြိုက်လို့ အကြိတ်ချင်ရင်တော့ ကြိတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တာဝန်ပေးတာကိုတော့ မရှောင်ဘူး”

ရတ်ဇမော့ဒ်နေ့၌သည် ဝေဩ အနည်းငယ် ပြေလာသည်။ ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင် ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားက နွားမနို့ညှစ်အိုးမယ်ပေါ့။ ကန်ချလိုက်လို့ ဒလိမ့်ခေါက်ခွေး ကျသွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်တော့ လုပ်မှာဘဲ။ ဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခင်ဗျားလဲ ကော့ဆက်သူရဲကောင်းကြီးတို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေတွေးပြီး ကြီးကျယ်မနေနဲ့ ။ အဲဒီလို စိတ်ကြီးဝင်ရင်း ပါတီဝင်တယောက်အဖြစ် ဂုဏ်ယူဘို့မရှိဘူး။ တနေ့က မြို့ကိုသွားပြီး ပါတီအတွင်းရေးမှူးသစ်ကို တွေ့တယ်။ လမ်းမှာ တူဗျန်စကျင် ပါတီအတွင်းရေးမှူး ဖီလိုနေ့နဲ့ တွေ့တယ်။ ဘယ်ကိုလဲတဲ့။ ခရိုင်ကော်မတီဆိုဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့တဲ့။ ကျုပ်ကလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ပါတီအတွင်းရေးမှူးသစ်ကို တွေ့ရအောင် သွားမလို့ ပါလို့ ဖြေတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ လယ်ထဲကို လိုက်ပေတော့။ သူ့အဲဒီမှာ ရှိတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။ သူတို့တော့ လယ်ထွန်စက် ခြောက်လုံးနဲ့ ကောက်လှိုင်းတိုက်နေကြတယ်။ ဘာလို့ အစောကြီး ကောက်လှိုင်းတိုက်နေသလဲဆိုတော့ မြက်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒါခင်ဗျား ရဲ့စိတ်ကူးလားဆိုတော့ မဟုတ်ဖူးတဲ့။ ပါတီအတွင်းရေးမှူး တနေ့ကရောက်လာပြီး ကျုပ်တို့လယ်တွေ အားလုံး လိုက်ကြည့်တယ်။ လယ်ထဲမှာ မြက်ရိုင်းတွေချည်းဘဲ။ ဒါနဲ့ သူက အဲဒါတွေကို ရိတ်ခိုင်းတယ်”

နာဂူနေ့၌သည် ခေတ္တရပ်ကာ ရတ်ဇမော့ဒ်နေ့ကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား သူ့ကိုတွေ့ခဲ့ရလား” ရတ်ဇမော့ဒ်နေ့က စိတ်မရှည်နိုင် တော့ဘဲ မေးသည်။

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့။ လမ်းမကဆင်းသွားတော့ လှည်းနှစ်စီးတွေတာဘဲ။ အဖိုးကြီး တယောက် ဆန်ပြုတ်ကြီးနေတယ်။ လူရွယ်လေး တယောက်က လှည်းအောက်မှာ ခြင်

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ရမ်းနေတယ်။ လူရွယ်ကတော့ ပါတီအတွင်းရေးမှူးနဲ့ မတူဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ကို အတွင်းရေးမှူး ဘယ်မှာလဲလို့ မေးကြည့်ရတယ်။ အား အတွင်းရေးမှူးလား၊ တမနက် လုံး ကျွန်တော် လယ်ထွန်စက်ပေါ်မှာပေါ့ဗျာတဲ့။ ဒါနဲ့ လယ်ထဲကို လိုက်သွားတယ်။ ပထမ စက်ပေါ်မှာ အဖိုးကြီးတယောက်တွေ့ရတယ်။ သူ့လဲအတွင်းရေးမှူးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒုတိယ စက်ပေါ်ကတော့ ခေါင်းတုံးပြောင်နဲ့ လူငယ်တယောက် ချေးသံရွဲရွဲနှင့် တွေ့ရ တယ်။ သူ့လဲ အတွင်းရေးမှူးမဟုတ်သေးဘူးလို့ ကျုပ်ထင်မိတယ်။ သူ့ ကိုယ်မှာ အင်္ကျီ မရှိဘူး။ အတွင်းရေးမှူးဆိုပေမယ့် လယ်ထွန်စက်ပေါ်မှာတော့ အင်္ကျီမပါဘဲ လယ် မထွန်ကောင်းဘူးလို့ ထင်တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် အားလုံးကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ အင်္ကျီဝတ်မထားကြဘူး။ အဲဒါ ကျုပ်အဖို့ ဒုက္ခတွေ့ရတာပေါ့။ ဘယ် သူ့ဖြစ်နိုင်မလဲ လို့ စဉ်းစားရတာ သိပ် ခေါင်းရှုပ်တာဘဲ။ ဘယ်သူမလဲ အတွင်းရေးမှူးဆိုတဲ့ တံဆိပ် တပ်မထားဘူး။ သူတို့အားလုံးကြည့်ရတာ ပညာတတ် လူတန်းစားထဲကချည်းဘဲလို့ ထင်တယ်။ ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ ဖုန်းကြီးကို ခေါင်းတုံးရိပ်ပြီး စစ်သားတွေ အလယ် ပို့ထားတာနဲ့ အတူတူဘဲ။ စစ်သားတွေအလယ်မှာ ဖုန်းကြီးကို ရှာလို့ မတွေ့ နိုင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဖုန်းတော်ကြီးတွေကိုတော့ နောက်နောက် ပြောင်ပြောင် မပြောပါနဲ့ကွယ်။ ငရဲကြီးပါလိမ့်မယ်” ရှယ်ရှူကာက ဝင်၍ထောက်သည်။

နာဂုနေ့က အဖိုးကြီးကို မျက်စောင်းတချက် ထိုးလိုက်ပြီးနောက် ဆက်၍ပြော သည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ လှည်းဆီကိုပြန်ပြီး လူငယ်ကလေးဆီ မေးရပြန်တာပေါ့။ အင်္ကျီ မပါတဲ့သူဟာ ပါတီအတွင်းရေးမှူးဘဲတဲ့။ အဲ သေသေချာချာလဲ မျက်လုံးပွတ်ကြည့်ပါ အုံးဗျာ။ အားလုံး အင်္ကျီချွတ်ထားတာချည်းဘဲဗျာ ဆိုတော့မှ လူငယ်ကလေးဟာ လှည်းအောက်ကထက်လာပြီး ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့ တာဘဲဗျာ။ ကျွန်တော် လှည်းဆီပြန်လာတော့မှ အတွင်းရေးမှူးက အင်္ကျီချွတ် ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ဟိုး အဝေးမှာ ရိတ်နေဆိုတဲ့ဗျာ။ ကဲ ကြည့်စမ်းပါအုံး။ မြို့သား ပါတီ အတွင်းရေးမှူးဟာ ကျုပ်တို့ကို စံနမူနာပြုလိုက်တာဘဲ မဟုတ်လား။ သူ့ကို လူတိုင်း အားကျလာကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ သူ့ ဆီသွားပြီး မိတ်ဆက်စကားပြောတယ်။ ခရိုင် ကော်မတီဆီသွားပြီး သူ့နဲ့တွေ့မယ့်အကြောင်း ပြောရတယ်။ သူက ရယ်ပြီး ‘လာလေ ဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ စက်မောင်းလှည့်ပါ ရဲဘော် နာဂုနေ့’လို့ ပိတ်ခေါ်တယ်။ ဒါနဲ့ စက်မောင်းရင်း သူနဲ့ သိကျွမ်းသွားကြတယ် ဆိုပါတော့။ တကယ်တော်တဲ့ လူပါဘဲ ဗျာ။ သူ့လို အတွင်းရေးမှူးမျိုး မတွေ့ဘူးသေးပါဘူး။ ‘ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဂုဏ်ရှိတာ ကို အရေးထားမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ကတော့ မြေကြီးကို အရေးထားတယ်’တဲ့။ ပြီးတော့ မှ ‘ကဲ ရဲဘော် နာဂုနေ့ ပြန်သာပြန်တော့။ ခင်ဗျားတို့ရွာကို ကျုပ်လာခဲ့မယ်’တဲ့”

“ပြီးတော့ ဘာပြောသေးသလဲ” ရတ်ဇမျော့နေ့က စိတ်ဝင်စားစွာ မေး သည်။

“ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မပြောပါဘူး။ အော် ဟုတ်ပြီ။ သူက ခေါ်ပရော့ အကြောင်းမေးတယ်ဗျ။ သူ့ နိုင်ငံရေးမှာ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေတုန်း ဘဲလားတဲ့။ တက်ကြွတဲ့အပိုင်းမှာတော့ မဟုတ်ဖူး ထင်တာဘဲလို့ ကျုပ်က ဖြေလိုက် တယ်”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောသလဲ”

“ဘာလို့ သူနဲ့ သူ့ မိန်းမကို သတ်ပစ်လိုက်ကြသလဲတဲ့။ ‘ဒါကတော့ ကုလတ် တွေက သတ်ချင်လာပြီဆိုရင် သတ်တာဘဲ။ သူတို့သဘောနဲ့ မတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့’လို့ ဖြေလိုက်တယ်”

“ဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ”

“နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး ဟင်း ဟင်း လို့ဆိုတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့ မပြော ဘူး”

“အေးဗျာ။ ခေါ်ပရော့အကြောင်း သူ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ။ ကျုပ် သိပ်အံ့ဩတာဘဲ”

“ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ဖူး။ ခရိုင်ကပြောလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ”

ရတ်ဇမော့ဒ်နော့သည် နောက်ထပ် စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်ပြန် သည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးနေလေသည်။ နာဂူနော့ထံသို့ လာရင်းကိစ္စကိုပင် မေ့နေလေသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် သူက “ကျုပ် ရေလည်သွားပြီဗျ။ နက်ဖြန်ဆိုရင် ပထမအဖွဲ့နဲ့ အတူ လယ်ထဲဆင်းတော့မယ်။ မပူပါနဲ့ ဗျာ။ ကျုပ်လဲ စိတ်ပါလက်ပါ ပေါင်းသင်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင်တော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဗောဒဂါတပုလင်း တိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဟုတ်လား”

“တိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသာ ကောင်းကောင်း ပေါင်းသင်မယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အတူ သောက်ကြတာပေါ့။ အေး နက်ဖြန်မနက်သာ စောစော လယ်ထဲဆင်း ပြီး ကောင်မကလေးတွေကို စံချိန်သစ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ပြုလိုက် ဟုတ်လား” နာဂူနော့ သည် စာကိုဆက်၍ ဖတ်နေလေသည်။

သန်ကောင်တိုင်လျှင် သူနှင့် ရှယ်ရှူကုာတို့သည် ကြက်တွန်သံကို ကျကျနန နားထောင်ကြလေသည်။

“ပုန်းတော်ကြီးကျောင်းက သံစုံစီးခိုင်းကြီးလိုပါတဲဗျား” ဟု ရှယ်ရှူကာက ဆိုသည်။

“မြင်းတပ်ကြီးလိုပါတဲဗျား” ဟု နာဂူနော့က အလေးအနက် ပြုလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နာဂူနော့သည် အကာလညအခါတွင် ထူးထူးခြားခြား ကြည့်နူးကာ အချိန် ကို ကုန်လွန်စေလေသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဒါဗီဒေါ့ ထွက်သွားသည်ကို ရုတ်တမျှော့နေ့ တယောက် လိုက်ပို့လိုက်သည်။ သူ၏ မြင်းလည်းသည် စုပေါင်းလယ်ယာစတိုခန်းနှင့် လယ်ထဲသို့ ခေါက်တူခေါက်ပြန် သွား နေသော မြင်းလည်းဖြစ်သည်။ အစာရေစာနှင့် အဝတ်အစားတို့ကို သယ်၍ ပို့လေ့ရှိ သည်။

ဒါဗီဒေါ့သည် လည်းအစွန်းတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ယခုအခါ ဇရာ ပိုင်းသို့ ချဉ်းနေသော အဖိုးအိနှင့် တူလှသည်။ ခါးလည်း ကိုင်းနေသည်။ မျက်နှာကား ညှိုးနွမ်းနေသည်။ ဆံပင်မညှပ်ရသည်မှာလည်း ကြာပြီ။ ချေးအထပ်ထပ် တက်နေသော အကျိက်ကော်လာဆီသို့ လည်ဆံမွေးများ မားလျားကျနေသည်။ ဒါဗီဒေါ့ကား မော့အ ကြီးကို စိတ်နာနေဟန် တူလေသည်။

ရုတ်တမျှော့နေ့သည် သူ့ကို ကြင်နာသည်။ သူ ခံစားနေရသည့် ဇရာဒဏ်ကို ရုတ်တမျှော့နေ့ ကောင်းစွာသိသည်။ လှရှကားက ဒါဗီဒေါ့၏ ဘဝကို အစိတ်စိတ် အမှာမှာဖြစ်အောင် ချေမှုန်းပစ်ခဲ့သည်ဟု ရုတ်တမျှော့နေ့ ထင်သည်။ လှရှကားသည် မိန်းမကောင်းတယောက် မဟုတ်။ ယောက်ျားကောင်း တယောက်ကို ဖျက်ဆီးသည့် မိန်းမဆိုးတယောက်သာဖြစ်သည်။ ယခုကား ဒါဗီဒေါ့သည် အချစ်နာ ကျနေလေပြီ။

အချစ်အကြောင်းကို ရုတ်တမျှော့နေ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိသည်။ သူလည်း အချစ် ဝေဒနာကို ကောင်းကောင်း ခံစားရဘူးသည်။ ထိုအခါ သူသည် မာရီနာကို သတိရ လာသည်။ မာရီနာအပြင် နှောင်းခဲ့သည့်အတိတ်တွင် အချစ်ခရီး၌ တကြိမ် နှစ်ကြိမ် စွန့်စားခဲ့ဘူးသေးသည်။ ယင်းတို့ကို တွေးမိသည့်အခါ သူ့မျက်နှာသည်လည်း လန်း ဆန်းလာကာ အပြုံးရောင် သန်းလာသည်။ ထိုနောက် ဆိုဗီယက်ရိုးသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်းတွင် နာဂူနေ့ကို အိမ်ဝ၌တွေ့ရသဖြင့် ခဏဝင်ရသည်။ နာဂူနေ့က ကျောက်တိုင် ကြီးလို မားမားရပ်ကာ ဒါဗီဒေါ့၏ မြင်းလည်းဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက်

“ကြည့်စမ်းပါအုံးဗျာ။ ဒါဗီဒေါ့ရဲ့ အဖြစ်ကို” ဟု ဆိုသည်။

“အင်း နဲ့နဲ့ ပိန်သွားတယ်”

“ကျုပ်လဲ သူ့ လိုဖြစ်တုန်းက တနေ့တခြား ပိန်ခြူးသွားတာဘဲဗျ။ သူကတော့ လူပျော့ပါ။ သင်းချိုင်းကိုတောင် ခြေတဖက်လှမ်းနေပြီ။ ကျုပ်အိမ်မှာနေတုန်းက ဒီကောင်မအကြောင်း သူ့သိတာဘဲ။ ကျုပ်နဲ့ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်နေတာဘဲ။ ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီကောင်မရဲ့ ကြော့ကင်းထဲက အလွတ်မရုန်းနိုင်ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ပါ ဗျာ။ ကျုပ် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ သူ့ အဖြစ်ကို သိပ်သနားတာဘဲ။ အေးဗျာ မနဲကို ဒဏ်ခံနေရလှမှာဘဲ။ ကျုပ်တို့မျက်စိအောက်မှာဘဲ တနေ့တခြား ရုပ်ကို ချောင်ကျ သွားတာဘဲ။ ဟိုကောင်မကို မနှစ်က ဆောင်းတွင်းကတဲက ကုလတ်တွေနဲ့ အတူ ဆိုက်ပေးရီးယား တနေရာရာပို့လိုက်ဖို့ ကောင်းတာ”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျား ဘာမှမသိဘူး ထင်နေတာ”

“အမယ်လေး ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်မသိဘူး ထင်နေတယ်ပေါ့။ လူတိုင်းသိနေတာ ကျုပ်မသိဘဲနေပါ့မလားဗျ။ ကျုပ်မှာလဲ မျက်စိနဲ့ နားနဲ့ဘဲဟာ။ ကျုပ်အဖို့တော့ မထူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါဗီးဒေါ့ကိုတော့ ဒီကောင်မ ပျက်ဆီးဘိမကောင်းဘူး။ အခုပြဿနာကတော့ အဲဒါဘဲဗျ”

“ဒါဖြင့်လဲ ဒါဗီးဒေါ့ကို ခင်ဗျား သတိပေးပါလားဗျ”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ကျုပ်ကပြောတော့ နာလိုသို့ပြောတယ်လို့ မကောင်းထင်မှာပေါ့။ ခင်ဗျားလို ကြားလူက ပြောဘို့ကောင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျားကံ သူ့ကို တင်းတင်း ကြပ်ကြပ် သတိပေးနိုင်တာဘဲ”

“တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တားမြစ်လိုက်ရမလား” ရုတ်တမျှနေ့က အသံမာမာ ဖြင့် မေးသည်။

“ခင်ဗျားလူ ဒီအချိုးအတိုင်းသာ သွားရင်တော့ တနေ့နေ့ တယောက်ယောက် က သတိပေးခံရမှာဘဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူ့ မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်လား။ မိတ်ဆွေကောင်းပီပီ တားမြစ် သတိပေးဘို့ ဂိုတာပေါ့။ ခုနေ အချိန်မီသေတယ်ဗျ။ လူရွာကလို ကောင်မကိုသာ စွဲလှမ်းနေရင်တော့ ဒီလူ ကမ္ဘာတော်လှန်ရေးကြီး လွဲသွားမှာဘဲ။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ခင်ဗျားလူ ကာလသားရောဂါ ရမှာဘဲ။ ကျုပ်ပြောတာ အသေအချာ မှတ်ထား။ ကျုပ်ဖြင့် လူရွာကနဲ့ဝေးမှ လူသစ် စိတ်သစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို ရောက်နေပြီ။ ကာလသားရောဂါလဲရဘို့ မရှိတော့ဘူး။ ခုဆိုရင် အင်္ဂလိပ်စာကိုလဲ ကောင်းကောင်း ကျက်နိုင်နေပြီ။ ပါတီအလုပ်ကိုလဲ ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် လုပ်နိုင်နေပြီ။ လူပျိုပြန်ပြစ်လာတော့ လွတ်လပ်တာပေါ့ဗျာ။ သူနဲ့ တုန်းက အရက်မသောက်ပေမယ့် နေ့တိုင်း အရက်နာကျနေတဲ့ လူလိုပါဘဲဗျာ။ ကျုပ်လိုလို တော်လှန်ရေးသမားတွေအဖို့ မိန်းမဆိုတာ ဘိန်းနဲ့ အတူတူဘဲဗျ။ ကုန်မြို့နယ်ဆိုရင် ပါတီဝင်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကို အိပ်ရာမဝင်မီ နေ့တိုင်း သုံးကြိမ်လောက် ရွတ်ဖို့ကောင်းသဗျ။ မိန်းမဆိုတာ ဘိန်းနဲ့ အတူတူဆိုတာ နာနာရွတ်နိုင်မှ တော်ရုံကျတော့ဗျ။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း ရုတ်တမျှနေ့က မိန်းမဖျက်ဆီးလို့ လူကောင်းတွေ ဘယ်လောက် ပျက်စီးသွားပြီလဲ။ အရက်သမားတွေ ဘယ်လောက် ပေါ့လာသလဲ။ သူတို့ကြောင့် ပါတီဝင်တွေ ဘယ်လောက် ရာထူးချခံရသလဲ။ ထောင်လဲ ဘယ်လောက်ရောက်ကုန်သလဲ။ မိန်းမဆိုတာ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ အမျိုးပါဘဲ။ မိန်းမဖျက် ပြည်ပျက်တာပါဘဲ”

ရုတ်တမျှနေ့သည် နာဂူနော့၏ စကားကိုကြားရလျှင် အစဉ်းစားကြီး စဉ်းစား နေမိလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်ကူးကိုယ်စီဖြင့် စကားမပြောဘဲ အတန်ကြာ လျှောက်နေကြလေသည်။ သူတို့စိတ်ကူးထဲတွင် အတိတ်က သူတို့ ဘဝလမ်းကြောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ လျှောက်လာခဲ့သော မိန်းမများကို မြင်ယောင်မိကြသည်။ နာဂူနော့ကား ယခုအခါတွင် အရာရာနှင့် ကင်းကင်း လွတ်လွတ် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်သည်။ တတ်နိုင်လျှင် သူ့ ဘဝကို စည်းဝိုင်းကလေး ဝိုင်းကာ ဘယ်မိန်းမမျှ ဝင်၍

မကျူးကျော်အောင် တားဆီးထားချင်သူ ဖြစ်သည်။ ရတ်ဇမော့နော့ကား သူနှင့် ဆက်ဆံခဲ့သည့် မိန်းမတို့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ “အင်း ဟုတ်တာဘဲ။ ဒီမိန်းမ တွေဟာ ကောင်းကိုမကောင်းဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒို့ဘဲ အရှုံးဖြစ် ကျန်ရစ်တာ ဘဲ” ဟု သက်ပြင်းချမိလေသည်။

ဒါမီးဒေါ့သည် မျက်စိတဆုံး မျှော်မဆုံးသည့် မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးဆီမှနေ၍ အဝေးထွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဂရယ်မျချီရွာကလေးကို ပြန်၍ကြည့်မိသည်။ ထိုမှတဖန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အာရုံပြုမိပြန်သည်။ စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးကား သမုဒ္ဒရာပြင်ကြီး ကဲ့သို့ အပြောကျယ်လှသည်။ သူ့ခေါင်းထက်က ကောင်းကင်ပြာတွင် လင်းယုန်နက် တကောင်သည် တကောင်တည်း ပျံသန်းနေသည်။ ဒါမီးဒေါ့သည် ထိုပတ်ဝန်းကျင် တွင် အလိုလို အားငယ်လာသည်။ ဤမျှကျယ်ပြောလှသည့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွင် သူသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတိုင်းက လှေငယ် ကလေးတစင်းနှင့် တူနေသည်။ သည်အခါတွင်မူ လူရွာကုန်း ကဲ့ရသောဒုက္ခသည် အိမ်တန်သေးငယ်သည့် ဒုက္ခပလားဟု ဆင်ခြင်လာမိ သည်။ ယခုအခါ သူသည် ကမ္ဘာကြီး၌ အထီးကျန်ဘဝတွင် ရောက်နေသည်။ အဖော် ကင်း၍ မပျော်ပိုက်သည့်ဘဝနှင့် တွေ့နေရသည်။ သင်းဘောသားဘဝတုန်းက သင်း ဘော ဦးတိုင်ရပ်ကာ ကင်းစောင့်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်၍စဉ်းစားမိသည်။ ယခုလည်း သူ၏ အထီးကျန်ဘဝမှာ အတိတ်ကလိုပင် ထပ်တူ အရိပ်မာ လိုက်လာသည်ဟု ထင်မိ သည်။ ထိုအတိတ်သည် ဝေးသောအတိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိခဲ့ သော အတိတ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒါမီးဒေါ့ကား အတွေးရေယဉ်ကြောတွင် မျောကာ မြင်းလှည်းခေါ်ဆောင် ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ မြင်းလှည်းကား တအိအိသွားနေသည်။ မြင်းများကလည်း မကောင်း။ လှည်းကလည်း ဝပ်ဘိုဘိုဖြစ်ရာ ချိုင့်ကျိုးထူသောလမ်းတွင် တဝှန်းတုန်း ဆောင့်သဖြင့် ဒါမီးဒေါ့မှာ ဘယ်ညာ ယမ်းထိုးကာ လိုက်ပါလာရသည်။ မြင်းလှည်း သမား အဖိုးအို အိုင်ဗင် အာဇာနော့ကား စကားနည်းသတယောက် ဖြစ်သည်။ တစုံတခု ကြောင့် ဘဝကိုစိတ်နာနေသူ ဖြစ်သည်ဟု တရွာလုံးက ပြောကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို တာဝန်ပေးအပ်ထားသည့်တို့ကိုကား ကျပ်ပုံနဲ့အောင်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။ မြင်းများကို ကောင်းစွာ ဂရုစိုက်သည်။ ယခုခရီးတွင်လည်း လှည်းကို တအိအိ မောင်းနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒါမီးဒေါ့သည် မနေနိုင်တော့ဘဲ “နေစမ်းပါအုံး ဦးလေး အိုင်ဗင်ရဲ့။ ခင်ဗျားဟာက အခု ကျွန်တော်တို့ဘတွေ ဘုရားပဲ့မှာရောင်းဘို့ အိုးတေတင်လာတဲ့ အတိုင်းကိုဗျ။ မောင်းနေလိုက်တာ။ လှည်းပေါ်က အိုးတွေ ကဲ့မှစိုးရိမ်လို့လား။ ဘာလို့ တလှမ်းချင်း မောင်းနေရတာလဲဗျာ” ဟု မေးမိသည်။

အိုင်ဗင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အဝေးကို ငေး၍ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ

“ကျုပ် လှည်းပေါ်တင်လာတဲ့ ‘အိုး’ကို ဘယ်လို ‘အိုး’ ဆိုတာ ကျုပ်နားလည် ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ စုပေါင်းလယ်ယာရှင်တွေ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် မလို

ဘဲတော့ ကျုပ်လည်းကို ကဆုန်စိုင်းစိုင်းလို့ မရဘူးဆိုတာ သိထားဘို့တဲ့” ဟု ခပ်အေးအေး ဖြေသည်။

“နေစမ်းပါအုံး ဦးလေး အိုင်ဗင်ရဲ့။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ကဆုန်ပေါက် ပြေးခိုင်းနေလို့လဲ။ ဒါပေမယ့် တောင်ဆင်းကလေးများမှာတော့ နန်းလေး ခြေကုန်နှင့်ခိုင်းမှပေါ့။ မသကာလေးဘက်သွားလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ။ လှည်းပေါ်မှာလဲ ကွဲစရာဘာမှ မပါဘူး”

အိုင်ဗင်သည် ဒါဗီးဒေါ့ကားကို အတန်ကြာသည်အထိ ပြန်၍မချေဘဲ နေသည်။ ပြီးမှ ခပ်အေးအေးပင် ဖြေသည်။

“မြင်းဆိုတာ ကဆုန်ပေါက်ရမယ့် အခါကိုလဲ သိတယ်။ လေးဘက်ကျ သွားရမယ့် အခါလဲ သိတယ်”

ဒါဗီးဒေါ့ကား စိတ်ပျက်စ ပြုလာသည်။ “ကောင်းပါရဲ့ဗျာ။ ကောင်းပါလေရဲ့။ ခင်ဗျားလက်ထဲ မြင်းဇက်ပေးထားရတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ပေးဗျာ ကျုပ်ကို မြင်းဇက်ပေးလို့က်”

“ကျုပ်လက်မှာ မြင်းဇက်ရှိတာဟာ မြင်းကို ထိန်းပေးဘို့ပေါ့ဗျာ။ သွားလိုရာ သွားအောင် ထိန်းပေးရမှာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ မထိုင်စေချင်ဘူးဆိုရင်တော့ လှည်းပေါ်က ဆင်းပြီးလျှောက်မယ်။ မြင်းဇက်ကိုတော့ ခင်ဗျားကို မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မပေးနိုင်ရမှာလဲ” ဒါဗီးဒေါ့ကား အဖိုးကြီး ခေါင်းမာနေသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်ရင်ကိုင်ထားတဲ့ ဇက်ကြိုးတွေကိုလဲ ကျုပ်ကို ပေးပါလားဗျ” အိုင်ဗင်က တောင်းသည်။

“ဘာ ဇက်ကြိုးလဲဗျ” ဒါဗီးဒေါ့သည် အိုင်ဗင်၏စကားကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

“ဘာ ဇက်ကြိုးရမှာလဲ။ မောင်ရင်လေး မသိဘူးပေါ့။ မောင်ရင် လက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့တရွာလုံးက ပုံအုပ်ထားတဲ့ ဇက်ကြိုးရှိတယ်။ မောင်ရင် ဦးစီးပြီး ထိန်းကျောင်းဘို့ ကျုပ်တို့မှာ စုပေါင်းလယ်ယာ တခုလုံးကို အုပ်ထားရတယ်။ အဲဒီ ဇက်ကြိုးကို မောင်ရင် တခြားလူကို ပေးမတဲ့လား။ မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်လဲ ဒီလိုဘဲပေါ့။ ဒီတော့ မောင်ရင် ဇက်ကြိုးလဲ ကျုပ် မတောင်းဘူး။ ကျုပ်ဆီက ဇက်ကြိုးလဲ မောင်ရင် မတောင်းနဲ့”

ဒါဗီးဒေါ့ကား သဘောတွေ့သွားကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးရယ်လာသည်။ စောစောက ဒေါသများလည်း ပြေသွားသည်။

“ကဲပါလေ ထားပါတော့။ ဒါပေမယ့် ရွာထဲမှာ မီးလောင်နေပြီဆိုရင် ဦးလေး အိုင်ဗင်ဟာ ရေသယ်တဲ့လှည်းကို ဒီနှုန်းနဲ့ဘဲ မောင်မှာတဲ့လား” သည်အကြိမ်တွင်မူ ဒါဗီးဒေါ့သည် အဖိုးကြီးထံမှအဖြေကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေလေသည်။

“ဒါကတော့ မောင်ရင်ရယ်။ သူထိုက်လဲ ရွာထဲမီးလောင်နေတဲ့အခါ ကျုပ်လို လူကို ရေသယ်မခိုင်းပါဘူး”

အဖိုးကြီးမျက်နှာတွင် ခပ်ထေ့ထေ့ အပြုံးတချက်ကို ဒါဗီးဒေါ့ သတိထားမိ လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလူကို ရေသယ်ခိုင်းမတဲ့လဲဗျာ”

“မောင်ရင်ရဲ့လို ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ နာဂူနေ့ဘုရားလို ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခိုင်းမှာပေါ့ဗျ”

“ဘာလို့လဲ ဦးလေးရဲ့”

“အိး တရွာလုံးမှာ မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းချင်တဲ့သူတွေ ကိုးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင်ကလဲ တသက်လုံး ဒုန်းစိုင်းလာတဲ့သူတွေဘဲ ဟာ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ “ဒါဖြင့် ရွာထဲမှာ မီး လောင်ရင် နာဂူနေ့ဘုရား ကျွန်တော်ဘဲ မီးသတ်ရမှာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဖူးလေ။ ခင်ဗျားနဲ့ နာဂူနေ့ဘုရား ရေသယ်ရမှာဗျ။ အဲဒီကျ တော့ ကဆုန်စိုင်းပြီး ရေသယ်ပေတော့။ မီးသတ်ရမှာကတော့ စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့ဝင်တွေဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့တော့ဘဲပေါ့။ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ရမယ့်သူက ရတ်ဇမ္ပေဘု ရှေ့ဘဲ။ သူဘဲ ဦးစီးအလုပ်နဲ့ ထိုက်တန်တယ်”

ဒါဗီးဒေါ့က အဖိုးကြီး၏စကားကိုကြားရလျှင် အံ့ဩနေမိသည်။

“မီးသတ်အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရတ်ဇမ္ပေဘုရှေ့ကိုမှ ဘာလို့ရွေးရတာလဲ ဦးလေးရဲ့”

“ဒီလိုပါလေ။ မောင်ရင်လဲ ရေရေလည်လည် ရှိတဲ့ လူတယောက်ပါဘဲ။ ဒါ ပေမယ့် မောင်ရင်က အထ နှေးတယ်။ မီးသတ်တဲ့အခါမှာလဲ လူတွေဟာ တန်ရာတန်ရာ အလုပ်ကို ခွဲဝေလုပ်ကြရတာပဲဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ နာဂူနေ့ဘုရားက ဘဝတလျှောက်လုံး ကဆုန်စိုင်းလာတဲ့ လူတွေမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေတဲ့အခါ ကိုမရှိဘူး။ နေ့ရော ညရော အနားမနေနိုင်ဘူး။ ကိုယ်အနားမနေရုံမကဘူး၊ သူများ ကိုလဲ အေးအေးမနေစေရဘူး။ တို့နေ ဆိတ်နေ တာဘဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဟာ ရေသယ်ဘို့အလုပ်နဲ့ဘဲ တန်တယ်။ ရေမရှိရင် မီးသတ်လို့ မရဘူး မဟုတ်လား။ ရတ်ဇမ္ပေဘုရှေ့ကတော့ တမျိုးဗျ။ သူ့ဘဝက လေးဘက်ကျ သွားတဲ့ဘဝ။ အေး အေး ဆေးဆေးဆေးဆေး ဆိုတဲ့လူစားမျိုး။ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး မလုပ်ဖူး။ သူ့လိုလူက ဘေးက ကြိမ်တိုပေးမှ ပြေးတဲ့လူဗျ။ ကြာပွတ်သံပေးမှ ပြေးတဲ့လူဗျ။ ဒီတော့ သူ့ကို ကြိမ်တိုသာခိုင်းပေတော့။ အဲဒီအခါကျရင် သူလဲ ဟိုရှက်ရှက် ဒီရှက်ရှက် လုပ်တော့မှာ ဘဲ။ ဒါဟာ သူ့ အလုပ်ဘဲ။ ကျုပ်တို့ကတော့ မီးသတ်ရမယ့်သူတွေ မဟုတ်လားဗျ။ ဒီတော့ အေးအေး ဆေးဆေး ငြိမ်းအောင် သတ်ရမှာဘဲ။ ရေသာရွာပေး။ ကျုပ်တို့ သတ်မယ်”

ဒါဗီးဒေါ့သည် အိုင်ဗင်၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ “အဖိုးကြီး သိပ် စကားပြောလည် တယ်” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ အိုင်ဗင်ကလည်း “မောင်ရင်လဲ သိပ် ရိုးတဲ့လူဘဲ” ဟု ပြန်၍ချေသည်။ သူတို့လှည်းသည် ယခုတိုင် တလှမ်းချင်း ရွှေ့နေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကား ယခင်ကလို မြန်မြန် အမောင်းမခိုင်းတော့။ လှည်းပေါ်က ဆင်းလျှောက်လိုက်။ လှည်းပေါ်တက်ထိုင်လိုက်နှင့် လိုက်ပါလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စုပေါင်းလယ်ယာ အကြောင်း ပြောကြသည်။ ထိုမှတဖန် ရွာအကြောင်း၊ ထိုနောက် လူ့ဘဝအကြောင်း တို့ကိုပါ စကားလက်ဆုံကျကြလေသည်။ အိုင်ဗင်သည် ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။ “ကျွန်တော် အကောင်းမေးတာပါ ဦးလေး အိုင်ဗင်။ ဦးလေး ဒီလိုဘဲ တသက်လုံး လှည်းကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာတာဘဲ လား။”

“ဒီလိုဘဲ မောင်းလာတာပေါ့”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဦးလေးမှာ အကြောင်းရှိရမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကို ပြောစမ်းပါ”

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ရင်” အိုင်ဗင်က အမေးကို သွယ်ဝိုက်၍ အဖြေပေးသည်။

“ဟိုတုန်းက ကျုပ်တို့အိမ်နီးချင်း လက်သမားတယောက်ရှိတယ်။ အင်မတန် တော်တဲ့ လက်သမားပေါ့။ သို့ပေမယ့် အရက်ကလေးတော့ နဲ့နဲ့ကြိုက်တယ်ဗျ။ နဲ့နဲ့ ကြိုက်ဆို ကြက်တွင်း ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဖြတ်မယ်ဆိုရင်လဲ တလလောက်တော့ ဖြတ်လို့ အရသာ။ ဒါပေမယ့် သောက်ပြန်ပြီဆိုတော့ မိုးမလင်းတော့ဘူးဗျ။ သောက်စရာ မရှိရင် ဝတ်နေတဲ့အင်္ကျီ ပေါင်သောက်တယ်”

“အဲဒါနဲ့”

“ဒါပေမယ့် သူ့ သားကတော့ အရက်ဆိုလို့ တစက်မှ မသောက်ဖူးဗျ”

“ကဲ ကဲ တော်လောက်ပါပြီ ဦးလေးရယ်။ ပုံတော့ ပါဠိတော့ လုပ်မနေပါနဲ့။ ရှင်းရှင်းဘဲ လိုရင်းရောက်အောင် ပြောစမ်းပါ”

“ဒါထက်တော့ မရှင်းနိုင်တော့ဘူးဗျာ။ ဒီလို မောင်ရင်ရဲ့။ ကျုပ်အဖေက အမဲလိုက် သိပ် ဝါသနာပါတယ်။ မြင်းစီးဘို့ဆိုရင် ပိုပြီး ဝါသနာကြီးသေးတယ်။ စစ်တပ်ထဲမှာတုန်းကလဲ မြင်းစီးကောင်းလို့ ဆုတော့ရဘူးတယ်။ ဓားခုတ်ကောင်းတဲ့ ဆုလဲ ရဘူးတယ်။ ဘုရားပွဲဆိုရင် မြင်းစီးပြိုင်ပွဲမှာ အမြဲဆုရတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အင်မတန်ဒုက္ခရတဲ့ လူ။ အငြိမ်မနေနိုင်တဲ့ လူ။ ကျုပ်အဖေ အရင်းခေါက်ခေါက်ပါဘဲ။ ကော့ဆက်တော့ထဲမှာဆိုရင် သူလဲ ရမ်းရမ်းကားကားနေတဲ့ လူတယောက်ဘဲ။ နှုတ်ခမ်းမွှေး တသသနဲ့ ပေါ့။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေရွေ့ ဆိုရင် သိပ် လူစွမ်းကောင်း လုပ်ချင်တာဘဲ။ သိပ် ဟန်ရေးပြချင်တာဘဲ။ မြင်းစီးတဲ့နေရာမှာ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမီဘူး။ ရွာကြီးမှာ ဘုရားပွဲရှိတယ်ဆိုရင် မြင်းတစီးနဲ့ ဒုန်းစိုင်းတာဘဲ။ လေလိုဘဲ သိပ် မြန်တာဘဲ။ ခြံစည်းရိုးတို့ ဘာတို့ ဆိုရင် ကျော်လွှားသွားတယ်။ သူ့မြင်းနောက်က ပုန်တလုံးလုံး ထ ကျန်ရစ်တာဘဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ မြင်းကို မမြင်လိုက်ရဘူး”

ပုဂံစာအုပ်စာအုပ်

“လေးဘက်ကျတို့ ဆို ဘယ်စီးမလဲ။ ရွာကြီးနဲ့ နှစ်ဆယ့်လေးမိုင်လောက် ဝေးတယ်။ အဲဒါ ဒုန်းစိုင်းပြီး အသွားအပြန် စီးတယ်။ အမဲလိုက်ရင်လဲ ယုန်နောက်မှ လိုက်တယ်။ ယုန်နဲ့ အပြေးပြိုင်ချင်လို့ဘဲ။ ဝံပုလွေဆိုရင် မလိုက်ဖူး။ ယုန်မှလိုက်တယ်။ မြင်းပေါ်က ကျပေါင်းလဲ မရေခိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မလျော့ဘူး။ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် ပျောက်တော့ ထပ်ပြီး စီးမြဲ စီးတာဘဲ။ သူ့ ကြောင့် အိမ်မှာ ထိခိုက်ပေါင်းလဲ များလှပြီ။ တဆောင်ကျတတ်ရင် မြင်းနှစ်ကောင်လောက်သေတယ်။ မသေ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်အောင် ဒုန်းစိုင်းတာကိုး။ အမေကတော့ အိမ်ပေါက်ဝက မျှော်နေရတာဘဲ။ အဲ သူကတော့ မြင်းကုန်းနီးကြီး ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ပြန်လာတော့တာဘဲ။ မြင်းကတော့ သေကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလေ။ အမေကတော့ တဖြစ်တောက်တောက်နဲ့ပေါ့။ သူကသာ ဘာမှမတုန်လှုပ်တာ။ ဒီလိုနဲ့ အိပ်ရာထဲ သုံးရက်လောက် လှဲနေလိုက်တယ်။ နံနံပါးပါး ညည်းညူပြီး ဒဏ်ရာမပျောက်ခင် အိပ်ရာက ထ၊ အမဲလိုက်တော့တာဘဲ”

“မြင်းကတော့ သေကျန်ရစ်တာ ဟုတ်ပါပြီ။ သူက ဘယ်လိုနဲ့ အသက်အန္တရာယ် မထိခိုက်ဘဲ ပြန်လာနိုင်သတဲ့လဲ”

“မြင်းက လူထက်လေးတော့ ဒုန်းစိုင်းပြီး လဲတဲ့အခါ ဂျမ်း သုံးလေးပတ် ထိုးတာပေါ့။ သူကတော့ ခြေခင်းကွင်းထဲက ခြေနှစ်ဖက် အသာလေးဖြုတ်ပြီး လွှားကန်ငှက်ကလေးလို ခုန်ဆင်းနေခဲ့တာပေါ့။ သူလဲ မသက်သာပါဘူး။ အကျနာတာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဇွဲနဘဲက ကြီးတယ်မဟုတ်လား။ မေ့ မျောနေရာက သတိရတော့ မြင်းကုန်းနီးကောက်ပြီး ပြန်လာတာဘဲ။ တကယ့်လူပါဘဲဗျာ။ သူ့ အခိုးတွေဟာ သံတွေ သံခဲတွေလို မာလှ ထင်ပါပြီ။”

“စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း ထင်ပါပြီ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ ထက် ကြမ်းတဲ့လူတွေ ရှိသေးတာပေါ့”

“ဘယ်လိုလဲ ဦးလေးရှဲ့”

“အဲ သူ့ ကို ကျုပ်တို့ရွာက ကော့ဆက်တွေက သတ်ပစ်လိုက်တာဘဲဗျ”

“ဘာလို့ သတ်ပစ်လိုက်တာလဲ” ဒါဗီးဒေါ့သည် စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှို့လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကိုလဲ တလိပ်လောက် ပေးစမ်းပါအုံးဗျာ”

“ဦးလေး ဆိုင်ဗင် ဆေးလိပ်မသောက်ဖူးလားလို့”

“သောက်တော့ မသောက်တတ်ပါဘူး။ တခါတလေပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ အာခြောက်လှတယ်ဗျာ။ သူ့ ကို ဘာလို့ သတ်ပစ်သလဲ၊ ဟုတ်လား။ အသတ်ခံထိုက်လို့ပေါ့ဗျ”

“ဘာလို့လဲ”

“မိန်းမမှုပေါ်ဗျာ။ သူ့ မယားငယ်မှုပေါ့။ မယားငယ်ကလဲ သူ့များ မယား ဗျ။ အဲဒါ ဟိုကလင်ကြီးက သိသွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဖေ လိုလူဆိုတော့ ဘယ် မှာ ပြိုင်ရဲပါ့မလဲ။ အဖေက မထွားကျိုင်းလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အင်မတန် သန်မာ တယ်။ ဒီတော့ လင်ကြီးလုပ်တဲ့လူက ညီအကိုတော် နှစ်ယောက်နဲ့ပေါင်းပြီး ကြံတာ ဘဲ။ အခါကြီး ရက်ကြီး ကြံတဲ့အခါမှာပေါ့။ သူတို့သုံးယောက်သား အဖေ့ကို ရေ ခဲနေတဲ့ မြစ်ကမ်းပါးက လှိုင်းပြီး စောင့်နေကြတယ်။ တုတ်နဲ့ ရိုက် သံချောင်းနဲ့ ရိုက်နဲ့ ဗျာ။ မနက်လင်းလို့ အိမ်ကိုသယ်လာတော့ သတိမရသေးဘူး။ တကိုယ်လုံးလုံးညှိမည်း နေတာဘဲ။ တညလုံး ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ သတိမရဘဲ လဲနေတယ်။ တပတ်လောက်ရှိ တော့ နဲ့နဲ့ပါးပါး သက်သာလာတယ်။ သူ့များပြောတာကို အတော်နားထောင်ယူရ တယ်။ တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင် သူ နေကောင်းလာတယ် ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် အိပ် ရာထဲကတော့ နှစ်လလောက် မထဘဲနေရတယ်။ ခဏခဏ သွေးအန်တယ်။ အတွင်းကြေ ကျတယ်ထင်ပါရဲ့။ စကားလဲ နဲ့လာတယ်။ သူ့ မိတ်ဆွေတွေက လက်သယ် ဘယ်သူလဲ လို့ မေးလာကြတယ်။ သူကတော့ မဖြေဘူး။ ပြုံးပြပြီး အမေမိတ် အခါကျတော့မှ ‘ငါလဲ မသိဘူးကွာ။ မမှတ်မိလိုက်ဖူး။ အေးလေကွာ၊ ငါကလဲ တော်တော် များများ ကို စော်ကားမိတာကိုး’တဲ့”

“အမေကလဲ သူ့ကို ခဏခဏမေးတယ်။ ချော့မေးတယ်။ တောင်ပန်ပြီး မေး တယ်။ ‘ရှင်ကိုသတ်တာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ ပြောခဲ့ပါရင်။ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းရအောင်ပေါ့’။ ဒါပေမယ့် အဖေကတော့ အမေ ခေါင်းကို လက်ကလေးနဲ့ အသာအယာပွတ်ပြီး ‘ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါလဲ တကယ်မသိလိုက်ပါဘူးကွယ်။ ညက လဲ သိပ် မှောင်တယ်ကွယ်။ ဒီတော့ ဘယ်မြင်ရမလဲ’ အဲဒီလို ဖြေတဲ့အခါ ဖြေတယ်။ တခါတလေကျတော့ ‘ဘာလို့ လက်စားချော့ရမှာလဲကွယ်။ ငါ့အပြစ်နဲ့ ငါ့ ချိပစေ ပေါ့’ လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ အမေလဲ မတတ်နိုင်တာနဲ့ ဖုန်းကြီးခေါ်ပြီး ဝန်ခံစေ တယ်။ မရပါဘူး။ သိပ် ခေါင်းမာတဲ့လူဘဲ။ ဖုန်းကြီးကို ဘာမှဝန်မခံဘူး”

“ဖုန်းကြီးကို ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ဦးလေး ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ”
 “ကျုပ်က သူ့အိပ်ရာအောက်က ဝင်ပြီး နားထောင်နေတာပေါ့။ အမေက ခိုင်းလိုပါ။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်လို့ ဘဲ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဘဝမှာ မြင်းတွေ့ တွေ့နိုင်အုံးမလားတဲ့။ မြင်းမရှိတဲ့ဘဝဆိုရင် ဘာလုပ်ဖို့လဲတဲ့။ မြင်းရှိရင်တော့ နောက်ဘဝမှာ မြင်းထိန်းလုပ်နိုင်သေးရဲ့တဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် သူ မသေချင်တော့ဘူးတဲ့။ ဖုန်းကြီးလဲ သူ့ကို ကောင်းခြီးပေးပြီး လက်လျော့သွားတာဘဲ။ အမေ့ကို မြန်ပြော တော့ အမေက ‘အင်း မင်းတို့အဖေကတော့ လူမိုက်လို့နေပြီး လူမိုက်လို့သေမှာပါဘဲ’ တဲ့”

“ဒီလိုနဲ့ အဖေ နာလန်ထတော့ နွေဦးပေါက်ရာသီရှိပြီ။ နှင်းတွေ အရည်ပြော် ပြီပေါ့။ အိမ်ဝင်းထဲမှာ နှစ်ရက်လောက် လမ်းလျှောက်နေသေးတယ်။ သုံးရက်မြောက် နေကျတော့ ‘ဟဲ့ အိုင်ဗင် မြင်းကုန်းနီးယူခဲ့တဲ့’ ကျုပ်ကိုခိုင်းတော့တာဘဲ။ ဇောင်းထဲ

မှာ သုံးနှစ်သား မြင်းပေါက်မလေးတကောင်ရှိတယ်။ အမေက မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရင်၊ ခုမှ လမ်းလျှောက်နိုင်ကာ ရှိသေး၊ ဘယ်မြင်းစီးလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ လို့ တားရှာတယ်။ ဒီတော့ သူက 'ငါတသက်လုံးမြင်းစီးလာခဲ့တာဟာ ဘယ်တော့မှ ပြေးပြေးမစီးဘူး။ ဒုန်းဘဲစီးတယ်။ ခု နောက်ဆုံး ငါမသေခင် မြင်းပေါ်တက်ပြီး တခါထဲ အိမ်ဝင်းထဲမှာ ပြေးပြေး စီးပါရစေကွာ' လို့ ပြောရှာတယ်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ဇောင်းထဲက မြင်းပေါက်မလေးကို ကုန်းတပ်ပြီး ပေးလိုက်တယ်။ အမေက အဖေ့လက်ကိုင်ပြီး မြင်းဆီကို ပို့ရှာတယ်။ အဖေဟာ မုတ်ဆိတ် မွေးဗလဗျစိနဲ့ ထွက်လာတယ်။ သူ့ ဆံပင်တွေလဲ ဖြူလာပြီ။ သူ့ မျက်လုံးဟာ မျက်ရည် တွေနဲ့ပြည့်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မထွက်အောင် ထိန်းထားရှာတယ်။ ပါးစပ်ကတော့ ခပ်ယဲ့ ယဲ့ ဘဲ ပြုံးတယ်။ အဲဒီအပြုံးဟာ မတွေ့ရရင် ကျုပ် ငိုမိမလား မသိဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဆီက မြင်းဇက်ကို လှမ်းပြီးယူတယ်။ တဖက်က မြင်းပေါက်မလေးရဲ့ လည်ဆံ မွေးကို ဖမ်းပြီးဆွဲတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ ဗယ်ဘက်လက်က မသန်တော့ဘူး။ ဘယ်မှာ ဇက်ကိုကိုင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်လဲ သူ့ ကို ကူချင်တယ်။ သူက အတွဲမခံဘူး။ အဖေဟာ သိပ် မာနကြီးတဲ့ လူဗျာ။ သူ့ စိတ်ထဲမှာတော့ မြင်းပေါက်မကလေးပေါ်ကို ငှက်က လေးလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွှားကနဲ့ ခုန်တက်လိုက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်သွား တိုင်း ကိုယ်မပါတော့ဘူး။ စိတ်ကတော့ ငယ်ငယ်က အတိုင်းပါ့။ ဗယ်ဘက်လက်က မြင်းဇက်ကိုကိုင် ခြေနှင်းကွင်းစပ်တဲ့ပြီး လွှားကနဲ့တက်လိုက်တာ လက်က မမြဲတော့ဘဲ ဖုတ်ကနဲ့ မြေပေါ်ပက်လက်ကလေး ကျသွားရှာတယ်။ အမေနဲ့ ကျုပ် သူ့ ကို ပွေ့ယူသွားရတာပေါ့။ ပါးစပ်က အန်တဲ့သွေးဟာ တဝေါ့ဝေါ့ပါးပါး နောက်တော့ မနိုင်တော့ဘူး။ ကြည့်နေလိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဖုန်းကြီးခေါ်ရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ သုံးရက်ရှိ တော့ သေရှာတာဘဲ”

အိုင်ဗင်သည် ရှေးဖြစ်ဟောင်းတို့ကို ပြန်ပြောင်း ထင်မြင်လာသဖြင့် စကား မပြောတော့။ အကြာကြီး ငေးမောနေလေသည်။ ဒါမီးဒေါ့သည် ချောင်းတဟုတ်ဟုတ် ဆိုးနေရာက မရှင်းလင်းသည်ကို မေးလေသည်။ “ဒါပေမယ့် ဦးလေး အိုင်ဗင်ရဲ့ ကျွန်တော်မေးစမ်းပါရစေအုံး။ ခင်ဗျားအဖေကို အဲဒီ မိန်းမရဲ့ လင်နဲ့ညီအကိုတတွေ ဝိုင်းပြီးသတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ။ အထင်ဘဲ ပြောတာလား”

“ဘယ်က အထင်ရမှာလဲ။ အဖေက သူ မသေမီ တနေ့မှာ ကျုပ်ကို ပြောခဲ့တာပေါ့ဗျ”

“ဘယ်လို ဦးလေးရဲ့”

“ဒီလိုလေဗျာ။ ကျုပ် ရှင်းအောင်ပြောပြမယ်။ အဲဒီမနက်မှာ အမေက နွားနို့ ညှစ်ဆွားနေတယ်။ ကျုပ်က ကျောင်းစာ ကျက်နေတယ်။ ဒီတော့ အဖေက တိုးတိုးလေးခေါ်တယ်။ ‘အိုင်ဗင်၊ လာစမ်းတဲ့။ ငါအနားတိုးစမ်း။ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင် ငါ့သား။ ငါ့သား အခု ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိသေးတယ်။ အဖေသေရင် ဒီအိမ်မှာ ငါ့သားဟာ အကြီးအကဲဘဲ။ ဒီတော့ အဖေပြောတာ ကောင်းကောင်းမှတ်

ထား။ အဖေ့ကို ရိုက်လိုက်တာ အဗာယန်အာဒိပေါ့နဲ့ သူ့ညှိနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အဗာနာစီနဲ့ ဆာကျီတို့ဘဲ။ သူတို့တတွေ အဖေ့ကို ချက်ချင်းသေအောင် သတ်လိုက်ကြမယ်ဆိုရင် အဖေ သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့တတွေ ရိုက်တုန်းက သေအောင် သတ်လိုက်ကြဖို့ ငါတောင်းပန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဗာယန်က မင်းလိုခွေးမျိုးကို ချက်ချင်းအသေမသတ်ဖူးကွ။ တဖြေးဖြေးသေစေရမယ်။ ကျိုးပဲ့ ချည့်နည်းပြီးမှ သေစေရမယ်ကွဲ့တဲ့။ အေး၊ အဲဒါကြောင့် အဖေလေ ဒင်းတို့တတွေကို အခဲမကြေနိုင်တာ။ အခုငါသေတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အငြိုးမပြောဘူး ငါ့သား။ မင်းကတော့ အခုငယ်သေးတယ်။ မင်း ကြီးလာလို့ရုံရင် အဖေ အခုခဲစားရတဲ့ ဝေဒနာကို သတိရပါကွယ်။ ပြီးတော့ အဖေ ကိုယ်စား အဗာယန်ကို သတ်ပါ။ ငါပြောတာကို ဘယ်သူ့မှ ပြန်မပြောနဲ့နော်။ မင်း အမေတောင် ပြန်မပြောနဲ့။ ငါ့ကို ကတိပေးပါကွယ်။ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ' လို့ ခေါ်ပြောတာဘဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်လဲ အဖေ အသေပြောငဲ့အောင် ကတိပေးလိုက်ရတာပေါ့။”

“အမယ်လေး၊ ခင်ဗျားတို့ဟာက ဟိုး ရှေးရှေးတုန်း ကော်ကေးရှင်းတွေ ကလဲ စားချေကြတဲ့အတိုင်းပါလား” ဒါမီးဒေါ့သည် အိုင်ဗင်၏ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ကို ကြားရပြီးနောက် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်မိလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကော်ကေးရှင်းတွေဘဲ အသဲနုလုံးရှိတယ်ထင်တာကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့ ရုရှားလူမျိုးတွေရဲ့ နှလုံးသားကလဲ သံတွေသံခဲနဲ့ လုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ လူဆိုတာ အားလုံး အတူတူချည်းဘဲ ဒါမီးဒေါ့။ အားလုံးမှာ ချစ်တာတို့၊ မုန်းတာတို့၊ သနားတာတို့၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့တာတို့ ရှိတာဘဲ”

“ဒါနဲ့ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ” ဒါမီးဒေါ့သည် ကလဲ စား ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရှုနားထောင်ချင်လာသည်။

“အဖေ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးပြန်လာတော့ ကျုပ်လေ နံရံမှာ မှီပြီး အရပ်ကို တိုင်းတော့တာဘဲ။ အမြင့်ကို ခံတံနဲ့ တေးထားတယ်။ လတိုင်းဘဲ အရပ်ကိုတိုင်ပြီး တေးထားတယ်။ တနေ့တခြား အရပ်ရှည်လာပြီး လူကြီးဖြစ်လာချင်တယ်။ ဒါမှ အဗာယန်ကို သတ်နိုင်မှာကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ အိမ်မှာ လူကြီးဖြစ်လာတယ်။ ကျုပ်အသက်က ဆယ်နှစ်နှစ်။ အမေ့မှာ သားသမီး ခုနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကျုပ်က အကြီးဆုံး။ အဖေ ဆုံးတော့ အမေလဲ အိပ်ရာထဲ ဘိုးဘိုးလဲတော့တာဘဲ။ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကျုပ်တို့ အိမ်ထောင်ရဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျတော့တာဘဲ။ အဖေဟာ လူဆိုးလူတေ ဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့တတွေကို ဝေအောင် ကျွေးနိုင်တယ်။ တခြားသူတွေ အဖို့ လူဆိုးဆိုးပေမယ့် ကျုပ်တို့အဖို့တော့ အဖေအရင်းခေါ်ကဲခေါက် မဟုတ်လားဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ ငယ်သေးတယ်။ အိမ်ထောင်တာဝန်ထမ်းဘို့ ပခုံးမကျယ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် တကယ်ကော့ဆက်ကြီးလို တအိမ်ထောင်လုံး တာဝန်ကို ကျုံးရုန်းကမ်းရတယ်။ အဖေရိုတုန်းက အကြီးလေးယောက် ကျောင်းနေတယ်။ အဖေသေတော့ ကျောင်းထွက်လိုက်ကြရတယ်။ ကျုပ်နဲ့မလေး ညာကာ'ဟာ ဆယ်နှစ်သမီးရှိသေးတယ်။”

ဒါပေမယ့်လဲ သူ့ကို အမေ့ကိုယ်စား နွားနို့ ညှစ်ခိုင်းရတယ်။ ညီတွေကတော့ ကျုပ်နဲ့အတူ လယ်ထဲဆင်းရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်လဲ အရပ်ရှည်လာသည်အထိ စောင့်ရတာဘဲ။ အရပ်တိုင်းဘို့တော့ မမေ့ဘူး။ အဲဒီနှစ်မှာ နံနက်ထွားလာတယ်။ ဆင်းရဲဒဏ်ကြောင့်ထပ်ပါရဲ့။ လူကောင်းက ကြီးသင့်သလောက် မကြီးဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လဲ အဗာယန်ကို ဝိပလွေက သားငယ် ချောင်းသလို ချောင်းနေတာဘဲ။ သူ့အသွားအလာကို အကုန်သိတယ်။ သူ့ စားကျက်ကို ကျုပ်အကုန်သိနေတယ်။

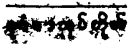
“ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူကလေးတွေဆိုရင် ဆော့လိုက်ကြ ကစားလိုက်ကြနဲ့ ပျော်နေတယ်။ ကျုပ်မှာ မပျော်နိုင်အားဘူး။ တအိမ်ထောင်လုံးရဲ့တာဝန်ကို ကုန်းပြီးထမ်းနေရတယ်။ သူတို့က ကျောင်းသွားနိုင်တယ်။ ကျုပ်မှာ နွားတင်းကုပ်ကို ရှင်းရတယ်။ ဒီလောက်ဆင်းရဲလှတဲ့ဘဝဆိုတော့ တခါတလေ သေချင်လောက်အောင် ညည်းညူမိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်မှာ အပေါင်းအဖော်ကင်းလာတယ်။ လူနဲ့ သူနဲ့ မပေါင်းသင်းနိုင်တဲ့ ဘဝရောက်လာတယ်။ ရွာထဲက လူတွေက ကျုပ်အကြောင်းကိုပြောလာကြတယ်။ အိုင်ဗင်ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မပေါင်းဘူးတဲ့။ လူကြောင်ကလေးဘဲတဲ့။ ဘယ်လောက် အသဲနာစရာကောင်းသလဲ။ ခင်ဗျားဘဲ ကျုပ်နေရာဝင်ကြည့်စမ်း။ ကျုပ်လဲ ရွာထဲက လူတွေကို အလိုလို မုန်းတီးလာတယ်။ သူတို့နဲ့ တွေ့မှာကို ကြောက်ရွံ့လာတယ်။ လူတော့မတိုးဝံ့ ဖြစ်လာတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ စီးကရက် တလိပ်လောက် ပေးစမ်းပါဗျာ။ အာခေါင်ခြောက်လာပြန်ပြီ”

အိုင်ဗင်သည် စီးကရက်ကိုဖွာနေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့ကား တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ဒါနဲ့ အဗာယန် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

“သူ့လား၊ သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးပေါ့။ သူ့ လမ်းသူ သွားနေတာဘဲ။ သူ့ မိန်းမကိုလဲ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ မိန်းမကို နင်းကန်ရိုက်လိုက်တာ တနှစ်လောက်ရှိတော့ သူ့ မိန်းမလဲ သေတော့တာဘဲ။ ဒါနဲ့ နောက်တနှစ်ကျတော့ သူလဲ ကျုပ်တို့ ရွာက မိန်းမငယ်လေးတယောက် ထပ်ယူတာဘဲ။ အင်း အဗာယန်ရေ မင်းတော့မယား ဝယ်ဝယ်လေးနဲ့ အိုအောင်ပေါင်းရမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ အမေ့ကို မပြောဘဲ ပိုက်ဆံကို ကြိတ်ပြီးစုတယ်။ လယ်ကရတဲ့ ဂျုံကို ရွာနားက ခိုင်မှာမရောင်းဘဲ ‘ကာလက်’ကို မောင်းသွားပြီး ရောင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ခိုင်ဖယ်တလက်နဲ့ ကျည်ဆံ ဆယ်တောင့် ဝယ်ခဲ့တယ်။ အပြန်မှာ ကျည်ဆံ သုံးစာတောင့် ပစ်ကြည့်သေးတယ်။ ခိုင်ဖယ်က အဟောင်းပါဗျာ။ မောင်းက သိပ်ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဖူး။ သုံးတောင့်ပစ်တာ နှစ်တောင့်က မီးမကူးဘူး။ နောက်ဆုံး တတောင့်သာ ထွက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ နွားတင်းကုပ် အမိုးအောက်မှာ ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ အဗာယန်ကို စောင့်ရတာပေါ့။ သူ့တယောက်ထဲတွေ့ရဘို့ အခွင့်အရေးကို မရဘူး။ လူစုလူဝေးကြားထဲ တွေ့ရ

တာနဲ့ တခြားအကြောင်းကြောင်းတွေနဲ့ အခွင့်အလမ်းအသစ်များပေါ်ပေါက်လာပါ။ သူ့ကို ရွာထဲမှာ မသတ်ချင်ဘူး။ အဲဒါအခက်တွေ့နေတာပေါ့။ တနေ့တော့ ဘုရားပွဲမှာ ရွာကြီးကိုသွား တာ ကျုပ်သိတယ်။ မိန်းမ မပေါ်ဘူး။ တယောက်ထဲဘဲ သွားတယ်။ အေးဗျာ နှစ် ယောက်ဆိုရင် ကောင်းမှာ။ ခါမှ နှစ်ယောက်လုံး သတ်နိုင်မှာ။ ဒါနဲ့ သူ့အပြန်ကို လမ်းဘေးက ငြိုထဲကနေပြီး နှစ်နေ့နဲ့ တညလုံးလုံးစောင့်ရတယ်။ အဲဒီအချိန် အတော အတွင်း ကျုပ်မှာ ရေတပေါက်တောင် မသောက်ရဘူး။ အမာယန်တယောက်ထဲ ပြန် လာပါစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းရတာလဲ အမောဘဲ။ ကျုပ် ဆုတောင်း ပြည့်တာပဲ။ ဒုတိယနေ့ ညနေကျတော့ အမာယန်တယောက်ထဲ မြင်းစီးပြန်လာတာ တွေ့ရတယ်။ သူလဲ အနားရောက်ရော လမ်းဘေးက ကျင်းထဲကတက်ပြီး ကျုပ်၊ ဦး လေး အမာယန်၊ မြင်းပေါ်က ဆင်းပေတော့။ ပြီးတော့သာ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆု တောင်းပေတော့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့ဘူး။ သူလဲ အင် မတန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကော့ဆက်တယောက်ဘဲ။ ဒါနဲ့ သူက 'ဘာလုပ်တာလဲကွ သေနှာ ကောင်လေး'လို့ ပြန်မေးတယ်။ 'အိုဗျာ မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ပါ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆိုတာ ချက်ချင်း ခင်ဗျားသိရမှာပေါ့'လို့ ကျုပ်ကပြောလိုက်တယ်။ သူလဲ ထထိုခါဘဲ။ ချက်ချင်း မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီး ကျုပ်ဆီ ပြေးလာတယ်။ လက်ထဲ မှာ ဘာမှ မပါဘူး။ အနားရောက်လာတော့မှ ကပ်ပြီးသေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက် တယ်။

“ခင်ဗျားသေနတ်က မီးမကူးရင်ကော”

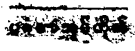
“အဲဒီကျတော့လဲ ကျုပ်အလှည့်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အဖေ နောက် လိုက်ရုံရှိတာ ပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“မြင်းတွေက သေနတ်သံကြားတော့ လန့်ပြီး ခုန်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မှာလဲ အံ့အားသင့် ကြက်သေ သေပြီး မလှုပ်ရတော့ဘူး။ ခြေထောက်တွေလဲ မသယ်ချင် တော့ဘူး။ လန့်ပြီး ဒူးတွေတုန် ရင်တွေခုန် ဖြစ်လာတယ်။ အမာယန်လာ ကျုပ်ရှေ့မှာ လဲကျသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဆီမသွားရဲသေးဘူး။ နောက်မှ အားတင်းပြီး သူ့ ဆီ သွားရတယ်။ သူ မျက်နှာကို ထွက်ကန် တဲတေးနဲ့သွေးပြီးတော့ အိတ်တွေထဲ ရွာတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်တခု တွေ့ရတယ်။ နှစ်ဆယ်နှစ်ကျပ်တန် ငွေတကျူတွေ့ရယ်။ ငါးကျပ်တန် ရွှေဒင်္ဂါးတပြားရယ် စုပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ဆိုပါတော့။ ပိုက်ဆံအိတ် လွင်ပစ်ပြီး ကျုပ်လဲ လစ်တော့တာဘဲ။ အားလုံး မနေ့တနေ့က ဖြစ်သလိုပဲပါဘဲဗျာ။ ရိုင်ဖယ်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေကို ကျင်းတခုတူးပြီး မြှုပ်လိုက်တယ်။ ပထမဆုံး နှင်းတွေကျတဲ့ညမှာ ခိုင်ဖယ်နဲ့ကျည်ဆန်တွေ သွားပြီးဖော်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့များအိမ်နောက်ဖေး က မိုးမခင်ပေါ် ပစ်တင်ထားလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ပိုက်ဆံတွေယူရတာလဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာလို့ ပိုက်ဆံတွေယူသလဲလို့ ကျွန်တော် မေးတာဗျ”

“ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံလို့တာပေါ့ဗျ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်တို့မှာ သိပ်ပြီး ဆင်းရဲတွင်း နက်တာဘဲ” အိုင်ဗင်က ရုံးသားစွာပင် ပြန်၍ဖြေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ စကားမပြောဘဲ အကြာကြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ပါလာသည်။ အိုင်ဗင်လည်း စကားမပြောတော့။ ထိုနောက်တွင်မှ ဒါဗီးဒေါ့က “အဲဒါနဲ့ ပြီးရောပေါ့”

“ဒါနဲ့ အဆုံးမသတ်သေးဘူး မောင်ရင်။ မြို့က အမှုလိုက်တွေ ဆင်းလာပြီး စစ်ကြ စောကြပေါ့။ လုံးလုံး အန်ခဲလို့မရတော့မှဘဲ ပြန်သွားကြတယ်။ ကဲ သယ်သူက ကျုပ်ကို မသက်ဘဲဖြစ်မလဲ။ နောက်မကြာခင်ဘဲ သူ့ညီဆာဂျီလဲ ထင်းစမှန်ပြီး သေ သွားတယ်။ ကျုပ်မှာ သိပ်စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတာဘဲ။ ကျန်တဲ့ အဖာနာစီ သူ့ ဖာသာသူ သေသွားရင် မခက်ပါလား။ အဖေ့ ကိုယ်စား လက်စား မချေလိုက်ရရင် မခက်ပါ လား”

“နေပါအုံး။ ခင်ဗျားအဖေကပြောတော့ အဖာယန် တယောက်ထဲ မဟုတ် လား။ ဘာလို့ ခင်ဗျားက သုံးယောက်စလုံးကို လက်စားချေချင်တာလဲ” ဒါဗီးဒေါ့က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“အို ဘာဆိုလဲဗျ။ အဖေက သူ့ ဆန္ဒကို သူပြောသွားတာ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တော့ သုံးယောက်စလုံးကို သတ်ချင်တာဘဲ။ အဖာနာစီကိုလဲ သူ့ညီစာစားနေတုန်း ပြုတင်းပေါက်က ပစ်ထဲ လိုက်တာဘဲ။ အဲဒီညက ငနောက်ဆုံးအကြိမ် အရပ်တိုင်း၊ ပြီးတော့ အားလုံးကို ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ ကိစ္စအားလုံးပြီးတော့ သေနတ်နဲ့ကျည်ဆန် တွေကို မြစ်ထဲ လှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ မလိုတော့ဘူးလေဗျာ။ ကျုပ်အဖေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကျုပ် ဆောင်ရွက်ပြီးပြီ။ အဲဒီနောက် အမေလဲ သေဘို့ဟန်ပြင်တော့တာဘဲ။ တည တော့ အမေက ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး ‘ဒင်းတို့ကို သတ်လိုက်တာ ငါ့သားလား’လို့ မေး တယ်။ ‘ဟုတ်ပါတယ် အမေ’လို့ ဝန်ခံလိုက်တယ်။ အမေက ဘာမှမပြောဘူး။ ကျုပ် ညာဘက်လက်ကို သူ့ ရင်ပတ်ပေါ် တင်ထားတာဘဲ”

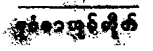
အိုင်ဗင်သည် မြင်းဇက်ကို လှုပ်ပေးလိုက်သည်။ မြင်းတို့လည်း ခပ်သွက်သွက် လှမ်းကြသည်။ “ကဲ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ရှင်းသွားပြီလား။ ကျုပ် ဘာ့ကြောင့် မြင်းတွေ ကို ဒုန်းမစိုင်းသလဲဆိုတာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦးလေးအိုင်ဗင်။ ခင်ဗျားဟာ ရေသယ်သမား လုပ်ရအုံး မယ်။ ဟုတ်တယ် တကယ်ပြောတာ”

“ကျုပ်က လုပ်ချင်ပါတယ်ဗျာ။ ယာကွတ်ကို ခဏခဏပြောသားဘဲ။ သူကမှ မခိုင်းတာ။ သူက ကျုပ်ကိုနှိမ်ချင်တာဘဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျုပ် ကလေးတုန်းက သူ့ ဆီမှာ တနှစ်ခွဲလောက် အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ဒါဗီးဒေါ့။ ခင်ဗျားမသိဘူး ထင်တယ်။ ယာကွတ်ဟာ သူ့ အကျိုး အတွက် လူပေါင်းများစွာကို ခိုင်းစေလာခဲ့တာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကမှ အခွန် အတုပ် ကြီးလွန်းလို့ သူ ငြိမ်ကျသွားတာ။ စုပေါင်းလယ်ယာသာ မဖြစ်ရင်၊ ပြီးတော့ အခွန်တွေသာ လျော့မယ်ဆိုရင် ယာကွတ်ဆိုတဲ့လူဟာ အင်မတန် ချိုထောင်မယ် လူပေါ့။ ကျုပ်ပြောရဲ့ပဲတယ်ဗျာ။ အင်မတန် ကြံစောင်းစောင်းနိုင်တဲ့လူတဲ့။ သူ့မှ တကယ် ကုလတ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့တတွေ မြေပွေး ခါးပိုက် ဖြစ်နေပြီ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ စဉ်းစားနေသည်။ အိုင်ဗင်ကား မျက်တောင်များကို တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်နေသည်။

“အေးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ကြည့်မယ်။ ယာကွတ်အကြောင်းကို အသေအချာသိ အောင် စုံစမ်းရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးအိုင်ဗင်၊ ဘာဘဲပြောပြော ခင်ဗျားက တော့ အင်မတန်စိတ်ကူးပီရိတဲ့ လူတဲ့ဗျာ”

အိုင်ဗင်ကား အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားရင်း ပြုံးနေသည်။

“စိတ်ကူး စိတ်သန်း ကောင်းတယ်ခေါ် ရမလား။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး။ လူဆိုတာ စိတ်ကူးစိတ်သန်း မရှိရင် ဘာအသုံးကျသလဲဗျ။ နာဂူနေ့ ကြည့်ပါလား။ သူ အခု အင်္ဂလိပ်စာ သင်နေတယ်။ ဒါလဲ သူ့ စိတ်ကူးတမျိုးဘဲပေါ့။ ကရမ်စကော့ဆို တဲ့ အဖိုးကြီးဟာ မီးခြင်ဟောင်းတွေ စုလာတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီ။ ဒါလဲ သူ့ စိတ်ကူးတမျိုးဘဲ။ ခင်ဗျားလဲ လူဂုဏ်နဲ့ ရော့ရော့ရှက်ရှက် မဟုတ်လား။ ဒါလဲ ခင်ဗျားစိတ်ကူးတမျိုးပေါ့။ အရက်မူးသမားတယောက်ဟာ လမ်းမ လျှောက်နေရာက ဝင်းထရံတွေတော့ ကျောလှန်ပြီး တိုင်နဲ့ပွတ်တယ်။ ဒါလဲ သူ့ စိတ်ကူး တမျိုးဘဲ”

“ဟာ၊ အဖိုးကြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

သူတို့သည် စုပေါင်းလယ်ယာစခန်းဆီသို့ ဆက်လက် ခရီးနှင်ကြလေသည်။

၆

လယ်ထွန်အဖွဲ့သည် နေ့လယ်စာစားရန် ပြန်လာကြသည်။ စားပွဲရည်ကြီးတွင် ထွန် စက်မောင်းသမားများ ပြည့်ညှပ်နေသည်။ အားလုံးပင် အလှအယက် စားသောက်နေ ကြသည်။ စားရင်း သောက်ရင်း ယောက်ျားတို့ဘဝ မိန်းမများအကြောင်း ပေါက် ကရ ပြောကြသည်။ အချို့ကလည်း အစားအသောက် ညံ့ဖျင်းကြောင်း ညည်းညူ ကြသည်။

“အေးဗျာ။ ဆားဘဲ ခပ်လို့ မကုန်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်လို ထမင်းချက်မှန်း မသိပါဘူး”

“ဆားနဲ့တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ကိုယ်ကြိုက်သလို ခပ်ပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ဗတ်စကားက တပန်းကန်ထဲ စားတာက။ သူက ပေါ့ပေါ့ကြိုက် တယ်။ ငါက လေးလေးကြိုက်တယ်။ ကဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အကြံဉာဏ်လေးများ ပေး ပါအုံးဗျာ”

“နက်ဖြန်ကျတော့ တုတ်ချောင်းတခုရှာပြီး မင်းတို့ပန်းကန်ကို နှစ်ခြမ်း ခွဲပေး မယ်။ ကဲ ဒါဘတ်စနိုင်တယ်။ ဒါများ ခက်ခက်ခဲခဲလိုက်လို့ကွာ။ မင်းတို့မှာ ဦးနှောက် မရှိဘူးတဲ့လား”

“အို၊ ခင်ဗျားမှာလဲ ခင်ဗျားတို့ထွန်က နွားတရှဉ်းလောက်ဘဲ ဦးနှောက်ရှိ တာပါဗျာ”

စကားဝိုင်းသည် အတောမသတ်နိုင် ရှိနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မြင်းလည်း တ စီး စခန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မျက်စိလျှင်သော ပြန်နစ်ရှန်ကောက မြင်လျှင် လေချွန်ကာ “အဖိုးကြီး အိုင်ဗင်ဟေ့။ သူနဲ့အတူ ဒါဗီးဒေါ့လဲ ပါလာတယ်” ဟု ပြော လိုက်သည်။

အားလုံးပင် ဇွန်းများကိုချကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လျှိုဆီသို့ လှည့်ကြည့်ကြ သည်။

“အေးလေကွာ။ ဒို့ကို ကြိမ်တို့ပေးရအောင် ရောက်လာတာပေါ့။ ငါတော့ တော်ပြီ။ မင်းတို့သာ ဒီနေရာမှာရပ်နေပြီး သူ့ ကိုကြည့်နေကြ။ ငါတော့ သူ့ကြည့်ရ မှာ ရှက်တယ်” ဟု ဒပ်ဆော့က ဆိုသည်။

အားလုံးက သူ့ကိုလက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ဝမ်းသာသွား သည်။ ယောက်ျားတသိုက်ကား မျက်နှာများ နေလောင်နေကြသည်။ နေပူဒဏ်ကို ခံကာ လယ်ထဲဆင်း၍ ထွန်ကြရသဖြင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မိန်းမပျိုအိုတသိုက်ကား မျက် နှာများ နီကြန့်ကြန့်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လည်း ပင်ပန်းကြဟန်တူသည်။ သို့သော် ယောက်ျားများလောက်ကား နေလောင်ခံကြရဟန် မတူ။ သူတို့သည် လက်ကိုင်ပုဝါ ကလေးများ ခေါင်းပေါ်အုပ်ကာ အလုပ်လုပ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မျက်စိကလေး တဝိုက်သာ မြင်သာရုံလှုပ်ထားကြသည်။ မျက်နှာသိများကိုကြည့်ကာ ဒါဗီးဒေါ့က ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့တော့ကို ကောင်းကောင်း သိသလိုသည်။ သူတို့ကလည်း ဒါဗီးဒေါ့နှင့် ရင်းနှီးသလိုသည်။ သူတို့သည် ဒါဗီးဒေါ့ ရောက်လာသည်ကို ဝမ်းပမ်း တသာ ကြိုဆိုကြသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကား စုပေါင်းလယ်ယာစခန်း ရောက်လာမှ တမျိုး အားတက်လာသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျို။ ကျုပ်ဘို့ စားစရာ ကျန်သေးရဲ့လား”

“ရဲဘော်ကြီး ထွက်လာတာ အတော်ကြာကြာနေသိုလား။ ဒီလိုဆိုရင်လဲ သိပ် ဆာနေပြီပို့ ကောင်းကောင်း ရှာကျေးရမှာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်လား” ပြန်နစ်ရှန်ကောက ပြောလိုက်လျှင် အားလုံးရယ်ကြသည်။

“အတော်ကြာ နေမှာပေါ့ဗျ” ဒါဗီးဒေါ့က ရယ်မောကာ ပြောသည်။ ဒပ်ဆော့သည် အသံဩကြီးဖြင့် စားဖို့မှူးကို အော်၍ခေါ်သည်။

“ဗျို ရိက္ခာမူး။ သူ့ ကိုလဲ ကျုပ်တို့ကျွေးမွေးတဲ့အတိုင်း ရိက္ခာအပြည့်အဝပေး
လိုက်ဗျို။ ကံစားဖို့မူးရေ၊ ယာဂုကောင်းကောင်း တပန်းကန် ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဒါပီးဒေါ့သည် စားပွဲသို့ဝင်ကာ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်သည်။ ယောက်ျားများ
ကား သူ့ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ မိန်းမများကား ရှက်
ကြောက်ကာ လက်ဖျားကလေးများကိုသာ ကမ်းလင့်၍ မဆွဲချင်ဆွဲချင် အမှုအရာဖြင့်
နှုတ်ဆက်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဒါပီးဒေါ့၏ ဖော်ရွေမှုကို သဘောကျကြသည်။
သူတို့နှင့် တရွာတည်းသားဖြစ်ကြသော ကော့ဆက်ကြီးများသည် သူတို့ကို အဖက်
မတန်သလို သဘောထားခဲ့ကြသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မှုကား ဝေလောဝေ။

ဒပိပဆော့သည် ဒါပီးဒေါ့၏ အနားတွင် ကပ်၍ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ” ဟု သူက စကားစသည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ဖောက်ဖျက်ချင်း မဆဲနဲ့နော်”

“ဆဲဆိုလာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဖူးဗျ။ လုံးလုံး မဆဲလို့မဆူလိုတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဖူး။ နဲ့နဲ့
ပါးပါးတော့ ဆူရပူရမှာတဲ။ ဒါပေမယ့် ခုနေတော့ ဘာမှ မဆူနဲ့အုံး။ စားချိန်
သောက်ချိန် မဟုတ်လားဗျ။ အားရပါးရ စားကြပါစေအုံး”

“ကျွန်တော် စောင့်နိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နဲ့တော့ အ
လုပ်စကား ပြောကြရမိမယ်။ ဒီစားပွဲမှာတော့ မပြောသေးပါဘူး။ ပြီးမှ ပြောတာ
ပေါ့” ဒါပီးဒေါ့ က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောသည်။

“အေးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ရှည်ကြမူပေါ့” ဒပိပဆော့က ဒါပီးဒေါ့၏ သံ
ယောင်အတိုင်းလိုက်၍ ပြောပြီးနောက် ဇွန်းကိုကောက်၍ ကိုင်လိုက်သည်။ အားလုံး
က သူ့ ကိုကြည့်၍ ရယ်မောကြသည်။

ဒါပီးဒေါ့သည် စကားတလုံးမျှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်နေသည်။
သူ့ ဘေးက မိတ်ဆွေများ၏အသံကိုလည်း မကြားရတော့။ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံကိုသာ
ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ စိတ်ထဲ၌ သူ့ ကို တစုံတယောက်က စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ
သည်ဟုထင်ကာ မလုံမလဲဖြစ်နေသည်။ ယာဂုတပန်းကန်ကို အားရပါးရ စားလိုက်
သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်ရက်အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် အားရပါးရ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်
စားသောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စားပြီး၍ ခေါင်းမောလိုက်လျှင် စားပွဲတဖက်မှ
မိန်းမပျိုလေးတယောက်က သူ့ အားစူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မိန်းမ
ပျိုလေး၏ မျက်လုံးအစုကား အချစ်ရည်များ လဲ နေကြသည်ဟု သူထင်သည်။ သူ့
ကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်မျှော်ကာ အပျောက် မခံနိုင်လောက်အောင်ပင်
စူးစိုက်၍ကြည့်နေသည်။ ပါးစပ်က မပြောသော်လည်း သူ့ မျက်စိက ချစ်ခင် နှစ်သက်
ကြောင်း ပြောနေသည်။ ဒါပီးဒေါ့ကား ထိုခေတွင် ဘာလုပ်ရ ကိုင်ရမှန်း မသိ
အောင် စိတ်ရှုပ်သွားလေသည်။

ထိုမိန်းမပျိုကလေးကား ဆယ်ခုနစ်နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် တောင်တင်းသည်။ ဖျတ်လတ်သည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ယခင်က လည်း ကျေးရွာဆိုဗိမာန် အစည်းအဝေးတွင်လည်းကောင်း၊ လမ်း၌လည်းကောင်း တွေ့ဘူးသည်။ ထိုအခါကတည်းက မိန်းကလေးသည် သူ့ကိုပြုံးချိုသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ခဲ့ဘူးသည်။ သို့သော် အရှက်ကပုံးလှမ်းနေသဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပြုံးရရှာ။ သူ့ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်ကိုလည်း ဒါဗီးဒေါ့ သတိထားမိသည်။ ယခု ကား သူ့ အကြည့်သည် ပို၍ ရဲတင်းလာသည်။ ပို၍ ရင့်ကျက်လာသည်။ ပို၍ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်လာသည်။

‘အပြုံးပိုင်ရှင် ကလေးမလေးရယ်၊ မင်းနှယ် ဘယ်ကများ ပေါ်လာရတာလဲ။ မင်းအတွက် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’ ဒါဗီးဒေါ့သည် ရှက်သွေးဖြန်းနေသော မိန်းက လေး၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ တကိုယ်တည်း ပြောမိသည်။ ‘ငါ့ကိုမှ ဘာလို့ မျက်စိကျနေ ရတာလဲ မိန်းကလေးရယ်။ မင်းနောက်ကို ကာလသား လှုပ်လှုပ်ရှုပ်ရှုပ်ကလေးတွေ တပြု ကြီးလိုက်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ မင်းအချစ်ဟာ မျက်စိမရှိတော့ဘူးလား။ ငါဟာ မင်းထက် အသက်တစ်ကြီးတယ်။ ရုပ်ကလဲ မလှဘူး။ ရွှေသွားတွေလဲ မရှိဘူး။ အင်း၊ ဒါတွေကို မင်း မမြင်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။ မင်းကို ငါ အလိုမရှိပါဘူး ဗာယာရယ်’ ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်ထဲတွင် တကိုယ်တည်း ညည်းမိလေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့က သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်သည်တွင် ဗာယာသည် မျက်လွှာကိုချလိုက် လေသည်။ ထိုနောက် ရှက်သွေးဖြာကာ တုန်ယင်စွာပင် ဂါဝန်ကို ဆုပ်ချေ ကစားနေ သည်။ ဗာယာ၏ အမူအရာကို အားလုံးလိုလိုပင် ရိပ်မိကြလေသည်။ ဗာယာကား သူ့ ရင်ထဲ ဝမ်းထဲတွင် ရှိနေသည်တို့ကို မြို့ထိပ်၍မထားနိုင်ရှာ။ သနားစရာ ကောင်းလှ အောင်ပင် အချစ်၏စေတနာကို ခံနေရရှာလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အားလုံးက ပိုင်း၍ဂရုစိုက်ကာ ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအ ခိုက် မိတ်ဒန်နီကော့က နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကလဲ ကောင်မလေးကို ဒါလောက်မကြည့်နဲ့ဗျာ။ သူ့ ခမျာ ရှက် သွားရောပေါ့။ ဟဲ့ ဗာယာ၊ နင်လဲ ပန်းကန်တွေ သွားပြီး ဆေးချေ။ ဒါမှ နင် စိတ်ငြိမ် သွားမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မလေး စိတ်ငြိမ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ မြင်လှည်း မောင်းတဲ့ ကလေးမလေးဗျ။ တချိန်လုံး ကျုပ်ကို မေးနေတာဘဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်တော့ ဧရာမလဲ။ ဘယ်တော့ရောက်မလဲနဲ့။ နားကို ပူနေတာဘဲ။ ‘ဟဲ့၊ သူလာမယ်ဟာ ငါ ဘယ်နှယ်လိုလှုပ်ပြီး သိပ်မလဲဟဲ’ လို့ ငေါက်လွတ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ မရပါဘူးဗျာ။ နဂျီကောင်လို့ဘဲ တဂျီဂျီ ဂျီတိုက်ပြီး မေးနေတော့တာပါဘဲ”

ဗာယာသည် မြင်းလှည်းဆီသို့ တွက်သွားရင်း မိတ်ဒန်နီကော့ကို စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး မျက်စောင်ဆိုး၍ ကြည့်သွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ပြောသွား သေးသည်။

ဗုဒ္ဓကဏ္ဍ

“ဦးလေးနော်၊ ဦးလေးမဟုတ်တာတွေချည်း လျှောက်ပြောနေတာဘဲ”ဟု သံကုန်ဟစ်၍ အော်ပြောသေးသည်။

ထိုအခါ အားလုံးက ဝါးလုံးကဲ့ ရယ်ကြလေသည်။

“ဟိုနား၊ ရောက်သွားမှ အရှက်ပြေ ကာကွယ်နေတာဗျ”ဟု ဒပ်ပဆော့က ပြောသည်။

“အိုဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလဲ မိန်းကလေးတယောက်ကို ဘာကြောင့် စချင် ပြောင်ချင်ရတာလဲ။ သူ့ ဖာသာသူ နေပါစေ”ဒါဗီးဒေါ့က ဟန်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သူ့ အကြောင်းကို မသိပါဘူး” မိတ်ဒန်နီကော့က အကုန်တက်လာ ပြန်သည်။ “ခင်ဗျားရှေ့မှာမို့ ငြိမ်နေတာဗျ။ ခင်ဗျားမရှိနှင့် ကျုပ်တို့ထဲက တယောက်ယောက်တော့ အကိတ်ခံရပြီ။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ဗျ။ တွေ့လား၊ ခုဘ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားသွားလိုက်တာ တကယ် တောင်ဆိတ်မလေး ကျနေတာဘဲဗျာ”

လယ်ထွန်တဖွဲ့လုံးကား ဗာယာအကြောင်းကို သိနေကြသည်။ ဗာယာသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို အလမ်းမရချစ်နေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဒါဗီးဒေါ့ကိုယ်တိုင် ယခုမှ သိရသည်။ ဤမိန်းကလေး၏ အချစ်လောက်မျှနှင့်ကား ဒါဗီးဒေါ့၏ စိတ်ကို ယိုဖိတ်အောင် မတတ်နိုင်။ ဗာယာ အစား အခြားမျက်လုံးတစ်စုံသာ ယခုကဲ့သို့ အချစ်ရည်ရွှမ်းနေသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လျှင် တမျိုး စဉ်းစားစရာရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဒါဗီးဒေါ့သည် စကားဝိုင်းကို ဖြတ်လိုက်သည်။ “စားဖို့မှူးကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ ဟောဒီဇွန်းကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ့ကြောင့် ကောင်းကောင်း ကော်ခပ်စားရတာဗျ

“ဒီလိုဆိုလဲ တော် လက်နဲ့ ပါးစပ်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ဘို့ မမေ့နဲ့အုံးရှင့်” စားဖို့မှူး မိန်းမကြီးက အရွှန်းဝင်၍ ဖောက်သည်။ စားဖို့မှူးသည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။

တထောင့်က ထလာ၍ ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် အသံကြားရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကျားကိုးစီးစား၍ မကုန်သည့် စားဖို့မှူးကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒီအဖွားကြီးကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကရလာသလဲ” ဒပ်ပဆော့အား တိုးတိုးမေးကြည့်သည်။

“အိုဗျာ၊ တာဂန်ရော့ သံမဏိစက်ရုံက ကျုပ်တို့တို့ တမင်အော်ဒါလုပ်လိုက်ရတာပေါ့ဗျ” ရီကွာမှူးက သူ့ အစားဝင်၍ ဖြေသည်။

“အေးဗျာ၊ အရင်က တခါမှ မမြင်ဘူးဘူး” ဒါဗီးဒေါ့ကား အံ့အားသင့်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် စားဖို့မှူးဘက်သို့လှည့်ကာ “အင်း၊ အမေ့လို ဂိုက်ကြီးဆိုက်ကြီးကို မမြင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အပြစ်ဘဲ အမေရေ့”ဟု ရယ်စရာ ပြောလိုက်သည်။

“အမယ်လေးတော် ‘အမေ’ တဲ့။ ကျုပ်က ခုမှ လေးဆယ်ခုနစ်ရှိသေးတယ်။ ဘယ်နှယ် တော် အမေ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အရင်တုန်းက မတွေ့မိဘူးဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ကျုပ်က ဆောင်းတိုင်းဆိုရင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တာ မဟုတ်ဖူးတော်ရဲ့။ ကျုပ်လို ဂင်တိုတို့ ပုကုကုနဲ့ နှင်းတောထဲလမ်းလျှောက်လို့ ကောင်းတာ မဟုတ်ဖူး။ နှစ်လမ်းလောက်ရှေ့လိုက်တာနဲ့ စွပ်ကန်မြုပ်သွားမှာ။ ကျုပ်က ကုလားအုတ်လိုက်။ ခြေ သိပ်ခိုင်တာ မဟုတ်ဖူးတော်။ နှင်းစဲပြီး ပုလားပြီဆိုရင်တော့ ထမင်းချက်ရအောင် အိမ်ထဲက ထွက်လာတော့တာပါ။ ကျုပ်နဲ့သာ နေလိုက်တော့ ထမင်းမဝတ်ဖူးမှတ်။ ဆာရင် ကျုပ်ကိုသာ တောင်းလိုက်။ ကျုပ် နာမယ် ဒါယာ ကူပရီယာနီဗာတဲ့။ မှတ်ထား။”

“ဒါယာနဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်တော်လဲ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်” ဒါဗီးဒေါက် ခြေဖျားကိုထောက်ပြီးလျှင် ခေါင်းငုံ့၍ အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

“အိုတော် မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေပြန်ပြီ။ ကဲပါ ခွက်ပေးပါ။ နို့ချဉ် တခွက် လောက်သောက်ဖို့ ပေးရအုံးမယ်” စားဖို့မှူးက ဒါဗီးဒေါက်၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာကို သဘောတူသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း နို့ချဉ်ခွက်ကို ပြန်၍ပေးသည့်အခါ ကိုယ်ကို ပေရိုရိုရို ထားကာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ကမ်းလင့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မှာ နှလုံးသိပ်မကောင်းဘူးတဲ့။ ဆရာဝန်က ပြောတာဘဲ။ နှလုံး အားနဲ့တယ်ဆိုဘဲ။ စားဖို့မှူးဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့တော်ရဲ့။ အိုးကြီး ခွက်ကြီး ကိုင်လိုက် မလိုက်တဲ့အခါ သိပ်မောတာဘဲ။ ဒါပေမယ့်လဲ ရဲဘော်ကြီး ဒါဗီးဒေါက်ရယ် ကျုပ်အဖို့ ထွန်တဲ့နေရာမှာလဲ သင့်တော်သလားဆိုတော့ အလကားဘဲတော်ရဲ့။ ကျုပ်လုပ်စရာ အလုပ်ကို မရှိဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ ဒီအဖွားကြီး အမြတ် နှလုံး အားနဲ့တယ်ပြောနေတာဘဲ။ ဒါနဲ့ဘဲ လင်သုံးယောက် သေသွားကြပြီ။ ကော့ဆက်သုံးယောက်ရှိပြီဗျ။ သူ့သတ်ပစ်တာ။ အခု စတုတ္ထတယောက်ကြည့်နေတယ်။ ဒီတခါတော့ ဘယ်သူမှ မစရဲကြဘူး။ ဒီအဖွားကြီး ပီသတ်မှာကြောက်တာနဲ့ သူ့ အနား ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲကြဘူးဗျ” ဒပ်ဗဆော့က ဝင်၍ ပြောသည်။

“ဟဲ့ ကျောက်ပေါက်မနဲ့ လူလိမ် လူညာ၊ ကျုပ်လင်သုံးယောက် သူတို့ဖာသာ သူတို့ အသင်ယာလို့ သေကြတာ။ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကျုပ်လင်တွေက ပိုးဟပ်ဖြူလေးတွေ တော်ရဲ့။ ဘုရားသခင်အလိုတော်ကျအတိုင်း ဖြစ်ရတာ။ ကျုပ်က ဘုရားသခင်ကို အပြစ်ဖို့နေရအုံးမှာတဲ့လား”

“ဒါပေမယ့် အဖွားကြီးဘဲ သူတို့ကို သတ်ပစ်တာဘဲ မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုလုပ် သတ်ရမှာလဲဟဲ့”

“ဒါတော့ အဖွားသိတာပေါ့ဗျာ”

“ဟဲ့ သေနာကောင်။ စကားကောင်းပြောပါဟဲ့”

“ဒါ စကားကောင်းဘဲဗျ။ ဟုတ်တာပြောတာဘဲ။ အဖွားက ကျွဲမြီးတိုရန်
ကော။ အမယ်လေး အဖွားနွယ် လူတိုင်းသိတယ်။ အဖွားက မျှီမတတ် ချစ်လိုက်တာ။
ဟော သူတို့တတွေ တယောက်ပြီးတယောက် သေကုန်ကြရော”

“နင်နော် သေနာကျလေး။ အလောင်းကောင်လေး”

“ကျုပ် ကျိန်ပြောဆို ပြောပါမယ်ဗျာ။ မနှစ်က ဗိုလ်ဇိယာ သေတာ ဘာ
ကြောင့်လဲ။ ခင်ဗျားဆီ ခဏ ခဏလာတယ် မဟုတ်လား”

စကားမဆုံးမီပင် ဒပ်ဗဆော့မှာ သုတ်ခြေတင် ပြေးရသည်။ အကြောင်းမှာ
သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ထင်းချောင်းတမူကျလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒပ်ဗဆော့သည်
ထိုင်ခုံကိုစကျိန်လွှားကာ လွတ်ရာသို့ ပြေးသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒန်အိုးတလုံး
သူ့ခေါင်းထက်သို့ ဝဲပုံကျလာပြန်သည်။

“သတိထားပစ်ပါဗျာ။ ခင်ဗျားလုပ်ချင်သလိုလုပ်။ ဒါပေမယ့် မြေအိုးတွေ
တော့ ကွဲကုန်ပါမယ်။ အိုးတွေကဲ့ရင် ခင်ဗျားလုပ်ခထဲက အလျော်တောင်းမှာဗျား။
အရှက်ပြေလည်းနောက်သွားပြီးပုန်းနေချည်။ ခင်ဗျားလင်သုံးယောက်တော့ သင်းချိုင်း
ရောက်သွားတာ အမှန်ဘဲ။ အလကား ကျုပ်ကို ဒေါသဖြစ်နေ”

ဒါဗီးဒေါသည် အခြေအနေကို ထိန်းမရဘဲ ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

“နေတိုင်းပါဘဲဗျာ။ ထမင်းစားချိန်ဆိုရင် အဲဒီလိုပုံမျိုးတွေ့ရတာပါဘဲ။ အဂါ
ဖွန်ဆိုရင် ဒါယာ့ လက်သီးကြောင့် သူ့မျက်လုံး တပတ်လောက် ဖူးရောင် ညှိမနေ
တယ်”

မိတ်ဒန်ဒီကော့က ဒါဗီးဒေါအား အခြေအနေများကိုရှင်းပြသည်။

“ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဗိုဒဆန်ထွန်စက်ကြီးဘဲဗျ။ မိန်းမမူ မဟုတ်တာဘဲဟာ”

ဒပ်ဗဆော့က ဆက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်သာ လူလွတ်ဆိုရင်တော့ သူ့ ကို အလိုချင်သား။ ဒါပေမယ့် တပတ်
ဘဲ ပေါင်းချင်တယ်။ နောက်တော့ ထွက်ပြေးရမှာဘဲ။ ကျုပ်လဲ တပတ်ထက်ခံမှာ
မဟုတ်ဖူးဗျ။ ခုနေတော့ သေကလဲ မသေချင်သေးဘူး။ ပြည်တွင်းစစ်ကို ကျော်
လွှားပြီးတောင် အသက်ရှင်လာသေးရင် မိန်းမတယောက်နဲ့ တွေ့တော့မှ ဘာလို့ အ
သေခံရမလဲဗျ။ သူ့ ကိုတော့ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းချက်ကျွေးတဲ့အတွက် ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“သူ့ပြောတာ မယုံနဲ့ ရဲတော်ကြီးဒါဗီးဒေါ။ စကားကောင်း တခါမှ မပြော
ဘူး။ ဒီလိုစကားမျိုး တနေ့မပြောရရင် ထမင်းစားလို့မဝင်ဘူး”

ဒါယာသည် ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်ရုံသာသည်။

စားသောက်ပြီး၍ အပန်းဖြေပြီးကြလျှင် လယ်အကြောင်း၊ ယာအကြောင်းထို့
ကို ဒါဗီးဒေါက မေးသည်။

“ထွန်စရာ ဘယ်လောက် ကျန်သေးသလဲ”

“အများကြီးပဗျာ” ဒပ်ပဆော့က မဖြေချင် ဖြေချင် ဖြေသည်။ “ကေ တရဒ ငါးဆယ်ကျော်လောက်ကျန်သေးတယ်။ မနေ့က တရဒငါးဆယ်ရှင်ကျန်တယ်”

“မဆိုးပါဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားဘာလုပ်သလဲ။ စားဖို့မူးနဲ့ဘဲ ခုလိုရယ်မော ပြော ဆိုနေတာဘဲလား”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ”

“ဒုတိယအဖွဲ့၊ တတိယအဖွဲ့တို့ဟာ အစောကြီး ထွန်လို့ ပြီးနေနှင့်ကြပြီ။ ခင် ဗျားတို့ ဘာကြောင့်နေ့နောက်ကျနေရတာလဲ”

“ဒါဖြင့်လဲ ဒီညနေ အားလုံးကို ခေါ်ပြီး မေးကြည့်ပါလားဗျ။ သေသေချာ ချာ သိရတာပေါ့။ ကဲ ခုတော့ ကျုပ်လဲ ထွန်ရအောင် သွားလိုက်အုံးမယ်”

ဒပ်ပဆော့၏ အကြံမဆိုးဟု ဒါဗီးဒေါ့ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သဘောတူ လိုက်သည်။ တဖန် မိတ်ဒန်နီကော့ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ကျုပ်ကို ဘယ်နှားပေးမလဲ” ဟု မေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော့် နွားတွေယူပေးဗျ။ နွားကောင်းတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ အနားယူနေကြတယ်”

“အနားယူနေကြတယ်။ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ဟာက ဘယ်လိုလဲ”

“သူတို့လဲ ပန်းနေပြီဗျာ။ ထွန်ကြောင်းထဲဘဲ ခွေလဲပြီး မထကြတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ စားကျက်ဆီ ကျောင်းသွား ရတာဘဲ။ ရေကန်လေးရဲ့ ဟိုဖက်က စားကျက်မှာ အစာကောင်းကောင်းပေါတယ်ဗျ။ သင်းတို့ ဝအောင် အီအောင် စားကြပစေအုံး။ ဒီထဆောင်း ပြီးကတည်းက ပိန်လို့လာတယ်။ ခုဆိုတော့ နေ့တိုင်းလယ်ထဲဆင်းနေကြ ရတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့။ ထွန်တုံးကိုတောင် ကောင်းကောင်း မရုန်းနိုင်ကြဘူး။ အ ခြား နွားပျိုတွေနဲ့ တွဲပေးပါသေးတယ်။ မစွန်ဘူးဗျ။ အတိုင်အဖောက် မညှိဘူး။ ရဲဘော်ဒါဗီးဒေါ့တော့ မိတ်ဒန်နီကော့ရဲ့ နွားတွေနဲ့ထွန်ပေတော့။ သူကလဲ ခင်ဗျား ကို ကောင်းကောင်းပြပေးလိမ့်မယ်”

“သူကတော့ ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“သူ အိမ်ကိနစ်ရက်လောက်ပြန်မလို့တဲ့။ သူ့ မိန်းမ အိပ်ရာထဲလဲနေဆိုတဲ့။ လဲစရာ အဝတ်တောင် မပေးလိုက်နိုင်ဘူး။ သူ့ ကိုသာ ပြန်လာခဲ့ဖို့ ခေါ်သတဲ့”

“ဟုတ်လား။ သူ့ ကိုပါ အနားပေးလိုက်သလားလို့ ထင်လို့ပါဗျာ။ ခင်ဗျား တို့ တတွေလဲ အားလုံးဒီလာပြီး အပန်းဖြေနေကြသလိုဘဲ။ ကျုပ်တော့ ဒီတိုင်းမြင် နေတာဘဲ”

ဒပ်ပဆော့က အဖွဲ့သားများကို မျက်စစ်ပြလိုက်လျှင် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကာ ကိုယ်နှားကိုယ်မောင်းချီလယ်ထဲသို့ ဆင်းကြလေသည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျားအချိန်တွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် နွားတရွှင်းကို ထွန်တုံးမှဖြုတ်၍ လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့ တကိုယ်လုံးကား ချွေးရွှံ့နေသည်။ ထယ်ကြောင်း အစပ်တွင် ထိုင်ကာ ချွေးသုတ်ရင်း ဒါဗီးဒေါ့သည် စီးကရက်တလိပ် လိပ်သည်။ သူ့ လက်များကား တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုအခါတွင်မှဘယ်မျှပင်ပန်းကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ ခါးကလည်း အနည်းငယ် ကိုက်သည်။ ဒူးဆစ်တွင်လည်း မျက်ကနဲ ဖြစ်လာသည်။ လက်များက တုန်ယင်လာပြီဆိုတော့ အဖိုးကြီးနှင့်တူလာသည်။

“နွားတွေ ဒီလိုလွှတ်ထားလိုက်တော့ မနက်မှာ ရှာလို့တွေ့ပါမလား” ဗာယာကို မေးကြည့်သည်။

ဗာယာသည် သူ့ ရွှေတည့်တည့်တွင်ရပ်နေသည်။ ဗာယာက မျက်နှာထက်တွင် လှမ်းထားသော လက်ကိုင်ပုဝါကိုဖယ်ရှားကာ

“နက်ဖြန်မနက်မှ ရအောင်ရှာတာပေါ့။ ဒီကောင်တွေ ဝေးဝေးမသွားပါဘူး” ဟုဖြေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ကာ စီးကရက်ကို အားရပါးရရှိနေသည်။ သူ့ ရွှေတည့်တည့်တွင် ရှိနေသော မိန်းကလေးကိုမကြည့်လို။ ဗာယာလည်း ပင်ပန်း နှမ်းနယ် ရှိလာသည်။ သို့သော် သူ့ မျက်နှာကား ဝင်းပနေလေသည်။

“ရှင်က နွားတွေကိုရော ကျမကိုပါ နှင်ထုတ်ချင်တာလား။ ကောင်းကောင်းအနားယူချင်တယ် ထင်တယ်”

“ငါလဲ ပင်ပန်းတာပါဘဲကွာ”

“ရှင်အဘို့တော့အစာအနားယူဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဦးလေးမိတ်ဒန်နိုကော့ဆိုရင် ကောင်းကောင်းအနားယူတယ်။ နွားတွေကိုလဲ သူများထက်ပိုပြီး အနားပေးတယ်။ ရှင်ကတော့ မောမှာပေါ့၊ အကျင့်မှ မရှိသေးတာ”

ဆက်တိုက်ပင် သူ့ ပါးစပ်က ကြင်နာယုယသံ ထွက်လုထွက်ခင် ဖြစ်သွားသည်ကို မနည်းပင် တားဆီးလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်။ အကျင့်မရသေးဘူး”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုင်ရာမှ မထချင်ထချင် ထကာ စခန်းဆီသို့ လှမ်းသည်။ ဗာယာလည်း သူ့ နောက်က ထက်ကြပ်လိုက်လာသည်။ မကြာမီဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဖြစ်လာသည်။ ဒါဗီးဒေါ့၏ ဗယ်ဘက်လက်ထဲတွင် စွပ်ကျယ်စုတ် တခု ကိုင်ထားသည်။ ထိုနေ့ညနေက ထွန်ထိုးကို မလိုက် ရှေ့လိုက်လုပ်ရင်း စွပ်ကျယ်နှင့်ညှိကာ ပြုသွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကား အတော်ကလေးပူသောနေ့ဖြစ်သည်။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီမပါဘဲလည်း ထွန်တုံးပေါ် တည်နေလုံး နေ၍မဖြစ်၊ ထို့ကြောင့် ဝတ်ထားရခြင်း ဖြစ် သည်။ စွပ်ကျယ်စုတ်သွားသဖြင့် ဗာယာအား ချုပ်စရာအပ်ပါသလားဟုမေးသည်။ ဗာယာတွင် မပါလှ။ ထို့ကြောင့် စခန်းဆီသို့ ပြန်လာသည်။ စခန်းနှင့်ကား နှစ်မိုင်ခန့် ဝေး

သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ “အင်း သွားမှဖြစ်မှာဘဲ” ဟု ညည်းညည်း ည။ည။ ဆိုကာ “ဒီမယ် ဗာယာ၊ မင်း ဒီကစောင့်နေ။ ငါ့ခန်းကို ပြန်အုံးမယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီစွပ်ကျယ်ပေါ်ကွာ။ ဟိုမှာကျန်ခဲ့တဲ့အင်္ကျီနဲ့ လဲရမှာပေါ့”

“အင်္ကျီကြီးနဲ့ဆို သိပ်အိုက်နေမှာပေါ့ရှင်”

“မထူးပါဘူးကွာ အိုက်တာချည်းပါဘိ”

‘ခက်လိုက်တာနော်။’ ဒီကောင်မလေးတွေ အင်္ကျီမပါဘဲသွားရမှာ သိပ်ခက်တာ ဘဲ’ သူ့ ရင်ဘတ်၊ သူ့ ဗိုက်တို့တွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသည်ကို အမြင်မခံလို။ ရင် ပတ်ပေါ် ထိုးထားသည့် အရုပ်များကား သိမ်မွေ့ ကြပါသည်။ သို့ငြားလည်း မိန်း ကလေးတယောက် ကြည့်ရှုလို့ မကောင်းဟုထင်သည်။ ရေတပ်သားဘဝက ရခဲ့သော အမွေဖြစ်သည်။ ရင်ပတ်ပေါ်က အရုပ်နှစ်ခုမှာ ဂျိုးရုပ်များဖြစ်ကြသည်။ သူ့ ခန္ဓာ ကိုယ် လှုပ်ရှားတိုင်း ဂျိုးရုပ်များကလည်း လှုပ်ရှားကြသည်။ ဂျိုးရုပ်ကောင်သည် နှုတ် ခမ်းချင်းတေ့ကာ နှမ်းကြသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုက်ပေါ်ရှိအရုပ်ကား အနည်းငယ်ဆိုးလှ သည်။ ထိုအရုပ် အထိုးခံရဘို့ သူ့ ရဲ့ဘော်များက သူ့ ကိုအရက်မူးအောင်တိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးမဆိုထားဘိ ယောက်ျားချင်းပင် မျက်စိရှက်စရာကောင်းသည့် အရုပ် ဖြစ် သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ပြည်သူ့ ရေချိုးခန်းများကို ဒါဗီးဒေါ့ရှောင်သည်။ ဆေးစစ် စရာရှိလျှင်လည်း ယောက်ျားဆရာဝန်များကိုသာ အစစ်ခံသည်။

တပ်ကထွက်လျှင် စက်ရုံ၌အလုပ်လုပ်သည့်အခါ ဗိုက်ကဆေးမင်ကြောင်ကြောင့် ဒုက္ခတွေ့ရသေးသည်။ ထိုအခါတွင်ကား ပြည်သူ့ ရေချိုးခန်းသို့ အားတင်း၍သွား ရအောင် မနည်းပင် သတ္တိမေးထားရသည်။ တခါတွင်မူ သူ့နှင့်အတူရေချိုးနေသော ခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့်လူဝကြီးတယောက်သည် သူ့ အရုပ်ကိုမြင်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့၍ ထွက်သွားဘူးသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ရေချိုးခန်းသို့သွား၍ ဗိမံမယူတော့။ ယခုလည်း ဗာယာမြင်သွားမည်ကို တွေး၍ပူနေသည်။ ထို့ကြောင့် စွပ်ကျယ် စုတ်နှင့် ကာကွယ်ထားရသည်။

“နှားတော့ကိုစားကျက်ဘက်မောင်းထုတ်လိုက်ပါ။ ငါ့ခဏသွားချည်အုံးမယ်” ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာနှင့်အတူ ဆက်၍မထွန်ရဲတော့။

သို့ရာတွင် ဗာယာကား သူ့ စိတ်ကူးနှင့်သူ တမျိုးအဓိပ္ပာယ် ကောက်သည်။ လူရိုးကြီးသည် အင်္ကျီကိုယ်တုံးလုံးနှင့်ဖြစ်သဖြင့် သူ့ ကို ရှက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါဗီးဒေါ့ ကိုယ်စား သူဝင် စခန်းသို့ပြေးကာ အင်္ကျီယူပေးမည်ဟု စိတ်ကူး၍ ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“အို၊ ကျမ သွားယူပေးမယ်။ ရှင်ထက်တော့ မြန်မှာဘဲ”

ဒါဗီးဒေါ့ပါးစပ်က တခွန်းမျှမဟာမီ ဗာယာသည် ငှက်မလေး၏အဟုန်ဖြင့် တ ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။ လယ်ကွင်းများကို ကျော်လွှားကာ ပြေးရင်း စိတ် ကူးထဲတွင် ချစ်သူကို မျက်နှာလုပ်လိုက်ရလျှင် ကျေးဇူးစကား တခွန်းတော့ တုံ့ပြန်

ကောင်းသည်ဟု ကြည့်နူးနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ကာ အပြေးစိုင်းလေသည်။

ဒါဗီးဒေါသည် မိန်းကလေးကို အတော်ကြာ စောင့်နေရသည်။ ထို နောက် နွားများကို ထွန်းတုံးမြုတ်ကာ လယ်ထဲ၌ လျှောက်နေသည်။ ကြာကြာ မ လျှောက်နိုင်။ လဲလျောင်းချင်လာသဖြင့် ကျောခင်းလိုက်ရာ ပင်ပန်းထားသည့် ဒဏ် ကြောင့် ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ မျက်နှာပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ဝဲနေသဖြင့် လန့်နိုးလာသည်။ မျက် လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ မျက်နှာထက်တွင် တစ်ခပ်ခပ်ရယ်နေသော ဗာယာကို တွေ့ရသည်။ ဗာယာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးသည် တသိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ သည် ဗာယာ၏ လက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဗာယာကား နည်းနည်း လေးမှ မရုန်း။ ဒူးထောက်၍ပင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တုန်ယင်သောအသံဖြင့်

“ထတော့လေ။ ရှင်အင်္ကျီ ယူခဲပြီ” ဟု တိုးတိုးသက်သာ လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

ထိုအခါ ဒါဗီးဒေါ့က ဗာယာ၏လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ လက်နှစ်ဖက်သည် ဗာယာ၏ဒူးပေါ်သို့ တင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဗာယာ သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသည်။ သူ့ ရင်ကား တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။ သူသည် ဒါဗီးဒေါ့ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့ကား ငြိမ်ချက် သား ကောင်းလှသည်။ သူ့ မျက်နှာကား တည်ငြိမ်လှသည်။ သို့နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက် သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း ဒါဗီးဒေါ့က ထိန်းသိမ်းနေသည်။ သူ့ နှာခေါင်းဝသို့ ဗာယာ၏ ခန္ဓာကိုယ်က အနံ့ အသက်များ တိုးဝင်ကြသည်။ ပျိုမြစ် နုနယ်သော ရနံ့ တို့သည် အတားအဆီးမရှိ တိုးဝင်ကြသည်။

‘တယ်လဲမေးတဲ့ ကလေးမလေးဘဲ’ ဟု တကိုယ်တည်း တွေးကာ သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။ ထိုနောက် တယောက်ကိုတယောက် စိုက်၍ ကြည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် မျက်နှာလွဲကာ အင်္ကျီကို ကောက်ယူ၍ ထွက်သွားလေသည်။

“ကျေးဇူးဘဲ ဗာယာ”

ဗာယာ မျှော်လင့်သည့် ကျေးဇူးစကားကိုကား ရခဲပြီ။ သို့ရာတွင် ဗာယာ့ မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲလာသည်။ သို့ရာတွင် မျက်ရည်ပေါက်များ မကျ အောင် အကြိတ်၍ ထိန်းထားသည်။ ထိန်း၍ကား မရ။ မျက်ရည်ဥတို့သည် တပေါက် ချင်း စီးဆင်းကျလာသည်။ ဗာယာသည် အသံမထွက်အောင် ငိုသည်။ အလိုမကျသည့် ကလေးငယ်တယောက်ကဲ့သို့ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချကာ ငိုသည်။ သို့ငြားလည်း ချာကန် လှည့်ထွက်သွားသော ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာ၏အပြစ်ကို မသိယောင်တကား။ သူ သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျောပေးရပ်ကာ စီးကရက် တလိပ်ကို လိပ်၍ သောက်နေ လေသည်။

ပုခံဒုာအုန်တိုက်

ဗာယာသည် စိတ်ငြိမ်အောင် ခဏမျှ ရပ်နေပြီးမှ တဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်မ နွားတွေ သွားပြီး ရုတ်ချည်မယ်”

မနည်းပင် အသံမှန်အောင် ကြိုးစား၍ ပြောရသည်။ သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့ကား ဗာယာ၏ တုန်ယင်နေသော အသံကို သတိမထားမိ။ ခေါင်းညိတ်ကာသာ အဖြေပေး လိုက်သည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ရက် တွန်ရမည်လဲဟု တွက်ချက်နေသည်။ တတိယအဖွဲ့ကို အတူအညီခေါ်လျှင် ကောင်းလေမည်လားဟုလည်း တွက်ချက်ကြည့်နေသည်။

ဗာယာကား သူနှင့်ဝေးလျှင် အားရပါးရ ငိုလေသည်။ ငိုရင်းပင် လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျက်ရည်စများကို သုတ်ပစ်ရသည်။

အပျိုဘဝတွင် သည်တကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် အချစ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပထမဆုံးအချစ်ကို သူက မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့သည်။ ဒါဗီးဒေါ့အဖွဲ့ကား အချစ်ကိစ္စတွင် မျက်စိကန်းခဲ့ဘူးသည်။ အချစ်ကိစ္စဟူ၍ တွေ့ထွေးထူးထူး မတွေ့ဘူးခဲ့။ တွေ့ဘူးပြန်လျှင်လည်း အစဉ်းစား ကြီးနေခဲ့သဖြင့် နှောင့်နှေးနေခဲ့သည်သာ များသည်။ တခါတရံ နှောင့်နှေးနေခဲ့သဖြင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရဘူးပြီ။ ဗာယာသည် နွားရုတ်ရာမှပြန်လာသည်။ ထိုအခါတွင်ကား ဗာယာ့မျက်နှာ၌ မျက်ရည်စီးကြောင်းများကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါတွင်လည်း အချစ်စိတ်ကြောင့် ကျရသည့် မျက်ရည်ပေါက်ဟု သူမထင်မိ။ မသိချက် ဆိုးရွားလှသည့် ဒါဗီးဒေါ့ပါတကား။ “ဟဲ့ ကောင်မလေး ဗာယာ။ နှင် မိနေ့ မျက်နှာမသစ်ခဲ့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

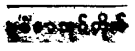
“ဘာလို့လဲ”

“ဟာ၊ နှင့်မျက်နှာက ကြောင်ချေးရုပ် ကျနေတာဘဲ။ နေ့တိုင်း မျက်နှာသစ်မှ ပေါ့ဟဲ့” သူ့ အသံကား ဩဇာသံ ပါလှသည်။

သူတို့သည် စခန်းသို့ ခြေလှမ်း မခိုင်တိုင်ဖြင့် ပြန်လာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နေဝင်စပြုနေပြီ။ အရိပ်ရည်ကြီးတို့သည် မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်သို့ ဝင်စင်း ထိုးကျလာကြကုန်သည်။ အနောက်ဖက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် တိမ်တိုက်တို့သည် ပြာနက်နေရာမှ မရမ်းရောင်၊ ထိုမှတဖန် လိမ်မော်ရောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြသည်။ အင်း သူကတော့ ငါ့အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ တုံ့ပြန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗာယာကား နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ စဉ်းစားတွေဝေနေလေသည်။

“နှက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ နေပူမယ်ထင်တယ်။ အတော်လေး တွန်ရအိုးမှာဘဲ” ဒါဗီးဒေါ့ကား နေလုံးနီနီကြီးကိုကြည့်ကာ တွေးချင်ရာ တွေးနေသည်။

တချိန်လုံးပင် ဗာယာသည် တခုခုကိုပြောရန် အချိန်ယူနေသည်။ သို့သော် သူပြောချင်သော စကားတို့သည် လည်ချောင်းထဲတွင် ပျောက်သွားကြသည်။ စခန်းနားသို့ရောက်လျှင် အားတင်းကာ ပြောချလိုက်သည်။

“ရှင် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ ကျမကိုပေးပါလား။ ပေးမယ် မဟုတ်လား” သူ့အသံသည် တောင်းပန်သံဖြစ်သည်။ တိုးတိုးသက်သာပင် လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ငြင်းလိုက်မည်ကို သူ စိုးရိမ်နေသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဒါဗီးဒေါ့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကျွန်မ ချုပ်ပေးမယ်လေ။ ချုပ်ရိုးကို မပေါ်စေရအောင် ချုပ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ လျှော်ဖွပ်လဲ ပေးမှာပေါ့”

ဒါဗီးဒေါ့က သဘောတော့သွားကာ ရယ်လိုက်သည်။ “ဟဲ့ ဒီစွပ်ကျယ်ဟာ ရိနေပြီ။ ငါ့ချွေးနဲ့ရိနေလို့ လက်နှိုးစုတ်ဖတ် လုပ်ဖို့ဘဲ ကောင်းတော့တယ်ဟဲ့။ အပ်ထိုးဘို့ နေရာတောင် မရှိတော့ဘူး”

“အိုရှင် ကျွန်မကိုပေးလိုက်ပေါ့။ ကျွန်မ စမ်းကြည့်ပါအံ့မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မလက်ရာကို ရှင် တွေ့ရမှာပေါ့” ဟု ဗာယာက ဇွတ်အတင်းသာ တောင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါဗီးဒေါ့လည်း လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“ပြောမရလဲ ယူသွားလေ။ ဒါပေမယ့် မင်းအလကား ပင်ပန်းရုံဘဲ”

သို့သော် ဒါဗီးဒေါ့၏စွပ်ကျယ်ကိုကိုင်ကာ စခန်းသို့မပြန်ရ။ အများက ဝိုင်း၍ ပြောကြဆိုကြမည်ကို သူ ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒါဗီးဒေါ့ကို တချက် မျက်လွှာဖင့်၍ ကြည့်ကာ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို ဘော်ဒီအင်္ကျီကြားသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သူ့ရင်နှင့် ကပ်ထားလိုက်ရသည့်အခါ ရင်ထဲတွင် တမျိုးအသော ခံစားလိုက်ရသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ့တကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများ ပုတက်သွားသည်ဟုလည်း သူထင်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံသည်လည်း ခြောက်သွေ့သွားသည်။ နဖူးထက်၌လည်း ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ စိုထွက်လာကြကုန်သည်။ ထိုမျှသာမက လမ်းလျှောက်ရာတွင်ပင် ခြေလှမ်းမှားလာလေသည်။ သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့ကား ထိုအမှုအရာတို့ကို ဘာမျှ မရိပ်မိလိုက်ပေ။ “ကြည့်စမ်း ဗာယာ၊ ရိက္ခာမှူးက ဒွိုက်နှုတ်ဆက်နေတယ်။ ဦးထုပ် ရမ်းပြီး နှုတ်ဆက်နေတယ်။ ဒွိုမှာဖြင့် ဒီနေ့ နံနက် ထွန်လို့ပြီးခဲ့တယ်။ သူက ဒွိုကို ချိုးကျူးနေတယ် ထင်ပါရဲ့”

ညစာစားပြီးကြလျှင် အားလုံးပေါင်းစုကာ မြင်းလှည်းများနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ မီးပုံပုံပြုလုပ်၍ အပန်းဖြေရင်း ဆေးလိပ်သောက်ကာ စကားစမြည် ပြောကြလေသည်။

“ကဲ ဘယ်နှယ်နေကြသလဲ။ ခင်ဗျား ဘာလို့ ထွန်တာနောက်ကျသလဲ။ ခင်ဗျားကတော့ ဒီနေ့ထွန်တာ သိပ်နဲတာဘဲ” ဒါဗီးဒေါ့က စကားဝိုင်းကို စ၍ဖွင့်လိုက်သည်။

“တခြားအဖွဲ့တွေက ထွန်တုံး ပိုများတယ်ဗျ”

“ဘယ်လောက်များ ပိုလို့လဲ”

“ခင်ဗျား မဆီဘူးလား။ တတိယအဖွဲ့က ထွန်တုံးလေးခု ပိုတယ်။ ပထမအဖွဲ့က နှစ်ခုပိုတယ်။ ဒီတော့ ပိုပြီးတာပေါ့ဗျ”

“ပြီးတော့ ကျုပ်တို့စီမံကိန်းကလဲ ကြီးလွန်းတယ်”

“ဘယ်လောက်များ ကြီးလို့လဲ” ဒါဗီးဒေါ့က ရယ်လိုက်သည်။

“ကေသုံးဆယ်ထားပါတော့။ ဒါလဲ များလွန်းတာတဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ် ပြီးအောင် ထွန်နိုင်မှာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားတို့ဘဲ မတ်လတုန်းက အဲဒီစီမံကိန်းကို သဘော တူခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ အခုမှ ညည်းညူနေလို့ အပိုဘဲ။ သူ့အချိုးနဲ့ သူ့ အဖွဲ့တိုင်းကို ခွဲဝေပေးခဲ့တာတဲ့”

ဒပ်ဗဆော့က လေအေးကလေးနှင့် ပြန်၍ပြောသည်။

“ဘယ်သူမှ မညည်းဘူး ဒါဗီးဒေါ့။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့မှာရတဲ့ နွားတွေက ဆောင်းတွင်းတုန်းက အစာ ကောင်းကောင်းမစားခဲ့ကြရဘူး။ ပြီးတော့ နွားစာလည်း နဲ့ပြီးရတယ်။ နွားတွေနဲ့ နွားစာတွေ စုပေါင်းလယ်ယာပိုင်လုပ်ပြီးကတဲက ဒီအတိုင်း ဖြစ်တာတဲ့။ ကျုပ်တို့မှာတော့ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူးထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ နောက်ကျနေတာ မှန်တယ်။ နွားတွေက မရုန်းနိုင်တော့ဘဲကိုးဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ ယာကုတ်တို့ စီမံကိန်းချသလို နွားစာဝေပေးတာက ညီမျှတာမဟုတ်ဖူးဗျ။ ဒါကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ကုန်တာတဲ့”

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် အကူအညီလိုရင်ပြောဗျာ။ လုဗ်ရှကင်တို့အဖွဲ့ထူ ကူလိမ့်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ” ဒါဗီးဒေါ့က တမျိုးလှည့်၍ အဖြေပေးလိုက်ပြန်သည်။

“မငြင်းပါဘူး” ဒပ်ဗဆော့က သဘောတူကြောင်း ပြောသည်။ အားလုံးက ငြိမ်နေကြသည်။ ငြိမ်နေခြင်းသည်ပင် သဘောတူ ထောက်ခံကြောင်း ပြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် တခုတော့ သေချာတယ်”

သည်တကြိမ်တိုင်မူ ဒါဗီးဒေါ့သည် လေးဆေးစွာပင် အလေးအနက် စကားကို ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ စီမံကိန်းချတာ အလွဲလွဲအချော်ချော်ချည်းဘဲ။ ဆောင်းတုန်းက နွားစာဝေတာကလဲ ဒေသအပိုင်းအခြားအလိုက် ဝေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တင်ပြတဲ့အတိုင်း ဝေတာတဲ့။ အဲဒါများတယ်။ ကျုပ်တို့မှာရှိတဲ့ လူအင်အားနဲ့ နွားအင်အားကို ခွဲဝေတဲ့နေရာမှာလဲ လွဲတယ်။ ဒါဟာ နောက်ထပ် အများတခုတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ ကို အပြစ်တင်မလဲ။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ဘဲ အပြစ်တင်ကြရမှာတဲ့။ ကျုပ်တို့အများလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါကို အခု အမှန်ရောက်အောင် ပြန်ပြီးပြင်ကြရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ တွက်တာမျက်တာအရတော့ ဂျူထွက်က စက္ကူပေါ်မှာ အလွန်ကောင်းတာတဲ့။ ဒီလိုဘဲ တနေ့ ဘယ်နှစ်က ထွန်နိုင်မယ်ဆိုတာဟာလဲ စက္ကူပေါ်မှာသာ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ ဒီအတိုင်းဖြစ်မလာဘူး။ ဒီတော့ နောက်ထပ် ထွန်တုံး ဘယ်နှစ်ခုလို့မယ်ဆိုတာ အခုတွက်ကြရလိမ့်မယ်။ အခုဘဲ စာရွက်ပေါ် စာရင်းတင်ကြဗျာ။ ပြီးတော့ အလုပ်စခန်းဝင်ကြတဲ့အခါ ပြီးခဲ့တဲ့ အများကို ပြင်ဘို့ မမေ့ကြနဲ့။ လူအင်

အား ထွန်းတိုးအင်အား မျှမျှတတ ခွဲဝေကြလိမ့်မယ်။ ဒီအတိုင်းဆက်ပြီး စခန်းသွား နေလို့တော့ မဖြစ်ဖူး”

သူတို့သည် မီးပုံဘေး၌ထိုင်ကာ နှစ်နာရီခန့် ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြသည်။ တယောက်ကို တယောက်ဝေဘန်ကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် အာဘောင်အာရင်း သန်သန် ပြောသူမှာ အတာမန်ချူကော့ဖြစ်သည်။ လည်ကြောကြီးများ ထောင်လာသည်အထိ ပြောသည်။ အကြံဉာဏ်များလည်း ပေးသည်။ သို့ရာတွင် တယောက်က ဒပ်ပဆော့ကို မောင်းမဲဝေဘန်နေစဉ် ဒါဗီးဒေ့သည် အတာမန်ချူကော့၏ မျက်နှာကို ခိုး၍ကြည့် သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မလိုမုန်းထားခြင်းကို တွေ့ရသည်ဟု ဒါဗီးဒေ့ထင်သည်။ ဒါ ဗီးဒေ့ အကြည့်ကို ဂရုစိုက်မိသဖြင့် အတာမန်ချူကော့သည် မျက်နှာလှဲလိုက်သည်။ သို့သော် ကြာကြာမဟုတ်။ ပြန်၍ကြည့်ပြန်သည်။ သည်အခါတွင်မူ သူ့မျက်နှာ၌ လုပ် ယူရသော အပြုံးရောင် သန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ‘တကယ် ဇာတ်လိုက် မင်း သားဘဲ၊ ဟန်ဆောင် တယ်ကောင်းတာဘဲ’ ဟု ဒါဗီးဒေ့ ထင်မိသည်။ ‘မနှစ် ဆောင်း တွင်းတုန်းက သူ့ကို စုပေါင်းလယ်ယာက ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ငါ့ကို ခုထက်ထိ အငြိုးမပြေနိုင် ဖြစ်နေတာဘဲ’ ဟု ဒါဗီးဒေ့ ထင်မိသည်။

အတာမန်ချူကော့ကို စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် တနေ့ည၌ ပေါ်လော့ဆက်က ခေါ်၍ တွေ့သည်။ ထိုကြောင့် အံ့ကြိတ်ကာ လက်သီး လက်မောင်းတန်းရင်း အောက်ပါအတိုင်း အကြံပေးခဲ့သည်။ “ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေ တာလဲ။ ခင်ဗျားဟာ တကယ် စံပြုစုပေါင်းလယ်ယာအသင်းဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ သူတို့ကို ခုအချိန်မှာ ဒုက္ခပေးရတူး။ ဒုက္ခပေးရင် အမေးအမြန်း အစစ်အကြောခံရမှာ ပေါ့။ ဒီတော့ နောက်တကြိမ်အစည်းအဝေးမှာ ဒူးထောက်ပြီးအညံ့ခံလိုက်။ ဒါမှ အသင်းထဲ ပြန်ဝင်ရမယ်။ ငါတို့ လုပ်ငန်း မစမချင်း ဘာတခွန်းတစမှ မရိပ်မိစေရတူး။ ကြားရဲ့လား” ဤသို့မျှကြားခဲ့သည်ကို ဒါဗီးဒေ့ မသိခဲ့။

အတာမန်ချူကော့ကား ဒူးထောက်အညံ့ ခံရန်ပင် မလို။ ယာကွတ်နှင့်အပေါင်း ပါတို့က သူ့ အတွက် အစည်းအဝေးတွင် တိုက်ပေးခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးက သူ့ကို သတိပေးရုံ ပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူသည် အမြီးကုပ်ကာ ငြိမ်နေခဲ့သည်။ အလုပ် ကို ကြိုးစားလုပ်သည်။ ပရိသတ်အမြင်တွင် ထက်သန်သော အလုပ်သမား၊ လုပ်အား တန်တိုး ချစ်မြတ်နိုးသော အလုပ်သမားတယောက်ပင် ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဒါဗီး ဒေ့ကို သူ မုန်းသည်။ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းကို သူ မုန်းသည်။ ယင်းတို့ကိုကား သိဝှက်၍ မထားနိုင်ခဲ့။ အခါအားလျော်စွာ သူ့ အမုန်းသည် တဖွားဖွားပေါ်လာခဲ့ သည်။ တခါတရံ ပြောဘန်များ အများ ပါသည်။ စကားထဲက ဇာတိပြုသည်။ တခါ တရံ မလိုတမာအပြုံးတွင် ဇာတိပေါ်လာသည်။ တခါတရံတွင် ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန်ကွက်စကားပြောရာ၌ ဇာတိပေါ်လာခဲ့သည်။

ညသန်ကောင်တိုင်အောင် ဘာတခုမျှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချူ၍ မရဘဲရှိနေသည်။ လုပ်အားအကူ ဘယ်၍ဘယ်မျှလိုမည်ဟု မဆုံးဖြတ်နိုင်။ ဘယ်အချိန် ထွန်းယက်၍ ပြီး

ပုခံစာအုပ်တိုက်

မည်ဟုလည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်။ ထိုအချိန်တွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ရတ်ဇမော့နော့ထံသို့ စာတစောင် ရေးနေသည်။ ထိုစာကို ချက်ချင်းပို့ရန် ဒပ်ဗဆော့က တာဝန်ယူသည်။ သို့သော် အာရုဏ်တက်အမိ ရွာသို့ရောက်ပြီးလျှင် လုဗတ်ရှကင်၏ အဖွဲ့ တပ်ကူရောက်လာနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် သူတို့သည် ခဏမျှဆေးလိပ်သောက်ကာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အိပ်ရာသို့ တန်း၍ဝင်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းလှည်းဝိုင်းနား၌ အခြားသူနှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြသည်။ ထိုသူတို့မှာ ဗာယာနှင့် စားဖို့မှူး ဒါယာ တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဗာယာသည် ဒါဗီးဒေါ့၏ စွပ်ကျယ်ကို ရှော်ဖွပ်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် ဒါယာက ရပ်ကာ မေးမြန်းနေသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ညည်း ဘာဖြစ်လို့ငိုနေရတာလဲ”

“သူ့ စွပ်ကျယ်က ချဉ်စုပ်စုပ်နဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့”

“ဘာရယ်အေး၊ ချွေးထွက်သလို အလုပ်လုပ်တဲ့သူ မှန်သမျှ သူတို့ အင်္ကျီတွေ ချွေးစော်နံ့တာဘဲအေး။ ညည်းက ဒါကိုမေးတယ်များထင်နေသလား။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒါလောက် အဖြစ်သဲနေရတာလဲ။ ညည်းကို သူ တခုခု လုပ်လိုက်သလား။ ပြောစမ်းငါ့ကို”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ညောင်နာနာ ဖြစ်နေရတာလဲအေး”

“ဒါတော့ ဒေါ်လေးရယ် ကျွန်မ ချစ်တဲ့သူရဲ့ အင်္ကျီကို ရွှော်ရဖွပ်ရတော့ ဝမ်းသာတာပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ့။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည် ကျမတာပေါ့”

“ကဲ ကဲ တော်တော့၊ မငိုနဲ့။ မျက်နှာမော် လိုက်စမ်း။

“အင်း၊ တယ် သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။ ခုမှ ဆယ်ခုနှစ်နှစ် ရှိသေးတယ်”

ဗာယာသည် ခေါင်းကိုမော် လိုက်သည်။ မျက်ရည်ကား မပျောက်သေး။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးအစုံကား အရည်လဲ နေသည်။ ရိဝေနေသည်။ သူ့မျက်နှာကား အပျိုပန်းပွင့်ကာ လန်းဆန်းနေလေသည်။

“သူ့ စွပ်ကျယ်က ချွေးတွေကိုကဘဲ ကျွန်မအဖို့ ချစ်စရာကောင်းလှပါပြီ ဒေါ်လေးရယ်”

ဒါယာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ရှားသွားကာ တဝါးဝါး ရယ်လေသည်။

“အမယ်လေး ဟဲ့၊ အဖြစ်သဲနေလိုက်တာ။ ညည်း အခုမှ တကယ်အပျိုကြီးဖြစ်လာတာ အေးရဲ့”

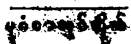
“သည့်အရင်တုန်းက ကျွန်မ အပျိုမဖြစ်သေးဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား ဒေါ်လေး။ ဟင် ဟုတ်လား”

“အရင်တုန်းက ညည်းဟာ အပျိုဖျန်းလေးဘဲအေ။ အေး ခုမှတကယ့် အပျို ဖြစ်ပြီ။ ဒီလိုအေရဲ့ ယောက်ျားလေးတယောက်ဆိုပါတော့။ သူလဲ ချစ်သူအတွက် တခြားကောင်ကလေးတယောက်နဲ့ ထိုးသည်ကြိတ်သည်အထိ ဖြစ်ပြီးမှ တကယ်လှပပျို ဖြစ်လာတာလိုဘဲ။ ညည်းတို့မှာလဲ မျက်လုံးလေး ချီကာ ပင်ကာကြည့်တတ်ရုံနဲ့တော့ အပျို မဖြစ်သေးဘူး။ အေး အချစ်အတွက် မျှော်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျရပြီဆိုတဲ့ အခါကျ တော့မှ ညဆိုရင်လဲ ခေါင်းအုံးကို ရွှဲနေအောင်ငိုပြီးတော့မှ တကယ်အပျိုဖြစ်လာတာ အေ။ ငါ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

ဒါမီးဒေါ့သည် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် လက်ပေါ်ခေါင်းအုံးကာ လဲလျောင်း လျက်ရှိသည်။ အိပ်၍ကား မပျော်နိုင်သေး။ သူ့ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတို့သည် အအား မနေ။ အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိလေသည်။

‘စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို ငါမသိသေးဘူး။ သူတို့တတွေ့ရဲ့ စိတ် ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ငါမသိသေးဘူး။ ပထမဆုံး ငါတို့တတွေ ကုလတ်တွေကို မျိုးဖြုတ်ခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်း ထောင်တယ်။ ဆက်တိုက် ဘဲ အသင်းကိစ္စတွေ ရှုပ်ပွေလတာဘဲ။ အဲဒါနဲ့ လူတွေကိုလေ့လာဘို့ အချိန်မရခဲ့ဖူး။ ငါနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေရှိသဘောကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မသိသေးခဲ့ရင် ငါဟာ အလကား ခေါင်းဆောင်ဘဲ။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ နောက်လိုက်တွေ့ရဲ့ သဘောကို ချေးခါး အူမ မကျန် အားလုံး သိရမယ်မဟုတ်လား။ နောက်လိုက်ဆိုတာလဲ သိပ်များ လှတာမဟုတ်ဖူး။ သူတို့အားလုံးဟာ လူရိုးတွေချည်းဘဲ။ အိုင်ဗင်ဆိုရင် ဘယ်လိုလူလဲ။ သူ့ကို အားလုံးက လူအ လူနဲ့ လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးလုံးကို မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ခမျာ ကလေးဘဝမှာ လူနဲ့သူနဲ့ မပေါင်းသင်းနိုင်ဘဲ ဝမ်းရေးအတွက် လုံးပန်းနေခဲ့ရ ရှာတယ်။ အခုဆိုရင် သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်ဆောင်ခြည်ရှိလာပြီ။ မျှော်လင့်ချက် ထား တတ်လာပြီ။

‘ပြီးတော့ ယာကုတ်ဆိုတဲ့လူလဲ ရှိသေးတယ်။ သူက တမျိုးဘဲ။ သူ့ကို ကောင်း ကောင်းသိအောင် လုပ်ရအုံးမယ်။ တခါတုန်းကတော့ ကုလတ်ဘဲ။ ဒါပေမယ့် အခု အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်နေတယ်။ အတိတ်ကို ပြန်ငဲ့ပြီး နှမြောတသနေတယ်ထင်ပီ ပီရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတော့ တာဝန်ကြီးပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ရိုးရိုးအသင်းသားဘဲ ထားမှ ဖြစ်မယ်။ အတာမန်ချူကော့ ဆိုတဲ့ လူကတော့ တမျိုးဘဲ။ ငါ့ကို ဒေါသနဲ့ ကြည့်တယ်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သူဟာ တကယ် လူလတ်တန်းစား လယ်သမားဘဲ။ တခါတုန်းကတော့ ရုပ်ပြုတွေနဲ့ပေါင်းခဲ့ဘူးတယ်။ အေးလေ ပြည်တွင်းစစ် ကာလမှာ ရုပ်ပြုနဲ့ မပေါင်းဘူးတဲ့သူ ခပ်ရှားရှားဘဲ။ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အင်း ဘာ ကဖြစ်ဖြစ် အားလုံးကို နားလည်အောင် ငါကြိုးစားရမှာဘဲ။ မှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါး ဝါးလုပ်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုယ်ကြည့်ရမယ် ဘယ်သူ့ကိုမယုံကြည်ရဘူး ဆိုတာ ခွဲခြားခြား သိထားမှကောင်းမယ်။ အင်း ငါ့စက်ရုံက ရဲဘော်တွေသာ ငါ

ဘယ်လိုများ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းကို ခေါင်းဆောင် နေတယ်ဆိုတာ သိရင်တော့
ငါ့ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်ကြမှာဘဲ
ထိုအခိုက်တွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာနှင့် ဒါယာထို့၏ အသံကို ကြားရလေ
သည်။

“ဟဲ့ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒါလောက်ကပ်နေရတာလဲ။ ဒါလောက်ဆိုရင်ညည်း
ဟာ တော်လောက်ပြီဟဲ့။ ညည်းအသက်ရှူသံက တယ်ပြင်းလှတယ်အေရယ်။ နောက်
ညည်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ မအိပ်ဖူး။ မကပ်ပါနဲ့ အေရဲ့။ ညည်းအသားက ဖူလိုက်တာ။
ညည်း နေမကောင်းဘူးလား။”

ဗာယာက ဂျိုးငယ်ကလေး ကူသကဲ့သို့ ညည်းညည်း ညည်းညည်း ချယ်လိုက်သည်။
‘အင်း သူတို့နှစ်ယောက် အတူအိပ်နေကြတယ်ထင်ပါရဲ့’ ဟု ဒါဗီးဒေါ့ တွေးကာ ပြုံးမိ
သည်။ ‘ဒီကောင်မလေး တကယ်ချစ်စရာကောင်းတာဘဲ။ အရွယ်တော့ ရောက်လာပြီ။
ဒါပေမယ့် ကလေးစိတ်ဘဲ ရှိသေးတယ်’ ဤသို့ တကိုယ်တည်း စဉ်းစားရင်း ဒါဗီး
ဒေါ့သည် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သူနိုးသည့်အခါ မိုးစင်စင် လင်းနေပြီ။ သူ့အနားတွင် တယောက်မျှမရှိကြတော့။
အားလုံး လယ်ထဲဆင်းကုန်ကြပြီ။ သူတယောက်သာ စည်းစိမ် ကြီးနေသည်။ ထို့
ကြောင့် ကပျာကထထကာ ဖိနပ်စီးလေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ခေါင်းရင်း၌ သူ့စွပ်
ကျယ် ဖွပ်ရှော်ပြီး လှမ်းထားသည်ကို သတိထားမိလေသည်။ စွပ်ကျယ်သည် ပြုဖွေး
နေသည်။ အစုတ်အပြုလည်း ဖာထေးပြီးပြီ။ သို့သော် ချုပ်ရိုးပင် မပေဘဲ။ ထိုနောက်
သူ အင်္ကျီထုတ်ဝတ်ကာ ချောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ‘ငါ့အင်္ကျီတယ်နွယ်ရောက်
လာသလဲ။ ငါလာတုန်းက ဘာမှမပဲလှဘူး။ ထူးဆန်းလိုက်တာ’ ဒါဗီးဒေါ့သည်
အံ့အားသင့်၍ တကိုယ်တည်း ပြောမိသည်။

စွပ်ကျယ်ကိုဝတ်ကာ မြင်း လှည်းက ခွာတော့မှ အဖြစ်မှန်ကို သူ့ရိပ်စားမိသည်။
ဗာယာသည် အင်္ကျီနက်အသစ်နှင့် ဂါဝန်ပြာအသစ်ကိုဝတ်ကာ ရေစည်ပိုင်း၌ခြေဆေး
နေသည်။ သူသည် နံနက်ခင်းနေခြည်နှင့်အတူ လန်းဆန်းနေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကိုမြင်
လျှင် ပြည့်ဝလန်းဆန်းသောအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုလေသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး မနေ့ကဒဏ်ကြောင့် အတော်ပင်ပန်းသွားတယ် မှတ်တယ်။ အိပ်ရာ
ထ နောက်ကျလှချင်လား” ဗာယာက ရယ်မောကာ မေးသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး နင်မနေ့ညက ဘယ်သွားသလဲ”

“ရွာကို ပြန်တာပေါ့”

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ”

“အို တော်တော်စောစောကဘဲ”

“ဒါဖြင့် ငါ့အင်္ကျီကို ယူတာဟာ နင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားကာ ဗာယာက ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ညိတ်ပြလိုက်
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ကျမ ရှင်အခန်းထဲဝင်ပြီး မယူသင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်အင်္ကျီစုတ်နဲ့ ကြာကြာခံမယ်မထင်လို့ ဝင်ယူခဲ့တာဘဲ”

“မင်းဟာ တယ်လဲ သန်မာပါလား။ ရွာကိုတောင် တခေါက် ပြန်လာခဲ့သေးတယ်။ အေးကွယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာလို့ ခုလိုဝတ်စားလာရတာလဲ ခင်ဗျ။ ဘာများ ပဲ့ကြီး လမ်းကြီးရှိလို့လဲ။ အမယ်လေး ငါ့နွယ် အံ့ဏေ။ လက်စွပ်ပါ ဝတ်လာသဗျ”

ဗာယာသည် ရှက်သွားကာ လက်စွပ်ကိုကိုင်၍လှည့်ရင်း “အို ကျွန်မတကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်နေတဲ့ဟာ။ ဒါနဲ့ အမေ့ဆီပြန်ပြီး အဝတ်လဲလာခဲ့ တာပေါ့။ အဝတ်ကောင်း ဝတ်ချင်တာပေါ့ရှင့်။ ဒါမှ ရှင်က ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်မှာကိုး”

ဒါဗီးဒေါ့သည် တဝါးဝါးရယ်လေသည်။ “ကဲပါဗျာ ခုတော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုဘဲ ကြည့်နေရတော့မှာဘဲ။ ကဲ ကဲ နွားတွေသွားပြီး တပ်ချည်။ ကျုပ် အခုချက်ချင်းဘဲ လာခဲ့မယ်”

သို့ရာတွင် ထိုနေ့အဖို့ လုပ်ငန်းဝင်ရချိန် မရှိတော့။ မျက်နှာသစ် အပြီးတွင် မိတ်ဒန်နီကော့ ဖျောက်လာလေသည်။

“ဘယ်နှယ် ခင်ဗျား နှစ်ရက်ခွင့်ယူ ပြန်သွားတာမဟုတ်လား။ ဘာလို့ စောစော ပြန်လာသလဲ” ဒါဗီးဒေါ့က ပြုံးရယ်ရင်း မေးသည်။

“ဟာဗျာ ဟိုမှာ အနားမရပါဘူး။ ကျွန်တော် မိန်းမလဲ နေကောင်းပါပြီ။ နဲ့နဲ့ ဖျားတာပါ။ ဒါနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာဘဲ။ ဗာယာ ဘယ်မှာလဲ”

“နွားတွေ သွား မ နေတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သွားပြီး ထွန်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားက ဧည့်သည်တွေ လာရင် စောင့်ပြီး ဧည့်ခံနေပေတော့။ လုဗ်ရကင်လဲ ထွန်တုံးရှစ်ခုနဲ့ လာနေပြီ။ လမ်းမှာ တော့ခဲ့တယ်။ အင်္ကျီဖြန့်က ရှေ့ဆုံးက မိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့လို မြည်းမြွေကြီး စီးလာတယ်ခင်ဗျ။ အော် ဒါနဲ့ ရွာက သတင်းထူးတယ်ဗျ။ မနေ့ညက မိုးချုပ်ချုပ်မှာ နာဂူနေ့ သေနတ်ပစ် ခံရလို့တဲ့။ ဘယ်သူပစ်သွားမှန်း မသိဘူး”

“ဘာရယ်ဗျ”

“သေနတ်ပစ်ခံရတယ် ပြောတာဘဲ။ ရိုင်ဖယ်နဲ့ပစ်တယ်တဲ့။ ဘယ်ခွေးကောင်ရယ် မသိပါဘူးဗျာ။ နာဂူနေ့က မီးအိမ်ထွန်းပြီး ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်နေထွန်း တယောက်ယောက် ဝင်ပစ်သွားတယ်တဲ့။ နားထင်နား ရှုပ်သွားတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒေါသဖြစ်ပြီး တဝုန်းဝုန်း တခိုင်းခိုင်းဖြစ်နေတယ်။ မြွေက လာပြီး စစ်ဆေး နေလေရဲ့။ ဒါပေမယ့် အလကား ပါဘဲ ဗျာ။ မိမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ အချိန် ကုန်ရုံပါဘဲ”

“ဟေ ဒီလိုဆို နက်ပြန်ကျရင်တော့ ကျုပ်ပြန်မှဘဲဗျ။ အင်း ရန်သူကတော့ ခေါင်းထောင်လာပြန်ပြီဗျ။ မဟုတ်ပူးလား မိတ်ဒန်နီကော့”

“အမှန် ခေါင်းထောင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ခေါင်းထောင် တာကို တကယ်မြင်ရမှ ကောင်းတာဗျ” မိတ်ဒန်နီကော့က ခပ်အေးအေးပြန်ဖြေကာ ဖိနပ်များကို လဲစီးနေလေသည်။

၈

သန်ကောင်ကျော်လျှင် ကြယ်ရောင်လက်နေသော ကောင်းကင်ထက်တွင် တိမ်တိုက် တို့သည် တသုတ်ပြီးတသုတ် တက်လာသည်။ ထိုနောက် မိုးသည် တဖြိုက်ဖြိုက်ရွာချ လေသည်။ ညသည် ပို၍မဲမှောင်လာသည်။ မြက်ခင်းပြင်တခုလုံး အေးမြလာကာ အ သံပဲလံဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်သွားလေသည်။

အာရုဏ်မတက်မီကလေးတွင် အနည်းငယ် လေထန်လာသဖြင့် မိုးသား တိမ် တိုက်တို့သည် ကောင်းကင်ပြင်၌ ရွေ့လျားလာကြသည်။ မိုးသည် မြားပြေးသကဲ့သို့ တဟုန်ထိုး ရွာချသည်။ ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် စဲသွားသည်။

ရောင်နီပေါ်စအချိန်တွင် စခန်းသို့ မြင်းစီးသမားတယောက် ရောက်လာသည်။ ဧည့်သည် မြင်းပေါ်က ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းကာ အနားက သစ်ပင်တပင်တွင် မြင်းကို ချည်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ထမင်းချက်နေသော စားဖို့မူးဆီသို့ ခပ်အေးအေးလျှောက် သွားသည်။ စားဖို့မူးကို လေအေးကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ဒါယာက ဘာမျှ ပြန်၍ မပြော။ ဒါယာသည် ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးကို ကုန်းနေအောင် ကျွေးကာ မီးဖိုတွင် မျက်နှာကိုတေလျက် တဂူးဝှေးမူတ်နေသည်။ သူသည် မီးမွှေးရန် မနည်းပင် အားထုတ်နေရသည်။ မိုးရေကြောင့် စိုထိုင်းနေသဖြင့် ထင်းများက မီးမတောက်။ သူ့ မျက်နှာဆီသို့သာ ပြာများ လွင့်တက်လာသည်။ ထင်းကလည်း မီးခိုးများ အူတက် လာသည်။

“အမယ်ဟဲ့၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ထမင်းချက်ဘဝ” မီးခိုး မွန်သဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျရာက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်သည်။ ထိုနောက် မျက်နှာကို သပ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်တွင်မှ သူ့ အပါးသို့ရောက်နေသော ဧည့်သည်သစ်ကို သတိထားမိလေသည်။

“ထင်းတွေကို ညကတဲက မိုးလွတ်ရာ လှည်းထဲ ထဲ ထားဘို့ကောင်းတာ ခင် ဗျ။ ခင်ဗျားပါးစပ်က လေမွဲမသန်ဘဲ။ ဘယ်မှာ မီးမှတ်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲ ဖယ်ပေးစမ်း။ ကျွန်တော် မွှေးစမ်းမယ်” ဟု ဧည့်သည်က ပြောကာ ဒါယာကို အသာ အယာ ဘေးသို့ ရွာ့လိုက်သည်။

“အမယ်လေး၊ ဟောဒီ မြက်ခင်းပြင်တခွင်လုံး ရှင်လို လှူကြွားချည်းဘဲ။ ကဲကဲ ရှင်ဘဲ မွှေးစမ်းပါအုံး။ ရှင် ဘယ်လောက် လေသန်သလဲဆိုတာ သိရမှာပေါ့” ဒေါ်ပါ ပါ မာန်ပဲ ပါ ပြောကာ ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဒါယာသည် ဧည့်သည် ကို အကဲခပ်နေလေသည်။

ညွှန်သည်သည် အရပ်မရပ်လှ။ ခပ်ဖားဖားကျနေသော အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ခါး၌လည်း စစ်ခါးပတ်တခုကို ပတ်ထားသည်။ မြင်းစီးပောင်းမိနှင့် ရွှံ့ပေကျနေသော ဖိနပ်ရှည်ကြီးတို့ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စစ်သည်တော်ဟောင်းကြီး တယောက် ဖြစ်ဟန် တူသည်ဟု အကဲခတ်ချိရသည်။ သူသည် အသားညို မျက်နှာပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ သဘောကောင်းပုံရသည်။ ပြုံးရယ်လိုက်လျှင် သူ့ မျက်လုံးအစဉ် အသိဉာဏ် ကြွယ်ဝထက်မြက်ကြောင်း ပေါ်လာသည်ဟု သူထင်သည်။

ညွှန်သည်သည် မီးဖိုတွင်ထိုင်ကာ အိတ်ထဲမှ ဓာတ်မီးခြစ်တခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ပုလင်းပြားကလေးတခုကိုပါ ထုတ်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ထင်းမျှားကို ပုလင်းပြားကလေးထဲက ဓာတ်ဆီဖြင့် ပက်ဖြန်းကာ မီးမွှေးသည်။ မီးတောက်တို့ တပျတ်ပျတ်တက်လာကြသည်။

“မီးမွှေးတယ်ဆိုတာ ဒီလိုဗျ” ဟုဆိုကာ စားဖိုမှူး၏ပခုံးကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်သည်။ “ကဲ ခင်ဗျား ဟောဒီပုလင်းကိုသာ ဆောင်ထားပေတော့။ ထင်းတွေ ရေစိုနေရင် အဲဒါလေး နည်းနည်းလောက်သာ ဖြန်းပေးလိုက်။ မီးတောက်လာလိမ့် မယ်။ ယူလေဗျာ။ လက်ဆောင်ပေးတာပါဗျ။ ပြီးတော့သာ ကျွန်တော် ဘို့ ယာဂု တပန်းကန် ကောင်းကောင်း ပေးပေတော့”

ဒါယာသည် ပုလင်းကို လှမ်း၍ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျွေးဇူးတင်စကား ပြောလေသည်။ “ကျွေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်။ ရှင်သဘောကျ ကျွေးပါ့မယ်။ အဲဒီ ပုလင်းကလေး ရှင် ဘယ်လိုရသလဲ။ ရှင် တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်လား”

“အိုး။ ကျွန်တော် နွားကုတ်ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ဒါထက် ဒီမှာ ရောက်နေကြတဲ့ လယ်ထွန်အဖွဲ့ရော၊ အိပ်နေကြသလား”

“တချို့တော့ ရေကန်ဆီကိုသွားပြီး နွားတွေ ရေဝိုက်နေလေရဲ့။ တချို့လဲ ကွင်းထဲ ဆင်းကုန်ကြပြီ”

“ဒါမီးဒေါ့ ဒီမှာရှိသလား”

“လှည်းထဲမှာပေါ့ရှင်။ သူ့ အိပ်နေတုန်း ရှိသေးတယ်။ တကယ် အလုပ်သမား ပါဘဲရှင်။ မနေ့ကတနေ့လုံး ကုန်းရုန်းပြီးထွန်လိုက်တာ။ ညကလဲ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျတယ်”

“ဘာလို့ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရတာတဲ့လဲ”

“ဘာလို့ရယ် ဘယ်သိမလဲရှင်။ လယ်ထွန်ပြန်လာတာတော့ နောက်ကျတယ်။ ပြီးတော့ ဆောင်းဂျုံခင်းကိုလဲ သွားပြီးကြည့်သေးတယ်။ ဟိုး မြစ်ညာအထိ သွားရတာဘဲ”

“ညကြီးသန်ကောင် မွှောင်မဲမဲထဲ ဂျုံခင်းကို သွားကြည့်တယ်။ ဟုတ်လား” ညွှန်သည်က ပြုံးရယ်ကာ မေးသည်။

“ဒါတော့ရှင်၊ ဂျုံခင်းကိုရောက်တော့ မွှောင်အုံးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အပြန်နောက်ကျတယ်ရှင်။ ညဉ့်ငှက်ကလေးတွေ သီချင်းဆိုသံ နားထောင်ချင်

နားထောင်နေမှာပေါ့ရှင်။ ဘယ် သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ညဉ့်ငှက်ကလေးတွေရဲ့ အသံက သိပ် သာယာတာရှင်။ တခါတလေများ ကျွန်မတောင် လွမ်းလာပြီး မျက်ရည်ကျမိတယ်”
“အမယ်လေး၊ ကျွန်တော်တောင် လွမ်းလာပြီ။ ကဲ ခင်ဗျားမျက်ရည်ကျပုံ ပြော စမ်းပါအုံး”

“အို၊ ဒါတော့ ရှင်လဲ ငယ်ရာကကြီးလာတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မလဲ ငယ်ငယ် တုန်းက အပျိုလေးဘဝကအကြောင်းတွေ ပြန် အမှတ်ရလာတာပေါ့ရှင်။ မိန်းမသား ဆိုတာ မျက်ရည် သိပ်လွယ်တာရှင်”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါအုံး။ ဒါမီးဒေ၊ ဂျိုခင်းကိုသွားတော့ တယောက်ထဲ သွား သလား”

“အကန်းမှမဟုတ်တာ။ ဘယ်သူက လမ်းပြနေရအုံးမှာလဲရှင်။ ဒါထက် ရှင်က ဘယ်သူလဲ။ ဒီကို ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ” ဒါယာသည် ညွှန်သည်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ကာ အမေးအမြန်းထူလာသည်။

“အိုဗျာ၊ ရဲဘော်ဒါမီးဒေ နဲ့ တွေ့စရာရှိလို့ပါ” ညွှန်သည်က ဝေ့လည်လည် ပြောသည်။ “အရေးတော့ မကြီးလှပါဘူး။ သူ အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အထိ စောင့်နိုင် ပါတယ်။ အလုပ် သိပ်လုပ်တဲ့လူ ကောင်းကောင်းအိပ်ပါစေ။ ကဲပါဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကားစမြည်လေး ပြောချင်ပါသေးတယ်”

“အိုရှင်၊ အလုပ်တွေ တပြုကြီးရှိသေးတယ်။ ရှင်ကို စကားလက်ခံပြောနေလို့ အာလူးတွေလှီးဖို့ အချိန်ရှိမှာ မဟုတ်ဖူး”

သို့ရာတွင် ညွှန်သည်က အိတ်ထဲမှ ဓားတချောင်းကို ထုတ်ကာ “ကဲ ခင်ဗျား အာလူးတွေ ယူခဲ။ ကျွန်တော် ကူပြီ လှီးပေးမယ်။ ခင်ဗျားလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်း မမျိုးနဲ့ စကားထိုင်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ရ လုပ်ရဗျာ” ဟု ရယ်စရာ မောစရာ ပြော လိုက်သည်။

ဒါယာသည် မိန်းမတို့ဘာဝ သဘောတွေ မနေခွေသွားသည်။ သို့သော် ခေါင်းကိုရမ်းကာ “အို၊ ရှင်က ပိန်ပိန်ပါးပါးရယ်။ ကျွန်မလို ဝတ်ပြန် ဘယ်ဖြစ် ပါ့မလဲရှင်။ ရှင်ကို ပြုံးပြနေလို့လဲ အလကားဘဲ”

“ကဲဗျာ၊ စကားကြော ရှည်မနေပါနဲ့။ အာလူးတွေသာ ပေးစမ်းပါ”

ဒါယာသည် လှည်းထဲမှ အာလူးများကို ထုတ်ယူလာပြီးလျှင် တယောက်တည်း တတ်တတ်ပြောနေသေးသည်။ ထို့နောက် ညွှန်သည် လုပ်ကိုင်နေသမျှကြည့် ကာ “ရှင်ဟာ နှုတ်သွား လျှာသွက်ရှိသလောက် အလုပ်လဲ လုပ်တယ်။ သိပ် အဖော်ရ တာဘဲ” ဟု ဆိုသည်။

ညွှန်သည်သည် စကားမပြောဘဲ အာလူးများကိုသာ တွင်တွင် လှီးပေးနေသည်။ ထို့နောက် “ဒါထက် ဒါမီးဒေ၊ ဘယ်လိုနေသလဲ။ ကော့ဆက်တွေနဲ့ ဟန်နေသလား ဗျ” ဟု မေးလေသည်။

“အို၊ သူ့အဖို့ ပုစရာမလို ပါဘူး။ သေပေးကိုဖြောင့်နေတာဘဲ။ သူက လူဖြောင့် မဟုတ်လားရှင်။ ကျွန်မတို့ ကော့ဆက်တွေဆိုတာက လေလုံး မထွားတဲ့လူဆိုရင် ကြိုက် တာချည်းဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဒါဒါဒါဒါဟာ လူဖြောင့်တယောက်လိုဆိုတယ်နော်”

“အို၊ အလွန်ကိုဖြောင့်တဲ့လူ၊ တည့်မတ်တဲ့လူဘဲ”

“ဒါပေမယ့် နဲ့နဲ့တော့ ရိုးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်ကိုယ်ရှင်ရော ရိုးတယ်ထင်သလား”

“ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော့်တော့ ရိုးတယ်လို့မဆိုလိုပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒါဒါဒါဒါကိုတော့ နဲ့နဲ့ရိုးသလေး ဘာလေးပြောချင်ရတာ လဲ။ အိုလေ၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် သိပ်တူတာဘဲ”

ညှော်သည်ကား စကားပြောရပ်သွားပြန်သည်။ တခါတရံ စကားများသွန်း သော စားဖို့မှူးကို တချက်တလေမျှသာ ပြုံး၍ကြည့်သည်။

အရှေ့ကောင်းကင်တွင် နေခြည်ဝင်းလာသည်။ ညက ငြိမ်သက်နေသော လေ သည် လျှိုကြားမှဖြတ်ကာ တိုက်ခတ်လာသည်။ လေသည် သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြား ဖြတ်၍ တိုက်သဖြင့် တစ်စီ အော်မြည်နေသည်။ တခါတရံ လွှမ်းစဘွယ် သီချင်းသံကို သီဆိုနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ တခါတရံတွင်မူ ညဉ့်ငှက်ကလေးများ မာကဓ ဘာသာ နှောကာ ချစ်တင်းပြောနေကြသလားဟူ၍ပင် ထင်ရသည်။ နံနက်ခင်းသည် သာယာလှ ပေသည်။ ခဏကြာလျှင် ညှော်သည်သည် ဓားကိုသုတ်ကာ “ကဗျို၊ ဒါဒါဒါဒါကိုသွား ပြီးနိုးလိုက်ပေတော့။ ဆောင်းတွင်းကျမှတစ်ဆင့် အတိုးချပြီး အိပ်ပေ”ဟု ဆိုသည်။

ဒါဒါဒါသည် လှည်းထဲမှ ဖိနပ်မပါဘဲ ထွက်လာသည်။ သူသည် အိမ်မှန် စုံများဖြင့် ညှော်သည်ကိုကြည့်ကာ “ခရိုင်ကော်မီတီဆီကလား။ ဘာစာပါသလဲ။ ပေး လေဗျာ”ဟု ဆိုသည်။

“ဘာမှ သတင်းစကား မပါပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ခရိုင်ကော်မီ တီကဘဲ။ ကဲဗျာ ရဲဘော် ဒါဒါဒါဒါ ဖိနပ်မပါအုံး။ ကျွန်တော်တို့ စကားစမြည်ပြော ကြတာပေါ့”

ဒါဒါဒါသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းကာ အသက်ကို ဝအောင်ရွှလိုက်ပြီး နောက် ညှော်သည်ကိုအကဲခပ်၍ ကြည့်သည်။

“အင်၊ ကျွန်တော်လဲထင်သားဘဲ။ ခင်ဗျားဟာ ခရိုင်ကော်မီတီ ကိုယ်စား ဒီကို ရောက်လာတာဘဲလို့။ ခဏလေးပါ ရဲဘော်”

ဒါဒါဒါသည် အဝတ်အစားအမြန်လဲသည်။ ဖိနပ်ကို အမြန်စီးကာ မျက်နှာ သစ်သည်။ ထိုနောက် လက်ကိုကမ်းတည့်၍ “စတာလင်စုပေါင်း လယ်ယာ အသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဆေးမြွန် ဒါဒါဒါဒါ”ဟု သူ့ ကိုယ်သူ့ ဖိတ်ဆက်သည်။

ညှော်သည်က သူ့ဆီသို့ လှမ်းကာ သူ့ ပခုံးကိုဖက်လိုက်သည်။

ပုခံစာအုပ်တိုက်

“အင်း၊ ထုံးစံအတိုင်းလား။ ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်ဟာ ခရိုင်ပါတီအတွင်း ရေးမှူး အိုင်ပင်နက်စတာရင်ကိုပါဘဲ။ ကဲဗျာ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆက်လို့လဲ ပြီးပြီ။ ဒီတော့ လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ရင်း ရဲဘော်ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ စကားစပြည်လေးပြော ကြရအောင်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ထွန်စရာ ကျန်သေးသလား”

“အတော်လေး ကျန်သေးတယ်”

“အို ဥက္ကဋ္ဌကြီးတနေရာရာ ချော်တောငေါ့နေပြီနဲ့တူတယ်”

နက်စတာရင်ကိုသည် ဒါဗီးဒေါ့၏လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ လယ်ထဲသို့ခေါ်၍ သွားသည်။ ဒါဗီးဒေါ့က သူ့ကို ဘေးတိုက် စောင်းငါ့ကြည့်ကာ “ကျွန်တော် နန် အတွက်အချက် မှားသွားတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ရဲဘော်အတွင်းရေးမှူးနားလည်ရမှာ က ကျွန်တော်ဟာ ထွန်ရေးမှာ အကလေးဘဲရှိသေးတယ်။ ဒါက ကျွန်တော် အပြစ် လွတ်အောင် ရုန်းနေတာ မဟုတ်ဖူးနော်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အပြစ်ချည်းဘဲ မဟုတ်ဖူးဗျာ။ လယ်ယာလုပ်ငန်းဟာ ကျွန်တော် အဖို့ လုပ်ငန်းသစ် ဖြစ်နေသေး တယ်”

“အိုဗျာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါတွေ တွေးပူမနေစမ်းပါနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ မှားတာမှာ ကျွန်တော် တယောက်ထဲ မဟုတ်ဖူး။ ကျွန်တော် ယုံကြည်တဲ့ သူတွေအားလုံး အတွက်အချက်မှားကြတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်နေတာ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ ထွန်အားကို မှန်မှန်ကန်ကန် အသုံးမချမိဘူး။ နားလည်ရုံနော် ကျွန် တော်ပြောတာ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ဒါလောက်နဲ့များ ဘာဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ် သေးလို့လဲဗျ။ နောက်တော့ အဲဒီလို မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့။ အခုခင်ဗျားတို့ အားသစ်ထပ်ပြီး ဖြည့်ထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကောင်းတယ်။ တာဝန်ခွဲ ဝေတာမှာလဲ အညီအမျှ ဖြစ်ပေစေပေါ့။ နောက်လာမယ့် လုပ်ငန်းတွေအတွက် တာဝန်ခွဲဝေတာ မှန်ကန်ဘို့လို တယ်။ ကောက်လှိုင်းတိုက်ရာမှာလဲ လိုတယ်။ အထူးသဖြင့် ဂိုတ်သိမ်းရာမှာ တာဝန်ညှိညီ မျှမျှဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ဘာမဆို စောစောကတဲက ကြိုတင်ပြီး တွက်ချက်ထားရမယ်”

“အဲဒါ အမှန်ဘဲဗျ”

“ကဲ အခု ခင်ဗျားထွန်ထားတာ သွားပြီး ကြည့်ချည့် ရအောင်။ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားအကွက်။ ဒွန်နယ်မြေမှာ လီနင်ဂရက်က အလုပ်သမားကြီး ဘယ်လိုများစခန်း သွားနေသလဲဆိုတာ သိရအောင်ဗျာ။ ပူတီလော့ အလုပ်ရုံက ပါတီအတွင်းရေးမှူးဆီ ကို ခင်ဗျားအကြောင်း စာရေးတန်လဲ ရေးရအောင်ပေါ့”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားအကဲခပ်ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

နက်စတာရင်ကိုသည် ဒါဗီးဒေါ့၏လက်မောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား သည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် နက်စတာရင်ကို၏ မျက်နှာကို အကဲခပ်၍ ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် အပြူးရောင်သန်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဒါဗီးဒေါ့ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မိ

သည်။ ဒါဗီးဒေါ့ရင်ထဲတွင်လည်း ပေါ့ပါးသွားသည်။ ပါတီထိပ်ပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်နှင့် ယခုလို သူငယ်ချင်း ရဲဘော်လို စကားမပြောရသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဆက်ဆံရသည်မှာ ကြာပြီ။

“ကျွန်တော် အလုပ်ကို အကဲခပ်ချင်တယ်ပေါ့ ရဲဘော် နက်စတာရင်ကို။ ခင်ဗျားတကယ်ပြောနေတာလား။”

“အလုပ်သမားလူတန်းစားဟာ အလုပ်ခွင် စက်ရုံမှာသာမဟုတ်ဘဲ လယ်ထဲမှာ ထဲမှာလဲ ဘယ်အထိ စွမ်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ စတက်ဂိုပိုးက လယ်သမားတယောက်ဘဲ။ အခု ကော့ဆက်တွေက ခင်ဗျားကို ဘာများ သင်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ သိချင်တာဘဲ။ ကော့ဆက်မိန်းမတွေက ဘယ်လိုများ သင်ကြားလိုက်သလဲ။ ဂရယ်မျချီက ကော့ဆက် မိန်းမတွေရဲ့ အတင်စီးတော့မခံခဲ့နော်။ ခင်ဗျား လူပျိုကြီးဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေရာမှာ သတိထားဗျ။ သူတို့က ခင်ဗျားကို လမ်းမှား ဆွဲခေါ် သွားမယ်။ ခရီးများ လွန်နေပြီလားဗျာ။”

နက်စတာရင်ကိုသည် ပါးစပ်ထဲကထွက်လာသလို ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောချလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုစကားကိုကြားရလျှင် သူ့ကိုများ တစေ့ တစောင်း အကဲခပ်နေသလား။ သူနှင့် လှရွှင်ကအကြောင်းကို သိနေ၍ အစ်အောက်နေခြင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် ရမ်းစမ်းပြောခြင်းလားဟူ၍ တွေးနေသည်။ အနည်းငယ်လည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် စကားမမှားအောင် မနည်း သတိထားကာ ပြောရသည်။

“မိန်းမမှ အညာလွယ်လို့ လမ်းမှားရောက်နိုင်တာပေါ့ဗျ။ တကယ်ယောကျ်ားရင့်မကြီးဆိုရင် လွယ်လွယ်နဲ့ လမ်းမှားမရောက်နိုင်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ တကယ်ယောကျ်ားကောင်း တယောက်လား။”

“ရဲဘော် အတွင်းရေးမှူး ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ။”

“ကျွန်တော် သဘောကတော့ တကယ်ယောကျ်ားမှ ကြိုက်တာဘဲ။ ခင်ဗျားလမ်းမှားရောက်နေပြီဆိုရင်လဲ စကားကြောတော့ ရှည်မနေနဲ့။ ကျွန်တော် ဆီကိုသာ လာပြီး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြောလှည့်ပေးတော့။ ခင်ဗျားကို လမ်းမှန် ရောက်အောင် ကျွန်တော် ကူညီမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ သဘော ကျတယ် မဟုတ်လား။”

“ခင်ဗျား အခုလို စိတ်သဘောထားရှိတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်” ဒါဗီးဒေါ့က အလေးအနက် ပြန်၍ ပြောသည်။ ထိုနောက် သူ့ဖာသာသူ တွေးကြည့် နေလေသည်။ “အင်း ကျွန်တော်တို့လဲ အခုမှ သဘောကောင်းတဲ့ အတွင်းရေးမှူးတယောက်နဲ့ တွေ့ရတော့တာဘဲဗျ။”

“ကျွန်တော်သဘောကောင်းတာတော့ ပြောမနေနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် တုန်းကလဲ လမ်းတည့်တည့်ကို ဘယ်တော့မှ လျှောက်ခွဲတဲ့လူ မဟုတ်ပူး။ တောင်ကျွေး မြောက်ကျွေး လျှောက်ခွဲတာဘဲ။ တခါတလေတော့ တည့်တည့်ဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်

နေရာက ချော်တော့ဝေါ့ပြီး လမ်းလွဲရောက်သွားခဲ့တယ်ဗျာ။ အဲဒါနဲ့ ဟိုခလုတ်တိုက်မိ ဒီခလုတ်တိုက်မိနဲ့ မောက်မှောက်မှားမှား ဖြစ်ခဲ့တာဘဲ။ အဲ ကြင်နာတတ်တဲ့ လူတယောက်ကပင်ပြီး လမ်းမှန်ရောက်အောင် ထိန်းပေးတော့မှသာ ဟန်သွားတာဗျ”

“အေးဗျာ မြင်းကောင်းခွာလိပ်လို့ဆိုကြ မဟုတ်လားဗျ” ဒါမီးဒေါက်က မရဲတရဲ ပြောချလိုက်သည်။

“မြင်းကောင်းများ တခါတရံ ခွာလိပ်တာ ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏခဏ ခွာလိပ်နေရင်တော့ သည်းမခံနိုင်ဘူးဗျ။ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် အလကားဘဲ။ အဲဒီမြင်းမျိုး မခမားဘို့ဘဲ ရှိတယ်”

ဒါမီးဒေါက် ထိုစကားကို သဘောကျသဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။ ဘာမျှ ပြန်၍ မပြောတော့။ ပြောစရာလည်း လိုမည် မထင်။ အတွင်းရေးမှူး၏စကားသည် ခပ်ရှင်းရှင်း ခပ်စင်းစင်းပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လယ်ထဲသို့ ဖြတ်၍ လျှောက်လာကြသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်ထွန်တဲ့ လယ်ကွက်ဘဲ” ဒါမီးဒေါက် ညွှန်ပြသည်။

နက်စကားရင်ကိုသည် ထွန်ကြောင်းပေါ်၌ လျှောက်သွားသည်။ ဒါမီးဒေါက် နောက်မှလိုက်သည်။ မကြာခဏပင် ရဲဘော် အတွင်းရေးမှူးသည် မြက်ပင်ကိုဆွဲနုတ်သည့်ဟန်ဖြင့် တကုန်းကုန်းတကွ လုပ်နေသည်ကို သတိ ထားမိသည်။ အမှန်စင်စစ် နက်စကားရင်ကိုသည် ထွန်ရေးအနက်ကို တိုင်းနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဒါမီးဒေါက်ကား ပါးစပ်ပိတ်၍ မနေနိုင်တော့ပေ။

“ထွန်ရေးအနက်ကို တိုင်းရင်လဲ ဟန်လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ တိုင်းသာတိုင်းပါ။ ဘာလို့ ကျွန်တော် ကို ဟန်ဆောင်နေရတာလဲ။ ခင်ဗျားဟာက သံတမန်ကျနေတာဘဲ”

“ခင်ဗျားကလဲ ကျွန်တော် လုပ်နေတာကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေပေါ့ဗျ”

ထိုနေ့က လယ်ကွက်တဖက်အစွန်းသို့ရောက်လျှင် နက်စကားရင်ကိုက စကားစလေသည်။

“အင်း မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထွန်ရေး သိပ်မညီလှဘူး။ ကလေးငယ် တယောက် ထွန်တာလိုဘဲဗျ။ တချို့ နေရာက နက်တယ်။ တချို့ နေရာမှာ နဲ့နဲတိပ်တယ်။ တချို့ နေရာကျတော့ သိပ်နက်လွန်းတယ်။ မကျွမ်းကျင်တာပြတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် မကျွမ်းကျင်တာထက် ထွန်တဲ့လူက လယ်ထွန်တုန်း စိတ်ကတော့နေရာရောက်နေကြောင်းထင်ရှားတယ်။ သိပ်စိတ်ပါ လှဟန်မတူဘူး။ လယ်ထွန်ရင် စိတ်နုလုံး ဖောင်းထားဘို့ အရေးကြီးတယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြေကြီးဆိုတာကလဲ သူ့ကိုပြင်ပြင်သာသာ ကိုင်တွယ်ဆက်ဆံစေချင်တာဘဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အဖေက ဒီတိုင်း အမြဲဆုံးမခဲ့တယ်။ ကဲ ခင်ဗျားလဲ ဘာတွေများ အတွေးခေါင်နေသလဲ။ ဘာ

ခင်ဗျားဟာ လီနင်ဂရက်က ဝက်ဝံဘဲ။ အမယ်လေး ဖြစ်ပျက်နေလိုက်တာ၊ အနိုင်ရလို့ ထင်ပါရဲ့။ ပြုံးပြဲနေလိုက်တာ၊ ပါးစပ်ကြီးကို နားရွက်နှစ်ဖက်အထိ ရောက်သွားတာ”

ဒါမီးဒေါသည်လည်း အမှန်ပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးနေသည်။

“အေးဗျာ၊ နောက်တခါ အရှုံးပေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကလဲ ဇွဲကြီးတာကိုးဗျ။ ခွဲထဲ ဒူးဆစ်အထိ နှစ်နေတာတောင် သတ်တုန်း လုံးတုန်းဘဲ။ အလျော့မှ မပေးတဲ့ဟာ။ ခင်ဗျားလဲ နာဂုနေတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် စတက်ဂိုပိုးက လယ်သမား လူလတ်တန်းစားဘဲ။ အေးဗျာ၊ ပါတီအတွင်းရေးမှူးတယောက် လုပ်နေပြီး ဘယ်နေရာမှာ မဆို အလုပ်သမားလူတန်းစားဟာ ထိပ်ကရောက်တယ် ဆိုတာတော့ သိဘို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လားဗျ။ သမိုင်းက သက်သေခံနေပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်လဲ”

နက်စတာရင်ကိုသည် ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့် လေချွန်နေသည်။

“အေးလေ၊ နောက်တခါ နိုင်စေရမယ်။ ဟုတ်လား။ ဒီတော့မှ ခင်ဗျားရဲ့ မတ်ဝါဒီဆင်ခြေ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိစေ့ မယ်ပေါ့။ ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သတ်နေတာ ကြက်မကြီး မြင်သွားတယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုများ ထင်မလဲ မသိဘူး”

“အိုး၊ ဝယ်ကြသေးတာကိုးဗျ။ ကြက်မကြီး နားလည်မှာပါဘဲ။ ဒါနဲ့ စကား ပြောကြရအုံးစို့ဗျ။ အချိန်က မရှိလှဘူး”

“ထိုင်လို့ကောင်းမယ့် ခပ်ခြောက်ခြောက် နေရာတခုရှာဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကမ္ဘာကလေးတခုပေါ်၌ ထိုင်ကြသည်။ ထိုအခါ နက်စတာရင်ကိုကပင် စ၍ပြောလေသည်။

“ဒီကို မလာခင် ဂရယ်မျချိုကို ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဟိုမှာ ရတ်ဇမေ့တဲ့နေ့နဲ့ ပါတီဝင်တွေ တွေ့ခဲ့တယ်။ နာဂုနေ့ကိုတော့ ခရိုင်ကော်မီတီ ရောက်ပွဲ လို့ သိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ ပြောခဲ့ပြီ။ အခု ခင်ဗျားကို ထပ်ပြီးပြောရအုံးမယ်။ ခင်ဗျားတို့တတွေဟာ ပါတီအရေး စိတ်ဝင်စားတဲ့ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တွေကို စည်းရုံးရာမှာ မဟန်လှသေးဘူး။ လယ်သမားကောင်းတွေ ဝှိုတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းထဲ မပါသေးဘဲ”

“အဲဒါ ဟုတ်သားဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စောင့်နေသေးတာပေါ့ဗျ”

“ဘာလို့ စောင့်နေရတာလဲ”

“စုပေါင်းလယ်ယာအသင်း လုပ်ငန်းကို ဟန် မဟန် စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့ဗျာ”

“သူတို့ စိတ်ပါလာအောင် လုပ်မှပေါ့ဗျ”

“လုပ်သားဘဲ။ ဒါပေမယ့် လုပ်ငန်းက ဘာမှပြုစရာရယ်လို့ မရှိသေးဘူး။ ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုရင်တော့ ဒီထက် တိုးပွားလာမှာဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဆောင်းဦးပေါက် ရောက်တဲ့အထိ ခင်ဗျားတို့က ဒီအတိုင်း ထိုင် စောင့်နေကြမှာတဲ့လား။”

“စောင့်ကြည့်တယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ စည်းရုံးရေးတော့ လုပ်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အတင်းအကြပ် မလုပ်ချင်ဘူး။”

“အတင်းအကြပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်ကပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပါတီရဲ့ဝါဒကို လယ်သမားကောင်းတွေ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြနိုင်ရမယ်ဗျ။ အဲဒီအခွင့်အရေးကို ရနိုင်သမျှသုံးရမယ်။”

“အိုး၊ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြနေတာဘဲ ရဲဘော်နက်စတာရင်ကို ရဲ့”

“ဒါပေမယ့် တိုးမှုမလားဘဲ။ အေးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ လာမယ့်အချိန်တွေမှာ ဘယ်လောက် တိုးတက်လာတယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမှာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ ချွတ်ယွင်းချက်တွေ နဲ့နဲ့ပြောပြမယ်။ ဒီကိုလာတာ ခင်ဗျားတို့အကြောင်း သိချင်လို့။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားစမြည်ပြောချင်လို့ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာအတွက် လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်သားဘဲ။ ခင်ဗျားကယ်ခင်ဗျား လူငယ်ဘဲ ရှိသေးတယ်ဆိုပြီးတော့ ဆင်ခြေမပေးစေချင်ဘူး။ ခင်ဗျားအဖို့ လူငယ်ကဏ္ဍကုန်ပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းမဲ့ ဇာတိကိုလဲ ပြောမနေနဲ့။ အတွေ့အကြုံ နဲ့သေးတယ်လို့ ဆင်ခြေပေးမနေနဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ တချို့ပါတီခေါင်းဆောင်ကြီးတွေလို စည်းကမ်းမတင်းကြပ်ပါဘူး။ ဒီလိုဗျာ။ ပါတီထဲမှာ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မစွဲတာတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူတို့လို လူစားတွေကို စကားလုံးအမျိုးမျိုးပေး၊ နာမည်အမျိုးမျိုးမှည့်ပြီး ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ လူတွေဆိုတာ မေ့ထားကြတယ်။ သံချေးတက်နေတဲ့ သံတုံးကြီးတွေလို သဘောထားပြီး ပြောကြဆိုကြတာဘဲ။ အဲဒါ မှန်သလား။ အဲဒီလို ပြောတဲ့ လူတွေကိုယ်တိုင်က ဟန်လှတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ လူတွေဟာ သိပ်ပြီး စိတ်သဘောတား သေးတယ်။ ခင်ဗျားလဲ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ် ဆိုတာ သိထားဖို့လိုတယ်။”

“ကျွန်တော် အဖြစ်အပျက်တခုပြောမယ်။ ၁၉၁၇ တုန်းကဗျ။ ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့တပ်ဟာ စည်းကမ်း သိပ်မကောင်းလှဘူး။ တပ်နိုမဟုတ်ဘူး။ မင်းမဲ့ဝါဒ လှမ်းနေတဲ့ တပ်အတိုင်းပါဘဲဗျာ။ ၁၉၁၉ မှာတော့ နိုင်ငံရေးမှူး အသစ်တယောက် ကျွန်တော်တို့တပ်ကို ရောက်လာတယ်။ ဒွန်းနက် ကျောက်မီးသွေးတူင်းက အလုပ်သမား ရဲဘော်တယောက်ဘဲ။ အသက်အုပ်ကြီးကြီးပေါ့။ နှုတ်ခမ်းပေး ကားကားနဲ့ဗျ။ ခါးကတော့ နဲ့နဲ့ကိုင်တယ်။ တားရတ်ရက်ဖျင်ချင်ကိစ္စ သိပ်တူတာဘဲ။ သူ ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ဘဲ ကျွန်တော်တို့တပ်မှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တပ်ကို တပ်နိုတော်အဖြစ် ပြောင်းလဲလုပ်နေတဲ့ အချိန်ကီးဗျ။ လူတွေကတော့ ဒီလူတွေဘဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေရဲ့စိတ်ထားတွေဟာ ပြောင်းလဲကုန်တယ်။ လူသစ် စိတ်သစ် မွေးလာသလိုဘဲဗျာ။ ဘယ်သူ့ ကိုမှ စည်းကမ်းဖောက်လို့ အရေးမယူခဲ့ရဘူး။ တော်လှန်ရေးခုံရုံးတင်ဖို့ဆိုတာ ဝေးဇော။ အဲဒါကတော့ နိုင်ငံရေးမှူးသစ် ရောက်လာ

ပြီး တလလောက်အကြာမှာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေအနေဘဲပျံ။ သူ ဘယ်လိုစည်းရုံး သလဲ။ တကယ် လုံးဝစိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့ သည်းညည်းခံပြီး စည်းရုံးတယ်ဗျာ။ တပ်သားတိုင်းကို သာယာညှင်းပျောင်း ဆက်ဆံတယ်။ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ရဲဘော်တွေကို လဲ ဘယ်လိုတိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ သူ့နားလည်တယ်။ အဲဒီလို ဆိုးလာတယ်ဆိုရင် တိုး တိုးသက်သာဘဲ ပြောတယ်။ ‘မဟု ကောင်း၊ ခေါင်းမထောင်နဲ့။ မင်း အသတ်ခံရလိမ့် မယ်’ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးမှူးမှာ ပျော့ကွက်တခု ရှိတယ်ဗျာ။ ကျွန် တော်တို့တော့ဟာ ကော့ဆက်ရွာကြီးတရွာ ဝင်မိပြီဆိုရင် သူ့ အလုပ် စ တော့တာဘဲ ပျံ။ အကျင့် ဖောက်ဖောက်လာတာပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လို အကျင့် ဖောက်လာတာလဲဗျ” ဒါဗီးဒေါ့က အံ့အားသင့်ကာ မေး သည်။

“အကျင့်ဖောက်တယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ဖူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီရွာကြီးတရွာ ဝင်မိ ပြီဆိုရင် လူချမ်းသာ ကုန်သည်အိမ်ဖြစ်စေ၊ မြေရှင်အိမ်ဖြစ်စေ ဝင်တဲ့ပြီး သူလိုချင်တဲ့ စာအုပ်တွေရွေး၊ နောက်ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောမဆို သိမ်းပိုက်တော့တာဘဲပျံ။ ပြော လို့ခင်ဗျား ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး။ တကယ်ကိုပဲ ဘာဗျာ။ စာအုပ်တွေ လှည်းလေးစီးတိုက်နဲ့ သယ်လာတယ်။ သူ့နဲ့အတူ လှည်းပေါ်မှာ စာကြည့်တိုက်ဘခု ပါလာတဲ့ အတိုင်းဘဲ ဗျာ။ စာအုပ်တွေကိုလဲ သိပ်အရေးပေးတာဘဲ။ လှည်းတိုင်းမှာ ရွက်ဖျင်စကြီးတွေ အုပ်လို့ဗျ။ အောက်ကလဲ ကောက်ရိုးတထပ် ခင်းထားရသေးတယ်။ တိုက်ပုံမရှိလို့ စခန်း ချပြီး နားတဲ့ညများဆိုရင် ရဲဘော်တွေကို စာအုပ်ကြီးတွေပေးပြီး ဖတ်ခိုင်းတော့တာ ဘဲ။ ပြီးတော့ တကယ်ဖတ် မဖတ် စစ်လားဆေးလား လုပ်သေးတာဗျ။

“အဲဒီတုန်းကတော့ အရွယ်က ငယ်ငယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာ ကောင်မလေးတွေဘဲ ငမ်းနေတာဘဲ။ သူ့ စာအုပ် မဖတ်ရအောင် ရှောင်တော့တာဘဲ ပျံ။ စာကလဲ ရေးတတ်တာမဟုတ်ဖူးဗျ။ ပြီးတော့ စာဆိုလဲ ကောင်းကောင်းဖတ်တတ် တာ မဟုတ်ဖူး။ တနေတော့ သူဖတ်ခိုင်းတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ကို ကျွန်တော် မဖတ်တာ တော့သွားတော့ပျံ။ အဲဒီစာအုပ်နာမည်နဲ့ စာရေးဆရာကို ခုထက်ထိမှတ်မိပါသေးတယ် ဗျာ။ စာအုပ်ပေးပြီး နှစ်ရက်လောက်ရှိတော့ စာအုပ်အကြောင်း မေးတော့တာဘဲ။ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ သူကပြောတယ်၊ ‘မင်းလဲ ဒီလိုဘဲ နေတော့မှာဘဲ။ လူ မိုက်ကြီး အိမ်နဲ့ရှုကလား နေတော့မှာလား။ မနေညနေကလဲ ငါ မြင်သားဘဲ။ မင်း ကောင်မလေးတွေကို ငမ်းနေတာ။ မင်း မှတ်ထား၊ ဘယ်မိန်းခလေးကဖြစ်ဖြစ် မင်းလို စာမဖတ် ပေမဖတ်လူအကို အဖက်လုပ်မှာ မဟုတ်ဖူး။ အဲ ကောင်မလေးကလဲ အတယ် ထုံတယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ဖူးပေါ့ကွာ။ မင်းဆီကလဲ ဘာပညာမှ ရမှာ မဟုတ်ဖူး။ မင်းတို့ ဝဉ်းဝားကြည့်ကြစမ်း။ ဝာတတ်ပေတတ်လူက ထိပ်ဆုံးက အမြဲနေ တာဘဲကွ။ နားလည်ရှိ မဟုတ်လား။’

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောနိုင်မလဲ။ နှစ်ပတ်လောက် ကျွန်တော် ကို သိကွာချပြီး နှိပ်စက်နေတော့ဘဲ။ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့်

သူ ကျွန်တော်ကို စာဖတ်စေတယ်ဗျ။ အဲဒီကတဲက စာဖတ်ဖို့ဝါသနာပါလာတာ။ စာအုပ်ဆိုရင် မခွာတော့ဘူး။ သူ့ကို ခုထက်ထိ ကျေးဇူးတင်နေတယ်။ တကယ်တမ်းပြောရမယ်ဆိုရင် ခုလောက် အသိဉာဏ်ရင့်သန်လာတာ နိုင်ငံရေးမှူးရဲ့ ကျေးဇူးလား။ အဖေ ကျေးဇူးလားဆိုတာ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူး”

နက်စတာရင်ကိုသည် ခေတ္တရပ်ကာ ဒါဗီးဒေးဂျီကိုစိုက်၍ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဒါဗီးဒေးဂျီကို မေးလေသည်။

“အချိန်အားရတဲ့အခါ ခင်ဗျား ဘာစာများဖတ်သလဲ။ သတင်းစာကို ဟိုလှန်ဒီလှန် ကြည့်ခိုက်လား။ ခင်ဗျားမှာ အချိန်အားရေရှိခဲ့လား။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ရွာက စာကြည့်တိုက်မှာရော စာအုပ်ကောင်း ရှိခဲ့လား။ ခင်ဗျား ဘာမှ မသိဘူးထင်တယ်။ အေး၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ရှက်စရာသိပ်ကောင်းတာဘဲ။ စာကြည့်တိုက်ကို ဘယ် နှစ် ခေါက် ရောက် ဖူး သလဲ။ နှစ်ခါဘဲ။ ဟုတ်လား။ နှစ်ခါလောက်နဲ့ မရသေးဘူး ရဲ့ဘော်။ ဒီမှာ လီနင်ဂရက်က အလုပ်သမား လူထုနန်းစားရဲ့ဘော်ကြီးရဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သိပ် အထင်ကြီးတာဗျ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ခင်ဗျားစက်ရုံကို ဟောဒီလို စာရေးလိုက်ရမလား။ ‘ခင်ဗျားတို့စက်ရုံက အလုပ်သမားရဲ့ဘော်ဟောင်း ဒါဗီးဒေးဂျီ၊ ယခု စတာလင် စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနိုတကူ သူ့အောက်မှာရှိနေကြတဲ့ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တို့မှာတော့ စာအုပ်အရေးတကြီး လိုနေပြီ။ သူတို့လိုချင်တဲ့စာအုပ်တွေကတော့ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး စာအုပ်တွေနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးစာအုပ်၊ ပြီးတော့ ခေတ်ပေါ် ဝတ္ထု၊ ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုတွေဘဲ။ အားလုံး စာအုပ်သုံးရာလောက် ပို့လိုက်ပါ။ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုရေးလိုက်ရမလား။ မရေးစေချင်ဘူးပေါ့။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဖာသာ ခင်ဗျားလုပ်ပေါ့။ စုပေါင်း လယ်ယာ အသင်းပိုင်ငွေထဲက စာအုပ် နှစ်ရာ သုံးရာဘိုးလောက်ဝယ်ဗျာ။ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဟုတ်လား။ အိုး အလကားဗျာ။ ပိုက်ဆံ တနေရာရာက ရနိုင်မှာပေါ့ဗျာ။ နွားအိုတရည်းလောက်ရောင်းလိုက်ရင် စာကြည့်တိုက်တခုဖြစ်လာတာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ နွားအိုကြီးတွေ အများကြီးပါ။ အလကား နွားစာအကုန်ခံမနေပါနဲ့ဗျာ။ ရောင်းပစ်လိုက်ပါ။ နွားအို ကိုးရည်းလောက်ရှိနေတာဘဲ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဆောင်းဦးပေါက်မှာမှ အသုံးမကျတဲ့ နွားအိုကြီးတွေရောင်းဘို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာဗျ။ အဲဒီအချိန်မှ ရောင်းရတယ်လို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လယ်သမားတွေက ပြောကြတယ်”

“အဲဒီနွားတွေ အခုအစာကျွေးနေရတာပေါ့”

“ဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူး။ နွားအိုကြီးတွေက အခုလဲ ခိုင်းနေရတာဘဲ။ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျ”

“ဆောင်းဦးပေါက်မှ ရောင်းခိုင်းတယ်ဆိုတဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လယ်သမားဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ထောက်ပံ့ပေး မှန်နေကျာ ယာကွတ်နဲ့ တယောက်ဘဲဗျာ။ သူ့နာမည်တော့ မေ့နေတယ်”

“ဟား အဲဒါ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာဘဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ မှန်နေကျာက စပေါင်းလယ်ယာမလုပ်မီက ကုလတ်ဗျာ။ သူ့သာ တကယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လယ်သမားဆိုရင် ဒီလိုအသုံးမကျတဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုး ဘယ်ပေးပါ့မလဲဗျာ။ ဆောင်းဦး ပေါက်မှာ ရောင်းရမယ့်နွားတွေကို အခု ထွန်တုန်းမှာ အရုန်းခိုင်းနေရတယ်ပေါ့။ အင်း ခင်ဗျား တို့တော့ အရိုးငေါ့နေတဲ့ အမဲသားဘဲ ရောင်းရမှာဘဲ။ ကျွန်တော်သာ အကြံပေးရမယ်ဆိုရင် တမျိုးအကြံပေးမယ်။ ရောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးတဲနွားတွေကို အခုနေအခါမှာ စားကျက်ကို လွတ်ထား။ အစာ ဝဝကျွေး။ ပြီးတော့ နွေရောက်မှရောင်း။ အဲဒီအခါကျ မှ ဈေးကောင်းရတယ်ဗျာ။ ဆောင်းဦးပေါက်မှာ အမဲသားဈေး မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားသဘောဘဲလေ။ ခင်ဗျားတို့ အရေးကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော်ဝင်ပြီး မစက်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စဦးစားအုံးပေါ့။ ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံကတော့ စာအုပ်ဖိုးမှာသုံးပေတော့။ အဲဒီလိုဆိုရင် နှစ်လအတွင်း စာကြည့်တိုက် ကောင်းကောင်းတခု ခင်ဗျား တို့ရမယ်။ ဒါက နံပတ်တစ်အချက်။ စာကြည့်ခန်းကို အခု တစ်စုတစ်ကနေပြီး ကုလတ် ရဲ့အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်း တအိမ်အိမ်ကိုရွှေ့။ ဒါက နံပတ်နှစ်အချက်။ နောက်ပြီးတော့ စာကြည့်တိုက်မူးအဖြစ် အင်မတန်ဖျတ်လတ်ပြီး တော်တဲ့ လူငယ်ကလေး တယောက် ကျွန်တော်လွတ်ပေးမယ်။ သူ့ကို ညနေတိုင်း စာအုပ်တွေ အသံထွက် ဖတ်ပေစေ။ ဒါက နံပတ်သုံးအချက်”

“ခင်ဗျား တစ်အချက် နှစ်အချက်တွေ အသာထားပါအုံး။ စာကြည့်တိုက် ကောင်းကောင်းတခုဖြစ်မြောက်ဖို့ ကျွန်တော်တာဝန်ယူမယ်။ တစ်အချက် ပြီးသွားပြီ။ နှစ်မြန်ကျရင် စာကြည့်တိုက်ကို အိမ်ကောင်းကောင်းဆီ ရွှေ့မယ်။ နှစ်အချက်လဲ ဟုတ်ပြီ။ ဒါပေမယ့် သုံးအချက်ကတော့ ဒီလိုလုပ်မယ်။ ကျွန်တော်မြင်ထားတဲ့ လူငယ်လေးတယောက်ရှိတယ်။ တော်တယ်။ လှဲ့ ဆော်တဲ့ နေရာမယ် ထက်မြက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက စက်ရုံအလုပ်သမားဗျာ။ ဒါတော့ဗျာ ကျွန်ဆိုမို့ ခရိုင်ကော်မတီက သူ့ကိုရနိုင်ဖို့ အကူအညီပေးမှ ဖြစ်မှာဘဲ”

နက်စတာရင်ကိုက ရိုဝေသောမျက်လုံးဖြင့် စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။

“အင်း အခုမှ တပ်မူးဟာ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပေးနေပြီ။ ဒါမျိုး ကြားချင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် စာကြည့်ခန်းအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ပြော စရာရှိသေးတယ်။ မနေကဘဲ ခင်ဗျားတို့စာကြည့်ခန်း ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ပြတင်း တွေကလဲ ဖုံးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ပါဗျာ။ ကြမ်းကလဲ ဖုံးအလိမ်းလိမ်းဘဲ။ တကယ်သင်းချိုင်း နဲ့တူတာဘဲ။ စာအုပ်ဆိုလို့ ကောင်းပေ ဆိုတဲ့ စာအုပ် နှစ်အုပ်သုံးအုပ်ဘဲ တွေ့တယ်။ စာအုပ်စင်တခုပေါ်မှာ ကြော်ငြာဟောင်းတခု တွေ့ခဲ့တယ်။ စက္ကူတွေတောင် ဝါ ထိန်နေပြီ။ အဲဒီကြော်ငြာက ဟိုး ၁၉၂၀ က ကြော်ငြာပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်

တွေ့ တိုက်နေရတုန်းက ကြော်ငြာပါ။ ခေတ်မမီတော့ပါဘူး။ ၁၉၇၀ မှာဆိုရင် စုပေါင်းလယ်ယာနဲ့ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာတွေ ထားမှပေါ့ဗျ။ ဆိုကြပါစို့။”

“အင်း ခင်ဗျားမလဲ မြင်ဘဲမြင်တတ်လွန်းဗျာ” ဒါဗီးဒေါ့က အပြစ်တင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်က မျက်စိဖွင့်ထားနိုင်မှ တော်ရုံကျတဲ့ အလုပ်ကိုဗျ။ ဒါမှ ခင်ဗျားတို့ အများတွေမြင်ပြီး ကူညီနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ ဒါကလဲ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါဗျာ။ အခုမှ အစရှိသေးတယ်။ နောက်ထပ်ပြောစရာတွေအများကြီးကျန်သေးတယ်။ အခု ခင်ဗျားက လယ်ထွန်အဖွဲ့နဲ့ လယ်ထဲ ဆင်းလိုက်လာတယ် မဟုတ်လား။ ဟိုမှာ ကိစ္စအဝဝကို ဖြေရှင်းဖို့ ရတ်ဇေမျော့နေတဲ့ဘဲထားခဲ့တယ်။ သူ့ တယောက်ထဲ ဘယ်ဖြေရှင်းနိုင်ပါ့မလဲဗျ”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလဲ တုဗျန်စကျိုင်း လယ်ကင်းထဲမှာဆင်းပြီးရိတ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက စံပြု လုပ်ပြတာ မဟုတ်ဖူးလား”

နက်စတာရင်ကိက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကို ရမ်းလိုက်သည်။

“တုဗျန်စကျိုင်းမှာ အဲဒီကရဲဘော်တွေနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ခဏဝင် လုပ်တာပါဘဲ။ အဲဒါက တခြားဘဲဗျ။ ခင်ဗျားဒီကိုထွက်လာတာက တမျိုးဗျ။ ကဲ ခြားနားတာ တွေပြီမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားလား၊ ခင်ဗျား လုရှကာ နာဂူနေတဲ့ဆိကံ ထွက်ပြေးလာတာပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဖူးလား”

ဒါဗီးဒေါ့၏မျက်နှာတွင် ရှက်သွေး ဖြန်းတက်လာသည်။ သူသည် တဖက်သို့ လှည့်ကာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ မြက်ပင်များကို ဆွဲနှုတ်နေသည်။ ထိုနောက် “ကဲ ဆက်ပြောစမ်းပါအုံး” ဟု ဆိုလေသည်။

သို့ရာတွင် နက်စတာရင်ကိုသည် သူ့ ကျောကို အသာအယာ ပွတ်သပ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ သာယာညင်းပျောင်း ပြောလေသည်။ “စိတ်မဆိုးနဲ့ ရဲဘော်ဒါဗီးဒေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့ ထွန်ကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်တိုင်းကြည့်တော့ ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်သလဲ။ တချို့ နေရာတွေမှာ စက်နဲ့ထွန်တာထက် နက်တယ်ထင်လို့ဘဲ။ ခင်ဗျား ဒေါ့သတွေကို လယ်ထွန်ရာမှာ အတင်း လွတ်ထုတ် နေတာကိုဗျ။ နွားတွေလဲ ခင်ဗျား ဒေါ့သထွက်တိုင်း ဒဏ်ခံရရှာမှဘဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ လုရှကာတို့ကိစ္စဟာ ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်နေပြီလို့ သိတဲ့လူတွေက ပြောကြတယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အင်း ဟုတ်မယ်ထင်တာပါဘဲ”

“အေးဗျာ။ ဒီလိုကြားရတာ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာတယ်။ ဒါတွေအသာ ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပဲ ဒါဗီးဒေါ့။ လူတွေက ခင်ဗျားကို သိပ်သဘောကျနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က အခုခင်ဗျားအတွက် ဝမ်းနဲ့နေကြတယ်။ တကယ်ပြောတာဗျ။ သိပ်ဝမ်းနဲ့နေကြတာအမှန်ဘဲ။ ဒီ ကိစ္စဖြစ်ရတာကို သူတို့စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရုရှားလူမျိုးတွေရဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့လူကို သနားကြတာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် အခု သူတို့အသနားခံရတဲ့ လူက ဥာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့ သူတို့

ခေါင်းဆောင်တယောက်ဖြစ်နေတော့ အသနားခံရတဲ့လူဟာ ရှက်စရာ ကောင်းမနေ ပေဘူးလား။ အေးဗျာ လွန်ခဲ့တဲ့တနှစ်လောက်တုန်းက ခင်ဗျား ရဲဘော် တယောက်ရဲ့ မိန်းမနဲ့မှ အရေးအခင်း များရတယ်ဆိုတာတော့ မကောင်းလှဘူး။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမက မိန်းမခကောင်းလဲ မဟုတ်ဖူး။ သူဝင်ရပ်လို့ ခင်ဗျား လုပ်ငန်းပျက်ရတယ် ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျား အရှုပ် ခင်ဗျားရှင်းမှ ဖြစ်မှာတဲ့။ ခရိုင် ကော်မတီကသာ ရှင်းပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအရှုပ်ကို ဓားနဲ့ရှင်းလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ သေ သေချာချာ မှတ်ထား”

“ကျွန်တော် ဂရယ်မျချီက ထွက်သွားရင် မခကောင်းဘူးလား” ဒါဗီးဒေါ့က ခပ်လေးလေးမေးသည်။

“မဟုတ်တာတွေ ပြောနေဗျာ။ ခင်ဗျား ရှုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ ခင်ဗျား ရှင်းသွားမှ ပေါ့ဗျ။ ပြီးတော့ ဒီရွာကထွက်သွားဘို့ပြောတာ ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ရွာက ကျောင်းမှာ ဆရာမ လုပ်နေတဲ့ ကွန်ဆိုမို အမျိုးသမီး ယယ်ဂိုရိုဗာကို သိသလား”

“တွေ့ဘူးသားဘဲ” ဒါဗီးဒေါ့သည် ဆရာမလေးနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ သည်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိလေသည်။ ထိုအချိန်ကား ကုလတ်များ၏ ပစ္စည်းများကို စတင်သိမ်းလိုက်သည့် ဆောင်းဦးပေါက် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာမလေးသည် ငယ်ရွယ် သည်။ အရှက်အကြောက်လည်း ကြီးသည်။

သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည့်အခါ ဆရာမလေးက လက်ကလေးကို ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ထုတ်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ‘ကျောင်းဆရာမ ယယ်ဂိုရိုဗာလျှူဒါပါ’ ဟု ခပ်တိုးတိုးမိတ်ဆက်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့က ဆရာမလေးကို နာဂူနေ့တဲ့ အဖွဲ့ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ‘ကဲ၊ ခင်ဗျားအဖွဲ့ထဲထည့်ပြီး လူတန်းစား တိုက်ပွဲဆိုတာ ဘာလဲလို့ ပြလိုက်ပါဗျာ’ ဟု အပ်လိုက်သည်။ သို့သော် နာဂူနေ့က ငြင်းသည်။ “ခင်ဗျား အဖွဲ့ ထဲမှာဘဲ ခေါ်ထားပါဗျာ။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးမှာ သူနဲ့ မဖြေပါဘူး။ သူက ကလေးတွေ စာသင်တဲ့ ဆရာမပါ။ စာမရရင် အော်ဟစ်တတ်တာပါဘဲ။ သူ့လိုကလေးမကို ဘယ် သူကများ ကွန်ဆိုမို အမျိုးသမီးအဖွဲ့ထဲ လက်ခံတယ်မသိပါဘူး။ ကလေးမက ဖော့ ပယောင်းလို တယ် ပျော့ပျောင်းတာဘဲဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် စဉ်းစားရင်း ပြုံးမိသည်။ ထိုအခါ နက်စတာရင်ကိုက “ဘာ များ ပြီးနေတာလဲဗျ။ ကျွန်တော် ပြောတာထဲမှာ ရယ်စရာပါလို့လား”ဟု မေး သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အလကားပါ။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဟိုတုန်းကဟာတွေ တွေးမိလို့ပါ။ အဲဒီ ဆရာမလေးက သိပ် သိမ်မွေ့တာဗျ”

“ဟိုတုန်းကဟာလေးတွေ ဟုတ်လား။ အဲဒီ သိမ်မွေ့တဲ့ ဆရာမလေးဟာ ခင်ဗျားတို့ တရွာလုံးထဲမှာ တဦးတည်းသော ကွန်ဆိုမိုအဖွဲ့ဝင်ခင်ဗျ။ အဲဒါ နားလည် ထား။ ခင်ဗျားတို့လို ရွာကြီးမှာ ကွန်ဆိုမိုအဖွဲ့မရှိတာ အံ့ပါရဲ့။ အဲဒါ ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်ရှိသလဲ။ ပထမဆုံး တာဝန်ရှိသူကတော့ နာဂူနေ့တဲ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလဲ

တာဝန်ရှိတယ်။ ဘာလဲ ခင်ဗျားဒီမှာထိုင်ပြီး သွားပြနေ။ အဲဒီလို သွားပြနေတာမျိုး ကျွန်တော် မကြိုက်ဖူး။ ခင်ဗျားကပြောမယ်။ ခင်ဗျားတို့မယ် တကြားလုပ်စရာကိစ္စတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့။ ဒီမယ် ဒါဗီးဒေါ့၊ ပါတီကပေးအပ်တဲ့ တာဝန်မှန်သရွေ့ဟာ လောလောဆယ် လုပ်ငန်းချည်းဘဲ။ ဘယ်လောက် မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာက တကိစ္စပျ။

ဒါဗီးဒေါ့သည် အနည်းငယ်စိတ်ဆိုးလာသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ကိုထိန်းကာ ဤသို့ပြန်၍ ပြောလေသည်။ “အင်း၊ ရဲဘော်ကြီး နက်စတာရင်ကိုကဖြင့် ဂရယ်မျချီ မှာ တရက်သာနေခဲ့လို့ တော်တော့တယ်။ တရက်အတွင်း ခင်ဗျား အကုန်သိခဲ့တာဘဲ။ ကျွန်တော် ကိုယ်ရေးကိစ္စလဲ သိခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားသာ ဒီကို ဂျန်နဝါရီလ ကတည်းက ရောက်ခင်တော့ အခက်ဘဲ။ ကျွန်တော်တို့တတွေလား၊ ခင်ဗျားဝေဖန်ချက်ကို တပတ် လောက် ထိုင် နားထောင်ကြရလိမ့်မယ်”

ဒါဗီးဒေါ့၏ မှတ်ချက်ကြောင့် နက်စတာရင်ကိုသည် ပြုံးဖိုးဖြိုး ဖြစ်လာ သည်။

“အင်းလေ၊ ကျွန်တော်သာ ဂရယ်မျချီကို မနှေ့တနေ့က ရောက်တာ မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီးလုပ်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စမျိုးတွေနဲ့ ခင်ဗျား ကြုံရမှာ မဟုတ်ဖူး။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်ကိစ္စတွေတော့ နဲ့မှာအမှန်ပါဘဲ။ ဒါပေ မယ့် ရှိတော့ ရှိအံ့မှာဘဲဗျာ။ ခင်ဗျားလဲ စတာလင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒီတော့ မှားတာ တော့ ရှိအံ့မှာဘဲ။ ကျွန်တော် မှားတာတွေရှိမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း အမှန်ရောက်အောင် မပြင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်တော် ဒုက္ခဘဲ။ မနှစ်ကလဲ ကျောင်း ဆရာရှင်နဲ့ သူ့ တပည့် ကျောင်းသားလေးတွေဟာ လယ်ထဲဆင်းပြီး ပိုးကောင် သုတ် သင်သို့ထွက်ကြတယ်။ သူတို့နဲ့ လမ်းမှာတွေ့တော့ ရပ်ပြီးနှုတ်ဆက်စကား မပြောမိ ဘူး။ မနှစ်က ဆောင်းတိုင်းတုန်းကလဲ အဲဒီ ကျောင်းဆရာဆီကဘဲ ထင်းတစ်စည်း လောက်တိုက်ဖို့ လှည်းငှားတယ်။ ကျွန်တော်မေ သွားလို့ မပို့မိဘူး။ ဒါတွေ ပြန်စဉ်း စားရင် စိတ်ရှုပ်မြီး ရှက်လာတယ်။ ကျွန်ဆိုမို့ အကြောင်း ခင်ဗျားပြောတာလဲ ဟုတ် တာဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကျွန်ဆိုမို့ မဖွဲ့နိုင်တာ ကျွန်တော် အပြစ်ဘဲ”

သို့ငြားလည်း နက်စတာရင်ကိုသည် ဤ နောင်တ စကားများဖြင့် မကျေနပ် နိုင်သေး။

“ခင်ဗျားက အမှားတွေဝန်ခံနေတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဝန်ခံနေလို့မပြီးဘူး ဗျာ။ အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်မှာ။ နောင်တ ရ နေရုံနဲ့လဲမပြီးဘူး”

“ခုတော့ အမှားတွေအားလုံး ပြင်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ပေါ့ဗျာ။ တကယ်ပြော တာပါ။ ခင်ဗျားယုံပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ခရိုင်ကော့စ်မိတီက ကျွန်ဆိုမို့တို့ကို တော့ ကူညီရလိမ့်မယ်။ ခု အခိုက်အတန့်မှာတော့ ယောက်ျားကလေး တယောက် နှစ် ယောက်နဲ့ မိန်းကလေး တယောက်လောက် ပို့လိုက်ပါ။ ယယ်ဂိုရီဗာကတော့ စည်းရုံး

ရေးမှူးအနေနဲ့ မတော်ဘူးဗျ။ သူက သိပ် အရှက်အကြောက်ကြီးတာဘဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး လူငယ်တွေကို ထိန်းနိုင်ပါ့မလဲ”

ထိုအခါတွင်မှ နက်စတာရင်ကိုသည် အားရကျေနပ်ဖြစ်လာလေသည်။

“အဲ၊ အခုမှ ခင်ဗျားဟန်လာပြီ။ ကျွန်ဆီမို့ဖွဲ့ဘို့ ကျွန်တော်တို့ကူညီမယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အကြောင်း ဝေဘန်ဆန်းစစ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ တခွန်းလောက်ဖြည့်စွက်ချင်သေးတယ်။ မေမေးမတိုင်မီက ရွာကြီးကို သွားပြီး ကုန်တွေဝယ်ဘို့ ခင်ဗျားတို့ သမဝါယမ စတိုးမန်နေဂျာက လှည်းတောင်းတယ် ဟုတ်လား”

“တောင်းသားဘဲ”

“ခင်ဗျားက ပေးလိုက်သလား?”

“မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ လယ်ထွန်ဆင်းနေကြပြီ။ အချိန်လူလုပ်နေကြရတာဗျ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဈေးဝယ်ထွက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ”

“အင်း၊ ခင်ဗျားမှာ လှည်းနှစ်စီးလောက်ကိုတောင် မမျှလိုက်နိုင်ဘူးပေါ့။ ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ လယ်အလုပ်လဲ မထိခိုက်အောင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းနဲ့ စီစဉ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဖူး။ ခင်ဗျား နဲ့ခဲလေးမှ မစဉ်းစားမိဘူးထင်တယ်။ ဒီလို မပေးဘဲနေလိုက်တော့ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းဝင်တွေစိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ ရွာက မိန်းမကြီးတွေ မယ် ရွာကြီးကို ကုန်းကြောင်းသွားပြီး အိမ်အသုံးအဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဆပ်ပြာ၊ မီးခြစ်၊ ဆား၊ ဖယောင်းတိုင် ဆိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ သွားဝယ်ရတာပေါ့ဗျ။ ဒါတွေဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ။ ဒီတော့ သူတို့တတွေက ဆိုဗီယက် အစိုးရအကြောင်း ဘာပြောကြသလဲ။ သူတို့မှာသူတို့ပြောတာ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားအနေသာကြီးလို့ ထင်တယ်ပေါ့။ ဒီမှာ ဒါဗီဒီဒေါ့၊ ကျွန်တော်တို့တတွေ အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်တို့ တတွေ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီးတိုက်ခဲ့တာဟာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တိုက်ခဲ့တာဗျ။ ခုတော့ အဲဒီ မိန်းမကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူမှုစနစ်သစ်တခုကို အပြစ်ပြောနေကြပြီ။ သူတို့ ဆဲဆို အတင်းပြောဘို့တိုက်ပေးခဲ့ရသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒါအတွက် ကျွန်တော်တို့တိုက်တာ မဟုတ်ဖူး” နက်စတာရင်၏ အသံသည် စူးရှလာသည်။ ထိုနောက်တွင်မှ လေသံကလေးဖြင့် “အဲဒီလောက်မှ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်ဖူးလား ဒါ ဗီးဒေါ့ရယ်။ ခင်ဗျားအမျိုးကြီး စဉ်းစားဘို့ကောင်းတယ်။ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ထားမှ ပေါ့ဗျ”ဟု ပြောလေသည်။

ဒါဗီဒီဒေါ့သည် လက်ထဲက စီးကရက်တို့ကို ချေမှုကာ အတန်ကြာတွေ့ဝေနေသည်။ သူ့ အဖို့ ဘဝတလျောက်လုံးပင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်ကို လူသိအောင် မထုတ်ဖော်ခဲ့။ ထိုပြင် သူ့ကို အခြားကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဘန်ခံခဲ့ရဘူးသည်။ သို့ငြားလည်း စိတ်ကူးယဉ်မှုကြောင့်ကား အဝေဘန် မခံခဲ့ရ။ ယခုမှသာ အဝေဘန်ခံခဲ့ရသည်။ သို့နှင့် တွေ့ဝေ ငေးမောနေရာမှ တစုံတရာသည် သူ့ စိတ်ကို နှိုးဆွနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် ထတည့်ကာ နက်စ

တာရင်ကိုအား ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်လေသည်။ သူ့စိတ်သည်လည်း အလွန်တရာ ထိခိုက် သွားသည်။ သူသည် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် အောက်ပါစကားကို ဆိုလေသည်။

“ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ် နက်စတာရင်ကို။ လိုက်လိုက်လှဲလှဲကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အလွန်သဘောထားကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ခင် ဗျားလိုလူနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ရရင် ကောင်းမှာဘဲ။ ဘော်ချင်စကိနဲ့တော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ ခင် ဗျား ကျွန်တော် ကို ခါးခါးသည်းသည်းဝေဘန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေဟာ အမှန် ချည်းဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကို သုံးမရတော့ဘူးလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ လုပ်စရာရှိ တာကိုတော့ ကျွန်တော်လုပ်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လုပ်ကြမှာဘဲ။ ကျွန် တော်တို့ စိတ်ကူးထားတာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ တကယ်ပြောတာပါ ရဲဘော် နက်စတာရင်ကို”

နက်စတာရင်ကိုလည်း သူ့အတူ အထူးပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့သော် ထိန်းသိမ်းထားလေသည်။ သူသည် အနည်းငယ် ချောင်းဟန့်လိုက်ပြီးနောက် မျက် တောင်ကို ပင့်ချီလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စောစောကကဲ့သို့ ပျော်ပျော်ပါး ပါး မရှိတော့။ စကားမခပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ခဏကြာမှ နက်စတာရင်ကို က စကားစလေသည်။ သူ့အသံသည် တုန်ယင်နေသည်။ “ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားကို လဲ ယုံတယ်။ တခြားလူငယ်တွေကိုလဲ ယုံတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံသလို ခင်ဗျားတို့ကို ယုံတယ်။ အဲဒါကို စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထားပါ။ ဒါပီးဒေါ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ့်တဲ့ ခရိုင် ကော်မတီကို ခင်ဗျားတို့ကလဲ ပြန်ပြီးယုံပါ။ ကျွန်တော် ကိုလဲ ယုံပါ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ် ပျက်သွားအောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့အပေါ် ယုံကြည်မှုလျော့ပါးသွားအောင် မလုပ် ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကွန်မြူနစ်တွေ မဟုတ်လား။ ကွန်မြူနစ်ဆိုတာ စစ်သား တွေစုနေကြတဲ့ တပ်ခွဲတခုလိုဘဲ။ တယောက်နဲ့တယောက် တမိနစ်လေးမှ ယုံကြည်မှု ပျက်လို့ မဖြစ်ဖူး။ ဒါတွေကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း သိပါတယ်လေ။ ကဲ၊ ဒီတော့ အလကား စိပ်ရှုပ်စရာတွေ မပြောကြပါနဲ့တော့လား။ အဲဒါမျိုးတွေလဲ ကျွန်တော် မပြောချင်လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မလွဲမရှောင်သာတဲ့အခါကျတော့လဲ မပြောလို့မဖြစ် ဖူးဗျ။ အင်မတန်ချစ်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေချင်း ဒီလိုစကားမျိုး ပြောရတဲ့ အခါ စိတ်မ ချမ်းသာဘူးဗျ။ ပြောပြီးလို့ရှိရင် အိပ်စာမှာ အိပ်မပျော်တော့ဘူး။ ရင်ထဲမှာ တမျိုး ကြီးဘဲ”

ဒါပီးဒေါ့သည် နက်စတာရင်ကို၏လက်ကို ဖျပ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ယခုအခါတွင်ကား နက်စတာရင်ကိုသည် စကားနှုန်း ပြောသည့်သူ မဟုတ်တော့။ ရှင်ရှင်ပျပျလည်း မရှိတော့။ နက်စတာရင်ကိုသည် ခဏ ချင်းပင် အိုစာသွားလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည်လည်း မှေးမှိန်သွားသည်။ ခါ တိုင်းကလို့ အရည်ရွမ်းလဲ၍ မနေတော့။ ပါးနှစ်ဖက်တွင် အရေများ ရှုံ့တွဲလာသည် ဟု ဒါပီးဒေါ့ထင်မိသည်။ ခဏလေးအတွင်းမှာပင် နက်စတာရင်ကိုသည် အိုမင်း ရင့် ရော်သွားလေပြီဟု ဒါပီးဒေါ့ ထင်မိလေသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

“အချိန် သိပ်မရှိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် သွားမှဘဲ” ဟု လေးကန်စွာ ထရင်း နက်စတာရင်ကိုက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား နေကောင်းပါတယ်နော်။ အေးဗျာ ခုချက်ချင်းဘဲ ခင်ဗျားရုပ်ဟာ ပြောင်းသွားသလိုဘဲ”

“အင်း။ ခင်ဗျား အကဲခပ်နေတာကိုး။ ငှက်ဖျားကိုင်းစ ပြုနေပြီဗျ။ အာရှ အလယ်ပိုင်းမှာ အဲဒီရောဂါ ရခဲ့တာဘဲ။ အမြစ်ကို မပြတ်ပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက အာရှအလယ်ပိုင်းရောက်တာလဲ”

“သစ်သော့သီးလယ် သွားတာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ဗတ်စမာချိုကိုဇ်ကို သွားပြီးတိုက် တာ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ စွဲကပ်လာတဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါကိုတော့ အမြစ်ကပြတ် အောင် မတိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဆရာဝန်တွေလဲ တတ်နိုင်သလောက် ကုကြပါတယ်။ ဒါ တော့ ထားပါတော့ဗျာ။ အခု အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားတို့ဒေသမှာ တန်ပြန် တော် လှန်ရေးသမားတွေ နဲ့နဲ့လှုပ်ရှားလာတယ်။ အထူးသဖြင့် စတာလင်ကရက်ဒေသမှာ ပိုပြီး ဆိုးတယ်။ ဒီကောင်တွေဟာ ခုအထိ အကြံအစည်မလျော့ကြသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကို ဆော်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ဒါပေမယ့် သူတို့ အစုန်းအစ မရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ သူတို့ကို မျက်ခြည်ပြတ်လို့ မဖြစ်ဖူး။ ဖြစ် လာတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ခင်ဗျားကိုတော့ အဖိုးတန်လက်ဆောင်တခု ကျွန် တော် ပေးခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော် လက်ဆောင်ကို အမြတ်တနိုး လက်ခံပါ။ တနေ့တော့ အဲဒီလက်ဆောင် ဟာ အသုံး တဲ့ လာမှာဘဲ။ နာဂူနေ့ဘဲ တနေ့က သေနတ်ပစ်ခံရတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားလဲ သတိဝိရိယနဲ့သာ နေပေတော့။ အခြေအနေက မပြောနိုင်ဘူးဗျ”

နက်စတာရင်ကိုသည် နံပတ် ၂ ဗရောင်းနှင့် ပစ္စတိုတလက်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ် ကာ ဒါဗီးဒေါ့၏ လက်ဝါးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီပစ္စည်းက ကိုင်ရတွယ်ရတာလဲ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိတယ်ဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် နက်စတာရင်ကို၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေသည်။ “အေးဗျာ၊ ခင်ဗျား ရဲဘော်စိတ်ကို ကျွန်တော် သိရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာဘဲ။ တယ်လိုပြောရမလဲ မသိပါဘူးဗျာ။ သိပ် ကို ကျေးဇူးတင်တာဘဲဗျာ”

“သိမ်းထားဗျ။ ဒါပေမယ့် ဖျောက်လဲမပစ်နဲ့နော်။ စစ်သားဟောင်း ဆိုတာ သတိကလဲ ခပ်မေ့မေ့ ရယ်။ အသက်တွေက ထောက်လာပြီ မဟုတ်လားဗျ”

“မပျောက်စေရပါဘူးဗျာ။ အသက်ရှင်နေသရွေ့ တော့ ဒီလက်ဆောင်ကို သိမ်း ထားပါမယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကဲ့မှဘဲ အပျောက်ခံမယ်” ဒါဗီးဒေါ့ သည် ပစ္စတိုကလေးကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

သို့ထုတင် ခဏကြာလျှင် အိတ်ထဲကပစ္စတိုကို ပြန်ထုတ်ကာ နက်စတာရင်ကိုဆီ သို့ ထိုးမံပျံ့ပြန့်သည်။ “မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ခင်ဗျားတော့ ဘာသွားကိုင်မလဲ။ ခင်ဗျား မှာ လက်နက်မရှိဘဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။” ရော့ပါဗျာ၊ ပြန်ယူပါ။ ကျွန်တော် အဖို့ မလို ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် မှာလဲ ရှိပါတယ်။ ဒါက အပိုပါဗျ။ ကျွန်တော် မှာရှိတာက နာမည်ထိုးပြီး လက်ဆောင်ပေးထားတာဗျ။ ခင်ဗျားနယ်ဗျာ တပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ငါးနှစ်လုံးလုံး ဝင်တိုက်လာတာ သေနတ်ဘလက်တော့ ရှိတာပေးဗျ” နက် စတာရင်ကိုသည် ပြုံး၍ပြသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးကား နွမ်းယိသောအပြုံး ဖြစ် လေသည်။

“တနေ့ကတဲ ရွာလီက ကျွန်တော် ကို ကြားလိုက်သေးတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ထုတ်ပြပြီး ကြားတာပေး။ သူ့ ကိုသွားတွေ့တော့ လက်ရည်တိုက်ပြီး နေ့ခံတယ်။ ကျွန်တော်တို့လဲ စကားကောင်းနေကြတာပေး။ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ။ ဆထုဆလေးပါး ပြောကြတာပါဘဲ။ ဒီတော့သူက သူ့ သေတ္တာထဲက ခင်ဗျားပေး တဲ လက်နက်ကရိယာတွေ ထုတ်ပြီးပြတယ်။ သူ့ တသက်တာမှာ လက်ဆောင်နှစ်ခုဘဲ အမြတ်တနိုး ရဘူးတယ်တဲ့။ တခုကတော့ သူ့ ပွားအေပေးတဲ့ အိတ်ကလေးရယ်။ ကျန်တခုကတော့ ခင်ဗျားပေးတဲ့ လက်နက်ကရိယာတွေဘဲတဲ့။ အဖိုးကြီးက သဘော ကောင်းတယ်ဗျ။ အလုပ်လဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်တယ်။ သူ့ အလုပ်ကိုလဲ ရှိသေတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျား သူ့ ကိုပေးတဲ့ ပစ္စည်းက ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုပေးတဲ့ ပစ္စည်း ထက် အဖိုးတန်ပါတယ်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လှည်းစခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ ပြန်လာ ကြသည်။ နက်စတာရင်ကို၏ ခြေထောက်များကား လေးလံနေကြလေသည်။

အနောက်ဖက်က မိုးသားများ တက်လာသည်။ ထိုနောက် စတက်မြက်ခင်းပြင် ကြီးပေါ်သို့ မိုးရေပေါက်များ ကြဲချရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ ထိုင်းမိုင်းနေသည့် မြေ ကြီးသည် မိုးနဲ့ သင်းလာသည်။ စောစောက ပြုထုတ်နေသော နေမင်းသည်ပင် တိမ် တိုက်များအကြား ငဲ့လျှိုးပုန်းဝင်ပြေးလေသည်။ မိုးသည် ဒေါသထကြီး ရွာချဟန် ပြင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လှည်းထဲမှာ ခဏမိုးခိုနေပါလားဗျ။ မိုးတိတ်မှ သွားတာပေး။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မိုးထဲမှန်းနေလိမ့်မယ်” ဒါဗီးဒေါ့က တားသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ သုံးနာရီမှာ အစည်းအဝေးတခုရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် မြင်းက ကောင်းပါတယ်။ မိုးလွတ်ပါတယ်ဗျ”

မြင်းငယ်ကိုကိုင်သည့်အခါ နက်စတာရင်ကို၏ လက်များသည် အဖိုးအို တ ယောက်၏လက်ကဲ့သို့ တုန်ယင်နေကြသည်။ ထိုနောက် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖျတ် လတ်စွာပင် မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ဒါဗီးဒေါ့ကို ပခုံးပုတ် နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အ

ပြေးစိုင်းလေသည်။ မြင်းပေါ်ကနေ၍လည်း “လမ်းမှာ နွေးသွားမှာပါဗျာ” ဟု အော်သွားလေသည်။

မြင်းခွာသိကြားသဖြင့် စားဖို့မှူး ဒါယာသည် မြင်းလှည်းထဲမှ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်သည်။ “သူ သွားပြီလား။ မနက်စာလဲ မစားရသေးဘူး။ ဘယ်နှယ်ပြန်သွားပါလိမ့်နော်”

“သိဝ်နေမကောင်းလှဘူးဗျ” ဒါဗီးဒေါ့သည် ရဲဘော်အတွင်းရေးမှူးကို ငေး၍ ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မဝတ္ထုဈေးမကျေဘူးရှင်။ သူ့လိုသဘော အလွန်ကောင်းတဲ့သူတယောက်ကို ဘာမှမကြေးလိုက်ရဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ရုံးထိုင်အလုပ်သမားတယောက်လိုတဲ။ ဒါပေမယ့် ရှင်အိပ်ရာကမထသေးဘဲ ဟောက်နေတုန်းက အာလူးသီးအခွံနွှာပေးနေလိုတာ ခေါင်းတောင် မဖော်ဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ကော့ဆက်တွေနဲ့တော့ လားလားမှ မတူပါဘူးရှင်”

ဒါဗီးဒေါ့ကား သူ့ စကားကို နားမထောင်။ လောလောဆယ်က သူနှင့် နက်စတာရင်ကိုတို့ အချိအချ ပြောခဲ့သည့်စကားတို့ကိုသာ ပြန်လည်တွေးတောနေသည်။ ဒါယာကား စကားပြောမိလျှင် အတောမသတ်နိုင်တော့။ “ရှင် တယ်တော်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ဒါဗီးဒေါ့။ သူပြန်မယ် ဆိုတာတောင် ကျွန်မကို မပြောဘူး။ သူ့ကို စကား မပြောလိုက်ရတော့ဘူး။ သူကတော့ စားဖို့မှူးဟာ လှည်းထဲမှာ ပုန်းနေတယ် ထင်သွားတော့ မှာဘဲ။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုမြင်ကတဲက ခင်ပါတယ်ရှင်”

ဒါဗီးဒေါ့ကား ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နားထောင်၍သာ နေသည်။ ဒါယာသည် စကားပောင်လျက် ရှိသည်။

“မြင်းပေါ် လွှားကနဲတက်သွားတာ ကြည့်ပါလားရှင်။ တသက်လုံး မြင်းနဲ့ဖက်ပြီး ကြီးလာတဲ့ အတိုင်းပါဘဲ။ စီးသွားလိုက်တာလဲ ဖြောင့်နေ တာဘဲ။ နံနဲလေးမှ ယိမ်းခြင်း ယိုင်ခြင်း မရှိဘူး။ တကယ် ကော့ဆက်ကြီးပါဘဲရှင်”

“သူ ကော့ဆက်မဟုတ်ဖူးဗျ။ ယူကရိုန်းနယ်သားဗျ” ဒါဗီးဒေါ့ကမမဲဖြေချင် ဖြေချင်ဖြေကာ သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်သည်။ ယခုမှ သူလည်း နက်စတာရင်ကို အား ပို၍ သတိရလာသည်။ နက်စတာရင်ကိုနှင့် ခွဲရသဖြင့် ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လာသည်။

“အို ရှင်ဖွားအေ သွားပြောချည်။ ရှင်ပြောတဲ့စကား ရှင်ဖွားအေမှယုံမယ်။ ကျွန်မတော့ မယုံဘူး။ သူဟာ ကော့ဆက်မှ တကယ်ကော့ဆက် အစစ်ရှင်။ ရှင်မျက်လုံးထဲ ဘာဝင်နေသလဲ။ သူမြင်းစီးတာ ကြည့်ပါလား။ တမိုင်လောက်က မြင်ရရင် သူ ကော့ဆက်မှန်းသိတာဘဲ။ အနားကပ်ကြည့်တော့ သူလို ဖျတ်လတ်ပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ကော့ဆက်အစစ်မှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတာဘဲ။ ပြီးတော့ မိန်းမတယောက်နဲ့ စကားပြောတာကြည့်ရင် သာပြီး ကော့ဆက်ဟုတ်မှန်း သိရသေး။ ကြောက်ရွံ့ ကြောက်ရွံ့ အစားထဲက မဟုတ်ဖူးရှင်”

“ကဲ ကဲ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းပါဘဲဗျာ။ ကော့ဆက်ဆိုလဲ ကော့ဆက်ပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်တာ လိုက်လို့။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ လူ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို ဘာများ ပြောသွားသေး သလဲ။ ခင်ဗျား တို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော် မနိုးခင် အတော် စကားလက်ဆို့ ကျနေကြတယ် မှတ်တယ်”

သည်အခါတွင်မူ စားဖို့မူးသည် ငိုက်ကနဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာသက်ပြင်းကြီး တချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက် လေသည်။ သူ့ ရင်အုံကြီးသည် လေပူဖောင်းကြီးလို ပို၍ မြင့်တက်လာသည်။ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီကြီးပင် ရင်အုံကြီး၏ ဖောင်းကြွလာသော အဖက်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ပြုထွက်သွားမတတ် တင်းကြပ်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုသဘောကောင်းတဲ့ သူ့မှန်း မသိပါဘူးရှင်။ ဘယ်သူနဲ့မှမတူပါဘူး” လေးလေးပင်ပင်ပြောကာ စားဖို့မူး ဒါယာသည် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် အိုးခွက်များကို ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့ လုပ်နေလေသည်။

၉

ဒါဗီးဒေါ့သည်ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့်လျှောက်နေလေသည်။တောင်ကုန်းထိပ်ရောက်လျှင် စခန်းဆီသို့ ပြန်၍ကြည့်မိသည်။ စခန်း၌ကား လူသူပြတ်နေသကဲ့သို့ ခြောက်တောက် တောက်မြစ်နေသည်။ ထိုနောက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ အစအဆုံးမရှိ အပြောကျယ် လှသည့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးကိုလည်း ကြည့်မိသည်။ မည်သူက ဘာပြောသည်ဖြစ်စေ သူသည် ထိုလယ်ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် လွန်ခဲ့သော ရက်များက ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျသည်အထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ဗာယာနှင့် မိတ်ဒန်နီကော့တို့၏နွားများက ထိုအဖြစ် ကို သက်သေခံလိမ့်မည်။ သူ ထွန်ယက်ခဲ့သော လယ်ကွက်ကို ဆောင်းဦးပေါက်တွင် တခါ လာ၍ ကြည့်လိုသေးသည်။ ထိုအခါတွင် လယ်ကွင်းသည် ဂျပင်တို့ဖြင့် မြရည် လိမ်းကျ ဘိအလား စိမ်းစိုနေလိမ့်မည်။ နှင်းပေါက်တို့သည် ဂျပင် အကိုင်းအခက်တို့ တွင် တွဲလွဲခဲ့ကာ ယိုယီးစီးနေကြလိမ့်မည်။ နှန်ခင်းတောင်ကား နှင်းပေါက်တို့သည် ငွေ ရည်တောက်နေကြလိမ့်မည်။ နေမှန်းတည့်ပြီဆိုလျှင် ဂျပင်တို့က ခါချလိုက်သည့် နှင်း ပေါက်တို့သည် မြေသို့ တပေါက်ပေါက်သက်ဆင်းကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ပြာလဲ သော ကောင်းကင်အောက်တွင် နေခြည်လက်သည့်တခဏ၌ နှင်းပေါက် နှင်းရည်တို့သည် သက်တန်ရောင်တောက်နေကြပေလိမ့်မည်။

သူလမ်းပျော်ကြည့်ရာ တောင်ကုန်းထိပ်မှပင် မြက်ခင်းစိမ်းလဲ လဲ အတွင်းရှိ လယ်ကွင်းကိုမြင်နိုင်သည်။ မြသားကမ္မလာကြီးအလယ်တွင် သူထွန်ယက်ခဲ့သည့် လယ် ကွင်းသည် ကတ္တီပီစောင်အနက်ကြီးကဲ့သို့ ဝပ်စင်းနေသည်။ မြောက်ဖက်အစပ်တွင် ကား မြေနှိုရောင်တောက်နေသည်။ မြေသားအနက်တို့သည် ထွန်ကြောင်းအလိုက် အ ရိပ် မည်းမည်းတို့ကို ထင်စေသည်။ ယင်း အထက်ဖက်ဆီတွင် ကျောက်တုံး ကျောက်စိုင်

များကို တွေ့ရသည်။ လယ်ကွင်းတနေရာတွင်မူ ပြာလဲလဲ အရိပ်မည်းမည်းတခုကို ထီးတည်းတွေ့ရသည်။ ဗာယာသည် အလုပ်တွင်စိတ်မပါတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ စခန်းဆီသို့ လေးတို့ သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ မိတ်ဒန်နီ ကော့ကား ထွန်ကြောင်းပေါ်တွင် မလှုပ်မရွက်ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။ ထွန်တုံးပေါ်တွင်ကား လူသူတယောက်မျှ မရှိ။ လယ်ထွန်မည့်သူမရှိဘဲ သူ့တယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ဗာယာသည် တောင်ကုန်းထိပ်တွင် ရပ်နေသော ဒါဗီးဒေါ့ကို မြင်သည့်အခါ ခြေလှမ်းတို့ သွားပြီးလျှင် လက်ကိုင်ပုဝါကိုထုတ်ကာ ဝေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည်လေထဲတွင်ဝေ့ရမ်းနေသောလက်ကိုင်ပုဝါကလေးကိုမြင်လျှင်ပြုံးမိလေသည်။ သူလည်း ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ တချက်မျှစေ့ ရမ်းနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ပြန်၍မကြည့်တော့ဘဲ ခရီးဆက်လေသည်။

‘တဖက်သတ်ကလေးဘဲ။ သဘောတော့ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ထင်မိထင်ရာ လုပ်တဲ့ကလေးမလေးဘဲ’ ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာအကြောင်းကို တွေးမိသည်။ ‘နဲ့နဲ့ လွတ်နေတယ်။ အင်း သူ့အရွယ်ထက် ဘယ်သူများ မမြူးတာ မကြတာရှိသလဲ။ သူတို့လို ကလေးမလေးတွေကတော့ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ စိတ်ကူးထဲတောင်ထဲ လို့ မဖြစ်ဖူး။ ဆဲ ခြောက်နှစ်၊ ဆဲ ခုနစ်နှစ်ရှိလာရင် ဒီထက်ကြွရွလာပြီး ယောက်ျားတွေကို အရူးလုပ်တော့မှာဘဲ။ ဒီထက်လဲ လှချင် ပချင်လာမယ်။ မှုန်နဲ့ သာခြယ်လာမယ်။ ခုလဲ ငါ့ကိုစမ်းကြည့်တာဘဲ။ ဒါပေမယ့်အလကားပါဘဲ။ ဒီတတွေဟာ ဗောလတစ်ပင် လယ်က ရေတပ်သားဟောင်းကြီးတွေ မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးတော့ တွေဘူးကြီးဘူးလို့ နှော့ကြေနေပြီ။ ကောင်မလေး ဘာလို့ စခန်းကိုပြန်တာလဲ။ မိတ်ဒန်နီကော့ကားများ ပြန်လွတ်သလား။ သူ့ဖာသာသူတော့ ပြန်ဘို့မကောင်းဘူး။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ငါ့မရှိတာနဲ့ စခန်းကို ပြန်တာလား။ အဲဒီလိုသာ ဆိုရင် မဟုတ်သေးဘူး။ အလုပ်သမား စည်းကမ်းကို ဖောက်တာဘဲ။ အကြောင်းရှိရင်တော့ ပြန်ပေါ့။ သူ့သဘောအတိုင်းသာ ပြန်ရင်တော့ နှော့ကတခါအစည်းအဝေးမှာ ပြောရလိမ့်မယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လှလှပပကလေးဖြစ်လို့တော့ အညှာမပေးနိုင်ဘူး။ လယ်ထွန်တယ်ဆိုတာ တနဂင်နွေနေ့လို အိမ်လည်ထွက်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲဟာ။ ဘာလဲ ဒီကောင်မလေး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် မှုန်မှန်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်’

သူ့စိတ်သည် ထိုခဏတွင် ထွေပြားနေသည်။ စည်းလွတ် ကမ်းလွတ် ဖြစ်နေသည်ဟု ဗာယာကို ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဆိုးမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် ဗာယာစိတ်အားပျက်ကာ အလုပ်ခွင်တွင် စိတ်မပါဘဲဖြစ်ရသည်ကိုလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

လီနင်ဂရက်က မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတယောက်၏စကားကို အမှတ်ရလာသည်။ ထိုမိတ်ဆွေသည် မိန်းကလေးတယောက်ကို စ၍ ပိုးပန်းတော့မည့် ဆိုလျှင် သူ့အား “ဒါဗီးဒေါ့ရေ၊ ငါတော့ ရန်သူ့ ဆီချဉ်းကပ်ပြန်ပြီဟေ့။ အခက်အခဲတွေ့ရင် ငါ့ကို တူ

ပါကွာ။ တိုက်ပွဲမှာ သေနတ်မှန်ပြိုင်ဆိုင်လဲ ငါအရှက်မရလေအောင် ဖုံးဖုံးပိပိ ဆုတ်ခွာ
 ဘို့ လက်ကွဲပါဟေ့ ပြောခဲ့ဘူးသည်။ ခုလဲ ငါ့အဖို့ ဗာယာလီ ရန်သူ ဆို ချဉ်းကပ်နေ
 လို့ အလကားဘဲ။ အသက်က ငယ်သေးတယ်။ ဒီနှို ဒီအရွယ်မျိုးနဲ့မဆိုင်ဘူး။ သူ့ ကိုသာ
 စရင်တော့ စပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တွေက ငါ့ကိုကြောင်သူတော်လို့ ထင်ကြတော့
 မှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် လူရှုကာလီမိန်းမနဲ့တောင် အဆင်မပြေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ငါဟာ
 ကြောင်သူတော်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီကလေးမကတော့ ဝဲ့ဝဲ့မြဲမြဲချစ်မှုကြုံတိုကောင်းတာ။
 ပျော်ရုံပါးရုံတော့ သူနဲ့မဖြစ်ဖူး။ ကောင်မလေးဟာ အခုမှ တက်သစ်စအရွယ်လေး ရှိ
 သေးတယ်။ သူ့ မျက်လုံးက အကြည့်ဟာ အပြစ်ကင်းတယ်။ ရိုးသားတယ်။ အင်း
 လေ အချစ်ကိစ္စမှာ ငါဟာ နားလည်လှသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အလကား
 အချိန်ကုန်ခံတော့မနေပါဘူး။ သူ့ ကိုလဲ နောင်ဆိုရင် ဝေးဝေးကရွှောင်မှာဘဲ။ သူ့ကို
 သာယာညင်းပျောင်းပြောပြီး ချွေးသိပ်မှ ဖြစ်မယ်။

တဖန်ဆက်၍ တွေးပြန်သည်။ ဂရယ်မျှချီတွင်လည်း သူ့ လုပ်ငန်းသည် အနည်း
 ငယ်သာ အောင်မြင်သည်။ သို့ရာတွင် ခရိုင်ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူးက ပေးအပ်အား
 အောင် တာဝန်သစ်များလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုသို့တွေးမိရာမှ လူရှုကာကိုပါ ဆက်
 ၍ မြင်ယောင်လာသည်။ အင်း သံယောဇဉ်ဟာ တိုက်နဲ့ဖြတ်နိုင်မှ တောင်ရှိ မဟုတ်
 လား။ နာဂူနေ့ကြည့်ပါလား။ ဘယ်လောက် ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ခြုံသလဲ။
 ဒါပေမယ့် လူရှုကာနဲ့ကျွေးကွင်းရသို့ဆိုတာကတော့ အတော်ကလေး မလွယ်လှတဲ့ကိစ္စဘဲ။
 ဒါပေမယ့် နာဂူနေ့မှာတော့ လွယ်ပြီး ဘာလို့ ငါ ကျမှ ခက်နေရတာလဲ။ ငါ ကိုယ်က
 ပြတ်ပြတ် တောက်တောက် မလုပ်နိုင်လို့ ဖြစ်မှာ။ ဒါပေမယ့် နာဂူနေ့လဲ
 ဟန်ဆောင်နေရရှာတာ ထင်ပါပြီ။

ဒါမီးဒေ့ါသည် ခရီးအတော် ပေါက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ခရီးပေါက်မှန်း
 သတိမထားမိ။ ထိုခဏတွင် လမ်းဘေး သစ်ပင်တပင်အောက်သို့ အခြေစိုက်ကာ အေး
 လိပ်သောက်သည်။ အတော်ကြာပင် ဟိုသည်တွေးနေရာမှ နာဂူနေ့ကို ဘယ်သူက
 သေနတ်နှင့်ပစ်သနည်းဟု တွေးကြည့်သည်။ လက်သယ် ရှာ၍ မရ။ သူ မစဉ်းစားတတ်။
 သို့ရာတွင် သေနတ်ပစ်မှုမဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ရွာထဲ၌ကား ကုလတ်များ၏ ပစ္စည်းများကို
 သိမ်းပိုက်ပြီးကတည်းက မကျေနပ်သူများရှိနေသည်ကိုတော့ သူသတိချုပ်မိသည်။ နာ
 ဂူနေ့နှင့် နည်းနည်းပါးပါး ပြောဆို မေးမြန်းကြည့်ရအုံးမည်ဟု သူ စဉ်းစားမိသည်။

ခရီးထိုးရန် သူသည် လမ်းရိုးကိုမတက်တော့ဘဲ လယ်ကွင်းမြေခွင်းထဲသို့ ဖြတ်၍
 ဆင်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မြက်ပင် ပေါင်းပင်တို့ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် အသွားရခက်လာ
 သည်။ မြို့နယ် ပိတ်ပေးပြီးထိုကား ထူထပ်နေသည်။ တောပန်း ရနံ့ ထို့ကား ကြိုင်
 လှိုင်နေသည်။ ခဏကြာလျှင် အဆက်ရှုရ ကျပ်လာသည်။ မီးလောင်ပြီးစ မီးလောင်
 ပြင်ထဲ ရောက်လာသကဲ့သို့လည်း ခံစားလာမိသည်။ ဘေးဘိက္ခိကြည့်သည့်အခါ ချောင်း
 ကော ချောင်းတိမ်အထဲသို့ ရောက်လာမှန်း သတိထားမိသည်။ ထိုအခါတွင်မှ အ
 စည်းအဝေးတခုတွင် ယာကွတ်ပြောသည့် အောက်ပါစကားတို့ကို ပြန်လည်သတိရလာ

ရုတ်စာအုပ်တိုက်

သည်။ “ကော့ကေးဆပ်မှာ ဘုရားသခင်က တောင်ကုန်း တောင်တန်းတွေနဲ့ မြေရိုင်း တွေချည်း ဖန်ဆင်းခဲ့တာတော့ အကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဂရယ်မျချိမှာ ဘာကြောင့် မြေရိုင်းတွေချည်း ဖန်ဆင်းခဲ့သလဲ ဆိုတာ တွေးလို့မရဘူး။ မြေကောင်းတက်နီးပါးဟာ ဆားမြေချည်းဘဲ။ ဘယ်သူမှ ကောင်းကောင်း မထွန် ယက် မစိုက်ပျိုးနိုင်ကြဘူး။ မိုးဦးကျမှာတော့ မြက်ပင်လေး အနည်းငယ် ပေါက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကြာကြာမခံပါဘူး။ ရွာက သိုးအုပ်တွေ တခဏလေးလောက် ကျောင်းနိုင် တာဘဲ”

ဒါပီးဒေါ့သည် ထိုဆားငန်မြေတွင် တလွမ်းချင်း လျှောက်နေသည်။ သုံးမိုင် နီးပါးရှိသည်ဟု သိသည်။ အနောက်ဖက်ချောင်းရိုးအထိကျယ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုမြေ ၌ သက်ရှိတို့ ကျက်စားနိုင်သေးသည်။ ယင်းတို့မှာ တောင်ပံနီ ဓားခုတ်ကောင်များပင် ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် မြေနီရောင် ပုတ်သင်ညိုများလည်း ရှိသည်။

နေဦးပေါက်၌ နှင်းခဲတို့ပထမဆုံးအကြိမ် အရည်ပျော်ပြီးဆိုလျှင် မိုးရွေ့ငှက်တို့ သည် ထိုမြေရိုင်းတွင် ကျက်စား ပျော်မွေ့ကြသည်။ သူတို့သည် မြက်များကို ချိုကာ အသိုက် ယက်လုပ်ကြသည်။ ထိုငှက်ငယ်ကလေးတို့သည် မိမိတို့ဖာသာ အသိုက် အဖုံ လုပ်ကာ အသက်မွေးနေထိုင်လျက် သားငယ် သမီးငယ်များ မွေးဖွား၍ ထိန်းကျောင်း ပြုစုကြသည်။ အာဂ ငှက်ငယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခါတွင်မှ အသက် လေး ထောင် နီးပါးရှိသော ယခုထက်တိုင် အိမ်ထောင်မရှိ အတည်တကျမဖြစ်နိုင်သေး သော သူ့ဘဝကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိသည်။ သူတို့လို သားငယ် သမီးငယ်များနှင့် တ ပျော်တပ လဲနေနိုင်ဘို့ကား ဝေးသေးသည်။ အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျလိမ့်မည်လား ဟု မျှော်လင့်ကြည့်မိသည်။

သူ့ ကိုယ်သူ့ စားဖို့မူး ဒါယာလို မိန်းမမျိုးနှင့်ရကာ ကလေးတွေတပြုကြီး မွေး နေရင်ကောဟု တွေးမိသည်နှင့် တကိုယ်တည်း ရယ်မောမိသေးသည်။ မြို့ကခတ်ပုံဆိုင် ပြခန်းတွင် ကလေး တပြုကြီးနှင့် မိသားစု ခတ်ပုံများကို မကြာခဏ တွေ့ရဘူးသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်ပြုတို့အကြောင်း တွေးမိသည့် အခါတိုင်း စိတ်ရှုပ်လာရသည်သာ များသည်။ ထို့ကြောင့် မတွေးတော့ဘဲ ရွာဆီသို့သာ သုတ်ခြေတင်လေတော့သည်။

ဒါပီးဒေါ့သည် အိမ်သို့ မပြန်သေးဘဲ အုပ်ချုပ်မှု ရုံးခန်းသို့ တိုက်ရိုက် သွား သည်။ နာဂူနေ့ဆီသို့သာ သူ့ စိတ်က စောနေသည်။

ရုံးခန်းရွံကား လူတယောက်မျှမရှိ။ မြင်းဇောင်းနားတွင် ကြက်တအုပ်ကို တွေ့ ရသည်။ စပါးကျီဘေးတွင် မလှုပ်မရွက် ရပ်နေသော ဆိတ်တကောင်ကို ခဏကြာမှ မြင်မိသည်။ ဒါပီးဒေါ့ကိုမြင်လျှင် ဆိတ်သည် သူ့ရိုဏ်းသို့မြေကြီးကို ခွာဖြင့်ရှုပ်တိုက်၍ လာသည်။ လမ်းထောက်ထောက်လျှင် ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ ထွက်ပြေးလေသည်။ ဒါပီးဒေါ့သည် ဆိတ်သဘောကို နားလည်ကာ အဝေ့ခံရန် စောင့်နေသည်။

“ဘယ်နှယ်ကွာ၊ စုပေါင်း လယ်ယာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို ဒီလိုဘဲ ကြိုရသတဲ့လား”
ထိုနောက် ဂျီစောင်းကိုကိုင်ကာ “ကဲ၊ မင်းသတ္တိရှိရင် ရုံးခန်းထဲဝင်ခဲ့ပေတော့ဟေ့”
ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဆိတ်ကြီးသည် ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါဖြစ်နေသည်။ သူ့ဂျီစောင်းကိုကိုင်
၍ ချုပ်ထားရာမှ လွတ်မြောက်ရန် ရုန်းနေသည်။ သို့ရာတွင် လှေကားပုံ ပထမအထစ်
ထောက်လျှင် ဒါဒါဒါ ဖောင်းဗီအိတ်ကို နှမ်းနေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ အခုတော့ စားစရာတောင်းနေပြီလား။ ငါ့ဆီမှာ ဘာအနံ့
ရလို့လဲ”

သူ့အိတ်ထဲတွင် ပေါင်မုန့်ခြောက်တခုရှိသည်။ ဒါဒါဒါသည် ထိုပေါင်မုန့်
ကိုပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဆိတ်ကြီးက စီးကရက်ဆေးမှုန့်နဲ့ ရသဖြင့် နှမ်းကာဖယ်
ရမ်း ဖယ်ရမ်း လုပ်နေသည်။

“အင်း၊ မင်း မဆာပါဘူး။ ဒီကောင်ကြီး စစ်ထဲမဝင်ဘူး ဘူးနဲ့ တူတယ်။
စစ်ထဲဝင်ဘူးရင် ဒီပေါင်မုန့် မှိုတက်မျိုး စားမှာဘဲ။ ဆေးနဲ့ ရလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့
လဲကွ။ သိပ် ဝီလာကြောင်တဲ့ ကောင်ဘဲ”

ဒါဒါဒါသည် ပေါင်မုန့်ကို လှည့်ပစ်လိုက်ကာ ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်၍ ရေတခွက်
ခပ်ကာ တကြိုက်ကြိုက် သောက်လိုက်သည်။ အတော်ပင် ရေငတ်လာသည်။ ထိုအခါ
တွင်မူ ခရီးပန်းကော နေ့ရှိန် အတော်ပြင်းကြောင်း သတိထားမိလေသည်။

ရုံးခန်းထဲ၌ကား ရုတ်စမျော့နေ့နှင့် စုပေါင်းလယ်ယာ စာရင်းကိုင်ထိုက်ကို တွေ့
ရသည်။ ဒါဒါဒါဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် ရုတ်စမျော့နေ့က မြူးမြူးသည်။

“ပြန်လာပြီလားဗျို။ ခုမှဘဲ ကျုပ်ပခုံးပေါ်က ဝန်ထုပ်ကြီး ကျတော့မှာဘဲ။
ဟောဒီ စုပေါင်း လယ်ယာ အသင်းကတော့ဗျာ ခေါင်းကိုက် စရာပါဘဲ။ ကျောက်
မီးသွေးကလဲ အလုံအလောက် မရှိဘူး။ ဟော တော်ကြာ ရေစက်က ပျက်ရတာနဲ့။
တခုပြီး တခု ဆက်လာတော့တာဘဲ ဗျို။ ဒီအလုပ်က တယ် မဟန်ပါဘူးဗျာ။ သိပ်
စိတ်ရှုပ်ရတာဘဲ။ နောက်တပတ်လောက်သာ ဒီမှာထိုင်ရရင် ကျုပ်တော့ ရူးမှာဘဲ”
ရုတ်စမျော့နေ့သည် ညည်းညူနေလေသည်။

“နာဂုနေ့ ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

“မသေပါဘူးဗျ”

“မသေမှန်းသိပါတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျည်လန်သွားတယ်ဆို”

ရုတ်စမျော့နေ့က မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ် ကျည်လန်ရမှာလဲ၊ သေနတ်ကျည်ဆန်များဗျာ လန်ရမယ်လို့။
ခြောက်လက်မ အမြောက်နဲ့ပစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျ။ နည်းနည်းတော့ ခေါင်းမှူးသွား
တာပေါ့။ ဗောဒဂါလေး နဲ့ ဆွတ်လိုက်ပြီးတော့ ပုလင်းထဲကျန်တာ မေ့လိုက်တယ်။
အဲဒါဘဲပေါ့ဗျ”

“သူ အခုဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ အဖွဲ့ရဲ့ သွားပြီ”
“ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ”

“အရှင်းလေးပါဗျာ။ နာဂူနေ့က ညမှာ တံခါးဖွင့်ပြီး ထိုင်နေကျနေရာမှာ သူ့ စာသင်သား ရှယ်ရှုကာနဲ့ ထိုင်နေတယ်။ တယောက်က သူ့ကို ရိုင်းဖယ်နဲ့ ပစ်ထဲ လိုက်တယ်။ ဘယ်သူပစ်သလဲဆိုတာတော့ ဘုရားမှသိမှာဘဲဗျ။ ဒါပေမယ့် တခုတော့ ရှိတယ်ဗျ။ ရိုင်းဖယ်ကိုင်တဲ့ကောင်ကတော့ သိပ်ထိုင်းတဲ့ကောင်းဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရက်စမော့နေတဲ့မုက်ခန်းအစုံသည် အထက်သို့ ပင်တက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ခင်ဗျားဆိုရင် ခြေလှမ်း သုံးဆယ်လောက် နေရာကနေပြီး လူတယောက်ကို ရိုင်းဖယ်နဲ့လွဲအောင် ပစ်နိုင်ပါ့မလား။ မနက်ကျတော့ ဒီကောင်ပစ် တဲ့ နေရာကိုသိရတယ်။ ကျည်ဆံခွဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခြေလှမ်း တိုင်း တာဘဲဗျာ။ တကယ်ကို နှစ်ဆယ် ရှစ်လှမ်းတိတိဘဲ ရှိတယ်”

“ညဆိုတော့ ခြေလှမ်းသုံးဆယ်ကလဲ လဲနိုင်တာပေါ့ဗျ”

“အို... မလွဲနိုင်ဘူး။ မလွဲရဘူး။ ကျုပ်ဆိုရင်တော့ မလွဲဘူး။ ကဲ၊ ဒီည စမ်း ကြည့်မယ်ဇေ။ ခင်ဗျားက နာဂူနေ့ နေရာမှာသွားပြီး ထိုင်နေ။ ကျုပ်ကို ရိုင်းဖယ် တလက်ပေး။ ကျည်ဆံတတောင့်ထဲနဲ့ ခင်ဗျား နှာရောင် တည့်တည့်ကို ထိစေရမယ် ဗျာ။ သေနတ်ပစ်တဲ့ကောင်က စစ်သားကောင်းတယောက် မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျ”

“ကဲ ဗျာ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောစမ်းပါအုံး”

“အချိန်က အချိန်ကောင်းဗျ။ သန်ကောင်မှာ ရွာထဲက သေနတ်ပစ်သံကို ကျုပ်ကြားရတယ်။ ရိုင်းဖယ်သံတချက်နဲ့ ပစ္စတိုသံပျော့ပျော့ နှစ်ချက်ဘဲ။ အသံကြား ရင် ရိုင်းဖယ်မှန်းသိတာပေါ့ဗျ။ ဒါနဲ့ကျုပ်လဲ ခေါင်းအုံးအောက်က ခြောက်လုံးပူး ဆွဲထုတ်ပြီး လမ်းထဲထွက်ခဲ့တာပေါ့။ ပြေးရင်း လွှားရင်း ဗောင်းဗိတ်ရတယ်ဗျ။ နာဂူနေ့အိမ်ဆီက ကြားတာနဲ့ အိမ်ကိုပြေးတာဘဲ။ နာဂူနေ့တော့တခုခုဖြစ်လို့ သေနတ် ဆွဲပစ်ပြီလို့ ထင်တာကိုး။

“တစက်ကန်တောင် မကြာပါဘူးဗျာ၊ ရောက်သွားတာဘဲ။ တံခါးခေါက်တော့ မဖွင့်ဘူး။ အထဲက တယောက်ယောက် ညည်းနေတဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် လဲ တံခါးကိုကိုယ်စောင်းတိုက်ပြီးဖွင့်လိုက်ရတယ်။ အထဲရောက်တော့ မှောင်နေတာ နဲ့ မီးခြစ်ပြီးကြည့်ရတယ်။ မီးဖိုထဲမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ် နေတာကို ပထမဆုံးမြင်ရတာပါဘဲ။ ဒါနဲ့ခြေနှစ်ချောင်းဆွဲပြီးထုတ်ရတာပေါ့။ လား လား နာဂူနေ့အိမ်ရှင် အဖွားကြီး ဖြစ်နေတာကိုးဗျ။ နာဂူနေ့ရေလို့ မေးတော့ အဖွားကြီးလဲကြောက်လန့်နေတာနဲ့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ရှာဘူး။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ နာဂူနေ့အခန်းထဲပြေးဝင်သွားတယ်။ ပျော့စိမိ တခုဝင်ပြီး တိုက်မိတယ်။ အင်း၊ နာဂူနေ့တော့သေရှာပြီလို့ ထိတ်လန့်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ နောက် ထပ် မီးခြစ်ဆံတခုထုတ်ပြီး ခြစ်ရတာပေါ့။ အိမ် အခန်းထဲမှာလဲ တယောက်ဗျား။

စုန်စော့အုပ်အိမ်

တခြားဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ရှယ်ရှုကာပေါ့။ ကျုပ်ကိုမျက်လုံးတဖက်ထဲဖွင့်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ သူ့ နဖူးမှာလဲ သွေးစ သွေးနုတွေနဲ့။ ‘ခင်ဗျား မသေသေးဘူးနော်၊ နာဂူ နေ့စုရော ဘယ်မှာလဲ’ လို့မေးကြည့်တယ်။ အဖိုးကြီးက ‘အင်ဒရေရယ် ငါ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား ကွယ်’တဲ့။ အသံက ခပ်ယဲယဲ လေး ရှိတော့တယ်ဗျ။ ‘ခင်ဗျားစကား ပြောနိုင်သေးတာ အသက်ရှိသေးလို့ပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုယ်ကတော့ အလောင်းကောင်စော်နဲ့နေပြီ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အဖိုးကြီး ငိုတော့တာပါဘဲ။ ‘အမယ်လေး ကျုပ်လိပ်ပြာတော့ ကိုယ်ထဲမှာမရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် အလောင်းကောင်စော် နဲ့နေတာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်ခေါင်းထဲ ကျည်ဆံတစ်တောင့် ထင်သွားတယ်ဗျ’တဲ့”

“ကဲပါဗျာ။ ဆိုးအောင်ပြောစမ်းပါ သူ့ မျက်နှာမှာ ဘယ်ကသွေးတွေ စွန်းနေတာလဲ။ သူ့ဆရာ ခဏ်ရာရသလား” ဒါဗီးဒေါ့ကား စိတ်မရှည်တော့ပေ။

“ဘယ်သူမှ ခဏ်ရာမရပါဘူးဗျ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ တံခါးတွေပိတ်ပြီး မီးထွန်းရတာပေါ့။ ရှယ်ရှုကာဟာ ပက်လက်ကလေး လဲနေတယ်။ တကယ်အလောင်းကောင်အတိုင်းဘဲ။ အဖိုးကြီးကဘဲ ‘ကျုပ်အဖွားကြီးသွားခေါ်ပေးပါဗျာ။ နှုတ်ဆက်သွားရအောင်’တဲ့။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ မီးအိမ်ကိုခွံမိုးပြီး သူ့ ကိုသေသေချာချာကြည့်ရတယ်။’ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ သူ့ ကို တံခါးဘောင်က သစ်သားစမှန်တာဘဲ။ သူ့ နဖူး မှန်တယ်ထင်ပါရဲ့။ အဲဒါ သေနေတဲ့မှန်တယ်ထင်ပြီး အဖိုးကြီးမေ သွားတာပေါ့။ သူ့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ သစ်သားစကို နဖူးကဆွဲလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ‘ကဲ အဖိုးကြီး၊ ခင်ဗျားခေါင်းထဲက ကျည်ဆန်ကို ကျွန်တော်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ အလကား လဲမနေနဲ့တော့။ နာဂူနေ့ ဘယ်မှာလဲ’

“အဖိုးကြီးက ကျုပ်ကိုမျက်နေသေးတယ်။ အိပ်ရာက မထသေးဘူးဗျ။ ကြမ်းပေါ်မှာတဲရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြောတော့တာပါဘဲ။ သူ့လေက ခင်ဗျားတို့သိကြတဲ့အတိုင်း ခပ်ထူးထူးမဟုတ်လားဗျ။ ‘ရန်သူက ပစ်ထဲ လိုက်တဲ့ ကျည်ဆံဟာ ကျုပ်နဖူးတဲတဲ့ကိုမှန်တာလားဗျ။ ကျုပ်လဲ မေ့ပြီးလဲသွားတော့တာပေါ့။ နာဂူနေ့ကတော့ မီးအိမ်ငြိမ်းပြီး ပြတင်းပေါက်ခန့်ထွက်ပြီးတော့ ပြေးလိုက်သွားတာဘဲ။ ကျုပ်တော့ဗျာ ခင်ဗျားအမြင်ပါဘဲ။ သေလုနီးပါးခဏ်ရာနဲ့။ အဲဒါ သူက ကျုပ်ကိုထားခဲ့ပြီး ဖနှောင့်နဲ့တင်ပါး တသားထဲကျအောင်ပြေးတော့တာဘဲ။ အင်ဒရေရယ် ကျုပ်နဖူးက ထုတ်လိုက်တဲ့ကျည်ဆံ ကျုပ်ကို ပြစမ်းပါဗျာ။ ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကိုမသေစေချင်သေးဘူးမဟုတ်လားဗျ။ ကျည်ဆံလေးကို အမှတ်တရ သိမ်းထားရအောင်လို့ပါ’

“အို ခင်ဗျားကို ဘယ်ပြန်မလဲ။ သွေးတွေစွန်းနေတယ်ဗျ။ မြင်ရင် ခင်ဗျား ပြန်ပြီး မေ့လဲသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျည်ဆံကို ရေခဲစတော့ပြတိုက်ကိုပို့လိုက်မယ်’ အဲဒီတော့မှ အဖိုးကြီးက ပိုပြီး သဘောကျလာတယ်ဗျ။ ‘အင်း ကျုပ်လို့ သူ့ရဲကောင်းတ

ယောက် ဒက်ရာရတယ်ဆိုတော့ ပြီးတော့လဲ ရန်သူတိုက်ခိုက်တဲ့ ဘေးကလွတ်လာတယ် ဆိုတော့ ရွှေတံဆိပ်တို့ ငွေတံဆိပ်တို့ချိုးမြင့်အားမှာပေးပါဗျာတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ စိတ်တိုတို ရှိတော့နဲ့ 'ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားကိုမှန်တုံကျည်ဆံ။ အဲဒါကိုတော့ ပြတိုက်မှာထားမှာ မဟုတ်ဖူး။ ခင်ဗျားဖာသာဘဲ ဘုရားစင်အောက်မှာ သိမ်းထားပေတော့။ ခုတော့ ရေ တွင်းသွားပြီး ဆေးကြောပေတော့လို့ ခိုင်းလိုက်ရတယ်။

“ခဏကြာတော့ နာဂူနေ့ရောက်လာတယ်။ မောကြီးပန်းကြီးဘဲဗျ။ စကား တလုံးမှမပြောဘူး။ အသက်ရှူကာလဲပြင်းလိုက်တာ။ ခဏကြာတော့မှ 'သေနာကောင် လွတ်သွားတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်နှစ်ချက်ပင်လိုက်သေးတယ်။ မှောင်နေတော့ သဲသဲ ကွဲကွဲ မမြင်ရဘူးဗျ။ မှန်းပြီးတော့သာ ပစ်ရတာ။ သူက ကျွန်တော် ကို တချက်ပြန်ပြီး ပစ်သေးတယ်' တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က 'ဘယ်သူလဲလို့ ခင်ဗျားမမှန်းနိုင်ဘူးလား' လို့မေး တယ်။ သူက ရယ်တယ်။ 'ကျုပ်မျက်လုံးက ဇီးကွက်မျက်လုံးမှမဟုတ်ဘဲဟာ ဘယ်သိမှာ လဲဗျ။ လူငယ်တယောက်တော့ လူငယ်တယောက်ဘဲ။ တယ်အပြေးမြန်တာကိုးဗျ။ အ ဖိုးကြီးဆိုရင် ဘယ်ပြေးနိုင်မှာလဲ။ သူ နောက်တော့ လိုက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မမှီလိုက် ဖူး လို့ပြောတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနယ်ဗျာ သိပ်စွန့်စားလွန်းလှတယ်။ သူတို့အသိုက်က ဘယ်နှစ်ယောက်မှန်းမသိဘဲ ခင်ဗျား ဘာကြောင့်နောက်က အတင်ရဲ ပြီး လိုက်သွားရတာလဲ။ သူ နောက်က တယောက်ယောက်စောင့်နေရင်မခက်ပါလား။ သူတယောက်လဲဖြစ်သည်ထားအုံး။ ခင်ဗျားအနားတေပြီး သေနတ်မောင်းဖြုတ်သွား ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲလို့မေးမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်သားဘဲဗျ။ နာဂူနေ့လို့ လူတ ယောက်ကို သဘောပေါက်အောင် ပြောဘို့ သိပ်ခက်တာဘဲ။ သူကဘာပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ။ မီးမှိုတ်ပြီး ခုတင်အောက်ဝင်ပုန်းနေ ရမှာလားတဲ့'

“ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကတော့ အဲဒါဘဲဗျ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကျည်ဆံက ရလိုက် တဲ့ဆုကတော့ အအေးမိတာဘဲရှိတယ်”

“အအေးမိတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”
“ဟုတ်တယ်ဗျ။ သေနတ်ပစ်ခံရပြီးနောက် သူ့အအေးမိတာဘဲ။ နှာစေးလိုက် တာမူ တခွံ ခွံ ခွံဘဲ။ သူ့နှာချေပြီဆိုရင် စက်သေနတ် ပစ်နေသလား အောက်မေ့ ရ တယ်”

“ပညာဉာဏ်မရှိတာပေါ့ဗျာ” စာရင်းကိုင် ကော့ဆက်အဖိုးကြီးက မကျေ မနပ်ဖြစ်ကာ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ “ရဲဘော်နာဂူနေ့မှာ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိဘူးဗျ”
ရုတ်တမျော့နေ့က ခပ်ထေ့ ထေ့ ရယ်လိုက်သည်။ “ဟုတ်ပေ ဗျာ။ ခုနေအခါ မှာတော့ သေမင်းခေါ်သံကို နာခံတာဟာ ပညာမဲ့ တဲ့ သူငယ်တွေများတာပေါ့။ ဒါ ပေမယ့် သေနတ်ပစ်ခံရတာက ခင်ဗျားမဟုတ်။ နာဂူနေ့ဗျ” ဟု စာရင်းကိုင် ကော့ ဆက်ကြီးအား ပြောလိုက်သည်။ ထိုနေ့က ဒါဗီးခေ့ ဘက်သို့လှည့်၍ “ဒီမနက်ဘဲ သူ့ ဆီကိုဝင်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒါမောင်မင်းကြီးသားက ဆရာဝန်နဲ့အချီအချ ငြင်းခုံနေ

လေ့ရှိပါ။ ဆရာဝန်ကပြောတယ်။ နာဂူနေ့ အအေးမိတာဟာ ညကြီးသန်ကောင် ပြတင်စွင့်ပြီး လေအေးအတိုက်ခံနေလို့တဲ့။ နာဂူနေ့က မဟုတ်ဖူး။ အအေးမိတာ ဟာ သေနတ်ကျည်ဆံက သူ့နာခေါင်းက အာရုံကြောတခုကို ထိခိုက်သွားလို့တဲ့။ ဒီတော့ ဆရာဝန်က ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ ကျည်ဆံက နားထင်ကိုမှန်တာဘဲဟာလို့ပြော ချာတယ်။ ဒီတော့ နာဂူနေ့က ဘယ်ကိုထိသွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအလုပ်မဟုတ်ပါ ဘူးတဲ့။ တကယ်အဖြစ်က အာရုံကြောထိခိုက်သွားတာဘဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအလုပ်က အဲဒါကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အအေးမိတာကို ပျောက်အောင်ကုသိုတဲ့။ ဘာမှုကျုပ်ကို ချေပနေ စရာမလိုဘူးတဲ့။ အဲ့စရာဗျာ။ ဆရာဝန်ကို သူက အဲဒီအတိုင်း ပြန်ပြောတယ်။

“ခင်တော့ နာဂူနေ့ဟာ သိပ်ခေါင်းမာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်က သူ့ ထက်ပိုပြီး ခေါင်းမာတယ်ဗျ။ ‘အို ခင်ဗျားမဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်။ မျက်နှာက အာရုံကြောတခုခု ထိခိုက်မိတယ်ဆိုရင် မျက်လုံးတဖက် အကြောဆွဲသွား တယ်ဗျ။ ပါးတဖက်လဲရှိ သွားတယ်ဗျ။ ဘယ်တော့မှ နှစ်ဖက်မဖြစ်ဘူး။ ခုလဲခင်ဗျား အအေးမိတာ ဘာကြောင့် နာခေါင်းတဖက်ထဲမမိသလဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျား လေစိမ်းအ တိုက်ခံလို့ဘဲ’ လို့ သူ့ကိုပြန်ပြောတယ်။

“နာဂူနေ့က တစက်ကန်လောက် ငြိမ်နေသေးတယ်။ နောက်တော့ သူက ဆရာ ဝန်ကို ဘာလဲခင်ဗျားဆရာဝန်အစစ်မဟုတ်ဖူး။ ခင်ဗျား သမားတူသမားယောင်ဘဲ’ တဲ့။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး နာဂူနေ့အနား တိုးသွားမိတယ်။ အ ချိန်မိဘဲ သူ့လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ရတယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ တံခါးဝထွက်သွား လေ့ရှိ”

“နာဂူနေ့က မကျေနပ်သေးဘူး။ ဆရာဝန်ကို ‘ခင်ဗျားနားတဖက်ကို ကျုပ် လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်မယ်ဆိုရင် တဖက်ထဲဘဲအူနေမယ်ထင်သလား။ နှစ်ဖက်လုံးအူနေမှာ ဗျ’တဲ့။

“ဆရာဝန်ကတော့ ပြန်ဘို့ ဟန်ပြင်နေတယ်။ နာဂူနေ့က ‘စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကို ထိုးမယ် ကြိတ်မယ်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာစကားပြောနေတာ ပါ’တဲ့။

“ဆရာဝန်က စိတ်တိုနေတာမဟုတ်ဖူးဗျ။ တံခါးဆီကိုသာ ပြေးရှာတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် နာဂူနေ့ အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ပြန်ပြီးထိုင်ရှာတယ်။ နာဂူနေ့က သူ့ လက်သီးကို ဟိုလှည့် ဒီလှည့်ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ကိုပြောပြန်တယ်ဗျ။ ‘ဆိုကြပါစို့။ ခင်ဗျားကို နောက်ထပ် နားမှာ တချက်လောက်ထပ်ပြီးထိုးရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ’တဲ့။ ဆရာဝန်လဲ တံခါးဝဆီ ထပြေးပြန်ရောဗျ။ ဒီအခါမှာတော့ ဆရာဝန်ကလဲ ‘ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာဘဲ။ ခင်ဗျား လက်သီးနဲ့ ဆေးပညာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲဗျ’လို့ ပြောတယ်။ ‘အို၊ ဆိုင်ပါသော်ကောဗျ’တဲ့။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကို ထိုင်ဘို့ပြော တယ်။ ဆရာဝန်ကလဲ သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ လူနာတွေဆီ သွားရအုံးမယ်အကြောင်း ပြောတယ်။ နာဂူနေ့က အဲဒီလူနာတွေဟာ ခဏလောက် စောင့်နိုင်ပါသေးတယ်။

သူ့အဖို့တော့ ဆရာဝန်နဲ့ စကားမပြတ်သေးဘူး။ ပြီးတော့လဲ ဆေးပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာဝန်ကို တချက်နှစ်ချက်လောက် လက်တွေ့ပြချင်ပသေးတယ်တဲ့”

ဒါပေးဒေါက်ကား ပြီး၍ နားထောင်နေသည်။ စာရင်းကိုင်ကြီးကမူ တစ်ခပ်ခပ်ရယ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ရတ်ဇမော့ဒော့သည် သူ့ စကားကို ဆုံးအောင်ဆက်၍ ပြောလေသည်။

“ဒါနဲ့ နာဂူနေ့က ဆရာဝန်ကို ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ” တဲ့။ ‘ခင်ဗျားမျက်လုံးကို ထိုးလိုက်ရင် မျက်လုံးတဖက်ထဲက မျက်ရည်ကျမယ်ထင်သလား။ နှစ်ဖက်စလုံးက ကျမ့မှာ။ အခုဖြစ်တဲ့ အာရုံကြောကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အအေးမိတဲ့ ရောဂါဟာလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ’ တဲ့။ ‘ဘယ်ဘက်နှာခေါင်းက နှာယိုရင် ညာဘက်ကလဲ နှာယိုမှာဘဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား’ တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်ကလဲ အားတင်းပြီး ပြန်ပြောတယ်။ ‘အရမ်းလျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလဲ ဆေးပညာတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ဆေးသာ နှာခေါင်းထဲထဲ ပါ’ တဲ့ ဒီတော့ နာဂူနေ့ထဲပြီး ခုန်တာဘဲ။ သူ့ အသံကလဲ အရင်ကထက် ပိုပြီး ကျယ်လာတယ်။ ‘ကျွန်တော် ဆေးပညာကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အလကားဆရာဝန်ဘဲ။ ဂျာမန် စစ်ပွဲတုန်းက ကျွန်တော် လေးခါတိတိ ဒဏ်ရာရတယ်။ ဗူးဆံကြောင့် နှစ်ခါတိတိ သွေးလန့်ဘူးတယ်။ ဓာတ်ဓမ္မဗူး တခါ မိဘူးတယ်။ ပြည်တွင်းစစ်တုန်းကလဲ သုံးခါတိတိ ဒဏ်ရာရဘူးတယ်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံပေါင်း သုံးဆယ်တက်ဖူးတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ဗျား ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကို ဆေးပညာ မသိဘူးလေး။ ဘာလေးနဲ့။ ကျွန်တော် ကို ဘယ်လိုဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ဘယ်လိုပါမောက္ခကြီးတွေက ပြုစုလိုက်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား။ အို၊ ခင်ဗျားလား။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေနဲ့ တွေ့ဘူးဘို နေနေသာသာ သူတို့နာမည်တောင် ကြားဘူးမှာ မဟုတ်ဖူး ဒီအခါကျတော့ ဆရာဝန်လဲ စိတ်တိုလာတယ်။ နာဂူနေ့ကို သူက မကြောက်မရွံ့ ပြန်ပြီးပြောတော့တာဘဲ။ ‘ခင်ဗျားကို အလွန်တော်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကုသပေးလိုက်တာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိတဲ့ ဆေးပညာကတော့ နှမ်းစေ့လောက်ဘဲ ရှိအုံးမယ်တဲ့။ နာဂူနေ့ကလဲ ပြန်ပြောတယ်။ ‘ခင်ဗျားနားလည်တဲ့ ဆေးပညာဆိုတာက ပီစီညှပ်ကလေးပါဗျာ။ ခင်ဗျား လုပ်တတ်တာက အဖိုးကြီးတွေအနာကိုဘဲ အပ်ကလေးနဲ့ ချုပ်ပေးတတ်တာပါ။ ထိပ်ပြခေါင်းပြဲလောက်ဘဲ ဆေးထဲ ပေးတတ်တာဘဲ။ ခင်ဗျား နပ်ကြော အကြောင်း ဘာသိသလဲ။ အာရုံကြောအကြောင်း ဘာသိသလဲ။ ခင်ဗျား အဲဒီပညာကို နကန်းတလုံးသိတဲ့လူ မဟုတ်ဖူးတဲ့။

“ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လဲ အချီအချ ပြောနေကြတယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ ထိုင်မနေတော့ဘူး။ နာဂူနေ့ရဲ့ အခန်းထဲမှာ လျှောက်နေတာဘဲ။ သူ့ ခမဲ့က ဂဏာ မငြိမ်ရှာဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ နာဂူနေ့လဲ စိတ်ငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘက်လှည့်ပြီး ‘ကဲ ခင်ဗျားလဲ ရှမ်းကိုသွားပေတော့။ ကျွန်တော်တော့ ကိုယ့်ဆေးမြီးတို့နဲ့ဘဲ ကုတော့မယ်။ နှာခေါင်း ဆီပွတ်

လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါဗျာ'တဲ့။ အရင် တနင်္ဂနွေလောက်က ရုံးကိုလာသွားတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား မြင်စေချင်တယ် ဒါဗီးဒေါ့။ သူ့ နှာခေါင်းကြီးဟာ ပူထနေတာတဲ့။ တဖက် မှာလဲ နဲ့ခဲရောင်နေတယ်။ ပုတ်လွန်း တိုက်လွန်းတာနဲ့ ရောင်နေဟန်တူပဲလို့။ ကျွန် တော်တို့ ရုံးခန်းထဲမှာလဲ အမဲဆိန့် ကို ထောင်းထောင်းထနေတာတဲ့။ သူ့ ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လဲ ရယ်မိတာပေါ့။ သူက ဒေါပူပြီး ကျွန်တော် ကို နှာလိုခံခက်ပြောသွား သေးတယ်။

“ဒါနဲ့ သူ မြင်းစောင်းဆီသွားတယ်။ ကျွန်တော်လဲ နောက်ကလိုက်သွားတယ်။ နာဂုဏောဟာ ကုန်းနီးတခုယူပြီး မြင်းရွှေကြီးပေါ်ကို တင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ တခန်းမှမပြောဘဲ ဆိုထွက်လာတယ်။ သူ့ ကျောပုတ်ပြီး ‘ဘယ်သွားမလို့လဲ ဗျ’လို့ ရယ်ရင်း မေးမိတယ်။ ‘ခင်ဗျားကို ရိုက်ရအောင် တုတ်သွားရှာမလို့’တဲ့။ ‘ဘာလို့ ရိုက်ရမှာလဲ လို့ မေးတော့ မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲ သူ့ သေးက လိုက်လာ တယ်။ သူ့ အိမ် ပြန်လာတဲ့ တလမ်းလုံး စကားမပြောကြဘူး။ အိမ်ဝရောက်တော့ မြင်းဇက်ကြီးကို ကျွန်တော် ကို ပေးပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။ ပြန်ထွက်လာတော့ ခြောက်လုံးပူးတလက် သူ့ ပုခုံးမှာ သိုင်းပြီးထွက်လာတယ်။ လက်ထဲကလဲ မျက်နှာ သုတ်ပုဝါထထည်ပါလာတယ်”

“မျက်နှာသုတ်ပုဝါ။ ဟုတ်လား။ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ” ဒါဗီးဒေါ့က အံ့အားသင့် ကာမေးသည်။

“သူ အအေးမိပြီး နှာစေးနေတယ်လေဗျာ။ လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ လက်နဲ့ညှစ်လို့လဲ မဖြစ်ဖူး။ ရှက်က ရှက်သေးတယ် မဟုတ်လား။ သူက အင်္ဂလိပ်စာ သင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် မျက်နှာ သုတ်ပုဝါကြီး ယူလာတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ‘နာဂုဏောရယ်၊ ခင်ဗျား ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစီးပါလား’လို့။ ဒီတော့သူက ‘အိုး၊ ခင်ဗျားက ဒီလောက် ပန်းမိ ခြစ်မိတာကိုများ ဒဏ်ရာလို့ ခေါ်ရသတဲ့လားဗျ။ မိန်းမတွေလုပ်တဲ့အလုပ် ကျုပ် မလုပ်ဖူး။ စခန်းကိုသွားတော့ လေတိုက်မယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဖုန်တွေလာပြီး ကပ် လိမ့်မယ်။ အဲ သူ့ အလို့လို့ ဖုန်နဲ့သိပ်ပြီး ပျောက်သွားမှာပါဗျာ။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားလဲ သူများကိစ္စထဲ ဝင်ရုပ်နေပြန်ပြီ။ တော်တော်၊ ကျုပ်ကို ဘာမှ အကြံပေးမနေနဲ့’တဲ့။

“ဆရာဝန်နဲ့ စကားများတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကလဲ သူ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်တယ်ဆိုတော့ အတော်ဒေါပူနေတာဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ ကို ခြောက်လုံး ပူးကြီးတကားကားနဲ့ ရွာလည်မနေဘို့ ပြောသေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ကျွန်တော် ကို ပြန်အော်တယ်။ ‘ကျုပ်ကို အချိန်မရွေး ရန်သူက ထပ်ပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ကလေးတွေကိုင်တဲ့ လောက်လေးရဲ့ လျှောက်လည် နေရမှာလား။ ဒီသေနတ်ကို ကျုပ်အိတ်ထဲ ထဲ ကိုင်လာတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီဗျ။ ဒီသေနတ် လက်ချက်နဲ့ ဘယ်နှစ်ယောက် ခန္ဓာကြေပြီထင်သလဲ။ ခုတော့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဘဲ ကိုင်တော့မယ်။ ခိုးဝှက်ရလာတဲ့ သေနတ်မဟုတ်ဖူးဗျ။ သွေးနဲ့ခင်းပြီးရလာတဲ့ သေ

၃၀၁အုပ်စု၏

နတ်ဗျ။ ရဲဘော်ကြီး ဖရန်ဇီက အလကားပေးတာမဟုတ်ဖူးဗျ။ ဒင်မာ နာမည်ထိုးပြီး ပေးလိုက်တာ။ အလကား ခင်ဗျား သူများကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်နေတယ်လို့ အော်ငေါက် ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့လဲ မြင်းပေါ်တက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းသွားတယ်။ ရွာကအထွက်တလမ်း လုံး နှပ်ညှစ်သွားလေရဲ့။ ခင်ဗျား သူ့ကို သေနတ်အကြောင်း ပြောကြည့်စမ်းပါလား။ ဒါဗီဒေး။ ကျွန်တော်တို့တော့ သေနတ်ကြီးတကားကားနဲ့ မကြိုက်ဖူး။ ရွာကလူတွေ ကလဲ မကြိုက်ဖူး။ ခင်ဗျားစကားဆိုရင်တော့ နားထောင်မလား မသိဘူး။”

ဒါဗီဒေးကား ရတ်ဇမော့နော့၏ စကားများကို နားထဲ၌မဝင်။ လှည်းသမား အဖိုးကြီး အိုင်ဗင်၏ စကားတို့ကိုသာ ကြားဒေသင်နေလေသည်။ သူသည် ယာကွတ် အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ‘ယာကွတ်ဟာ ကုလတ်ဘဲ ဖြစ်ပေအုံးတော့၊ သူ့ကို သင်္ကာ မကင်းဖြစ်ဖို့ ဖွတ်ပပါမလား။ သူကတော့ ရိုင်ဖယ်သုံးမှာ မဟုတ်ဖူး။ အသက်လဲ ကြီးပြီ။ နာဂူနော့အလိုကတော့ ဖျတ်လတ်တဲ့ လူငယ် လူရွယ်ဆိုတဲ့။ သူနဲ့ သူ့သားထေရ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါပေမယ့် သက်သေမခိုင်လုံဘဲနဲ့တော့ သူ့ကို ထောက်ပံ့ရေး မန်နေဂျာအဖြစ်က ဖြုတ်ချလို မဖြစ်သေးဘူး။ သူတို့ကို အချိန်မီ သတိပေးသလို ဖြစ်နေ မှာဘဲ။ ယာကွတ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒီလိုလုပ်မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီလူက လူပါးဘဲ။ အကြောင်းမဲ့ စွန့်စားမယ်လို့ မဟုတ်ဖူး။ ဒီတော့ သူ့ကို အရင် ကလို ဆက်ဆံမှဘဲ။ မသင်္ကာကြောင်း အရိပ်ပြလို့ မဖြစ်ဖူး။ အကျွန် ဒုက္ခဇောက်ကျန် လိမ့်မယ်။ အင်း၊ ခရိုင်ကော်မီတီသွားပြီး အတွင်းရေးမှူးနဲ့ တိုင်ပင်မှဘဲ။ ဒီမှာတော့ ညညဆိုရင် ရိုင်ဖယ်နဲ့ လက်သရမ်းသူက သရမ်းနေပြီ။ ဒီတခါ နာဂူနော့ထိတယ်။ နက်ပြန်ဆိုရင် ရတ်ဇမော့နော့နဲ့ ငါ တယောက်ယောက် ထိမှဘဲ။ ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်ဖူး။ ဘာမှမလုပ်ရူးရင် ငါတို့သုံးယောက်စလုံး လက်စပျောက်ပစ်မှဘဲ။ ဒါပေမယ့် ယာကွတ်ဟာ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လုပ်နေပုံရတယ်။ သူဟာ ခုတလော သိပ်ပြီး သတိထားနေတယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့ သူ ဘာအကျိုးထူး မှာလဲ။ သူဟာ ခုဆိုရင် ထောက်ပံ့ရေး မန်နေဂျာ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်။ သူ့လိုချင် တာ ရနေတာဘဲ။ သူတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့’

ဒါဗီဒေး၏ အတွေးသည် ရတ်ဇမော့နော့ကြောင့် ပျက်သွားသည်။ ရတ်ဇ မော့နော့သည် ဒါဗီဒေး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာက “ခင်ဗျား ဒီနေ့မနက် စာ စားပြီးပြီလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“မနက်စာ။ ဘာလို့လဲဗျ”

“ခင်ဗျားလဲ ပိန်ချိုးနေတယ်။ ပါးရိုးကြီးကို ငေါလို့”

“လာပြန်ပြီလား ဒီစကား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော် အတည်ပြောနေတာပါ”

“ကျွန်တော် မှာ မနက်စာစားဘို့ အချိန်မရပါဘူးဗျာ။ စားလဲ မစားချင်ပါ ဘူး။ ဒီမနက်လောက်ပူတာ မကြုံသေးဘူးဗျ”

“အေး။ ကျွန်တော်တော့ ဆာနေပြီ။ ကဲ လာဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူလိုက် ခဲ့။ နဲ့နဲ့တော့ စားအုံးပေါ့” ရတ်ဇမော့ဒ်နော့က ခေါ်သည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် မလိုက်ချင် လိုက်ချင် လိုက်သွားသည်။ သူတို့သည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ စတင်မြက်ခင်းဆီက ဖြတ်တိုက်လာသော လေပူကြီးက သူတို့ မျက်နှာကို ဆီး၍ တိုက်လေသည်။

အပေါက်ဝတွင် ဒါဗီးဒေါ့က ရပ်ကာ ရတ်ဇမော့ဒ်နော့ကို မေးသည်။ “ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ ကိုထင်သလဲ။ လက်သယ်ရှာလို့ ရရဲ့လား။”

ရတ်ဇမော့ဒ်နော့က ပရုံးတုန်းက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြလိုက်သည်။

“သိရင် ဘာဒီလိုနေမလဲဗျာ။ ကြိုးပေးသတ်လိုက်မှာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့် ပေါင်း များလှပြီ။ လက်သယ်ကို ရွာလို့မပေါ်ဘူးဗျ။ ဒီရွာထဲက ကော့ဆက်တွေ ဆိုရင် အားလုံးလို့ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တယောက်ယောက် ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဦးနှောက်ခြောက်အောင်လုပ်တာဘဲ။ ခရိုင်ကော်မီတီက ရဲဘော်တယောက်လဲ ဆင်းလာတယ်။ သူလဲအနံ့ ခံတာဘဲ။ နာဂူနော့အိမ်ရှင် အဖွား ကြီးကို မေးစမ်းကြည့်တယ်။ ရှယ်ရှူကာကိုမေးစမ်းကြည့်တယ်။ ကျည်ဆံခွံ ကို စစ်ဆေး ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျည်ဆံမှာလဲ နာမည်ပဲ လာတာမဟုတ်ဖူးဗျ။ ဒီတော့ ဘာမှမ သိရဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ ပြန်သွားတာဘဲ။ ‘ရန်သူ့ ဂိုဏ်းသားတယောက်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်မှာ ဘဲ’လို့ သူ ပြောသွားတယ်။ ဒီတော့ နာဂူနော့က ‘အိုဗျာ၊ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပဲ တယ်ဆို တာ မိတ်ဆွေက ပစ်မှတ်လားဗျ။ ခင်ဗျား ပြန်တာသွားပေတော့။ ကျုပ်တို့ဖာသာ ကျုပ်တို့ လက်သယ်ရှာမယ်’လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီရဲဘော်လဲ ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်ပြေးလေရဲ့”

“ကဲ၊ ကျွန်တော်မေးမယ် ရတ်ဇမော့ဒ်နော့။ ယာကွတ်ဆိုရင်ကော ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ရတ်ဇမော့ဒ်နော့သည် တံခါးပေါက်ကြီးကို ဖွင့်ရန် ကိုင်နေထုကာ အံ့အားသင့် ကာ ရယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား။ ယာကွတ်လူးကစ်ကို ပြောတာလား။ အိုး၊ ဒီအလုပ် မျိုး သူက ဘာလို့လုပ်မှာတဲ့လဲဗျ။ ကျုပ်ခေါင်းဖြတ်လိုက်ဗျာ။ သူ့တော့ မဟုတ်ဖူး။ ကျန်တို့လူ ခင်ဗျားထင်ချင်သပဆိုရင် ထင်နိုင်တယ်။ သူတော့ မဟုတ်ဖူး”

“ဒါဖြင့် သူ့ သားထော့”

“ခင်ဗျားဟာက ပိုဆိုးလာပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားလက်ညှိုးက ကျုပ်ကို တောင် ထိုးချင် ထိုးတော့မှာ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ပူးပေါင်း လုပ်ကြံမှု တခုဗျ”

ရတ်ဇမော့ဒ်နော့သည် စီးကရက်တလိပ်သောက်ရန် အိတ်ထဲက ထုတ်လိုက် သည်။ သို့သော် တနေ့ကပင် ‘အမျိုးသမီးများ မီးအရမ်းမမေ့ရ။ ယောကျ်ားများ ရွာလယ်လမ်းမ၌ ဆေးလိပ်မသောက်ရ’ ဟူသော အမိန့်တခုကို သူ့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်

ရေးထိုးထုတ်ပြန်ခဲ့သည်ကို သတိရသဖြင့် စီးကရက်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ချေပြစ်လိုက်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့က သူ့ကိုကြည့်ကာ နားမလည်ဖြစ်နေသည်။

“အလကားပဲ ဟု၍၊ စည်းကမ်းကလေးနားတွေအလကားထုတ်နေကြတာ။ လမ်းလယ်မှာ ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူးတဲ့ဗျ။ လာဗျာ၊ အထဲကျမှ သောက်ကြတာပေါ့။”

မနက်စာတွင် ရတ်ဇမော့နှင့် အမေကြီးက ပြောင်းဆန်ယာဂျီကြို၍ ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ဝက်ဆီနဲ့ ကို ဒါဗီးဒေါ့ မခံနိုင်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ပျက်သည်။ အဖွားကြီးက အိမ်နောက်ပေး စိုက်ခင်းထဲမှ သခွားသီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များ ခူးလာသည့် အခါတွင်ကား သူ့အကြိုက် တွေသွားသည်။ သခွားသီးနှစ်လုံးကြောင့် စား၍ မြန်သည်။

“ကျေးဇူးဘဲ အမေရေ။ စားလို့ကောင်းတယ်။ သခွားသီးက ပိုကောင်းတယ်ခင်ဗျ။ ဒီနှစ်အဖို့ ပထမဆုံး သခွားသီးစားရတာဘဲ။ ကောင်းသားဘဲ အမေရေ”

“အင်း၊ ငါ့သားလေး ဘယ်မှာ သခွားသီးကောင်းကောင်း စားနိုင်ပါ့မလဲ။ မင်းမှာ မိန်းမနဲ့မ နေရဘဲဟာ။ မိန်းမများ ရှိသလားကွယ်”

“မရှာအားသေးဘူး အမေရေ။” ဒါဗီးဒေါ့က ပြုံးဖြိုးဖြိုး ပြောသည်။

“အေး၊ မိန်းမမရှိရင်တော့ သခွားသီး ပေါ်ဦးပေါ်ခါ မစားရဘူးကွယ်။ တယောက်ထဲ ဘယ်နှယ်စိုက်နိုင် ပျိုးနိုင်ပါ့မလဲကွယ်။ အမေ့သား အင်ဒဲဒဲဒဲ (ရတ်ဇမော့နှင့်)လဲ မိန်းမမရှိရှာဘူးကွယ်။ သူ့မှာ အမေသာမရှိရင် ဘယ်ဒီလိုနေရပါ့မလဲ။ မင်းတို့ကို မြင်ရတာလဲ စိတ်မချမ်းသာပါဘူးကွယ်။ အင်ဒဲဒဲဒဲ၊ မာကာ (နာဂူနှင့်)ထေ လူပျိုလုပ်နေကြလေရဲ့။ မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး တယ် ရှက်စရာကောင်းတာဘဲ။ ရွာထဲလျှောက်နေပြီး မိန်းမမှ ရအောင်မရှာနိုင်ကြဘူး။ လူပျိုကြီး လုပ်မယ်တော့ စိတ်မကူးကြန့်ဟေ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုက်မယ့်သူမှ မရှိတာ အမေကလဲ” ရတ်ဇမော့နှင့် နေ့က သူ့အမေကို စ လိုက်သည်။

“အေး၊ မင်းတို့သာ နောက်ငါးနှစ်လောက် ဒီလိုနေရင် ဘယ်သူကမှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဖူး။ မင်းတို့လို လူပျိုသိုးတွေကို အပျိုလေးတွေမပြောနဲ့၊ ဘယ်အချိန်မှ တောင် စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဖူး။ မင်းတို့မှာလဲ ပိုးဘို့ပန်းဘို့အချိန် မရှိတော့ဘူး”

“အပျိုလေးတွေကလဲ မကြိုက်ဖူး။ ပြီးဒဘာ့ ကျွန်တော်တို့ကလဲ လူပျိုသိုးတွေဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် မုတ်ဆိုးမကိုလဲ ကျွန်တော်တို့က မလိုချင်ဘူး။ သူများသား ရွာကြံကျွေးမွေးရမှာတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အမေရယ်”

ရတ်ဇမော့နှင့်အဖို့ကား အမေ၏ စကားတို့သည် ရိုးနေပြီ။ နားယဉ်နေပြီ။ ဒါဗီးဒေါ့ကား ဘာမျှပြန်၍မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်မူ စာစုံတရာကြောင့် မချမ်းမြေ့ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုနေ့က ဒါဗီးဒေါ့သည် ပန်းဘဲဆရာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျီရိတ်စက်များကို သူ့ကြည့်ရှုစံဆေးချင်သေးသည်။ ထို့ပြင် ထွန်ခြစ်များကိုလည်း ကြည့်ချင်

ပျက်စားအုပ်စု

သေးသည်။ ယင်းတို့ကို စီမံပြုလုပ်ရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်အားပေး ကူညီခဲ့သော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

၁၀

ပန်းဘဲဆရာ ရှာလီ၏ပန်းဘဲဖိုသည် ရှာ၏အစွန်တွင် ရှိသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ ရောက်သွားသည်တွင် သူ့ကို တူသံဒေသတို့က ကြိုဆိုလေသည်။ ရှာလီ၏တူကြီးသည် ပေကြီးပေ၀ တွင် ခုန်ပျက်ကာ ကခုန်နေသည်။ ဖားဖိုကြီး၏ ရွေးရဲမြည်သံကိုလည်း အဝေးကပင် ကြားရသည်။ ဖားဖိုကြီးသည် ပန်းဘဲဆရာရှာလီကဲ့သို့ပင် အိုမင်းနေပြီ။ ပန်းဘဲဖိုအနီး သို့ရောက်လျှင် မီးသွေးနံ့၊ ပြာနံ့တို့ကို ရှုရှုရှုရှုရသည်။

ပန်းဘဲဖိုပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူမရှိ။ ခြောက်သွေ့နေသည်။ [ခွဲနှယ်ပိတ်ပေါင်း တို့ ထူထပ်လှသည်။ ပန်းဘဲဖို၏ အမိုးပေါ်တွင်လည်း မြက်ပင်တို့ ကွက်ခြားမလပ်ပေါက်နေသည်။ အမိုးကို ပြင်ရန်ပင် မလို။ ထိုအမိုးအောက်၌ စာကလေးတအုပ် အသိုက်အမြူလုပ်ကာ နေကြသည်။ စာကလေးများအော်သံသည် ရှာလီ၏ တူသံနှင့်အတူ သံပြိုင်ထွက်လာသည်။ စည်းသံနှင့်ဝါးသံကဲ့သို့ အလိုက်အဖက် ညီလှသည်။

ရှာလီက ဒါဗီးဒေါ့အား မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တယောက်ကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်သည်။ ရှာလီသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ဖားဖိုဆွဲသမား ကောင်ကလေး တယောက်ကို သာ အဖော်လုပ်နေရသည်ဖြစ်ရာ ဒါဗီးဒေါ့လာလျှင် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလေသည်။

“ဘယ်နှယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပါပကောလားဗျ။ ခင်ဗျား တို့က ကျုပ်တို့လို ပစ္စည်းမဲ့ လူ့တန်းစားတွေကို မေ့နေတာကိုးဗျ။ မောင်ရင်က မာနကြီးနေတာလား။ ဘာလဲ၊ အခု လာတွေ့တာဘဲလို့ ပြောမလို့လား။ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ရင်ကျုပ်ကိုတွေ့ရအောင်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျုံရိတ်စက်တွေကို လာကြည့်တာပါ။ ကဲပါဗျာ၊ ကြည့်လှည့်ပါ။ ဒါပေမယ့် အပြစ်တော့ မရှာနဲ့နော်။ မောင်ရင်ဟာ တခါက ကျုပ်လက်ထောက်ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဲဒီစက်တွေကို အပြစ်ရှာမနေနဲ့တော့”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဂျုံရိတ်စက်များကို တခုစီ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အပြစ်ဟူ၍ကား မတွေ့။ အသေးအပွဲကလေး နှစ်ခုသုံးခုလိုနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သို့ငြားလည်း သူသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် ရှာလီကို မကျေနပ်သည့်စကား ပြောသည်။ ရှာလီကား သူ့နေ့စက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း နဖူးကစီး ကျလာသော ချွေးတို့ကိုသုတ်ကာ “ခင်ဗျားဟာ သိပ် အပြစ်ရှာကောင်းတဲ့ ခေါင်းဆောင်တယောက်ဘဲ။ ကျုပ်ကို ဂျပစ်ဆီများ ထင်နေသလား။ ပြီးစလွယ် လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ သေသေချာချာ လုပ်ထားတာ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အပြစ်တော့ မရှိပါဘူးဗျာ” ဟု ဆိုလေသည်။

“အပြစ်ရှာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ဘာတွေ မြည်တုန်တောက်တီး လုပ်နေတာလဲ”

“အပြစ်ရှာတာ မဟုတ်ရင် ဒါလောက်ကြည့်ရ တော်ရောပေါ့ဗျ။ ဒုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျားဟာက ကြည့်လို့ဘဲ အားမရနိုင်ဘူး”

“ဒါဟာ ကျွန်တော်အလုပ်ဘဲ ရှာလိ” ဒါမီးဒေါက် ပြုံးကာပြောသည်။ ဒါမီးဒေါက်သည် ဂျူရိတ်စက် အဟောင်းကြီးတခုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ယင်းမှာ အင်းတစ်ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ စုပေါင်းလယ်ယာက သိမ်းလိုက်သည့် ပစ္စည်းတခု ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ရှာလိသည် ခပ်ထေ့ထေ့ ပြောလေသည်။

“ကဲကြည့်ဗျို့၊ အားရအောင်ကြည့်။ ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ကြည့်ချင် ကြည့်အုံး။ ဂျူရိတ်စက်ကိုများ အပျိုလေး မှတ်နေသလား မသိပါဘူး။ ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ပန်းဘဲဆရာတဲ့။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြင်ခဲ့တာဘဲဗျ။ အင်း၊ ညက မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက်တနေ့မနက်မှာ ကိုယ့်မိန်းမမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ လူစားမျိုးဘဲ”

သူ့စကားကိုသူ သဘောကျကာ ရှာလိသည် ဝါးလုံးကဲ့သို့လေသည်။ ထိုအခါ ဒါမီးဒေါက် သူ့လက်မောင်းကိုသွဲလျက် “သိပ် ရယ်မနေနဲ့ရှာလိ။ ဒီစက်ကို ကျွန်တော် ပြင်ခဲ့တာဘဲ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုလဲ ကြည့်ရ စစ်ဆေးရမှာဘဲဗျ။ တော်ကြာ အဲဒါကြီး ချွတ်ယွင်းသွားမှ ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့ကြလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ခင်ဗျား တာဝန်ရှိတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လုပ်ထားတဲ့အလုပ် သိတာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကြည့်ရမှာဘဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် စိတ်မချဘူး ဆိုပါတော့”

“အခါခါတိုင်း ဘယ်စိတ်ချလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲဗျ”

“အဲဒါလမ်းမှန်တာပေါ့ မောင်ရင်။ ကျုပ်တို့အလုပ်က သိနဲ့ကြေးနဲ့လုပ်တာဆိုတော့ တာဝန်ကြီးတယ်။ ချက်ချင်း ဘယ်မှာကျွမ်းကျင်နိုင်ပါ့မလဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ပန်းဘဲဆရာတွေက ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ ‘ကိုယ့်လက်ကို ကိုယ်ယုံပါ။ ကိုယ့်တူကို ကိုယ်ယုံပါ။ ကိုယ့်ပေကို ကိုယ်ယုံပါ’ ဆိုတာ အလကားပြောတာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ ဘော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်မယုံနဲ့။ ပန်းဘဲအလုပ်ဆိုတာ ကြီးတယ် ငယ်တယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ တာဝန် ရှိတာချည်းပါဘဲ။ မနှစ်က ကုန်ကြမ်းထောက်ပံ့ရေးဌာနက မန်နေဂျာတယောက် ဒီကိုရောက်လာဘူးတယ်။ ကျုပ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် သူ့ကို ဂရုတစိုက် ပြုစုပါတယ်ဗျ။ သားအရင်းလို ပြုစုတာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်မင်းကြီးသားက စကားတခွန်းမှ ပြောတာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ကျုပ်ကိုလဲ မပြောဘူး။ ကျုပ်မိန်းမကိုလဲ မပြောဘူး။ စာပွဲမှာ အခန်းသား ထိုင်နေတာဘဲ။ စာပွဲက ထတော့လဲ စကားမပြောဘူး။ ရွာက ဆိုဗီယက်ရုံးခန်းကိုသွားတယ်။ ပြန်လာတော့လဲ စကားတခွန်းမှ မပြောသေးဘူး။ ကျုပ်တို့ကို သူနဲ့မတူဘူး မတန်ဘူး ထင်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့ဗျ။ ကျုပ်က မေးတဲ့မြန်းတဲ့ အခါလဲ မပြောဘူး။ နိုင်ငံရေးလေး ဘာလေး

မေးလဲပြန်မပြောဘူးဗျ။ အေး ဟခွန်းဘဲပြေတယ်။ ‘ဒါတွေ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ဘာမှဆိုင် ပါဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ညှဉ်းညှဉ်းကြီးလဲ အိမ်မှာသုံးရက်လုံးလုံးနေကာ စကားတခွန်းမှ မပြောဘူးဗျ။ စတုတ္ထနေ့ကျတော့ပြောတော့တာဘဲဗျ။ ပထမကျုပ်ကို စ ပြောတယ်။ ‘အဖိုးကြီး၊ ခင်ဗျားမိန်းမ အဖွားကြီးကိုပြောလိုက်။ အားလူးကိုပန်းကန်နဲ့ထဲ ပြီး စား ပဲ့ပေါ်ယူလုပ်ပစေ။ လက်သုတ်းဝါယူခဲဗျ။ ပန်းကန်သုတ်တဲ့အထိမယူခဲနဲ့။ ကျုပ်ဟာ လူယဉ်ကျေး ပညာတတ်ဗျ။ ခရိုင်ဌာနချုပ်က သာတဲ့လူ။ တာဝန်ရှိတဲ့လူဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဆက်ဆံတဲ့ ကျုပ် မကြိုက်ဖူးတဲ့’

အဲဒီစကားကြားတော့ ကျုပ်လဲ ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူ့ကိုပြောလိုက်တယ်။ ‘ခင်ဗျားဟာ လူယဉ်ကျေးမဟုတ်ဖူး။ ကြမ်းပိုးဥဘဲ။ လူ ယဉ်ကျေးသာဆိုရင် ကျုပ်တို့ကျေးတက်ကို စားမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ပေးတဲ့ အဝတ်နဲ့ဘဲ ပန်းကန်ကိုသုတ်မှာပေါ့။ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ လက်သုတ်ပုဝါမရှိဘူးဗျ။ ပန်းကန်လဲ ကောင်းကောင်းမရှိဘူး။ ပြီးဟော့ ခင်ဗျားကို ကျွေးရမေးရလို့ ပိုက်ဆံတပြားတောင် တောင်းမှာ မဟုတ်ဖူး။ ကျုပ်မိန်းမ အဖွားကြီးဆိုတာကလဲ ခင်ဗျားတို့ အလိုတော် ကျ ပြုစုတတ်တာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ သိရှိလား။ ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား တာဝန် ရှိတဲ့သူတဲ့။ ဘာတာဝန်ရှိတာလဲ။ ရုံးခန်းထဲ စည်းစိမ်ကြီးနဲ့ ထိုင်နေတတ်တာဘဲ။ ခင် ဗျားတာဝန်ဘာရှိလို့လဲ။ ကျုပ်ကသာ တကယ်တာဝန်ရှိတဲ့ လူဗျ။ ရွာမှာ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ပါတီ အတွင်းရေးမှူးကလွဲရင် ကျုပ် တာဝန်အရှိဆုံး သိရှိလား။ ကျုပ်မရှိရင် လယ်မထွန်နိုင် ဘူး။ ဂျုံမရိတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်အလုပ်က သံနဲ့ကြေးနဲ့အလုပ်။ ခင်ဗျား အလုပ်က အ သေးအဖွဲ့အလုပ်။ ကဲ ဘယ်သူကပိုပြီး အရေးကြီးသလဲ။ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားလဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ထင်တာဘဲ။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ထင်တာဘဲ။ ဒီတော့ တအိမ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူနေလို့ မဖြစ်ဖူး။ ဒီတော့ မိတ်ဆွေ သေတ္တာ ယူပြီးသာ ဟောဒီအိမ်က ထွက်သွားပေတော့လို့ ပြောချလိုက်တယ်’

ဒါဗီးဒေါ့သည် မျက်လုံးကလေးများ မှေးလာသည်အထိရယ်မောကာ “ဒါနဲ့ သူ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်တယ်ပေါ့” ဟု မေးသည်။

“အို၊ တခါထဲနှင်ထုတ်လိုက်တာဘဲ။ ကျုပ်တို့ ပြုစုလိုက်တာလေးကို ကျေးဇူး စကားတောင် ပြောမသွားဘူး။ ထွက်သွားပါလေရောဗျာ”

“ကောင်းတယ် ရှာလီ။ ခင်ဗျားလုပ်တာ ကောင်းတယ်”

“သိပ်တော့ မာကောင်းလှပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူ့ လိုလူမျိုး ကျုပ် သည်း မခံနိုင်တာနဲ့ နှင်ထုတ်လိုက်တာဘဲ”

စကားဆုံးလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် စက်များကို ဆက်လက်ကြည့်ရှုသည်။ အား လုံးကြည့်ပြီးသည့်အခါ နေမှန်းတည့်နေပြီဖြစ်၍ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်တော့မည့် ဟန်ပြင် ရင်း “ဒီအလုပ်ကို ဘယ်နှစ်ရက်အချိန်ပေးသလဲ” ဟု မေးလေသည်။

အဖိုးကြီးက မျက်ခမောင်ကုတ်ကာ တဖက်သို့လှည့်ထွက်သွားရင်း “ဟို ဝဝတုတ် တုတ်ကောင် ယာကွတ်လူးကစ်ကတော့”

“ယာက္ခတ်နဲ့ ဒီတာဝန်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

“အင်း၊ ဒါပေမယ့် သူ့စကားဟာ စာသွင်းကိုင်ပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားတော့ ဥပဒေဖြစ်သွားတာပဲဗျ။ သူ့ပြောသမျှ ပြီးတာပဲ”

သဘောကောင်းသည့် ရှာလီသည် ဒေါသဖြစ်လာဟန် တူသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသူကို ဒါဗီးဒေါ့ဟု မထင်ဘဲ ယာက္ခတ်ဟု ထင်လာဟန် တူသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“ဘာမှ မရပါဘူးဗျာ”

“ဘာလို့လဲဗျ”

“အို၊ သူတို့က ကျုပ်အလုပ်ကို အလုပ်လို့ ထင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပန်းဘဲဖိုထဲ တနေထိုင်လုပ်ရင် ကျုပ်အလုပ်ကို တနေတာအလုပ်ဘဲလို့ သူတို့ တွက်တာပဲ။ ကျုပ် အလုပ်မလုပ်ဘဲ စီးကရက် ထိုင်သောက်နေရင်လဲ သူတို့ ဘာမှမသိဘူး။ တနေတာ အလုပ်လို့ တွက်လိုက်မှာပဲ။ ပြင်တာဆင်တာကျတော့ ငါးဂုက်စာအလုပ်ကို တရက်ထဲ လုပ်ရတာဗျ။ လက်ဝင်တယ်။ ပင်ဖန်းတယ်။ ကျုပ်မှာ တူထုရင်း ဒဏ်ရာ ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် ပင်ပန်းပင်ပန်း တနေ့စာလုပ်ခဘဲ များဘဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား တို့ လုပ်ခနဲ့တော့ ဘယ်သူဝဝလင်လင်ရှိမလဲဗျာ”

“အို၊ ကျွန်တော် လုပ်ခမဟုတ်ပါဘူးဗျ” ဒါဗီးဒေါ့သည် တိုဇောင်းတောင်း ပင် ပြောလိုက်သည်။ “ဒါဟာ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းက ပေးရီးထုံးစံလုပ်ခ မဟုတ် ဖူးဗျ။ ခင်ဗျားဘာလို့ အစက မပြောသလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဒါဗီးဒေါ့၊ ဒီအကြောင်းပြောရတာ မကောင်း ပါဘူးဗျာ။ ပြောရတာ ရှက်လဲ ရှက်ပဲ ရှိ။ ခင်ဗျားကို ပြောမယ် စိတ်ကူးတုန်းက အင်း၊ ခင်ဗျားကတော့ ‘ဒီအဖိုးကြီးဟာ သိပ်လောဘကြီးတာပဲ’ လို့ ပြောမှာဆိုပြီး စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ နေတာ။ ခုတော့ ပြောမိပေါ့ဟာ မထူးပါဘူးဗျာ။ ဆက်ပြောရအုံးမှာပဲ။ သူတို့က ထွန်းတုံးပြင်တာတို့မှ အလုပ်လို့ ထင်တာဗျ။ မြင်းခွာရိုက်တာ၊ မြင်းခွာလုပ်တာ၊ ပြင်တာ၊ ချိန်းကြိုး လုပ်တာတို့တော့ အလုပ်လို့ ထင်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အလေးအဖွဲ့ကလေးတွေလုပ်တာက ပိုပြီး အချိန်ကုန် သေးတယ်။ မဟုတ်လား ဒါဗီးဒေါ့”

“နေစမ်းပါအုံး။ ခင်ဗျားပြောနေတဲ့ ‘သူတို့’ ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ။ စာ ရင်းကိုင်က သူ့အလုပ်သူ လုပ်တာပဲဗျ”

“စာရင်းကိုင်ကတော့ သူ့အလုပ်သူ လုပ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ယာက္ခတ်က သူ့ကို အမိန့်ပေးတာဗျ။ ခင်ဗျားပြောတာက ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတာပြောတာ။ ကျုပ် ပြောနေတာက ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောတာ”

“တကယ်သာဆိုရင်တော့ သိပ်ဆိုးတာဘဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့အပြစ် မဟုတ်ဖူးဗျ”

“ဒါ သိပ်ပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားပြောမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ အမှန်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ နက်ဖြန်ဆိုရင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ယာကွတ်ကို မေးမယ်။ သေသေချာချာမေးရမယ်”

“သူ့ မေးလို့ သူ့က ဘယ်ဖြေမလဲဗျ။ သူ့လဲ ဖြေဘို့ မလိုပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူပြောရှင်းရမှာလဲဗျ။ စာရင်းကိုင်လား”

“ဖြေရှင်းရမယ့်သူကတော့ ခင်ဗျားဘဲ”

“ကျွန်တော်က ဖြေရှင်းရမယ်။ အင်း ဆိုစမ်းပါအုံး”

ရွာလီသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ “သည်းခံ ပြီး နားထောင်ပေတော့ ဒါဗီးဒေါ့။ ကျုပ်ပြောမယ့် စကားကတော့ ခင်ဗျားနာ လိမ့်မယ်။ ကျုပ်က မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မပြောလဲ ဘယ်သူမှ ပြော မယ့်လူ ရှိမှာမဟုတ်ဖူး”ဟု ဆိုသည်။

“ပြောလေဗျာ။ ပြောသာ ပြောပါ”

ဒါဗီးဒေါ့က အားပေးလိုက်သည်။ ပြောမည့်စကားသည် သူ့ အဖို့ ခံသာမည့် စကားမဟုတ်သည်ကို သူ သိသည်။ ရွာလီသည် သူနှင့် လူရှကာအကြောင်း ပြောတော့ မည်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော် အထင်နှင့် ကွာလှသည်။

“ခင်ဗျားကိုတော့ လူတိုင်းက ဥက္ကဋ္ဌလိုထင်မှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် နိုက်နိုက်ချွတ် ချွတ်ကြည့်လိုက်ရင် ခင်ဗျားဟာ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းရှဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မဟုတ်ဖူး။ နောက် လိုက်ဘဲဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“အင်း၊ ခင်ဗျားတို့တွေ့တာ မဆိုးဘူးဗျ”

“ဘာမဆိုးရမှာလဲ။ ခင်ဗျားက ဂျူရိတ်စက်တွေကို လိုက်ပြီးစစ်တယ်။ လယ် ထဲဆင်းတယ်။ ကိုယ်တိုင် လယ်ထွန်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဥက္ကဋ္ဌကောင်း တယောက်ရှိ အလုပ်ခံတတ်။ ဒါပေမယ့် ရုံးမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူး။ ဖြစ်ရမှာက ခင်ဗျားဟာ လယ်ထဲမှာ သိပ်အချိန်မယူဘဲ ရွာမှာအချိန်ယူတို့ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားဟာ မင်းသမီးလဲ ငါ့ဘဲ ငါ့ဘဲ၊ မင်းသားလဲ ငါ့ဘဲ ငါ့ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ လယ် ကိုလဲ ထွန်လိုက်သေးတယ်။ ပန်းဘဲလဲ ဝင်လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခေါင်ချုပ် ကတော့ ယာကွတ်ဘဲဗျ။ ခင်ဗျား မဟုတ်ဖူး။ ခင်ဗျားလက်ထဲက အာဏာတွေ ယာ ကွတ်ဆီ ရောက်သွားပြီ”

“ဆက်သာပြောပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆက်ပြောပါ”

“ခင်ဗျားက ပြောဆိုရင် ပြောတာပေါ့ဗျာ”ဟု ဆိုကာ ဂျူရိတ်စက်၏ တန်း တခုပေါ်တွင် ကျကျနန ထိုင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဖားဖိုဆွဲ သူ့ငယ်ကလေးသည် သူတို့ပြောသည်ကို နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်သည်။ “သွား စမ်း။ ဒီကောင်လေး၊ တယ် ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘူး။ တနေ့လုံး အလုပ်လုပ်တယ် မရှိဘူး။ သူ့များပြောတာ ငေးနားထောင်နေတာဘဲ။ နင်တို့တတွေဟာ ကောင်းကို မကောင်းဘူး”ဟု မြည်တွန်တောက်တီး လုပ်နေလေသည်။

မျက်နှာမဲ့ညစ်ညစ် သူငယ်လေးသည် ပြုံးဖြိုးဖြိုး မျက်နှာဖြင့် တံခါးဝက ထွက်သွားကာ ဖားဖိုကို တရှူးရှူးဆွဲနေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ရှာလီသည် ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ “ဒင်းကလေးကို ကျုပ်က ပန်းဘဲဆရာကောင်းတယောက် ဖြစ် အောင် သင်ပေးတာ၊ ဒင်းကလေးက မိဘမဲ့ ကလေးဗျ။ လူငယ် လူရွယ်ထဲကဆိုရင် ကျုပ် ပန်းဘဲဖိုကို ဘယ်သူမှ မလာချင်ကြဘူး။ ဆိုဗီယက် အစိုးရတက်လာမှ အဲဒီ လူ ငယ်လေးတွေ ပျက်စီးလာတာထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒင်းတို့တယောက် ဆရာဝန်လုပ်ချင်တဲ့ လူနဲ့ အင်ဂျင်နီယာလုပ်ချင်တဲ့လူနဲ့ စိုက်ပျိုးရေးပါရဂူ ဖြစ်ချင်တဲ့ သူနဲ့ ပြည့်နေတာ ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လို အဖိုးကြီးတွေ သေသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဖိနပ်ချုပ်မယ်သူ မရှိတော့ဘူး။ ဗောင်းဗီချုပ်မယ်သူ မရှိတော့ဘူး။ မြင်းခွာလုပ်မယ်သူ မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်ဆီမှာ ပန်းဘဲပညာသင်ချင်တဲ့လူ ခပ်ရှားရှားရယ်ဗျ။ ပန်းဘဲဖိုက မီးခိုးမိုင်းကို လန့်လို့ ထွက်ပြေးကြတာချည်းဘဲ။ ဒီကောင်ကလေးတယောက်ဘဲ ဆွဲခေါ်ထားရတာ။ ဒါပေမယ့် သူကလဲ သူပုန်းလေးဗျ။ စိတ်က ငြိမ်တာမဟုတ်ဖူး။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ နိုင် တာမဟုတ်ဖူး။ သူ့အဒေါ်လဲ သူ့ကို လက်မြောက်ထားရတာ။ သူ့များ သားသမီး သင်ရ ကြားရတာ မသွယ်ပါဘူးဗျာ။ မိဘမဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီး ဆိုးသေးတယ်။ ဒါပေ မယ့် ကျုပ် တသက်တာမှာတော့ ပန်းဘဲဆရာ ဆယ်ယောက်လောက်ဖြစ်အောင် လုပ် ပေးခဲ့ပြီဗျ။ ဟောဒီ ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ကျုပ်တပည့်တွေချည်းဘဲ။ တူဗျန်ဝကျွင်က ပန်းဘဲသမား၊ ဇျိုင်ဝကိုဗျိုင်က ပန်းဘဲသမားအားလုံး ကျုပ်သင်ပေးလိုက်တာ ချည်း ဘဲ။ ရေ့စတော့ စက်ရုံတခုမှာလုပ်နေတဲ့ ကျုပ်တပည့်တယောက်တောင်ရှိသေးတယ်။ အင်း၊ ခုနေ သေသွားမယ်ဆိုတောင် ဒေသပျော်ပါပြီဗျာ။ ကျုပ်အဖို့ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းသလဲ။ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဖူးလား။”

“ကဲပါ ကျွန်တော်တို့စကား ပြန်ဆက်ရအောင်။ ကဲ ကျွန်တော် အလုပ်ထဲ မှာ တခြားဘာအဖြစ်များ မြင်သေးသလဲ”

“ခင်ဗျားမှာ အပြစ်ဘာခုသဲရှိတယ်။ ခင်ဗျား စုပေါင်းလယ်ယာရဲ့ဥက္ကဋ္ဌဆိုတာ အစည်းအဝေးမှာသာဟုတ်တယ်။ နေ့စဉ်အလုပ်ကျတော့ ယာကွတ်က ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်နေ တယ်။ အဲဒီမှာ အားလုံးဒုက္ခရောက်တာဘဲ။ ခင်ဗျားက လယ်ထဲမှာ အချိန်ကုန်နေ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လယ်ထဲအချိန်ကုန်ရမှာလဲ။ ကျုပ်စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး။”

ရှာလီသည် ဒါဗီးဒေါ့ မကြားဘူးသည့် ချိုတဲ့အားလုံးကို ပြောပြသည်။ ထို့ ပြင် ယာကွတ်နှင့် စာရင်းကိုင်တို့ ဖုံးထားသည့် အခြား ကိစ္စများကိုလည်း ပြောပြ သည်။ မြို့ကြည့်လိုက်လျှင် စုပေါင်းလယ်ယာအသင်း ဖွံ့ဖြိုးကတည်းက ရွာထဲ လယ်ထဲ၌ ကမောက်ကမ ဖြစ်သမျှကို ဦးစီးဦးကိုင်လုပ်ကာ ဒုက္ခပေးနေသူမှာ ယာကွတ်ပင် ဖြစ် သည်။ သို့သော် ယာကွတ်သည် နောက်ကသာ ကြိုးဆွဲသူဖြစ်သည်။ သူ့လက်ရာကို လူမသိ။ ခြေပုန်းခတ်နေသူသာ ဖြစ်သည်။

“ဒါတွေကို အစည်းအဝေးမှာ ခင်ဗျားဘာလို့မပြောသလဲ။ ခင်ဗျားစုပေါင်း လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပစ္စည်းမို့”

လို့ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အစည်းအဝေးမှာမှ ဒီလိုကိစ္စတွေမပြောခဲ့ရင် ဘာ ပစ္စည်းမဲ့လဲဗျ”

ရှာလီသည် ခေါင်းကိုးကွဲကာ မြက်ပင်တဆုပ်ကိုကိုင်၍လိမ်နေသည်။ ထိုနောက် တွင်မှ ဒါဗီးဒေါ့ကို တခုမေးသည်။ “ပြီးခဲ့တဲ့ မိုးဦးကျ အစည်းအဝေးတုန်းက အတာ မန်ချူကော့ကို စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းက ထုတ်ပစ်ဖို့ ခင်ဗျားပြောတယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်သားဘဲ။ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“သူ့အထုတ်ခံရသလား”

“အထုတ်မခံရဘူး။ ဒါပေမယ့် ထုတ်ကို ထုတ်ပစ်ရမှာဗျ”

“ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ သူ့အတွက် ဘယ်သူ့အတိုက်အခံ ပြောသလဲ။ ယာကွတ်နဲ့ ဂိုဒေါင်စောင့် အဖွဲ့နဲ့က။ ပြီးတော့ တခြားလူနဲ့ဆယ်လောက်က သူ့ဘက် က ခံပြောတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားစကားကို သူတို့က ဖျက်တာဘဲဗျ။ ပြီးတော့ လူတွေက ခင်ဗျားကို တမျိုးထင်သွားကြရော။ ဒီတော့ ယာကွတ် ဟယောက်ထဲ မဟုတ် ဖူးဆိုတာ ခင်ဗျား သတိထားမိမှာပေါ့”

“ဆက်ပါအုံး”

“ဒါနဲ့ဗျား ကျုပ်ကို အစည်းအဝေးမှာ ဘာ့ခကြောင့် မပြောခဲ့သလဲလို့ မေးရ သေးသလားဗျ။ တခါနှစ်ခါဘဲ ပြောလိုရမှာဘဲ။ နောက်တခါဆိုရင် သူတို့က ကျုပ် ကို ဟောဒီပန်းဘဲဖိုထဲမှာဘဲ ခေါင်းရိုက်ခွဲမှာပေါ့ဗျ။ မဖြစ်သေးဘူး ဒါဗီးဒေါ့။ ကျုပ် ပြောလို့ မဖြစ်ဖူး။ ခင်ဗျားသာ တကယ်တမ်း ပြောမှ ဆိုရမယ့်သူ။ ကျုပ်ကတော့ ဖားဖိုအနံ့ လေးနဲ့ နေချင်သေးတယ်”

“အို ခင်ဗျားက ဘေးရန်မကင်းဘူး ပြောနေတာလား” ဒါဗီးဒေါ့က မေး သည်။

“အင်း မောင်ရင်တို့ကတော့ ဘေးရန်ဆိုတာ တယ်မြင်လှတာ မဟုတ်ဖူး။ မောင်ရင်တို့က လူငယ်ဆိုတော့ တဇာတ်ထိုးကိုးဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့က ဘာမျှပြန်၍မဖြေ။ ယခုကား ဒါဗီးဒေါ့သည် အစဉ်းစားကြီး စဉ်းစားနေလေသည်။

နေမုန်းတိမ်းသွားပြီ။ အရိပ်မဲကြီးတို့သည် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ပင် ထိုးကျလာကြ သည်။ ဂရယ်မျချီရွာကလေးမှာ ညနေခင်းတွင် ပို၍တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ အိမ်တံခါးများ ပိတ်ထားကြသည်။ လမ်းမ၌ လူသူ ကင်းမဲ့နေသည်။ နံနက်ခင်းက လမ်းမတွင် မြက်စားနေသော နွားဆိုးကလေးများပင် မြစ်ကမ်းဆီသို့ သွားကြလေပြီ။ ဒါဗီးဒေါ့နှင့် ရှာလီတို့ကား နေပူကြတဲ့တွင်ထိုင်၍ စကားကောင်းနေကြဆဲ ရှိသေး သည်။

“ကဲဗျာ ပန်းဘဲဖိုထဲ သွားကြရအောင်။ ဒီက ပူလှတယ်”

အထဲရောက်လျှင် ရွာလိက ဒါဗီးဒေါ့အနားသို့ ကပ်ကာ တတွတ်တွတ် ပြောပြန်သည်။

“ခေါပရော့နဲ့ သူ့မိန်းမကို သတ်တာ ဘယ်သူလဲ။ သူတို့တော့ဘဲ။ ဒီလင်မယားကို ဘာကြောင့်သတ်သလဲ။ မူးလို့သတ်တာလဲ မဟုတ်ဖူး။ လူတယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ ဘယ်သူမှမသတ်ဖူး ဒါဗီးဒေါ့။ ခေါပရော့ဟာ ဆိုဗီယက်အစိုးရနဲ့ မတည့်ခဲ့ရင် သူ့ကိုအစိုးရက ရုံးတင်တရားစွဲပြီး ထောင်ချမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ရုံးတော်က ကြီးပေးမှာပေါ့။ ခုတော့ သူ့ကိုရော သူ့မိန်းမကိုပါ တိတ်တဆိတ် သတ်ပစ်တယ်ဆိုတော့ ဆိုဗီယက်အစိုးရနဲ့ မတူသူတွေရဲ့ လက်ချက်ဘဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူ့မိန်းမ ဘာကြောင့် သတ်သလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။ သူ့မိန်းမ လူသတ်ကောင်တွေကို မှတ်မိလို့ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ ဒါမှ လက်သယ် မပေါ် မှာပေါ့။ တခြား ဘယ်သူတွေမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“ဆိုဗီယက်အစိုးရရဲ့ ရန်သူတွေက သတ်ပစ်တယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား မပြောပေမယ့်လဲ ကျွန်တော်တို့ မှန်းလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူသတ်သလဲ ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ နောင်လဲ သိမှာမဟုတ်ဖူး” ဒါဗီးဒေါ့က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ရွာလီသည့် ဒါဗီးဒေါ့၏ နောက်ဆုံးမှတ်ချက်ကို ကောင်းကောင်း ကြားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဟောဒီအရိပ်ထဲမှာ တယ်အေးတာဘဲဗျ။ ဒါဗီးဒေါ့ရေ ကျုပ်လေ ဟိုတုန်းက အဖြစ်အပျက်တခုကိုပြန်ပြီး အမှတ်ရသဗျ။ ဂျုံတွေမရိတ်ခင် တနေ့မှာ တက်ဗရီးယားက လူချမ်းသာတယောက်ရဲ့ မြင်းလှည်းကို ပြင်ပေးဘူးတယ်။ သူကကျုပ်အလုပ်ကိုသဘောကျပြီး အရက်တိုက်တယ်။ သူ့လူတွေလဲ ပါတယ်။ သူက ယူကရိန်းဗျ။ ချမ်းသာတယ်။ လူချမ်းသာတွေထဲမှာတော့ သူ့လိုသဘောကောင်းတဲ့လူ ခပ်ရှားရှားဘဲ။ ကျုပ်လဲ ဗေဒဂါမူးမူးနဲ့ ပန်းဘဲဖို့ ပြန်လာခဲ့တာပေါ့။ ခေါင်းကလဲကိုက်တယ်ဗျ။ ခြေကလဲ သိပ်မသယ်ချင်ဘူး။ ပန်းဘဲဖို့လဲရောက်ရော ခြုံသံတလွင်လွင်နဲ့ ထရိုင်ယိုကာ လှည်းတစီးရောက်လာတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ခရိုင်က အလွန်ချမ်းသာတဲ့ မြေပိုင်ရှင် ဆယ်လီဗာနော့ရဲ့ လှည်းပေါ့။ သူက ထီးရိပ်အောက်မှာ ထိုင်လိုက်လာတယ်။ မာနကြီးတယ်။ ဆိုးလဲဆိုးတယ်။ သူ့မြင်းလှည်းသမားမျက်နှာအာ သွေးမရှိဘူး။ ပြုတ်ပြုတ်ယော်နဲ့ဗျ။ လက်ကလဲ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ဘဲ။ လမ်းမှာ မြင်းခွာကျွတ်လာဆို ထင်ပါရဲ့ဗျ။ ဒီတော့ သူ့ သခင်က ဒေါပွဲနေတာပေါ့ဗျ။ ‘ဟေ့ ကောင်၊ မင်းကို သတ်ပစ်မယ်။ မင်းကို ထောင်ချမယ်။ ငါ ရထားမမှီအောင် လုပ်တယ်။ မင်း ဘာကောင်းသလဲ’ နဲ့ ကြိမ်းမောင်းလိုက်တာ အေးကလူတောင် လန့်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါဗီးဒေါ့ရဲ့ ကျုပ်တို့အရပ်မှာ ကော့ဆက်တွေဟာ ဘယ်တော့မှမြေပိုင်ရှင်ကို အောက်ကြိုကြွတ်မဟုတ်ဖူး။ ဒီတော့ ကျုပ်လဲ သူ့ကိုရုစုစိုက်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ပန်းဘဲ

ဖိုထဲကထွက်လာပြီး ဗောဒဂါမူးနေလို့ ဝီဝေဝေဖြစ်နေတော့ ထွက်နားထောင်တာပေါ့
 ဗျ။ နားထောင်ရင်း ကျုပ်ပေါဒေပါပုလာရောဗျို့။ သူက ကျုပ်ကိုမြင်တယ်ဆိုရင်ဘဲ
 ‘ဟေ့ ပန်းဘဲသမား၊ ဒီကုံလာစမ်းလို့ ငေါက်ပြီးခေါ်တယ်။’ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆိုလာ
 ခဲ့ပေါ့ဗျို့လို့ ကျုပ်ကပြောချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မပြောပါဘူး။ ကျုပ်မှာလဲ အကြံ
 အစည်တခု ရှိတာနဲ့ သူခေါ်ရာကိုဘဲ သွားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ကမ်းပေး
 ပြီး ‘ဗျို့ ဆရာကြီး၊ နေကောင်းချဲနေလို့’ ခပ်တည်တည်ဘဲ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။
 သူ့ခမျာ အံ့အားသင့်သွားပြီး မျက်မှန်တောင် ဖြုတ်ကန် ကျွတ်ကျ သွားပါလေ
 ရောဗျား။ သူ့လိုလူ ဒီလိုနှုတ်ဆက်ရမလားပေါ့ဗလ။ ဒါနဲ့ မျက်မှန် ကော့ဘက်တပ်
 ပြီး ‘မင်း မူးနေသလား။ မင်းနဲ့စကားပြောနေတာ ဘယ်သူမှတ်လို့လဲ သေနာကောင်’
 ဒီတော့ ကျုပ်က ‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့ဗျ။ ဘာ့လိုလဲ၊ ကျုပ်တို့
 တတွေဟာ ညီအကိုတွေဘဲဗျ။ခင်ဗျားလဲ ခင်ဗျားထီးရိပ်မှာခိုနေလို့ အေးချမ်း သာယာ
 ရှိတာဘဲ။ ကျုပ်လဲ ကျုပ်ပန်းဘဲဖိုမှာ ခိုနေရလို့ အေးချမ်းသာယာ ရှိတာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်
 နဲ့ မူးနေတယ်။ ခင်ဗျားတော့ မမူးဘူးထင်ပါရဲ့။ အင်း ခင်ဗျားတို့က တနင်္ဂနွေ
 နေ့မှ သောက်တဲ့လူတွေကိုဗျ။ ဒီတော့လဲ ကျုပ်တို့ဟာ ဆွေကြီး မျိုးကြီးချင်း အတူတူ
 ဘဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်လက်က မဲနေလို့ နှုတ်ဆက်ချင်ဘူးဆိုလဲ ခင်ဗျားသတော
 ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့သေရင်တော့ နှစ်ယောက်လုံး မြေဩဇာ ဖြစ်မှာဘဲ’ လို့
 ပြောလိုက်တယ်။

“ဆယ်လီဗာနော့က တခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုသာ ကိုက်နေတယ်ဗျ။
 သူ့ခမျာ အတော်လေး မျက်စိမျက်နှာ ဖျက်သွားတယ်။ ‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ။
 မြင်းခွာ တပ်ချင်လို့လား။ ရှပ်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား လှည်းသမားကိုတော့
 ဆူဘို့ ပူဘို့ မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျား ဆူချင် ကြိမ်းချင်ရင် ကျုပ်ကိုဆူ ကျုပ်ကိုကြိမ်း။
 လာလေဗျာ ပန်းဘဲဖိုထဲလာခဲ့။တံခါးပိတ်ပြီး နှစ်ယောက်ထဲရှိစော့မှ ဆူချင် ကြိမ်းချင်
 ရင် သဘောရှိဘဲ။ ကျုပ်ကလဲ အဲဒီလိုသတ္တိရှိတဲ့ လူမျိုးနဲ့မှ တွေ့ချင်တာဗျ။’

“ဒါနဲ့လဲ ဆယ်လီဗာနော့က စကားမပြောသေးဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် မျက်စိ
 မျက်နှာတော့ တယ်မကောင်းလှဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ သူ့မြင်းကို ခွာရိုက် ပေးလိုက်
 တယ်။ သူက ကျုပ်ကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့လှည်းသမားကို ငွေဒဂါး
 တပြား ထုတ်ပေးတဲ့ပြီး ဟို သေနာကောင်ကိုပေးလို့ ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က ငွေ
 ဒဂါးကို လှည်းသမားဆီက ယူပြီး လှည်းပေါ် ပစ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြုံးတဲ့ပြုံး
 ‘ဒါက ဘာသဘောလဲ မိတ်ဆွေကြီး။ ဒီလို အသေးအဖွဲ့လေး လုပ်ပေးတာနဲ့ ပိုက်ဆံ
 ယူမယ် ထင်သလား။ ခင်ဗျားအတွက် အခမဲ့ လက်ဆောင်သဘောနဲ့ လုပ်ပေးတာပါ
 ဗျာ။ အဲဒီငွေနဲ့ ထမင်းဆိုင်တဆိုင်မှာ ကျုပ်အတွက် ဆုတောင်းပြီး အရက်သောက်လိုက်
 ပေါ့’လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးလဲ မျက်နှာကို မဲဘက် သွား တာဘဲ။
 ‘မင်းအတွက် ဆုတောင်းရမယ် ဟုတ်လား သေနာကောင်။ မင်းဟာ ဆိုရှယ်လစ်ဘဲ။
 မင်းကိုထောင်ချမယ်။ မင်းကို ရုံးမင်းလက် အပ်မယ်’လို့ ပြောတယ်”

ဒါမီးဒေါ့သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ သူ့ ရယ်သံကြောင့် ခေါင်မိုး ထက်က စာကလေးများပင် လန့်၍ ထပ်ကြသည်။ ရှာလီသည် မုတ်ဆိတ်ကိုသပ်ကာ စီးကရက်တလိပ် မီးညှိ၍သောက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမိတ်ဆွဲကြီးနဲ့ အချီအချ မပြောလိုက်ရတော့ဘူးပေါ့” ဒါမီးဒေါ့မှာ ရယ်ရလွန်းသဖြင့် အသံပင် သံသကဲ့ကဲ့ မထွက်လာတော့။

“ဘယ် ပြောလိုက်ရမလဲဗျ”

“ငွေဒဂုံးကိုဆော့ လှည်းထဲက ပြန်ပြီး ပစ်ချလိုက်သေး သလား”

“ပစ်ချ လိုက်စေချင်တာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် မောင်း ပြေး လေ ရဲ့။ ငွေက အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာက အရေးကြီးတာလဲဗျ”

ဒါမီးဒေါ့ ရယ်သံကို ကြားရသည့်အခါ ရှာလီပါမြူးကြွလာသည်။ “ကျုပ်က နံနံ မှားသွားတယ်ဗျာ။ ခံလိုက်ရတာပေါ့”

“ဆက်ပါအုံးဗျ။ ဘာဆိုလိုတာလဲ” ဒါမီးဒေါ့သည် မျက်ရည်စများ အကြားမှ ရှာလီကို စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ရှာလီသည်လည်း သူ့ အတူ ရယ်မောနေသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားမပြန်နိုင်သေးဘဲ လက်ကိုသာ ရမ်းပြနေသည်။

“အို ဆက်ပါအုံးဗျ။ ဆတ်တင့်ငုံနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့ဗျ”

“ဘာပြောစရာ ကျန်သေးသလဲဗျ။ သူက ကျုပ်ကို ‘သေနာကောင်၊ ခွေးမျိုး၊ ဝက်မျိုး’ ဆိုပြီး ရစရာမရှိ ဆဲဆိုသွားတာဘဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူက မြင်းလှည်း ခြေတင် ခုံအထိ ထွက်လာတဲ့ပြေး ‘မင်းဟာ စောက်သုံးမကျ ဆိုရှယ်လစ်ကောင်ဘဲ။ မင်းကို ထောင်ချရမယ်’ လို့ အော်သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အမှန်ပြောရရင် ‘ဆိုရှယ်လစ်’ ဆိုတာ ကျုပ်က ဘာမှန်း သိတာမဟုတ်ဖူးဗျ။ တော်လှန်ရေး ဆိုတာကိုတော့ သိပါရဲ့။ အင်း ဆိုရှယ်လစ်ဆိုတာကတော့ အဘော်လေးကို နာနာကျည်းကျည်း ဆဲတဲ့စကားဘဲ လို့ အောက်မေ့ တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလဲ သူ့ကို ဟေ့ မင်းသာခွေးမျိုး ဆိုရှယ်လစ်၊ ဒီက မြန်မြန်သွက်သွား။ ငါ လုပ်ခံလိမ့်မယ် လို့ အော်လိုက်တယ်”

ဒါမီးဒေါ့သည် ပက်လက်လန်ကျသွားသည်အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ ခဏကြာလျှင် ရှာလီက ဆက်၍ပြောလေသည်။ “ဒါနဲ့ နောက်တနေ့ ကျတော့ ရုံးမင်းက ခေါ် တာဘဲဗျ။ ရုံးမင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မေးတယ်။ ကျုပ်က အဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြတော့ ခင်ဗျားရယ်သလို ရယ်တာပါဘဲ။ ပြီးတော့ ဘာမှ အဖြစ်မပေး ဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူကလဲ ဆင်းရဲတဲ့ လူတန်းစားက လာတာဘဲဗျ။ ဒီတော့ သူ့လို ကိုယ်လို ပန်းဘဲဆရာတယောက်က လူချမ်းသာ ခြေပိုင်ရှင်ကြီး တယောက်ကို တီးလွှတ် လိုက်တယ်ဆိုတော့ သဘောတော့သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူကသတိပေးလိုက်တယ်။ ‘နောင်ကို သတိထားပါ ကော့ဆက်ကြီး။ ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရင်ကောင်မယ်။ ခုလိုခေတ်ကြီးထဲမှာ စကားတလုံးမှားရင် ဆိုက်ဗေးရီးယား ဆောက်နိုင်တယ်’ တဲ့။ ‘နားလည်ရုံမဟုတ်လား’ တဲ့။ ကျုပ်ကလဲ ‘နားလည်ပါတယ် ရုံးမင်း’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။

‘ဒါဖြင့် သွားနိုင်ပါပြီ။ နောက် မတွေ့ပါရစေနဲ့၊ ဆယ်လီဗာနော့ကိုတော့ ခင်ဗျားကို အပြစ်ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်’တဲ့။ အဲဒါဘဲ ဒါဗီးဒေါ့’

ဒါဗီးဒေါ့သည် ရှာလီကိုနှုတ်ဆက်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရှာလီက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်စေပြီးလျှင်

“ဒါဖြင့် ခေါ်ပရော့ လင်မယားကို ဘယ်သူ့သတ်ဘယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျားဆိုတယ်နော်။ အဲဒါ ခင်ဗျားမှားတာဘဲ။ သိရမှာပေါ့ဗျ။ အချိန်သာ ပေးပါ။ သိရပါစေ့မယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

ရှာလီသည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစုံတခုတော့ သိသည်ဟု ဒါဗီးဒေါ့ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် တံထဲက အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ရှာလီ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို မသင်ကာသလဲ” တည့်တည့်ပင် မေးလိုက်သည်။

ရှာလီသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို တချက်ကြည့်ကာ မျက်နှာလှဲသွားပြီးလျှင် ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ဖြေသည်။ “ဒါတော့ဗျာ မသင်ကာတဲ့လူ လက်ငြိုးထိုးပြရတာ ခက်တယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ သာပြီးခက်သေးတယ်”

“ပြောပါဗျာ။ ထင်တဲ့သူကိုသာ ပြောရမယ်”

ရှာလီသည် ဒါဗီးဒေါ့၏ဦးပေါ်သို့ လက်ကိုင်တင်လိုက်ကာ “ဒီမှာ ဒါဗီးဒေါ့။ ခင်ဗျားဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့ ကျုပ်ကိုကတိပေးမလား။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“ဒီလိုဗျ။ အဲဒီလူသတ်မှုထဲမှာ ယာကွတ်ပါတယ်။ ဒါကိုတော့ အသေအချာ ပြောနိုင်တယ်။ ကျုပ်ဆိုချင်တာက ယာကွတ်ကိုယ်ထိုင် ခေါ်ပရော့လင်မယားကို ပုဆိန်နဲ့ ခုတ်သတ်တယ်လို့မဆိုလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ ယာကွတ်ပါတာတော့ အမှန်ဘဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာသက်သေ ပြနိုင်သလဲ”

“အိုး မောင်ရင်ကလဲ စုံထောက် ကျနေတာဘဲ”

“သေသေချာချာပြောနော် ရှာလီ။ ကျွန်တော် မပြောနဲ့။ ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဖူး။ ကဲ ခင်ဗျားသိသမျှ အကုန်ပြောစမ်း။ အချိန်မရှိဘူးဗျ”

“ခင်ဗျားကတော့ စုံထောက်ကောင်း မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူးဗျာ။ သိပ်မလောပါနဲ့ဗျ။ ကျုပ် အကုန်ပြောပြပါမယ်။ အစက အဆုံးအထိ ပြောပြပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား လှူကာနဲ့တော့ ပြန်ပြီးဆက်ဖို့အကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားအဖို့ ဒီကောင်မလေးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ တခြားမိန်းမတယောက် မရှိဘူးလားဗျာ”

“အို ဒါက ခင်ဗျားကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဒါဗီးဒေါ့။ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တယောက်သာ မဟုတ်ဘူး။ တရွာလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်။ စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့တခုလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားက မဟုတ်တဲ့မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်နေတာကိုးဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ လှူကာ ဆက်ဆံနေတာ တရွာလုံး သိတယ်။ ကျုပ်တို့လို အဖိုးကြီးတွေက ပိုပြီးသိတာပေါ့။”

လှူကာလို့ မိန်းမက ယောက်ျားတွေကို အလုပ် မလုပ်ချင်အောင် သွေးဆောင်တတ်တယ် ပျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က စိုးရိမ်တာ။ ခင်ဗျားဟာ အသောက်အစားကင်းတယ်။ လူကောင်းတယောက်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ နှမြောတာပေါ့။ လှူကာက ခင်ဗျားနဲ့ တွဲရတော့ ဘဝင်ကိုင်လာတယ်။ ‘ဟေ့ ကြည့်ကြစမ်း၊ ငါ ဘယ်လိုလှူနဲ့တယ် ထင်သလဲ’ လို့ ရင်ကော့လာတယ်။ ခက်တယ် ဒါပေါ့ဒေါ့။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမိန်းမနဲ့ တွဲမိမှန်း မသိဘူး။ ခင်ဗျားအကြောင်း ကြားရတော့ ကျုပ် စိတ်မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားအစား ရှက်မိတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ပန်းဘဲဖိုက ဖားဖိုဆွဲသမားကလေး တယောက်ဆိုရင် တယ်သူကမှ ဒါလောက် ပြောကြမယ် မဟုတ်ဖူး။ ခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမှာ အမဲစက်စွန်းခနဲပြီ။ မိန်းမကောင်းဆို ခင် ကိစ္စမပိုပါဘူးဗျာ။ ခုတော့ လှူကာလို့မိန်းမနဲ့မှ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်ရတယ် ဆိုတော့ ကျုပ် အသဲနာလာတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဒီစိတ်နဲ့ဘဲ ပိန်ချုံးခနဲပြီ”

ဒါပီးဒေါ့သည် လမ်းမဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် စာကလေး ထလိုက်သည် ဖုန်ထဲတွင် လူးနေကြသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးများ ပြန့်တက်လာသည်။

“ကဲ၊ ဒါတွေ ဓာတ်မပြောပါနဲ့ဘော့ဗျာ။ မကြားချင်တော့ပါဘူး။ စိတ်ညစ်စရာတွေ ထားလိုက်ပါတော့”

“နေ့ကတော့ ပြေသွားမှာပေါ့ ဒါပီးဒေါ့”

အတန်ငယ်ကြာလျှင် ဒါပီးဒေါ့သည် နေသားထိုင်သား ကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့် စကားဆက်ပြန်သည်။ “ယာကွတ်ကိစ္စကို ပြောကြရအောင်။ ခေါ့ပရော့တို့ကိစ္စမှာ ယာကွတ်ပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို သက်သေပြပါ။ မခိုင်လုံရင် အမနာပပြောတာဘဲ ဖြစ်မှာဘဲ။ ယာကွတ်က ခင်ဗျားကို မကောင်းပြောလို့ ခင်ဗျားကလဲ စားချေတာဘဲလို့ ပြောကြမှာဘဲ။ ကဲ သက်သေထူလေဗျာ”

“မောင်ရင်က အပေါ်ယံ ကြည့်ပြောနေတာကိုးဗျ။ ကျုပ်က ယာကွတ်ကို ဘာကြောင့် ရန်ငြိုးထားရမှာလဲ။ လုပ်ခက်စွဲလား။ ကျုပ်အလုပ်ရဲ့ တန်ရာတန်ဘိုးတော့ ရမှာပေါ့ဗျ။ သက်သေ ခိုင်လုံရအောင် ကျုပ်က ခေါ့ပရော့အိပ်ရာအောက် ဝင်ပြီး ချောင်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ မိန်းမကတော့ ကျုပ်နဲ့မ ဝမ်းကွဲတော်တယ်ဗျ။”

“ကဲ၊ ကျုပ်ပြောမယ်။ အနားလာခွဲဗျာ။ ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်ဗျာ။ ပန်းဘဲဆရာကောင်း ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရွာလီသည် ပန်းဘဲဖိုထံသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ “လာလေဗျာ” ဒါပီးဒေါ့သည် ခြေလှမ်းကြကြိုးဖြင့် ဝင်၍ လိုက်သွားသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားအိမ်ထောင်မှာ ဘယ်သူတွေရှိသလဲ” ဒါပီးဒေါ့က မေးလိုက်သည်။

“အဖွားကြီးနဲ့ ကျုပ်ဘဲပေါ့ဗျ။ နှစ်ယောက်ထဲရယ်”

“ခလေး မရှိဘူးလား”

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ နှစ်ယောက်ရဘူးတယ်။ အဖတ်မတင်ပါဘူးဗျာ။ တတိယတယောက်ကျတော့ အသေလေး မွေးတယ်။ အဲဒီကတဲက သားသမီးမရတော့ဘူး။ သူက ကျန်းမာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တခုခုဖြစ်တယ်နဲ့ တူတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျုပ်မိန်းမဟာ ‘ကံ’ မှာရှိတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားပြီး သားဆုတောင်းရတာ အမောကံ။ ဒါလဲ မစွဲပါဘူး”

အိမ်ခန်းထဲတွင် အနည်းငယ် အေးသည်။ တိတ်ဆိတ်သည်။ မှောင်လည်းမှောင်သည်။ ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကပ်ကြားက နေရောင်အနည်းငယ်သာ ဝင်သည်။ ရှာလီသည် နွားနို့ နှစ်ခွက် ယူလာသည်။

“အိမ်ကအဖွားကြီးတော့ ဥယျာဉ်လေးထဲ ဆင်းသွားလေရဲ့။ နေပူလဲ မကြောက်ဖူးဗျ။ ကဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သက်သေထူခိုင်းတယ်၊ ဟုတ်လား။ ခေါ့ပရော့ လင်မယား အသတ်ခံရတဲ့ မနက်က အလောင်းတွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားမြီးကြည့်တယ်။ ဘယ်သူမှ အဝင်မခံဘူး။ အပေါက်ဝမှာ စစ်သားတယောက် စောင့်နေတယ်။ စုံစမ်းရေးမှူး ရောက်လာမှာကိုးဗျ။ ကျုပ်လဲ တံခါးဝမှာ စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဒီလို ကြည့်ရင်းနဲ့ လှေကားခုံမှာ အရင်ကမြင်ဘူးတဲ့ ခြေရာတခုကို အမှတ်တမဲ့ သွားပြီး တွေ့လိုက်တယ်။ လက်ရမ်းဘေးနားမှာ ဖိနပ်ထုဟာ ထင်းနေတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကမြင်ဘူးသလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ”

“ခြေဖနှောင့်ဘက်က သံခွာရာပေါ့ဗျ။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဗျ။ ပုံစံကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ တရွာလုံးမှာ အဲဒီလိုသံခွာတပ်ဖိနပ်စီးတဲ့လူ တယောက်မှ မရှိဘူး။ တယောက်ထဲဘဲရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ် မမှားဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ သံခွာဟာ ကျုပ်သံခွာဘဲ”

ဒါမီးဒေ့သည် နွားနို့ ခွက်ကို ကုန်အောင် မော် ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ နားမလည်ဘူး ရှာလီ။ ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒီလိုလေဗျာ။ အရင်နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ယာကွတ်ဟာ ကျုပ် ပန်းဘဲဖိုကို ရောက်လာတယ်။ လှည်းဘီးပြန်တပ်ဖို့ဘဲ။ ဒါနဲ့ စကားစမြည်ပြောကြရင်း ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ ဖိနပ်သံခွာနှစ်ခု တွေသွားတယ်။ အင်္ဂလိပ် စစ်ဖိနပ်တွေမှာတင်တာဗျ။ ပြည်တွင်းစစ်တုန်းက ကျုပ်ရထားလိုက်တာ။ ‘ကျွန်တော် တစ်ယူမယ်’ တဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်ကလဲ ‘အင်း ယူလေ။ ကျုပ်လဲ အသက်ကြီးပါပြီ။ မစီးတော့ပါဘူး’ လို့ ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့လဲ ‘မပျောက်စေနဲ့နော်၊ သံခွာလို့လုပ်ထားတာဗျ။ တသက်လုံး စီးရော့’ လို့ မှာလိုက်သေးတယ်။ ဒါနဲ့ အိတ်ထဲ ထဲ ယူသွားလေရော။ သူက ဒါကိုမေ့နေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကောင်းကောင်း အမှတ်ရသေးတာပေါ့။ အဲဒီ သံခွာရာတွေဘဲဗျ။ ခေါ့ပရော့လှေကားထစ်မှာ တွေ့ရတာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ သံသယ ဖြစ်လာတယ်”

“ဆက်စမ်းပါအုံး”

“ဒါနဲ့ ယာက္ခတ်ဆီသွားပြီး အကဲခပ်မှဘဲလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီကိုသွားဘို့ အကြောင်းရှာရတာပေါ့ဗျာ။ ပန်းဘဲဖိုအတွက် သံလိုချင်တယ် ဆိုပြီး သွားတယ်။ သူ့ခြေထောက်မှာ သက္ကလပ်ဖိနပ်တစ်စုံ စီးထားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ အမှတ်တမဲ့ဘဲ ‘ယာက္ခတ်ရေ အသတ်ခံရတဲ့ဆီ သွားကြည့်သေးသလား’ လို့ မေးလိုက်တယ်။ ‘ဟင့်အင်း မသွားဘူး။ အလောင်းကြည့်ရတာ အော့နဲ့လုံးနုသပါတယ်ဗျာ။ အထူးသဖြင့် လူသတ်ခံရတဲ့အလောင်းဆိုရင် ကျုပ် မကြည့်ရဲဘူး။ ကျုပ်က သူ့ရဲ့ဘောနဲ့တယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သွားမယ်တော့ စိတ်ကူးသားဘဲ’ ဒီလိုနဲ့ စကားဆက်ပြောကြတယ်။ ကျုပ်က ‘ခင်ဗျား ခေါ့ပရော့နဲ့ မတွေ့တာ ကြာပြီထင်တယ်’ လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူက ‘ဟာ၊ ကြာလှပြီကောဗျ။ အရင်အပတ်ကတဲက မတွေ့တာဘဲ။ ဘယ်လိုလူတွေမှန်း မသိပါဘူးဗျာ။ ခေါ့ပရော့လို သဘောကောင်းတဲ့လူမှ သတ်သွားတယ်။ ဘာကြောင့် သတ်တယ်လဲ မသိရဘူး။ ခေါ့ပရော့က လူကောင်းဗျ။ တသက်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရုန်းရှာတဲ့သူ မဟုတ်ဖူး။ လူသတ်ကောင်တွေ သေပါစေဗျာ’ တဲ့။

“ကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်ရင်ထဲ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်သွားအောင် ဒေါသဖြစ်လာတယ်။ ဒူးတွေလဲ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ ဒီ သေနာကောင်ဟာ မနေ့ညက အဲဒီမှာရှိတယ်။ အခု ဒီစကားမျိုးပြောနေပြီလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတယ်။ သူမသတ်ရင်လဲ သူနဲ့အတူပါတဲ့ကောင် တယောက်ယောက် သတ်ရမှာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဘာမှမရိပ်မိယောင် ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖိနပ်ကိစ္စတော့ စုံစမ်းရအုံးမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်တယ်။ နှစ်ပတ်လောက် စောင့်ရတယ်ဗျ။ နှစ်ပတ်ရှိတော့ နင်းတွေအရည်ပျော်ချိန်မှာ ဒီကောင်ဟာ သက္ကလပ်ဖိနပ်ချွတ်ပြီး သားရေဖိနပ် ဝတ်တော့တာဘဲ။ ဒါနဲ့ သူ့ရုံးခန်းကိုသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာဘဲ သူ့အပြင်ဘက် ထွက်တယ်။ သူ့ နောက်က လိုက်သွားပြီး ကြည့်တော့ ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ သံခွာနဲ့ ဖိနပ်ပါတဲ့ဗျား”

“အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားက ဘာလို့မပြောသလဲ။ တိုင်ပါလားဗျ” ဒါဗီးဒေါ့ မျက်နှာကြီးတခုလုံး နီရဲနေဆဲ။ စာပွဲကိုလည်း လက်ဖြင့် ထုလေသည့်။

“ဘယ်မှာ ကျုပ် အမှိုက်ခံလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ။ ခင်ဗျားဆီကိုလာပြီး တိုင်မယ် စိတ်ကူးသေးတယ်။ သုံးပတ်လောက်ရှိမှ တိုင်တော့ ဖိနပ်ရာ ဘယ်တွေ့တော့မလဲဗျ။ ကျုပ်အရှုံး ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီနေ့ကဘဲ တိုင်ဘို့ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားကြီး သိပ်ကြောက်တာဘဲ။ ခင်ဗျား ယာက္ခတ်ကို ကြောက်သလား”

“ဟုတ်တယ် ဒါဗီးဒေါ့။ ဒီကိစ္စက မလွယ်လှဘူး။ ယာက္ခတ်နဲ့ ဆိုင်ရဘို့မလွယ်လှဘူး။ ဒီကောင်က သိပ်ရန်ငြိုးကြီးတဲ့ကောင်။ သူ့ငယ်ငယ်တုန်းက အင်းတစ်ဂရုတ်နဲ့ ဂျုံရိတ်ရာမှာ စကားများကြတယ်။ အင်းတစ်က သူ့ကို ဆော်လွတ်လိုက်တယ်။ နောက်တလလောက်ကြာတော့ အင်းတစ် မီးဖို မီးလောင်တာဘဲ။ တခါထဲ အိမ်ကိပါ မီးစွဲတယ်။ အင်းတစ်ဟာ အခု တဲကလေးနဲ့နေရတာ။ အဲဒါသာ ကြည့်တော့ ဒါဗီးဒေါ့။ သူက

သိပ် ရန်ငြိုးကြီးတဲ့ကောင်။ နောက်တကြောင်းကလဲ အဲဒီ ဖိနပ်မျိုးဟာ ပြည်တွင်းစစ် တုန်းက တရွာလုံး စီးကြတယ်။ ဒီတော့ သိပ် မသေချာလှသေးဘူး။ အားလုံးခြုံ စဉ်း စားရင် မလွယ်လှဘူး”

“အင်း။ ခင်ဗျားဟာက သိပ်နောက်ကျနေမှ ပြောတာကိုးဗျ။ ခင်ဗျား သိပ် အစဉ်းစားကြီးတဲ့လူဘဲ” ဒါဗီးဒေါက် ရှာလီအား အပြစ်တင်လေသည်။

“ခဲနေဆို သိပ်နောက်မကျလှသေးပါဘူးဗျ”

ဒါဗီးဒေါက်သည် တောဝေစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ

“ရှာလီ၊ စောစောက ကျုပ်အကြောင်းပြောသွားတာတွေဟာ အမှန်ချည်း ဘဲ။ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်အလုပ်ကို ကျုပ်အသိ အမှတ်ပြု ခံရအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်သစ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ သိန်းား လည်အောင် လိုက်ပြီးကြည့်ရ ရှုရ သေးတယ်ဗျ”ဟု ဆိုသည်။

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း။ ခင်ဗျားလုပ်ခနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ အမှန်ဖြစ်စေရမယ်ဗျာ။ ယာကုတ် ကိုလက်ပူးလက်ကြပ် မမိလေတော့ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေရမှဘဲ။ အချိန်ယူ စောင့်ရ မယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့နော်”

“ရေငုံ နွတ်ပိတ်နေပါ့မယ်ဗျာ”

“အင်း။ ခင်ဗျားက ပြောစရာရှိတယ် ဆိုလို့သာ နေရတာဗျ။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆီကိုသွားမလို့။ ကျောင်းအုပ်နဲ့တွေ့စရာကိစ္စလေးတခု ရှိသေးတယ်”

“ပြောစရာကျန်သေးတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား လုရှကကိုရှောင်ပါ။ သူ့ဟာ ခင် ဗျားကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်နော်”

“အိုဗျာ၊ တော်လောက်ရောပေါ့။ သူ့အကြောင်းပြောခဲ့ပြီးဟာဘဲ။ ကဲ တ ခြားပြောစရာ ရှိသေးသလား”

“ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ဒီကောင်မဟာ ခင်ဗျားအပြင် တခြားတယောက် နဲ့ တွဲနေသေးတယ်ဗျ။ အဲဒါ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ ကျည်ဆံမဝင်ချင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မကို စွန့်လိုက်ဖို့ဘဲ”

“ဘယ်က ကျည်ဆံက ကျုပ်ခေါင်းထဲ ဝင်ရမှ့လဲဗျ”

ဒါဗီးဒေါက်သည် ထိုစကားကို မကျေနပ်သဖြင့် အံ့ကြိတ်နေသည်။

“ဘာများဖြစ်နေရတာလဲဗျာ။ ခင်ဗျား အခုအထိအသက်ရှင်နေတာ ဘုရား သခင်ကို ကျေးဇူးတင်ဘို့ကောင်းတယ်။ ဘာ့ကြောင့် နာဂူနေဘုကိုသာဖစ်ပြီး ခင်ဗျားကို ဒီကောင် မပစ်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဘယ်က ဒီကောင်လဲဗျ”

“တီမိုဖေးပေါ့။ ဘာလို့ နာဂူနေဘုကို သေနတ်နဲ့ပစ်သလဲဆိုတာ ကျုပ် စဉ်းစား လို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို သတိပေးတာဗျ။”

ပုခံစာအုပ်အိုက်

ဒါဗီးဒေါ့သည် လက်နှစ်ဖက်ကို အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ စားပွဲရှေ့သို့ ကုန်းလာသည်။

“တီမိုဖေး၊ ဟုတ်လား။ ဒီကောင် ဘယ်ကရောက်လာသလဲ”

“သူ ထွက်ပြေး လာတာပေါ့ဗျ။ ထွက်ပြေးမှဘဲ ဒီကို့ ရောက်လာနိုင်မှာပေါ့”

“ခင်ဗျား သူ့ကို တွေ့သလား” ဒါဗီးဒေါ့က တိုးတိုးမေးသည်။

“ဒီနေ့ ဗွဲ့ဖွဲ့ဟူးနေ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အေး၊ သူ့ကို စနေနေ့ညက ကျုပ်တွေ့ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ လူရွာကနဲ့တဲလို့ ဗျား။ ကျုပ် နွားတွေ့မပြန်လာတာနဲ့ တောထဲလိုက်တာ၊ ညသန်ကောင်မှ ပြန်တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ အပြန်မှာ ရွာနားရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့တာဘဲ”

“ခင်ဗျား လူ မမှားဘူးနော်။ သေချာတယ်နော်”

“အိုး ဘယ် လူမှားရမှာလဲဗျ။ ဘာလဲ ခင်ဗျားကို တီမိုဖေးနဲ့လွဲနေတယ်ထင်လို့လား။ ကျုပ်က အဖိုးကြီးဖြစ်နေပေမယ့် မျက်စိကတော့ ကောင်ပေါသေးတယ်ဗျ။ သူတို့က ကျုပ်ကို နွားမှတ်နေတာ။ နွားတွေ့နောက်က ကွယ်နေတော့ ကျုပ်ကို မမြင်ဘူး။ လူရှကက နွားတွေ့ပါကွယ်။ တီမိုဖေးကလဲ လူထင်လို့လားလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ လူထင်ရောက်လာတော့ လူရှကက ခြံ့ကိုခုန်ပြီးထွက်တယ်။ တီမိုဖေးက နောက်ကလိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲက သေနတ်မြည်သံတောင် ကြားလိုက်ရသေးတယ်။ ကျုပ်ကို ဖွားကနဲ့တွေ့တော့ သူတို့လန့်သွားတယ်။ ကျုပ်က ‘ငါပါကွယ်။ နွားတွေ့ သိမ်းလာတာတာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ရတယ်”

“အင်း၊ ခုမှဘဲ ရှင်းတော့တယ်” ဒါဗီးဒေါ့သည် သက်ပြင်းစာချက် ချလိုက်သည်။ နောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ ရှာလီ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ပြီးလျှင် “ကျေးဇူးတင်တယ်ရှာလီ၊ တကယ်ပါဘဲ” ဟု ဆိုသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ကြားခွဲရသမျှ အကြောင်းစုံကို နာဂူနေ့နှင့် ရတ်ဇမော့ဒ်နေ့တို့အား ပြောသည်။ ထိုနေ့က တီမိုဖေး ပြန်ရောက်နေကြောင်း ခရိုင်သို့ တိုင်ရမည်လားဟု အကြံတောင်းသည်။ သို့ရာတွင် နာဂူနေ့က

“ဘယ်ကိုမှ မတိုင်နဲ့အုံးဗျ။ တိုင်ဘို့မလိုသေးဘူး။ တိုင်လိုက်ရင် အားလုံး အစီအစဉ်တွေပျက်ကုန်လိမ့်မယ်။ တီမိုဖေးက လူပါးဗျ။ ရွာထဲနေတာမဟုတ်ဖူး။ ခရိုင်က လူတွေ ရောက်လာတယ်ကြားရင် တချိုးထဲ လစ်ပြေးလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေသည်။ “ညကျမှ တိတ်တိတ်ရွာကိုလာမယ်ဆိုရင် သူ ဘယ်နှယ်လုပ် သိမလဲ” ရတ်ဇမော့ဒ်နေ့က မေးသည်။

နာဂူနေ့က ရတ်ဇမော့ဒ်နေ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကလဲ ကလေးလို့ တွေးတာကိုးဗျ။ ဝံပုလွေဟာ မူဆိုးကို အရင် မြင်တာဗျ”

“ကဲ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ” ဒါဒီးဒေါက်က ဝင်၍ထောက်သည်။

“ကျွန်တော်ကို လေးငါးခြောက်ရက်လောက်အချိန်ပေးဗျာ။ တီမိုဖေးကို အသေရ အရှင်ရ ကျုပ်အပ်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ရဲတပ်တွေနဲ့တို့လဲ သတိ ပီရိယနဲ့နေကြ။ ညဆိုရင် မထွက်တာကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ မီးလဲ မထွန်းနဲ့။ ကျန်တာ ကျွန်တော် တာဝန် ထားဗျာ” ဟု နာဂူနော့က အားတက်သရေ တာဝန်ခံလေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အကြံအစည်ကို အသေးစိတ် မပြောတော့။

“ကဲ လုပ်လေဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဂရုစိုက်နော်။ တီမိုဖေး သိသွားရင် လစ်ပြေးလို့ ခြေထောက်မို့ ခက်နေမယ်” ဟု ဒါဒီးဒေါက်က သတိပေးသည်။

“မပူပါနဲ့ဗျာ။ သူ ထွက်မပြေးပါဘူး” နာဂူနော့က တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောသည်။ သူသည် ယခုအခါ ရေငတ်ပြေသူကဲ့သို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၁

လှူကာသည် သူ့အဒေါ်နှင့်အတူနေလျက်ရှိနေသည်။ သူတို့နေသော တဲငယ်ကလေးသည် မြစ်ကမ်းနဖူးတွင်ရှိသည်။ ခြံထဲ၌ကား မြက်ပင်ပေါင်းပင်များ ရွက်ထွေးနေသည်။ လှူကာ၏ အဒေါ်သည် အလက်ဇီယက်ဗနားဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် ဖစ္စည်းများများစားစားမရှိ။ နွားမလေးတကောင်နှင့် ဥယျာဉ်လေးတခုသာရှိသည်။ မြစ်ကမ်းစပ်တွင် ရေခပ်လှေကားခုံကလေးတခု ရှိသည်။ ထိုလှေကားမှ ရေခပ်၍ မုန့်လုပ်ပင်၊ ဖရဲပင်၊ ခရမ်းချဉ်ပင်တို့ကို ရေလောင်းသည်။

လှေကားခုံ ပတ်ပတ်လည်တွင် ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့မှ တောပန်းရိုင်းများပွင့်နေကြသည်။ ဖရဲနွယ်များသည် ဝင်းထဲကို တွယ်တက်နေသည်။ ဝင်းထဲရှိ ခေါင်းလောင်းပုံ ဖရဲပွင့်များ ဝါထိန်နေလေသည်။ မနက်ခင်းတွင်မူ ဝင်းထဲရှိ အပြာရောင်ပန်းပွင့်များ ဝေဝေစီနေသည်။ အဝေးကကြည့်လျှင် အပြာနှင့်အဝါနှောကာ ရက်လုပ်ထားသည့် ကောဇောကြီးနှင့် တူလေသည်။ ထိုခနရာသည် လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသော နေရာဖြစ်သည်။ တမနက်တွင် နာဂူနော့သည် မြစ်ကမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်း ထိုနေရာကို မျက်စိကျလာသည်။

နာဂူနော့သည် နှစ်ရက်လုံးလုံး အအေးမိ နှာစေးနေသဖြင့် ဘယ်မှထွက်ဘဲ နေရသည်။ တတိယနေ့တွင်ကား မှောင်ရီပျိုးသည်နှင့် အပေါ်အင်္ကျီထူကြီးဝတ်ကာ မြစ်ကမ်းဆီသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ လရောင်မဲ့သောညဖြစ်၍ မှောင်မိုက်နေသည်။ သူသည် တညလုံး လှူကာတို့ အိမ်ဘေးက ခြံထဲတွင်ထိုင်၍စောင့်သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူမှမပေါ်လှာ။ အာရုဏ်တက်လျှင် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရသည်။ တရားအိပ်ပြီးနောက်

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ပထမအဖွဲ့နှင့်အတူ လယ်ထဲသို့ဆင်းသည်။ ညနေရောက်၍ မှောင်ရီပျိုးလျှင် ထိုနေရာ သို့ပြန်၍လာသည်။

သန်ကောင်အချိန်တွင် လှူကာတို့အိမ်ဆီက တံခါးဖွင့်သံ သဲ သဲကြားရသည်။ အမှောင်ထုတွင် သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ မိန်းမတယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကိုသာ မြင်ရသည်။ နောက်မှ လှူကာဟု မှန်းဆ၍ရသည်။

လှူကာသည် ဖြည်းဖြည်းဆင်းလာကာ ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ လမ်းမဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ နာဂူနေ့သည် သူ့နောက်မှ ဆယ်လမ်းခန့်ခွာ၍လိုက်သည်။ အသံ မကြားအောင် မနည်းပင် သတိထားရသည်။ လှူကာသည် ဘာမျှ သင်ကာမကင်း မဖြစ်။ နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် ရွာပြင်သို့ထွက်သွား သည်။ ရွာပြင်ရောက်လျှင် နာဂူနေ့ နှာခေါင်းထဲ၌ ယားကျိကျိဖြစ်လာသည်။ အ အေးဒဏ်ကြောင့် မခံရပ်နိုင်ဖြစ်လာကာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဆတ်က နဲ့ နှာချေလိုက်မိသည်။ လှူကာသည် ဘေးဝန်းကျင်ကိုလှည့်ကာကြည့်ပြီးလျှင် တမိ နှစ်ခန့် မလှုပ်မရွှားရပ်နေသည်။ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုလည်း ရင်ပတ်ပေါ်သို့တင်ထား သည်။ အသက်ရွှသံကား မြန်လာသည်။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း အကြောက်ပြေသွား ပြီးလျှင် နာဂူနေ့ခိုရာ မှောင်ရီပိသို့ စမ်းတဝါးဝါးတိုးလာသည်။ နာဂူနေ့သည် မှောင်ထဲတွင် ဝပ်၍ နေသည်။

“ဘယ်သူလဲ” လှူကာက ဆို နှစ်သောအသံဖြင့် မေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် နာဂူနေ့သည် အကျီကြီးကို ခေါင်းအထိ လှမ်းထားလိုက်သည်။ သူ့ကိုဘယ်သူဘယ်ဝါဟု မသိစေချင်။

“ဘုရားရေ” လှူကာသည် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားကာ ရွာဆီသို့ပြန်ပြေး လေသည်။

မိုးမလင်းမီပင် နာဂူနေ့သည် ရုတ်တမျှနေ့အိမ်သို့သွား၍နိုးသည်။ ရုတ်တ မျှနေ့နိုးလာသည်အခါ သူသည် ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်နေသည်။ “နာ ကလေးတချက်ချေလိုက်တာနဲ့ အားလုံးဒုက္ခရောက်သွားတာဘဲဗျာ။ ကဲ ကျုပ်ကို ကူ စမ်းပါအုံး။ မဖြစ်ဖူးဗျ။ တိမ့်ဖေး လွတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

ထိုနောက် နာဂူခိုက်ခန့်ရှိလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလက်ဇီယက် ဗနား၏ အိမ်ရှေ့သို့ မြင်းလည်းတစီးဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ ရုတ်တမျှနေ့သည် မြင်းဇက် ကို ဝင်းထရံတွင်ချိတ်ကာ တံခါးခေါက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ” အထဲက အိပ်ချင်မှူးတူးအသံဖြင့် မေးသံကြားရသည်။

“ထစမ်းပါအုံး အလက်ဇီယက်ဗနားရေ။ ခင်ဗျားတို့မလဲ အိပ်လိုက်တာ လွန် ရော။ စောစောစီးစီး နွားနို့ ထည့်မှပေါ့ဗျ”

“ခပြောတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ပါဗျ။ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ကွဲ၌ ရုတ်တမျှနေ့ပဲ”

“ဒီအချိန်ကြီး ရှင်ကဘာကိုစွဲ လာရတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့စရာရှိလို့ပေါ့ဗျာ။ ကဲပါ တံခါးဖွင့်စမ်းပါအုံး”

တံခါးဖွင့်လာ၍ ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်နှင့် နာဂူနေ့ဘွဲ့ ဝင်သွားကြသည့် အခါ အိမ်ရှင်မသည် ကပျာကရာ အင်္ကျီဝတ်ကာ မီးထွန်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တူမရောဂိုလား”

“အထဲမှာ ရှိသားဘဲ။ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲတော့”

ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်သည် အခန်းတံခါးကို ခေါက်ကာ “ဟေး လူရွာက၊ မြန်မြန် ထပြီ၊ အဝတ်အစားလဲဟေ့ ။ ညည်းကို ငါးမိနစ်အချိန်ပေးမယ်” ဟု အော်သည်။

လူရွာကသည် တဘက်ကလေးကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ ထွက်လာသည်။ ပခုံးထက် ဌိကား ပလာကျင်းနေသည်။

“အင်္ကျီဝတ်လေ။ ညည်းနှယ် အရှက်မရှိဘူးလား” ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်က အသံ မာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

လူရွာကသည် အချိန်မတော် ရောက်လာကြသူနှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့်ကြည့်ကာ ခပ်ယဲယဲ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်

“အို မောင်နှမတွေဘဲဟာ။ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲရှင်” ဟု ညတုတု အသံဖြင့် ပြောသည်။

အိပ်ပျော်စွာ နိုးတထက်နှင့်ဖြစ်၍ လူရွာကသည် အပျိုပေါက်ကလေးလို လတ် ဆတ်နုပျိုနေသည်။ ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်သည် စိတ်ထဲမှာပင် ဒီကောင်မလေးနှယ် လှနိုင်ရန် ကောဟု ချီးမွမ်းမိသည်။

“ကဲပါ ညှော်သည်တော်ကြီးများ ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲရှင်။ ရှင်တို့ ဒါဗီးဒေါ့ ကို လာရှာကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” လူရွာကသည် ပခုံးထက်က တဘက်ကို ပြင်၍ခိုရင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် လူရွာကသည် လင်တော်မောင်ဟောင်း နာဂူနေ့ဘွဲ့ကြည့်ကာ ခပ် ထေ့ထေ့ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် ခပ်ထေ့ထေ့ အပြုံးသည် တဖြည်းဖြည်း အောင်နိုင်သူတယောက်၏ အပြုံးဖြစ်လာသည်။ နာဂူနေ့ဘွဲ့ကား ခပ်တည်တည်ပင် သူ့ ကိုကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် “ဒို့ တီမိုဖေးကို လာရှာထယ်။ ဒါဗီးဒေါ့ကို လာရှာတာမဟုတ်ဖူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အို ရှင် သူ့ ကိုဒီမှာလာရှာလို့ ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲရှင်” လူရွာက၏ပခုံးသည် အ နည်းငယ် တွန့်သွားသည်။ “ရှင်တို့ ပို့လိုက်တဲ့ ဆိုက်ဗေးရီးယားမှာဘဲ ကျွန်မ အချစ် တော်လေး ရှိမှာပေါ့ရှင်”

“အပိုစကားတွေ ဟန်လုပ်ပြောမနေစမ်းနဲ့ လူရွာက” နာဂူနေ့ဘွဲ့သည် အတော် ကလေးပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်။

လင်တော်မောင်ဟောင်း၏ တည်ငြိမ်သောအမူအရာကို တွေ့ရလျှင် လူရွာက သည် ဒေါသထွက်လာသည်။

“အော် ညက ကျွန်မနောက် တကောက်ကောက်လိုက်လာတာရှင်ကိုး”

“အင်း မင်း ငါ့ကို မှတ်မိတယ်ပေါ့”

“မှောင်ထဲမှာဆိုတော့ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိပါဘူးရှင်။ ကြောက်လှိုက်တာ လွန်ရောဘဲ။ ရွာဆိုပြန်လှည့်ပြေးခဲ့တော့မှ တခြားသူမဟုတ်နိုင်ဘူး။ ရှင်ဘဲဖြစ်ရမှာဘဲ ဆိုတာ တွေးမိတယ်”

“အံ့မာ ညည်းလို့မိန်းမကများ ဘာကိုကြောက်နေရမှာလဲ” ရတ်ဇမော့ဒ်နော့က ခပ်မာမာ အော်လိုက်သည်။

လှရှကသည် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပါးပေါ် စုံတင်ကာ ရတ်ဇမော့ဒ်နော့ကို ခပ်စွေစွေ ကြည့်လိုက်သည်။

“အို၊ တော်ကြီးက ကျုပ်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ဘော် ‘မရိနာ’ကို သွားပြောပါလား”

ထိုနောက် လှရှကသည် နာဂူနော့ဘက်သို့ လှည့်ပြန်သည်။

“ဒါထက် နေ့စမ်းပါအုံး။ ရှင်က ကျွန်မနောက်ကို ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ။ ရှင် ဘာလို့ချင်သလဲ။ အခုကျွန်မ လွတ်လပ်နေပြီလေ။ ကျွန်မသွားချင်ရာ သွားနိုင်တာပေါ့။ ဒါဗီးဒေးဂါသာ ကျွန်မနဲ့အတူပါလာရင် ရှင် နောက်ကလိုက်လာလို့ တမျိုး တောင်ထင်အုံးမယ်”

နာဂူနော့သည် ဒေါသထွက်လာသည်။ သို့သော် မနည်းပင် စိတ်ကိုချုပ်တီး ထားလိုက်ရသည်။ ရတ်ဇမော့ဒ်နော့က စကားစပြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ၊ စကားဒီလောက်ပြောရရင် တော်လောက်ပြီ လှရှက။ အင်္ကျီဝတ်။ အလက်ဗီယက်ဗနားဝှေ အဝတ်လဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အခုဖမ်းတာဘဲ။ ခရိုင်ကော်မီတီဆီ ပို့ရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းတာလဲ”

“ဟိုရောက်တော့ သိလိမ့်မပေါ့”

“ကျွန်မ မလိုက်ဖူး ဆိုရင်ကော”

“မင်းတို့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ခေါ်မှာပေါ့။ ဒါမှ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး။ ကဲ မြန်မြန်လုပ်ကြ”

လှရှကသည် ခဏမျှ တွေ့ဝေနေပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ လစ်ကနဲ ဝင်ပြေးကာ တံခါးကို ဆုပ်တံလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း နာဂူနော့က အချိန်မီ တံခါးကို ဆွဲဖွင့် လိုက်ပြီးလျှင် နောက်က ဝင်လိုက်သွားသည်။

“ဒီလာတာ အလကားလာတာမဟုတ်ဖူး။ ကဲ၊ အင်္ကျီမြန်မြန်လဲ။ ထွက်ပြေး ဘို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့။ မင်းနောက်ကိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်မလိုက်ဖူး။ ကျည်ဆံတောင့်ဘဲ လွှတ်လိုက်မယ်။ နားလည်ရဲ့လား”

လှရှကသည် ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း အသက်ရှူမှားလာသည်။

“ပြင်ဘက် သွားနေလေ။ ကျွန်မ အဝတ်လဲမလို့”

“အို၊ ထော်မှာ ထော်ပါ။ ငါ့ကို ရှက်နေစရာ မလိုပါဘူး။ မင်းကို မြင်ဘူးနေ သားဘဲ”

“အို၊ ရှင်နဲ့တော့ ဒုက္ခပါဘဲ” လှရှက၏ အသံသည် ဒေါသသံမပါ။ ညည်း ညူသံသာ ပါသည်။

ထို့နောက် လှရှကသည် ညပတ်အင်္ကျီနှင့် အောက်ခံတို့ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့ ကိုယ်အထက်ပိုင်းသည် ဗလာကျင်းနေသည်။ ငယ်ရွယ် ပျိုမျစ်မို့ ချစ်စရာ တပေ့ တပိုက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ နာဂူနေ့သည် သူ့ ကိုမကြည့်။ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှဲထားလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် လှရှကသည် အဝတ် လဲပြီးသွားသည်။ “ကဲ၊ အသင့် ဖြစ်ပါပြီရှင်” ဟုဆိုကာ နာဂူနေ့၏မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အထောင် သန်းလာသည်။

အလက်ဇီယက်ဗနားသည် အဝတ် လဲပြီးလျှင် “ကျွန်မအိမ်ကို ဘယ်သူကြည့်မှာ လဲ။ နွားနို့ ဘယ်သူညှစ်မလဲ။ ဥယျာဉ် ဘယ်သူရေလောင်းမလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ထားမှာပေါ့။ ခင်ဗျားပြန်လာ တော့ ခြေထုလက်ထု မပျက်စေရပါဘူး” ရတ်ဇမေ့ဒုနေ့က တာဝန်ခံလိုက် သည်။

သူတို့သည် မြင်းလှည်းဖြင့် ဆိုဗီယက်ရုံးသို့လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ဆင်းကြတော့” ရတ်ဇမေ့ဒုနေ့က မီးခြစ်ကာ လမ်းပြသည်။ “ဟောဒီ အခန်းထဲမှာ သက်သက်သာသာ နေကြပေတော့”

“ဘယ်တော့ ခရိုင်ကော်မီတီဆီ သွားရမှာလဲ” လှရှကက မေးသည်။

“မနက်ကျတော့ ပို့မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုခေါ်လာသေးသလဲ”

“အံ့မာ၊ ညည်းက ဒို့ကိုများ ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ” ရတ်ဇမေ့ဒုနေ့သည် မှောင်ထဲတွင် ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

အမှန်စင်စစ် လူသိမခံလို၍ ရုံးသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကို လှရှက မသိစေလို။

သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းလွတ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြလျှင် ရတ်ဇမေ့ဒုနေ့က အပြင်ဘက်မှ သော့ခတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ စကားကျယ်ကျယ် ပြောရဲတော့ သည်။ “ဒီမှာ ငါပြောတာနားထောင် လှရှက။ ညည်းတို့ကို ထမင်းနဲ့ ရေပေးမယ်။ ထောင်ထဲမှာ ပုန်းလွတ်တခွင့်ရှိတယ်။ လိုရာသုံးပေါ့။ အဲ၊ အထဲမှာတော့ ဆူလား ပူလား လှုပ်မနေနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်ခနဲ။ ဆူရင် ပုရင် ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားမယ်။ ဒါ အတည်ပြောနေတာနော်။ အေး၊ နက်ဖြန်မနက်မှ ငါလာခဲ့မယ်”

ပြင်ဘက်တွင် နာဂူနေ့ စောင့်နေသည်။ ရတ်ဇမေ့ဒုနေ့သည် ပြင်ဘက်တံခါး ကို သော့တချက်ခတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ နာဂူနေ့အား “သူတို့ကို ဒီအထဲမှာ သုံးရက်

ထားမယ်။ ဒါထက် မကြာပါဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ နာဂုနေ့၊ သဘောတူခဲ့လား။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကြောင်း ဒါပီးဒေ၊ သိရင်တော့ ဒုက္ခဘုံ ဟု ဆိုသည်။

“အို၊ သူ့မသိပါဘူးဗျာ။ သူတို့ဘို့ စားစရာသာ ပေးထားလိုက်ပါ။ ကဲ၊ ကျွန်တော်သွားမယ်။ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

နာဂုနေ့ကား အရင်က နာဂုနေ့ မဟုတ်တော့ပြီ။ သူသည် အနည်းငယ် စိတ်ထိခိုက်လာသည်။ မြေလှမ်းများလည်း နှေးကွေးလာသည်။

ဒါပီးဒေ၊ ကို မတွေ့လိုသဖြင့် နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ကောက်လှိုင်းခိုက် အဖွဲ့နှင့် အတူ လယ်ထဲသို့လိုက်သွားသည်။ ညတွင်မှ အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ ဒုတိယနေ့ ညနေတွင် ရုတ်တဖျော့နေ့နှင့် တွေ့လျှင် “ဒါပီးဒေ၊ ကျွန်တော် ကို ရှာနေသေးသလား” ဟု မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ သူ့နဲ့တွေ့ကို မတွေ့ဘူး။ အချိန်မရပါဘူးဗျာ။ မြစ်ကူးတန်တားတခု ဆောက်နေရတာနဲ့၊ ပြီးတော့ ပြန်လာပြီး ဟိုဟာမတွေ့ကို ထမင်းကျွေးရတာနဲ့ လူကို ဖတ်သိလိုက်နေတာဘ”

“ဘယ်လိုနေကြသလဲ။ အဆင်ပြေခဲ့လား”

“အား၊ မနေ့ညနေကတော့ လှေကား ဆူဆူပူပူလုပ်သေးတယ်။ တံခါးဝ သွားရပ်တယ်ဆိုရင်ဘဲ ကျုပ်ကို ဆဲတော့ ဆိုတော့တာဘဲ။ အရက်မူးတဲ့ ကော့ဆက်ထက် အဆဲကြမ်းသဗျာ။ ဘယ်ကများ တတ်လာသလဲ မသိပါဘူးဗျာ။ အခုတော့ ငြိမ်သွားပါပြီ။ ငိုနေတယ်ဗျ”

“ငိုပါစေဗျာ။ ပြီးတော့ မကြာခင်သေတော့မယ့် သူ့ အချစ်ကလေးအတွက် ငိုရအုံးမှာပါ”

“တီမိုဖေး လာသေးသလား”

“လာမှာပါဗျ။ လှေကားမရှိဘဲ သူ့ မနေနိုင်ပါဘူးဗျ။ လာရမှာပေါ့”

ဟုတ်သည်။ တီမိုဖေးသည် အကယ်ပင်ရောက်လာသည်။ တတိယနေ့ည နှစ်နာရီခန့်တွင် သူသည် မြစ်ကမ်းပါးရှိ လှေကားခုံကလေးနားသို့ ရောက်လာသည်။ ငတ်ပြတ်လို့ ရောက်လာလေသလား။ လှေကားစောကြောင့်ဘဲလား။ နှစ်မျိုးစလုံးကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုစောသည် ကြီးလွန်းရကား မဖြစ်မနေ ရောက်လာရတော့သည်။

တီမိုဖေးသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် အိမ်ဆီသို့လျှောက်လာသည်။ မြေသံကိုပင် မကြားရ။ သစ်ရွက်ခြောက်ကိုပင် မနင်းမိခဲ့လား မသိ။ နာဂုနေ့အဖို့ သူနှင့်ငါးလှမ်းကွာလောက် ရောက်လာမှ ဘွားကနဲ လူရိပ်တခု လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

တီမိုဖေးသည် ညာဘက်လက်တွင် ရိုင်ဖယ်ကိုကိုင်လျက် မလှုပ်မရွက်ရပ်ကာ အသံပလံက် စူးစိုက်နားထောင်နေသည်။ နာဂုနေ့သည် ခြုံထဲမှ စောင့်ကြည့်နေရင်း ရင်တခိန်းခိန်းခုန်လာသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် စိတ်ကို သတိပြုထိန်းထားလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွာစွန်က ကြက်ဖတ်ကောင်သည် ရုတ်တရက်တွန်လိုက်သည်။ မြစ်ယံထက်မှ ငှက်ထကောင်သည် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။

နာဂူနေ့၏ နေရာမှကြည့်လျှင် တီမိုဖေးကို ချိန်သားကိုးနေသည်။ ပစ်ကင်း အလွန်ကောင်းသည်။ တီမိုဖေးသည် အိမ်ထဲမှအသံကို နားထောင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

နာဂူနေ့သည် ခြောက်လုံးပူးကို ဘယ်ဘက် လက်မောင်းပေါ်တင်ကာ ချိန်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မဖစ်သေးဘဲ ခဏမျှ တွေဝေသွားသည်။ နာဂူနေ့သည် ရန်သူ၏ နောက်ကျောကို ပစ်ချင်သူ မဟုတ်။ ထိုအပြုအမူသည် သူရဲဘောကြောင့်သော ကုလတ်တို့သာ လုပ်လေ့ ရှိသည် မဟုတ်လား။ တို့ ကြောင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ သေချင်းဆို၊ ဒီမှာ။ လှည့်ဟေ့”

တီမိုဖေးသည် ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်ကာ ရိုင်ဖယ်ကိုင်းရင်း ဘေးတနေရာသို့ ခုန်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နာဂူနေ့၏ လက်သည် မြန်လွန်းသည်။ အမှောင်ထုတွင် ဖြန့်ကနဲ မြည်ဟိန်းသွားသော ခြောက်လုံးပူးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

တီမိုဖေး၏လက်မှ ရိုင်ဖယ်သည် မြေသို့ လဲကျသွားသည်။ သူလည်း ဖြည်းဖြည်းပင် ပျော့ခွေကာ လဲကျသွားလေသည်။

နာဂူနေ့သည် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ချုံထဲတွင် အောင်းကာ စောင့်နေသည်။ တီမိုဖေးတွင် အဖော်ပါလာကောင်း ပါလာနိုင်သည်ဟု သူတွက်သည်။ ထို့ကြောင့် အာရုံစိုက်ကာနားစွင့်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကား တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စောစောက အော်မြည်သည့်ငှက်သံကိုပင် မကြားရတော့။ အရွှေကောင်းကင်တွင် တဖြည်းဖြည်း ရောင်နီတက်လာသည်။ သို့နှင့် သူလည်း တီမိုဖေးထံသို့ ထရုတ်လာသည်။ တီမိုဖေးကား ထိုနေရာမှပင် ပက်လက်လဲကာ စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးအစုသည် ပြူးကျယ် နေသည်။ နာဂူနေ့က ဖိနှပ်ဖြင့် အသာအယာ ကန်ကြည့်သည်။

တီမိုဖေးကား သေပန်း ပွင့်နေသည်ဟု သူထင်သည်။ အရင်ကမူ မြေရှင်ကလေးသည် တရွာလုံး၏ အသဲကျော်ကလေးဖြစ်ခဲ့သည်။ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။ ပါးကလေးများသည် နှင်းဆီရောင် သန်းနေသည်။ နဖူးကလေးက ဖြူဖွေးလျက် ရှိသည်။ ဆံပင် အလွယ်လွယ်သည် နဖူးဖွေးဖွေးပေါ်တွင် ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ ကျဆင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးမှာ အထက်သို့ ကော့တက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းဖွေးဖွေး ရေးရေးကလေးကား ကော့တက်နေသည်။ ‘အင်း၊ ဒီကောင်မသေခင် ထမင်း ကောင်းကောင်း စားသွား ရတာဘဲ’ဟု နာဂူနေ့ တွေးမိသည်။

တီမိုဖေးကို သေသေချာချာ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့စိတ်၌ စောစောက ထောင်းထောင်းထဲခဲ့သော ဒေါသတို့သည် ကွယ်ပျောက်လွင့်စဉ်သွားသည်။ သူ သေသွားသဖြင့် စောစောက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်ခြင်းတို့လည်း ပျောက်ကွယ်

လွှင့်စဉ်သွားသည်။ ယခုကား သူ့စိတ်ထဲတွင် နှမ်းယိုခြင်းသာလျှင် အဖတ်တင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ မနာလိုခြင်း၊ နာကျည်းခြင်းတို့သည် တိမ့်ဖေးနှင့် အတူသေရာသို့ ပါသွားလေပြီ။

နာဂူနေ့သည် တိမ့်ဖေး၏ ရိုင်းဖယ်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ အိတ်ထဲကို ရှာသည်။ ဘယ်ဘက်အိတ်ထဲမှ လက်ပစ်ဗုံးတလုံးတွေ့၍ ညာဘက်အိတ်ထဲမှ ကျည်ဆန်လေးကပ် တွေ့ရသည်။ စာရွက်စာတန်း ဘာမျှမပါ။

နာဂူနေ့သည် ရုတ်တမျှော့နေ့အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ စောစောစီးစီးပင် ဖြစ်သော်လည်း ရုတ်တမျှော့နေ့သည် သူ့ကို အိမ်ရှေ့မှ စောင့်နေသည်။ သေနတ်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးကို ဆီး၍ယူသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီကောင်ဟာ သိပ်သောင်းကျန်းတဲ့ ကောင်ဘဲ။ ကိုယ့်ဘေးရန်ကို သတိမထားဘူး။ ခင်ဗျားပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်သံကြားတာနဲ့ အိပ်ရာကထပြီး လိုက်လာမလို့ ထွက်လာတာ။ ခင်ဗျားလာနေတာ မြင်တော့မှဘဲ စိတ်အေးသွားတယ်”

“ရုံးခန်းသော့ ပေးစမ်းပါဗျာ” နာဂူနေ့က သော့တောင်းသည်။

“လှရှကကို ထုတ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ”

“အသာနေစမ်းပါဗျာ။ သူ့ပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်ဟာ ပြယ်သေးတာမဟုတ်ဖူးဗျာ”

နာဂူနေ့သည် သော့တွဲကိုယူကာ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

မှောင်ထဲတွင် သော့ကို မနည်းပင် စမ်း၍ဖွင့်ရသည်။ “လှရှက၊ ပြင်ဘက် ခဏထွက်ခဲ့စမ်း” တိုးတိုးသက်သာ ခေါ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ လှည့်ရှားသံကြားရပြီးနောက် လှရှကသည် လက် ကိုင် ပုဝါဖြူကလေးကို ခေါင်းထက်တင်ကာ ထွက်လာသည်။

“ကဲ ပြင်ဘက်သွားလေ” နာဂူနေ့က အပြင်သို့ထွက်ရန် ထံခါးဝမှ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ရုံးရှေ့ ဆင်ဝင်တိုင်ကိုမှီကာ လှရှကသည် နာဂူနေ့ဘက်သို့ ငုံ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူလည်း ရုတ်တမျှော့နေ့ ကဲ့သို့ပင် တညလုံး တလုံးလုံးလှည့်လှည့် အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေရာမှ အာရုံကထက်တွင် သေနတ်သံတချက် ကြားလိုက်ရသည်။ နာဂူနေ့ပုခင်းစပ်က ထွက်လာမည့်စကားကို လှရှက မှန်းဆနိုင်လောက် ပေပြီ။ သူ မျက်နှာသည် ပြူဖပ်ပြူဖော်ဖြစ်ကာ ညှိုးနွမ်းနေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးအိမ်ကြီးထဲက သူငယ်အိမ်နက်နက်၌ အရည်လဲ နေသည်။ ထိုအမှုအရာမျိုးကို ယခင်က နာဂူနေ့ မကြုံခဲ့ဘူးပေ။

“တိမ့်ဖေးကို ငါ့ပစ်သတ်လိုက်တယ်” ထိုသူငယ်အိမ် နက်နက်ဆီသို့ တည့်တည့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ နာဂူနေ့က မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ အိမ်ကို တခါထဲပြန်

ပေတော့။ ပြီးတော့ အထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီး ရွာက တခါထဲ ထွက်သွား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ မင်းကို ရုံးတင်လိမ့်မယ်”

လုဂ္ဂကာသည် စကားတခွန်းမျှ မပြောဘဲ တွေ့ဝေနေသည်။ နာဂူနေ့သည် ဗောင်းဖီအိတ်ကိုနှိုက်ကာ ညစ်ထေးနေသော လက်ကိုင် ပုဂါဖြူကလေး တထည်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ရော့ ဒါ မင်းပစ္စည်း။ မင်းထွက်သွားတုန်းက ကျွန်ခွဲတာ။ ငါအဖို့ မလိုတော့ဘူး။ မင်း သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် မင်းတို့အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ ရှိလေရဲ့” နာဂူနေ့သည် သက်ပြင် တချက် ချလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ခွဲခွာကြသည်။ နောင်တွင် ဘယ်တော့မျှ ပြန်၍ တွေ့နိုင်ဘူးလဲ မရှိတော့သည့် ခွဲခွာခြင်းမျိုးဖြင့် ခွဲခွာကြသည်။ လှေကား ထစ်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာ ဆင်းရင် နာဂူနေ့က ခေါင်းတချက်ဆတ်ကာ လေးကန်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လုဂ္ဂကာက သူထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေကာ ခေါင်းညိတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ယခုတခါ ခွဲခွာရသည်တွင် နာဂူနေ့၌ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲနေသည်ကို လုဂ္ဂကာတွေ့ရသည်။ ဘယ်လို ပြောင်းလဲသည်ကိုကား တပ်အပ်မပြောနိုင်ပေ။

၁၂

ဂရယ်မျှချီတဝိုက်တွင် နေသည် ကျဲကျဲတောက်ပူသည်။ ကောက် လှိုင်း များ ရိတ်သိမ်းရန် အချိန်တန်နေပြီ။ ကောက်လှိုင်းရိတ်အဖွဲ့သည် သောကြာနေ့ မနက်က လယ်ထဲသို့ ဆင်းသွားကြသည်။ စနေနေ့ ညနေတွင် ဒါဗီးဒေါ့ ရှိရာသို့ နာဂူနေ့ ရောက်လာသည်။ ခဏကြာမျှ စကားမပြောသေးဘဲ ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာကား အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်ဟု ဒါဗီးဒေါ့ ထင်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆယ်မိနစ်ခန့် စကားမပြောကြသေးဘဲ ဆေးလိပ်ကိုယ်စီ သောက်နေကြသည်။ ဘယ်စကားကို စရမည် မသိ။ ဘယ်သူကမျှ စကားစ ရှာ၍ ရဟန် မတူ။ နောက်ဆုံးတွင် နာဂူနေ့က

“လုဗ်ရှင်က အဖွဲ့အားလုံး ထွက်သွားကြပြီ ထင်တယ်။ ခင်ဗျား ကြည့်လိုက်သေးသလား” ဟု မေးသည်။

“တာဝန် ပေးထားတဲ့လူတွေ သွားကြပြီလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား မနက်ဖြန်မနက် လယ်ထဲဆင်းပြီး ကြည့်ဘို့ကောင်းတယ်”

“သူတို့ အလုပ်မှ စရအုံးမယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မစောလွန်းဘူးလား”

“နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ဗျ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သူ့ အဖွဲ့မှာအားလုံးလိုလို ဘုရားတရား သမားတွေချည်းဗျ။ အထူးသဖြင့် ဂါဝန်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတွေက ပိုဆိုးတယ်။ ဒီနေ့ လယ်ထဲဆင်းသွားတာတော့ ဟုတ်ပဲ ရဲ့။ ဒါပေမယ့် နက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့ဆိုပြီး အလုပ်လုပ်ကြမှာမဟုတ်ဖူး။ တချို့ မိန်းမတွေ

တူညွှန်စကားပြောရင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အချိန်လုံခြုံပြီး လုပ်နေကြရတာ မဟုတ်လားဗျ။ ဒီထဲ ရာသီတိုက် ဝင်ပြီးဖျက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ကောက်လှိုင်း ကောင်း ကောင်း ရနိုင်ပါတော့မလဲ”

“ကောင်းပြီလေ။ နက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော်သွားမယ်။ ကျွန်တော်ရှိတုန်းတော့ လစ်ထွက်ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် နေ့စမ်းပါအုံးဗျ။ ဘာကြောင့် လုပ်ရတာ အဖွဲ့ထဲမှာဘဲ ဘုရားသမားတွေ များနေ ရတာလဲ”

“တခြားအဖွဲ့တွေလဲ များပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆိုမှာက ပိုတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ဒီတော့ နက်ဖြန် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ။ ပထမ အဖွဲ့ဆို မသွားဘူးလား”

နာဂူနေ့သည် စကားပြန်မပေးသေးဘဲ ဆုတ်ဆိတ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ “ကျွန်တော် ဘယ်မှမသွားဘူး။ အိမ်မှာဘဲ ရှိနေမယ်။ ခုတလော နေလို့ မကောင်းဘူး ဗျာ” ဟု လေးဆေးစွာပြောသည်။

ဂရုမပြုချိန်မှာပင် တစ်အုပ်စုတွင် တခုသဘောတူထားကြသည့်အချက်ရှိသည်။ ယင်း မှာ လယ်ထဲတွင် လုပ်ကိုင်စရာရှိသည့်အခါ တိုင်း ပါတီဝင်အားလုံး ဆင်းကြရမည် ဟူ သော သဘောတူညီချက် ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့သည် ခရိုင်ပါတီကော်မတီ ထံမှ ညွှန်ကြားချက်ကိုပင် မစောင့်ဘဲ လယ်ထဲသို့ဆင်းနှင်ကြသည်။ ယခုလည်း ကောက် လှိုင်းရိတ်အဖွဲ့တွင် နာဂူနေ့ရှိနေဘို့လိုသည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ မိတ် ဆွေ၏အခြေအနေကိုသိသဖြင့် “အေးပါလေဗျာ။ အိမ်မှာဘဲနေပါအုံး။ ရွာမှာလဲ တ ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ထဲက တယောက်ယောက်ရှိနေဘို့ လိုတယ်” ဟု ပြောလိုက် သည်။

နာဂူနေ့သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ခဏ ကြာလျှင် အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ “ခုတလောဗျာ၊ ဘယ်လိုများ သတိမေ့ တတ်နေတယ် မသိပါဘူး။ ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်ဖို့တောင် မေ့နေတယ်။ ခင်ဗျား ပြန် လာရင် ကျွန်တော် ဆီ လာခဲပါအုံးလား။ ဘုရားတရားသမားတွေရဲ့ အခြေအနေ ဘယ် လိုလဲဆိုတာ သိရအောင်ပေါ့။ ပြောလိုက်ပါဗျာ။ တကယ်အရေးကျတော့ ခရစ်တော် က သူတို့ကိုလှူပြီး ကူညီလုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့။ အေးဗျာ ခုလိုအခါမျိုး ခင် ဗျားနဲ့လိက်ခွဲရင် သိပ်ကောင်းမှာ။ ကျွန်တော်က တရားဟောတော့ မကောင်းလှပါ ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လက်သီးကတော့ ဒင်းတို့လို လူတွေနဲ့ကျရင် အသုံးဝင် လိမ့်မယ် ထင်တာဘဲ။ ပါးချိတ် တချက်လောက် ဩဘာပေးလိုက်ရရင် ဆင်ခြေ ဆင် လက် များတော့မှာ မဟုတ်ဖူး။ ဟက်လက် လဲကျသွားပေါ့တာ၊ ဘယ်မှာ စကား ပြောနိုင်အုံးတော့မှာလဲဗျ။ မဟုတ်ဖူးလား”

နဂုဏ်နော့သည် စကားပြောရင်း လျှာသွက်အာသွက် ဖြစ်လာသည်။ “ဒီမှာ ဒါပီးဒေ၊ ခင်ဗျားနဲ့သာ လိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီမိန်းမတယိုကိုနဲ့ ပထမဆုံးတွေ့မှာဘဲ ပျံ။ သူတို့လိုဟာတွေကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိတယ် ဒါပီးဒေ၊”

ဒါပီးဒေ၊သည် တဟားဟားရယ်ရင်း လက်ကာပြကာ “အိုး၊ မလိုပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားအကူအညီ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ဖာသာ ကျွန်တော် နိုင်အောင် ကွပ်ကဲပါ မယ်။ ခင်ဗျား တွေးပြီးစိတ်ပူမနေနဲ့။ အခု စုပေါင်းလယ်ယာ ဖွဲ့လိုက်တော့မှ လူတွေ ဟာ နိုင်ငံရေးအရ ပိုပြီး နိုးကြားလာကြတယ်ဗျ။ နိုင်ငံရေးအသိ ပိုပြီးရှိလာကြတယ်။ အရင်ကလို သူတို့ကို မကြည့်နဲ့ဗျ။ တကယ်ပြောတာပါ” ဟု ပြန်၍ပြောသည်။

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားအလုပ် ခင်ဗျားသာကြည့်ပြီး စခန်းသွားပေတော့။ ကျွန်တော်တော့ သွားဘို့မလိုဘူးပေ။ ခင်ဗျားအတွက် အကူအညီများ ပေးနိုင်မလား လို့ပါ”

“ဒီမှာ နဂုဏ်နော့၊ သိပ်လဲ အစွဲအလန်း မကြီးနဲ့လေဗျာ။ ဘာသာရေးကိစ္စမှာ ဆိုရင် ခင်ဗျားနည်းက မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ခင်ဗျားလုပ်ပုံနဲ့ အများကြီး ဒုက္ခရောက် နိုင်တယ်”

“အိုး၊ ဒီအကြောင်း ခင်ဗျားနဲ့ အချေအတင် ဆွေးနွေးနေလို့ မဖြစ်ဖူး။ ခင် ဗျားဟာ မြေရှင်လူတန်းစားကိုသာ တိုက်ဖို့ စိတ်စောနေတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပါတီကရတဲ့ အသိအတိုင်း လုပ်တာဘဲ။ ကဲ၊ ကျွန်တော်သွားမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ နဂုဏ်နော့၏ လက်သည် တင်းမာခက်ထရော်ရှိလှသည်။ သူ့ မျက်လုံး၌ စောစောက အရည်ရွှန်းလဲခြင်းတို့ မကျန်တော့။ ရှေးကလိုပင် ထိုင်းမှိုင်းနေသည်ဟု ဒါပီးဒေ၊ ထင်သည်။

နဂုဏ်နော့သည် တံခါးဘောင်ကိုကိုင်ကာ ဒါပီးဒေ၊ကိုမကြည့်ဘဲအခန်းထောင့် တနေရာသို့ တွေ့၍ ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် မနည်းပင် ဖျစ်ညစ် ထုတ်ယူရသည့်အသံ ဖြင့် ဒါပီးဒေ၊ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် ဇနီး ဖြစ်ဖူးပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေဖြစ်ဖူးတဲ့ မိန်းမတယောက်တော့ ရွာကထွက်သွားရှာပြီဗျ။ ငင်ဗျား သိလိုက်ရဲ့လား”

ဒါပီးဒေ၊သည် အံ့ဩသွားသည်။ မယုံနိုင်လည်း ဖြစ်သွားသည်။ “ဒါ မဟုတ် နိုင်ဘူး။ သူ့ မှာ ဘယ်သူ့ စာမမပါဘဲ ရွာက ဘယ်နှယ်လုပ် ထွက်သွားနိုင်ပါ့မလဲဗျ။ သူ့ အဒေါ်နဲ့အတူ ရှိနေမှာပေ။ တီမိုဖေးသေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွာထဲမှာ ပြောဆို နေကြတာတွေ မကြားချင်တာနဲ့ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် ထွက်မလာတာ ဖြစ်မှာပါ။ သူ့ မှာလဲ တီမိုဖေးနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

နဂုဏ်နော့စိတ်ထဲတွင် ‘သူ့မရှိတာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် မကောင်းပေဘူးလားဗျာ’ ဟုပြောချင်သည်။ သို့သော်ထိုစကားတို့ထွက်မလာ။ တခြား စကားသာ ထွက်လာသည်။ “သူ့ မှာ ထွက်ခွင့်လက်မှတ် ရသွားပါတယ်ဗျာ။ ဗုံဒွဟူး

နေ့ကဘဲ ရွာက ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ အာရုဏ်တက်မှာ အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး ရွာဘက်ကို လှမ်းငဲ့ကြည့်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆောင်ကန်ထွက်သွားတယ်။ သူ ဘယ်သွားသလဲဆိုတာ သူ့အဒေါ်ဆီ သွားမေးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဒေါ်က ဘာမှ မသိဘူး။”

ဒါပီးဒေါ်ကား ဘာမျှပြန်၍မပြောတော့။ နာဂူနေ့ဒုအား ထိုက်စွန့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှမပြောချင်။ အနာဟောင်း ပေါ်လာထပြင် နာဂူနေ့ဒုမျက်နှာကို မဆိုင်ချင်ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့်ဘာမျှမဆိုင်သလိုပင်။ “အင်း၊ ကောင်းသော သွားခြင်းပါဘဲဗျာ။ သူ့အတွက် ဘယ်သူမှ ဝမ်းနဲ့ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

“သူ့ဘဝတလျှောက်မှာ ဘယ်သူ့အသနားမှ မခံခဲ့ဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် အချစ်ရေးမှာတော့ တီမိုဖေးက ကျွန်တော်တို့ထက် တပန်းသာသွားတာဘဲ။ ဒါဟာ ဟုတ်တဲ့အတိုင်း ပြောတာဗျ။ ဘာ ခင်ဗျားက မျက်နှာပျက်နေရတာလဲ။ ခင်ဗျားကဒီစကားကို မကြိုက်ဖူးထင်တယ်။ မကြိုက်ချင်နေ၊ ဒါဟာတော့ အဖြစ်မှန်ဘဲ။ လူဂူကာဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တန်းဆိုင်တဲ့မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဖူး။ ဒီမိန်းမက ကြောက်စရာ မိန်းမဗျ။ သူ့ဟာ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးကိုမျှား အရေးထားမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား။ သူ ဘာမှ အရေးမထားဘူးဗျ။ စုပေါင်းလယ်ယာမှာပျော့ နိုင်ငံတော် လယ်ယာမှာပျော့ ဆိုဗီယက် အာဏာမှာပျော့ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူ့အလုပ်က ယောကျ်ားတွေကို အရှူးလုပ်နေဘို့ဘဲ။ ပြီးတော့ လက်ကြောတင်းအောင် ဘာမှလုပ်ချင်တဲ့ မိန်းမစားမဟုတ်ဖူး။ သူ့လိုမိန်းမနဲ့သာဆိုချင်ဗျာ ဘာမှလုပ်ဖို့မရှိဖူး။ သူ့ဂါဝန်နားကပ်နေရမှာဘဲ။ သူက တီမိုဖေးနဲ့ဘဲ တော်တာပါဗျာ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီကောင်ကလဲ ရွာထဲမှာ အကော်ဒီယံကလေးတလုံးနဲ့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေတာမဟုတ်လားဗျ။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ သူ့ကို လှည့်စောင်းမှ မကြည့်အားဘူး။ ဆိုဗီယက်ကိစ္စနဲ့၊ ပါတီကိစ္စနဲ့၊ တော်လှန်ရေးနဲ့၊ အားရတယ်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အကော်ဒီယံတီးနေချိန်လဲ မရဘူးဗျာ။ ခန့်ရှင်ပေါက်စအလုပ်တွေ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်အားဘူး။ ဒီတော့ သူဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တန်းမဆိုင်ဘူး ဒါပီးဒေါ်။ သူ့လိုမိန်းမကြောင့် ပါတီစိတ်ဝတ် အပျက်ပြားမခံနိုင်ဘူး။”

နာဂူနေ့ဒုသည် အာသက်လျှာသွက် ဖြစ်လာပြန်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် သွေးရောင်များစင် သန်းလာသည်။ သူသည် တံခါးဘောင်ကိုမှီကာ စီးကရက် တလိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်ပြန်သည်။ ထိုနေ့က လေသံကလေးတိုးတိုးဖြင့် ဆက်၍ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားမို့ ပြောရအုံးမယ် ဒါပီးဒေါ်ရေ။ တီမိုဖေးသေတာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော် မိန်းမ အတော်လေး စိတ်ချောက်ချားသွားမယ်လို့ အစက ထင်မိတယ်။”

နဲ့လေးမှ စိတ်ဝတ်မပျက်ဖူးဗျ။ သူ့အဒေါ်က ပြောတာဘဲ။ အလောင်းကို သွားကြည့်ပြီး ရှင်ကို မကယ်နိုင်လိုက်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ မျက်ရည်လေး ဝမ်းဝမ်းနဲ့ ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့ ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားတာဘဲတဲ့”

ခဏမျှ နားပြီးနောက် သည်တကြိမ်တွင် နာဂုနေ့၏ အသံသည် ကျယ်လာသည်။

“အဲဒါ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းဘဲဗျ။ မဟန်လားဗျာ။ ဒီမိန်းမရဲ့ နှလုံးသားဟာ သံတွေသံခဲနဲ့များ တည်ဆောက်ထားသလားမှ မသိတာဗျာ။ ကဲ၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

တခေါက် ပြန်လှည့်လာခြင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုပြောရန် ပြန်လှည့်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ နာဂုနေ့ ပြန်သွားလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် အိပ်ရာထက်သို့ အဝတ်မလဲတော့ဘဲ တက်လိုက်သည်။ သူ့အဖို့ ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားချင်။ အားလုံးကို မေ့လိုက်ချင်သည်။ အိပ်ပျော်လျှင် အားလုံးကို မေ့၍ရမည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် အိပ်၍မပျော်။

လူဂျကာနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်မိသည့်အတွက်လည်း ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အချစ်စိတ်ဆိုသည်မှာ စိုးစဉ်းမျှမရှိဟု သူ ထင်သည်။ ထိုစဉ် တိမ့်ဖေးဝင်လာသည့်အခါ သူ့ကိုယ်က ချစ်သူရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်လေသည်။ တိမ့်ဖေးသည် လူဂျကာ၏အချစ်ဦးပင် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု သူထင်သည်။ ယခုကား လူဂျကာမရှိတော့ပြီ။

ဒါဗီးဒေါ့သည် အိပ်ရာထက်တွင် ဗယ်ညာပြောင်းကာ လူးလိမ့်သည်။ သက်ပြင်းလည်း မကြာခဏချရသည်။ အိပ်မပျော်သဖြင့် နှစ်ခါပင် ဆေးလိပ်ထ၍သောက်သည်။ သို့နှင့် အာရုဏ်တက်တွင်မှ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။ သို့ရာတွင် မိုးစင်စင်လင်းသည့်အခါ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ အိပ်ရေးမဝသဖြင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိ။ အရက်အလွန်အကျွံသောက်ကာ အိပ်ရာမှနိုးလာသူလို ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းကလည်း အပြင်းအထန်ကိုက်သည်။ ရေလည်း ငတ်သည်။ သို့နှင့် အိပ်ရာမှထကာ ဖိနပ်ကိုရှာသည်။ အိပ်ရာအောက်တွင် မတွေ့။ စာပွဲအောက်၌လည်း မရှိ။ အိပ်ပျော် ကတည်းက ဖိနပ်မချွတ်မီဘဲ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်ကို သူ့ သတိမေ့ နေသည်။ သူ့ စိတ်သည် အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်နေသည်။ ‘အင်း၊ ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ကောင်းပြီ သင်းဘောသားကြီး။ လူဂျကာအကြောင်း ဒီမှာဘဲ ပြည်ဖုံးကားချသို့ တော်ပြီ။ သူထွက်သွားတာ လေးရက်ရှိပေမယ့် ငါ့စိတ်ကူးထဲက မထွက်သေးဘူး။ တော်လောက်ပြီ၊ တော်လောက်ပြီဟု သူ့ ကိုယ်သူ ပြောသည်။

ထိုနောက် ရေတွင်းသို့သွားကာ ရေတုန်းခပ်၍ မျက်နှာသစ်၊ ဂုတ်ကိုဆွတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ အနည်းငယ် လန်းဆန်းလာသလို ရှိလာသည်။ ပြီးလျှင် မြင်းဇောင်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။

နောက် တနင်္ဂနွေခန့်ရှိလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် တတိယအဖွဲ့ရှိရာစခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ အဝေးကမြင်ရသော ရွှေခင်းကြောင့် စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် ထင်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကောက်လှိုင်းရိတ်စက် တဝက်နီးပါး အလုပ်မလုပ်ဘဲ ရပ်နေကြသည်။ မြင်းများလည်း မြက်ခင်းပြင်တလျှောက် ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေကြသည်။ လုပ်ငန်းခွင်တလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

စခန်းရှိ မြင်းလှည်းပေါ်၌ကား ကော့ဆက်ခြောက်ယောက်သည် ဖဲကစားနေကြသည်။ နောက်တယောက်သည် ဖိနပ်ချုပ်နေသည်။ နောက်တယောက်ကား လှည်းရိပ်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကိုမြင်လျှင် ဖဲကစားသူများ အနက်တယောက်က သူ့ဖဲဆိုးသဖြင့် ရှုံးခံကြောင်းညည်းကာ ဖဲကို ကုလားဖန် ထိုးနေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့၏ မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီမြန်းလာသည်။

“ဒါ အလုပ်လုပ်တာတဲ့လား။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့မရိတ်ကြသလဲ။ လုဗ်ရှကင် ရော ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ခင်ဗျ” ဖဲဝိုင်းထဲက တယောက်က ပြန်ပြောသည်။

“အင်း။ ဗုဒ္ဓဘိဝံသက ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်မနေဘူးဗျ။ ကဲ၊ ခုနေ့ မိုးရွာလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် မြင်းဇက်ကိုဆောင်၍ ဆွဲလိုက်သည်တွင် မြင်းသည် လန့်သွားကာ ဒယ်မီးဒယ်မီးဖြစ်သွားသည်။ ခြေနှင်းကွင်း လွတ်ထွက်သွားသဖြင့် မနည်းပင် ကိုယ်ကို ဟန်ထားရသည်။ “လုဗ်ရှကင် ဘယ်မှာလဲ။ ကျုပ် မေးနေတယ်ဗျ” သူ့အသံသည် ပို၍ မာကြောလာသည်။

“လယ်ထဲမှာ ရိတ်နေလေရဲ့။ တောင်ကုန်းရဲ့ ဗယ်ဘက်က ဒုတိယစက်ဟာ သူ့စက်ပေါ့ဗျ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလဲ အော်လှချဉ်းလားဗျာ။ ဒီထက် အော်ရင် အသံဝင် သွားလိမ့်မယ်” သူတို့အထဲမှ အတိစကင်ဆိုသူ ကော့ဆက်တယောက်က မထိတထိ ပြန်၍ပြောသည်။

“ဘာပြောတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မလုပ်တာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ သိပ်အငြင်းထူတာတဲ့။ ကျွန်တော်မေးတာ ဖြေစမ်းပါ” ဒါဗီးဒေါ့၏ အသံသည် အမြင့်ဆုံးသို့ တက်သွားသည်။

ခဏကြာလျှင် ဒါဗီးဒေါ့အိမ်ဘေးက နီချာယက်ဟု ခေါ်သည့် လူငယ်ကလေးက လေအေးအေးနှင့် ပြောသည်။

“မြင်းတွေကို မောင်းမယ်လူလဲ မရှိဘူးခင်ဗျ။ အဲဒါကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတာ။ ပိန်းမကြီး တချို့နဲ့ ကောင်မလေးတွေတချို့လဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထွက်သွားကြတယ်။ ဒါနဲ့ အားလပ်ရက်ယူရသလို ဖြစ်နေတာတဲ့။ သူတို့ကို မသွားကြဘို့ ပြောပါသေးတယ်။”

မရဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကိုတောင် ပြန်အော်သွားသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တား ပါသေးတယ်ခင်ဗျ။ တကယ်ပါဘဲ ရဲဘော်ကြီး ဒါ ပီးဒေဂါရယ်”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားတွေကတော့ ဘာလို့ အလုပ် မလုပ် ကြသလဲ”

ဒါပီးဒေဂါ၏ မြင်းသည် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ကာ ခုန်ပေါက်နေသည်။ ဒါပီးဒေဂါသည် ဇက်ကြိုးကို မနည်းပင် ချုပ်ကိုင်ကာ လည်ဆံမွေးကိုသပ်၍ ချောနေရ သည်။ ထိုကြားထဲက အဖြေကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်မျှော်နေရသည်။

“ကျွန်တော် ပြောပါပြီကော ခင်ဗျာ။ မိန်းမတွေ မရှိတော့ အလုပ်လုပ်မယ့်သူ ဘယ်ကျန်တော့မလဲ ခင်ဗျ” နီချာယက်သည် အခြားသူများဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်ကာ သူ့ စကားကို ဘယ်သူထောက်ခံမည်လဲ မျှော်လင့်နေသည်။

“ဘာပြောတယ်။ အလုပ်လုပ်မယ့်သူ မရှိဘူး၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ အခု ရှစ် ယောက် ရှိတယ်။ ဘာမှမလုပ်ကြဘူး။ ရှစ်ယောက်ဆိုရင် ရိတ်စက်လေးခု အလုပ်လုပ် နိုင်တယ်။ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဖဲရိုက်နေကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုစိတ်ထားရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ဒါ စုပေါင်း လုပ်တဲ့ အလုပ်ဗျ။ အများအတွက် လုပ်တဲ့ အလုပ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဖူး လား”

“နေစမ်းပါအုံး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုမျှော်လင့်သလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို နွား တွေများ အောက်မေ့နေသလား” အတိစကင်က အာခံသည့်အသံဖြင့် ပြန်၍ မေး သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာဆိုလိုချင်တာလဲ”

“အလုပ်သမားတွေ ရက်အားမရတော့ဘူးတဲ့လား”

“ရတာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် စက်ရုံတွေဟာ တနင်္ဂနွေနေ့မှာလဲ မပိတ်ဖူး။ ပြီးတော့ အလုပ်သမားတွေဟာလဲ ခင်ဗျားတို့ အခု ဖဲရိုက်နေသလို ဖဲရိုက်မနေကြဘူး”

“သူတို့က တခြား ရက်အားရသေးတယ်ဗျ။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန် အားကို မရဘူး။ တနင်္ဂနွေနေ့ကနေ စနေနေ့အထိ တကုန်းကုန်း လုပ်နေကြရတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ကလေးမှ အအားမရဘူး။ အဲဒါ ဘာစနစ်လဲဗျ။ ဒါဟာ ဆိုဗီယက် အာဏာ တဲ့လား။ အလုပ်သမား လူတန်းစားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီ ဆိုဗီယက် အာဏာက ခွဲခြမ်း ခွဲခြမ်း လုပ်သတဲ့လား။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဥပဒေကို ဗလောင်းဗလဲလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ချွေးသိပ်နေတာလား”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ရှောက်ပြော နေတာလဲ။ ခင်ဗျားပြောတာ တခုမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး” ဒါပီးဒေဂါသည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ သံကုန် ဟစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွဲနွားတွေနဲ့ စုပေါင်းလယ်ယာက ကျွဲနွားတွေ ဆောင်းတွင်းစာ ရအောင် စုဆောင်းနေရတာဗျ။ နားလည်ရဲ့လား။ ဒါများ ကျွန်တော်က ဥပဒေကို ဗလောင်းဗလဲ လုပ်သတဲ့လား”

အတ်စကင်သည် လက်ကို လေထဲတွင် ဝှေ့ရမ်းလိုက်သည်။ “ခင်ဗျား အရေး ထားတာက ခင်ဗျားတို့ စီမံကိန်းတွေ အကုန်လုံး အကောင်အထည်ဖော်ဘို့ဘဲ မဟုတ် လား။ ကျွန်တော်တို့ ကျွဲနွားတွေအတွက် ခင်ဗျား ပုပန်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့ မလားဗျ။ မနှစ်က နွေးဦးပေါက်က ဘူတာရုံကနေပြီး ဗျိုင်စကိုဗျိုင်ကို မျိုးစေ့တွေ တိုက်လိုက်တာ နွားတွေ ဘယ်လောက်သေကုန်သလဲ။ ဒါနဲ့ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို လေချိုသွေးနေသေးတယ်”

“ဗျိုင်စကိုဗျိုင်က နွားတွေသေကုန်တာ ခင်ဗျားတို့လို လူတွေကြောင့်ဗျ။ သိရဲ့ လား။ မျိုးစေ့တွေကို စုပေါင်းလယ်ယာကို မအပ်ဖူး။ မြေကြီးထဲမြုပ်ပြီး ဝှက်ထား ကြတယ်။ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းတွေ ဝင်ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မျိုးစေ့တွေတွေ ဝှက်ထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဘူတာရုံကနေ မျိုးစေ့ ရနိုင်သမျှ လှည်းနဲ့ တိုက် ရတာဗျ။ ဒါကြောင့် နွားတွေ သေကုန်တာ သိရဲ့လား”

“အို၊ ခင်ဗျားက စီမံကိန်းကဲ့သို့ အရေးထားတာ။ ဒါကြောင့် ပြောချင်ရာ ရှောက်ပြောနေတာဘဲ” အတ်စကင်သည် ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်၍ပြောသည်။

“ဒီကောက်ရိုးတွေကို ကျုပ်စားတယ်ထင်လို့လား။ ကျုပ်လုပ်နေတာက အများ ကောင်းဘို့ လုပ်နေတာဗျ” ဒါဒီးဒေါ့သည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဒေါသထွက်ကာ အော်ဟစ်လေတော့သည်။

“ဒါလောက်မအော်ပါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား။ အော်လို့ ငေါက်လို့ ကျွန်တော် ကြောက်မှာမဟုတ်ဖူးဗျ။ ကျွန်တော်က အမြောက်တပ်ထွက်ဗျ။ ကဲ ခင်ဗျားက အများ ကောင်းကျိုးလုပ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါဖြင့် လူတွေကိုခိုင်းနေတာ နေ့မအိပ်ရ ညမအိပ်ရ နဲ့ ဓံသဘို့ဘဲ မှီတော့တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားစီမံကိန်းက ထွက်လာတာမဟုတ်လားဗျ။ ခင်ဗျားက ခရိုင်ကော်မတီကို မျက်နှာလုပ်ချင်တာကိုးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတာကို လူတွေမသိဘူးများ မှတ်သလား။ လူတွေက ကောင်းကောင်းသိတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်လို့ ကြည့်နေရတာဘဲ။ ခင်ဗျားလို လူမျိုးကို ဒီအလုပ်က မြတ်မတ်နိုင် လို့ ကြည့်နေရတာဗျ။ မော်စကိုကလဲ အဝေးကြီးဆိုတော့ ခင်ဗျားလုပ်နေတာတွေ မော်စကိုက သိတာမဟုတ်ဖူးဗျ”

နာဂူနော့ကမူ မိန်းမများက ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်လိုက်သည်။ ယခုကား ဒါဒီးဒေါ့မှာ ဆူဆူပူပူလုပ်နေသော ယောက်ျားသိုက်နှင့် တွေ့နေရသည်။ သူ့အဖို့ ထိုဂိုဏ်းများကို နားလည်အောင် ပြောပြရန် အခက်တွေ့နေသည်။ သူတို့ကို အော်ဟစ် ဆူနေရုံမဖြစ်ဟု ဒါဒီးဒေါ့ နားလည်လာသည်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ နားလည်အောင် ပြောပြရမည်ဟု သူ နားလည်လာသည်။ ‘အင်း၊ နာဂူနော့ပါမလာ တာ ခပ်ကောင်းကောင်းဘဲ။ ပါလာရင်တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း တွေရအုံးမှာဘဲ’ဟူ၍ လည်း တွေးမိသည်။

“ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာတုန်းက ခင်ဗျား မဲပေးခဲ့သလား အတ်စကင် မိုက် ကယ်လို့ဗစ်”

ပုပန်နေတယ်

“ဟင်အင်းး ကျုပ် မဲမပေးဘူး။ ဘာလို့ ခင်ဗျားကို မဲပေးရမှာလဲ။ ခင်ဗျားကို ဘုမသိ ဘမသိ ခေါ်လာတဲ့ဟာဘဲ”

“ကျွန်တော် ဖာသာ ကျွန်တော် လာတာဗျ”

“မထူးပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားအကြောင်း မသိဘဲနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ် မဲပေးနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့် အခု ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကို ဆန့်ကျင်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ကို ဖြုတ်ချဘို့ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်း အထွေထွေ အစည်းအဝေးမှာ အဆိုတင်ပါလားဗျ။ အစည်းအဝေးက ဆုံးဖြတ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လဲ တခြားနည်းလမ်းရှာပေါ့။ နည်းလမ်း မရှာဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား အရေးနိမ့်မှာဘဲ”

“အိုး၊ ကျုပ်အရေးမခိုမ့်ပါဘူးဗျာ။ စောင့်ကြည့်ပါအုံး။ ခင်ဗျားကို ဖြုတ်ချဘို့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါ သေးတယ်။ အခုခင်ဗျား ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေတုန်း သိချင်တာကတော့ အားလပ်ရက်ကိစ္စဘဲ”

ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်ကား လွယ်သည်။ သို့သော် အတိစကင်သည် ဒါဗီးဒေါ့၏ ပါးစပ်အဟက်ပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဆက်၍ ပြောနေသည်။

“ခရိုင်နဲ့ ရွာကြီးက မိန်းမတွေမျက်နှာမှာ ပေါင်ဒါချယ်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ရှောက်လည်နိုင်ကြရင် ကျုပ်တို့ရွာက အမျိုးသမီးတွေလဲ ဘာလို့ မလည်နိုင်ရမှာလဲဗျ”

“အခုအချိန်က နွေဗျ။ အင်မတန် အလုပ်များတဲ့အချိန်”

“အိုး၊ ကျုပ်တို့အဖို့တော့ နွေ ဆောင်း ရွေးမနေပါဘူးဗျာ။ တနှစ်လုံး အလုပ်များနေတာချည်းပါဘဲ”

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက”

“အို၊ ဘာမှပြောမနေနဲ့။ ခင်ဗျား ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ခဏနေပါအုံး အတိစကင်။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါအုံးမယ်” ဒါဗီးဒေါ့က လက်ကာပြသည်။

“ဒီမှာစောင့်နေရတာ ကြာလှပြီ။ ကျုပ်တို့မှာ မြေရှင်ရှေ့ရပ်စောင့်နေရတဲ့ အလုပ်သမားတွေ ကျနေတာဘဲ။ ခင်ဗျားကတော့ မြင်းကြီးပေါ်က အခန့်သား”

“ခဏလေးပါ။ ခင်ဗျား လူလိုစကားမပြောနိုင်ဘူးလား”

“ဘာလဲဗျ။ ခင်ဗျားစကား နားထောင်လို့လဲ ညောင်းရုံရှိမှာဘဲ။ ဘာမှ ထူးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မဟုတ်တာတွေချည်း ပြောမှာ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမပြောရတော့ဘူးတဲ့လား” ဒါဗီးဒေါ့ မျက်နှာသည် နှိမြန်းလာသည်။ သည်တကြိမ်တွင်မူ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို မခအော်ပါနဲ့ဗျ။ ကျုပ် လရုကာမဟုတ်ပူး။ အစည်းအဝေးမှာ ခင်ဗျား ပြောချင်တိုင်းပြော။ ဒီမှာတော့ ကျုပ်တို့ပြောမယ်။ ပြီးတော့ ဖဲကစားလို့

ဘာမှ ကျုပ်တို့ကို ပြောစရာမလိုဘူး။ စုပေါင်းလယ်ယာမှာ ကျုပ်တို့ဟာ လူကြီးဘဲ။ ကျုပ်တို့ လုပ်ချင်တဲ့အချိန် လုပ်မယ်။ နားချင်တဲ့အချိန် နားမယ်။ အားလပ်ရက်မှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းလို့ မရဘူး”

“ကဲ၊ ခင်ဗျားပြောလို့ ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး။ ဒီကိစ္စကို ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်းပေးပါ။ ကျုပ်တို့ကို မကြိုက်ရင် ခင်ဗျား လာခဲ့တဲ့ဆိကို ပြန်သွားရုံဘဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူကမှ ခင်ဗျားကို ပင့်ဖိတ်တာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ခင်ဗျားမရှိတာကမှ ကောင်းအုံးမယ်”

အခြေအနေမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာသည်။ သက်သက် ရန်စနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒါ့အပြင် ဝါးဒေ့ါသည် စိတ်ကို ထိန်းနိုင်သမျှ ထိန်းသည်။ သူ့တက်ပိုက်လုံးရှိ သွေးများသည် ဆူပူကန်နေသည်။

အတိစကင်သည် သူ ရွှေတွင် မထေမဲ့ မြင်ရပ်နေသည်။ သူ့နောက်က ကော့ဆက်များကလည်း ဘာမှ ဝင်၍မပြောဘဲ ကြည့်နေရာ အတိစကင်သည် အသာစီးရနေသည်။ ဒါ့အပြင် မျက်နှာ၌ကား သွေးတစ်မျှ မရှိတော့။ ဖြူဖပ်ဖြူယော် ဖြစ်လာသည်။

“ကဲလေဗျာ၊ ကျုပ်မေးတာ ဖြေပါ။ ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြေတော့ဘူးလား။ ကျုပ်တို့ပြောတာ မှန်နေတော့ အဖြေရခက်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့တော့ လာပြီးပြောမနေနဲ့။ ဒေ့ါသလဲ ထွက်မနေနဲ့။ လာဗျာ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ဝင်ရိုက်လှည့်။ စုပေါင်းလယ်ယာ၌စီးတာမျိုး မဟုတ်ဖူးဗျ။ ဒါက လယ်မှဖြစ်တာ”

အတိစကင်နောက်တွင် ရပ်နေသော ကော့ဆက်ထယော့က်က တိုးတိုးရယ်ကာ ထွက်သွားသည်။ ထိုအတိုင်းပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံး ငြိမ်နေသည်။ ဒါ့အပြင် အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကိုသာ ကြားရသည်။

ဒါ့အပြင် ဝါးဒေ့ါသည် လက်ထဲက ကြာပူတ်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ဖနေ့ငြင့်ဖြင့် မြင်းကို ခပ်လိုက်သည်။ အတိစကင်လည်း ရွှေသို့တိုးလာကာ မြင်းဇက်အုပ်ကို တဖက်က ကိုင်ကာ ဒါ့အပြင် ခြေကို တဖက်က မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ရိုက်မလိုလား။ စမ်းကြည့်လေဗျာ”

သူ့ရာတွင် ဒါ့အပြင် ကြာပူတ်ကို ချလိုက်ကာ ကြိုးစား၍ ပြုံးရင်း “ခင်ဗျားကို မရိုက်ပါဘူး အတိစကင်။ ခင်ဗျားက ရုပ်ဖြူဘဲ။ ဒီအရပ်ကို အရင် ဆယ်နှစ်လောက်က ကျုပ် ထောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ တမျိုးဖြစ်မှာဘဲ။ ခင်ဗျားလို တန်ပြန်တော်လှန် ရေးသမားတွေလဲ ပါးစပ်ဟန်တော့မှာ မဟုတ်ဖူး” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မြင်းပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

“ကဲ အဆင်သင့်ဘဲ။ ခင်ဗျားက ဇက်ကြိုးကိုင်ထားတော့ မြင်းကို လှန်ထားပေတော့။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပဲ့ကစားစေချင်တယ် မဟုတ်လား။ လာ၊ ကျွန်တော် ကစားမယ်”

ချက်ချင်းပင် အခြေအနေတမျိုး ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် ကော့ဆက်တို့သည် တယောက်မျက်နှာကို တယောက်ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေကြပြီးနောက် ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြသည်။ အတ်စကင်လည်း မြင်းကို လှည်းဘီးတွင် ချည်ထားပြီးနောက် ဝိုင်းပွဲနေရာသို့ ပြန်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ အရေးနိမ့်သွားသည်ဟု သဘောပေါက်သဖြင့် မေးလက်စကားကို ဆက်၍မေးသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ခင်ဗျား ဘာမှမပြောသေးဘူး။ ကျုပ်တို့ အားလပ်ရက် ရအုံးမှာတဲ့လား။”

“အိုဗျာ၊ နောက်တော့ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့” ဒါဗီးဒေါ့က ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားဟာက ချိမ်းချောက်သံ ပါနေပြန်ပြီ”

“ဘာ ချိမ်းချောက်တာလဲဗျာ။ အခု ဖဲကစားမယ်လေ။ အချိန်ရှိသားဘဲ။ နောက်မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ဒါဗီးဒေါ့၏ စိတ်သည် ငြိမ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အတ်စကင်ကား မပြေနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဖဲကိုပင် မကစားနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“အိုဗျာ နောက်မှ ကစားမယ်။ အခု နွေအားအကြောင်းပြောကြမယ်။ ကျွန်တော့် လူတွေသာ နွေအားအကြောင်း စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဖူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ တိရစ္ဆာန်တွေကလဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ မနွေက မြင်းစောင်းကိုသွားတော့ မြင်းမကြီးက ကျုပ်ကိုမေးတယ်။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ အတ်စကင်။ စုပေါင်းလယ်ယာအသင်းကလဲ ဘယ်လိုလဲ။ ဒွိုကို နေ့ရောညရောခိုင်းပြီး နှားဘို့အချိန်ကလေးမှ မပေးတော့ဘူးတဲ့လား။ အရင်တုန်းကနဲ့တော့ နှံနံလေးမှ မဟူပါလား။ အရင်တုန်းက သိပ်သက်သာတာဘဲတဲ့’

ကော့ဆက်များက ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အတ်စကင်ဘက်က ထောက်ခံလိုကြဟန် တူသည်။ “အဲဒီ မြင်းမကြီးဟာ စုပေါင်းလယ်ယာ မတိုင်မီက ဘယ်သူ့ မြင်းမကြီးလဲ” ဒါဗီးဒေါ့က ပြန်၍မေးလိုက်သည်။

အတ်စကင်က မျက်လွှာပင့်ကာ ဒါဗီးဒေါ့ကို မျက်စောင်းတချက်ချိတ်လိုက်ပြီး လျှင် “ကျွန်တော် မြင်းမကြီးလို့ ခင်ဗျား ထင်လို့လား။ မဟုတ်ဖူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ‘တစ်ရဲ့ မြင်းမကြီးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ သိမ်းတဲ့အထဲပါလားတာ။ ကိုယ့်လယ်ကိုယ်လုပ်ကြတုန်းက အဲဒီ မြင်းမကြီးဟာ ခုလို နေရာတာ မဟုတ်ဖူး။ ဆောင်းဆိုရင် မြင်းစားဂျုံ အကောင်းစားမှ စားတာဗျာ။ တကယ်ကို ဇိမ်ရှိုရှိုနေရတဲ့ မြင်းမကြီး”

“အိုလူရောပေါ့” ဒါဗီးဒေါ့က အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်သည်။

“အိုလူပြီပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မြင်းအိုမကြီး ပြောတာ ခင်ဗျားနားထောင် နေစရာ လိုလဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို၊ ကုလတ်တွေ့ရဲ့ မြင်းမတွေ့ဟာ ကုလတ်တွေ့ရဲ့ လေအတိုင်း ပြောမှာပေါ့ဗျ”

“ဒါပေမယ့် အခု သူ့ကို စုပေါင်းလယ်ယာက ပိုင်နေပြီလေဗျာ”

“ခင်ဗျားလဲ ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ စုပေါင်းလယ်ယာ အသင်းသားပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်ဘမ်းကျတော့ ကုလတ်နောက်မြီးဆွဲပါဘဲဗျာ”

“ဒါတော့လွန်လွန်းသွားပြီဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“ဘာလွန်သလဲဗျ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဖူးလား။ မြင်းအိမ်ကြီးဆိုရင် ဘာလို့ သူ့စကားနားထောင်နေရမှာလဲ။ အသက်ကြီးတော့ ဒေါ်ဒီးဒေါ်ဒါဖြစ်လာပြီပေါ့ဗျ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သန်တုန်းမြန်တုန်းဆိုရင် တမျိုးပြောမှာပေါ့”

“ကဲ ပြောစမ်းပါအုံး။ သူ ဘယ်လိုပြောမတုံးလဲ”

“ဒီလို ပြောရမှာပေါ့ဗျ။ ဒီမှာ အတ်စကင်၊ မင်းဟာ ကုလတ် နောက်ဆွဲဘဲ။ ဆောင်းတွင်းမှာလဲ အလုပ်မလုပ်ဖူး။ နွေဦးပေါက်တော့လဲ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။ ခုလဲ ကောင်းကောင်းအလုပ် မလုပ်ချင်ဘူး။ အလုပ်မလုပ်ရင် ဒီနှစ်ယောက်စလုံး ဘာသွားစားမလဲ။ ငတ်သေကြမှာပေါ့” အဲဒီလို ပြောမှာပေါ့ဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့၏ စကားကိုကြားရလျှင် အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။ နီချာယက် သည်လည်း သံသေးသံကြောင်ဖြင့် တခိုခိုရယ်သည်။ ဂျီရာဆင်ဆိုသူကလည်း ထိုင်ရာမှ ထ ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်သော တစ်ခွန်က “မင်းတော့ ဒီတချီခံလိုက်ရပြီဟေ့ အတ်စကင်။ ဒါဗီးဒေါ့က ဆော်ထဲ လိုက်ပြီ” ဟု ဆိုသည်။

သို့ရာတွင် အတ်စကင်ပါ ရော၍ ရယ်နေသဖြင့် ဒါဗီးဒေါ့သည် အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေသည်။ ရယ်သံဆုံးလျှင် အတ်စကင်က

“ကဲ ဟုတ်ပြီ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ဒီတချီတော့ ကျွန်တော်ခံလိုက်ရပြီ။ ခင်ဗျား ဒီလို ဆော်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်မိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ကုလတ်နောက်မြီးဆွဲလို့ ဆိုတာတော့ မကောင်းဘူး။ အဲဒါတော့ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ပြီးတော့ နွေဦးပေါက်တုန်းကလဲ ကျွန်တော် တကယ် နေမကောင်းတာဗျ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ဒါတော့ လိမ်ပြောတာဘဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သက်သေထူလေဗျ”

“ဘယ်လို သက်သေထူရမှာလဲဗျ”

“အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့ပေါ့ဗျ။ ခိုင်ခိုင်လုံလုံဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြောရမယ် ဟုတ်လား။ ခုဘဲ ရယ်စရာမောစရာ စကားပြောနေကြပြီးတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလဲ လုပ်ရော့မယ်”

“အို၊ ဘယ်ကလာ ရယ်စရာပြောနေရမှာလဲဗျ။ အခုကိစ္စက အလုပ်ကိစ္စ။ နောက်စရာ ပြောင်စရာ ပြောနေဘို့ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ခင်ဗျားဟာ စုပေါင်းလယ်ယာမှာ အလုပ်

မလုပ်တာ တကယ်ဘဲ။ ခင်ဗျားပြောတာက ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ စကားမျိုးပြော တယ်။ အဲဒါခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်မယ်။ ဒီနေ့ဆိုရင် လုပ်ငန်းဝယ်လုပ်ကတည်းက အဖျက်စကား စ ပြောတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် အဖွဲ့တဝက်က အလုပ်လုပ်နေလို့ တော် သေးတာပေါ့”

“အင်း၊ အားလပ်ရက်အကြောင်းပြောတာနဲ့ ကျုပ်ကို ကုလတ်နောက်မြီးဆွဲ၊ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားလို အစွပ်စွဲခံရပြီ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လားဗျာ။ ဒီမှာ ခင်ဗျားတယောက်ထဲ ပြောနေပြီး ကျုပ်တို့က ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နားထောင် နေရမှာတဲ့လား”

“ဒါတင် မဟုတ်သေးဘူး” ဒါဗီးဒေါ့က ဆက်၍ပြောသည်။

“ခင်ဗျားသဘောထားဟာ အစကတဲက မမှန်ဘူး။ ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်တော့ လဲ မမှန်ဘူး။ ဆောင်းတုန်းကတော့ တလမှာ အရက်နှစ်ဆယ်လောက် အအားယူပြီး ခုမှ နေ့အားစကားပြောနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဆောင်းတုန်းက တာလုပ်နေကြရသလဲ။ အိမ်ထဲက မီးဖိုနားမှာ ငိမ်ခဲနေကြတယ်။ မျိုးရွေးတာဘဲ အလုပ်ဆိုလို့ရှိတယ်။ ခုအချိန် က အလုပ်များတဲ့အချိန်ဗျ။ ကောက်လှိုင်းတွေ အချိန်မီ မသိမီးခိုင်ရင် ကျွဲစာ၊ နွားစာ၊ မြင်းစာ မရှိဘူး။ ဒါလဲ စဉ်းစားအုံးမှပေါ့”

အတ်စကင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဒါဗီးဒေါ့ကိုသာ မျက်စောင်းချိတ်၍ ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ တစ်ခွန်က ဝင်၍ပြောသည်။

“အခုအချိန်ဟာ စကားများနေတဲ့အချိန် မဟုတ်ပူး။ ဒါဗီးဒေါ့ပြောတာ မှန် တယ်။ ဒို့လုပ်နေပုံနဲ့ နေ့အားယူလို့ မဖြစ်ပူး။ ဆောင်းတွင်းတုန်းက နားခဲကြရတာလဲ မှန်တာဘဲ။ ဒါဗီးဒေါ့ပြောတာ မှန်တာချည်းဘဲ။ မိန်းမတွေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလွတ် ဖို့ မကောင်းဘူး။ ဒို့အလကား ဒီမှာထိုင်နေကြရတယ်။ ဒါဟာ ခင်ဗျားအပြစ်ဘဲ အတ်စကင်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို စိတ်လေအောင် လုပ်နေတာ”

အတ်စကင်၏ မျက်နှာသည် မဲပုပ်သွားလေသည်။ “ခင်ဗျား ခေါင်းမှာ ဦး နှောက်မှ ရှိသေးရဲ့လား တစ်ခွန်။ အိမ်မှာများ မေ့ ထားခဲ့သလားလို့”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ မေ့ များထားခဲ့မိသလား မသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ရွာပြန်ပြီး ပြန်ယူချည်အုံးဗျ”

ထိုအခါ နီချာယက်က “ခင်ဗျား လုံလုံခြုံခြုံ နေရာမှာ ထားခဲ့ရဲ့နော်”ဟု အရွမ်း ဝင်၍ ဖောက်လိုက်သည်။

“အင်း၊ ဒီနေ့တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ခင်ဗျားချွေးမက အိမ်မှာ တံမြက်စည်းလဲ့မှာ ဗျ။ တော်ကြာ တံမြက်လဲ့တဲ့အထဲ ပါသွားရင် တသက်လုံး ဦးနှောက်မရှိဘဲ ဖြစ်နေ အုံးမယ်”

အားလုံးက ဝိုင်း၍ရယ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကော့ဆက်တို့၏ ရယ်သံသည် ဟက် ဟက်ပက်ပက် မရှိလှ။ စောစောက တင်းတင်းမာမာဖြစ်နေသည့်တို့ကား ကွယ်ပျောက် သွားသည်။ နောက်စရာ ပြောင်စရာပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါသအိုများမပေါက်ကွဲသည်

မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ “အင်း၊ ငါ့ကိုတော့ ဦးနှောက် အိမ်မေ့ထားသလေး ဘာလေးနဲ့။ မင်း မိန်းမရောဘယ်မှာလဲ။ ခုနေဆိုရင် တူဗျန်စကူ ဝင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရောက်နေရော့မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုလဲ အပြစ်တင်နိုင်ပါတယ်” ဟု နီချာယက်က ဝန်ခံ သည်။

သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုမျှနှင့် မကျေနပ်သေး။ အတ်စကင်ကို အလဲထိုး ရန် စိတ်စောလျက်ရှိသည်။ “က ကျွန်တော်တို့ နေ့အားအကြောင်းကို ဆက်ပြီး ဆွေး နွေးရအောင်။ ခင်ဗျား ဆောင်းတွင်းတုန်းက အလုပ်အများကြီး လုပ်ရသလား အတ်စကင်”

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါကော့ဗျ”

“ဘယ်လောက် လုပ်ခဲ့ရသလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်နှယ်လုပ် တွက်ထားနိုင်ပါ့မလဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်ရက်စာလုပ်သလဲဗျာ”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး။ ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေက များလှချင်လားဗျ။ ခင်ဗျားမှာ တခြား အလုပ်မရှိရင် ကျွန်တော်လုပ်တာ စောင့်ကြည့်ပြီး တွက်ထား ပါလား”

“မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ မေ့ချင်မေ့ နေမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် က လယ်ယာဥက္ကဋ္ဌဆိုတော့ မေ့လို့မဖြစ်ဖူးဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးသည် အသုံးဝင်လာသည်။ သူသည် အနား လံနေသည့် မှတ်စုစာအုပ်ကို တရွက်ချင်း လှန်နေသည်။

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျား နာမယ်။ ကြည့်၊ ခင်ဗျားဘယ်လောက် လုပ်သလဲဆိုတာ ဒီမှာရှိတယ်။ ဂျန်နိုဂါရီ၊ ဖေဖေါဂါရီ၊ မတ်၊ ပြီ၊ မေ အားလုံး ပေါင်းလိုက်တော့ နှစ်ဆ ကိုးရက်ဘဲလုပ်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အင်း၊ ဒါတော့ သိပ်မဟုတ်လှသေးဘူးဗျ” ကော့ဆက်တယောက်က အပြစ် တင်သည့် လေသံဖြင့် ဝင်၍တောက်သည်။

သို့ရာတွင် အတ်စကင်သည် အလျော့မပေးသေး။ “နောက်ထပ် ခြောက်လ ရှိပါ သေးတယ်လေ။ ဥထဲက ပေါက်လာမှ ဘယ်နှစ်ကောင်’လို့ ရေလို့ ရမှာပေါ့ဗျ” ဟု ပေ ကပ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဥကပေါက်မှ ဘယ်နှစ်ကောင်ဆိုတာ ရေမှာပါ။ ဒီမှာ အတ် စကင်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာ အလုပ် မလုပ်တဲ့ဇရာကို သည်းမခံနိုင်ဘူး။ အထဲမှာ ဖျက်လို ဖျက်ဆီးလုပ်တဲ့လူကို သာပြီး သည်းမခံနိုင်သေးတယ်။ ခင်ဗျားလုပ်တာ စဉ်းစား ကြည့်စမ်း။ တစ်ခုခုဆိုရင် ရက်ပေါင်း နှစ်ရာနီးပါးရှိတယ်။ တခြားလူတွေလဲ တရာ ကျော်စီ လုပ်ကြတယ်။ နေမကောင်းတဲ့ နီချာယက်တောင် တရာနီးပါးလုပ်တယ်။ ခင် ဗျားမှာ နှစ်ဆ ကိုးရက်ထဲရယ်။ ဒါတော့ ရှက်စရာကောင်းပါတယ်ဗျား”

“ကျွန်တော် မိန်းမက နေမကောင်းဘူးဗျ။ အိပ်ရာထဲ လဲနေတာဘဲ။ ပြီးတော့ ကလေးခြောက်ယောက်ကို ကြည့်ရှုရသေးတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားကရော ဘာလုပ်ရလို့လဲ”

“ကျွန်တော်လား”

“အေးပါ၊ ခင်ဗျားက ဘာလို့ ရက်ဖြည့်မလုပ်နိုင်ရတာတဲ့လဲ”

အတ်စကင်၏ မေးရိုးကြီးသည် ငေါထွက်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဒေါသဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကိုဘဲစိုက်ကြည့်နေတယ်” အတ်စကင်သည် ဗယ်ဘက်လက်သီးကိုဆုပ်ကာ တအားကုန်အော်သည်။ “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လှူရှုကာထင်နေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဗာယာ ထင်နေလို့လား။ ကဲ ဟောဒီမှာ ကျုပ်လက်တွေ ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ဘယ်လောက် အလုပ်လုပ်သလဲမေး”

အတ်စကင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မူ ဒါဗီးဒေါ့သည် အတ်စကင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သေချာစွာကြည့်မိသည်။ အတ်စကင်၏ ညာဘက်လက်တွင် လက်ညှိုးတချောင်းတည်းသာ ငေါငေါထောင်နေသည်။ ကျန် လက်လေးချောင်းစလုံးမရှိ။ ပြတ်နေသည်။

“အော်၊ ဒီလိုကိုး။ ခင်ဗျားလက်ချောင်းတွေ ဘယ်တုန်းက ပြတ်သလဲ”

“ကဗိုင်းမီယာမှာပေါ့။ ရင်ဂယ် စစ်မျက်နှာမှာ ပြတ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အဖြူလို့ခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ဖရဲသီးမှည့်လို့ နိဗ္ဗာန်တယ်ဗျ။ ရှုပ်ဖြူတွေနဲ့လဲ ကျုပ်တိုက်ခဲ့ဘူးတယ်။ ရှုပ်နီတွေနဲ့လဲတုံ့ပြီး တိုက်ခဲ့ဘူးတယ်။ အဖြူတွေကို ကျုပ် မကြိုက်ဖူး။ ဒါကြောင့် ဘေးဖယ်နေခဲ့တယ်။ ရှုပ်နီထဲဝင်ပြီး သူတို့ကိုတိုက်တော့မှဘဲ လက်ချောင်း လေးချောင်းပြတ်သွားခဲ့ရတယ်”

“ဗုံးဆံ့မှန်တာလား”

“လက်ပစ်ဗုံးပေါ့ဗျာ”

“လက်ဥှိုးတော့ ဘာလို့ကျန်နေတာလဲဗျ”

“လက်ညှိုးက သေနတ်မောင်းကို ဆွဲထားတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

ဒါဗီးဒေါ့သည် အတ်စကင်၏ အခြေအနေကို ယခုမှကောင်းစွာ နားလည်လာကာ စောစောက ဒေါသထို့သည် ပြေပျောက်သွားလေသည်။

“ဒီ လက်ညှိုးတချောင်းနဲ့ သွားကြားထိုးရတာ အရသာဘဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ဆိုတာက တနှစ်တခါလောက်မှ အသားငါးစားရတာ။ ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်း လမ်းတိုင်း ထွက်ပြီး သွားကြား ကော်တော့ အရပ်က အင်း၊ ဒီ အတ်စကင် ဆိုတဲ့ကောင် နေ့တိုင်း အသားဟင်းနဲ့ စားနေတယ်။ တယ်ချမ်းသာပါလားလို့ ထင်ကြတယ်။ လူတွေက ကျုပ်ကို ချမ်းသာတယ်ထင်ကြတာ အရသာတမျိုးဘဲဗျ”

“အင်း ခင်ဗျားကတော့ နှုတ်သွက်လျှာသွက်တဲ့။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီနေ့ အလုပ် ဆင်းအုံးမှာလား” ဒါဗီးဒေါ့က ပြုံးရွှင်စွာ မေးသည်။

“ခုလို စကားစပြောပြပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဆင်းမှာပေါ့ဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် သူတို့အထဲက အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့် တစ်ခွန် ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ခင်ဗျား အမျိုးသမီးတွေ တူဗျန်စကျင်ကို ထွက်သွားတာ ကြာလှပါ ရောလားဗျ” ဟု မေးသည်။

“တနာရီလောက်ရှိပြီ ထင်တယ်”

“ဘယ်နှစ်ယောက် သွားကြသလဲ”

“တဒါ့ဇင်လောက်တဲ့။ ဒီမိန်းမတွေကဗျာ သိုးအုပ်တွေလိုပါတဲ့။ ရွှေဆုံးက သိုးတကောင်သွားတဲ့ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်တော့တာတဲ့။ တခါ တလေ တော့ သူတို့ကို ခေါင်းဆောင်တာက သိုးမဲ့ဗျ။ ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ အတ်စကင် စ ကား နားထောင်ပြီး နေ့အားယူကြတာ မှားတာတဲ့”

အတ်စကင်က ချယ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ယခုအခါ ကြည့်လင့်လာ သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်မှားသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကိုချည်း အ ပြစ် စွပ်မချနဲ့ဗျ။ မိန်းမတွေ ဘုရားရှိခိုးထွက်သွားတာ ကျွန်တော်နဲ့တာဆိုင်လို့လဲ။ အ ဖွားကြီး အတားမန့်ချူကိုဟက ခေါင်းဆောင်ဗျ။ ပြီးတော့ နောက်တယောက်ရှိသေး တယ်။ ဒီနေ့ စိန်ဂလိကားရီးယား ဘုရားပွဲတဲ့။ ဒီနေ့အလုပ်လုပ်ရင် ငရဲကြီးလိမ့် မယ် တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ထွက်သွားကြတာတဲ့။

“မိန်းမတွေကြီး။ ခင်ဗျား သိပ်တရားဟော ကောင်းတယ်။ အဲဒီမိန်းမတွေကို ဟောဘို့ကောင်းတယ်။ သူတို့က စကားပြောလဲ လည်တယ်။ ခင်ဗျားစောစောက ပြော သလို ဆူညူပူ အော်ဟစ်လို့တော့ မရဘူး။ ဆိုဗီယက်အာဏာ လက်ဝယ်ရလာမှ ဒီက လူတွေဟာ ရင်ကော့ခေါင်းမော့လာကြတယ်။ သူတို့တတွေ စောစောက ခင်ဗျားအော် ပြောသလို အအော်အဟစ်ခံကြရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်ကြဘူး။ ဇာဘုရင် လက်ထက်ကတောင် ဒီလိုအအော်အဟစ် မခံခဲ့ကြရဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ နာဂူနော့တို့ဟာ ခေတ်ပြောင်းလာတာကို သတိချပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ရှေးက အမူအကျင့်တွေ စွန့်ဘို့ ကောင်းတယ်။ စောစောကအတိုင်းသာဆိုရင် ကျုပ် လယ်ထဲဆင်းဘို့ မရှိဘူး။ ခင်ဗျား အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဆွေးနွေးလို့သာ ကျုပ်တို့ ဘာမဆိုလုပ်ဖို့ စိတ်ပြောင်းသွား တာ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုစကားကိုကြားရလျှင် သူ့ ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်လာသည်။ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်လာသည်။ အမှန်စင်စစ် အတ်စကင်ပြောသည်မှာ တနည်းအား ဖြင့် တရားနည်းလမ်းကျသည်ဟု သူထင်သည်။ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကာ အလုပ်လုပ်စေ သည်မှာ မကောင်းဆိုသည်ကိုကား ဒါဗီးဒေါ့ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လာသည်။ သူချဉ်းကပ်သောနည်းသည် နာဂူနော့၏ နည်းဖြစ်သည်ကို ဆင်ခြင်မိလာသည်။ မိန်းမ

တွေ့လို့ အပြောချိုကာ ခရီးရာအောင် ဆွဲသည့်နည်းက မှန်သည်ကိုလည်း သူ သဘောပေါက်လာသည်။ ပါတီဝင်ကပွဲများကို အိတ်ထဲထည့်ကာ စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့ဝင်တို့အား ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်မည်အထိ သူစိတ်တိုခဲ့သည်တို့ကို ပြန်လည် အမှတ် ရလာသည်။

“ဟုတ်တယ် အတ်စကင်။ ခင်ဗျားကို ကြိမ်းလားမောင်းလားလုပ်မိတာ မှားတယ်။ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဖဲရိုက်နေကြတာ စတုလှိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ထောင်းကနဲ့ ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကလဲ ကျွန်တော်ကို အော်ပြောသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တယောက်နဲ့တယောက်မအော် ဖတ်ထဲနဲ့လဲ အကြေအလည်ဆွေးနွေးနိုင်ကြတာဘဲ မဟုတ်လား။ ကဲ ဒါတွေ တော်လောက်ပြီဗျာ။ ခင်ဗျားရှုံ့ခြင်းတွေထဲက အပြေးသန်တဲ့မြင်းတွေ ခေါ်ခဲ့။ ကျုပ်လည်း မှားတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ နီချာယက်တို့က ဟောဟိုက ဇလားလည်းကို မြင်းတပ်ပြီး လိုက်ခဲ့”

“ဘာလဲ ခင်ဗျား ဟိုမိန်းမတွေကို လိုက်ခေါ်မလို့လား”
“ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကို ဒီနေ့ အလှူလုပ်အောင် ပြောရအုံးမယ်”
“ခင်ဗျားစကား နားထောင်မှာတဲ့လား”

“ကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ”
“ကျွန်တော်လဲ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သူတို့ကို ချောရလိမ့်မယ်နော်”
အတ်စကင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် “ကျွန်တော် လက်စွဲတော်က သူတို့ကို ချောပါလိမ့်မယ်ဗျာ” ဟု ဆိုသည်။

“ဘာလက်စွဲတော်လဲဗျ”

အတ်စကင်သည် လှည်းဆီသို့ သွားကာ အင်္ကျီများကို လှန်လှော့ပြီးနောက် ကြာပွတ်တခုကို ယူလာသည်။

“ဒါ ကျွန်တော် လက်စွဲတော်ကြီးပေါ့ဗျ”
ဒါပီးဒေါ့သည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား မိန်းမတွေကို မရိုက်ရဘူး”

“မိန်းမဆိုတာ ရိုက်မှကြောက်တာဗျ။ ခင်ဗျား သူတို့ကို ကြောက်သလား။ ကြောက်စရာမရှိပါဘူးဗျာ။ ကြာပွတ်သံပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပါဘဲ။ တခါထဲလည်း ပေါ် ခုန်တက်လာကြလိမ့်မယ်”

အတ်စကင်သည် ဇက်အုပ်တခုကိုယူကာ ဇက်ခွန်ရန် မြင်းများရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။ နီချာယက်နှင့် အခြားကော့စ်တို့ သူ့ နောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ ဒါပီးဒေါ့အနားတွင် တစ်ခုနဲ့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား သွား အလုပ် လုပ်ချည် ပါလား တစ်ခုနဲ့” ဟု ဒါပီးဒေါ့က ပြောသည်။

“အတ်စကင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားတခွန်းလောက် ပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောလေ။ ဘာပြောမလို့လဲ”

“သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ သူ့ဟာ အရူးပါ” တစ်ခွန်က တောင်းပန်သည်။

သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ “ဘာ အရူးလဲဗျ။ ဘယ်ကလာ အရူးဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒီလူဟာ စုပေါင်းလယ်ယာရဲ့ ရန်သူဘဲ။ ပြောင်တိုက်တဲ့ ရန်သူဘဲ။ သူ့လိုလူမျိုးကို အပြတ်အသတ် တိုက်ရမှာဘဲ”

“ရန်သူ၊ ဟုတ်လား” တစ်ခွန်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ “ကျွန်တော်ပြောပါအုံးမယ်ခင်ဗျာ။ ဒီလူဟာ စိတ်တိုနေရင် သူ့ဘာပြောလို့ပြောမိမှန်းသိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာ လျှောက်ပြောတာပါဘဲ။ တော်လှန်ရေး မတိုင်မီကဆိုရင် ရွာထဲမှာ အစည်းအဝေးတခုရှိတဲ့ အခါ သူ့ထဲပြီး ဆူတော့ ပုဂံတော့တာပါဘဲ။ သူ့ဟာ လူတိုင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ ဖြစ်ဖြစ် ရန်ဖြစ်တာဘဲ။ သူ့ ဘဝတလျှောက် လုံးမှာ ချမ်းသာထယ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး စုပေါင်းလယ်ယာရဲ့ ရန်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ ခင်ဗျာ။ သူ့မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိပါဘူး။ ပိုက်ဆံလဲ တပြားမှ မရှိဘူး။ နွားမတကောင်နဲ့ သိုးနှစ်ကောင်ဘဲ ရှိပါတယ်။ အခုဆိုရင် သူ့မိန်းမက နေမကောင်းနေတယ်။ ဆင်းရဲရဲတဲ့အထဲ ကလေးခြောက်ယောက်နဲ့ ပိုပြီးမွဲတာပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် လူတိုင်းကို ရန်လုပ်နေတာ ဖြစ်မှာဘဲ။ စကားအလွန်များတဲ့ ကိုလေအိုးပါဘဲဗျာ။ ရန်သူတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားနဲ့သူ ဆွေမျိုးတော်လို့ သူ့အတွက် ကာကွယ်ပြောနေတာလား”

“သူ့ဟာ ကျွန်တော်တူပါ”

“အော် ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဒါပေမယ့် ရဲဘော်ကြီး ဒါဗီးဒေါ့ ခင်ဗျား။ သူ့မှာ ကလေးခြောက်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့ ပါးစပ်ကလဲ စည်းမစောင့်ပါဘူး။ မင်းဟာ နှုတ်ကြောင့် သေမှာဘဲလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပေါင်းလဲ များလှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နံနံက လေးမှ မဆင်ခြင်ပါဘူး။ အင်း မင်းတော့ ဆိုက်ပေးရီးယားရောက်မယ့် ကောင်ဘဲလို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ သူက ဘာပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ။ ‘ဆိုက်ပေးရီးယားက လူတွေရော တခြားလူတွေနဲ့ ဘာထူးသလဲ။ ဟိုရောက်လဲ အေးမှာ မကြောက်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် ကျင့်သားရနေပါပြီ’တဲ့။ သူ့လို အရူးတယောက်ကို ဘာလုပ်လုပ် ခံရမှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်မှာ မကြည့်ချင်လို့ပါ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် မျက်စိစိုစိုက်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့ ငယ်စဉ်တုန်းကဘဝကို ပြန်၍ တွေးမိသည်။

“သူ့ စကားပြောဆိုးတာကိုတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ” တစ်ခွန်က တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင် တစ်ခွန်။ ခုနေ့တော့ သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ဘူး။ စုပေါင်းလယ်ယာမှာ သူ့လုပ်နိုင်သလောက်ဘဲ လုပ်ပေးစေ။ သူ့ အလုပ်ရက်နဲ့ရင် နှစ်ကုန်တော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုဝမ်းစာပေးမယ်။ နားလည်ရှိလား။ ဒါပေမယ့် အဖွဲ့အတွင်းမှာတော့ တခြားသူတွေ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်အောင်မလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားက တိုးတိုး သတိပေးလိုက်ပါ။ ခုနေ့ နောက်မကျခင် တားလိုက်ဗျာ။ နောင်ဆိုရင် ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့မဖြစ်ဖူး။ သူ့ကို သနားလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေကို သနားလို့ပါ”

“ရဲဘော်ကြီး ဒါပီးဒေါ့ကားကြားရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ။ သူ့ကို အငြိုးမကားတလဲ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”ဟု ဆိုကာ တစ်ခွန်သည် ခေါင်းညိတ်၍ အရိုအသေပြုလေသည်။

“ဘာလို့ ကျွန်တော်ကို အရိုအသေ ပေးနေတာလဲဗျာ။ ခက်တော့ တာပါတ်”

“ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ထုံးစံပါခင်ဗျာ။ လူတယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ရင် ဒီလိုဘဲ အလေးပြုပြီး အရိုအသေပေးပါတယ်”

“ကလေး ရှိပါစေတော့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကလေးတွေမှာ အဝတ်အထည် ရှိခဲ့လား။ ဘယ်နှစ်ယောက် ကျောင်းသွားပြီလဲ”

“ဆောင်းတွင်းဆိုရင် အကုန်လုံးမီးဖိုဘေး ဝိုင်းထိုင်ကြရပါတယ်။ အပြင်ထက်ဖို့ ဝတ်စရာမရှိပါဘူး။ နွေမှာတော့ စောင်စုတ်ပတ်ပြီး လမ်းမ ထွက်ကြတာ ပါဘဲ။ ကုလတ်တွေဆိုက အဝတ်အထည် နဲ့နဲ့ ပါးပါးတော့ ရလိက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခါးကို လုံအောင်မစည်းနိုင်ကြပါဘူးခင်ဗျာ။ ဆောင်းတွင်းမှာဆိုရင် ကလေးတွေအဝတ် မရှိလို့ ကျောင်းထုတ်ထားရတယ်”

ဒါပီးဒေါ့က ခေါင်းကို တွင်တွင်ကုတ်နေရာက မျက်နှာလှဲလှိုက်သွားသည်။

“ကဲ ခင်ဗျား လယ်ထဲဆင်းပေးတော့”

သူ့အသံသည် ကြောင်တက်တက် အက်ကဲ့ကဲ့ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခွန်လည်း ဒါပီးဒေါ့ကို တချက်မျှကြည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

“အင်း ဒီကော့ဆက်တွေဟာ သိပ်အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ လူတွေဘဲ။ အတ်စကင်ဆိုတဲ့လူဟာ ရန်သူလား။ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာရှစ်သောင်း ဟောင်ဘွာ ဟောင်ဘွာနဲ့ လျှောက်ပြောတဲ့ လူလား။ ဒီလူတွေဟာ တနေ့တမျိုး အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးတယ်။ သူတို့ကို နားလည်အောင်တော့ ကြိုးစားမုတ်”

ထိုသို့စဉ်းစားနေစဉ် အတ်စကင်သည် မြင်းတကောင်ကိုစီးကာ သူ့ဆီသို့ရောက်လာသည်။

“ဇလားလည်းကို ဘာလို့ကော့မလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ဟောဟိုကလည်း ယူခဲ့တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဇလားလည်း သာ ကော့ခဲ့ပါ”

သူတို့သည် မိနစ်လေးဆယ်ခန့် ခရီးပေါက်လျှင် အဝေးတွင် အရောင်လွင်လွင် နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။

အတ်စကင်သည် ဒါဗီးဒေါ့ကို အမှီလိုက်လာသည်။

“ကဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ လေမပျော့နဲ့နော်။ ခပ်မာမာသာပြော။ ခင်ဗျားကို မိန်းမ တွေက ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ပြောကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား လန်နေသလား။”

“ဘာလို့ လန်ရမှာလဲဗျ။ သူတို့လိုလုမှ ဆယ်နှစ်ယောက်ပေါ့ဗျ။”

“ကျွန်တော်က သူတို့ဘက်ကလိုက်ရင်ကော” အတ်စကင် ပြုံးနေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် အတ်စကင်၏မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ နောက် ပြောင်နေသလား၊ အတည်ပြောနေသလားဟု ဝေခွဲ၍ မရ။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ” သည်အကြိမ်တွင်မူ မပြုံးတော့ပါ။

ဒါဗီးဒေါ့သည် မြင်းပေါ်ကဆင်းကာ အတ်စကင်ရှိရာ ဇလားလည်းသို့ သွား သည်။ အိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပုံးကိုထုတ်၍ အတ်စကင်၏ဒူးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ထိုလက်နက်ကား နက်စတာရင်ကိုပေးသွားသော လက်နက်ဖြစ်လေသည်။

“ဟောဒီ သေနတ်ကို တနေရာရာမှာ ထားခဲ့စမ်းဗျာ။ ခင်ဗျား အဲဟိုမိန်းမတွေ ဘက်ကလိုက်ရင် ကျုပ် ဒေါသ မထိန်းနိုင်ဘဲ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ ကျည်ဆန်တထောင့် ပစ်သွင်းမိလိမ့်မယ်”

ဒါဗီးဒေါ့သည် အတ်စကင်လက်မှ မြင်းဇက်ကို ယူလိုက်သည်။

“ကဲ ပြီးရင်သွားမယ်။ အမှတ်အသားတခုထားခဲ့။ အပြန်ကျတော့ ယူတာ ပေါ့။ စခန်းရောက်မှ ခြောက်လုံးပုံးပြန်ပေး။ ဟုတ်လား”

မိန်းမတစ်ယောက်အနားသို့ရောက်လျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် သူတို့ကိုပန်း၍ တက်ကာ လှည်းကိုလမ်း၌ ကန်လန်ဖြတ် ရပ်လိုက်သည်။ အတ်စကင်ကလည်း ဇလားလှည်းကို ဒါဗီးဒေါ့၏လှည်းနောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာနေ့ဘဲ အပျိုချောဘို့” ဒါဗီးဒေါ့က မျက်နှာထားရွှင်ပျစွာဖြင့် နှုတ် ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနေ့မုါဘဲခွင်” သူတို့အထဲက ခပ်သွက်သွက်မိန်းမတယောက်က ပြန် ၍နှုတ်ဆက်သည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် လှည်းပေါ်မှဆင်းကာ ဦးထုပ်ချွတ်၍ ရင်ကိုကပ်လိုက်ပြီးလျှင် “စုပေါင်းလယ်ယာကွယ်စားခင်ဗျားတို့တတွေ အလုပ်ခွင်ပြန်ကြဘို့ ကျွန်တော် တောင်း ပန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ယောကျ်ားများကလွတ်လိုက်လို့ လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ သူတို့တ တွေ အလုပ် လုပ်နေကြပါပြီ” ဟု ချိုချိုသာသာ ပြောလေသည်။

“အို၊ ကျွန်မတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားမလိုဘဲဟာ။ အပျော်အပါး ထွက် လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ” မိန်းမကြီးတယောက်က ခပ်စွာစွာပြောသည်။

“ကောက်လှိုင်းရိတ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်ကတော့ ဘုရားရှိခိုးဘို့အချိန် မဟုတ်ပေခင်ဗျ။ မိုး

သားတွေတက်လာတာ မြင်ရဲ့လား။ ခုအထိ ကောက်လှိုင်းစင် မဆောက်ရသေးဘူး။ ကောက်လှိုင်းတွေပျက်ရင် ဒီနှစ် ဆောင်းတွင်းနွားတွေ ငတ်ပြီးသေမှာပဲ။ ခင်ဗျား တို့က ပိုပြီးသိပ်တယ်ဗျာ”

“မိုးပေါ်မှာဖြင့် မိုးသားမရှိဘူး။ ဘယ်မှာလဲ မိုးသား” မိန်းကလေးတယောက်က ဝင်၍ထောက်လိုက်သည်။

“လေဖိတိုင်း မိုးကရွာမယ်လို့ပြနေတယ်ဗျ။ မိုးတိမ်ရှိတာ မရှိတာ မလိုပါဘူး။ မိုးကတော့ ရွာမှာပဲ။ ဒီတော့ ပြန်လိုက်ခဲ့ကြပါ မယ်မင်းကြီးမတို့။ နောက် တနင်္ဂနွေကျတော့ ဘုရားရှိခိုးတာပေါ့။ မထူးတော့ပါဘူးဗျာ။ လှည်းပေါ်သာတက် ကြပါ”

မိန်းမတသိုက်သည် တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြစ်ကာ အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းရိုက်၍ တီးတိုးပြောနေကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အတ်စကင်သည် ဒါဗီးဒေါ့ကို အကူအညီ ပေးသည်။ သူသည် နီချာယက်၏ မိန်းမကို လျှိုင်းမှ မကွာလှည်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ နီချာယက်မိန်းမက ရုန်းကန်ရင်း သူ့ကို ရိုက်ပုတ်သည်။ မိန်းမတသိုက်ကား တဟားဟား ရယ်နေသည်။

“ကဲ၊ ညည်းတို့ဖာသာ လှည်းပေါ်တက်ကြမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြာပွတ် နဲ့ ရိုက်တင်ရမလား။ တက်ကြ။ တက်ကြ။ ညည်းတို့ကို လက်ဖျားနဲ့မှ မတို့ဘူး” ဟု အတ်စကင်က အော်ဟစ်နေသည်။

နီချာယက်၏ မိန်းမကလည်း လှည်းပေါ်မှနေ၍ “ဟဲ့ ကောင်မတွေ တက် ကြလေ။ ဘာစဉ်းစားနေကြတာလဲ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကိုယ်တိုင် ဒို့ကိုလာခေါ်တာ ဂုဏ် ယူစရာမဟုတ်လားအေ” ဟု အော်၍ပြောသည်။

မိန်းမတသိုက်သည် ထိုအခါတွင်မှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကာ လှည်းပေါ်သို့ အလှ အယက်တက်ရင်း ဒါဗီးဒေါ့ကို မျက်စောင်းချိတ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းပေါ်၌ အဖွားကြီးနှစ်ယောက် ပေကပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဒို့ညည်းဘဲ တူပျန်စကျင်ကို လျှောက်သွားရမှာလားအေ” အာတာမန်ချူ ကိုဗာက ဒါဗီးဒေါ့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ရင်း အော်၍မေးသည်။

သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ခါးကိုကိုင်း ခေါင်းကို ညှတ်ကာ သူ့ထံသို့ သွား၍ “အို၊ အမေကြီးကလဲ။ အမေကြီးဘာလို့ လမ်းလျှောက်ရမှာလဲခင်ဗျ။ ဟော ဒီမှာ ဇလားလှည်း ရှိပါတယ်။ အမေ့ဘို့ တမင်ယူလာခဲ့တာပါ။ အမေ ဘုရားရှိခိုး သွားချင်သပဆိုရင်သွားတာပေါ့။ အတ်စကင်လိုက်ပြီး ပို့ပါလိမ့်မယ်။ အမေရှိခိုးလို့ ပြီးမှ ဒီအထိ စောင့်နေပြီး ရွာကို ပြန်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုလေသည်။

အချိန်ကား အဖိုးတန်လှသဖြင့် အဖွားအိုကြီးနှစ်ယောက်၏ စကားပြန်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ လက်တွဲကာ လှည်းဆီသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ အတ်စကင်က ဒါဗီး ဒေါ့အား “အင်း ခင်ဗျား တယ်ပြီးဥာဏ်များဝါလား ဒါဗီးဒေါ့” ဟု ဆိုလေသည်။

သည်အကြိမ်သည် ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို နာမည်ခေါ်၍ပြောသော ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

ဒါဗီးဒေါသည် ထိုအချက်ကို သတိမမိသဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ညကလည်း အိပ်ရေးပျက် စောစောကလည်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းကာ စကားပြောခဲ့ရလေရာ ဒါဗီးဒေါကား တသမ်းသမ်းတဝေဝေ ဖြစ်လာလေသည်။

၁၄

“ဒီနှစ်တော့ဗျာကောက်ရိုးတွေ သိပ်ကောင်းတာတဲ့။ မိုးသာ မရွာဘူးဆိုရင် ကောက်ရိုး ခြောက် ကောင်းကောင်းရမှာတဲ့” ဒပ်ဗဆော့သည် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး အား ရပါးရ ပြောလိုက်သည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် ဒါဗီးဒေါ၊ ယာကွတ်နှင့် စာရင်းကိုင်တို့ ရှိနေကြသည်။

“မင်္ဂလာနေ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ စာရင်းကိုင်တို့ ခင်ဗျား”

“လယ်သမား ကိုဒပ်ဗဆော့ ရောက်လာပါပြီ ခင်ဗျား” စာရင်းကိုင်က ခပ် လှောင်လှောင်ပြောလိုက်သည်။ “သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်ထား ရဲ့ဘော်ဒါဗီးဒေါ။ ခင်ဗျား သူ့ကို လယ်သမားလို ခေါ်နိုင်မတဲ့လား”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာထင်လို့လဲ” ဒပ်ဗဆော့က ခပ်မာမာမေးလိုက်သည်။

“လယ်သမားဂိုက်တော့ မဟုတ်ဖူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ဘာသ”

“မပြောချင်ပါဘူးဗျာ”

ဒပ်ဗဆော့၏ မျက်နှာသည် ညှိပ်ပုပ်သိုးသွားသည်။ “ကဲပါလေ လျာရှည်မနေ ပါနဲ့။ ကျုပ်ဘာကောင်လဲ မြန်မြန်ပြောဗျာ”

“အင်း ခင်ဗျားကတော့ တကယ့် ဂျစ်ပဆီတဲ့”

“ဂျစ်ပဆီနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

စာရင်းကိုင်သည် မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ ခေါင်းကို ခဲတံဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဒပ်ဗဆော့။ ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါအုံး။ လယ်သမားဆိုတာ လယ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်တယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဒါပေမယ့် ဂျစ်ပဆီဆိုတာက တော့ ရပ်တကာ ရွာတကာလှည့်ပြီး တောင်းရမ်းစားတယ်။ ခိုးဝှက်စားတယ်။ ခင်ဗျားလဲ ဒီလိုဘဲ ခင်ဗျား ရွာကို ဘာလို့ပြန်လာသလဲ။ ခိုးဘို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ တခုခုတောင်းဘို့လာတာ မဟုတ်လားဗျ”

“တခုခုတောင်းဘို့လာတာ၊ ဟုတ်လား။ အံ့ဏေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို လာတွေ့တာရော မဟုတ်ဖူးလား။ ရွာကို ပြန်လာတာဘဲ တောင်းရမ်းစရာရှိမှ ပြန်လာရမှာလားဗျ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလို့ပြန်လာသလဲ” ဒါဗီးဒေါက မေးလိုက်သည်။

ဒပ်ဗဆော့သည် ဒါဗီးဒေါ့၏ စကားကို မကြားဟန် ဆောင်နေသည်။ ထိုနေ့က သူသည် အခန်းကလေးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။ “တချို့လူတွေကတော့ အနေအစား ကြမ်းတမ်းသလား။ ဟောဒီ အခန်းကလေးကတော့ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း တယ်ရှိတာပဲ။ ခြင်တကောင်၊ ယင်တကောင် မရှိဘူးပျ။ စတက်မြက်ခင်းမှာတော့ မနက်က ညနေ နေစုတ်စုတ်ဝင်တဲ့အထိ နေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသလား။ ညဆိုရင်လဲ ခြင်ကိုက်လို့ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး။ ခြင်ကြီးတကောင် တကောင် စာကလေးလောက်တောင် ရှိသလား။ ခြင်တွေက သွေးစုပ်ကောင်တွေပျ။ ကျုပ်တို့သွေးကို ဝနေ အိနေအောင် စုပ်ထားလို့ ပိုက်ကြီးတွေ ကားနေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ကိုယ်က ထွက်တဲ့သွေးဟာ ပြည်တွင်းစစ်မှာ ကျတဲ့ သွေးထက်တောင် များသေးသလား”

“အင်း ခင်ဗျား ပုံပြော တယ်ကောင်းတာပဲ။ ဂျယ်ရှုကာတောင် အပြတ်အသတ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ” ယာကွတ်က ဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပုံပြောနေတာမဟုတ်ဖူး။ ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဒီမှာ အရိပ်အာဝါသထဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် စတက်လွင်ပြင်ထဲ ထွက်ခဲ့စမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ သိလိမ့်မယ်”

ဒပ်ဗဆော့သည် သူတို့အဖွဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ပုံ အကြောင်းကို ပြောရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ သို့သော် ဒါဗီးဒေါ့က ကြားဖြတ်၍ ဒါတွေတော်လောက်ပြီ ဒပ်ဗဆော့။ ခင်ဗျား ဘာလို့လာသလဲ အကူအညီလိုချင်လို့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘေးရန်မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျား ကလေးပျောက်သွားလို့လား”

“ခင်ဗျားက ရယ်စရာအပြောတွေ ကောင်းသားဗျ”

“ကဲပါ အတည်ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့သလဲ။ လူလိုသလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လူလိုတယ်။ ဆူးနက်လျှိုးစောင်းမှာ မြက်တွေကို အများကြီးဘဲ။ အဲဒီတောင်စောင်းမှာ စက်နဲ့ ရိတ်လို့မရဘူးဗျ။ မြက်တွေ သိပ်ကောင်းတာပဲဗျာ။ မရိတ်နိုင်ရင်တော့ နှမြောစရာကြီးဘဲ”

“ကောက်ရိတ်စက် နှစ်ခု သုံးခုလောက် လိုချင်သလား”

ဒပ်ဗဆော့သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို လေးတို့ စွာ ချလိုက်သည်။ “ပေးမယ်ဆိုရင်လဲ မငြင်းပါဘူးခင်ဗျာ။ စုပေါင်းလယ်ယာမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အများအတွက် လုပ်ကြတာပါ။ မဟုတ်ဖူးလား။ သူများအဖွဲ့က စက်နဲ့ ရိတ်ရရင်လဲ ရှက်စရာမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သူများဆီက မြင်းကို ငှားပြီး ရိတ်ရတာ နဲ့နဲ့လေးမူ ရှက်စရာမကောင်းဘူးလား”

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ။ သူများမြင်း ဟုတ်လား” ဒပ်ဗဆော့သည် တကယ်ပင် အံ့အားသင့်နေသဖြင့် ဒါဗီးဒေါ့က ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ခင်ဗျားကတော့ ဘာမှမသိတဲ့အတိုင်းဘဲ။ လုပစ်ရကင် မြင်းနှစ်ကောင် စားကျက်ထဲ မြက်စားနေကြတုန်း မောင်းသွားတာ ခင်ဗျား မသိလိုက်ဖူးလား။ ကျွန်တော်တို့ စာရင်းကိုင်ပြောတာဟုတ်မှားဘဲ။ ခင်ဗျားမှာ ဂျစ်ပဆီသွေးပါတယ် ထင်တယ်။ ခင်ဗျားတယ်ပြီး အတောင်းအရမ်းထူတာဘဲ။ ပြီးတော့ သူများပစ္စည်းလဲ ဆွဲယူသွားတာဘဲ”

ဒပ်ဗဆော့သည် တဖက်သို့ ချာကနဲ လှည့်ကာ ပက်ကနဲ တံထွေးထွေး လိုက်သည်။

“ဒီမြင်းတွေဟာ သူတို့ဖာသာသူတို့ ရောက်လာတာပါဗျာ။ ဘယ်သူမှ မောင်းလာတာ မဟုတ်ဖူး။ နေပီအိုး ဒီမြင်းတွေကို စုပေါင်းလယ်ယာက ပိုင်တယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဒါဖြင့် ဘာလို့ သူများပစ္စည်းလို့ ပြောနိုင်ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် တတိယအဖွဲ့ဆီ ပြန်ပို့လိုက်ပါလား။ ဘာလို့ သူတို့လာအယူ စောင့်နေရတာလဲ”

ဒပ်ဗဆော့သည် ရယ်နေသည်။

“အမယ်လေးဟဲ့ တကယ်လူတွေဘဲ။ ကိုယ့်မြင်းကိုယ် နှစ်ရက်လောက်ရှာမတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့များ မြင်းရှင်တဲ့။ အလကား လှမိုက်တွေ။ ဒါတွေ ပြောနေစရာမရှိပါဘူးဗျ။ လုပစ်ရကင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြေလည်ကြပြီးသားပါ။ ခုဒီကိုလာတာလဲ အကူအညီတောင်းချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတခုနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ ကောက်ရိတ်ဖို့ အရေးကြီးနေတုန်း ပစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်လို့ ထင်သလား။ အရေးကြီးတာရင် ဘယ်သူမှ အပမကပ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ဖာသာ ပြီးအောင်လုပ်မှာပါ။ ပြီးတော့ ဟောဒီက စာရင်းကိုင်ကြီးက ကျွန်တော်ကို ဂျစ်ပဆီလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါဟာ မတရားသဖြင့် ပြောတာဘဲ။ တကယ်အရေးကြီး အခါကျမှ အကူအညီတောင်းတာပါဗျ။ ဒါပေမယ့် စာရင်းကိုင်ကြီးဟာ ထယ်ယာအကြောင်း ဘာများသိသလဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဆီ တပတ်လောက် ပို့လိုက်စမ်းပါ။ ရဲဘော်ကြီး ဒါပီးဒေါ်ခင်ဗျား။ ဒီလူ့ကို စက်ပေါ်တင်ပြီး မောင်းခိုင်း ကြည့်စမ်းချင်တယ်”

သူတို့စကားခိုင်းသည် ရန်ပွဲဖြစ်လှ အခြေသို့ ဆိုက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါပီးဒေါ်က စကားလွဲလိုက်သည်။ “ကဲ ဒပ်ဗဆော့၊ ခင်ဗျားရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာဘာလဲ။ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဒီလိုဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ အရေးကြီးတာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့တော့ ဘယ်လိုယူဆမလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဆီမှာ လျှောက်လွှာ သုံးစောင်ပါလာတယ်။ မင်းနဲ့ ရေးလာတာပါဘဲ”

“ဘာလျှောက်လာတော့လဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်ကူးကတော့ နာဂူနေ့ဆီ သွားပို့မလို့ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူက အိမ်မှာမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဆီလာပြီး ပေးတာဘဲ။ ထားခဲ့နိုင်ပါတယ်နော်”

“ခင်ဗျား လျှောက်လွှာတွေက ဘာကိစ္စလဲဗျ” ဒါဗီးဒေးသည် စိတ်မရှည်တော့ ပေ။

ဒပ်ဗဆော့၏ မျက်နှာသည် တင်းမာလာသည်။ ထို့နောက် အိတ်ထဲက ဘီးကို ထုတ်ကာ ခေါင်းက ဆံပင်မွှေးတို့ကို သပ်သပ်အောင်ဖိးလိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာကို တည်တည်ထားကာ စကားလုံးရွေးချယ်၍ တလုံးချင်းပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး ပါတီကို ဝင်ချင်လို့ခင်ဗျ။ ဂရယ်မျချီပါတီ အုပ်စုက ကျွန်တော်တို့ကို ဗော်လရှီဗစ်ပါတီဝင်အဖြစ် လက်ခံဘိပါတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ တတွေ ဒီကိစ္စကို ညပေါင်းများစွာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေထောင်အမျိုးမျိုး ကကြည့်ခဲ့ကြပါတယ်။ အမျိုးမျိုးဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်။ အခုတော့ အားလုံးသဘော တူဘဲ ပါတီကိုဝင်ဘို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ တနေ့ညကဆိုရင်စတင်မြက်ခင်းကြီးထဲ ထွက်ပြီး သုံးယောက်သား အပြန်အလှန်ဝေတန်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန် တော်တို့သုံးယောက်စလုံးဟာ ပါတီဝင်အဖြစ် သင့်တော်တယ်လို့ အဖြေထွက်လာပါ တယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့လိုပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ထဲကတ ယောက်က ရုပ်မြဲတပ်ထဲဝင်ခဲ့ဘူးတယ်ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပြောတယ်။ ‘ခင် ဗျားရုပ်မြဲတပ်ထဲဝင်ခဲ့တာတော့ဟုတ်တယ်။ ငါ့လတောင်ကြာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝင်ချင်လို့ဝင်ရတာမဟုတ်ဖူး။ အတင်းခေါ်လို့ဝင်ရတာ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတပ်နီ တော်ထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။ တပ်စုဖွဲ့အဖြစ် နှစ်နှစ်အမှထမ်းခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ပါတီဝင်ဖြစ်ထိုက်နေပြီမဟုတ်လားလို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တယောက်က ပြော ပြန်တယ်။ သူ့ကို ဒါဗီးဒေးက ပါတီဝင်မလားလို့မေးတော့ မဝင်ချင်ဘူးလို့ပြောခဲ့ ဘူးတယ်တဲ့။ သူ့မှာ သူ့နွားတွေကို သံယောဇဉ်သိပ်ကြို ခဲ့တယ်တဲ့။ ခုတော့ သူက ပြောတယ်။ ‘ခုတော့ ဘယ်နှယ်နေလို့ရတော့မလဲဗျာ။ ကုလတ်တွေရွှသားတွေက တောင် သေနတ်ကိုင်ပြီး တိုက်လားခိုက်လား လုပ်နေပြီဟာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ကိုင် ပိုင်ပစ္စည်းစွန့်ပြီး ပါတီထဲဝင်မယ်။ ပြီးတော့ ဆိုဗီယက်အာဏာအတွက် ကျွန်မြို့နစ်တွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းပြီးတိုက်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုဘဲသဘောရတယ်ခင်ဗျ။ ဒါ ကြောင့်လျှောက်လွှာရေးခဲ့တာဘဲ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ ကောင်းကောင်းတော့မရေး တတ်ဖူးခင်ဗျ’ ဒပ်ဗဆော့သည် စာရင်းကိုင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ကျွန်တော်တို့က စာရေးကြီးအလုပ်မသင်ခဲ့ဘူးကိုးခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲမှာ ရေး ထားတာတွေကတော့ မှန်တာချည်းပါဘဲခင်ဗျား” ဟု နိဂုံးချုပ်လိုက်လေသည်။

ဒပ်ဗဆော့သည် စကားမပြောတော့ဘဲ နဖူးတွင်စိုနေသော ချွေးစီးတို့ကို သုတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ညာဘက်ပောင်ဒီအိတ်ထဲမှ သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ပတ် ထားသော လျှောက်စွာသုံးစောင်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအဖြစ်ကို မည်သူမျှမမျှော်လင့်ကြသဖြင့် တခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ မည်သူမျှစကားမပြောကြ။ သို့ရာတွင် ဒပ်ဗဆော့ပြောသွားသည်တို့ကို နားထောင် ကာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ဝေတန်နေကြသည်။ စာရင်းကိုင်ကြီးသည် လုပ်လက်စ

အလုပ်ကိုရပ်ထားကာ ဒပ်ဗဆော့ကို ငေး၍ကြည့်နေသည်။ ယာကွတ်ကား မျက်နှာ မထားတတ်၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထသွားသည်။ ဒါဗီးဒေါ့၏မျက်နှာကား ဝင်းထိန် လာသည်။ သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ လက်ကိုနောက်ပစ်လျက် ကုလားထိုင်ကဲ့ လို့နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လွှာများကိုလက်ခံပါ ရဲဘော်ကြီးဒါဗီးဒေါ့ခင်ဗျား” ဒပ်ဗဆော့သည် သတင်းစာစက္ကူကြိုဖြည့်၍ လျှောက်လွှာများကိုကမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ဆီက လျှောက်လွှာတွေလဲဗျ”

“ဗက်ဆ ခလက်နော့ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ မိတ်ဒန်နီကော့ရယ်”

ဒါဗီးဒေါ့သည် လျှောက်လွှာများကို လက်ခံလိုက်ပြီးနောက် “အင်း ရဲဘော် ဒပ်ဗဆော့။ ဒါဟာခင်ဗျားတို့အဖို့ ထူးခြားတဲ့ ခြေလှမ်းတခုတဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဂရယ်မျချီ ပါတီအုပ်စုအဖို့လဲ ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စတခုတဲ့ဗျ။ ဒီနေ့ခဲ ခင်ဗျားတို့လျှောက် လွှာတွေကို နာဂူနော့လက်ထဲအပ်လိုက်မယ်။ ပြန်သွားရင်သာ ခင်ဗျားရဲ့ ရဲဘော်တွေကို ပြောပြလိုက်ပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေမှာ ပါတီအစည်းအဝေးရှိတယ်။ အဲဒီအစည်းအ ဝေးမှာ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စကိုစဉ်းစားမယ်။ ညနေ ခုနစ်နာရီအချိန် စာသင်ကျောင်းမှာ အစည်းအဝေးလုပ်မယ်။ ဘယ်သူမှနောက်မကျစေနဲ့နော်။ ထမင်းစားပြီးတော့ မြင်း ကောင်းကောင်းစီးပြီး ရွာကိုပြန်ခဲ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့စခန်းမှာ လှည်းကောင်း ကောင်းရှိခဲ့လား။”

“ပူပါတယ်ခင်ဗျ”

“အေး၊ ရွာကို အဲဒါနဲ့လာခဲ့” ဒါဗီးဒေါ့ မျက်နှာသည် မုန့်ရသောကလေး၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ပြုံးရွှင်နေသည်။ “ပြီးတော့လဲ ခင်ဗျားတို့တော့ အစည်းအဝေးလာရင် သတိထားလိုတတ်ခဲ့ဗျ။ ကြားလား။ ဒါမျိုးဟာ တသက်မှာတခါတဲကြုံရတာဗျ။ ဒါ ဟာတကယ်ပဲကြီး လမ်းကြီးဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့၏စိတ်သည် လှုပ်ရှားနေသဖြင့် စကားလုံးကိုပင် ပြည့်ပြည့်ဝဝမရွေး ချယ်နိုင်တော့။ “ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လှည်းက ကောင်းရဲ့လား”

“ဘီးလေးဘီးတော့ပါတယ်ခင်ဗျ။ နွားချေးတိုက်တဲ့လှည်းတဲ့။ နေ့လယ်စီးရင် တော့ ရယ်စရာကြီးပေါ့ခင်ဗျာ။ ညမှ မှောင်ထဲမှာစီးလို့ဖြစ်မှာ။ အိုလှပပြီခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဒန်နီကော့က ပြောတယ်ခင်ဗျ။ အဲဒီလှည်းကို ကျွန်တော်တို့ရွာက ကော့ဆက်တွေက မော်စကိုနားမှာ နပိုလီယံဆီက သိမ်းယူလိုက်တာဆိုတဲ့”

“အို အဲဒါနဲ့မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ အဲဒီမနက်ကျတော့ ရှယ်ရွာကကို လှည်းတစီးနဲ့ လွှတ်လိုက်မယ်။ ပွဲကြီးလမ်းကြီးလို့ ကျွန်တော်ပြောတယ်မဟုတ်လား။ တသက်မှာတခါ ကြုံရတာမျိုးဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုပွဲကိုကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ချင်သည်။ သူတို့တော့ကို ဒါ ဗီးဒေါ့ယုံကြည်သည်။ ခုကား သူ့ယုံကြည်သူတို့ ပါတီသို့ဝင်လာကြသဖြင့် ဝမ်းသာ အားရဖြစ်ကာ အကြီးအကျယ်စီစဉ်ရန် စိတ်ကူးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“စာသင်ကျောင်းကို တနင်္ဂနွေနေ့အမီ ဆေးပြန်သတ်ရမယ်” ယာကွတ်ကို ကြည့်၍ ပြောပြန်သည်။ “ပြင်ဘက်က ကွက်လပ်ကိုလဲ တံမြက်စီးလှည်းပြီး သဲခင်းထားရမယ်။ ကြားခွဲလားယာကွတ်။ စာပွဲတွေနဲ့ကြမ်းကိုလဲ ရေးဆေးထားဗျာ”

“လူတွေများလို့ ကျောင်းထဲအကုန်လုံးမဆန့်ရင်ရောခင်ဗျာ” ယာကွတ်ကမေးသည်။

“အေးဗျာ။ ကလပ်တခုလောက် ဆောက်ထားရရင် ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလိက်မလဲ” ဒါဗီးဒေါ့သည် စကားဆက်မပြောသေးဘဲ စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။ “ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ကလေးတွေကို ကျောင်းထဲမဝင်စေနဲ့၊ ဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းကို တော့ ဆေးကြောသုတ်သင်ထားရမယ်နော်”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူထောက်ခံမှာလဲခင်ဗျ” ဒပ်ဗဆော့က မပြန်မီ မေးသည်။

ဒါဗီးဒေါ့က သူ့လက်ကိုတင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ “ခင်ဗျားက ထောက်ခံမယ့်သူအတွက် စိတ်ပူနေလို့လား။ ပူစရာမရှိပါဘူးဗျာ။ ဒီညနေဘဲ ထောက်ခံစာရေးလိက်ပါမယ်။ ကဲ သွားတော့ဗျို။ မြက်ရိတ်တဲ့လူတွေလဲ မှာလို့ကပ်ပါရစေ။ စိတ်ချပါရစေလို့”

“ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ စိတ်ချပါ ဒါဗီးဒေါ့” ဒပ်ဗဆော့သည် အလေးအလေးအနက်ပြောကာ ပြန်သွားသည်။

နောက်တနေ့နံနက်တွင်ကား ဒါဗီးဒေါ့ကို အိမ်ရှင်အဖိုးကြီးက နှိုးဆဲဖြင့် အစောကြီး အိပ်ရာမှနှိုးသည်။

“ထဗျို။ အိမ်ရှေ့မှာဆက်သားတယောက် တိုက်ပွဲက ရောက်လာတယ်။ တတိယအဖွဲ့က အတ်စကင်ထပ်ပါရဲ့။ အင်္ကျီလဲ မကပ်ဖူး။ လူလဲ စုတ်ပြတ်လို့”

ဒါဗီးဒေါ့သည် အိပ်မှန်စံများဖြစ်နေ၍ ဘာမျှသတိမထားမိသေး။ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ “ဘာလဲဗျ” ဟု မေးနေသည်။

“ဆက်သားတယောက်ရောက်နေတယ်။ တကိုယ်လုံးလဲစုတ်ပြတ်လို့။ အကူအညီတောင်းရအောင်နဲ့တူပါရဲ့”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုအခါတွင်မှ အိပ်ရာကလူးလဲထကာ အင်္ကျီဝတ်၍ မျက်နှာအမြန်သစ်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့ ရှေ့တွင် မြင်းတစီးနှင့် အတ်စကင်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အင်္ကျီလည်း စုတ်ပြတ်နေသည်။ ဗယ်ဘက်ပါးတွင်လည်း သွေးစသွေးနုများတွေ့ရသည်။ ဗယ်ဘက်မျက်လုံးကား ဖူးရောင်ကာ ညိုမည်းနေသည်။ ကျန်မျက်လုံးတဖက်တွင်မူ ဒေါ့သရောင်တရှိန်ရှိန်လက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဗျ” ဒါဗီးဒေါ့သည် လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။

“ဒါမြတ်ကံသွားတာပေါ့ခင်ဗျား။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဒါမြတ်ကံခံလိုက်ရတာပေါ့” အတ်စကင်က စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်၍ပြောသည်။ “ဘယ်လို ကောင်တွေလဲ မသိပါဘူးခင်ဗျား။ သိပ်လုပ်ရက်တဲ့ကောင်တွေဘဲ။ ဂူး”

“ကောင်းကောင်းပြောပါဗျ”

“ဒါအကောင်း ပြောတာဘဲ။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အိမ်နီးချင်းတဲ့ ခင်ဗျား။ လောင်တိုက်ကျသေမယ့် အကောင်တွေဘဲ။ သူ့ခိုး ဒါမြတ် အလကားကောင်တွေပါဗျား။ တူပျန်စကျင်က အကောင်တွေပေါ့။ မနေ့ညက ဂူလခါနွတ် လယ်ထဲကိုဝင်လာပြီး မြက်ခြောက်တွေ အစီးသုံးဆယ်လောက် ဝင်ခိုးသွားတယ်။ ကျွန်တော်က အာရက်တက် မှာ နိုးလာတော့ ဒီကောင်တွေရဲ့ လှည်းနှစ်စီး နောက်ဆုံးတင်နေတာ တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ မြင်းပေါ်တက်ပြီး လှိုက်တာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ လို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ထဲက တယောက်က ရယ်တဲ့ပိုး ‘ဒါခင်ဗျားတို့မြက် ထင်လို့လား။ ကျုပ်တို့ ဟာဗျ။ နောက်ကို သူများမြေပေါ်လာပြီး မြက်မခိုက်နဲ့ တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ‘ဘာပြော တယ်ဗျ။ ဘာ သူများမြေပေါ် ခိုက်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ မှတ်တိုင်မတွေ့ဘူးလား လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ‘အင်း၊ မျက်စိဖြဲပြီး ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ဒီမြေဟာ ကျုပ်တို့မြေဗျ။ တူပျန်စကျင်ကမြေ။ ရှေးရှေးကတဲက တူပျန်စကျင် ပိုင်နက်’ အို ဒါဘဲ ဒါဗီးဒေါရေ။ ပြီးတော့ မှတ်တိုင်တွေကိုလဲ ရှေ့ ထားတယ် ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန် တော်လဲ ဒီကောင်ကို လှည်းပေါ်က ဆွဲချပြီး မျက်ခွက်တချက်လောက် ထိုးလိုက်တယ်။ ဒီဖမ်းဒီဖမ်းနဲ့ လဲကျသွားတယ်။ သူ့ဘက်က သုံးယောက်ပြေးလာတယ်။ သူတို့ကိုလဲ တီးလွတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာတော့ ဘယ်ခံနိုင်မလဲဗျ။ လေးယောက်နဲ့ တ ငယ်က အဆန်ရတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လူတွေရောက်လာတော့ ကျွန်တော် မှာ အင်္ကျီစုတ်ပြဲပြီး ကျန်ခဲ့တာ တွေ့ရတာပေါ့။ သေနာကောင်တွေဗျား။ လူဆော်သွားတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အင်္ကျီကို ကျောကနေပြီး ဆုတ်ဖြဲသွားသေးတယ်။ ခွေးမသားတွေ။ ကဲ၊ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အင်္ကျီလဲ ဝတ်စရာမရှိတော့ဘူး။ တူပျန်စကျင်က ငနဲတွေ့တော့ စတက်လွင်ပြင်ကြီးထဲမှာ တယောက်ချင်း တွေ့ချင်သေးတယ်။ အိမ်က မိန်းမ မှတ်ဆိုးမ ပြစ်သွားစေရ”

ဒါဗီးဒေါရေသည် အတ်စကင်၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ “အမှတ်မထားနဲ့လေ ဗျား။ ခင်ဗျား နောက်ထပ် အင်္ကျီတထည်ရမှာပေါ့ဗျ။ အနာတွေလဲ ကျက်သွားမှာပေါ့။ အင်း၊ ခင်ဗျားဦးလေးက အရင်တနင်္ဂနွေနေ့က ပြောတာ မေ့သွားပြီလား။ ရန်လိုတဲ့ ကြက်မနဲ့ အမှောက်ဟာ သွေးသံနဲ့ချည်းဘဲတဲ့”

ဒါဗီးဒေါရေသည် ပြုံးကာ တွေးနေသည်။ အတ်စကင်သည် ယခုအခါ စုပေါင်း လယ်ယာပိုင် ပစ္စည်းအတွက် ခုခံတတ်နေပြီ။ ဤသည်မှာ ကောင်းသော အလားအလာ ဟု သူထင်သည်။

“ဒါဗီးဒေါရေ၊ ခင်ဗျားကတော့ ပြုံးခိုင်မှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နှိမ့်တော့ က နာနေတယ်ခင်ဗျ။ ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ပူးဗျ။ လာဗျာ မြင်းနဲ့လိုက်ခုံ။ တူပျန်စကျင်

သွားပြီး ကျွန်တော်တို့မြက်ခြောက်တွေရအောင် ပြန်တောင်းခဲ့ဗျာ။ လှည်းနှစ်စီးတိုက်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရလိုက်တယ်။ သေချင်းဆိုးတွေဆီ ဘယ်လောက် ပါသွားသလဲ မသိဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့ဆီ လှည်းနှစ်စီးပို့ပေးပေးဗျာ။ ဒါမှ တရားမယ်။ တော်ကြာ မိန်းမတွေလွတ်ပြီး အပို့ခိုင်းချင်ခိုင်းမှာဗျာ။ မလိုချင်ဘူး။ ယောက်ျားတွေ ကိုယ်တိုင် လာပို့ရမယ်။ ခိုးသွားတဲ့ကောင်တွေ လာပို့ပေးပေးဗျာ”

အတ်စကင်သည် ပြုံးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ရွှဲရွှံသွာနေသည်။

“ဒီမှာ ဒါဗီးဒေါ့၊ ခင်ဗျား လုဗ်ရှက်ကို မြင်စမ်းစေချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြေးလာပြီး ဆော်ထဲကွာ၊ တီးထဲကွာ၊ ဒီကောင်တွေ လူပျော့တွေကုန် ဘေးက အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်တာဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ ဝင်ပြီး မဆော်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ဦးလေးက ‘လာပါကွ။ ဝင်ပြီး ဆော်လှည့်ပါ’ လို့ ခေါ်သေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ‘ကျွန်တော်နဲ့ မဖြစ်ဖူး။ ကျွန်တော်က ပါတီဝင်ဗျာ။ ပြီးတော့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဗျာ’ လို့ ပြောသေးတယ်။ ကဲပါ ဒါဗီးဒေါ့၊ အချိန်ပြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဖူး။ မြင်းတစီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ။ အဖိုးကြီးက ခင်ဗျား မပါဘဲ စခန်းကို ပြန်မလာရဘူးတဲ့”

ဒါဗီးဒေါ့သည်တူပျန်စကျင်သို့သွားရန် သဘောတူလိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ်။ နီကီဖော်နဲ့ သွားတွေမှ ဖြစ်မယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အသယ်ခိုင်းရင်တော့ ဒီ့ ရန်ဖြစ်ကြရမှာဘဲ။ ဒီလူက သိပ်ခေါင်းမာတဲ့လူ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ချော့ရမှာဘဲ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် နွားနို့ တခွက်ကို မော် ချလိုက်သည်။ ထိုဇာတင် အတ်စကင်သည် အကျီအသစ်တထည် ဝတ်ကာ နာဂူနော့၏ မြင်းကြီးကို စီးထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

၁၅

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခရိုင်ကော်မီတီ၌ မြင်ရုံသာ မြင်ဘူးကြသည်။ တယောက်၏ နာမည်ကိုကား တယောက်က ကြားဘူးသည်။ သို့ရာတွင် လယ်ယာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရုံး၌ တွေ့ကြသည့်အခါတွင်မူ နီကီဖော်သည် ဒါဗီးဒေါ့ကို ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော် မိတ်ဆွေတယောက်အလား ပျာပျာသလဲ နှုတ်ဆက်လေသည်။ နီကီဖော်သည် ဒီနီပိုပီထရော့စက်ရုံတွင် အလုပ်သမားတယောက် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကဲ့သို့ပင် ပါတီတာဝန်ကို ထမ်းရွက်ရန် လယ်ခံတာသို့ လုပ်အားပေးဆင်းလာသူ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်နှယ် ရဲဘော် ဒါဗီးဒေါ့ပါလား။ လာဗျို၊ လာဗျို။ ဗောလတစ်ပင်လယ် သူရဲကောင်းကြီး၊ ကြွပါခင်ဗျား။ ဘာကိစ္စများ ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းလယ်ယာကို ရောက်လာသလဲဗျာ။ လာပါ၊ လာပါ”

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

နီကီဖော်၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေသည်။ သို့ရာတွင် ပျာပျာသလဲ ခေါင်ငင် နှုတ်ဆက်သည့်အတွက် ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်ထဲတွင် တမူးဖြစ်ကာ ဟပ်ဟပ်မရှိလှဘဲ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားသည်။

စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌ၏ ရုံးခန်းကြီးကား တောက်ပြောင်လှသည်။ အဆောင် အယောင်တို့ဖြင့် ခမ်းနားလှသည်။ အခန်းနံရံတွင် မဂ္ဂဇင်းများမှ ကိုက်ညီပုံထားသော ရုပ်ပုံများလည်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဆိုဖာကြီးများ၊ ပန်းအိုးကြီးများဖြင့်လည်း အခန်း တွင်း၌ ဝေဝေဆာဆာ တန်ဆာဆင်ထားသည်။

ဥက္ကဋ္ဌ၏ စာပွဲထိပ်၌ကား စတာလင်၏ ရုပ်ပုံကားကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ စာပွဲ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံ၌ ကာမိုရိုဇော့၏ အုပ်ချည်စက်ရုံ ကြော်ငြာတခု ချိတ်ဆွဲထား သည်။ တနေရာတွင် ဧရာမ သေခဲလောက်ကြီး ခတ်ထားသည့် မီးခဲသေတ္တာတလုံးကို တွေ့ရသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် နီကီဖော်၏ ရုံးခန်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးမိလေသည်။ သို့ရာတွင် နီကီဖော်က ထိုအပြုံးကို သူ့နည်းနှင့်သူ တမူးကြည့်နူးသွားသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီမှာ သက်သက်သာသာ နေတာထိုင်တာဗျ။ ဟိုတုန်းက ကုလတ်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ အားလုံးရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဆီ လာတော့တဲ့ ဧည့်သည်တွေဆိုရင် တခါထဲကို စိတ်ချမ်းသာ သွားစေ့ရမယ်ဗျာ။ မဟုတ် ဖူးလား”

ဒါဗီးဒေါ့က သူ့ စကားကို မည်သို့မျှ ပြန်၍ မဖြေတော့ဘဲ “အင်း၊ ခင်ဗျား နဲ့အတူ အရွယ်အရွင်းကလေးတခု ရှိနေတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် လာခဲ့တာဘဲ” ဟု ပြောချ လိုက်သည်။

နီကီဖော်သည် သူ့ကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လေသည်။

“အရွယ်အရွင်းကလေးတခု ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နီးချင်းကောင်းတွေ ဘဲဗျ။ ဘာတွေများ အရွယ်အရွင်း ရှိနေလို့လဲဗျာ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေဗျာ။ ဘာများ ရှိလို့လဲဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် နီကီဖော်၏ မျက်လုံးအစုံကို စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုမျက်လုံးများမှ သူ၏ သဘောထားအမှန်ကို ရှာ၍မတွေ့ ဖြစ်နေသည်။ နီကီဖော်၏ မျက်နှာသည် ပြုံးချိုနေသည်။ ဖော်ဂျေသော အပြုံးကို ဆောင်နေသည်။ တချက် ကလေးမျှပင် အိန္ဒြေမပျက်။ ဧရာမမြည့်နီ စုပေါင်းလယ်ယာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် သရုပ် ဆောင်ကောင်းသည့် ရုပ်ရှင်မင်းသားနှင့် တူနေသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။ သူ့မျက်နှာ ကို အကဲခပ်ရန် ခဲယဉ်းလေသည်။

“မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ မြက်ခြောက်ထုံးတွေလာပြီး သယ်သွားတာ ခင်ဗျား အမိန့်နဲ့ဘဲ မဟုတ်လား” ဒါဗီးဒေါ့သည် သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ လိုရင်းကို တိုတိုပင် ပြောချလိုက်သည်။

နီကီဖော်ဇ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် နဖူးထိပ်သို့ ရောက်သည်အထိ ချီပင့်သွားသည်။

“ဘယ်က မြက်ခြောက်ထုံးတွေလဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့”

“စတက်လွင်ထဲက မြက်ခြောက်ထုံးတွေပေ၊ ဟဲ့”

“ခင်ဗျားပြောလိုသာ ကြားရတာဘဲဗျို့။ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှနားမလည်ဘူး။ ဘယ်သူလူလို့လဲ။ ကျွန်တော် အဖွဲ့ဝင်တွေတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ နဲ့နဲ့လေးမှ မယုံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ကို ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေး၊ ဖန်သတ်လိုက်အုံးဗျာ ခံရဲတယ်။ သူတို့တော့တော့ ခင်ဗျား မြက်ခြောက်ထုံးတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့တာ အမှန်ဘဲ။ ဒီမှာ ဒါဒါဒါ၊ ခင်ဗျားစကားဟာ နဲ့နဲ့လွန်နေပြီ မိတ်ဆွေကြီး။ တခုတော့ ခင်ဗျားသိစေချင်တယ်။ ရောင်ခြည်နီ စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ရိုးသားတဲ့ ဆိုရှယ်လစ် လုပ်သားကောင်းတွေပဲဗျာ။ သူတို့ကို မယုံသင်ကာ ရှိတာဟာ စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ကို ဖော်ကားတာနဲ့ အတူတူဘဲဗျ”

ဒါဒါဒါသည် စိတ်ကို မနည်းပင် ချုပ်တီးထားရသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး။ ကျွန်တော်ဟာ လစ်ဗီနော့လဲ မဟုတ်ဖူး။ ခင်ဗျားလဲ ချိန်ဗာလင်မဟုတ်ဖူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့အကြား ဘာမှ သံတမန်ပရိယာယ်မျိုး တွေလုပ်နေစရာမလိုဘူး။ မြက်ခြောက်ထုံးတွေကို ခင်ဗျား သယ်ခိုင်းသလား။ ဒါဘဲ ပြောပါဗျာ”

“ဘာပြောတယ် ဒါဒါဒါ။ ခင်ဗျားစကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားဟာက ပုံပြောတာ ကျနေတာဘဲ” ဒါဒါဒါ၏ အသံသည် အနည်းငယ် ကျယ်လာသည်။

“တကယ်ပါ မိတ်ဆွေကြီး။ ခင်ဗျား ဘာပြောနေမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်”

“ဂူလဒါနွတ်က မြက်ခြောက်ထုံးတွေ ပြောတာဗျ။ အဲဒီနေရာဟာ ခင်ဗျားတို့ မြေခွဲ ကျွန်တော်တို့မြေဟာ ယှဉ်နေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်တို့ မြက်ခြောက်ထုံးတွေ ခိုးသွားတာဘဲ။ ဒါ အမှန်ဘဲ”

“အစက ဒီလိုပြောပါလားဗျာ။ မြက်ခြောက်ထုံးတွေလိုချည်း ပြောနေတော့ ဘာမှနားမသိဘူးပေ၊ ဟဲ့။ ဒါ ကတော့ အရှင်လေးပါဗျာ။ ဂူလဒါနွတ်မှာက ခင်ဗျားတို့ မှားပြီး လုပ်နေသလား။ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြေထဲမှာ ခင်ဗျားတို့က ကျူးကျော်ပြီး မြက်တွေလာရိတ်နေတာဗျ။ ဒီတော့ အဲဒီ မြက်ခြောက်ထုံးတွေဟာ ကျွန်တော်ပိုင်တယ်။ တရားဥပဒေအရ ကျွန်တော်တို့ပိုင်တာကို ကျွန်တော်တို့ လှည်းနဲ့ တိုက်ယူတာဘဲ။ အဲဒါဘဲ မိတ်ဆွေကြီး။ သခင်ဘာပေါက်ပြီ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်သဘောမပေါက်နိုင်တာ တခုရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မြက်ထိုးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ညကျမှလာပြီး လှည်းနဲ့တိုက်သလဲ”

“ဒါတော့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သဘောနေမှာပေါ့ဗျ။ ညကျမှ အေးတာနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ ကောင်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားလူတွေရော ညမှာ အလုပ်မလုပ်ကြဘူးလား။ ညအလုပ်က ပိုတင်တယ်ဗျ။ နေ့ခင်းဆိုတော့ နေခြစ်ခြစ် ပူနေတာနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ မကောင်းဘူးဗျ။ ကြယ်ရောင်လေးနဲ့ လင်းနေတဲ့ညဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျ။”

“အင်း၊ ခုတလော ညည တယ်မှောင်တာဘဲဗျ”ဟု ပြောကာ ဒါဗီးဒေါ့က ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ဗျာ၊ ဘယ်လောက်မှောင်တယ် ဆိုပေမယ့် လက်ထဲက ထမင်းလုပ်ကို ပါးစပ်ထဲတော့ သွင်းနိုင်သေးတာဘဲ မဟုတ်လားဗျ”

“အင်း၊ ခင်ဗျားလက်က သူများထမင်းခွက် လှမ်းနှိုက်တဲ့ လက်မျိုးကိုဗျ”

“ကဲပါ ဒါတော့ပြောမနေပါနဲ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားစကားတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှိုးသားတဲ့ ရောင်ခြည်နီ စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် ကို စော်ကားတဲ့ စကားတွေဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ လယ်သမားတွေဗျ။ သူခိုးတွေ မဟုတ်ဖူး။ အဲဒါ ခင်ဗျား သိထားဘို့ကောင်းတယ်”

ဒါဗီးဒေါ့၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်လက်လာကြသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် စိတ်ကို မနည်းပင် ထိန်းထားရသည်။

“စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ လိုရင်းကိုသာ ပြောကြရတာပေါ့။ ဒီနှစ် နွေဦးပေါက်တုန်းက ဂူလဒါ နှုတ်က နယ်ခြားမှတ်တိုင်သုံးခု နေရာ ရွှေ့သွားတာ ခင်ဗျားသိသလား။ မြစ်ရဲ့ ဟိုဘက် ဒီဘက် နှစ်ဖက်စလုံးမှာရှိတဲ့ မှတ်တိုင်တွေ ရွှေ့သွားတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရှိုးသားတဲ့ လယ်သမားကြီးတွေလာပြီး ရွှေ့သွားတာဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပိုင်နက်ထဲမှာ သူတို့မှတ်တိုင်ဟာ လေးငါးဆအထိ ချဲ့လာတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားသိသလား”

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး။ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ ဘယ်လိုအတွေးတွေ ဝင်နေတာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားစကားတွေက ရှိုးသားပြီး အပြစ်မဲ့တဲ့သူတွေကို နောက်တခါ ထပ်စော်ကားရာ ရောက်နေပြန်ပြီဗျ”

“တော်တော့ဗျာ။ ဒါမျိုးတွေ ပြောမနေနဲ့တော့” ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်တိုလာသည်။ “ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကို လုပ်ကြံပြောနေတယ် ထင်လို့လား။ ကျွန်တော် ပြောနေတာက တကယ်ဖြစ်တာ ပြောနေတာဗျ။ ခင်ဗျားကသာ ဟန်ဆောင်ပြီး နားမလည်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ ဒီကိုအလာမှာ ဂူလဒါ နှုတ်ကိုဝင်ပြီး ကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ မြက်ထိုးတွေ မရှိဘူး။ မှတ်တိုင်တွေကိုလဲ ရွှေ့ထားတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရဘူး”

“နေစမ်းပါအုံး။ ကျွန်တော်က ဘာပြောလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့ တူဗျန်စကျွင်က လုပ်ပုံက လယ်ခိုးတာနဲ့ အတူတူဘဲဗျ။ အဲဒါကို ဖြေရှင်းဘို့ကတော့ ခင်ဗျားဘဲ။ ခင်ဗျားဟာ တာဝန်အရှိဆုံးဘဲ”

“မှတ်တိုင်တွေ ရွှေ့တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ဘယ်လို သက်သေပြနိုင်သလဲ။ ခင်ဗျား စွပ်စွဲတာဘဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ မြက်ထုံးတွေကို ဆေးနဲ့ ထို့မှတ်ထား သလားဗျ”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ တံဆိပ်ရိုက်ထားတဲ့ သိုးတွေကိုတောင် ဝံပုလွေက ဆွဲသွား သေးတာဘဲ”

နီကီဖော်သည် မပြုံးချင်ပြုံးချင်ပြုံးကာ ခေါင်းကိုရမ်းလိုက်သည်။ “ဘာရယ်၊ ဘာရယ်။ ခင်ဗျားက အခု ကျွန်တော်တို့ကို ဝံပုလွေနဲ့ နှိုင်းပြန်ပြီပေါ့။ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုပြော။ ဒါပေမယ့် မှတ်တိုင်တွေကိုတူးပြီး ရွှေ့စိုက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ဗျာ။ နေရာဟောင်းက ခုထက်ထိ ရှိနေသေး တယ်။ အဲဒီမှာ တူးဆွဲထားတဲ့နေရာ တွေရလိမ့်မယ်။ လယ်ပြင် ဆင်သွားသလိုပါဘဲ ဗျား။ ခင်ဗျားလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အတူသွားကြမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဒီမှာ ရဲဘော်ကြီး နီကီဖော်၊ ကျွန်တော် ကို လှည့်စားလို့မရဘူးဗျ။ ဣ ကျွန်တော်တို့ သွား ကြည့်ကြမယ်လေ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အဖြေကို စောင့်စားနေသည်။ နီကီ ဖော်ကား ခပ်ယံ ယံ ပြုံးနေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် အခန်းတိုင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မိန်းမပျိုတယောက်သည် တံခါးဝတွင် ရပ် ကာ တစုံတယောက်ကို လှမ်း၍အော်နေသည်ကို ကြားရသည်။ “ဟေ့ ဖင်ကော၊ နွား ကလေး ခေါ်ခွဲလေ။ နွားမကြီးပြန်လာတာ မမြင်ဘူးလား”

နီကီဖော်သည် သက်မတချက်ချကာ ထိုမိန်းမပျိုကို တစ်ချက်လှည့်၍ ကြည့်လိုက် သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တောက်တိုမယ်ရခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးဗျ။ သူက ဒီမှာနေတယ်။ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သံသေးသံကြောင်နဲ့ အလွန်အော်တယ်ဗျ။ မအော်ပါနဲ့လို့ တားလို့ကို မရဘူး။ ဒီမှာ ဒါဗီးဒေါ့၊ ကျွန်တော် လယ်ထဲ လိုက်ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး။ အဲဒီလယ်ကင်း ရောက်ခဲ့ပြီးလို့ ကြည့်ခဲ့ မြင်ခဲ့ပြီးပါပြီဗျ။ ပြီးတော့ မြက်ထုံးတွေကိုလဲ ပြန် မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါဘဲဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိစ္စဟာ အငြင်းပွားစရာပါဘဲ။ မြေ တိုင်းအထူးတော့ ဒီကို နေဘက်ဆုံးရောက်လာတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တူ ဗျန်စကျွင်နဲ့ ဂရယ်ဗျချီတို့ရဲ့ အရွှပ်အရှင်းကို ရှင်းပေးဘို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ် နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ ရှင်းပေးမှာလဲ”

“ခရိုင်ကော်မတီက ရှင်းမှာပေါ့ဗျ”

“ထားပါတော့ဗျာ။ သူတို့ ရှင်းပေးတာကိုဘဲ သဘောတူပါတယ်။ ယယ်မြေ ကိစ္စကို တခြားဖယ်ထားလိုက်၊ ဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် မြက်ထုံးတွေကိုတော့ ခင်ဗျား တို့ ပြန်ပေးရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရိတ်ထားတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဘဲ ပိုင်ဗျာပေါ့”

နီကီဖော်သည် တစုံတခုကို ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ဟန် တူသည်။ သူ့ မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်ကို မတွေ့ရတော့။ စာပဲ့ပေါ်တွင်တင်ထားသော သူ၏ ညာဘက်လက်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ လက်မသည် လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုနေ့က နီကီဖော်က ယူကရိန်းဘာသာဖြင့် “မြင်ရဲ့လား၊ အဲဒါ မပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြေဘဲဗျ။ ကဲ သွားတော့ဗျ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဒါဗီးဒေါ့က ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားဟာ အတော် အပြောရ အဆိုရ ခက်တဲ့ လူဘဲဗျာ။ ခင်ဗျားမှာ ပြောစရာစကား ဒါလောက်ဘဲ ရှားသလားဗျ။ ဒါဖြင့် မြက်ထုံးတွေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အစိုးရရွေ့နေဆီ သွားပြီး အရှင်ခိုင်းရမလား။”

“တိုင်ချင်တဲ့လူဆီ သွားတိုင်ပေး။ အစိုးရရွေ့နေဆီဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခရိုင်ကော်မိတီဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်ချင်ရာတိုင်။ ဒါပေမယ့် မြက်ထုံးတွေထော့ မြေကိုထော့ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ခင်ဗျား မြဲမြဲမှတ်ထား” နီကီဖော်သည် ရုရှားဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ပြောစရာစကားမကျန်တော့ဟု ဒါဗီးဒေါ့ထင်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး စကားတခုနဲ့နှစ်ခွန်းကား ဒါဗီးဒေါ့ ပြောလိုက်ချင်သေးသည်။ ထိုကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့ ကိုစိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေရတာ ကျွန်တော် သိပ်အံ့ဩသွားတယ် ရဲဘော်ကြီး နီကီဖော်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ လုပ်သားရဲဘော်တယောက် ဖော်လရိုဗစ်တယောက်က ဘယ်လိုဗျား ပစ္စည်းရှင်စိတ်ဓာတ် ဝင်သွားသလဲ မသိဘူး။ ခင်ဗျားဟာက ဓနရှင်ပေါက်စ အပြောအဆို အပြုအမူဘဲဗျ။ ခင်ဗျား စောစောက ပြောပါတဲ့။ ခင်ဗျားအခန်းမှာ ကုလတ်တွေတန်းကလိုဘဲ ပြင်ဆင်ထားတယ်တဲ့။ ခုတော့ စခန်းသာမကဘဲ ခင်ဗျား စိတ်ဓာတ်ကပါ ကုလတ်စိတ်ဓာတ် ဖြစ်နေပါပဲကောလားဗျ။ နောက် ခြေဘက်လ လောက်သာ ဒီအတိုင်းနေရရင် အခက်ဘဲ။ အင်း၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်များ စောပြီး မွေးခဲ့ရင် ခင်ဗျားဟာ ကုလတ်ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကြီးတယောက် ဖြစ်မှာဘဲ”

ထိုအခါ နီကီဖော်၏မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော် ကုလတ်ဖြစ်သလား၊ မဖြစ်သလားတော့ မသိဘူး။ ခင်ဗျားတော့ ဖုန်းကြိုးလုပ်ဖို့ ကောင်းတာဘဲ။ အနဲဆုံး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းစောင့်တော့ လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ် ဒါဗီးဒေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ” ဒါဗီးဒေါ့သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားဟာက ဘာသာရေးအစွဲအလမ်းကိုမှ မပျောက်နိုင်ဘဲဗျ။ ကျွန်တော် သာ ခရိုင်ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဒီအိတ်ထဲက ပါတီဝင် ကတ် ပြားကို ဆွဲယူလိုက်တော့မှာဘဲ။ ခင်ဗျား ပရိယာယ်က သိပ်များတာကိုးဗျ”

“ဘာပရိယာယ်များတာလဲ။ ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ခု မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ အားလုံး ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူသိုက်ဟာ ဒီမှာ ဘာသာရေးအစွဲအလမ်း ကို တိုက်နေကြတယ်။ စုပေါင်းလယ်ယာ အစည်းအဝေးမှာရော၊ ကျေးရွာ လူထုအ စည်းအဝေးမှာရော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပိတ်ဖို့ကိစ္စကို နှစ်ခါတောင် ဆွေးနွေးဘူးတယ်။ ခုတော့ ခင်ဗျားက တမျိုးလုပ်နေပြီ။ ခင်ဗျားက ဝင်ပြီး ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်နေ တယ်”

“ကဲ၊ ဆက်ပြောစမ်းပါအုံးဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုများ ကန့်လန့် လုပ် သလဲလို့”

“ခင်ဗျား ကန့်လန့်လုပ်ပုံလား။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် စုပေါင်းလယ်ယာပိုင် မြင်း လှည်းကို မောင်းပြီး အမယ်ကြီးတွေကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လိုက်ပို့တယ်ဗျာ။ ခင် ဗျား ပို့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီမယ် ဒါမီးဒေါ့။ ကျွန်တော်တို့ရွာက မိန်းမတွေက ကျွန် တော် ကို ဘယ်လိုပြောတယ် မှတ်သလဲ။ ရှင်ကတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုတောင် ပိတ်ပြီး ကလယ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂရယ်မျချီက ဥက္ကဋ္ဌဟာ ဘုရား တရား ကြည့်ညို့တဲ့ မိန်းမသားတွေကို ဂရုတစိုက် လှည်းနဲ့တောင် ဘုရားကျောင်း လိုက် ပို့သေးတယ်ရှင် တဲ့”

ဒါမီးဒေါ့သည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်သည်။

“အော့၊ ဒီလိုကိုးဗျ။ ကျွန်တော် ဘာသာရေး အစွဲအလမ်းဟာ ဒါဘဲပေါ့။ ဒါ လောက်ကတော့ သိပ်ကိစ္စမရှိလှပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားအဖို့ ကိစ္စမရှိလှပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကိစ္စရှိတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား က စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး စိတ်ကျေနပ်အောင် လိုက်လုပ်တယ်။ ဒီလို လုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာရေးတိုက်ပွဲ ပျက်သွားနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားကိုယ် ခင် ဗျား ကွန်မြူနစ်ကောင်းတယောက်လို ထင်သလား။ သူများကိုတော့ ကုလတ်လေး ဘာလေးနဲ့ စွပ်စွဲပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်တယ်။ ခင် ဗျား နိုင်ငံရေးအသိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဗော်ဂရီဗစ် မှုဝါဒတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“အာနော်စမ်းပါအုံးဗျ။ ဖြေးဖြေးပြောတာပေါ့ဗျာ။ အဖွားကြီးတွေကို လှည်း နဲ့လိုက်ပို့တဲ့အကြောင်း သိသလား။ ကျွန်တော်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ခင်ဗျား သိ သလား”

“အို၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဘာတွေ သိနေဘို့ မလိုဘူး။ ခင်ဗျားဖာသာ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီဒေသမှာ ဘာ

သာရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲနေတာကိုတော့ မထိခိုက်စေနဲ့။ ခင်ဗျား ပြောချင်တာပြော။ ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စကို ခရိုင်ကော်မီတီအထိ တင်ရမှာဘဲ”

“အင်း၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ နီကီဖော်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ထက် နားလည် ပါတယ်လို့ဘဲ ပြောရမလား မသိဘူး” ထိုသို့ဆိုကာ ဒါဗီးဒေါ့သည် ရုံးခန်းထဲမှဝမ်း နည်းပက်လက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၁၆

ဂရယ်မျချီသို့ အပြန်လမ်းတွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် လယ်မြေခိုးသည့် ကိစ္စကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ပြောရှင်းရမည်လဲဟု စဉ်းစားလာသည်။ အစိုးရရွှေ့နေထံသို့ကား မတင် ပြချင်။ ထို့အတူ ခရိုင်ကော်မီတီသို့လည်း မသွားချင်။ အရေးကြီးသည်မှာ ဂူလဒါ နွတ်ရှိ မြေကို ဘယ်သူပိုင်သလဲဆိုသည်ကို ထင်ရှားစွာသိရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ အ ရေးယူဘို့ စခန်းဆက်ရမည်ဟု သူထင်သည်။

ထိုနောက် နီကီဖော်အကြောင်းကိုပါ ဒါဗီးဒေါ့ဆက်၍စဉ်းစားမိသည်။ နီကီ ဖော်နှင့် ဆက်ဆံသည့်အခါ ဂရုစိုက်ရန်လိုလာပြီဟု သဘောရသည်။ နီကီဖော်သည် အကြံပက်စက်သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။ မြက်ထူး ခိုးရာတွင်လည်း အခါပေးမှာ နီကီဖော်ပင်ဖြစ်ရမည်။ ယင်းကိစ္စမှာ အကြောင်းမဟုတ်။ အရေးကြီး သည်မှာ မှတ်တိုင်များကိုစွပ်ငင်းဖြစ်သည်။ သူ့ညွှန်ကြားချက်အရ ထိုမှတ်တိုင်များကို ရွှေ့ပြောင်းထားခြင်းဖြစ်ရမည်။ သည်မျှအထိတော့ လုပ်ဖို့မကောင်းဟု ထင်သည်။ သို့ သော်လည်း သူကိုယ်တိုင် မညွှန်ကြားစေကာမူ မှတ်တိုင်များ ရွှေ့ပြောင်းသည်ကို သိသည့်အခါ မျက်စိမှိတ်နေဘို့ မကောင်းဟု ထင်သည်။ သူတို့ စုပေါင်း လယ်ယာလုပ် ငန်းစသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ခြောက်လမျှသာ ရှိသေးသည်။ ခြောက်လ ရှိသေးငြားလည်း သူ့ခိုးအလုပ်နှင့် စသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်နေသည်။ လယ်မြေကိစ္စရှင်းလင်းလျှင် ခရိုင်ကော်မီ တီထံသို့ သွားမည်။ ဒို့နှစ်ယောက်ကို အပြစ်ပေးပစေပေါ့။ အမယ်ကြီးတွေ ဘုရား ကျောင်းပို့တဲ့အတွက် ငါ့ကို အပြစ်ပေးပစေ။ သူ့ကိုလဲ လယ်သမားတွေကို မကောင်း တဲ့ သူ့ခိုး သူ့ဂုဏ် လမ်းညွှန်ပြတဲ့အတွက် အပြစ်ပေးပစေပေါ့။

သူသည် ဂရယ်မျချီသို့ နေမုန်းတည့်ချိန်တွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ရုံးခန်းထဲ တွင် ယာကွတ်နှင့် စာရင်းကိုင်တို့ နှစ်ယောက်သား စိတ်ပါလက်ပါ စကားပြောနေကြ သည်။ သို့ရာတွင် အခန်းထဲသို့ သူဝင်သွားသည့်အခါ စကားပြော ရပ်သွားကြလေ သည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် ခရီးပန်းလာသည်။ တကိုယ်လုံး ချွေးသံ့ရွှံ့ရွှံ့နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားထို့ ဘာအကြောင်းများ ပြောနေကြတာလဲ။ နာဂူနေ့၌ ရုံးကိုလာ သေးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မလာဘူးခင်ဗျ” ယာကွတ်သည် ခဏလေးကြာမှ မြေသည်။ ထိုနောက် စာရင်းကိုင်ဘက်သို့ တချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ပြောနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျားထင်လို့ပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ တူဗျန်စကျိုင်က ကျွန်တော်တို့ မြက်ထုံးတွေပြန်ပေးလိုက်သလား” ဟု သူ့ကို ပြန်၍မေးသည်။

“အို၊ မပေးတဲ့အပြင် ပိုတောင်လိုချင်သေးတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒီမှာ ယာကွတ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူပိုင်တဲ့မြေလို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

ယာကွတ်သည် ပခုံးကို ဆတ်ကနဲတွန့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ပြောနိုင်မလဲ ရဲဘော်ကြီး ဒါဗီးဒေါ့ရယ်။ ဆုံးဖြတ်ဖို့ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ပထမဆုံးတော့ အဲဒီမြေကို တူဗျန်စကျိုင်ဘက် ချပေးတာဘဲ။ ဒါက တော်လှန်ရေး မတိုင်မီကဗျ။ ဒါပေမယ့် ဆိုဗီယက် အစိုးရ လက်ထက်မှာ ဂူလဒါနွတ် မြေတဝက်နီးပါးကို ကျွန်တော်တို့ ဂရယ်မျချီဘက် ပေးတယ်။ ၁၉၂၆ မှာ လယ်မြေ တွေ အသစ်တခါတိုင်းတာပြီးနောက်တော့ တူဗျန်စကျိုင်ပိုင်နက်ဟာ နံနဲ နောက် ဆုတ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်တဲ့ မှတ်တိုင်က ဘယ်နေရာမယ် ရှိတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော် မြေက ဟိုဘက်ထေ ဒီဘက်ထေ ရှိနေတာကိုးခင်ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတော့ အဲဒီမှာသွားပြီး ‘တစ်တော့’ ဆိုတဲ့ လူ့မြက်ရိတ်ဖူးတယ်။ ဘယ်သူ့ မြေမှာ သူ့ရိတ်သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မပြော နိုင်ဘူး။ အကောင်းဆုံးကတော့ ခရိုင်မြေတိုင်းအရာရှိ ရဲဘော် ရှပေါ့တန္နွိုင်ကို ဖိတ်ပြီး ရှင်းခိုင်းတာအကောင်းဆုံးခင်ဗျ။ မြေပုံဟောင်းတွေကြည့်ပြီး နယ်နိမိတ်ခွဲခြားပေးနိုင် မှာဘဲ။ ၁၉၂၆ တုန်းကလဲ သူ့ဘဲ ဒီမှာလာပြီး မြေတိုင်းတာခင်ဗျ။ သူ အစောအချာ သိနိုင်မယ်”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ ရွှင်မြူးလာသည်။

“အင်း၊ ဟုတ်ပြီဗျ။ ခင်ဗျားပြောတာ ကောင်းတယ်။ ရှပေါ့တန္နွိုင် တော့ အသေအချာသိမှာဘဲဗျ။ ကဲဗျာ ရွယ်ရှကာ ကို သွားပြီးရှာစမ်းပါ။ တော့ရင် ခရိုင် ကို သွားပြီး ရှပေါ့တန္နွိုင်ခေါခဲဆို ပြောပါဗျာ။ ကျွန်တော် စာတစောင် ရေးပေး လိုက်ပါမယ်”

ယာကွတ်သည် ပြင်ဘက်သို့ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ငါးမိနစ်ခန့်ရှိလျှင် ပြုံး စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ “လာဗျ။ ကြည့်လှည့်စမ်းပါ။ ကောက်လှိုင်း တဲထဲမှာ အထူးအဆန်းတွေ့ရလိမ့်မယ်ဗျ”

အပြင်ဘက်တွင် နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသော်လည်း ကောက်လှိုင်း တဲထဲ၌ကား ထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ရပ်နေသကဲ့သို့ပင် ရိုးပြတ်နံ့များ သင်းနေသည်ကို ခံစားရသည်။ ယာကွတ်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးလျှင် ဒါဗီးဒေါ့ ဝင် ရန် နေရာ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ကြည်နေလိုက်ကြတာ။ စောစော ကတော့ တယောက်နဲ့ တယောက် စောင်နေလိုက်ကြတာ ပြီးသူ ရန်ဘက်ကျနေတာဘဲ

ပုဂံစာဖျင်တိုက်

ဗျ။ ခုတော့ နှစ်ယောက်သား စစ်ပြေငြိမ်းရေးစာချုပ် ချုပ်ပြီးသလိုဘဲ။ အိပ်နေလိုက်ကြတာ ကုလားသေကုလားမေပာဘဲ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် မွှေးထဲတွင် ကျင့်သားမရသေးသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ နောက်မှ မျက်လုံးကို ပွတ်၍ကြည့်သည်တွင် ကောက်ရိုးပြုတ်များ အကြား၌ အိပ်နေသော ရှယ်ရှူကာကို တွေ့ရသည်။ သူ့ ဘေးတွင်ကား ဆိတ်သိုးကြီး ထရီဖင်ကို တွေ့ရသည်။

“တမနက်လုံးဗျာ အဖိုးကြီးဟာ ထရီဖင်နောက်ကိုဘဲ ကြိမ်တဝင့်ဝင့်နဲ့လိုက်နေတယ်။ ဟော အခုတော့ အတူအိပ်နေကြတယ်ဗျား”

ရှယ်ရှူကာသည် လူသံကြားသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ခေါင်းထောင်၍မျှ မကြည့်ရသေးမီပင် ထရီဖင်သည် ကောက်ရိုးများကို ဆော့ကစားကာ ခုန်ပေါက် လှုပ်ရှားလာသည်။

“ကြည့်ကြတော့ဗျါ၊ ဒီသတ္တဝါဟာ သိပ်ရန်လိုတာဘဲ” ရှယ်ရှူကာ၏ အသံသည် ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်သည်။ “တညလုံး ကောက်ရိုးတွေထဲမှာ လူးလို့မို့နေတယ်ဗျာ။ သွားကလဲ တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ဝါးနေတယ်။ ပြီးတော့ ချေလိုက်တာလဲ ခဏခဏဘဲ။ အိပ်ကောင်းခြင်းကို မအိပ်ရပါဘူးဗျား။ ဒီကောင်မျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ကျုပ်ကို သေအောင်သတ်မှာဗျ။ ကျုပ်ဘဲသေမလား၊ သူဘဲသေမလားမပြောနိုင်ဘူး။ တယောက်ယောက်တော့ သေမှ အေးမှာဘဲဗျ”

ရှယ်ရှူကာသည် ကြိမ်တချောင်းကိုကိုင်ကာ အိပ်ရာမှ ထလာသည်။ သို့ရာတွင် ထရီဖင်သည် တဲထောင့်သို့ပြေးကပ်ကာ ချိုတဝင့်ဝင့်ဖြင့် သူ့ကို ရန်လုပ် နေသည်။

“ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက်ပါးတဲ့ကောင်လဲလို့။ ကြိမ်မြင်တာနဲ့ ပြေးရောဗျား။ ဘယ်နှယ်ဗျာ လက်ထဲမှာ အမြဲတုတ်တချောင်းဆောင်ထားရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ဒါမှ သူ့ ရန်ကလွတ်မှာဗျ။ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတာဗျ။ အရေးဘဲဆိုရင် သူ နောက်ကရောက်လာပြီ။ မနေ့ကလဲ နောက်ဖေး နောက်ဖိသွားမလို့ ခြံထောင့်သွားပါတယ်။ နောက်က မောင်မင်းကြီးသား ပါလာတာဘဲဗျာ။ အစကတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ သူ့ ရန်တော့ အေးပြီဆိုပြီး အေးအေးလူလူဘဲ ထိုင်နေတုန်း ကိစ္စမပြီးခင်ရောက်လာပြီး ချိုတဝင့်ဝင့်လုပ်တာနဲ့ မပြီးသေးဘဲ ထလိုက်ရတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကြိမ်တချက်ဝင့်လိုက်တော့ ပြန်ပြေးသွားတယ်။ သူ မရှိဘူးဟဲ့ ဆိုပြီး ထိုင်ပြန်တော့ တခါရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီလိုဘဲ ခဏခဏလိုက်နှောင့်ရှက်နေတာဘဲ။ လူကြီးဆိုတော့ အရိုးအဆစ်ကလဲ ကိုက်ခဲချင်လာပြီဗျ။ ခဏခဏ ထိုင်လိုက် ထလိုက်လုပ်လို့လဲ မကောင်းတော့ဘူး။ ခါးထဲကလဲ နဲ့နဲ့ ကိုက်ခဲလာပြီ။ ဒီသတ္တဝါနှောင့်ရှက်တာနဲ့ ခါးကိုက်တာဘဲထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ရှယ်ရှူကာသည် ပွတ်ကနဲ တံတွေးထွေးကာ အပေါ့သွားနေသည်။

“ဟင်း၊ အဖိုးကြီး လုပ်ရော့မယ်။ အိမ်သာရှိတာဘဲ။ အိမ်သာကို သွားရော ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကြီး သိပ်ခိုင်းစိုင်းတာဘဲ” ဒါဗီးဒေ့က မနေနိုင်သဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“အိမ်သာမှာ မသွားတတ်ဖူးဗျ။ ခင်ဗျားတို့လို မြို့ကြီးသားမဟုတ်တော့ ခက် တယ်ဗျာ။ တသက်လုံး လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့ လွင်မှာဘဲ ထိုင်နေကျဆိုတော့ အိမ်သာထဲမှာ မလွယ်လှဘူးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ အိမ်သာဆိုတာက ပိတ်လှောင်ပြီး အနံ့ အသက်တွေက ထောင်းထနေတာဘဲ”

“ဒါဖြင့်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကဲ စကားကြော ရှည်မနေနဲ့။ အခု မြင်းတွေ ကပြီး ခရိုင်ကိုသွားရမယ်။ မြေတိုင်းအရာရှိ သွားခေါ် ဘို့ရှိတယ်။ သူနဲ့ အရေးတကြီး တွေစရာ ရှိနေတယ်။ ရှုပေါ်တန့် ဝင်နေတဲ့နေရာကို သိတယ်မဟုတ်လား ယာကွတ်”

အဖြေမရသဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ ယာကွတ်မရှိတော့သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ရှယ်ရှု ကာအကြောင်းသိသဖြင့် ယာကွတ်သည် မြင်းလောင်းသို့သွားနှင့်ကာ လှည်းတွင်းမြင်း တပ်နေဟန်တူသည်။

“သွားဆို သွားတာပေါ့ဗျာ။ သိပ်မကြာစေရပါဘူး။ ဒါက အကြောင်းမ ဟုတ်ဖူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မေးစမ်းပါရစေအုံး ရဲဘော်ကြီး ဒါဗီးဒေ့ရဲ့။ ကုလတ် တွေ မွေးကျွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ဘာကြောင့် ကုလတ်စိတ်သဘောထားဝင်နေ ရသလဲ။ ဘာ့ကြောင့် ဒီကောင်တွေတာ မိုက်ကန်းရသလဲ။ ထရီဖင် ဆိုပါတော့ ဗျာ။ ယာကွတ်ကိုတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကျုပ်ကိုသာ ရန်လုပ်နေတော့တာဘဲ။ ယာကွတ် က ခုအထိ ကုလတ်စော် နံနေသေးလို့ ကျုပ်ကိုဘဲလှည့်ပြီး ရန်လုပ်နေတာတဲ့လား။

“ပြီးတော့ဗျာ အရင်က ကုလတ်ပိုင်တဲ့ နွားမကြီးတကောင်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ စု ပေါင်းလယ်ယာသမားတွေ နို့ညှစ်လို့ ဘယ်တော့မှမရဘူး။ သွားလေသူ သူ့သခင်မ ဆိုရင်တော့ နို့ကောင်းကောင်းပေးတယ်။ သူ့သခင်မကတော့ စားကောင်း သောက် ဖွယ်ကျွေးနိုင်တာကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့ကတော့ မြက်ခြောက်ဘဲ ကျွေးနိုင်တာပဲလား။

“ပြီးတော့ရှိသေးတယ်ဗျ။ ဒါက ကုလတ်ရဲ့ ခွေးဘဲ။ အဲဒီခွေးဆိုရင် ဆင်းရဲ မဲ့တော့လို့မှ ရွေးပြီး ကိုက်တယ်။ ကျုပ်နောက်ဆိုရင် ကုလတ်ရဲ့ခွေးဟာ တကောက် ကောက်လိုက်တော့တာဘဲ။ ဒါအရေးကြီးတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီအကြောင်းကို နာဂူနော့ဆီ မေးကြည့်ဖူးတယ်။ သူကတော့ ‘ဒါဟာ လူတန်းစားတိုက်ပွဲဘဲ’တဲ့။ ဒါ ပေမယ့် ဘယ်လိုလူတန်းစားတိုက်ပွဲဆိုတာ သူကောင်းကောင်း မဖြေဘူး။ ရယ်ပြီး တော့သာ နေတာဘဲ။ သူပြောတဲ့ လူတန်းစား တိုက်ပွဲဆိုတာ အသာထားပါဗျာ။ ကျုပ်နောက်ကို ခွေး မလိုက်ရင် တော်လှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နာဂူနော့ ပြောသလိုဘဲ အဲဒီကုလတ်ရဲ့ခွေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ လူတန်းစား ရန်သူဆိုရင် ကျုပ်ဘာလုပ်ရ မလဲ။ သူ့ ဖစ္စည်းတွေကို သိမ်းရမလား။ သိမ်းရမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ အရေခွံ ခွာယူရုံဘဲ ရှိမှာ ပေါ့ဗျာ။ ဒါလဲမဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ ဘယ်အရေခွံ အခွာခံမလဲဗျ။ အစွယ်ထက် ထက်နဲ့ကိုက်လွှတ်လိုက်မှာပေါ့။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးနည်းက သူ့ကို အရင်သတ်။

ပုဂံစာဆုင်တိုက်

ပြီးမှ အရေခွံခွာ။ အဲဒီနည်းကိုအသုံးပြုဘို့ နာဂူနော့ဆီမှာ တင်ပြဘူးတယ်ဗျ။ ဒီနည်းက ရွာထဲမှာ ခွေးကောင်ရေ တဝက်လောက်လျော့သွားမယ့် နည်းဗျ။

“ဒါလက် ခိုကွာဌာနက ခွေးရေကို ကုန်ကြမ်းအဖြစ် လက်မခံဘူးလား။ သားရေနယ်ရအောင်ပေါ့ဗျာ။ သူ့ကိုလဲ သုံးလို့ရတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ကုလတ် ပိုင်တဲ့ ခွေးတွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ပေါ့သားဘဲ။ အရေကို သားရေနယ်ပြီး သုံး။ အမွေးကို သုံးမွေးလို့ အသုံးချနိုင်တာပေါ့ဗျ။ အနဲဆုံး ခြေအိတ်ထိုးဘို့ သုံးမွေး အစားရတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ စီမံကိန်းသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရုရှားတပြည်လုံး သားရေဖိနပ်တွေ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ဖြစ်နေမှာဘဲ။ ခွေးမွေးနဲ့ထိုးထားတဲ့ခြေအိတ်စုပ်တဲ့ လူဆိုရင်လဲ ကြီးလာရင် အမိုးအဆစ်ကိုက်တဲ့ရောဂါ မရတော့ဘူးဗျ။ ကျုပ်အဖွား ဆီကကြားဘူးတဲ့ ဆေးမြီးတိုကောင်း တခုဘဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီဆေးမြီးတိုကို အသုံးပြုနေတာဘဲ။ မဆိုးပါဘူးဗျ။ အဲဒီခွေးမွေးခြေအိတ်သာ မစွပ်ရင်တော့ ကျုပ်ရောဂါဟာ ဒီထက်တိုးလာဘိမ့်တော့မှာဘဲဗျ။”

“နေစံမီးပါအုံး အဖိုးကြီး။ ခင်ဗျားဒီနေ့ ခရီးထွက်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးတဲ့လား။”

ဒါမီးဂေ့သည် စိတ်မရွံ့နိုင် ဖြစ်လာသည်။

“သွားမှာပါဗျာ။ စကားဆုံးအောင် ပြောပါရစေအုံး။ ကဲ ကျုပ်စီမံကိန်း ဘယ်လိုလဲ။ မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီစီမံကိန်းစဉ်းစားတာ နှစ်ညတောင် ကုန်တယ်ဗျ။ အဲဒါသာ အကောင်အထည်ပေါ်မယ်ဆိုရင် နိုင်ငံတော်လဲ ငွေဝင်ကောင်းလာမယ်။ ကျုပ်လဲ ကြီးပွားမယ်။ အေးဗျာ လက်ကတုန်တုန်ခိုဖြစ်နေလို့ပေါ့။ မဟုတ်ရင် အာဏာပိုင်တွေဆီ စာရေးပြီး တင်ပြပါရဲ့။ အကျိုးအမြတ်တော့ ထွက်မှာ အမှန်ဘဲဗျ။ အစိုးရကသာ ကျုပ်တို့ကို အားပေးဘို့ လိုတယ်။ လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ နာဂူနော့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ငန်း စကြာဘို့ဘဲ။ ကျုပ်က အဖိုးကြီးဆိုတော့ ငွေကြေးမလို့တော့ ပါဘူးဗျာ။ မသေခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်ဘို့ဘဲ စိတ်ကူးပါတယ်။ ဒီစီမံကိန်းကိုသင်္ဘောအဖြစ် တံဆိပ်တွေ ဘာတွေ ချီးမြှင့်ချင် ချီးမြှင့်မှာဗျ။ ဆုငွေပေးမယ်ဆိုရင်တော့ တချိုးပေါ့ဗျ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ခွဲဝေယူကြရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေလဲ မလိုချင်ပါဘူး။ နွားမတကောင်လောက်ဝယ်နိုင်ရင် တော်လောက်ပါပြီ။ နွားမဒန်းလေးတကောင်လောက် လိုချင်တာပါဘဲ။

“နာဂူနော့ကတော့ ကျုပ်ကိုမဟုတ်တာတွေ စိတ်ကူးနေတယ်လို့ ဆိုတာဘဲ။ ဒီကိစ္စမှာ သူနားမလည်လှပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့စီမံကိန်းသာ အောင်မြင်မယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့နာမည်က ကြီးသွားမှာဘဲ။ နာဂူနော့ကတော့ ဘယ်လို ပြောပြော သဘောမပေါက်ဖူးဗျ။

“ဒါနဲ့ ညနေရောက်တော့ ကျောင်းဆရာ ရှယ်ပင်ဆီကျုပ်သွားပြီး အဲဒီအကြံအစည်ကို ပြောပြတယ်။ ကျောင်းဆရာဆိုတာက ပညာတတ် မဟုတ်လားဗျ။ သူ့ကို နာဂူနော့နဲ့တိုင်ပင်ပြီးတဲ့ အကြောင်းလဲ ပြောပြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပညာတတ်

ဆိုတဲ့ လူတွေက မဟန်ပါဘူးဗျာ။ သူတို့ဦးနှောက်မှာ ဝက်အူတခု ချောင်နေ ထင်ပါရဲ့။ သူက ဘာပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ။ အဖိုးကြီးရေ ကြီးကျယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ သူတို့စိတ်ကူးတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲကြရတာဘဲတဲ့။ ခင်ဗျားလဲ စိတ်ဆင်းရဲမှာဘဲတဲ့။ ကောင်းသေးလားဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူ့စကားကတော့ နှစ်သိမ့်ရာ ကောင်းပါရဲ့။ ကျောင်းဆရာအစစ် ဟုတ်မထင်ပါဘူးဗျာ။ လူညံ့ဘဲဗျ။ ဘာလို့ ကျုပ်မှာ စိတ်ဆင်းရဲရမှာတလဲ။ အေးဗျာ။ နွားမတကောင်လောက် ဝယ်ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီး ခါမှ နဂုနေတဲ့ဖျက်တာနဲ့ ကျုပ်အကြံအစည် ပျက်မလို့ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်က အမယ်ကြီးကိုတော့ နွားမတကောင် ရတော့မယ်ဟေ့လို့ ကြားထားတာဗျ။ အမယ်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ တော်နွားမ၊ ဘယ်မှာလဲနဲ့ တကျီကျီလုပ်နေတယ်။

“အေးဗျာ။ ကျုပ်အကြံအစည်တွေ ပျက်ကုန်တော့တာဘဲ။ ကဲ ခင်ဗျားရော ဘယ်လိုကူညီနိုင်သလဲ”

ဒါဗီးဒေ့ါသည် တံခါးဝတွင်ရပ်ကာ နားထောင်ရင်း ရယ်မော နေသည်။ မည်သို့မျှ ပြန်၍ အဖြေမပေး။ အဖိုးကြီးသည် သူ၏ ခွေးမွေး စိမ့်ကိန်းကို ဆက်ပြန်သည်။

“ခွေးမွေးခြေအိတ်က အရိုးအဆစ် ကိုက်တဲ့ရောဂါအတွက် ဆေးကောင်း တလက်ဗျ။ အသင့်စွပ်လိုက်ရုံဘဲ။ မနှစ်ကဆောင်းတွင်းတခုလုံး အဲဒီ ခွေးမွေးခြေအိတ် စွပ်နေရတာဘဲ။ ကျုပ်တော့ ခွေးမွေးဖွားတွေရင် တိတ်တိတ်ကလေးဖမ်းပြီး အရေဆုတ် အမွေးယူလိုက်တာဘဲ။ ကဲ အခုကြည့်ပါလား။ ကျုပ် ဘယ်လောက်သန့်မာနေသလဲ။ အဲဒါ ခွေးမွေးခြေအိတ် ကျေးဇူးဗျ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကအဖွားကြီးက ခွေးရေက နံတယ်ဆိုပြီး ခွေးမွေးခြေအိတ် ထိုးမပေးတော့ဘူးဗျ။ သူ့ ခမျာ ချောင်းတဟုတ်ဟုတ် ဆိုးယူတာဘဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ သူ့ ကိုဇွတ်မခိုင်းတော့ပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဘဲ ခွေးရေဆုတ်၊ ခွေးမွေးနုတ်ပြီး ခြေအိတ်ထိုးရတော့တာပေါ့။ တကယ်လိုလားတော့လဲ တတ်အောင်သင်ရတာဘဲဗျ။”

“အိမ်ကအမယ်ကြီးက နှုတ်ကြမ်း အာကြမ်းဗျ။ ဒေ့ါသလဲကြီးတယ်။ ဒါနဲ့ နွေတုန်းကတော့ ခြေဆစ်တွေ ကိုက်လာတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်ပြန်ရောဗျ။ အဖွားကြီး မသိအောင် အိမ်နီးချင်းခွေးတကောင်ကိုချော့ပြီး အိမ်ထဲသွင်း။ အမွေးတွေကို ရိတ်ယူရတယ်။ အားလုံး ဆဲ ခြောက်ပေါင်လောက်ရတယ်ဗျား”

“အင်း ဆယ်ခြောက်ပေါင်ဆိုတော့ မများလွန်းဘူးလားဗျ” ဒါဗီးဒေ့ါသည် ရယ်ချင်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲကာ မေးလိုက်သည်။

“ဆယ်နှစ်ပေါင်လောက် ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ သေသေ ချာချာတော့ ချိန်မကြည့်ပါဘူး။ အဲဒီခွေးက အမွေးဖွားဗျ။ သီးလားအောက်မေ့ ရတယ်။ ခြေအိတ် တရံစာတော့ ရပါရဲ့။ ကျန်တာတော့ အဖွားကြီး မီးရှို့ ပစ်လိုက်တယ်။ အဖွားကြီးက ဆိုးတယ်ဗျ။ ထရိဖင်လိုဘဲ။ တို့တို့ပြောကြစို့ ဆိုရင် ခွေးကို အမွေးရိတ်ရတာလဲ အခက်သားဗျ။ မောင်မင်းကြီးသားက ငြိမ်ငြိမ်နေတာမဟုတ်ဖူး။ တယ်လှုပ်တာဘဲ။”

“ဒီကောင်လဲ မသက်သာရှာပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် အမွေးတွေရိုက်ပြီး လွတ် လိုက်တယ်ဆိုရင်ဘဲ ပေါ့ပါးသွားဟန်တူပါရဲ့။ တချိုးထဲ မြစ်ဆိပ်ဆီပြေးတော့တာဘဲ ဗျို။ မြစ်ဆိပ်မှာ ဟိုပြေး ဒီပြေး လုပ်နေတယ်။ ရေထဲမှာ သူ့အရိပ် မြင်ရတော့လဲ ရှက်ရွာဟန် တူပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုန့်ချလို့လဲမဖြစ်ဖူးဗျာ။ ရေက တိမ်တိမ်လေးဘဲ။ နေ့ဆိုတော့ မြစ်ရေက ခြေမျက်စိ သာသာလောက် ရှိတာလားဗျာ။ အဲ မောင်မင်း ကြီးသားခမျာ ရှက်ရွာတယ်နဲ့တူပါရဲ့။ ကျီအောက်သွားပြီး ပုန်းနေရတယ်။ သုံး ရက်လုံးလုံး ထွက်ကိုမထွက်ဘူး။ ဒါနဲ့ ရွာကထွက်ပြေးသွားပါရော။ ဟော နောက် တော့ အမွေးတွေပြန်ပေါက်လာမှ ပြန်လာတယ်ဗျား”

“ကဲ အဖိုးကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယုံတမ်းစကားတွေကလဲ ဆုံး မဆုံးခင်ဘူး။ ခင်ဗျား ခရီးသွားစရာရှိသေးတယ်ဗျာ။ လုပ်လေဗျာ” ဒါဒီးဒေါ့က ဝင်၍ပြောသည်။

“ခဏလေးပါဗျာ။ နဲ့နဲလေးဘဲ စောင့်ရမှာဘဲ။ ဖိနပ်တော့ စီးလိုက် ပါရ စေအုံး”

ထိုမှတဖန် ရှယ်ရွာကသည် နာဂူနေ့ဘက်သို့ စကားလှည့်သွားပြန်သည်။ သူ့ စကားသည် အစသတ်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့။ လုံးချာ လိုက်နေသည်။

“ကဲ တော်လောက်ပြီ အဖိုးကြီး။ ခင်ဗျားခရိုင်ကို သွားရအုံးမယ်။ ဟိုကနေ ရှပေါ့တန့်၊ ဝင်ကို ခေါ်လာခဲ့ရမယ်။ သူ့ကို သိသလား”

“ရှပေါ့တန့်၊ ဝင်လား၊ ဘာလို့ မသိရမှာလဲ။ သူ့ သာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လူ တိုင်းလိုလိုလဲ ကျုပ်သိပါတယ်”

“အင်း ခင်ဗျားကတော့ ခွေးပါရဂူဘဲ။ ဒါပေမယ့် အခုကျွန်တော်တို့ အဖို့ အရေးကြီးတာက ရှပေါ့တန့်၊ ဝင်ဘဲ။ နားလည်၍ မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ သူ့ကိုခေါ်ခဲ့ပါမယ်။ မင်္ဂလာ သတိသမီးကို ဘုရားရှိ ခိုးကျောင်းဝအရောက် ခေါ်ခဲ့သလို ဂရယ်မျှချို အရောက် ခေါ်ခဲ့ပါမယ်ဗျာ။ ဒါပေ မယ့် ကျုပ်စကား မဆုံးသေးဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားလဲ နာဂူနေ့လိုပဲ ဘဲဗျာ။ သူ့များစကား ပြောရင် ဝင်ဝင်ပြောချင်တာဘဲ။ နာဂူနေ့ဆိုတာတော့ ထားပါတော့ဗျာ။ တီမိုဖေး ကိုပစ်သတ်ထားတဲ့လူဆိုတော့ သူ့ရဲကောင်း ကော့ဆက်တယောက် ဖြစ်လာပြီ မဟုတ် လားဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာများ လုပ်သေးလို့လဲ။ ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် လေးစားရမှာတဲ့ လား။ ကဲ အခုခင်ဗျား ထရိုဖင်ကို ပစ်သတ်ပြပါလား။ ကျုပ်အများကြီး ချီးကျူး မိမယ်။ သေသည်အထိ ခင်ဗျားကို လေးစားသွားမယ်။ နာဂူနေ့ကမှ သူ့ရဲကောင်း အစစ်ဗျာ။ အခုဆိုရင် သိပ္ပံပညာတော့ကို သူ့လိုက်စားနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကိုလဲ အ လွတ်ကျက်နေတယ်။ သူလဲ ကျုပ်လိုဘဲဗျာ။ စွယ်စုံရ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဘဲ။ ကြက်တုန် သဲ အက်ဖြတ်တဲ့နေရာမှာဆိုရင် ထိပ်ဆုံးကဘဲ။ လှရွာကကို နဲ့နဲမှဂရုမစိုက်ဖူး။ မောင်း ထုတ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားက အဲဒီမိန်းမကို အကားအကွယ် ပေးတယ်။ သူက တီမို ဖေးကို ပစ်သတ်လိုက်သေးတယ်။ ကျည်ဆံတထောင့်ထဲနဲ့ သတ်လိုက်တာဗျ”

“တယ် စကားကြောရှည်တာကိုး။ ခင်ဗျား ဖိနှပ်စီးတာ ကြာလိုက်တာဗျာ”
ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်တိုလာသဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“စီးနေတာဘဲဗျ။ မမြင်ဘူးလား။ မှောင်ထဲ ဖိနှပ်ကြိုးတပ်ရတာ မလွယ်ဘူးဗျ”

“မြင်ရတဲ့ ဆီ ထွက်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“အို ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ နာဂူနေ့လဲ ဒီလိုဘဲဗျ။ ကျုပ်ကိုပါ သင်ပေးသေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“အစုံပေါ့ဗျာ။ စွယ်စုံဘဲဗျ။ ခုဆိုရင် ကျုပ်လဲ နိုင်ငံခြားစာ သင်နေတယ်ဗျ”

“ဘာ နိုင်ငံခြားစာလဲ။ ခင်ဗျားပြောတာ နားကိုမလည်ဘူး”

“ဒါလောက်မှ နားမလည်ရင်လဲ မေးမနေနဲ့တော့ ဒါဗီးဒေါ့” ရှယ်ရှုကာသည် စိတ်မရှည်သည့်လေသဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

“အင်း ခင်ဗျားအဖို့ နိုင်ငံခြား စကားတတ်ဖို့ လိုတာမဟုတ်ဘဲ။ စဉ်းစဉ်းစားစားလဲလုပ်ကြမ္မာပေါ့ဗျာ။ သဘာဝကျအောင်လဲလုပ်ကြမ္မာပေါ့ဗျာ”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ရမယ်။ သဘာဝကျရမယ်။ ဟုတ်လား။ အင်း ဒီစကားခင်ဗျားကပြောသေးတယ်။ ခင်ဗျားသာ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ရမာဗျ။ ခင်ဗျားသာ သူများမိန်းမအခန်းကထွက်ပြေးတော့ စဉ်းစဉ်းစားစားထွက်ပြေးရမှာဗျ။ အယ်၊ ကြိမ်တုတ်ကလဲ ဘယ်ရောက်နေပြန်ပြီ မသိပါဘူး။ ခုလေးကဘဲ လက်ထဲမှာရှိသေးတယ်။ တုတ်မပါဘဲ မထွက်ရဲဘူးဗျ။ ဆိတ်သိုးရန်က ရှိသေးတယ်။ အဲ တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ။ ဦးထုပ်ရော ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ ခုတလော သတ်များကလဲ မကောင်းတော့ပါဘူးဗျာ။ အင်္ကျီရော ဘယ်ထားမိတယ်မသိဘူး။ ဆိတ်သိုးလက်ချက်ဖြစ်မှာဘဲ။ ဟား ဆယ်ရုံပြီဗျ။ အိမ်မှာမေ့ထားခဲ့တာဘဲ”

ယာကွတ်သည် လှည်းတွင်မြင်းတပ်နေသည်။ မြင်းများကို ကျောတွင် သပ်ရင်းပါးစပ်ကလည်း တစုံတရာ ညည်းထွားနေသည်။

“ဟိုမှာ ယာကွတ်လှည်းပြင်ပြီးပြီ။ ခင်ဗျားခုထက်ထိမပြီးနိုင်သေးဘူး။ ဘယ်တော့သွားရမှာလဲ” ဒါဗီးဒေါ့က အော်လိုက်သည်။

“အင်း ဒီနေ့ကိုမကောင်းပါဘူးဗျာ။ မဟန်ပါဘူး။ ခရီးမသွားရင်ကောင်းမှာဘဲ။ နိုမိတ်သိပ်မကောင်းလှဘူးဗျ။ ဦးထုပ်ရှာရတာကြည့်ပါလား။ ဟောအခု ဆေးအိတ်ပျောက်နေပြန်ပြီ။ နိုမိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ လမ်းမှာ တခုဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ထရိုဖင်များ ဆေးအိတ်ဝါးစားလိုက်သလားမသိဘူး။ ဟော တွေ့ပြီဗျ။ အင်း ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ။ နက်ဖြန်မှသွားရင်ကောင်းမှာ။ နိုမိတ်တွေကသိမ်မဟန်လှဘူး။ ဘာတဲ့ဗျာ။ ရှင်မာသဲရဲ့ ကျမ်းစာထဲမှာ၊ မေ့နေပြန်ပါပြီ။ ဘာတဲ့။ အော် ဒီလို၊ ကျမ်းစာမှာဆိုတယ်ဗျ။ ‘ခရီးသွားခါနီး နိုမိတ်မကောင်းရင် အိမ်မှာနေရမယ်။ တလက်မမှ မရွှ့

ရဘူးတဲ့။ ကဲ ဒီတော့ ရဲဘော်ကြီး ဒါမီးဒေါ့ဘဲ ဆုံးဖြတ်ပေတော့။ ကျုပ်သွားရမလား။ မသွားရဘူးလား။ ဒါဘဲဆုံးဖြတ်”

“ခွဲဘဲသွားပေတော့ အဖိုးကြီး” ဒါမီးဒေါ့က ခပ်ပြတ်ပြတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

ရှယ်ရှကာသည် သက်ပြင်းတချက်ချကာ ကြိမ်တုတ်ဆွဲလျက်ထွက်လာသည်။ မျက်စိကမူ ဆိတ်သိုးထရိပ်ငင်ကိုကြည့်ကာ ဆုတ်ဆိုင်းဆုတ်ဆိုင်းဖြစ်နေလေသည်။

၁၇

ရှယ်ရှကာထွက်သွားလျှင် ဒါမီးဒေါ့သည် စာသင်ကျောင်းဆီသို့သွားသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့အတွက် ပြင်ဆင်မှုမီးမံစရာရှိသည်တို့ကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ရန် ကြည့်ရှုထားဘို့လိုသည်။ ကျောင်းဆရာနှင့်လည်း စကားစမြည်ပြောလိုသေးသည်။ နောက်နှစ်ကျောင်းမဖွင့်မီ ကျောင်းကိုပြင်ဆင်တန်သည်တို့ ပြင်ဆင်ရန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရဦးမည်။

သူ့ထောက်လှာပြီးနောက် လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဂရယ်မျုချိဉ် အလုပ်အများဆုံးရက်နှင့် ကြုံကြိုက်ရသည်ကို ဒါမီးဒေါ့ သတိထားမိသည်။ မြက်ရိတ်သည့်ကိစ္စကလည်းမပြတ်သေး။ ဆောင်းဂျုံများရိတ်ရန် စီစဉ်ဘို့လည်း လိုသေးသည်။ ဘာလီစပါးများလည်း မှည့်နေပြီ။ ပေါင်းပင်များလည်း ထနေကြသည်။ ယင်းတို့ကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ရဦးမည်။ ထိုနောက် ဂျုံများရိတ်သိမ်းရမည့်စခန်း ထောက်လာဘို့ ရှိတော့သည်။

ဂျုံများ မရိတ်သိမ်းမီ လုပ်စရာ အများအပြားရှိသည်။ နွားစာများကို ရနိုင်သမျှရိတ်၍ ရွာသို့ လှည်းဖြင့်တိုက်ကာ ပို့ရမည်။ ဂျုံနယ်ရန် တလင်းလည်းပြင်ရမည်။ ကုလတ်ပိုင်ကျိများကိုလည်း ရှင်းလင်းရဦးမည်။ သူ့တွင် စီမံစရာအများကြီး ရှိသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ထိုကိစ္စများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ဒါမီးဒေါ့သည် ကျောင်းအဆောက်အဦထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အဝင်ဝတွင် ဆယ်နှစ်သမီးကလေးတယောက်သည် သူ့ကို လမ်းဖယ်ပေးသည်။

“ကျောင်းသူလေးလားဟဲ့” ဒါမီးဒေါ့က သာယာညှင်းပျောင်း မေးသည်။
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်” ကလေးမက သူ့ကို ရဲတင်းစွာ မော်ကြည့်ကာ မြေသည်။

“ကျောင်းဆရာကြီး ဘယ်မှာနေသလဲ”
“သူ့ အခု အိမ်မှာမရှိဘူးရှင်။ သူ့ မိန်းမနဲ့အတူ မြစ်ဟိုဘက်ကိုသွားပြီး မုန်လာထုပ်တွေ ရေလောင်းနေတယ်”
“အိုး၊ ဖြစ်ရလေကွယ်။ ကျောင်းမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”
“ကျွန်မတို့ဆရာမ လှဒမီလာ ရှိပါတယ်”
“သူ ဘာလုပ်နေသလဲ”

ကလေးမက ပြုံးသည်။

“စာနောက်ကျတဲ့ ကလေးတွေ သင်ပေးနေတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ဆရာမက ညနေစာစားပြီးတိုင်း သူတို့ကို သင်ပေးတယ်”

“သူတို့ကို စာလိုက်ခိုင်းအောင်လား”

ကလေးမကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း၊ ဒီလိုမှပေါ့” ဒါမီးဒေ့သည် ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကျောင်းခန်းကား အလင်းရောင် မရှိလှ။

အခန်းအစွန့်တဖက်ဆီမှ ကလေးများ၏စာအံသံကို ကြားရသည်။ နောက်ဆုံးအခန်းတွင် ကလေးတစ်ဦးနှင့် ဆရာမကလေးတယောက်ကို တွေ့ရသည်။ အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ ကိုယ်လုံး သေးသေးသွယ်သွယ်၊ ဆံပင်တိုတိုနှင့် မိန်းကလေးတယောက်သည် ကလေးများကို စာသင်ပေးနေသည်။ ဆရာမနှင့် မတူလှ။ အပျိုပေါက်မကလေးသာ ဖြစ်သည်။

ဒါမီးဒေ့သည် ငယ်စဉ်ကကျောင်းသားဘဝကို ပြန်၍သတိရလာသည်။ ထိုနောက် တံခါးကို အသာအယာဖွင့်ကာ ချောင်းသံပေးရင်း အထဲသို့ ခေါင်းပြုံ ကြည့်သည်။ “ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ရမလား”

“ဝင်ခဲ့ပါရှင်” ဆရာမလေး၏အသံကို ကြားရသည်။

ဝင်လာသူကိုကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိသွားကာ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖျန်းသွားသည်။

• “ဝင်ခဲ့ပါလားရှင်”

ဒါမီးဒေ့က ကြောင်တက်တက်နှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ။ အခုလို နေ့ခင်းရှက်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခဏကလေးစကားပြောစရာ ရှိလို့ပါဘဲ။ ကျောင်းပြင်ဘို့ ကိစ္စပါ။ ဒီအခန်းကိုကြည့်မလို့ပါဘဲ။ ကျွန်တော် စောင့်နိုင်ပါတယ် ဆရာမ။ သင်စရာရှိတာသာ ဆက်သင်ပါ”

ကလေးများအားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့ ကိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဒါမီးဒေ့သည် ဆရာမကလေးကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ ခေါင်းလဲဘင်ကား အတေးတမျိုး ဝင်လာသည်။ ယခုအခါ တွင် သူသည် လူချမ်းသာ ကျောင်းကော်မိတီလူကြီးတယောက်နှင့် တူနေပြီ။ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် ဝင်၍လာသော ကျောင်းကော်မိတီရွှေ့ဆရာမကလေးသည် ကြောက်လန့်ကာ မျက်နှာများပင် နီမြန်းလာသည်နှင့် တူနေသည်။ ‘ငါ့နှယ်နော် ဒီအချိန်မှ ဘာလို့ လာမိတယ် မသိပါဘူး ဟု သူ့ ကိုယ်သူလည်း အပြစ်တင်မိသည်။

ဆရာမကလေးသည် သူ့ ထံသို့ လျှောက်လာသည်။

“ရဲဘော်ကြီး ဒါမီးဒေ့ ထိုင်ပါအုံးလား။ ခုလေးမှာဘဲ စာသင်လို့ ပြီးတော့ မှာပါ။ အိုင်ဗင်ကို အဝေါ် လှုတ်လိုက်ရမလား”

“အိုင်ဗင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မတို့ ကျောင်းဆရာကြီး အိုင်ဗင်ရှယ်ပင်ပါ။ သူ့ကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်။ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ခလ။ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်။ ခင်ဗျား စာသင်နေတုန်း ဒီမှာထိုင်စောင့်နေနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စောင့်နေနိုင်ပါတယ်။ ထိုင်ပါအုံးလေ”

ဆရာမကလေးသည် ဒါဗီးဒေါ့၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ ပြောနေရသော်လည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ နားရွက်များပင် နှိမ့်နိုးလာသည်။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်ရသည့်အခါ ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကြောင့် မိန်းကလေးတယောက် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ကာ ရှက်ကြောက်နေရသည်မှာ ဆိုးလှသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့နှင့် ဆရာမကလေးညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ စာသင်သည်ကို နားထောင်နေမိသည်။

“မေမေ ထမင်းချက်နေသည်၊ ငေးပြီးကြပြီလား။ နောက်ဆုံးမှာ ပုဒ်ကြီးထဲ ရမယ်၊ ဟုတ်လား။ နေအုံး၊ ဆရာမ တခေါက်ပြန်ဖတ်ပြမယ်”

ကလေးများသည် ဆရာမကလေး ချပေးသည့်စာကို ငေးပြီးလျှင် ဒါဗီးဒေါ့ဘက်သို့လှည့်ကာ ကြည့်ကြသည်။ ဒါဗီးဒေါ့က နှုတ်ခမ်းမှူး တချက်သပ်ကာ ကလေးများကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကလေးများကလည်း ပြန်၍ပြုံးပြကြသည်။ ဆရာမကလေးသည် ဆက်၍စာသင်နေသည်။

ကျောင်းခန်းသည် ဖုန်နံ့သင်းနေသည်။ အနည်းငယ်ပူသည်။ အရိပ် အာဝါသ မရှိ။

ကြမ်းတော့လဲ ပေါက်နေတယ်။ ပြင်ရအုံးမယ်။ ပြုတင်းတော့တော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆောင်းတွင်းဆိုရင် လေဝင်နိုင်တယ်။ အသစ်တပ်ပေးရမယ်။ မှန်လဲ ရှာရအုံးမယ်။ ဒီဂိုဒေါင်ထဲမှာ မှန်မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်။ ကလေးတွေနဲ့ ဆိုတော့ မှန်တွေ ဧကဧကကဲ့မှာဘဲ။ ဆေးအဖြူလဲ သုတ်ပေးမှ ကောင်းမယ်။ လက်သမားတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရမှာဘဲ။ ယိုက်ဆံဘယ်က ရမလဲ။ တနည်းနည်းနဲ့ ရှာရမှာဘဲ။ နွားအိုကြီးတစ်ကောင်ရောင်းလိုက်ရင်တော့ ကျောင်းပြင်ဘို့ ရကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ခရိုင်ကော်မတီနဲ့ စကား များရလိမ့်မယ်။ သူတို့ကို အသိမပေးဘဲ ခရောင်းရင်တော့ ဆူကြပူကြမှာဘဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ဆူချင်ဆူပေါ့။ နက်စတာရင်ကိုကတော့ ဒီဘက်က ထောက်ခံမှာဘဲ။

ဒါဗီးဒေါ့သည် တကိုယ်တည်း စိတ်ကူးယဉ်နေပြီးလျှင် မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ကာ ‘ကျောင်းပြင်ရန် သစ်သား၊ သံ၊ မှန်၊ ဆေးဖြူ ရှာရမည်’ ဟု ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုဧကတွင် စက္ကူလုံးတလုံး သူ့နဖူးတည့်တည့်သို့ လာ၍မှန်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကလေးငယ်တယောက် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဆုပ်ကာ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုနောက် ကျန်ကလေးများ အားလုံး တခစ်ခစ် ရယ်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဆရာမ၏ အသံမာမာကို ကြားရသည်။

အဖြေကား တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် နဖူးတွင် ကပ်နေသည့် စက္ကူလုံးကိုယူကာ ပြုံးရယ်ရင်း ကလေးများကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ရေးလို့ ပြုံးပြီလား။ ကဲ နောက်တကြောင်းရေးအုံး”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ကလေးများဆီသို့သာ ကြည့်နေသည်။ အားလုံး ခေါင်းငုံ့နေကြသည်။ ထိုခဏတွင် ခေါင်းတလုံးထောင်လာကာ လည်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်သည်။ ထိုမျက်နှာကို ဒါဗီးဒေါ့ ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် မိုးဦးကျက စပေါင်းလယ်ယာသို့ အသွား လမ်းတွင် တွေ့ခဲ့ဘူးသော ဖီဒေါ့ကာသည် ဆရာမ လဒဗိလာ၏ တပည့်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖီဒေါ့ကာသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် ဖီဒေါ့ကာ၏ မျက်နှာကို မှတ်မိလာသည်။ ထိုကြောင့် မှတ်စုစာအုပ်ထဲက စာရွက်တရွက်ကို ဆုတ်ကာ ပါးစပ်ထဲသည့်၍ ဝါးလိုက်သည်။ ထိုနောက် အလစ်တွင် ဖီဒေါ့ကာကို ပစ်လိုက်သည်။ ဖီဒေါ့ကာသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေရာမှ သူ့ ဆီသို့ စက္ကူလုံးတခုပြေးလာသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ ခေါင်းငုံ့၍ ရှောင်လိုက်သည်။ သူ့ ခေါင်းသည် စာပွဲနှင့် ဆောင့်မိသဖြင့် ဖီဒေါ့ကာသည် နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်နေလေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့က သဘောကျသွားကာ လက်ဝါးအုပ်၍ ရယ်ရင်း မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီးလျှင် ပြင်ဘက်ဆီသို့ မျက်နှာထားခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

မိမိ အပြုအမူအညံ့ ကလေးဆံနေသည်ဟု ဒါဗီးဒေါ့ ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမဆီသို့လှမ်း၍ အကဲခပ်လိုက်သည်။ ဆရာမသည်လည်း သူ့ အပြုအမူကို ရယ်ချင်သောကြောင့် မျက်နှာလွဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘စာသင်နေတာကို ငါ နှောင့်ရှက်သလိုဖြစ်နေပြီ။ သွားမုကောင်းမယ် ထင်တယ်’ ဟု ဒါဗီးဒေါ့ စဉ်းစားမိသည်။ ထိုခဏတွင် ဖီဒေါ့ကာဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖီဒေါ့ကာသည် ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားနှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ ပါးစပ်၌ အရင်က ကျိုးနေသော သွားနေရာတွင် သွားသစ်တချောင်း ပေါက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုအခါ ဒါဗီးဒေါ့က ဆရာမအလစ်တွင် သူ့ ပါးစပ်ကို ဖြေကာ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည့် သွားနေရာကို လက်ညှိုးဆိုးပြ လိုက်သည်။ ဖီဒေါ့ကာသည် ထိုအဖြစ်ကို မြင်ရသည့်အခါ သဘောကျသွားပြီးလျှင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးလာသည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် ဦးလေးထက် ကျွန်တော် သာသွားပြီ။ ဦးလေး သွားတွေ မပေါက်လှာသေးဘူး။ ကျွန်တော် သွားတွေ ပေါက်လာပြီ’ ဟု ဆိုလိုသော အပြုံးကို တွေ့ရသည်။

ထိုနောက် ဖီဒေါ့ကာသည် စာပွဲကို လက်ဖြင့်တချက်ခေါက်ကာ ဒါဗီးဒေါ့အား တစုံတခုကိုပြသည်။ သူ့ အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်ကာ ချက်ချင်းပြန်၍ သွင်းလိုက်သည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဒါဗီးဒေါ့သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဖိဒေါ့က၏ လက်ထဲတွင် တွေ့ရသည့် ပစ္စည်း မှာ လက်ပစ်ဗုံးတခု ဖြစ်လေသည်။

‘ပစ္စည်းဘယ်ကရသလဲ။ စနက်တံထိုးပြီးဆိုရင် မခက်ပါလား။ ကောင်ကလေး က လက်အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ စာပွဲပုဒ်ထုလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်တော့မှာဘဲ’

သူ့နဖူးတွင် ချွေးများ စို့တက်လာသည်။ တခုခုလုပ်မှဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိ သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်လဲ။ လက်ပစ်ဗုံးကို ဖိဒေါ့ကလက်က အတင်း လုယူရမည် လား။ လုယူလျှင် မတော်တဆ လွတ်ကျ၍ ပေါက်ကွဲသွားနိုင်သည်။ သူ့နဖူးမှ ချွေး တို့သည် မျက်နှာသို့ စီးကျလာသည်။ လည်ပင်းတင်လည်း ချွေးရွဲနေပြီ။ ချွေးသုတ်ရန် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါကို စမ်းသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့အိတ်ထဲ၌ ဓားမြှောင်တ လက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဓားမြှောင်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက သူငယ်ချင်းတယောက်က သူ့အား အမှတ်တရပေးသည့်လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။ ဓား မြှောင်ကား ဟောင်းနေပြီ။ သို့သော် ယင်းတွင် ဝက်အူလှည့်ကလေးများ ပါသည်။ ဖော့ဆို ဖောက်တံလည်း ပါသည်။ ဖိဒေါ့က သဘောကျ နှစ်သက်လောက်ရှိဟု သူ တွေးမိသည်။ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ အမြီးပြန် ခေါင်းပြန် ကြည့်နေခိုက် ဖိဒေါ့က သည်လည်း ဒါဗီးဒေါ့ကို အာရုံစိုက်နေသည်။ ထိုအခါ ဒါဗီးဒေါ့သည် မှတ်ရ စာအုပ် ကို ထုတ်ကာ အထဲမှ စာရွက်တရွက်ကို ဆုတ်၍ ဓားမြှောင်တွင် ပါသော ကတ်ကျေး ငယ်ကလေးဖြင့် ကိုက်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဖိဒေါ့ကသည် ပို၍ လှုပ်လှုပ်ရွံရွံ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာမ၏ သင်ခန်းစာလည်း ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် ဖိဒေါ့ကထံသို့သွားကာ “ဓားမြှောင်ကလေးမြင်တယ် မဟုတ်လားဟေ့” ဟု တိုးတိုး မေးသည်။

ဖိဒေါ့ကသည် တံတွေးကို မျိုချကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လဲမလားဟေ့” ဒါဗီးဒေါ့က တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“ဘာနဲ့ လဲရမှာလဲ”

“ဦးလေး ဓားမြှောင်နဲ့ မင်းအိတ်ထဲက သံလုံးနဲ့ပေါ့ကွ”

ဖိဒေါ့ကက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် ဓား မြှောင်ကိုထုတ်ကာ ဖိဒေါ့က၏ လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်ပစ်ဗုံးကိုတောင်း ယူလိုက်သည်။ လက်ပစ်ဗုံးတွင် စနက်တံမပါ။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာများ တိုင်ပင်နေကြသလဲ” ဆရာမကလေးက အနားမှ ဖြတ်လျှောက်စဉ် မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဖောင်းဆွေဟောင်းတွေပါ။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီခင်ဗျ။ ဒါဗီးဒေါ့က ဆရာမကလေးကို လေအေးကလေးဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်မ သင်ကြားနေတုန်း ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်” ဆရာမကလေး၏ မျက်နှာသည် နီမြန်းလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ဒါဗီးဒေါ့ကမူ ဆရာမကလေး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို သတိမထားမိ။ သူ့ပြောချင်သည့် စကားတို့ကိုသာ မှာကြားရန် စိတ်စောနေသည်။ “ရဲဘော် ရှယ်ပင်ကို ပြောပြပါခင်ဗျား။ ဒီနေ့ ညနေ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးမှာ ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့ပါလို့ ပြီးတော့လဲ ကျောင်းကိုပြင်ဆင်ဘို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမယ်ဆိုတာလဲ စဉ်းစားခွဲပါလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ ကျွန်မ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။ ကျွန်မတို့ဆီ နောက်တခေါက် လာကြည့်လှည့်ပါအုံးလား”

“အချိန်ရှိရင်တော့ လာချင်တာပေါ့ခင်ဗျား။ ဒါထက် ဆရာမဘယ်မှာ နေပါသလဲ”

“အဖွားကြီး ဂက်ဗရီလော့ဗနာအိမ်မှာ နေပါတယ်။ ရှင် သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ခင်ဗျား။ ခင်ဗျားတို့အိမ်ထောင် တော်တော် ကြီးမားဘဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေနဲ့ ကျွန်မ မောင်လေးနှစ်ယောက်က နို့ဗိုချာကတ်မှာ နေပါတယ်။ ဘာလို့လဲရှင်”

“အိုလေဗျား။ ခင်ဗျားအကြောင်း သိထားရအောင်လို့ပေါ့။ နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျောင်းဝတိုင်ကား ဖိဒေါ့ကာသည် သူငယ်ချင်းများအလယ်၌ ဓားမြှောင်တချောင်းကိုကိုင်ကာ ဝင်ကြားနေလေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် ဖိဒေါ့ကာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် “ဦးလေးကိုပေးတဲ့ သံလုံးကလေး ဘယ်နားကတွေ့သလဲ ဖိဒေါ့ကာ။ နေရာ အသေအချာ မှတ်မိမှာပေါ့”

“ဦးလေးကို လိုက်ပြရမလား”

“အေးကွယ်၊ ဦးလေး သိချင်လို့ပါ”

“လာလေ ဦးလေး။ လိုက်ခဲပေါ့။ ကျွန်တော်ပြမယ်။ ခုလိုက်ခဲမှ ဖြစ်မှာ။ နောင်ဆိုရင် အချိန်မရှိဘူး”

ဖိဒေါ့ကာသည် ဒါဗီးဒေါ့၏ လက်ညှိုးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ စုပေါင်းလယ်ယာဥက္ကဋ္ဌကြီးကို လက်တွဲခေါ်ရသဖြင့် ဖိဒေါ့ကာသည် သွေးကြွနေဟန်တူသည်။ လမ်းမတလျှောက် ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ကာ ဝဲယာကို အခါခါကြည့်ရသည်မှာ အမောပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြည်ညှင်းစွာ လျှောက်သွားကြသည်။ လမ်းတွင်လည်း စကားစမြည် ပြောသွားကြသည်။

“ဦးလေး ပြန်ပြီး လဲချင်သေးသလား” ဖိဒေါ့ကာသည် ရှေ့နားသို့ပြေးသွားကာ ဒါဗီးဒေါ့၏မျက်လုံးကို လည်ပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဘာလို့ ပြန်လဲရတော့မှာလဲကွ။ မလဲချင်တော့ပါဘူး”

“ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ဖိဒေါ့ကာသည် ဒါဗီးဒေါ့ကို မေးပြန်သည်။ “ဦးလေး ဓားမြှောင်ကို နှမြောနေသလား”

“နဲ့နဲ့လေးမှ မနှမြောပါဘူးကွာ”

ဖိဒေါ့ကာသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ မတင်မကျ ဖြစ်နေသေးဟန် တူသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ဘက်က နာသည်ဟု ထင်နေသည်။ “ကျွန်တော် လောက်လေးခွကိုပါ ထပ်ပြီးပေးရအုံးမလား ဦးလေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။ ဦးလေးမလိုချင်ပါဘူး။ မင်းလောက်လေးခွ မင်းဘဲ သိမ်းထားပေါ့။ ဒို့နှစ်ယောက် အကျေအနပ် လဲကြတာဘဲကွာ”

“သယ်လို အကျေအနပ်လဲ ဦးလေးရဲ့”

“တန်းတူညီတူ ပြောတာကွ”

သို့ရာတွင် ဖိဒေါ့ကာကား နားမလည်နိုင်အောင်ပင် ရှိနေသေးသည်။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည့် ဓားမြှောင်ကလေးကို ဘာမျှ အဖိုးမတန်သည့် သံလုံးနှင့်လဲရသည်မှာ မတန်ဟု လူ ထင်နေသည်။ “လောက်လေးခွမလိုချင်ရင် ကျွန်တော် ကစားစရာ တွေယူမလား။ အသစ်တွေပါ ဦးလေးရ”

“မလိုချင်ပါဘူးကွ။ ဦးလေးက ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဖိဒေါ့ကာရယ်။ မင်းဘာများ စိတ်ပူနေသလဲ။ ဓားမြှောင်က မင်းပစ္စည်းပေါ့ကွ။ မင်းပိုင်နေပြီဘဲ”

ဖိဒေါ့ကာသည် ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ခဏကြာလျှင် နောက်ထပ် မေးခွန်းတခု ထပ်၍ မေးပြန်သည်။ “ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့သံလုံးက ဘယ်ကပစ္စည်းလဲ ဦးလေး။ ဂျုံလှေ့ စက်ကလား”

“မင်း ဘယ်ကတွေ့သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အခုသွားမယ့် ကျီထဲကပေါ့ ဦးလေးရ။ အဲဒီ ကျီထဲမှာ ဂျုံလှေ့ စက်တခုရှိတယ်။ စက်အောက်က ကျွန်တော်ရခဲ့တာခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ တူတူပုန်းတမ်း ကစားရင်းတွေ့တာဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဂျုံလှေ့ စက်က ပစ္စည်းဖြစ်မှာပေါ့ကွ။ အဲဒီနားမှာ သံချောင်းကလေး တချောင်းမတွေ့ဘူးလား”

“ဟင်အင်၊ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး”

“မတွေ့တာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ တွေ့ရင်ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာဘဲ” ဟု ဒါဗီးဒေါ့ စဉ်းစားမိသည်။

“စက်ကပစ္စည်းမို့ ဦးလေး သိပ်လိုချင်တာဘဲ ဟုတ်လား” ဖိဒေါ့ကာက စူးစမ်းနေပြန်သည်။

“အေးပေါ့ကွ”

“ဦးလေးတို့ စုပေါင်းလယ်ယာအတွက် အသုံးတဲ့မှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွ”

“ဒီလိုဖြင့်လဲ ဦးလေး ဓားမြောင်နဲ့ လဲထိုက်တာပေါ့။ ဦးလေးအဖို့ နှမြောစရာ မရှိပါဘူးနော်။ နောက်ထပ် ဓားမြောင်တလက် ဝယ်နိုင်သေးတာဘဲ”

ယခုအခါတွင်မူ ဖိဒေါက်က၏ မျက်နှာသည် ရှင်လန်းလာသည်။

သူတို့သည် ဆက်လက်လျှောက်လာကြသည်။ ဖိဒေါက်က ဘယ်အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်မည်ကို သူမသိ။ သို့ရာတွင် တိမ့်ပေး၏အပေပိုင်သော အိမ်များဆီသို့ ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ ဒါဗီးဒေါ့၏ ခေါင်းထဲ၌ အတွေးတခု ဝင်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် တဲယေတခုဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ “မင်း ရလာတာ အဲဒီတဲက မဟုတ်လားကွဲ့”ဟု ဖိဒေါက်ကအား မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး သိပ်အမှန်းတော်တာဘဲ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်ပြီဆို မလိုတော့ပါဘူးနော်။ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ်ခင်ဗျ”

“ကျေးဇူးပါဘဲကွာ။ ကြုံတဲ့အခါ ဝင်လာခဲ့ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး။ တနေ့နေ့ လာခဲ့ပါမယ်”

ထိုနောက် ဖိဒေါက်ကသည် အပေါင်းအသင်းများကို လေချွန်၍ ခေါ်ကာ သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးလေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင်ကား ယာကွတ်နှင့် စာရင်းကိုင်ကြီးတို့ နှစ်ယောက် ကျားကစား နေကြသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှ စာရွက်တရွက်ကိုဆုတ်ကာ အောက်ပါအတိုင်းရေးသည်။ ‘စတို မန် နေဂျာ ယာကွတ်၊ ကျောင်းဆရာမ လုဒီဗီလာကို အောက်ပါပစ္စည်းများ ပေးပါ။ ဂျုံကြမ်း ၃၂ ကီလို၊ ဂျုံနု ၈ ကီလို၊ ငှက်ဆီ ၅ ကီလို။ အားလုံး ကျွန်တော် စာရင်းတွင် မှတ်ထားပြီး ကျသင့်ငွေတောင်းပါ’ လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် ခေတ္တတော့စဉ် စဉ်းစားကာ ယာကွတ်အား မေးမြန်းလေသည်။ “ကျောင်းဆရာမကလေး လုဒီဗီလာ ဘယ်လိုများ စားသောက်နေသလဲဗျ”

“နေ့လုပ် နေ့စားပါဘဲခင်ဗျာ” ယာကွတ်က ကျား တကောင်ကို ရွှေ့ရင်း ဖြေသည်။

“ခုဘဲ ကျောင်းကိုရောက်ခဲ့တယ်ဗျ။ ပြင်ဆင်၍ လိုတာကလေးတွေ သွားကြည့်တာပါ။ ဆရာမကလေးတွေခဲ့တယ်။ ဟယ် ပိန်ပါလားဗျ။ နေ့နေ့ရင်း သစ်ရွက်ရော်လိုဘဲ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မစားရဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဟောဒီ စာရင်းမှာ ရေးခဲ့တာတွေ ပေးလိုက်ဗျာ။ နက်မြန်ကျတော့ သွားကြည့်အုံးမယ်။ ကြားရဲ့လား”

ဒါဗီးဒေါ့သည် စာရွက်ကို စာပွဲပေါ်ချထားခဲ့ပြီးနောက် ပန်းဘဲဆရာ ရှုလီထံသို့ သွားလေသည်။

သူ ထွက်သွားလျှင် ယာကွတ်သည် စာရွက်ကို ကောက်ဖတ်ကာ မြည့်တွန်းနေသည်။ “အင်း၊ ဟုတ်လဲဟုတ်ပါဗျာ။ ပထမတုန်းက လှူကာ။ နောက် ဗာယာ။ အခု ကျောင်းဆရာမကလေးဆီ အာရုံပြောင်းသွားပြန်ပြီဗျ။ သူ ဟာမတွေ့ကို စုပေါင်း လယ်ယာက

ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွေးမွေး ပြုစုနေတော့တာတဲ့။ ကြာရင် ကျုပ်တို့ဟာတွေ ပြောင် မှာဘဲ”

“ဗာယာကိုတော့ ဘာမှမပေးကမ်းဘူးဗျ။ အခု ဆရာမကလေးကို ပေးတာလဲ သူ့အိတ်ထဲက ပေးတာဘဲ” စာရင်းကိုင်က ယာကွတ်၏ စကားကို ကန့်ကွက်လိုက် သည်။

သို့ရာတွင် ယာကွတ်ကား မထေမဲ့မြင် ပြုံးနေသည်။ “ဗာယာကိုတော့ ပိုက်ဆံ ပေးမှာပေါ့ဗျ။ အခု ဆရာမကလေးကျတော့ စုပေါင်းလယ်ယာက ပေးရမှာဘဲဗျ။ အိုး၊ လူရှကာဆိုကို ကျုပ်သွားပြီး ပို့ရတာကို မနဲ့ဘူး။ ခင်ဗျား အံ့လောက် သွားမယ်”

လူရှကာအား ထုတ်ပေးသည့် ပစ္စည်း များမှာ မျှမျှ တတ ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စာရင်းကိုင်ကြီးသို့ကား ယာကွတ်က တမျိုးလှည့်၍ ပြောသည်။ “လူရှကာလိုချင်တာမှန်သမျှ ပေးရမယ်လို့ ဒါဒါဒါက အမိန့်ပေးထားတာဗျ။ ခင်ဗျား ဖြစ်ဖြစ်၊ စာရင်းကိုင်ဖြစ်ဖြစ် ဒီအကြောင်းကို တစုနားတစုပြောရဲ ပြောကြည့်စမ်း။ ခင် ဗျားတို့ ဆိုက်ပေးရုံယားပို့မယ်လို့ ကျုပ်ကို ကြိမ်းထားတာဗျ။ ဒီတော့ တိတ်တိတ် သာနေ ကိုယ့်လူ။ သူ ရေးထားခဲ့တာတွေသာထုတ်ပြီး ပေးလိုက်ပေတော့။ ချိန်တွယ် မနေနဲ့ဗျာ။ ခေါင်းဆောင်ကို ကျုပ်တို့ ဘာမှ စောဒကတက်စရာမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ယာကွတ်သည် အခွင့်ကောင်းယူကာ ဒါဒါဒါ၏ နှာမည်ကို ဖျက်နေသည်။ သူတို့သည် အချိန်ရှိသမျှ ဒါဒါဒါ၊ နာဂူနေ့၊ ရတ်ဇမေ့ဒုနေ့တို့၏မကောင်းသတင်း ကို ထိုးထိုးဖြန့်နေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဒါဒါဒါနှင့် ရှာလီတို့ကား အလုပ်များနေသည်။ ကျီထံတွင် အလင်းရောင်ဝင်နိုင်ရန် ဒါဒါဒါက အမိုးပေါ်သို့တက်၍ သက်ငယ်နှစ်ပြစ်လောက် ကို ဆွဲချလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ အမိုးကြီး။ မြင်ရတယ် မဟုတ်လား”

“အမိုးကိုတော့ မဖျက်ပါနဲ့ဗျာ။ မြင်ရပါတယ်”

“ဘယ်က စ ရှာမလဲ ရှာလီ”

“နံရံကဘဲ စ ကြည့်ကြတာပေါ့”

ရှာလီသည် သံချောင်းတချောင်းဖြင့် မြေကြီးကို ထိုးဆွနေသည်။ တနေရာတွင် ချွင်ကနဲ အသံတချကြားလိုက်ရသည်။

“ဟောဒီမှာ သိုက်တော့တွေ့ပြီဗျ။”

“နေ၊ နေ ရှာလီ။ ကျွန်တော် တူးမယ်။ ခင်ဗျားက အမိုးကြီး။ မမြစ် ဖူး”

တမိတာခန့်တူးလျှင် အမဲဆီသုတ်ထားသော ရှက်ဖျင်စနှင့် ထုပ်ထားသည့် အ ထုပ်တခုကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထုပ်ကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကာ ဖြည့်ကြည့်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ကိုင်ပင် ရဲရဲ မဒူရဲကြ။

“အင်း၊ ဒီကောင်တွေကတော့ ဆိုဗီယက် အစိုးရကို တကယ် အံ့တုမယ့် အကောင်တွေဘဲ” ရှာလီက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း၊ သေနတ်ကိုတော့ တကယ်ချစ်တဲ့လူတွေဘဲဗျ။ သံချေးတစ်စက်မှမတက် ဖူး။ နေအုံး ရှာလီ။ ကျွန်တော်ထပ်ပြီး တူးကြည့်ချင်သေးတယ်။ ဘာများထပ်ပြီး တွေ့အုံးမယ် မသိဘူး”

နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ကျည်ဆံများနှင့်အတူ ရိုင်ဖယ်တလက်၊ လက်ပစ်ဗုံး၊ ရှစ်လုံးတို့ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နေဝင်သည့်တိုင် ပန်းဘဲဖြည့် စက်သေနတ်တလက်ကို ဖြုတ်နေကြသည်။ ပြီးလျှင် တခုချင်း ဆီထည့်ပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂရယ်မျချီ တရွာလုံးကို အမှောင်ထုက ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် စက်သေနတ်ပစ်သံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“မဆိုးဘူးဗျ။ အကောင်းသားဘဲ” ဒါဗီးဒေါ့က အားရ နှစ်သက်စွာ ဆိုသည်။

“ခုနေ ယာကွတ်အိမ်သွားရရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သံချောင်းတခုနဲ့ သူ့ခြံထဲ ထိုးရှာရရင်မကောင်းဘူးလား။ ဒီကောင်ကို ပါစားပေးထားတာ တော်လောက် ပြီဗျ” ရှာလီက အဆိုပြုသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ဘယ်သူ့ အမိန့်နဲ့ ရှာမလဲ။ တရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဗျ။ အဖိုးကြီးရူးနေပြီလား”

“တိမ့်ဖေးအိမ်က စက်သေနတ်တွေရင် ယာကွတ်အိမ်က အမြောက်တွေမှာဘဲ ဗျ။ ကျုပ် မရှူးဘူး။ ခင်ဗျားသာ ရူးတာ။ အေးလေ။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ ယာကွတ်က သူ့ သေနတ်ဖော်ပြီး ခင်ဗျားအိမ်ကို ပစ်မှာဘဲ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ အဖိုးကြီး၏ လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရှာလီသည် အဖက်မခံဘဲ တံတွေးတခုချက် ထွေးကာ ကျိန်ဆံ ရေရွတ်လျက် ထွက်သွားလေသည်။

၁၈

ရှယ်ရှူကာအဖို့ ယခုဘလော ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ထင်ကနဲဖြစ်စရာများ ကြုံကြိုက်ရသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ ယခုလည်း အတိတ်နိမိတ် များမှာ မကောင်းလှ။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဒါဗီးဒေါ့က ခရိုင်သို့သွားရန် စေလွှတ်သည်မှာ သူ့ အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်တခု ထပ်၍ ကျချင်၍များလားဟု သံသယဖြစ်လာသည်။

ရုံးမှထွက်လာပြီးနောက် နှစ်အိမ်ကျော်ခန့်အထောက်တွင် ရှယ်ရှူကာသည် ထို သို့ စဉ်းစားမိသဖြင့် မြင်းဇက်ကို တန်ကာ တွေဝေနေသည်။ နောက်ကြောင်းကို ပြန်၍ တေးကြည့်လျှင် ရင်မအေးစရာသာ ရှိခဲ့သည်။ မိုးမလင်းမီကပင် ဆိတ်သိုး၏အတွေ့ကို ခံရမလို့ဖြစ်ခဲ့သည်။ တညလုံးလည်း အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ခဲ့ရ။ သေကိန်းဆိုင်ကို လှမ်းပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည့်ထက်ဆိုးသည့်နိမိတ် မရှိနိုင်တော့ပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် ဒါဗီးဒေါ့ ခိုင်းတိုင်း မလုပ်နိုင်။

သို့သော် ဒါဗီးဒေါ့၏ ကြင်နာသော မျက်လုံးများကို တဖန် မြင်ယောင် လာပြန်သည်။ ညက အိပ်မက်လည်း မကောင်း။ သို့ဖြစ်ရာ ခရိုင်သို့ တိုက်ရိုက် မသွားသေးဘဲ စုပေါင်းလယ်ယာ ပထမအဖွဲ့၏စခန်းရှိရာသို့သွား၍ တနေ့ခရိုင်သော် ကောင်းလေမည်လားဟု အတွေးစင်လာသည်။ အကယ်၍ ယနေ့ခရီးဆက်ခဲ့သော် လမ်းတွင် ဘေးအန္တရာယ် တခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရလျှင် ဒုက္ခမရောက်ပါလား။ နိမိတ်များကလည်း ဆိုးလှသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ဒါဗီးဒေါ့က ဘယ်သို့ပြောလေမည်နည်း။ “မဟုတ်တာဗျာ။ အမိုးကြီးကလဲ ဘာမှဖြစ်စရာမရှိပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ချအံ့ အိမ်က အမယ်ကြီးကို ကျွန်တော် ပြောပေးပါ့မယ်။ သွားမှာသာ သွားပါ” ဟု ဒါဗီးဒေါ့က ပြောပေလိမ့်မည်။

ဤသို့စဉ်းစားမိသည့် တခဏ၌ ရှယ်ရှူကာသည် မြင်းဇက်ကို ပြန်ကိုင်ကာ ခရီးဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။ ‘အို ဒီအိတ်နိမိတ်တွေ အလကားပါ။ တစုတစုဖြစ်ရင် ဒါဗီးဒေါ့ တာဝန်ယူလိမ့်မယ်။ ဒါဗီးဒေါ့ဟာ ငါ့အပေါ် ကောင်းခဲ့တယ်။ သူ စိတ်ဆိုးတာတော့ မခံနိုင်ဘူး’

ရွာထဲကိုဖြတ်၍လာစဉ် အိမ်ရှင်မတို့ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ကြသည့် အနံ့တို့သည် သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာကြပြန်သည်။ အင်တစ် အိမ်နားသို့ရောက်သည်တွင် ပေါင်မုန့်ဖုတ်သည့် အနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့သည် သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝင်လာပြန်သည်။ တဆက်တည်းပင် ငေါ်ဖိထုပ်ဆွတ်ပြုတ်နံ့ကို ရလာပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်မူ ညက ထမင်းမစားဘဲ အိပ်ပျော်သွားသည်ကို သတိရလာကာ ဝမ်းထဲက ဆာလောင်သည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းကို အိမ်ဘက်ဆီသို့ ဦးလှည့်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင် တခုခုဝင်စားမှ ဖြစ်မည်။ သူ့ အိမ်ကို အဝေးမှ လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်သည့်အခါ မီးခိုးရိပ်ကို မမြင်ရ။ အဖွားကြီး ချက်ပြုတ်ပြီးစီးနေပြီဟု ထင်သည်။ ‘အင်း ဒီမိန်းမ ငါ့နဲ့ရတာ သိပ်ကံကောင်းတာဘဲ။ ဘာမှ အပူအပင် မရှိဘူး။ မင်းသမီးကလေးလို နေရတာဘဲ’

ရှယ်ရှူကာ၏စိတ်သည် ကလေးစိတ်လိုပင် အပြောင်းအလဲ မြန်သည်။ စိတ်တိုနေရာမှ ချက်ချင်းပင် စိတ်ကောင်းဝင်၍လာတတ်သည်။

‘အင်း၊ ခုတော့ ဒုက္ခငြိမ်းတော့မှာပေါ့။ မနှစ်က ဆောင်းတုန်းက နွားကလေးကိုသတ်ပြီး အမဲပေါ်လိုက်တာကိုး’ သို့မဟုတ်လျှင် သည်နွားတကောင်နှင့် ဒုက္ခများလှ

သည်။ နွားကလေးသာရှိခဲ့လျှင် ယခုအခါ နွားမကြီးဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို အစာကျွေးရ ကျောင်းရနှင့် ဒုက္ခများနေဦးမည်။ တင်းကုပ်ကိုလည်း ရှင်းရလင်းရဦးမည်။ ဝက် မမွေး မိသည်မှာလည်း ကံကောင်းသည်။ ဝက်ဆိုသည်မှာလည်း အလွန်ပွားလွယ်သော အမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့တို့ကို ထိန်းကျောင်း ကျွေးမွေးရသည့်ဒုက္ခကလည်း မသေးလှ။ အိမ်ဝင်း လည်း မဆန့်။ အနံ့အသက်လည်း မကောင်း။ ယခုဆိုလျှင် ကြက်မလေး နှစ်ကောင် နှင့် ကြက်ဖကြီး တကောင်သာရှိသည်။ ဒို့မှာ ဒို့ထက် ချမ်းသာဘို့ မလိုတော့ပါဘူး။ လူငယ်တွေ ချမ်းသာကြပါစေ။ နာဂူနေ့ကလည်း သူနှင့်သဘောချင်း ထင်တူ ထပ်မျှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ‘အဖိုးကြီးမှ တကယ့်ပစ္စည်းမဲ့အစစ်ဗျ’ဟု တခါက ပြော ဘူးသည်။

“အင်း၊ ပစ္စည်းမဲ့ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးကတော့ ကောင်းပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အသား ငါးလေးမှ နေ့တိုင်းစစားရရင် မခက်ပါလား။ ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားပစ္စည်းမဲ့ ဆိုတဲ့ ဂုဏ် ထူးဟာ ဘာများအဖိုးတန်သေးလို့လဲ”ဟု ပြန်၍ပြောခဲ့ဘူးသည်။

ထိုအကြောင်းစဉ်းစားမိသည့်အခါ သူ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတမျိုး ဝင်လာ သည်။ ‘အင်း ခုလို မလောက်မငန့် မဝတချက် ဝတချက် စားနေရတဲ့အဖြစ်ကလွတ် အောင်မခံလုပ်ယူကြရအုံးမှာပါလား။ ဘာ အရေးအခင်းဘဲ ဖြစ်ဖြစ် အတွေးသစ် အမြင် သစ်နဲ့ လုပ်ကိုင်နေကြတာချည်းဘဲ။ အက ကောင်းတဲ့ မင်းသားလို အကွေးအကော့ တွေကလဲ များသေးသဗျ။ ဒို့အဖို့တော့ အထူးအဆန်းချည်းဘဲ’ ဟူ၍လည်း စဉ်းစား မိသည်။

သို့နှင့် အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုကား မှောင်နေသည်။ အိမ်ထဲ ဝင်ကြည့် လျှင် သူတို့၏ အခန်းတံခါးလည်း ပိတ်နေသည်။ ‘ဟေး အဖူးကြီး၊ ဘယ်ချင်း သွားနေလဲက’

“ခုဘဲ တော်ရေ” အိမ်ခန်းထဲမှ အသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ “မနေ့ည ကတဲက ထ ကို မထနိုင်ပါဘူးတော်။ ခေါင်းကို မထနိုင်ပါဘူး။ ချမ်းလို့ကတဲလဲ တုန်လို့။ နှေးအောင် လုပ်လို့ကို မရဘူး။ ဖျားများ ဖျားချင်သလား မသိဘူးတော်ရဲ့။ နေ ပါအုံး၊ တော်က ဘာလို့ပြန်လာရတဲလဲ”

ရှယ်ရှူကသည် တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းဝ၌ ရပ်နေသည်။
 “ငါ ခရိုင်ရွာကြီးကို သွားမလို့ကွ။ အဲဒါ တခုခု စားရအောင် ဝင်လာတာ”
 “တော်က ဘာကိစ္စသွားရမှာတဲ့လဲ”

ရှယ်ရှူကသည် ချက်ချင်း အဖြေမခပေးသေးဘဲ ဆိုင်းငံ့ နေလိုက်သည်။ သူ့မျက် နှာထားသည် တည်တည်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ “အရေးကြီးဘဲကိစ္စကွ။ မြေတိုင်း အရာ ရှိကို သွားပြီးခေါ်ရမယ်လေ။ အဖိုးကြီးမှ ရှာလို့မတွေ့ရင် ဘယ်သူမှ ရှာလို့တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ဒါပီးဒေါက်ပြောပြီးလွတ်လိုက်တာကွ။ ဒီမှာ မင်း နားလည် အောင် ပြောပြရအုံးမယ်။ ဒို့ တခရိုင်လုံးမှမြေတိုင်းအရာရှိ တယောက်ထံ ရှိတာကွ။ အဲ သူကလဲ ငါနဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတာဘဲ။ အေးလေကွာ၊ ရှုပေ တနွဲ့ ဝင်ဆိုတာကလဲ ငါကသာ

ခေါ်ရင် ငြင်းမယ်လူ မဟုတ်ဖူး။ ဒီတော့ ရှင်မရေ၊ စားစရာရှိတာသာ ပြင်ကျွေးပေ
တော့။ အချိန်ကတော့ သိပ်မရှိဘူးကွ”

“တော်ရယ်၊ တော် ကို ဘာများပြင်ကျွေးရပါမလဲ။ ညကတဲက မီးဖိုမှာ မီး
ကို မမေ့ရဘူးတော် ။ ခြံထဲကဖရဲသီး ကိုက်စားပေးတော်။ ပြီးတော့ နို့ချဉ်ထွက်
သောက်လိုက်ပေါ့။ ဟိုဘက်အိမ်က မနေကဘဲ နို့ချဉ်တွေ ပေးသွားတယ်”

“ဖရဲသီးနဲ့နို့ချဉ်၊ ဟုတ်လား။ မင်းရှူးနေသလားကွ။ ငါ့ဗိုက် မကောင်းဘူး
ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။ တလမ်းလုံး ချိုးပန်းသွားမှာပေါ့ကွ။ ဟိုရောက်ရင် မောင်းဗီ
လေး ချွတ်ကိုင်သွားရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ မင်းသာ ဖရဲသီးစားပြီး နို့ချဉ်သောက်။ ဒီမှာ
ရှင်မရေ၊ ငါ့အလုပ်က အခရီးကြီးဘယ်ကွ။ ရဲတော်ကြီး ဒါပီးဒေဂါ့မြှင်းလှည်းကို မောင်း
ပေးနေရတာ။ အလုပ်ပျက် မခံနိုင်ဘူးကွ။ ဒါတွေ မင်း နားမလည်ပါဘူး မဟေသီကြီး
ရယ်”

အဖွားကြီးသည် ချက်ချင်းပင် အိပ်ရာပေါ်က ငေါက်ကနဲ ထတည့်ကာ တင်
ပါးပေါ် လက်တင်၍ ရှယ်ရှူကာကို စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝါးစားမတတ်ကြည့်
နေလေသည်။ စောစောက ခပ်ယံ့ယံ့ အသံသည် မရှိတော့ပြီ။ ယခုအခါတွင် မောင်း
တင်၍ ဝန်ခံသံချီဟစ်လေတော့သည်။

“သေနာကျကြီး။ တော်က တော် ကို အမဲသားဆွတ်ပြုတ် နေ့တိုင်းကျွေးနေမှ
ကြိုက်တယ်ပေါ့။ ကိတ်မုန့်နဲ့ယိုကိုတွေးပြီး သွားရည်ကျနေသလား။ တော် မီးဖိုထဲမှာ
ကြက်ဘဲရိတယ် တော်ရေ။ အဲဒီကြက်တောင် ဘာမှမစားရလို့ ငတ်ပြီးသေတော့မယ်။
ဒါနဲ့များ တော်က ကျုပ်ကို ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်ချင်သေးတယ်။ ဘာလဲ၊ တော်
စကားတွေ ကျုပ် မသိပါဘူး။ လူကို မဟေသီကြီးလေ ဘာလေ နဲ့။ ဒါကျုပ်ကိုခစာ
ကားတလား။ နာဂူနေ့က ရှင်ကို ဒီလိုဘဲ ညစ်တီးညစ်တီးစကားတွေ၊ ညစ်တီးညစ်
ပတ် စာအုပ်တွေ သင်ပေးသလား။ တသက်လုံး ရှင်နဲ့ ရှိုးရိုးသားသားခနဲလာတာ ‘ခုမှ
ဘယ်လိုနဲ့ မည်ခေ အမှည့်ခံရမှန်း မသိပါဘူး’”

“တော်လောက်ပါပြီကွာ၊ တော်လောက်ပါပြီ။ ငါ ပြောတာတွေက တိုင်း
ထွာတဲ့စကားတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးလို့ ခေါ်တဲ့နာမည်ပါကွ။
အချစ်တော်ကြီးလို့ ပြောမယ်အစား စာအုပ်ကြီးထဲက စာကြီးပေကြီးစကားနဲ့ပြော
ရရင် မဟေသီကြီးလို့ ပြောရတယ်ကွ။ ငါ မင်းကို လိမ်မဲပြောပါဘူးကွာ၊ ယုံပါ။ နာ
ဂူနေ့ရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းဆိုတဲပါကွ။ မင်းတော့ကွာ၊ စာတွေ မေတွေ ဖတ်ဖို့
လို့ပါသေးတယ်။ ငါ ဖတ်သလိုဖတ်မှ ဖြစ်မှာဘဲ”

ရှယ်ရှူကာ၏စကားကြောင့် အဖွားကြီးသည် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ “အိုရှင်၊
အခုမှ စာသင်နေလို့လဲ အပိုပဲ ဘဲ။ အစွယ်ကျိုးမှ လက်ချိုးသင်နေလို့လဲ အလကားပါ
ဘဲ။ ကိုယ့်စကားကိုယ်ပြောတတ်ရင် ပြီးရောပေါ့။ တော်ကြာ လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေ
မှာတော်”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ”

ရှယ်ရှူကာသည် မီးဖိုထဲတွင် ရှာတွေ့သည့် ပေါင်မုန့်ခြောက်ကို နို့ချဉ်တခွက် နှင့်မျိုချလိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်ကိုဝါးရင်း အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ ခရီး ဆက်ရမည့်အရေးကို ပြန်လည်ဝေဖန် ဆန်းစစ်ကြည့်နေသည်။ လူတယောက်ဟာ သေ တော့မယ်ဆိုရင် သရက်ဂုံတည်သို့ ဖုန်းကြိုးပင့်ရတာပဲ။ အသေဖြောင့်အောင် ဖုန်းကြိုး က တားရေအေး တိုက်ကျွေးသို့လိုတယ်။ ခုတော့ မြေတိုင်းအရာရှိ ရှပေ၊ တန္နီ ဝင်ဟာ ဖုန်းကြိုးလဲ မဟုတ်ဖူး။ ပြီးတော့ ဒါပီးဒေ၊ ဟာ ဒီနေ့နက်ဖြန် သေရွာသွားမယ်လို့လဲ မဟုတ်ဖူး။ ဒါဖြင့် ဘာလို့ အပူတပြင်း သွားစရာလိုသေးသလဲ။ သေရွာသွားတာများ တော့ အလွယ်လေးပါ။ ဘာလို့ တန်းစီစောင့်နေရမှာလဲ။ ဒီတော့ ရွာကထွက်ရင် ချောင်းရိုးမှာ အရိပ်ကောင်းကောင်းတခုရှာပြီး တရားတမော အိပ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှ မြင်းတွေလဲ မြက်ကောင်းကောင်း စားရရော မဟုတ်လား။ ညနေဆိုရင် ဒပ်ပ ဆော့တို့စခန်းကို ရောက်မယ်။ ဟိုမှာ ဒါယာက ငါ့ကို ကောင်းကောင်း ကျွေးမွေးပြုစု မယ်။ စားသောက်ပြီး ညကျတော့မှဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ခရီးဆက်တော့မယ်။ ည ခရီးသွားရတာ အေးတော့ မပင်ပန်းဘူးပေါ့။ လမ်းမှာတော့ တရားတမော အိပ်မှ ဖြစ်မှာပဲ။ ညက ဆိတ်သိုးနှောက်ရှက်ထားလို့ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး’

ဤသို့ တယောက်တည်း စိတ်ကူးယဉ်ကာ ကြည့်နူးရင်း ရှယ်ရှူကာသည် ခရိုင် သို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။

ရွာမှထွက်၍ လေးငါးမိုင်ခရီးခန့် ပေါက်လျှင်ပင် ရှယ်ရှူကာသည် မြင်းလှည်း ပေါ်၌ ဝိုက်လာသည်။ နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသည်။ ဒီအတိုင်း ခရီးဆက်၍ မဖြစ်ဟဲ့ သဘောပေါက်လာကာ ရှယ်ရှူကာသည် ချောင်းရိုးကလေးတခုထဲသို့ မြင်း လှည်းကို ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ချောင်းရိုးတဝိုက်တွင် စိမ်းစိုသော မြက်ပင် ပန်းပင်တို့ ဝေဆာစွာ ပူးပွင့်နေ ကြသည်။ တောင်ကျစမ်းကလေးသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။ ရေသည် ကြည့် လင်သည်။ ရေခဲတမျှ အေးစက်သည်။ မြင်းများပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ရ သည်။ ချောင်းရိုးဘေးတွင် အတန်ငယ်မတ်သော ကမ်းပါးယံတခုရှိသည်။ ထိုကမ်းပါး ယံ၏ဘေးတွင် နေခြည်ပြောက်မထိုးသည့် ရိပ်ဆာယာတခု သဘာဝအလျောက် ဖြစ်နေ သည်။ ရှယ်ရှူကာသည် လှည်းပေါ်မှဆင်းပြီးနောက် အပေါ်အင်္ကျီဟောင်းကိုဖြန့်ကာ သဲစပ်၌ ကျောခင်းလိုက်သည်။ အထက်က ကောင်းကင်ပြာလဲလဲ ကိုကြည့်ကာ ရှယ်ရှူ ကာသည် စိတ်ကူးယဉ်ချင်တိုင်း ယဉ်၍နေသည်။

ဒီလို ရိပ်ဆာယာမျိုးက ငါ့ကို တယ်သူမှ ဆွဲထုတ်လို့မရဘူး။ နေစောင်းသည်အ ထိတော့ အပန်းဖြေရင်း တရားတမော အိပ်လိုက်အံ့မယ်။ ပြီးမှ ဒပ်ပဆော့တို့ စခန်း ကိုဝင်မယ်။ ညစာ ကောင်းကောင်းစားမယ်။ အိမ်မှာ ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်း မစားရဘူးဆိုရင် သူတို့က ကောင်းကောင်း ကျွေးမှာပဲ။ ဒပ်ပဆော့ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အဝတ်ခဲပြီးတော့ မြက်ရိတ်မယ်ကောင် မဟုတ်ဖူး။ အသားဟင်းလေး တနေ့မစားရ တနေ့ မခန့်နိုင်တဲ့ကောင်။ ကံကောင်းရင် သိုးသားဟင်းလေးများတောင် စားရကောင်း

ရဲ့။ သိုးသားကိုကိုင်ပြီး စားလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ။ ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက် ဥဆိုရင်လဲ ကောင်းတာပါတဲ့လေ'

ရှယ်ရှူကာသည် တသက်လုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မနေခဲ့ရ။ ဝဝလင်လင် မစားခဲ့ရ။ သူ့ဘဝသည် ကံဆိုးလှသည်။ ထမင်းနပ်မုန့် စားရဘို့ပင် မနည်းရှာကြံရ သည်။ စိတ်ကူးတွင်သာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို တွေးကြည့်ရင်း သွားရည် များခဲ့ရသည်။ တခါတရံ သိုးသားပြုတ်ကြော်လေး စားရလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ တခါတရံ ကိတ်မုန့်စားရလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိ သည်။ ထိုစိတ်တို့ စွဲလမ်းကာ အိပ်ပျော်သွားလျှင် ဟင်းခွက်ပေါင်း တရာမျှ တည် ခင်းထားသည့်စားပွဲသို့ ရောက်သွားသည်ဟု အိပ်မက်မက်မိသည်။ အိပ်ရာက နိုးလျှင် ထိုအိပ်မက်ကို စိတ်နာမိပြန်သည်။ နတ်ပြည်ကနေ ဂုန်းကနဲ လူ့ပြည်သို့ ကျလာသူ ကဲ့ သို့ လန့်နိုးလာရခြင်းများ မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည်။ ဘယ်ပြိုဟ်ဆိုးက သူ့ကို လှောင်ပြောင်လေသည်မသိရ။ တကယ့်ဘဝတွင်ကား ပေါင်မုန့်မို့တက်ကို ရေနှင့်မျှ ချရသည့်အဖြစ်သာ ကြုံရသည်။

ထိုအိပ်မက်မျိုး မြင်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင်ရှယ်ရှူကာသည် သွားရည်တများ များ ဖြစ်လာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သစ်သားဇွန်းကြီးကိုကိုင်ကာ အာလူး ရေလုံပြုတ် ကို ကော်ခပ်စားရသည့်အခါ လူ့ဖြစ်ရဲ့သည်ကို စိတ်နာမိသည်။

ရှယ်ရှူကာသည် သစ်ပင်ရိပ်ဘဝအောက်တွင် လဲလျောင်းရင်း စားကောင်း သောက်ဖွယ်တို့ကိုသာ စိတ်ကူးနေမိသည်။ ထိုခဏတွင် ယာကွတ်အမေကြီး၏အသုဘ တုန်းက စားခဲ့သောက်ခဲ့ရသည်တို့ကိုလည်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ ထိုအခါ တွင်မှပို၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသည်။ 'အင်း ခုတော့ ပေါင်မုန့်မို့တက်နဲ့ နို့ချဉ် တခွက်ဘဲစားခဲ့ရတယ်။ ဒို့လိုကုန်ထုတ်လုပ်သူတွေအဖို့ ဒါနဲ့ဘဲ တင်းတိမ်ရတော့မှာ တဲ့လား။ မဟုတ်ဖူး။ စောစောတုန်းကတော့ ပေါင်မုန့်ကြောင့် ဗိုက်တင်းပါရဲ့။ ခုတော့ ဝမ်းရေရှုပ်နေပြီ။ ဘုရားသခင်က ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မှာတဲ့လား'

ထိုသို့စဉ်းစားမိသည့်အခါ ရှယ်ရှူကာသည် ဘဝကို စိတ်နာလာကာ မျက်ရည် များပင် လည်မိလေသည်။ နှာခေါင်းထဲမှ နှာရည်များကိုလည်း ညစ်ထုတ်မိသည်။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ နီမြန်းလာကာ လေးလံလာသည်။ သို့နှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ညနေသုံးနာရီခန့်သို့ ရောက်လျှင် နေသည် အဝမ်းကုန်ပူလာသည်။ လေပူကြီး သည် ချောင်းရိုးတလျှောက် အကြိုအကြားမကျန် ဝင်၍ တိုက်ခတ်သည်။ အနောက် ဖက်သို့ ရွှေ သွားသည့်နေသည် ရှယ်ရှူကာ၏ကျောပြင်ကြီးကို တည့်တည့်ထိုးလာ သည်။ အဖိုးကြီးသည် ဟိုဘက် သည်ဘက်လူးလွန်ကာ အိပ်ပြန်သည်။ သို့သော် အပူရှိန် ပြင်းလာသည်နှင့် ချွေးပြန်လာကာ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ 'အင်း အိပ်တာတောင်မှ အိပ် ကောင်းခြင်းမအိပ်ရဘူး။ ဘုရားသခင်က ငါ့ကိုဒဏ်ခတ်နေသလားမသိဘူး'

ဤသို့သည်းညွှကာ မျက်နှာသစ်ရန် ချောင်းထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ ထိုအချိန် မှာပင် ကဆိုးမိုးမေ့ဘဲ ကျလာပြန်သည်။ ဗယ်ဘက်ခြေထောက်သည် ရေထဲတွင် ချော ကျိကျိတခုကို တက်နင်းမိပြီးနောက် ခြေမျက်စိအထက်နားဆီ၌ အပ်နှင့်အထိုးခံလိုက်ရ သကဲ့သို့ နာကျင်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အဖိုးကြီးသည် ခြေထောက်ကို ဆတ် ကနဲကြွကာ ခြေတပေါင်ကျိုး ထောက်ရင်း ခြေမျက်စိကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။ အ နည်းငယ်နီမြန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်လာသည်။ ကမ်းစပ်သို့ ပြေးတက်ကာ ခြေမျက်စိကို ထပ်မံကြည့်ပြန်သည်။ အနီပြောက် နှစ်ပြောက် ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုအခါ ပို၍ တုန်လှုပ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းလို့ပင် အ ကြောက်ပြေသွားသည်။

‘အင်း ဒါကြောင့်ပြောတာတဲ့၊ နိမိတ်မကောင်းပါဘူးဆိုဟာ။ အခက်ထဲက ငါထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါဗီးဒေါက် ဇုတ်အတင်းသွားခိုင်းနေတာတဲ့။ သူ့ ကိုယ် သူ အလုပ်သမားလူတန်းစားတဲ့။ အဲဒီအလုပ်သမားလူတန်းစားဆိုတဲ့ လူဟာ သိပ်ခေါင်း မာတဲ့လူတဲ့။ သူ့ ခေါင်းထဲ စိတ်ကူးတခုဝင်လာရင် မဖြစ်မနေ လုပ်ခိုင်းတော့တာတဲ့’ ရယ်ရှုကာ၏ ခေါင်းထဲသို့ အဆိုဉာဏ်တခုဝင်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် မြေ ကိုက်သည့်နေရာမှ သွေးကိုစုပ်ယူလျှင် မြေဆိပ်ပြယ်သည်ဟု ပြောသံဆိုသံကြားရဘူး သည်။ ကိုက်သည့်နေရာတွင် နီမြန်းနေသည်ကိုကြည့်လျှင် အဆိပ်ရှိမြေဖြစ်ရမည်ဟု သူ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မနေနှင့်ကိုလက်နှပ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကာ ကုန်း၍စုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ခြေမျက်စိဆီသို့ ပါးစပ်ရောက်အောင် မကုန်းနိုင်။ ခါးထဲ က မြက်တက်တက် ဖြစ်လာသည်။ မြေကိုက်ခံရာမှ ယခုတဖန် ခါးနာသည့်ရောဂါပါ တိုးလာပြန်သည်။ အတိတ်နိမိတ်များ မကောင်းသည့်အဖြစ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု သူထင် သည်။

ခဏမျှနားနေပြီးနောက် စမ်း၍ထကြည့်ရာ ခြေထောက်တွင် မနာတော့သည် ကိုတွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ်ဝမ်းသာလာမိသည်။ ထိုနောက် လက်ဝါးထဲသို့ တံတွေး ထွေးထည့်ကာ ခြေမျက်စိကို ဆွတ်၍ နာနာပွတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မြင်းများဆီ သို့အသွားတွင် တဖက်ကမ်းစပ်၌ မြက်ရှောက်လေးတကောင် တွန့်လိမ်ခပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဆေးခြင်းဆိုးမြက်ရှောလေး။ ငါလို ကုန်ထုတ်လုပ်သူတယောက်ကို လာပြီး စမ်းလို့ရမယ်ထင်သလား။ ဒင်းကို ဒင်းများ အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြေထင်နေသလား မသိ ပါဘူး။”

လူထံကြားရသဖြင့် မြက်ရှောက်လေးသည် ဆတ်ကနဲခေါင်းထောင်ကာ ငေး နေသည်။ “အင်း ငါ့ကိုကြည့်နေပြန်ပြီလား။ ဒီတခါတော့ ဒင်းကို ချမ်းသာမပေး တော့ဘူး” အဖိုးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ခဲဘလုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့ရာ တွင် သူ့ခြေထောက်၌ မြက်ကနဲဖြစ်သွားပြန်သဖြင့် တန့်သွားပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် မြွေကလေးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ပုဂံစာအုပ်အိုက်

အဖိုးကြီးသည် မြင်းများကိုတပ်ကာ ခရီးဆက်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သာယာနေသည်။ ဝက်သစ်ချရွက်ဟောင်းတို့၏ အနံ့ သည် သူ့ နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝင်လာသည်။ နွေဦးပေါက်တော့မည့် နိမိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် အဖော်မပါ တကိုယ်တည်း ကွင်းပြင်အလယ်၌ ရောက်နေရသဖြင့် တမျိုးအားဖြင့် လွမ်းသလို ဆွေးသလိုပင် ဖြစ်မိသည်။

သူ့ခြေထောက်က အနာသည် အနည်းငယ် သက်သာလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် တိမ်တိုက်တခုတက်လာကာ နေကိုဖုံးလွှမ်းသည်တွင် မိုးအုံ့လာသည်။ ယခုမှအသက်ရှူရ အနည်းငယ် လန်းဆန်းလာသည်။ ရှေ့ဆီက စခန်းတွင်လည်း ညစာကောင်းကောင်း စားရမည့်အရေးကရှိသေးသည်။ ကုန်းထိပ်တခုသို့ရောက်လျှင်ပင် ဒပ်ဗေးဆာ့တို့ စခန်းသားကို လှမ်း၍မြင်ရသည်။ ထိုအခါ အဖိုးကြီး၏စိတ်သည် နဂိုနေသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ 'ဒီကောင်ဘော့ကို ငါဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ပြောပြရမယ်။ ငါဟာ ရေစည်မောင်းသမားမဟုတ်ဖူး။ ငါဟာ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့၌ မြည်းလှည်းသမားကြီးဘဲ။ ငါဟာ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့မှာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး တာဝန်ထမ်းရွက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဖြစ်တယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ငါဟာ ဒါဗီးဒေါ့၊ နာဂူနေ့တို့ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သွားလိုရာဆောင်ကြဉ်းပေးရတဲ့ မြင်းလှည်းသမားကြီးဘဲ'

သို့နှင့် သူသည် မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်းကာစခန်းဆီသို့ မောင်းနှင်သွားလေသည်။
“ကဲဟေ့ ဖေ့ သားကြီးများ၊ အစွမ်းကုန်ကြံကြပေတော့ဟေ့”ဟု ပါးစပ်က ငြာသံ ခပေးကာ လက်ကကြာပတ်သံ တရွမ်းရွမ်း မြည်စေလျက် စခန်းသို့ဝင်သွားသည်။

ရှယ်ရှူကာ ရောက်လာသည်ကို ဦးစွာပထမ ဒပ်ဗေးဆာ့က မြင်လေသည်။
“ဟေး ပြာနစ်ရှကော့ရေ၊ ကြည့်စမ်းပါအုံးကွ၊ဟော့ဟိုမှာ တာတာမြင်းသည် ဖေးကြီးအတိုင်းပါလား။ ဒို့ဆီ ဘယ်သူရောက်လာတယ်ထင်သလဲ”

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ။ ဝါဒဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့ကြီးတဖွဲ့တော့ ရောက်လာပြန်ပြီဗျို့။ အဖိုးကြီးရှယ်ရှူကာပါလားဗျ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွ။ ဒို့လဲပင်ပန်းငြီးငွေ့နေကြတုန်း အဖိုးကြီးရောက်လာတာနဲ့အိုက်ဘဲ။ ဒို့နဲ့အတူ ညစာစားမယ်ဟေ့။ ဒီည ဒို့ဆီမှာအိပ်စေရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒပ်ဗေးဆာ့သည် သူ့မြင်းလှည်းထဲမှ သောက်လက်စပေ့ဒဂ်၊ တပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

၁၉

ယာဂု ဒုတိယပန်းကန် သောက်ပြီးသည့်အခါ ရှယ်ရှူကာသည် အတော်ကလေး နေသားထိုင်သား ကျသွားလေသည်။ မျက်စောင်လည်း အနည်းငယ်စင်းလာသည်။ “အင်းကောင်းပါ။ ကောင်းပါ။ ထမင်းလဲစားလို့ကောင်းတယ်။ ပေ့ဒဂါကလဲ ကောင်းတာဘဲ။ အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အထူးသဖြင့် ဟောဒီက ကျုပ်နှံမှ ဒါ

ယာကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်တာဘဲ။ ကျုပ်နှစ်မကြီးက ယာဂုကျိုသိပ်တော်တာဘဲ။ မိုက်ကယ်ကလင်နင်အတွက် ချက်ပြုတ်ပေးဘို့ကောင်းတယ်။ ကလင်နင်ရဲ့ စားဖို့မူးသာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဆုတံဆိပ်တောင်ရနိုင်မယ်။ ကျုပ်ပြောရဲပါတယ်ဗျာ။ လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးဟာ ဘာလဲဆိုတာ သိကြရင် ကောင်းမှာဘဲဗျာ။ ကျုပ်တော့ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ဆိုစမ်းပါအုံး အဖိုးကြီးရ။ လောကမှာ ဘာအရေးအကြီးဆုံးလဲလို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ” ဒပ်ပဆော့က ဝင်၍ထောက်လိုက်သည်။

“ဗိုက်ကိစ္စပေါ့ဗျာ။ ဝမ်းဝဘို့အရေးဟာ လောကမှာအရေးကြီးဆုံးဘဲ မဟုတ်လား”

“ဒီတခါတော့ အဖိုးကြီး ရေလိုက်လွဲနေပြီဗျ။ ခင်ဗျားဦးနှောက်ထဲမှာ နဲ့နဲ့ အရည်ကျနေတယ် ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရေလိုက်လွဲနေတာပေါ့ဗျာ” ဒပ်ပဆော့က ပြန်၍ပြောသည်။

ရှယ်ရှူကာသည် မထေ့တထေ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဦးနှောက်အရည်ကျနေသလား၊ ငါ့ဦးနှောက် အရည်ကျနေသလား စဉ်းစားသကြည့်ပေါ့ကွာ။ ကဲ မင်းတို့က လောကမှာဘာအရေးကြီးဆုံးလို့ ထင်သလဲ”

“အချစ်ပေါ့ဗျ။ လောကမှာ အချစ်ဆိုတာ အရေးကြီးဆုံးဘဲ” ထိုစကားသည် ဒပ်ပဆော့ပါးစပ်မှ လေသံကလေးမျှသာ ထွက်လာသော စကားဖြစ်သည်။ သူ့ မျက်လုံးတို့သည် မျှေးကနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါဟာသည် ဒပ်ပဆော့ကို မကြည့်တော့ဘဲ တခြားသို့ မျက်နှာလှဲနေလိုက်သည်။ ထိုနောက် မျက်နှာကို အင်အားဖြင့်အုပ်ကာ ရယ်လေသည်။

“အချစ်ဟာ အရေးကြီးဆုံး။ ဟုတ်လား။ ထမင်းကောင်းကောင်း မစားရဘဲ ခင်ဗျားတို့ အချစ်ဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ ဗိုက်သာမဝလို့ကတော့ အိမ်ကမိန်းမက တောင်လှည့်ကြည့်တော့မှာ မဟုတ်ဖူး”

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရပေါ့ဗျ”

“ဘာအခြေအနေအရလဲ။ အိုး၊ ဒါတော့ ကျုပ်အကုန်သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ပုံတခုပြောပြမယ်။ အဲဒီတော့ ရှင်းသွားလိမ့်မယ်” ရှယ်ရှူကာ၏ လက်ညှိုးတချောင်းသည် လေထဲတွင် ဝဲနေလေသည်။

ရှယ်ရှူကာ၏အပါးသို့ လူများဝိုင်းလာကြသည်။ အားလုံး လူဆုံးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ထိုလူအုပ်ကိုကြည့်ကာ သူပြောမည့်ပုံကို စကားတလုံးမျှ အလွတ်မခံလိုကြဟု ရှယ်ရှူကာထင်မိသည်။ အဖိုးကြီးသည် အစည်းအဝေးပွဲများတွင် စကားပြောခွင့်ဆို၍ ဟုတ္တံပတ္တိမရခဲ့။ ဒါ့ဗျဲဒေနှင့်အတူ ခရီးသွားကြသည့်အခါမျိုးတွင်လည်း ဒါ့ဗျဲဒေမှာ သူ့ အတွေးနှင့်သူ စိတ်ကူးယဉ်နေသဖြင့် စကားလက်ဆုံကျခွင့် မရခဲ့။ သူ့ မိန်းမ အဖွားကြီးမှာလည်း သူ့ လို စကားကို ဖောင်လောက်အောင်ပြောသည့်အစားမျိုးမဟုတ်။

သို့ဖြစ်လေရာ ရှယ်ရှုကာသည် လသာခိုက် မိုင်းဝင်ရန် အားထုတ်လေတော့သည်။ ဤ ပရိသတ်မျိုးကို သူ့အလွတ်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် လူ့အုပ်အလယ်၌ တပ်ပလ္လင်ခွေထိုင်ကာ ကျကျနနနေရာယူလိုက်သည်။ ဒပ်ဗဆော့သည် အငြိမ်မနေနိုင်။ “ဒီမှာ အဖိုးကြီး၊ ဟုတ်တာ မှန်တာပြောနော်။ မဟုတ်တာမပြောနဲ့။ ဒါဘဲ”

ရှယ်ရှုကာသည် သက်မ ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို မခြောက်ပါနဲ့ ဒပ်ဗဆော့။ နေ့လယ်ကဘဲ သင်းချိုင်းခြေတဖက် လှမ်းတဲ့ကိန်း ကြုံခဲ့ရပြီဟုပြီ။ အဖြစ်ကဒီလိုဗျ။ မနှစ်က မိုးဦးကျမှပေး။ ဒါမီးဒေါ့ က ကျုပ်ကို တခုခိုင်းဘယ်။ ဂိုဒေါင်ထဲက မြင်းစာကျွန်စိတ်ယူပြီး ချောင်းခြောက်စိ သွားခိုင်းတယ်။ အဒီမှာ မြင်းမအုပ် တအုပ်ရှိတယ်တဲ့။ နှစ်အုပ်ခွဲပြီး တအုပ်ကို ကျုပ်က ထိန်းရမယ်။ ကျန်တဲ့တအုပ်ကို နားထိုင်း ဗာဆီလီက ထိန်းရမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အဖိုး ကြီးကတော့ ကုန်ထုတ်လုပ်သူတွေကို တာဝန်ယူရမယ်။ သူတို့ကို ဂျုံကျွေးရမယ်တဲ့။ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကုန်ထုတ်လုပ်သူဆိုတာ ဘာမှန်းကျုပ်မသိဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ သူ့ ကိုခမ်းရတာပေါ့။ ဒီတော့ သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးပြောတယ်။ ကုန်ထုတ်လုပ်သူ ဆိုတာ မျိုးဆက်အသစ်မွေးပေးနိုင်တဲ့ သူ့ကို ပြောတာပေါ့ဗျတဲ့။ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ကိုလဲ ကုန်ထုတ်လုပ်သူလိုခေါ်ရမှာပေါ့။ ဟုတ်လားလို့ ပြန်မေးတော့။ ဟာ အဖိုးကြီး ကလဲ ဒါတော့ လူတိုင်းသိပါတယ်ဗျာတဲ့။ ဒီလိုဆိုတော့ စာကလေးဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြင်းလားဘဲဖြစ်ဖြစ် အဖိုးဆိုရင် ကုန်ထုတ်လုပ်သူဘဲဗျ။ အင်း ဒါလဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ဘဲလို့ ကျုပ်တွေ့မိတယ်။ ဒါဖြင့် ဂျုံစိုက်တဲ့လူတွေရောဗျာ။ သူတို့လဲ ကုန်ထုတ်လုပ်သူ တွေမဟုတ်ဖူးလားလို့ မေးကြည့်ပြန်တယ်။ ဒီတော့သူက၊ ဟာ အဖိုးကြီးကလဲ ဘာ တွေလျှောက်မေးနေတာလဲ။ ခင်ဗျား ခေတ်နောက်ကျနေပြီတဲ့။ ခေတ်နောက်ကျ တာက ခင်ဗျားဗျို။ ကျုပ်မဟုတ်ဖူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် စောပြီး မွေးခဲ့တာဗျလို့ ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် အဖိုးဟာ ကုန်ထုတ်လုပ်သူပေါ့။ ဟုတ်လား” ဒါယာက မေးသည်။

“ကုန်ထုတ်လုပ်သူ မဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရအုံးမှာလဲဟ”

“ဘုရား” ဒါယာသည် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အင်္ကျီစပြင့် မျက်နှာကို အုပ် ကာ ရယ်နေလေသည်။

“သူ့ကို မြေမနေပါနဲ့အဖိုး။ ခင်ဗျားပုံကိုသာ ဆက်ပြောပါ” မိတ်ဒန်နီကော့ ဝင်၍ထောက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ မြင်းအုပ်ကိုထိန်းရတော့တာပေါ့ဗျ။ မြင်းထိန်းရင်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုလဲ ဂရုစိုက်မိသဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင်က တယ်သာယာတာကိုဗျ။ တကယ့်ကိုသဘာဝ ကြီးတခုလုံးဟာ အသက်ဝင်နေတာပါဘဲ။ စတင်မြက်ခင်းကြီးတခုလုံးဟာ စိမ်းလန်း ပြီးနေတယ်။ ပန်းပွင့်ကလေးတွေဟာလဲ ပြာလဲလဲ ကလေးတွေမို့ ချစ်စရာကောင်းနေ တယ်။ မြက်နုကလေးတွေကို မြင်းတွေက စားလို့။ နေရောင်ခြည်နွေးနွေးထွေးထွေးက

လေးကလဲ တယ်ချစ်စရာကောင်းကိုမျှ။ တကယ်ပါဘဲ လောကဓာတ်ကြီးတခုလုံးဟာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတာဘဲ”

“ဘာပြောတယ် အဖိုး” ဗတ်ရှု ခလဲ ဗနေဘုက မေးလိုက်သည်။

“အသက်ဝင်နေတယ်ပြောတာလား။ ဒါကကြည့်လေရာရာမှာ လှုပ်ရှားနေတယ် ပြောတာဘဲ။ အသက်ရှိသလိုဘဲပေါ့။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြတာပေါ့ကွဲ့။ ဘာမှစိတ်ပွပ်ရောမရှိဘဲ စိတ်လွတ်ကိပ်လွတ် ပျော်ရွှင်နေတာကိုပြောတာ။ အဲဒါက ပညာရှိစကားကွဲ့”

“အဲဒီစကားလုံးကို ခင်ဗျားဘယ်ကရသလဲ”

“နာဂုနေဘုဆီကပေါ့ကွဲ့။ ဒီကသူငယ်ချင်းကွဲ့။ သူကအင်္ဂလိပ်စာသင်နေတယ်။ ငါလဲအင်္ဂလိပ်စာ သင်နေတာဘဲ။ ငါ့ကိုစာအုပ်ကြီးတအုပ်ပေးတယ်။ သိပ်ထူတာဘဲ။ ဒါယာလို ခပ်ဝဝကြီးပေါ့ကွဲ့။ အဘိဓာန်စာအုပ်တို့ကွဲ့။ ဟို၊ အေဘီစီ ဆိုတာတွေရေးထားတာမဟုတ်မှူး။ ကလေးတွေသင်တဲ့ စာအုပ်မျိုး မဟုတ်မှူး။ အဘိဓာန်တို့ကွဲ့။ အဖိုးအဲဒါကိုသာ ဖတ်။ တတ်မှာဘဲတဲ့။ ဒါနဲ့ ငါလဲ နဲ့နဲ့ပီးပီး လေ့လာရတာပေါ့ကွဲ့။ နောက်တော့ အဲဒီစာအုပ်ကြီးအကြောင်း ပြောပြပါမယ်ကွဲ့။ ဒါနဲ့ အခုဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ အေဘီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ကုန်ထုတ်လုပ်သူတွေအကြောင်း။ အဲဒီလို ထိန်းကျောင်းနေရတာပေါ့ကွဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ကံဆိုးပါတယ်။ မင်းတို့ ဗာဆီလီကို သိကြတယ် မဟုတ်လား။

“ဗာဆီလီဆိုတာ တကယ့်သစ်တုံးကြီးပါဘဲ။ ဒမ်မစ်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တောင် ဒမ်မစ်ကစကားပိုပြောလှူဖြစ်သွားပြီ။ အိုရောကွဲ့။ တနေ့လုံးနေလို့ စကားတခွန်းမှ မပြောဘူး။ မင်းတို့သာ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့။ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲမှာ သူနဲ့ ငါနှစ်ယောက်ထဲရှိတယ်။ သူကလဲ တနေ့လုံးနေလို့ စကားတခွန်းမှ မပြောဘူး။ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသလဲဆိုတာ မပြောချင်ပါဘူးကွဲ့။ ထမင်းစားတဲ့အခါဘဲ ပါးစပ်က တပြတ်ပြတ် မြည်တယ်။ နောက်တော့ အိပ်တာဘဲဟေ့ ။ မျက်လုံးကလေးပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်။ ပြန်အိပ်လိုက် လုပ်နေတာဘဲ။ အဲဒါနဲ့ သူနဲ့အတူ သုံးရက်နဲ့ သုံးညလုံးလုံး နေရတယ်။ သင်းချိုင်းက လူသေကောင်တွေနဲ့ နေရသလိုပါဘဲ။ ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ငါလို စကားများတဲ့လူ အပေါင်းအသင်းကောင်းတဲ့လူတော့ ရှားသွားတော့မှာဘဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

“မင်းတို့ သိမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ နာဂုနေဘုနဲ့အတူ နေရတာလဲ တမျိုးဘဲကွဲ့။ သူနဲ့ အါကြီး ရက်ကြီး မှုခနေရတာ ပိုဆိုးတယ်။ မေဒေဒေတို့၊ နိုဝင်ဘာ ၇ ရက်နေ့တို့ဆို ရင်မဆုံးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ တခါထဲ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးအကြောင်း ပြောတော့ ဟောတော့တာဘဲ။ ငါနားမလည်တဲ့ စကားလုံးတွေလဲ ပါတယ်ကွဲ့။ ဒါပေမယ့် သူပြောသမျှ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး ထိုင်ပြီးနားထောင်ရတာဘဲ။ ငှက်ကလေးတွေ သိချင်းဆိုတာ နားထောင်နေရသလို၊ ကြက်တွန်သံတွေ နားထောင်နေရသလို နားထောင်ရတာ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ဘဲ။ ဒါထက် မင်းတို့ ကြက်တို့နဲ့သံအကြောင်း ဘာသိသလဲ။ တမျိုးပါဘဲကွာ။ သံစုံ တူရိယာဝိုင်းကြီးများ တီးမှုတ်နေတဲ့အတိုင်းပါဘဲ”

“ဒီမှာ အဖိုးကြီး။ ဗိုက်မဝဘဲ အချစ်ရေးကိစ္စ အလကားဘဲဆိုတာ ပြောပါဗျ။ ကြက်တို့နဲ့တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့”

“အိုကွာ။ မင်းတို့ကလဲ စိတ်တိုရန်ကော။ အချစ်အမျိုးမျိုး ရှိတဲ့အကြောင်း နောက်တော့ ရောက်လာမှာပေါ့ကွ။ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ခုပြောနေတာ ဘယ်ရောက်ပြီလဲ။ အော် ဟုတ်ပြီ၊ နားထိုင်းဗာဆီလီ အကြောင်း။ ဒီကောင်ကြီးက တော့ စကားတခွန်းမှမပြောဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် အစားတော့ နင်းကန်စားတာဘဲ။ သူနဲ့ ငါ့ကြား ဟင်းခွက်တခွက် ချလိုက်ရင် ဟော ဝိုန်းဆို ပြောင်သွားတာဘဲ။ ဇွန်းကြီး နဲ့ ကော်လိုက်၊ ပါးစပ်ထဲ ထဲ လိုက်၊ ကော်လိုက်၊ ထဲ လိုက်။ ပြီးတော့ သိပ်တော့တာ ဘဲပေ။ ဗိုက်ကြီးက ဖောင်းလိုက်၊ ပိန်လိုက်နဲ့။ ကြို့ ကလဲ ထိုးသေးသကွ။ အိပ်နေတုန်း ဟောက်လိုက်တာများ မြင်းမတွေ့တောင် သူ့ဟောက်သံကြားတာနဲ့ လန့်ပြေးကုန် တယ်။

“အဲဒါသာ စဉ်းစားကြည့်ကြပေတော့။ ဘယ်လောက် ဝဋ်ဒုက္ခ ခံရသလဲဆို တာ။ ဒုတိယနေ့ကျတော့ သူ့ နားနားကပ်ပြီး ‘ဘာလို့ နားလေးတာလဲ။ စစ်ထဲတုန်းက နားလေးခဲ့တာလား။ ငယ်ငယ်တုန်းကတဲက လေးတာလား’ လို့ မေးမိတယ်။ ဒီတော့ သူက ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်တဲ့ပြီး ‘၁၉၁၉ တုန်းကပေါ့ဗျာ။ လေးလက်မ အမြောက်ဆံ ကျတာနဲ့ နားလေးသွားတာဘဲ။ ကျုပ်စီးတဲ့မြင်း သေတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကတော့ အ မြောက်ဆံကဲ့တာနဲ့ လန့်ပြီး နားလေးသွားတယ်’ ‘ဒါဖြင့် ထမင်းနာနာစားတာလဲ အမြောက်ဆံကြောင့် လန့်သွားလို့လား’ မေးတော့ သူက ‘ဟုတ်တယ်၊ မိုးတွေလာနေပြီ။ မိုးရွာတာ ကောင်းတယ်ဗျ။ မိုးကို မျှော်နေရတာ ကြာပြီတဲ့’”

“အဖိုးကြီးဟာက ဘယ်တော့ အချစ်အကြောင်းရောက်မှာလဲဗျ” ဒပ်ဗဆော့ သည် စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ရှယ်ရှူကာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီ အချစ်အကြောင်းဘဲ ကြားချင်နေတာကိုး။ ဒို့တော့ တသက်လုံး အဲဒီကိစ္စ ကို ရှောင်ရှားလာတာဘဲ။ မိန်းမယူတာတောင် အဖေကတိုက်တုန်းလွန်းလို့ ယူရတာ။ ခု အဲဒီအကြောင်း ကြားချင်တယ် ဆိုပါတော့။ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ပြောပါမယ်။ ဟော၊ ဒီအကြောင်းကတော့ ဗိုက်ကိစ္စမပါဘဲ အချစ်အကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စဘဲ။

“အဲဒီမှာ မြင်းအုပ် နှစ်အုပ်ခွဲပြီး ကျောင်းရတယ်။ ငါ့မြင်းထီးတွေက မြင်းမ တွေကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ မြက်သာ စားနေတာဘဲ။ မဆိုးဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ သူတို့ဟာ ကုန်ထုတ်လုပ်သူတွေဆိုတော့ ကောင်းကောင်းကျွေးရမယ်ဆိုပြီး ဂျုံတွေ ထုတ်ကျွေးတယ်။

“ပထမနေ့မှာလဲ မြင်းမတော့နားမကပ်ဖူး။ ဒုတိယနေ့မှာလဲ မကပ်ဖူး။ ငါလဲ ဒီကိစ္စတွေ သိပ်စိတ်ဝင်စားလှတာ မဟုတ်ဖူး။ ဘယ်ကွာ သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်လားကွ။”

“ဒါပေမယ့် တတိယနေ့ရောက်တော့ မြင်းမတကောင်က ငါ့အုပ်ထဲက ကုန် ထုတ်လုပ်သူတကောင်ဆီလာပြီး ရစ်နေပါလေဗျား။ လည်ဆံမွေးကိုက်လိုက်၊ ဟိလိုက်နဲ့ လုပ်နေတာတဲ့။ ငါ့ဆီက ငနဲသားကတော့ မျက်လုံးကလေးမှိတ်ကာ မှိတ်ကာနဲ့ ပေကပ် ပေကပ် လုပ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မြင်းမက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ငနဲသားကို နောက်လှည့်တဲ့ပြီး ခြေနဲ့တချက်ကန်တဲ့ပြီး နှိုးဆော်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဟာ၊ ရှက်စရာ ကြီးပါကွာ။”

“ငါ ငနဲသားလဲ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက် ထွက်ပြေးတော့တာတဲ့ဟေ့ ။ ပြီးတော့ ငါ့ကို မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ ကြည့်နေရှာတယ်။ ငါလဲ သိပ် သနားသွားတာ တဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ ဆီသွားပြီး ကျောသပ်၊ လည်ဆံမွေးသပ်နဲ့ လုပ်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ‘ကဲ ဟေ့ သားကြီး၊ ဒီ အိမ်ကိုပြန်ကြမယ်။ ဒီမှာတော့ မဟန်တော့ဘူး’ ဆိုပြီး ရွာကိုပြန် မယ်ပြင်ကြရတယ်။ ဒီတော့ နားထိုင်း ဗာဆီလီက ‘အဖိုးရေ၊ နောက်နှစ်လဲ လာခဲ့ပါ အုံး။ ထမင်းလက်ဆံ စားကြရအောင်လို့ပါ’တဲ့။”

“ရွာရောက်တော့ ဒါဗီးဒေးကို အကြောင်းစုံ အစီရင်ခံတာပေါ့ကွ။ ဒါဗီးဒေး က ‘ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းထိန်းတာမှမဟုတ်ဘဲ’လို့ အပြစ်တင်တယ်။ သူတို့ကိုထိန်း တာ ကျုပ် မဟုတ်ဖူး၊ မောင်ရင်တို့တဲ့။ နာဂူနေ့လား၊ ရတ်ဇမေ့ဘုနေ့လား၊ မောင် ရင်လားတော့ မသိဘူး။ ဒီကောင်တွေဟာ ဘယ်တော့များ မြင်းလှည်းတံအောက်က လွတ်ဖူးလို့လဲ။ မြင်းစားဂျူကလေးကျွေးဘို့တော့ သတိမရဘူး။ ဘယ်မှာ အားရှိပါ့မလဲ။ မြင်းလှည်းအဆွဲမခိုင်နဲ့။ ဒါမှ စွဲ မှာပေါ့။ ခရိုင်က ကုန်ထုတ်လုပ်သူတွေပဲပြီး မြင်းမ တွေနဲ့ လွတ်ပေးတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဗိုက်ကိုစွဲက မပြေလည်တော့ ဘယ်မှာ အချစ်ရေးဆိုနိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲ၊ အဲဒါဘဲ မောင်တို့ နားထောင်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ် ကိစ္စ”

ရှယ်ရှူကာသည် နားထောင်သူများ၏ အကဲကိုခပ်နေလေသည်။

“မင်းတို့ ဒီမှာ မြေကြီးထဲ တကုန်းကုန်းလုပ်နေလို့ ဘယ်နှယ် လောကကြီး အကြောင်းသိပါ့မလဲ။ ဒီတော့ မြို့ကို တပတ်တခါလောက်သွားတယ်။ တခါတလေ တပတ် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ရောက်တယ်။ ကဲ၊ ဒါယာဆိပ်တော့။ ညည်း ဝိုင်ယာ လက်နဲ့ စကားပြောတာ နားထောင်ဘူးလား”

“အို၊ ကျွန်မ ဘယ်နှယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ မြို့ မရောက်တာ ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ရှိပေါ့ဟာ”

“အေး၊ အဲဒါပြောတာပေါ့ဟေ့။ ဒီတော့ မြို့ကိုသွားတိုင်း နားထောင်ရတယ်။ နားကိုညည်းရောဘဲကွာ။ တိုင်တတိုင်မှာ မဲမဲအော်လံကြီးတခု ချိတ်ထားတယ်ကွ။ ခရိုင် ကော်မတီရုံးရွှေမှာပေါ့။ အဲဒါကြီးက အော်တော့တာတဲ့ဟေ့ ။ စုပေါင်း လယ်ယာ

အကြောင်း၊ အလုပ်သမားလူတန်းစားအကြောင်း စုံလို့ပါဘဲကွာ။ မော်စကိုကအော်သံကို ကြားရတာကွ။ နောက်တခွက် ထပ်ဖြည့်ပြီး သောက်လိုက်ကြအုံးစို့။ အင်းမင်းတို့ပြောလိုတော့ ယုံမှာမဟုတ်ဖူး။ အဲဒါများ ကြားလိုက်ရရင် ငါ့ပဲလဲထံမှာ သွားရသိတော့ယုံလာပြီး သောက်ချင်လာတာဘဲ။ ဒါနဲ့ အိမ်ကပါလာတဲ့ ကြက်ဥတွေ ရောင်းပြီး ဗောဒဂါ မော်လီဂ်တာဘဲ။ ဗောဒဂါသောက်ရင်း အဲဒီအော်လံကြီးထဲက သိချင်တော့နားထောင်ရတာ တယ်စည်းစိမ်ကြီးတာကိုးကွ။ ဒီလိုများဆိုရင် ဒါဗီးဒေ့ကို တနေကုန်ထိုင်စောင့်နေရပေစေ၊ မငြင်းဘူးဟေ။ ဒါပေမယ့် ကြက်ဥတွေမပါလာ တဲ့နေမှာတော့ ခရိုင်ကော်မီတီရုံးသွားပြီး ဒါဗီးဒေ့ဆီက ဗောဒဂါဘိုး လက်ဝါးဖြန့် တောင်းရသကွ။ သူကလဲ သဘောကောင်းတော့ ငါတောင်းတိုင်း ပေးတာဘဲ။ ဘယ်တော့မှ မငြင်းဘူး။ အဲ ပြီးတော့သာ ဗောဒဂါလေးသောက်ပြီး တခေတမော ငိုက်ရင်း ဇိမ်ကျနေတာပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကိစ္စလေးများရှိရာ သွားရတာဘဲ”

“ခင်ဗျားမှာ ဘာကိစ္စတွေ ပါသွားလို့လဲ”

“အိမ်မှကိစ္စပေါ့ကွာ။ တိုလီမိုလီ ဝယ်ရတာပဲ။ မီးခြစ်ဝယ်ရတယ်။ ဖယောင်း တိုင်ဝယ်ရတယ်။ ပြီးတော့ အဘိဓာန်ကြည့်ဘို့ မျက်မှန် ရှာရသေးတယ်။ အဘိဓာန် ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကြီးမှာက ပညာရှိသုံး စကားလုံးကြီးကို စာလုံးအကြီးကြီးနဲ့ ရေးထား တယ်။ ဒါကိုတော့ မြင်ရပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကိုရှင်းပြတဲ့ စာလုံးတွေကျ တော့ သေးသေးကလေးတွေလားကွ။ ဘယ်မြင်ရပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအဖို့တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းချက်တွေတောင် ကြည့်စရာမလိုတော့ပါဘူးကွာ။ တော်တော် များ များ သိနေတာဘဲ။ ဒါပေမယ့် မျက်မှန်ကတော့ လိုသကွ။ ဒါနဲ့ မြို့ကို ရောက်တော့ မျက်မှန်ဝယ်ဘို့ စိတ်ကူးမိတာပေါ့။ အဖွားကြီးက မျက်မှန်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းမှန်း သိလို့ ပိုက်ဆံပေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီတော့ မျက်မှန်ရှာဆိုပြီး ဆေးရုံတခုကို သွားရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သွားတဲ့ဆေးရုံက သားဖွားဆေးရုံဖြစ်နေသမျှား။ ကလေးငိုသံ၊ မီးနေသည်တွေသည်း သံကြားရတာနဲ့ ငါတော့ ဆေးရုံများပြီဆိုပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ နောက် ဆေး ရုံတခုရောက်ပြန်တော့ ကာလာသားရောဂါ ဆေးရုံဖြစ်နေပြန်ရော။ မနဲ့ သုတ်ခြေတင် ထွက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကတခါ ဓာတုဗေဒဆေးဆိုင်တခု ရောက်သွားပြန်တယ်။ မရပါ ဘူး။ သူတို့က ရော့စတော့ဖြစ်ဖြစ်၊ မီလီရိုဒိုဖြစ်ဖြစ် သွားဘို့ ညွှန်းလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ မျက်စိဆရာဝန်က သေသေချာချာစမ်းသပ်ပြီး မျက်မှန်တပ်ပေးမယ် ဆိုဘဲ။ မဟန်ပါ ဘူးကွာ။ အဘိဓာန်ကြီး ဖတ်ရတာနဲ့ မျက်စိကန်းတော့မှာဘဲ”

“အဖိုးကြီး ဟာက တောင်ရောက် မြောက်ရောက်ကိုးဗျ။ အစီအစဉ်နဲ့ ပြော မှပေါ့”

“ကဲပါကွာ အစီအစဉ်နဲ့ ပြောပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါပြောနေတုန်း ကြား ထဲကဖြတ်ပြီး မပြောရဘူး။ မင်းတို့ဝင်ရှုပ်ရင် ငါ့ဟာနဲ့ငါ ချာလည်လည်ပြီး တော ရောက် တောင်ရောက် ဖြစ်ကုန်မှာဘဲ။ တနေတော့ မြို့ကလမ်းမကြီးတခုမှာ လျှောက်

နေတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီတုန်း ငါ့တူရူက မိန်းကလေးတယောက် လျှောက်လာသကဲ့။ သမင်ပျိုမကလေးအတိုင်းဘဲ။ ကြော့ကြော့ မော် မော် နဲ့ ရုပ်ကမခလှဘူးကွ။ မြို့ကြီး သူတွေဝတ်စားဆင်ပြင်ထားတဲ့ အတိုင်းပေါ့။ လက်ထဲမှာလဲ အိတ်ကလေးတလုံး ဆွဲ ထားတယ်။ အသက်ကြီးလာမှ ငါကလဲ ဒါမျိုးဆိုရင် မျက်စိက သိပ်စူးရှတာလားကွ။ ငယ်စိတ်ကလေးတွေ ပြန်ဝင်လာတာပေါ့။ စက်ဘီးတောင် စီးခဲ့သေးတယ်ကွ။ လူ့ရွယ် ကလေးတယောက်ဆီကငှားပြီး စီးတာပေါ့။ လမ်းဘေးက ဆူးခြုံထဲဝင်တို့လို့ မနဲ ဆူး တွေ နုတ်ယူရတယ်။ ဗောင်းဗီလဲ ပြုသွားတာပေါ့ကွာ”

“အိုဗျာ အဖိုးကြီးကလဲ။ ခင်ဗျားပောင်းဗီပြုတာ အသာထားစမ်းပါ။ အ ပျိုမကလေးအကြောင်းသာ ဆက်ပြောပါဗျာ” ဒပ်ဗဆော့က ခင်ထန်ထန် ပြောလိုက် သည်။

“အင်း လာပြန်ပြီ။ ငါပြောနေတုန်း ကြားဝင်မရှုပ်ပါနဲ့ ဆိုနေတာ။ ကဲပါ ကွာ ဆက်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီသမင်မကလေးက စစ်သားကြီးများလို လက်ကလေး လွဲကာ လွဲကာနဲ့ လမ်းလျှောက်လာသကဲ့။ ငါဆိုတဲ့အဖိုးကြီးကလဲ စိတ်ကူးယဉ်တာပေါ့ကွာ။ အင်း ဒီလိုသမင်ပျိုမကလေးနဲ့ လက်တွဲလျှောက်လိုက်ရရင် ဆွေမျိုး မေ့ သွား မှာဘဲလို့ ထင်မိတယ်။ တကယ်ပါဘဲ။ တသက်နဲ့တကိုယ် တခါမှ မိန်းမတယောက်နဲ့ လက်တွဲ လမ်းမလျှောက်ဖူးဘူး။ သူတို့မြို့ကြီးပြကြီးများမှာတော့ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမလက်ချင်း ချိတ်ပြီး တွဲလျှောက်တယ်ဆိုတာ ရိုးနေပြီကွ။ ဒို့များ ဒီအရသာ ခံလိုက်ချင်ပါဘိ တော့။ ဒို့ရွာမှာ ဒီလိုသာတွဲလျှောက်မယ်ဆိုရင် လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်မှာပေါ့ကွ။

“ဒါနဲ့ ငါလဲ အင်း အခွင့်ကောင်းတခုတော့ လက်လွတ်ခံလို့ မဖြစ်ဖူးဆိုပြီး အကြံအစည်ထုတ်ရတော့တာပေါ့။ သူကလေးရွှေမှာ ခါးကိုကိုင်းပြီး ဘေးလူတွေကြား အောင် ညည်းညူပြရတယ်။ အမယ်လေး အဘလေး တခုတော့တာပေါ့။ ငါ့ညည်း သံကြားရင်ဘဲ သူကလေးက လမ်းဖြတ်ကူးလာပြီး အဖိုး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လို့ ပျာပျာ သလဲ မေးရှာတယ်။ ‘နေမကောင်းလို့ပါကွယ်။ ဆေးရုံအထိ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ခါးထဲကလဲ နာလှပြီ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်မပို့ပါမယ်။ ကျွန်မကိုတုံ့ပြီး သာ လိုက်နဲ့ပါ’ တဲ့။ ဒါနဲ့ ငါလဲ သူ့လက်ကိုချိတ်ပြီး စည်းစိမ်ယူ လိုက်သွားတာပေါ့။ တယ်လဲ အရသာရှိကိုးကွ။ ဆိုင်တဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ရုတ်တရတ်ဘဲ သူ့ပါးကို နမ်းတဲ့ ပြီး ဆိုင်ထဲအသားဝင်နေလိုက်တယ်ကွ။ သူကလေးက အံ့အားသင့်ပြီး ငါ့ကို ကြည့်နေ ရှာတယ်။ ပြီးတော့ ‘အဖိုးကြီးဟာ ဘယ်လို သတ္တဝါကြီး လဲ’ တဲ့။ ‘အခြေအနေ အနတ် ကလေးမရေ။ အခြေအနေက ဖန်တီးလာတော့ မင်းလို သမင်မကလေးနဲ့ လက်တွဲလမ်း လျှောက်ချင်တာနဲ့ ကြုံမိကြုံရာ ကြုံတော့တာဘဲဟေ့’ လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ ကလေး မက သဘောအကောင်းသားကွယ်။ တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်နဲ့လျှောက်သွား လေရဲ့။ ငါ့မှာတော့ ဆိုင်ထဲကဆိုင်ရှင်က ပြူးကလီး ပြူးကလာကြည့်တဲ့ပြီး ‘ဘာဖြစ် တာလဲ အဖိုး။ မီးလောင်နေသလား’ တဲ့။ အဲဒီလို အမေးခံရတယ်။ ငါလဲ ဘယ်ခေမလဲ။

‘မီးလောင်တာထက် ဆိုးတာပေါ့ဗျာ’ လို့ပြောပြီး ‘အော် ဒါထက် မီးခြစ်တဗူးလောက် ရောင်းစမ်းပါ’ လို့ ဝယ်လိုက်ရတယ်”

ရှယ်ရှူကဲ့အဖို့ ရွှေဆက်၍ အများကြီးပြောရန် ကျန်သေးသည်။ သို့သော်လည်း နားထောင်သူတို့မှာ သမ်းဝေလာကာ အလျှိုအလျှို ထွက်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံး တွင် သူတယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ရှယ်ရှူကသည် နွားစားခွက်တခုထဲသို့ဝင်ကာ ကုတ်အင်္ကျီကိုခြုံ၍ အိပ်ရလေသည်။ သန်ကောင်ရောက်လျှင် နှင်းကျလာသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်း လာကာ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ ကော့ဆက်များရှိရာ လှည်းတခုခုထဲဝင်၍ အိပ်မှတစ် ဗက်ကူးမိသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား အအေးမိ၍ သေနိုင်စရာ ရှိသည်။ သို့နှင့် လှည်းတ စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ လူကြားထဲဝင်၍ ခေ့လိုက် သည်။ မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ခဏကြာလျှင် အသက်ရှူကြပ် လာသဖြင့် အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ သူ့ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တစ်ဘယောက်၏ခြေထောက် တချောင်းရောက်နေသည့်အဖြစ်ကိုတွေ့ရသည်။ ‘အင်း ဗီကောင်တွေ အိပ်လိုက်ရင် ကု လားသေ ကုလားမော ချည်းဘဲ။ မြင်းပေါ်တက်ပြီး စီးတာ ကျနေတာဘဲ။ ခြေ ထောက်နှစ်ချောင်းက လေထဲလွတ်ပြီး လှုပ်ခတ်လှုပ်ခတ်နဲ့။ တယ်ဟုတ်တဲ့ ကောင် တွေဘဲ’

သို့နှင့် အတန်ကြာသည့်အခါ သူ့ကိုယ်ပေါ်ရောက်နေသည်မှာ ခြေထောက် မဟုတ်ဘဲ ဒါယာ၏လက်တဖက်ဖြစ်နေမှန်း သိလာသည်။ လှည်းထဲတွင် မိန်းမများ ဝင်၍ အိပ်နေသည်ကို သူ သတိမထားမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘ဘုရား ဘုရား ဒုက္ခပါဘဲ’ ရှယ်ရှူကသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လာသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အတန်ကြာ တွေ့ဝေနေမိသည်။ နောက်မှ ကပျာကယာဖိနပ်ကို ကောက်ပီးကာ လှည်းထဲမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ပြီးလျှင် သူ့မြင်း များကိုတပ်ကာ ကြာပုတ်ကို လေတင်ရမ်းရင်း ဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

‘အင်း အချိန်မီနိုးလို့ တော်သေးရဲ့။ အိပ်မောကျမိရင်တော့ ဒါယာကလဲ ငါ့ ကိုဖက်လို့။ ဘုရား ဘုရား။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ မသိဘူး။ တရွာလုံး ငါ့အကြောင်း ပြောလို့ ပြီးမှာမဟုတ်တော့ဘူး’

အရွှေကောင်းကင်တွင် ရောင်နီပျို လာသည်။ ထိုအခါတွင်မှ သူ့ ခြေထောက် ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ တဖက်တွင် မိန်းမဖိနပ်တရံ စုပ်လာမိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ‘ဒါ ယခု ဖိနပ်ဖြစ်မှာဘဲ’

“ထာဝရ ဘုရားသခင်။ ကျွန်တော်မျိုးကို ဒီလိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့ ဘုရား။ မှောင် ကြီးမဲကြီးမို့ ဖိနပ်များစီးခဲ့မိတာပါ ဘုရား။ အိမ်ကအဖွားကြီးမျက်နှာကို တပည့်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြည့်ရပါမလဲ ဘုရား”

ရှယ်ရှူကသည် ထိုပြဿနာကို ချက်ချင်းပင် ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ သူ့မြင်း များကို ရွာဆီသို့ ဇက်လှည့်ပေးလိုက်သည်။ ဖိနပ်မပါဘဲ ခရိုင်သို့သွားရန်လည်း မသင့်

ဟု သူထင်သည်။ 'မြေတိုင်းအရာရှိကို နောက်မှဘဲ ခေါ်တော့မယ်။ သူမရှိလဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ နေရာတိုင်းမှာ ဆိုဗီယက် အာဏာ ကြီးစိုးနေသလို၊ နေရာတိုင်းမှာ စုပေါင်း လယ်ယာအဖွဲ့တွေ ရှိနေတာဘဲ။ တဦးမြေ တဦးထွန်မိမှာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ' ဂရယ်မျချီသို့ ဦးလှည့်နေစဉ် ရှယ်ရှူကာသည် အထက်ပါအတိုင်း အဖြေ ရှာလိုက်လေ သည်။

ရွာသို့အဝင် တမိုင်ခွဲခွဲအလိုတွင် ကမ်းပါးတခုတွေ့သဖြင့် ဖိနပ်များကိုချွတ်ကာ လှုပ်ပစ်လိုက်သည်။ “ဒင်းတို့ကြောင့်တော့ ပြဿနာအရှုပ်မခံနိုင်ဘူး”ဟုတိုးတိုးပြော လိုက်သေးသည်။ ဒါယာတော့ ဖိနပ်ပျောက်လို့ ဒေါင်းတောက်အောင် ရွာနေတော့ မည်ဟု တွေးကာ စိတ်ထဲတွင် မြူးလာသည်။

သို့ရာတွင် ကြာကြာ မမြူးလိုက်ရ။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် အဆိုးရွားဆုံး ပြဿနာ တခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

သူ့အိမ်ဝိုင်းထဲတွင် မိန်းမတယောက် ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တီးတိုးပြောနေကြ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ အိမ်ကအဖွားကြီး ဘာများဖြစ်သလဲဟု အထိတ်တလန့် တွေးမိ သည်။ သို့ရာတွင် လူအုပ်ကိုတိုးကာ ဝင်သွားသည့်အခါ သူ့ မိန်းမ အဖွားကြီးသည် ကလေးငယ်ကလေးကိုချီနေရာမှ မျက်ထောင့်ကြီးများနီလျက် သူဝင်လာသည်ကို စိမ်း စိမ်းဝါးဝါး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အဖွားကြီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် မို့ နေသည်။ “ဟောဒီမှာတော်ရေ။ တော် ကလေးဆိုပြီး ထားသွားလေရဲ့။ စာပွဲပေါ်က စာကိုသာဖတ်ကြည့်ပေတော့ ပိဇ္ဇကတ် အိုးကွဲကြီးရဲ့”

ကမ္ဘာမြေကြီးတခုလုံးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ လည်သွားသည်ဟု ရှယ်ရှူကာ ထင်လိုက်မိသည်။ စာပွဲပေါ်က စာကို မရဲတရဲ ဖတ်ကြည့်သည့်အခါ

“ဒီကလေးဟာ အဖိုးရဲကလေးဆိုတော့ ကျွေးမွေးပြုစုပေတော့” ဟု တွေ့လိုက် ရသည်။

ရှယ်ရှူကာသည် ဒေါ သူပုန်ထနေသည်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပင် သူ့ မိန်းမအ ဖွားကြီးကို ဖြေရှင်းနေရသည်။ ထိုကလေး သူနှင့်လားလားမျှမဆိုင်ဟု သူက ဆိုသည်။ ထိုခဏတွင် လုပစ်ရှုကင်၏ သားကလေးသည် ဖိနပ်တရံကို ကိုင်ကာ ရောက်လာ သည်။

“အဖိုးရေ၊ ဒီနေ့မနက် သိုးကျောင်းနေတုန်း ကမ်းပါးစောင်းက ဖိနပ်တရံကျ လာတာတွေတာနဲ့ မော် ကြည့်လိုက်တော့ အဖိုးကျကျန်ရစ်ခဲ့တာတွေတာနဲ့ဘဲ ယူလာ တာခင်ဗျ”ဟု ဆိုသည်။

နောန်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းစုံကား ‘လျှိုဝုဂ်သဲမို’ဇာတ်လမ်းသာဖြစ်ချေသည်။ ဟု ရှယ်ရှူကာ၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေကြီး တဦးဖြစ်သည့် ဖိနပ်ချုပ်သမား လော့တီ ယက်ကို ပြောလေ့ ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် တပတ်ခန့်ကြာလျှင်ကား ရှယ်ရှူကာ၏မျက်

နှာတွင် ပတ်တီးတခု စည်းထားသည်ကို တရွာလုံးတွေ့ကြရသည်။ မျက်လုံး အစုံသည် လည်း မို့တက်လာသည်။ “ဘာဖြစ်တာလဲ အဖိုး” ဟုမေးလျှင် တချောင်းတည်း ကျန်သော သွားကိုကိုင်ခြင်းပင်ဟု လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။ ပါးစပ် လုံးဝဟ၍မရကြောင်း ခေါင်းခါပြသည်ကိုလည်း လူတိုင်းကြုံရလေသည်။

၂၀

ရတ်ဇမော့နော့သည် ဆိုဗီယက်ရုံးသို့ အစောကြီး ရောက်လာသည်။ အစီရင်ခံစာများကိုဖတ်ကာ ခရိုင်သို့ အစီရင်ခံစာချုပ်တခု ရေးပို့ရမည်ဖြစ်သည်။ ရုံးတွင်ထိုင်ကာ အစီရင်ခံစာများကိုဖတ်စမှာပင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရလေသည်။

“ဝင်ခဲ့ကြဗျာ” မော် မကြည့်သေးဘဲ ပြောလိုက်သည်။

လူစိမ်းနှစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ တယောက်သည် ယု တိုတို မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ရတ်ဇမော့နော့ဘေးသို့ကပ်လာပြီး နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဗျိုင်ကို ပိုလိုကတ် ပီထရိုဗစ် ပါ ခင်ဗျာ။ ရှက်ကတီ ကျောက်မီးသွေးတွင်း ပစ္စည်းထောက်ပံ့ရေးဌာနက အဝယ်တော်ပါ။ သူကတော့ ကျွန်တော် လက်ထောက် ကစ်ဇဉာက်ပါဘ်”

တံခါးဝတွင် ရပ်နေသောသူကား နွားကျောင်းသားနှင့်တူသည်ဟု ထင်မိသည်။ လက်ထဲတွင် သားရေကြောပွတ်တချောင်း ကိုင်ထားသည်။ ခြေထောက်တွင်လည်း နွားရေဖိနပ်ရှည်ကြီးကို စွပ်ထားသည်။ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်ကပင် နွားကျောင်းသားအသွင်ကို ဖော်ပြနေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးကား စူးရှ တောက်ပြောင်လှသည်။ ပညာတတ်တို့၏ စူးစမ်းတတ်သော ထက်မြက်သည့် မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ သူများ စကားပြောနေသည်ကို အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုသူသည် နွားကျောင်းသားမဟုတ်နိုင်ဟု ရတ်ဇမော့နော့ထင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဒါမြဲများသာဖြစ်ရမည်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာတည်တည်ထားကာ “ကျွန်တော်ဘယ်လို အကူအညီ ပေးရပါမလဲ” ဟုမေးလိုက်သည်။

“စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တွေပိုင်တဲ့ နွားတွေဝယ်ချင်လို့ပါဘဲ။ သိုးကိုလဲဝယ်ချင်ပါတယ်။ ဝက်ကိုလဲ ဝယ်ချင်ပါတယ်။ ခုနေတော့ ကြက်တွေဝယ်သို့စိတ်မကူးသေးဘူး။ သမဝါယမက သတ်မှတ်တဲ့ ဈေးနှုန်း ပေးမှပါဘဲ။ ဆာချူဖိုးမြို့ ဆိုရင်တော့ နံနက်ပိုပေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ရဲဘော်ဥက္ကဋ္ဌကြီးလဲ သိမှာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူးသမားတွေဆိုတာ ဝဝလင်လင်စားရမှ အလုပ်လုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့မှာ မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ပါရဲ့လား” ရတ်ဇမော့နော့က စာပွဲကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ကာ မေးလိုက်သည်။

အဝယ်တော် နှစ်ယောက်စလုံးပင် စာရွက်စာတန်းများကို ထုတ်ကာ ပြကြရသည်။ ရတ်ဇမော့နော့သည် စာရွက်များကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗျူင်ကိုက ကစ်ဇညက်အား မျက်စိပစ်ပြလိုက်သည်ကို ရတ်ဇမော့နော့ မသိလိုက်။

“လက်မှတ်တူတွေလို့ ခင်ဗျားထင်လို့လား” ဗျူင်ကိုသည် ပြုံးရယ်ကာ မေးလိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တခုတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။

“မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာက ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဆီကိုမူ ခင်ဗျားတို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အဝယ်အခြမ်း ရောက်လာရသလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်းဘဲ” ရတ်ဇမော့နော့က သူ၏သံသယကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဆီ လာရတဲ့အကြောင်းလား။ ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားတို့ဆီသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီနားက ရွာနီးချုပ်စပ် စုစုပေါင်း ခြောက်ရွာတိတိ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ နွားက စုစုပေါင်း အကောင်ငါးဆယ်။ နွားပေါက်ကလေးတွေလဲ ပါတယ်။ နွားဒိဏ္ဍိကြီးတွေလဲ ပါတယ်။ သိုးလဲ နဲ့နဲ့၊ ဝက်က ကောင်ရေ သုံးဆယ်လောက် ဝယ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဝက်က သုံးဆယ်ခုနစ်ကောင်ပါ” တံခါးဝနားတွင် ရပ်နေသော ကစ်ဇညက်က ဝင်၍ထောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝက်က သုံးဆယ်ခုနစ်ကောင်။ ဈေးလဲ ကောင်းကောင်းပေးခဲ့တယ်။ ဒီကပြီးရင် တခြားရွာတွေလဲ သွားရအုံးမယ်”

“ချက်ချင်း ငွေချေသလား”
“အို ချက်ချင်းပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ငွေတော့ များများစားစား ပါမလာဘူး။ ခေတ်က သိပ်မကောင်းတော့ ငွေများများ မယူရဲဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့်”

“ခင်ဗျားတို့က ဒါမြဘိုက်ခံရမှာ ကြောက်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား။ အိုဗျာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကတောင် ပြန်ပြီး တိုက်နိုင်ပါသေးတယ်”

ဗျူင်ကိုသည် ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ပါးတွင် ပါးချိုင့်ကလေးနှစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ကစ်ဇညက်ကား ဘာမှမကြားသကဲ့သို့ ပြတင်းပေါက်မှ အဝေးဆီသို့သာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေသည်။ ရတ်ဇမော့နော့သည် ကစ်ဇညက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မူ ကစ်ဇညက်၏ လက်ဝဲဘက်ပါးတွင် အမာရွတ်ကြီးတခု ကန့်လန့်ဖြတ် ပေါ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ခင်ဗျားပါးက အမာရွတ်က စစ်ဖြစ်တုန်းက ဒဏ်ရာနဲ့တယ်”
“စစ်ဖြစ်တုန်းက မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပြီးတော့မှ ရတာပါ” ကစ်ဇညက်သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ဖြေသည်။

“ဟင်း ဓားဒဏ်ရာတော့ မဟုတ်တန်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားမိန်းမက ကုတ်လိုက် တယ်နဲ့ တူတာဘဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမက အေးပါတယ်။ အရက်သောက်နေတုန်း အဖော်တယောက်က ကစားပြီး ဓားမြှောင်နဲ့ပစ်လိုက်တာပါ”

“မိန်းမမူ ပွေတာများလားဗျာ” ရတ်ဇမော့နော့သည် တမင်သက်သက်ပင် မေးခွန်းများကို ဆက်၍ မေးနေသည်။

“ကျုပ်တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးကတော့ သိပ်သွက်လက်တာဘဲဗျ”ကစ်ဇညက်က ရယ်ရင်း ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခေးရ မြန်းရတာဘဲဗျ။ ဒါဟာ ကျွန်တော် အလုပ်ဘဲ။ ခင်ဗျားပါးက အမာ ရွတ်က ဓားမြှောင်လက်ချက် မဟုတ်ဖူးဗျ။ မြင်းတပ်သားတယောက်ရဲ့ ဓားချက် ဖြစ်ရ မယ်။ ဒီအမာရွတ်မျိုး တွေဘူးလှပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ နွားကျောင်းသားတော့ မဟုတ်ဖူးဗျ။ ခင်ဗျားလက်က နွားချိုကိုတောင် ကိုင်ဘူးတဲ့ လက်မျိုး မဟုတ်ဖူး။ နွားချေးလေးဘာလေးနဲ့ သုတ်ခွဲရင် ကောင်းမှာ။ ခင်ဗျားတို့ လိမ်မယ်တော့ မကြံနဲ့ နော်။ ဒါဘဲ”

“ကျုပ်တို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကတော့ သိပ်လျင်တဲ့လူဘဲဗျ” ကစ်ဇညက်က မှတ်ချက် ချ လိုက်လေသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ပါးက အမာရွတ်ဟာ မြင်းတပ်သား ကိုင်တဲ့ ဓားကောက် လက်ချက်ပါဘဲ။ အဖြူတွေနဲ့အတူ တိုက်ခိုကြတုန်းက ရခဲတဲ့ ဒဏ်ရာပါ။ ကျုပ်အလုပ်က အဝယ်တော်ပါဗျာ။ ငွေစက္ကူရေတွက်ရတဲ့ အဝယ်တော်ပါ။ ကဲ မယုံ သေးဘူးလား”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ဒီမှာပြောဘို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ခရိုင်ကော်မီတီရွှေမှာသာ ပြောချင်ရာပြောပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ရတ်ဇမော့နော့သည် အပြင်ဘက် သို့ လှမ်း၍အော်ကာ၊ တစ်စုံတယောက်ကို ရှာဖွေနေသည်။ “မာယာ၊ ဒီကိုလှာစမ်းဟေ့” အမျိုးသမီး ဆက်သားကလေးတယောက် ဝင်လာသည်။

“နာဂူနော့ကို သွားခေါ်စမ်း။ အရေးကြီးလို့ ချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်ပြော” ရတ်ဇမော့နော့သည် ကစ်ဇညက်ကို ဆတ်ကန်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့မျက်လုံး သည် ဖွင့်ကိုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ကစ်ဇညက်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ကန်တုန့်လိုက်ပြီးလျှင် တံခါးဝ တွင် ရှိသော ခုံတန်းလျားတခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ မျက်နှာလှည့်နေလိုက်သည်။ ဗျိုင်ကို ကား ကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်ကာ ရယ်မောနေပြီးနောက် “အင်း ခင်ဗျား သိပ်သတိကြီးတဲ့ လူဘဲ။ အဲဒါဘဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ကဲ အခု ကျုပ်တို့ကို ခွေးကလေးတိုင်ချည် မိသလို မိပြီပေါ့။ ဟုတ်လား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟေးလူ၊ ခင်ဗျား ဘာရယ်နေတာလဲ။ ခရိုင်ကော်မီတီရွှေမှာ သွားပြီး ရယ် နေ ပေတော့။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ စစ်ရဆေးရအောင် ခရိုင်ကော်မီတီဆီ ပို့ရမှာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို နှိပ်ဖို့ မထက်ဘူး”

ဗွိုင်ကိုသည် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီးနောက် “ကျုပ်တို့ လက်မှတ်တွေ ကြည့်ပြီ၊ ပြီးမဟုတ်လားဗျ။ အားလုံး အမှန်အကန်ချည်းဘဲဆို” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လက်မှတ်တွေကတော့ အမှန်ချည်းပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တို့ကို နဲ့နဲ့လေးမှ မသင်္ကာဘူး။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားတို့ပုံပန်း ကြည့်ရတာမဟန်ဘူး”

ထိုခဏတွင် နာဂူနေ့ခုထောက်လာသည်။ ဗွိုင်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို တချက် ကြည့်ကာ ရတ်ဇမော့ဒော့အား “သူတို့က ဘယ်ကလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ဘဲ မေးကြည့်ပေတော့”

နာဂူနေ့သည် အဝယ်တော်နှစ်ယောက်၏ စာရွက် စာတန်းများကို ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် ရတ်ဇမော့ဒော့ဘက်သို့လှည့်ကာ “ဘာများ အရေးကြီးလို့ ကျွန်တော် ကို ခေါ်တာလဲဗျ။ သူတို့ နွားဝယ်ရအောင် လာကြတာဘဲ။ ရောင်းမယ့်သူ ရှိရင် ဝယ်ကြပစေပေ!” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးနာဂူနေ့။ သူတို့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးမှ ဝယ်ခွင့်ပေးနိုင် မယ်။ သူတို့ကြည့်ရတာ တယ်ပြီး ဟန်ပုံမပေါ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ခေါ်တာ ဘဲ။ ခရိုင်ပို့ပြီး စုံစမ်းခိုင်းမလို့။ ပြီးမှ သူတို့လိုရာဝယ်ပစေပေါ့”

“ဒီမှာ ရဲဘော်ကြီး ရတ်ဇမော့ဒော့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆက်သားကို အပြင်ဘက် ထွက်နေပါစေ။ ကျွန်တော်တို့ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်” ဗျူင်ကိုက မနေနိုင်တော့ဘဲ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အိုဗျာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခိုင်းလိုက်ပါဗျာ” သူ့အသံသည် တိုးသော်လည်း အမိန့်ပေးသံပါလာသည်။

ရတ်ဇမော့ဒော့လည်း ဆက်သားကို အပြင်ဘက်သို့ ရှောင်နေစေသည်။ သူတို့ ချည်း ကျန်သောအခါ ဗွိုင်ကိုသည် အကျို အတွင်းအိတ်ထဲမှ ကပ်ပြားနီကလေး တခုကို ထုတ်ကာ ရတ်ဇမော့ဒော့အား ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါသာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့။ ကျုပ်တို့ အကြံအစည်က မအောင်မြင်တော့ ကပ်ပြားနီ ထုတ်ပြရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါဘဲ ရဲဘော်တို့ရဲ့။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးဟာ တိုင်းကော်မီတီ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကဘဲ။ ဒီမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ နိုင်ငံရေးသမား ရန်သူတယောက်ကို ရှာဘို့လာကြတာဘဲ။ ဒီလူဟာ နိုင်ငံ တော် သစ္စာဖောက်တယောက်ဗျ။ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမားတယောက်ဘဲ။ ဒါနဲ့ အဝယ်တော်ဟန် ဆောင်ပြီး ထွက်လာကြတာ။ ဒါမှ ကျုပ်တို့လာရင်းကိစ္စကို လူမချိပ်မိ မှာ မဟုတ်လား။ တအိမ်ဝင်တအိမ်ထွက် လုပ်လိုက်ရင် ဒီကောင်အကြောင်း သိရ မှာဘဲ”

“အော်ဗျာ၊ ဒါဖြင့်လဲ စောစောက ဘာလို့မပြောတာလဲ ရဲဘော် ဂလူးကော့
ရယ်။ အစကသိရင် ဘယ်မှာ အထင်မှားစရာတွေ ဖြစ်နေမှလဲ ခင်ဗျာ” ရုတ်ဇမ္ဗော့
နော့က ပြောလိုက်သည်။

“လုံခြုံရေးကြောင့် ရုတ်ဇမ္ဗော့နော့။ လုံခြုံရေးက အရေးကြီးတယ် မဟုတ်
လား။ ခင်ဗျားကို ပြောပြလိုက်ရင် ခင်ဗျားကတဆင့် ဒါမီးဒေါသိမယ်။ နောက်တ
ဆင့် နာဂူနော့သိမယ်။ နောက်တပတ်လောက်ရှိရင် ကျုပ်တို့အကြောင်း ဂရယ်မျချီတ
ရွာလုံး သိသွားတော့မှာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့်
မမျှော်လင့်ဘဲ မလိုတာဖြစ်တတ်လွန်းလို့ ဗျာရေ။”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ နောက် လိုက်နေတယ်ဆိုတာကိုရော မသိရဘူးလား” နာ
ဂူနော့က မေးလိုက်သည်။

ဗွိုင်ကိုဂလူးကော့သည် ဓာတ်ပုံကလေးတခုကိုထုတ်ကာ လက်ဝါးပေါ်တွင်
တင်၍ပြသည်။

ရုတ်ဇမ္ဗော့နော့နှင့် နာဂူနော့တို့က စာပဲ့ပေါ် ကုန်းကကြည့်ကြသည်။ ဓာတ်
ပုံတွင် အသက်ခပ်ကြီးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်၏ပုံကို တွေ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်သည်
ခပ်ယံ ယံ ပြုံးနေသည်။ သူ့ အပြုံးကား သူ့ မျက်နှာပေးနှင့် မလိုက်လျော့လှ။ ဝဲပု
လွေ မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်၏ မေးခွန်းများမှာ ကားထွက်နေသည်။ “မျက်
နှာပေးကတော့ သိပ်မဟုတ်လှဘူးဗျ” ဟု နာဂူနော့က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အဲဒီလူကို ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာနေတာဘဲ။ သူ့ နာမည်က ပေါ်လော့ဆက်တဲ့။
အလက်ဇင်းဒါး အနီဆီမိုဗစ် ပေါ်လော့ဆက်လို့ ခေါ်တယ်။ ရုပိုဖြူတပ်မှာ ဗိုလ်ကြီး
ဟောင်းတယောက်ဘဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနဲ့ငယ်ကတော့ နာမည်တမျိုးနဲ့ ကျောင်း
ဆရာလုပ်နေတယ်။ အခု မြေအောက် တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်နေပြီ ဆိုပီ
ယက်ဆန်ကျင်ရေးကို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်နေတဲ့သူတယောက်ဘဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့တဲ့ သ
တင်းအရာဆိုရင် သူဟာ ခင်ဗျားတို့ခရိုင်မှာ ပုန်းလှည့်နေတယ်။ သူ့အကြောင်းတော့
ဒါလောက်ဘဲ သိရသေးတယ်။ ခု ပြောတာတွေကို ဒါမီးဒေါ့ကိုတော့ ပြောနိုင်တယ်။
ကျွန်တို့လူ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ကို ယုံရပါတယ်နော်။ ခုတော့ ကျုပ်တို့
ကိစ္စက ဒါဘဲ။ အကြောင်းမထူးဘဲနဲ့ တယောက်နဲ့တယောက် မတွေ့ကြစတမ်းနော်။
တစ်ခုထူးရင် ကျုပ်တို့ကို ဆိုဗီယက်ရုံးခေါ်လိုက်။ နေ့ကျမှဘဲခေါ်။ ဟုတ်လား။ ဒါမှ
မရိပ်မိမှာ။ နောက်ဆုံး မှာချင်တာကတော့ သတိဝီရိယနဲ့ နေကြဘို့ဘဲ။ ညမထွက်တာ
အကောင်းဆုံးဘဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် ပေါ်လော့ဆက်ကတော့ စပြီးရန်မမယ် မဟုတ်သေး
ပါဘူး။ အိုဗျာ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူးပေါ့။ အရေးကြီးတာကတော့ ညမထွက်ဖို့
ဘဲ။ ထွက်ရင်လဲ တယောက်ထဲ မထွက်နဲ့။ လက်နှက်လဲ အမြဲဆောင်ထား။ ရုတ်ဇမ္ဗော့
နော့ကတော့ သတိပိုပါတယ်။ ကစ်ဇညက်နဲ့ စကားပြောနေတုန်းက ဗောင်းဗီအိတ်
နှိုက်နေတာကို ကျုပ် မြင်မိသားဘဲ”

ရတ်ဇမော့ဒ်နော့သည် မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ တဖက်သို့လှည့်သွားသည်။ နာဂူ နော့က ဝင်၍ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ကို ချောင်းပစ်ပြီးကထဲက ကျွန်တော်တို့တတွေ လက်နက်ဆောင် ထားကြရတယ် ခင်ဗျ”

“ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဘို့တင် မကဘူး။ အရေးကြုံရင် ကိုယ်ကစပြီး တိုက် နိုင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်။ ခင်ဗျားသတ်လိုက်တဲ့ တီမိုဖေးဟာ ပေါ်လော့ဆက်နဲ့ ဆက် သွယ်နေတဲ့ကောင်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ပေါ်လော့ဆက်ရဲ့ ဂိုဏ်းသားတွေ ရှိသေး တယ်။ မကြာသေးမီက ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး တီမိုဖေး ရွာကထွက်သွားပြန်တယ်။ ခင်ဗျားကိုပစ်တာလဲ ပေါ်လော့ဆက်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကြောင့်တော့ မဟုတ်တန်ဘူး။ ကိုယ်ရေးကိစ္စ နေမှာဘဲ”

နာဂူနော့က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။

“တီမိုဖေးဟာ ပြည်တွင်းစစ်တိုက်မှု ကျန်ခဲ့တဲ့ စက်သေနတ်တလက်ကို ဒမတ် စကော့ရဲ့ထဲမှာ ဝှက်ထားတယ်။ ပေါ်လော့ဆက်တို့လက် မအပ်ဖူး။ အဲဒီသေနတ်ကို ဒါဗီးဒေါ့တြော့သွားတာပေါ့။ အဲဒါကိုထောက်ရင် သူဟာ ပေါ်လော့ဆက်တို့ လူစုနဲ့ အဆက်ပြတ်ပြီးနေတယ်ဆိုတာ သိသာနိုင်တယ်။ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ဖူး။ အ ရေးကြီးတာက ပေါ်လော့ဆက်ကို လက်ရဖမ်းမိဘို့ဘဲ။ ခုလောလောဆယ် ဖမ်းမိဘို့ အရေးကြီးတယ်။ သူ့လူစုကိုတော့ နောက်မှဖမ်းမယ်။ ပေါ်လော့ဆက်ရဲ့ အဆက် အသွယ်ဟာ အရှည်ကြီးဘဲ။ အရေးကြီးတာက အဆက်တခုမိဘို့ဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဒီတာဝန်ကိုယူပြီး ထွက်လာကြတာ။ ခရိုင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။

“ခရိုင်ကော်မီတီထဲက တယောက်ဘဲ ဒီကိုစွဲကိုသိတယ်။ နက်စတာရင်ကိုတောင် မသိဘူး။ ခရိုင်ပီတီအတွင်းရေးမှူး တယောက်ဘဲ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တတွေ အဝယ်တော်အဖြစ် ဒီကိုထွက်လာနိုင်တာပေါ့ဗျ။ ဧကန်စွာ ဧကန်စွာ ဧကန်စွာ ယာအဖွဲ့တွေမှာတော့ ချောမောခဲ့တာမျိုးဘဲ။ အဲ ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့မှ ကျွန်တော်တို့ ဇာတိ ပေါ်တော့တာဘဲ။ ရတ်ဇမော့ဒ်နော့ဟာ သိပ် ပါးရေ နပ်ရေရှိဘယ်။ ကျွန်တော် သဘောကတော့ နောက်မှ ပြောမလို့ပါဘဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမယ် ပေါ်လော့ဆက် ဟာ ဒီရွာမှာဘဲ စတည်းချနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ တပ်အုပ်ကို ထင်နေတာဘဲ။ တပ်ထဲတိုက်မှု သူနဲ့အတူတူခဲ့တဲ့ ရဲဘော်ဟောင်းတွေကို စနည်းနာရင် ရမှာဘဲဗျ။ သူ ဘယ်တပ်မှာ အမှုထမ်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတယ်။ ကိစ္စကတော့ ဒါပါဘဲ။ ဒီကမခွာခင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

တံခါးဝထောက်လျှင် ဗျူင်ကိုသည် နာဂူနော့ကို လှည့်၍ကြည့်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

နာဂူနော့၏ မျက်နှာတွင် နီရဲလာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ မျက်လုံးအစုံ လည်း ပြူးထွက်လာသည်။ တံတွေးကို မျှီချပြီးနောက် “သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့” ဟု မေးလိုက်သည်။

“သိသားဘ”

“ဒါဖြင့် ဆိုစမ်းပါအုံး”

“ရှုတ်ကထိမြို့မှာ ရှိတယ်”

“ဟိုမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိဗျာ”

“အလုပ်လုပ်နေတယ်လေဗျာ”

“ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှာ ကျောက်မီးသွေး ဆွဲတင်တဲ့အလုပ် လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က သူ့ကို အလုပ်ရှာပေးလိုက်တယ်။ ဘယ်သူ့ကြောင့် အလုပ်ရတယ် ဆိုတာ သူ့မသိရဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်လုပ်နေရုံပဲ တယ်ဗျာ။ မိတ်သစ် ဆွေသစ်လဲ မရှိရဲ့ပါဘူး။ မိတ်ဟောင်းတွေထဲကလဲ ဘယ်သူမှ သူ့ဆီ လာမလည်ကြ ပါဘူး”

“ဘယ်သူက သူ့ဆီ သွားလည်အုံးမှာတဲ့လဲဗျ” နာဂူနေ့က တိုးတိုးမေးလိုက် သည်။

နာဂူနေ့၏ အမူအရာသည် တည်ငြိမ်နေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်ခုံးတဖက်ကား တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။

“လာမယ်ဆို လာနိုင်တာပေါ့ဗျ။ တီမိုဖေးရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေလဲ လာပြီး လည်နိုင်တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမဟာ အနေအထိုင်တမျိုး ပြောင်းလဲနေတယ်ဗျ။ ပြုပြင်လာတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူ့ အတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ”

“အိုး၊ ကျွန်တော်က ဘာလို့ စိတ်ပူရမှာလဲဗျ”

သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူဖော် ဖြစ်သွားသည်။ ပါးနှစ်ဖက်လည်း တဆတ် ဆတ် တုန်နေသည်။ “ရဲဘော်ကြီး။ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ရအောင် လာတာမဟုတ် လား။ ကံ သွားတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကို နှစ်သိမ့်တဲ့အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ လဲ ကျွန်တော်တို့ကို ထူးပြီး သတိပေးနေဘို့လဲ မလိုဘူး။ ညထွက်တာတို့၊ နေထွက်တာ တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ။ ခင်ဗျား ဘာကောင်လဲဆိုတာကိုတောင် ကျုပ်မယုံချင် တော့ဘူး။ လူလိမ် လူညာလားမှ မသိတာ”

နာဂူနေ့သည် ဤသို့ပြောကာ နေရာမှ ဆောင်ကန် ထ၍ထွက်သွားလေသည်။

“အင်း၊ ကျွန်တော်မှားသွားတယ်။ သူ့ မိန်းမအကြောင်း ပြောဘို့ မကောင်း ဘူး။ သူ့ ခမျာ ခုထက်ထိ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာနဲ့နဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ရဲဘော်ကြီး။ အဲဒီအကြောင်းပြောဘို့မကောင်းဘူး။ နာဂူနေ့က ဟာ သူ့ အကြောင်းပြောရင် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတဲ့လူဗျ။ သူ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စ ဆိုရင် ပိုပြီးဆိုးသေးတယ်” ရတ်ဇမော့ဒ်နေ့က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ သူ့ မေ့ သွားမှာပါ”

ရတ်ဇမော့ဒ်နေ့သည် ဗျိုင်ကိုအထွက်တွင် လေပြေထိုးလိုက်ပြန်သည်။

“နွားတွေဝယ်ဘို့ကိစ္စကရော ဘယ်လိုလဲ ရဲဘော်ဗျိုင်းကိုရဲ့။ တကယ်ရော ဝယ်မှာ တဲ့လား။ ဈေးစနည်းနာရုံဘဲလား။”

ရတ်ဇမော့နော့ ရိုးသားပုံကိုကြည့်ကာ ဗျိုင်းကိုသည် စိတ်ထဲက ရယ်မိလေ သည်။

“အင်း၊ ခင်ဗျားကတော့ တကယ့် လဲလဲသမားဘဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ ဝယ်မှာပါ။ ပိုက်ဆံလဲ အပြီးချေသွားမှာပါ။”

ညွှတ်သည့်များ ထွက်သွားလျှင် ရတ်ဇမော့နော့သည် စာပဲ့ပေါ်၌ လက်ထောက် ကာ စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ‘ပေါ်လော့ဆက်နဲ့ ဆက်သွယ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေ လဲ’ တရွာလုံးရှိသမျှ လူကုန်အောင် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် ရေးရေးမျှ မပေါ် လာ။

ဒီလူကလဲ နာဂူနော့ကို ဘာကြောင့် သူ့ မိန်းမအကြောင်း သွားပြောရသလဲ မသိပါဘူး။ နာဂူနော့ဟာ ဒီအတိုင်းနေမှာမဟုတ်ဖူး။ ရုတ်ကဝီကို သွားချင် သွားမှာ။ ခုတလော သူ့ အမှုအရာကြည့်ရတာ ဘာမှ မတုန်လှုပ်တဲ့ အတိုင်းဘဲ။ ဒါပေမယ့် ညည ဆိုရင် အရက် ခိုးသောက်ချင် သောက်နေမှာဘဲ။

ရတ်ဇမော့နော့သည် နောင်ကရက်များတွင် သတိဝိရိယနှင့်နေလေသည်။ အထူး သဖြင့် နာဂူနော့ကို ဂရုစိုက်၍ စောင့်ကြည့်နေသည်။ စနေနေ့ညနေတွင်ကား ဒါဗီးဒေါ့ ရွှေမှာပင် နာဂူနော့သည် ‘ခရီးထက်မည့်အကြောင်း ကြေညာလေသည်။ မာတီနော့ စကားယာမြို့သို့သွားကာ လယ်ထွန်စက်စခန်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာရမည်ဟု ခရိုင်ကော်မီတီက သူ့ အား ညွှန်ကြားကြောင်း နာဂူနော့က ဆိုသည်။ ရတ်ဇမော့နော့ ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ‘အင်း၊ နာဂူနော့တော့ လှည့်ပြန်ပြီ။ လှရှုကာဆိုကိုသွားပြီး တွေ့မှာ ပါလဲ။ အင်း၊ အတကတော့ ဒီလူဟာ မာနနဲ့လူလို ငါထင်မိတယ်’ဟု စဉ်းစားမိလေ သည်။

၂၁

နှင်းများ အရည်ပျော်စပြုပြီးဖြစ်၍ ဂရယ်မျှချီ ဝန်းကျင်၌ နွေဦး၏ အငွေ့အသက်တို့ မင်းမှုစ ပြုလာသည်။ သစ်ပင် ပန်းမန်တို့သည်လည်း ငှက်ကင်းနေရာမှ ခေါင်းပြုစ ပြုလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရတ်ဇမော့နော့၏ အိမ်ဝင်းထဲသို့ တလင်းဆီမှ ထပျံလာသော ခိုနှစ်ကောင် လေဟုန်တွင် ဝဲကာ နားခိုလာကြသည်။ ရတ်ဇမော့နော့၏အိမ်ကို လေး ငါးဆယ်ပတ် ဝဲကာ နောက်ဖက်က ကွက်လပ်တွင်းသို့ ဆင်းသက်ကြသည်။ ထိုမှတဖန် အိမ်မိုးပေါ် သို့ ငြင်သာစွာ ပျံတက်လေသည်။ ခိုကလေးနှစ်ကောင်သည် ဟိုကြည့် သည် ကြည့် ကြည့်ကာ အသိုက်အမြုံလုပ်ရန် နေရာရှာသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင် အကြားတွင်

နေရာလွတ်တခွေ့သည်နှင့် အဖိုက ခေါင်းဆောင်လမ်းပြ လုပ်ကာ ရွှေက ဝင်သည်။ အမက နောက်က လိုက်သည်။

နေ့လယ်တွင် ရုတ်တမျှော့နေ့သည် နေ့လယ်စာ စားရန် အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ဝင်းပေါက်ဝရောက်လျှင် အိမ်ခေါင်မိုး၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော ခိုနှစ်ကောင်ကို မြင်ရလေသည်။ အမသည် အမိုးထက်ရှိ နှင်းကြွင်း နှင်းကျန်တို့မှ ပျော်သည့်ရေကို သောက်နေသည်။ အဖိုက အမကို ဝိုင်းချာပတ်ကာ ရစ်ဝဲ ရစ်ဝဲလုပ်နေသည်။ အိမ်ထဲ သို့သွင်လာသည်ကိုမြင်ပါလျက် ခိုနှစ်ကောင်သည် ပုံမပြေးဘဲ တကောင်ကိုတကောင် ကျည်စယ်နေကြသည်။ ရုတ်တမျှော့နေ့သည် သူတို့ နှစ်ကောင်ကို အသိုက်အမြုံလုပ်ခွင့် ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူတို့သည် လမ်းကြူ၍ဝင်ရောက် ခိုနားသည့် ခရီးသွား များ မဟုတ်ကြ။ အသိုက်အမြုံလုပ်ရန် တမင်သက်သက်ပင် မပင့်မခေါ်ဘဲနှင့် ရောက် လာသော ညွှေသည်များ ဖြစ်ကြသည်။ ‘အင်း၊ လပ်ကောင်းတာဘဲ’ ဟု ရုတ်တမျှော့ နေ့ ယူဆကာ သူတို့ကိုလက်သင့်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကာ ဂျှိတဆုပ်ကိုယူ၍ အိမ်နောက်ဖေးကွက်လပ်တွင် ကြဲဖြန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနေ့တမနက်ခင်းလုံး ရုံး၌အလုပ်များသည်။ မျိုးရှာရေး၊ စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စတို့မှာ မပြေလည်သေး။ ဒါဗီးဒေါ်ကလည်း မရှိ။ ခရိုင်သို့ သွားနေသည်။ နာဂုနေ့ကား လယ် ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းကာ စိုက်ခင်း ပျိုးခင်းအတွက် စာရင်းအင်းများ ပြုလုပ်နေသည်။ တမနက်ခင်းလုံး စိုက်ပျိုးရေး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်၊ ဂိုဒေါင်စောင့်ကြီးနှင့် အတူ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ နေ့လယ်စာစားရန် အိမ်သို့ သူပြန်ရောက်သည့်အခါ အမေ တည်ခင်းထားသော စုပ်ပြုတ်ဟင်းပင် အေးစက်နေလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ခိုကလေး နှစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့ စိတ်၌ အနည်းငယ်လန်းဆန်းလာသည်။

ရုတ်တမျှော့နေ့သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်အချိန်ကို ပြန်ပြောင်း သတိရမိသည်။ ခိုထီးကလေးကဲ့သို့ပင် သူလည်း ချစ်သူ့ အပါး၌ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်ခဲ့ဘူး သည်။ ထိုနောက် လက်ထပ်ခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝသည် စစ်တပ်ထဲ၌သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ သားမယားနှင့်အတူ ကြင်နာယုယစွာ မနေခဲ့ရ။ မကြာခဏ တွေ့ ချိန်ပင် မရခဲ့။ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည့်အခါ မျက်ရည်များပင် လည်မိသည်။ သူ့ ချစ်သူသည် သူနှင့် သေကွဲ ကွဲခဲ့ရသည်။

ရုတ်တမျှော့နေ့သည် ပေါင်မုန့်တဖဲ့ကို မစားချင် စားချင် စားနေမိသည်။ စား၍လည်း မဝင်။ မျက်ရည်လည်သည်ကို အမေမြင်မှာလည်း စိုးရိမ်မိသေးသည်။ ဆွပ်ပြတ် သောက်မည်ဟု ဇနီးကို ကိုင်လိုက်သော်လည်း ပါးစပ်ထဲသို့ မစဝ်။ ပြန်၍ ချလိုက်ရသည်။ သို့နှင့် ထမင်းစားပွဲမှ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မစားချင်ဘူး အမေ။ ခုတလော စားလို့မကောင်းဘူး”
“နွားနို့ ချဉ် သောက်ပါ လားဟဲ့”
“ဘာမှ မစားချင်လို့ပါ”
“ငါ့သား ဘာများဖြစ်နေသလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရယ်။ အဲဒီအချိန်တွေ လွန်ခဲ့ပါပြီ” သူ့ အမေကား သူ့ပြောသောစကားကို နားမလည်ရှာ။

“အင်း၊ မင်းကတော့ ဘာမဆို ဖုံးကား ဖိကာနဲ့ချည်းဘဲ။ ကိုယ့်အမေရယ်လို့ များ ဘာမှမတိုင်ပင်ဘူး”

ရုတ်တရက်တော့သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရုံးသို့မသွားတော့ဘဲ စတက် မြက်ခင်းစာကဲ့သို့ ဦးလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်တော့သည် သွားလေသူတို့ ခေါင်းချ ရာ ဂရယ်မျှချိရွာလေးတခုဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်းချိုင်းကုန်းတွင် သူသည် ခေတ္တမျှ တွေ့ဝေနေမိသည်။ ဂူကလေးများကား ဖွမ်းမမည့်သူမရှိသဖြင့် ကောင်းစွာပင် မမှတ်မိနိုင်တော့သည့်အခြေသို့ ရောက်နေသည်။ မြက်ပင် ပေါင်းပင်တို့သာ သူတို့ အပေါ်၌ မင်းမူနေကြသည်။ အရွှေလေ တချက် ဝေ့လိုက်လျှင် မြက်ပင်တို့သည် ယိမ်း တဲ့ လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ရုတ်တရက်တော့သည် မြောက်ဖက်သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ သင်းချိုင်း အစွန်တွင် အ စိမ်းသေတ္တိ မြှုပ်နှံရရှိ ထုံးစံရှိခဲ့သည်။ ထိုနေရာသို့ သူလှမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ စိတ် အာရုံတွင် သွားလေသူ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိလေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ရုတ်တရက်တော့သည် သူ့ အိမ်သို့ ခိုင်လုံသော ခိုကလေး မောင်နှံကို ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးကြည့်ရှုလေသည်။ တနေ့နှစ်ကြိမ် အစာကျွေးသည်။ မနက်ပိုင်းတွင် ဆိုလျှင် သူတို့တတွေ အစာစားသည်ကို စောင့်ရှု ကြည့်နေတတ်သည်။ မြက်ခြောက်ကလေးများကို ချိုကာ အသိုက်အမြှူလုပ်သည်ကို စောင့်ကြည့်နေတတ် သည်။ မကြာမီပင် အသိုက်တခု ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားသည်။ “အင်း၊ အိုးအိမ် အခြေ တကျ တည်မိပြီဆိုတော့ ဘယ်မှ ပြေးကြတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု တကိုယ်တည်း ပြောမိသည်။

နှစ်ပတ်ခန့်ရှိလျှင် ခိုမကလေးသည် အစာစား မဆင်းလှာတော့။ ဥပင်နေဟန် တူသည်။ မိသားစုဦးရေ တိုးပွားလာပေးဦးတော့မည်။

ခိုကလေးများ ရောက်လာကတည်းက ရုတ်တရက်တော့ အလုပ်များလာသည်။ အချိန်မှန် အစာကျွေးရသည်။ သောက်ရေ လဲပေးရသည်။ သူတို့ ဘေးရန်မရှိအောင် စောင့်ရှောက်ရသည်။

တနေ့တွင် အမေ၏အချစ်တော် ကြောင်အိုကြီးသည် အမိုးပေါ်တွင် ခိုသိုက်ကို ချောင်းနေသည်ကို ရုံးမှအပြန် တွေ့လိုက်ရသည်။ ခိုမကလေးကား ဘေးရန်ကို မမြင် ဘဲ ကျောပေးကာ ဥပင်နေရှာသည်။

ရုတ်တရက်တော့သည် အိမ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပုးကိုထုတ်ကာ ကြောင်အိုကြီးကို ချိန်လိုက်သည်။ ကြောင်အိုကြီးသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်၍ ခုန်အုပ်ရန် အရှိန် ယူလိုက်သည်။ ထိုအခါ ရုတ်တရက်တော့လည်း သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်လေ သည်။ ခိုမကလေးသည် အသိုက်ထဲမှလွန်ကာ ထင်ပျံသွားသည်။ ကြောင်အိုကြီးလည်း အမိုးပေါ်မှ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ကျလာသည်။

ပုဒ်စာထုတ်ဖော်

သေနတ်သံကြားသဖြင့် သူ့ အမေလည်း အူယား ဖားယား ပြေးထွက်လာသည်။

“လုံဘယ်မလဲ အမေ။ ကျင်းတူးရအောင်” လက်ထဲတွင် ကြောင်အိုကြီးကို အမြီးမှ ဆွဲကိုင်ထားသည်။

“ဟဲ့ လူ့သတ်သမား။ နင့်မှာ ဘယ်တော့မှ သနားကြင်နာစိတ်မရှိဘူး။ နင့်နဲ့ နာဂူနေ့ဟာ အတူတူဘဲ။ တယောက်က လူ့သတ်တယ်။ တယောက်က ကြောင်ကို သတ်တယ်။ နင့်တို့ သိပ်ပြီး သွေးဆာနေကြတယ်ပေါ့။ မသတ်ရ မဖြစ်ရဘဲ မနေနိုင်ကြ တော့ဘူးတဲ့လား”

အမေကြီးသည် ခုနစ်သံချိုတက်၍ ဟစ်လေသည်။

“အိုဗျာ အမေကလဲ ဣမနေစမ်းပါနဲ့။ နောက်ဆီရင် အိမ်မှာ ကြောင်မမွေး နဲ့တော့ အမေ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို နာဂူနေ့နဲ့လဲ မနှိုင်းပါနဲ့။ သူများကို ရန်ပြု တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို သတ်ရမှာဘဲအမေ။ ခြေနှစ်ချောင်းရော၊ ခြေလေးချောင်းရော ရှောင်မနေနိုင်ဘူး။ ကဲ အမေစိတ်မကောင်းရင် အိမ်ထဲကိုသာ ဝင်နေပေတော့”

အမေသည် သူ့ ကို တပတ်ခန့် စကားမပြောဘဲနေသည်။ ရတ်ငါးမျော့နေ့အဖို့ ကား ဆူဆူပူပူခိုသဖြင့် အေးချမ်းသေးသည်ဟုပင် ထင်မိလေသည်။ ထိုတပတ်အတွင်း ရတ်ငါးမျော့နေ့သည် အိမ်နီးချင်းတို့၏ ကြောင်သုံးကောင်ကို သတ်လိုက်သည်။ တနေ့ တွင်ကား ရုံး၌ ဒါဗီးဒေါ့နှင့် တွေ့သည့်အခါ သူ့ ကို ဒါဗီးဒေါ့က မေးမြန်းလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ။ သေနတ်သံ ခဏခဏ ကြားနေပါလား။ ခြောက်လုံးပူသံ ချည်း နေတိုင်းကြားနေရတယ်။ လူတွေကြောက်လန့်ကုန်အောင် ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲ ဗျာ။ အကြောင်းကို ဆိုစမ်းပါအုံး။ သေနတ်စမ်းချင်ရင်လဲ မြက်ခင်းပြင်ထဲ ထွက်ပြီး စမ်းပေါ့။ ခုလို ရွာထဲမှာ ပစ်ခတ်နေတာတော့ မဟုတ်သေးဘူးဗျ”

“ကြောင်တွေကို ရှင်းနေတာပါဗျ။ အားကြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်တွေဘဲဗျာ”

ရတ်ငါးမျော့နေ့က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်၍ ပြောသည်။

ဒါဗီးဒေါ့၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးထွက်လာသည်။

“ဘာ ကြောင်တွေလဲဗျ”

“အမျိုးစုံဘဲဗျာ။ ကြောင်ဖြူ၊ ကြောင်နီ၊ ကြောင်နက်၊ အစုံဘဲ။ မြင်သမျှ ပစ်တာဘဲ”

ဒါဗီးဒေါ့၏ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် တုန်လှသည်။ ထိုနောက် ဟက်ဟက်ဟက်ဟက် ရယ်လေတော့သည်။

“မရယ်နဲ့အုံးလေဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးအုံးမူပေါ့”

“ကဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သားမွေးမရလို့နဲ့တူတယ်။ ဒါနဲ့ ကြောင်မွေးကို သုံး တော့ မလို့လား။ ခင်ဗျားလုပ်ပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး ရတ်ငါးမျော့နေ့ရယ်”

ထိုအခါ ရတ်ငါးမျော့နေ့က ပြန်၍ အော်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ။ ခင်ဗျားမြို့သားလဲဆိုရဲ့။ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်
ခိုတွေ ဥပင်နေတယ်ဗျ။ တော်ကြာ မွေးလာတော့မယ်။ သားမွေးမရလို့လားတွေ
ဘာတွေ မေးနေစရာမလိုပါဘူး။ သားမွေးဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်
ပါဘူး။ ခိုကလေးတွေ ပေါက်လာတော့မယ်ဗျ။ အဲဒီ ကောင်လေးတွေဟာ ကျုပ်
အဖော်ဘဲ”

“ဘယ်ကခိုတွေလဲ၊ ဘာမျိုးလဲ၊ ဘယ်ကရသလဲ” ဒါဗီးဒေါ့သည် မျက်ရည်စ
သုတ်ကာ မေးလေသည်။

“ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေကလဲ များလှချည်လား။ ရိုးရိုးခိုပေါ့ဗျ။ ခြေနှစ်ချောင်း
အတောင်နှစ်ဖက် ခေါင်းတလုံးနဲ့ခိုဘဲ။ အမြီးရှိတယ်။ ဖိနပ်မပါဘူး။ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့
ကောင်တွေ။ ဆောင်းတွင်းလဲ ဖိနပ်မစီးရှာဘူး။ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

“ဒါမေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ အမျိုးကောင်းတွေလားလို့ မေးတာပါ။
ကျွန်တော်လဲ ငယ်ငယ်တုန်းက ခိုမွေးတာ သိပ်ဝါသနာပါတာဘဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်က
ရသလဲ ဟင်”

ထိုအခါတွင်မှ ရတ်ဇမော့ဒော့သည် ပြုံးနိုင် ရယ်နိုင်ဖြစ်လာလေသည်။ “ကျုပ်
အိမ်ကို ဘယ်ကပျံလာမှန်း မသိပါဘူးဗျာ။ တလင်းထဲကနဲ့တူတာဘဲ။ ဒီတော့ တလင်းခို
ဖြစ်မှာပေါ့။ မပင့်မဖိတ်ရဘဲ ရောက်လာတာဗျ”

“ဘာရောင်လဲ ဟင်”

“ရိုးရိုး ခိုရောင်ပေါ့ဗျ”

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

“ဆီးသီးမည့်အတိုင်းဘဲဗျာ။ မီးခိုးပြာရောင်ဘဲ”

“အိုး ဒါဖြင့် ကျောက်ဆောင်ခိုမျိုးထဲက ဖြစ်မှာပေါ့။ အင်းလေ တခါတလေ
တော့ သူတို့လဲ မျိုးကောင်းတတ်ပါတယ်။ ဘယ်မှာလဲဗျ။ တခါတော့ ဝင်ကြည့်ရ
အိုးမယ်”

“လာခဲ့လေဗျာ။ လမ်းကြိုရင် ဝင်ခဲ့တာပေါ့”

တနေ့တွင် လမ်းထဲ၌ ကလေးတအုပ်က ရတ်ဇမော့ဒော့ကို ဆီး၍ မေးမြန်းကြ
သည်။ “ဦးလေး ရတ်ဇမော့ဒော့ဟာ ကြောင်တွေသတ်ပြီး အမွေးကို ရောင်း
တယ်ဆို”

“ဘာရယ်က” ရတ်ဇမော့ဒော့သည် ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။

ကလေးများသည် လူစုရှုံ့သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ပြန်လည်စုဝေးလာကာ သူ့
ကို ဝိုင်းနေကြပြန်သည်။

“ဘယ်သူပြောသလဲ”

ကလေးငယ်တို့ကား မဖြေ။ ခဏကြာမှ တယောက်က ရဲဝံ့စွာပင် “မေမေက
ပြောတာဘဲ။ ဦးလေးဟာ သေနတ်ကြီးတလက်နဲ့ကြောင်တွေ ပစ်သတ်နေတယ်တဲ့” ဟု
ဆိုသည်။

“ဟုတ်သားတဲ့။ ဒါပေမယ့် ရောင်းဘို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒါက တခြား ကိစ္စပါ။”

“မေမေက ပြောတယ်။ ဒို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟာ ကြောင်မွေးရောင်းမလို့ ပစ်သတ် နေတဲ့အတိုင်းတဲ့။ အိမ်ကကြောင်ကိုလဲ သတ်ရင် ကောင်းမှတဲ့။ အိမ်ကကြောင် ဟာ ခိုတွေကို လိုက်ပြီး ခုတ်နေတယ်တဲ့”

“ဒါက တခြားပါကွာ။ ဒါထက် မင်းတို့ကြောင်က ခိုတွေကို ခုတ်သလား။ ဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်သူ့ သားလဲ။ မင်းနာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော် ဖေဖေက ချီဗာကော့၊ ကျွန်တော် နာမည်က တီမော့ဂ္ဂက”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့အိမ် သွားကြမယ်ကွာ။ မင်းတို့ကြောင်ကို တချက်ထဲနဲ့ ဆော် ထဲ့လိုက်မယ်။ မင်း မေမေက အဲဒီကြောင်ကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လားကွ”

ချီဗာကော့အိမ်က ခိုများ၏ ဘေးရန်ကို ကာကွယ်ပေးလိုက်သဖြင့် ရတ်ဇမော့ဂ္ဂ နေ့ခင်း သတင်းကား မှေး၍ မလာ။ ဆိုးဆိုးရွားရွားပင် ဖြစ်သွားသေးသည်။ ထိုနေ့က ရတ်ဇမော့ဂ္ဂနေ့သည် ကလေးတသိုက်နှင့်အတူ ချီဗာကော့၏ အိမ်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် ချီဗာကော့၏ အမေအိုကြီးကို ဦးစွာပထမ တွေ့ရသည်။ သူ့ ရင်ခွင် ထဲ၌ကား ကြောင်ကြီးတကောင် ဝပ်နေသည်။

“နေကောင်းရဲ့နော် အမေကြီး” ရတ်ဇမော့ဂ္ဂနေ့က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နေကောင်းပါရဲ့ကွယ်။ ဒါထက် မင်းက ဘာကိစ္စရောက်လာရတာလဲ” အဖွား ကြီးက အော်၍ပြောသည်။

“ကြောင်ကိစ္စပါအမေ။ ကလေးတွေက ပြောလို့ပါ။ ဒီကြောင်ကြီးဟာ ခိုလေးတွေကို လိုက်ခုပ်နေတယ်ဆို။ ကျွန်တော် လက်သာ အပ်လိုက်ပါအမေ။ ခုရုံးတင် ပြီး စစ်လိုက်ပါမယ်။ ‘သေစားသေစေ၊ အယူခံမရှိ’ လို့ စီရင်ချက်ချလိုက်ပါမယ်”

“ဒါက ဘာဥပဒေတဲ့လဲ။ ဆိုဗီယက်အာဏာက ကြောင်တွေသတ်ဖို့ ဥပဒေလုပ် သလားဟေ့”

ရတ်ဇမော့ဂ္ဂနေ့က ပြုံးလိုက်သည်။

“လိုအပ်ရင် ဥပဒေဆိုတာ လုပ်ရတာဘဲ အမေ။ ကြောင်တွေဟာ လူဆိုး သူခိုး တွေဆိုရင် အပြစ်ဒဏ် ကြီးကြီး ပေးရမှတဲ့။ လူဆိုးသူခိုးအတွက် ဥပဒေ တမျိုးထဲဘဲ ရှိတယ် အမေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးအသိက ညွှန်လိုက်တဲ့ ဥပဒေဘဲ။ ကဲပါ အမေရယ်။ စကားကြော့ရှည်လှပါတယ်။ အမှေ့ကြောင်ကြီးကိုသာ ကျွန်တော် လက် အပ်လိုက်ပါ”

“ဒီလိုဖြင့် ဒို့ ကျီထဲကကြွက်ကို ဘယ်သူဖမ်းပေးမလဲ။ မင်းတို့ဘဲ ကူညီဖမ်းပေး ပေတော့”

“ကျွန်တော် မှာ အလုပ်ရှိတယ် အမေ။ အမေသာ အားနေတာ။ ဒီတော့ ကျီထဲက ကြွက်ကို အမေကိုယ်တိုင် ဖမ်းတာပေါ့”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ မင်းက ငါ့ထက်ငယ်ပါသေးတယ်။ မင်းက ငါ့ကို ဘာမှ သင်ကြားနေစရာ မလိုပါဘူး။ အင်း၊ ဒို့ ကော့ဆက်တွေလဲ ဘယ်လိုလူများ ဥက္ကဋ္ဌရွေး လိုက်တယ်မသိပါဘူး။ ဟိုတုန်းက ဘယ်သူမှ ငါ့ကို ပြန်မပြောရဲဘူးဟေ့။”

ထိုအချိန်တွင် ကျီအောက်မှ ခွေးကလေးတကောင် ပြေးထွက်လာကာ တပုတ် ပုတ် ဟောင်လေသည်။ ရုတ်တမျှနေ့သည် စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိကာ သောက် လိုက်သည်။

ကျွန်တော် လိုလူကို ဥက္ကဋ္ဌတင်တာ ကော့ဆက်တွေ ဘယ်လိုစိတ်ကူးဝင်လို့လဲ မသိဘူး အမေ။ ဒါပေမယ့် အမေ စိုးရိမ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် မကြာခင်ဘဲ ဥက္ကဋ္ဌအလုပ်က ထွက်မှာပါ”

“အချိန်တော်ပါဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အချိန်တော်ပါဘဲ အမေ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ အမေ့လက် ထဲက ကြောင်အိုကြီးကိုသာ ကျွန်တော် ဆီ ပေးလိုက်ပါ”

အဖွားကြီးက လက်ဝါးကား၍ ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြောင်အိုကြီးကို ရင်ခွင်ထဲ၌ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ထားသည်။ ကလေးအုပ်ကြီးသည် ရုတ်တမျှနေ့နေ့နောက် တွင် အထုအထည်နှင့် ရှိနေသည်။ သူတို့သည် ရုတ်တမျှနေ့ဘက်က ထောက်ခံ အား ပေးရန် အသင့်ရှိနေကြဟန်တူသည်။

“ဟဲ့ သေနာကောင်။ ခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ဝင်းထဲက ထွက်သွား။ ငါ့အကြောင်း သိစေမယ်ဟဲ့” အဖွားကြီးသည် ခုနစ်သီချိ၍ ဟစ်လေတော့သည်။ ထိုအခါ ကလေး များသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် ရှုံ့သွားသည်။

ရုတ်တမျှနေ့သည် စီးကရက်ကို မီးညှိနေပြန်သည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် အဖွား ကြီးကို ကလိခင်လာသည်။ ငယ်ငယ်ကလိပ် နောက်ပြောင် ကျည်စယ်လိုသောစိတ် များ ဝင်လာသည်။

“အင်း၊ အဖွားကြီးအသံက တယ်ပြီး သာယာကိုးဗျ။ တသက်သုံး မပြီးငွေဘဲ နားထောင်နေဘို့သာ ကောင်းတော့တာဘဲ။ အသံဩဇာနဲ့လဲ ပြည့်စုံတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဇောင်းက မြင်းလားကြီးအသံနဲ့ သိပ်တူတာဘဲ။ ဒီလိုလုပ်ရအောင်အဖွား။ ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ လူစုစုရာရှိရင် အဖွားကိုဘဲ ဗျိုးဟစ်ခိုင်းတော့မယ် လေ။ အဖွားကို နှစ်ရက်လုပ်စာ အပြည့်ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

အဖွားကြီးသည် ဒေါသဖြစ်လာကာ ကြောင်အိုကြီးကို လည်ပင်းကကိုင်၍ ရုတ်တမျှနေ့ဆီသို့ လှံပစ်လိုက်သည်။ ကြောင်အိုကြီးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆီပြူး ဖြစ်ကာ ခြေသည်း လက်သည်းများထုတ်ရင်း တမြဲမြဲ အော်ဟစ်နေသည်။ ရုတ်တမျှနေ့က ရှောင်ပေးလိုက်သည်တွင် သခွားခင်းထဲသို့ ဖုတ်ကန်ကျသွားသည်။ ကြောင် နောက်သို့ ခွေးကလေးက တပုတ်ပုတ်ဟောင်ကာ လိုက်သည်။ ကြောင်အိုကြီးသည် သခွားခင်း ခရမ်းချဉ်သီးခင်းထဲသို့ ဖြတ်နင်းကာ ပြေးသွားသည်။ ခွေးကလေးကလည်း နောက်က တရှိန်ထိုးလိုက်သည်။ ထိုနှစ်ကောင်၏နောက်သို့ ကလေးများလည်း စုပြုံလိုက်

ကြသည်။ ရုတ်တမျှနေ့သည် သဘောတွေ့သွားကာ တဟဲ့ဟဲ့ရယ်ရင်း ငြာသံပေး၍ လိုက်သွားသည်။ “မိအောင်ဖမ်းဟေ့။ ဒီကောင်ကို မလွတ်စေနဲ့”

စောစောက ဒေါပုနေသော အဖွားကြီးသည် ယခုမူ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်နေသည်။ “ဟေး ရုတ်တမျှနေ့။ ငါ့အခင်း ပျက်စီးတာကို အရော်ပေးရမယ်။ ဘယ်လောက်ဖိုး ပျက်စီးတယ်ဆိုတာ ညနေကျတော့ စာရင်း တင်ရမယ်ဟေ့။ ဒါဘဲ”

“ပေးပါမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အိတ်ထဲကဘဲ စိုက်ပြီးပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အဖွားကလဲ ကျွန်တော် ကို ခိုကလေးတွေ ပေးရမယ်။ ဒါမှ အိမ်က ကောင်တွေနဲ့ တစု တဝေးတပျော်တပါးကြီး ဖြစ်သွားမယ်ဗျ”

“ယူပါတော်၊ ယူပါ။ ကျုပ်အိမ်မှာ ရှုပ်က ရှုပ်ပါဘိသနဲ့”

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ရုတ်တမျှနေ့သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သည် တကြိမ်တွင်မူ ရွာလယ်လမ်းမမှ မလျှောက်တော့ဘဲ ချောင်းရိုးနီတေးက လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ နှုတ်ကြမ်း လျှာကြမ်း ဂရယ်မျချီရွာသူတို့ကို ရှောင်ကွင်းလိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၂၂

ပါတီအစည်းအဝေးမကျင်းပမီ နှစ်ရက်အလိုတွင် စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး ခြောက်ယောက် နာဂုနေ့ထံသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့မဝင်ဘဲ ပြင် ဘက်ဆင်ဝင်ရွှေ့ ခုန်နေကြသည်။ ထိုနေ့က မိတ်ဒန်နီကော့၏ မိန်းမက “သူ့ကို ငါ ဝင်တွေ့ရမလားဟေ့” ဟု အဖော်များအား မေးလိုက်သည်။

“သွားတွေ့လေ။ ညည်းဘဲ ဒို့ကို ခေါင်းဆောင်ပြီးလာတာမဟုတ်လားအေ” အုပ်ဆော့၏မိန်းမက ထောက်ခံလိုက်သည်။

နာဂုနေ့သည် အခန်းထဲတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်နေသည်။ သင်ရန်းခားက တိုးသဖြင့် ချောချောမောမော မရှိ။ သူသည် မှန်ကို စေ့စောင်းကြည့်ကာရှုမဲ့ သည့် အခါ ရှုမဲ့ သည်။ စုပ်သပ်သည့်အခါ စုပ်သပ်သည်။ ခဏကြာလျှင် မေးစေ့နှင့် ပါးချိတ် တွင် နှိရဲလာသည်။ ဒေါသထွက်သည့်စိတ်ကို မနည်းပင် မျှီသိပ်ထားရသည်။ သူ့ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရလျှင် ကိုယ့်လည်ပင်းကို လှီးကာ သေကြောင်း ကြံစည်နေသလား ဟူ၍ပင် အောက်မေ့ရသည်။

မိတ်ဒန်နီကော့၏ မိန်းမသည် အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တိုးတိုးပင် နှုတ်ဆတ်လိုက် သည်။ နာဂုနေ့သည် သူ့ကို အံ့အားသင့်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာတွင် ကား သွေးများ ရဲနေသည်။

“အမယ်လေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲရှင်။ မျက်နှာမှာလဲ သွေးတွေနဲ့ပါလား။ မျက် နှာ သစ်လိုက်ပါလား”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ ကဲ ထိုင်အုံး။ ဓားတုံးတုံးနဲ့ ခိုတ်တော့ မညီမညာ ဖြစ်ပြီး ရှုတဲ့နေရာ ရှာတာပေါ့”

“အော်၊ ရှင့် ဓားကြီးက အတုံးကြီးပေါ့” ထိုနောက် ပြောစရာ စကားစ ရှာမရ သည်နှင့် ခုံတန်းလျားပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ပြတင်းဘက်သို့ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“တုံးသမ္မ သိပ် တုံးတာပေါ့ဗျာ။ ဒါထက် နေစမ်းပါအုံး၊ စောစောစီးစီး ဘာကိုစွဲ ရောက်လာရတာလဲ။ မိတ်ဒန်နီကော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းလို့လား”

“အို၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နေကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မတယောက်ထဲ မဟုတ်ဖူး ရှင့်။ ရှင့်ဆီ ကျွန်မတို့ လာတွေ့ကြတာ အားလုံး ခြောက်ယောက်ရှင့်”

“ဘာကိုစွဲလဲဗျာ”

“သဘက်ခါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ယောက်ျားတွေ ပါတီထဲလက်ခံဘို့ အစည်းအဝေး ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် စာသင်ကျောင်းမှာ ရှင်းစရာလင်းစရာကလေးများရှိ ရင် ရှင်းရ လင်းရ အောင်လို့ လာခဲ့ကြတာဘဲ”

“ခင်ဗျားတို့ သဘောနဲ့ ခင်ဗျားတို့လာကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားတွေက လွှတ်လိုက်လို့ လာကြတာလား”

“ကျွန်မတို့မှာ ဥာဏ်မရှိတဲ့အတိုင်းဘဲ။ ရှင်က ကျွန်မတို့ကို အထင်သေးတာ ပေါ့လေ”

“ခင်ဗျားတို့သဘောနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာကြတယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာ ပေါ့ဗျာ”

“ကျောင်းကို ဆေးကြောပြီး အတွင်းအပြင် ဆေးဖြုတ်ကြမလို့ရှင့်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ အပိုလုပ်အားမေးတာနော်။ အများ အတွက်လူ့တဲ့လုပ်အားဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အိုရှင့်၊ ကျွန်မတို့ အိမ်အပေါ်က အခကြေးငွေမမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လယ်ထဲ မဆင်းတော့ဘူးနော်။ ကျွန်မတို့နာမည်တွေ မှတ်ထားပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဆီကိုတော့ စာရေးလိုက်အုံး”

“ရေးစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ကြိုးနီစနစ်တွေ ကျုပ်တို့ မလုပ်တော့ပါဘူး”

မိတ်ဒန်နီကော့၏ မိန်းမသည် ထိုင်ရာမှထကာ စကားမပြောသေးဘဲ အတန် ကြာ ရပ်နေသည်။ ထိုနောက် နာဂူနော့ကို မျက်စောင်းတချက် ပင့်ထိုးကာ ပြုံးပြ လိုက်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျားက လူထူးလူဆန်းရှင့်။ လယ်ထဲက အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း အင်္ကျီ တွေထုတ်ပြီး ထတ်စမ်းကြည့်ရတာအမောဘဲ။ စုစုပေါင်းမှ အင်္ကျီသုံးထည်ဘဲ ရှိပါတယ် ရှင့်။ အဲဒါ တထည်ချွတ်လိုက် တထည်ဝတ်လိုက်၊ တထည်ချွတ်လိုက် တထည်ဝတ်လိုက် လုပ်နေတော့တာဘဲ။ ပါတီဝင်ဖြစ်မယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဘယ် အင်္ကျီဝတ်ရမှန်း ဝေခွဲ မရနိုင် ဖြစ်နေရတာယ် တူပါရဲ့။ ကျွန်မတော့ သူ့ကြည့်ပြီး ရယ်နေရတာဘဲ။ ရှင်ဟာ

မင်္ဂလာဆောင်မယ် သတ္တိသမီးလေးနဲ့ တူတယ်' လို့ ပြောတော့ ရှက်သွားတယ်။ ပြီး တော့ မျက်စောင်းထိုးတော့တာဘဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ရှောင်နေလိုက်ရတယ်”

နာဂုနေ့က ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့က ခင်ဗျားယောက်ျားအဖို့ နေထူးနေမြတ်ကြီးဗျ။ မင်္ဂလာဆောင်မယ် သတ္တိသမီးထက် အခင်းကြီးတယ်။ ပါတီဝင်ဆိုတာက အဲဒီစကားလုံးလေးကိုက သိပ် ချိုမြိန်တာဘဲ။ ဒါပေမယ့်လေ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ပြောတာတွေ နားလည်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွဲပါး စောင်းတီးနေမှာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပြနေလို့လဲ အပိုပါ ဘဲ။ တို့တို့ပြောရရင် ပါတီဆိုတာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ မဟာကိစ္စကြီး၊ မဟာတာဝန်ကြီးဘဲ။ နားလည်ရုံ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ဒါထက် ရွှံ့စေး လှည်းဆယ်စီး တိုက်လောက်လဲ လိုလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

“ပြီးတော့ နံရံသုတ်ဖို့ ထုံးလဲလိုမယ်”

“ရပါစေ့မယ်”

“ပြီးတော့ မြင်းနှစ်စီးလောက်လဲ လိုချင်တယ်။ ကောင်လေး နှစ်ယောက် လောက်ထေရ ရနိုင်ပါ့မလား”

“အင်း ခင်ဗျားဟာက ရေ့စတော့က ပန်းရံဆရာ တဒါငင်လောက်ကိုပါ ခေါ်ပေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“သရွတ်ကိုင်တာတော့ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်မှာပါရှင့်။ မြင်းနှစ်စီးသာပေးပါ။ ဒါမှ တနင်္ဂနွေနေ့အဖို့ ပြီးမယ်”

“ဟာ၊ ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေဟာ သိပ်ဇီဇာကြောင်တာဘဲ။ သူများ နှာခေါင်းနဲ့ချည်း အသက်ရှူချင်ကြတာဘဲ။ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လိုချင်တာပေးပါမယ်။ ပြန်ကြပါတော့။ တော်ကြာ ခင်ဗျားပြောရတာနဲ့ ကျုပ်မေးစေ ထပ်ပြီး ဓားရှုနေပါအုံးမယ်။ နောက်ထပ်သံ ခင်ဗျားတို့ကို စကားလက်ခံ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်မျက်နှာ တခုလုံး ရဲနေတော့မှာဘဲ”

မိတ်ဖန်နီကော့ မိန်းမသည် နာဂုနေ့၏ တောင်းပန်သံကြောင့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် တံခါးကို ပြန်၍ဖွင့်ကာ ဝင်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းနပ်ပါတယ် နာဂုနေ့”

“ဘာလဲ။ ဘာများထပ်ပြီး တောင်းအုံးမလို့လဲ” နာဂုနေ့ကား စိတ်ရှုပ်နေဟန်တူသည်။

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မေ့နေလို့ပါ”

အခန်းတံခါးသည် ပြုံးကနဲ ပိတ်သွားသည်။ နာဂုနေ့၏ မေးစေ့တွင် နောက်ထပ်တချက် ရဲကနဲ ဓားရှုသွားပြန်သည်။

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့။ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားဘဲ ကျေးဇူးတင်ပေတော့” နာဂုနေ့သည် တိုးတိုးရယ်မောနေလေသည်။

ထိုနေ့တနေ့လုံး နာဂူနေ့၏ မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေသည်။ ထိုနေ့ကား နေသာသဖြင့် ရာသီဥတုကောင်းမွန်နေသည်။ စနေနေ့ ညနေပိုင်းတွင်မူ စာသင်ကျောင်းတခုလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နံရံများကား ဖြူဖွေးနေသည်။ ကြမ်းပြင်ဆိုလျှင် ခြေမချရဲလောက်အောင်ပင် တောက်ပြောင်နေသည်။

ပါတီ အစည်းအဝေးကို တနင်္ဂနွေနေ့၊ ညနေ ၆ နာရီတွင် ပြုလုပ်မည်ဟု ချိန်းဆိုထားသည်။ သို့ရာတွင် ညနေ ၄ နာရီ ကတည်းက ကျောင်းအဆောက်အအုံတွင် ပရိသတ် တခုငါးဆယ်ခန့် စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်။ ကျောင်းခန်းထဲတွင် ဆေးလိပ် မီးခိုးနံ့၊ လျှံ့၊ ချွေးနံ့ တို့ဖြင့် မွန်းသိပ်နေသည်။ မိန်းမပရိသတ်သည် အပေါ့စား ရေမွှေးများကို ဆွတ်ဖြန်းလာကြသည်။ အပေါ့စားပေါင်ခါးများကို လိမ်းကျံလာကြသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ရှိသမျှကို ထုတ်ဝတ်လာကြသည်။

ဤအစည်းအဝေးကား ဂရယ်မျချီရွာလွင် ပါတီက ဆော်ဩသော ပထမဆုံး အစည်းအဝေးဖြစ်သည်။ ဂရယ်မျချီရွာသားများကို ပါတီဝင်အဖြစ် လက်ခံရန် ဆွေးနွေးမည့် ပထမဆုံး အစည်းအဝေးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ၆ နာရီထိုးခါးနီးလျှင် ရွာရိုလူကုန် ကျောင်းနားသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ အိပ်ရာက မထနိုင်သူများနှင့် ကလေးသူငယ်များသာ အိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြဟန် တူသည်။ နွားကျောင်းသားအဖိုးကြီး အေဂျီပင် နွားများကို ကလေးတယောက်လက် အပ်ခဲ့ကာ အစည်းအဝေးသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ခါးတွင် သစ်သစ်လွင်လွင် မဝတ်ထားသော်လည်း သားရေ ဖိနပ်စောင်းကြီးတစ်ကုံကား ခြေထောက်၌ စွပ်ထားသည်။

၆ နာရီတိတိရှိလျှင် နာဂူနေ့သည် စာပွဲထိပ်၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ ပရိသတ်ဖက်သို့ အကဲခပ်လိုက်သည်။ ပရိသတ်ကား ဆူညံနေသည်။ နောက်နားက မိန်းမတယောက်သည် အလွှာပ လလွှာပ ပြောနေကြဆဲပင် ရှိသေးသည်။ နာဂူနေ့က လက်မြောက်ကာ အစည်းအဝေးစတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလေသည်။

“ကဲ ကဲ၊ အားလုံးငြိမ်ကြပါခင်ဗျာ။ မိန်းမတွေ စကားမပြောကြပါနဲ့။ အခု ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗော်လရှီဗစ်) ၏ ဂရယ်မျချီပါတီအုပ်စု အစည်းအဝေး စတင်ပါပြီ။ ပထမဆုံးပြောမယ့်သူကတော့ ရဲဘော် နာဂူနေ့ပေါ့ဘဲ။ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပေါ့ဘဲ။ အစည်းအဝေး အစီအစဉ်ဟာ တခုထဲဘဲ ရှိပါတယ်။ ပါတီဝင်အသစ်များကို လက်ခံဘို့ပေါ့ဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပါတီအုပ်စုဆီကို ပါတီဝင်ဘို့ လျှောက်လွှာများ ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ရွာသား မိတ်ဒန်နီကော့ရှဲ လျှောက်လွှာလဲ ပါပါတယ်။ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့လဲ သိကြပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပါတီရှိ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းအရတော့ ဆွေးနွေးကြရမှာပေါ့ဘဲ။ ရဲဘော်များ ရွာသူရွာသားများ ပြောနိုင် ဆိုနိုင် ဆွေးနွေးနိုင် ကြပါတယ်။ မိတ်ဒန်နီကော့ရှဲကို ဘယ်လိုထင်တယ်၊ သူ့ကို ကန့်ကွက်တယ်၊ ထောက်ခံတယ် ပြောကြပါ။ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ပြောရင် ကန့်ကွက်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် သူဟာ ဘာကြောင့် ပါတီဝင် မဖြစ်ထိုက်ဖူးဆိုတာ အကြောင်းအချက်များ ပြရပါ

လိမ့်မယ်။ လုံလောက်တဲ့၊ ခိုင်မာတဲ့၊ အကြောင်း ပြချက်တွေ ဖြစ်ရပါမယ်။ လူတယောက်ကို သက်သက်မကောင်းပြောတာကိုတော့ ထုံ့မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ အချိန်ကုန်တယ်။ မဆိုင်တာပြောတာလဲ ခွင့်မပြုဘူး။ ဒီတော့ စရမယ်ဆိုရင် အခု မိတ်ဒန်နီကော့ရှု လျှောက်လွှာကို ဖတ်ပြမယ်။

“ဒီတော့ သူ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သိကြရမှာပေါ့။ အတ္ထုပ္ပတ္တိဆိုတာက သူ့ အတိတ်ရယ်၊ သူ့ ပစ္စုပ္ပန်ရယ်၊ သူ့ အနာဂတ်ရယ်ကို ပြောတာတဲ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့တတ်နိုင်သမျှ ဆွေးနွေးကြသိတဲ့။ ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား။ ကဲ ဆက်မယ်။ အခု သူ့ လျှောက်လွှာကို ဖတ်ပြမယ်”

နာဂုဏေသည် လျှောက်လွှာကို ဖတ်ကာ စာပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ဝါးကြီးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။ မိတ်ဒန်နီကော့အဖို့ ထိုလျှောက်လွှာကို ရေးရန် ညပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော်ဘဲ ချီတံ့ချီတံ့ စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။ ယခုကား သူ့ လျှောက်လွှာကို ဖတ်ကြားပြီးပြီဖြစ်၍ အဆုံးအဖြတ်ကို ကြားနာရန် ဇောကြီးစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေလေသည်။ သူသည် စာပွဲတွင် ထိုင်နေကြသော ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူနှင့်အတူ ထိုင်နေသူများကို ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ စိတ်သည် လှုပ်ရှားနေသည်။ ကြာသော် ဇောချွေးများပင် ပြန်လာကာ နဖူးထိပ်မှ ချွေးပေါက်သည် ဆီးသီးကင်းခန့် ကြီးလာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ထိုနောက် တတ်နိုင်သမျှပင် ဦးနှောက်ထဲက ဥာဏ်တို့ကို ဖြစ်ညှစ်ထုတ်ယူကာ သူ့ အကြောင်းကို စကားလုံးရွေး၍ ထစ်အ ထစ်အ အသံဖြင့်ပြောပြသည်။ တခါတရံ ပြောရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ တခါတရံ ခပ်မဲ မဲ ပြုံးလိုက်သည်။ လုဗစ်ရှကင်သည် အငြိမ်မနေနိုင်တော့။

“ပါးစပ်ထဲက ဗလုံးဗခထွေးနဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ခဲ့တာဘဲ မဟုတ်လားဗျ။ အဲဒါကို ရေလည်အောင်ပြောပေါ့”

“ကျွန်တော် ခြေပြာစရာ ဒါ ငါ့ဘခင်ဗျာ” မိတ်ဒန်နီကော့သည် တိုးတိုးပြောကာ ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ရင်း ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ တကိုယ်လုံးသည် နွေးထွေးသော အခန်းထဲမှ နှင်းထန်နေသော လွင်ပြင်သို့ ထွက်လာရသူကဲ့သို့ အေးစက်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာသည်။

ခဏကြာလျှင် ဒါဗီးဒေါ့ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။ သူက မိတ်ဒန်နီကော့အကြောင်းကို အနည်းငယ်ပြောသည်။ အလုပ်ကြိုးဝားကြောင်း၊ အခြားလယ်ယာ အဖွဲ့ဝင်များ စံနမူနာယူသင့်ကြောင်းပြောသည်။

“ဒီတော့ မိတ်ဒန်နီကော့ဟာ ပါတီဝင်အဖြစ် လက်သင့်ခံထိုက်သူ ဖြစ်ပါတယ်”

အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မိတ်ဒန်နီကော့စ်အကြောင်း ထောက်ခံပြောဆိုကြသည်။ ပရိသတ်၏ တုံ့ပြန်ချက်သည် ဆူညံကာ တယောက်တပေါက်ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျ”

“သူဟာ လယ်သမားကောင်း တယောက်ဘဲ”

“လယ်ယာလုပ်ငန်းအကျိုးရှိသောဘဲ သူလုပ်နေတာ”

“သူ ကြောင့် အပိုပိုက်ဆံမကုန်ဘူးဗျ။ ပြည်သူ့ ပိုက်ဆံကို တပြားမှမဖြုန်းဘူး။ တပြားဖြုန်းမိရင်တောင် သူ အိတ်ထဲက နှစ်ပြားစိုက်ထဲ တဲလုဗျ”

မိတ်ဒန်နီကော့စ်သည် သူ့အကြောင်း ချီးမွမ်းပြောဆိုကြသည်တို့ကို မျက်နှာသေလေးဖြင့် နားထောင်နေသည်။ အစည်းအဝေးတခုလုံးက သူ့ကိုထောက်ခံကြသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ပေသည်။ လိုအာဘွင်မှာ အဖိုးကြီး ရှယ်ရှူကာသည် ရုတ်တရက်ထကာ စကားပြောလေတော့သည်။

“ရွာသူရွာသားများနဲ့ အမျိုးသမီးများခင်ဗျား။ မိတ်ဒန်နီကော့စ်ကို ကျုပ်မထောက်ခံနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ တခြားသူတွေနဲ့ မတူပါဘူး။ မိတ်ဆွဟာ မိတ်ဆွပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွမို့ မရဲတရဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးတာမျိုး လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဒီလိုလူမျိုးပေါ့။ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာက မိတ်ဒန်နီကော့စ်ကို နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်က နတ်သားလေးလို ချီးမြှောက်ပြောဆိုနေကြတာကိုးဗျ။ သူ့လဲ ကျုပ်တို့လို လူသားမန်ဘာဟာ၊ ဘယ်မှာ နတ်သားဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျ။ သူ့လဲ ယုတ္တဗျတ်ဘာဟာ ဘယ်မှာ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲဗျ”

“အဖိုးကြီးပြောတာတွေ ရောထွေးကုန်ပြီ။ ဒီတခါလဲ အရင်တုန်းကလိုဘဲ လေရှည်တော့တာဘဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ပို့မလို့မဟုတ်ဖူးဗျ။ ပါတီဝင်အဖြစ် လက်ခံမလို့” နာဂူနော့က ရှယ်ရှူကာကိုဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်။

ရှယ်ရှူကာသည် မည်သူ့ အဟန့်အတားကိုမျှ ငြိမ်ခံနေသည့် သူမဟုတ်။ ချက်ချင်းပင် နာဂူနော့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အင်း၊ ခင်ဗျားကတော့ လူတဖက်သားကို ပက်ကနဲတွယ်တဲ့နေရာမှာ စံပါဘဲ။ ခင်ဗျား ဆီစက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ နေကြာစေ့ ကနေ ဆီညှစ်ထုတ်ရအောင်ပေါ့ဗျာ။ ဘာလို့ ကျုပ်စကားပြောနေတာ ဝင်ပြီးဟန်ရတာလဲဗျ။ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့။ ပါတီက ဘာပြောသလဲ။ ဝေဘန်ရေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ဝေဘန်ရေးကို အားပေးရမယ်တဲ့။ အဲဒါက ဘာကိုဆိုလိုသလဲ။ ရိုးရိုးစကားနဲ့ပြောရရင် ဝေဘန်ရေးဆိုတာ အိမ်မှာကတဲက စရမယ့်အလုပ်ဗျ။ လူတယောက်ကို မျက်နှာရော နောက်ကျောရော ဗိုက်ရော ဖင်ရော နာနာထိုးပေးရမယ်။ ချွေးပြန်လာအောင် ထိုးနှက်ပေးရမယ်။ အဲဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဘန်ရေးဘဲ”

“တော်လောက်ပြီအဖိုးကြီး” နာဂူနော့က အသံမာမာဖြင့် ဝင်၍ဟန့်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားစကားတတ်တိုင်း ကိုယ်လိုရာဆွဲပြီး ပြောမနေနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဘန်ရေးဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားဝေဘန်ရမယ်ပြောတာဗျ။ စုပေါင်းလယ်ယာ အ

စည်းအဝေးလုပ်ရင် ခင်ဗျားကြိုက်သလို ထိုးနှက်နိုင်တယ်။ အခုတော့ စကားမပြောဘဲ ထိုင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အို၊ ခင်ဗျားသာ စကားမပြောဘဲနေရမှာ။ ကျုပ်ကတော့ ပြောရမှာဘဲ။ ခင်ဗျားက သိပ်ပါးတာဘဲ။ ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျားဘာပြောစရာ လိုသလဲ။ ဆို ဝီယက် အာဏာရမှ လူ့ဖိုက်တွေ သေကုန်ပေမယ့် ကျန်သေးတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားဆိုပါ တော့”

“အိုဗျာ။ ကျုပ်အကြောင်းကို အခုဆွေးနွေးနေတာ မဟုတ်ဖူးဗျ။ မိတ်ဒန်နီ ကော့ အကြောင်းဘဲ ပြောပါ။ အဲ ပြောစရာမရှိရင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ထိုင်သို့ဘဲ။ အိန္ဒြေ ရရ နေမှပေါ့ဗျာ”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ အိန္ဒြေရတယ်။ ကျုပ်က အိန္ဒြေမရသွားလို့ ဆိုလိုတာ လား”

ထိုခဏတွင် နောက်ပိုင်း၌ ဆူဆူညံညံဖြစ်လာသည်။

“အင်မတန် အိန္ဒြေရတယ်ဆိုတဲ့အဖိုးကြီးဆိုရင်၊ အသက်ကြီးမှ ဟိုကလေးကို ဘယ်ကရလာသလဲဆိုတာ ရှင်းပြပါဗျ။။ သူများမျက်ချေးသာမြင်ပြီး ကိုယ့်မျက်ချေး တော့ ကိုယ်မြင်တော့ဘူးတဲ့လား”

အစည်းအဝေးတခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားအောင် ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ ဒါ ဝီဒေါ့ထိုင်ရာမှ ထတော့မှပင် ငြိမ်သွားသည်။ “ဒါဟာ ပွဲကနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရဲ ဘော်များခင်ဗျား။ ဒါဟာ ပါတီအစည်းအဝေးကျင်းပနေတာပါ။ ရယ်စရာပြော ချင်ရင် ရွာလယ်က ကွက်လပ်ထဲ သွားပြောကြပါ။ ကဲ အဖိုးကြီးကလဲ ပြောချင်တဲ့ စကား လိုရင်းကိုသာပြောပါ”

ဒါဝီဒေါ့သည် ရှယ်ရှူကာအား ပထမဆုံးအကြိမ် ယဉ်ကျေးစွာ သတိပေး လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ အဖိုးကြီးသည် ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်သွားကာ ဒေါသထွက် လာလေသည်။

“ဘယ်သူက အရွတ်အနောက်ပြောနေလို့လဲ။ ကျုပ်ပြောသလား။ စောစော ကလူ ပြောတာလား။ ကျုပ်ကိုမဆိုင်တာတော့ ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ။ ဒါဟာ လူထု အစည်းအဝေးဆို၊ ခုတော့ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကားမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောရဘူးဆို ရင် အလကားပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဘာထင်လို့လဲ။ ကျုပ်ဒီမှာ ပြောချင်တာ က မိတ်ဒန်နီကော့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းဘဲ။ သူ့လိုလူ မျိုး ပါတီထဲမှာ မရှိထိုက်ဖူး။ ဒါဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ” ရတ်ဇမော့နော့က ရယ်ရင်းမေးသည်။

“သူဟာ ပါတီနဲ့မထိုက်တန်လို့ဘဲ။ နှမ်းတလုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် ရှင်းပြပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ သူများကိုတော့ သိပ်ပြောကြဆိုကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ထော့ ဘာများဟန်လို့လဲ။ ရတ်ဇမော့နော့ဆိုရင် ကျေးရွာဆိုဝီယက်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဖြစ် တယ်မဟုတ်လား။ စံပြဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား။ အခုအစည်းအဝေးမှာ ရယ်နေတယ်။

မိတ်ဒန်နီကော့အရေးဟာ သေရေးရှင်ရေးလို အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားက ရယ်မောနေတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဆိုရင် ဘယ်သူက လေးနက်သလဲဆိုတာ။ နာဂူနော့ကလဲ ကျုပ်ကို စကားမပြောဘို့ဟန်တယ်။ ဟန့်တဲ့နေရာမှာတောင် အဘိဓာန်ထဲက ကျုပ်သိတဲ့ နိုင်ငံခြားစကားနဲ့ဟန်တယ်။ အင်း၊ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားတို့မသိတဲ့ စကားလေးတွေ သုံးနိုင်တာဘဲဗျ။ ကံ အခု ထပ်ပြီးကန့်ကွက်တယ်။ မိတ်ဒန်နီကော့ကို ပါတီဝင်အဖြစ် လက်မခံဘို့ ကျုပ်ပြောချင်တာဘဲ။ အကြောင်းကတော့ သူ့ဟာပုဂ္ဂလိကပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူတယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ဆိုထဲထဲ ကြိုတ်လဲ ပြောင်းလဲ သွားမှာမဟုတ်ဖူး။ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်နေမှတာ။ ကွန်မြူနစ်တယောက်တော့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဖူး။”

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ကွန်မြူနစ်မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ အဖိုးကြီး” မိတ်ဒန်နီကော့၏အသံသည် နာကျည်းသဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။

ရှယ်ရှူကာသည် မျက်လုံးကို ရှုံ့ပြလိုက်ကာ “ဒါတော့ ခင်ဗျား နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူးဘဲ ထားပါတော့။ ဒါပေမယ့် အကျိုး အကြောင်းတော့ ရှင်းပြအုံးမှပေါ့ ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် မှန်တဲ့စကားဘဲ ပြောနေရ်။ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်တော့ မပြောနဲ့”

“နေစမ်းပါအုံးဗျာ။ ဘယ်တုန်းက ကျုပ် လိမ်ပြောဘူးလို့လဲ” ရှယ်ရှူကာသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကျောင်းခန်းတခုလုံး သူ့အသက်ရှူသံကို ကြားကြရသည်။ “ကျုပ်ဟာ တသက်လုံး လူတွေကို အမှန်တရားချည်းသာ ဖြန့်ဖြူးနေတဲ့လူဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ပေါင်းကြ သင်းကြတာပေါ့။ မိတ်ဒန်နီကော့ အဖေဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှယ်ရှူကာကိုသာ လူလိမ်လူညာလို့ပြောတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေရော ဘယ်သူများ မှန်တဲ့စကားကို ပြောဘူးသလဲလို့ ဆိုဘူးတယ်။ သူ့က ကျုပ်ကို သိပ်အထင်ကြီးတာဗျ။ အင်း၊ သူသေသွားတာ သိပ် နှမြောစရာ ကောင်းတာဘဲ”

“ဗီမှာ အဖိုးကြီး။ ကျွန်တော် ကိစ္စကိုသာ ရှင်းပြပါ။ ကျွန်တော် အဖေ အကြောင်း မပြောပါနဲ့အုံး။ ဘာလို့ ကျွန်တော် ကို ကန့်ကွက်ရသလဲဆိုတာကိုသာ ရှင်းပြစမ်းပါဗျာ” မိတ်ဒန်နီကော့သည် စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်လာသည်။

ပရိသတ်သည် အချင်းချင်း တီးတိုးပြောကာ ဝေဘန်ကြသည်။ ရှယ်ရှူကာ၏ အကြောင်းကိုလည်း သူ့ ကြားလောက်အောင်ပင် ဝေဘန်ပြောဆိုကြသည်။ သို့သော် ရှယ်ရှူကာ အဖို့ကား ထိုစကားတို့ကို မတုန်လှုပ်။ ရှယ်ရှူကာသည် သူ့ စကားကို ဆက်ရန် လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာမြှောက်လိုက်သည်။

“ခဏလေး သည်းခံစောင့်ပါအုံး။ ကျုပ် ဆက်ပြောပါအုံးမယ်။ နောက်တော့ အခုလည်လည်လာပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အကြောင်း နောက်နားမှာ အမနာပပြောနေတာ ကြားပါတယ်ဗျာ။ တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နဲ့ တွတ်ထိုးနေတဲ့လူဟာ ဒပ်ပဆော့မှန်း

ကျုပ် သိပါတယ်။ ကျုပ် စကားပြောနေတုန်း တွတ်ထိုးလိုက်တော့ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်ပြီး ပြောမယ့်စကားတွေ မေ့ သွားအောင် လုပ်တာဘဲ။ ဒပ်ဗဆော့က လဲ ပါတီထဲဝင်ဘို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူဘဲ။ သူ့ ကိုလဲ နောက် သုံးလေးမိနစ်ရှိရင် ကျုပ် ကန့် ကွက်ရမှာဘဲ။ မိတ်ဒန်နီကော့ကို ကန့်ကွက်တာထက်ပိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့် ကွက်ရလိမ့်မယ်။ ဒပ်ဗဆော့အကြောင်း ကျုပ် နဲ့နဲပါးပါး သိတယ်ဗျ”

နာဂူနေ့ဘုသည် စာပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသော ဖန်ခွက်လွတ်တခုကို ဝဲဘက်နှင့် ခေါက် လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကြီး ပြောတာတွေ ရောထွေးကုန်ပြီ။ ပြီးအောင် အဆုံးသတ် တော့ဗျာ။ အစည်းအဝေးတချိန်လုံး ခင်ဗျားချည်း ပြောနေတာဘဲ။ နဲ့နဲလဲ ဆင်ခြင်အုံး မှပေဗျ”

“နေ့စမ်းပါအုံး နာဂူနေ့ရဲ့။ အခု မောင်ရင်က ကျုပ်ပါးစပ်ကို ပိတ်နေတာ လား” အဖိုးကြီးအသံသည် တုန်ယင်ကာ ဝမ်းနည်းသံ ပါလာသည်။ “မောင်ရင်က ပါတီရဲ့ အတွင်းရေးမှူးတယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ပိတ်ပင်တယ်ပေါ့လေ။ ဒါ တော့ မရဘူး နာဂူနေ့၊ မရဘူး။ ပါတီစည်းကမ်းမှာ လူတယောက် စကားပြော တာကို ပိတ်ပင်ဘို့မပါဘူးဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ကျုပ်ကို ဘာ ကြောင့် ဆင်ခြင်တဲ့တရား မရှိဘူးလို့ ပြောရတာလဲ။ မောင်ရင်သာ လှရကဘဲရဲ့ခေါင်းထဲ ကို ဆင်ခြင်တဲ့တရားလေး နဲ့နဲထဲ ပေးဘို့ ကောင်းတာ။ ကျုပ်အိမ်က အဖွားကြီးက ဆိုရင် ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီစကားမျိုး မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ လူတယောက်ရဲ့သိက္ခာ ကို စော်ကားတာဗျ”

ရှယ်ရှူကာသည် မျက်ရည်စကို အကျိလက်ဖြင့် သုတ်ကာ ဆက်၍ ပြောပြန် သည်။

“ကျုပ်ကတော့ စိတ်ထဲရှိတာ ပြောတဲ့လူဘဲ။ နောက်ဘခါ ပါတီ အစည်းအ ဝေးမှာဆိုရင် နာဂူနေ့ကို ဝေဘန်ရလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ နာဂူနေ့၊ ခင်ဗျား ဒီတချိတော့ မှားပြီ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က စိတ်ဟိုလာရင် မရတော့ဘူးဗျ။ သိပ် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့လူမျိုးဗျ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဆိုတာက အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ ပိတ်ဆွေတွေဘဲ။ ဒီအကြောင်း တရွာလုံးသိပါတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ဝေဘန်ရေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဘန်ရေးမှာ ဝင်ပြီးမရွပ်ချင်ပါနဲ့။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သူ့မှ ခံမှာမဟုတ်ဖူး။ အဲဒါ ပါတီကို ညစ်ထေးအောင်လုပ်မယ့်လူတွေအားလုံး သထိထားကြဘို့ဘဲဗျ”

နာဂူနေ့ဘုသည် မျက်စတဖက်ချီကာ ဒါဗီးဒေါ့အား တိုးတိုးတိုင်ပင် နေ သည်။

“အဖိုးကြီးကို ရပ်ခိုင်းလိုက်မှနဲ့တူတယ်။ အစည်းအဝေး ပျက်လိမ့်မယ်ဗျ။ အစက တနေရာထုပို့ထားရင် ကောင်းမှာဗျာ။ ခုတော့ အဖိုးကြီးက လေရဒန ပြီဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့ကား သတင်းစာတခုကို အကာအကွယ်ယူကာ မျက်ရည်စတို့ကို သုတ်နေသည်။ သူသည် အဖိုးကြီးစကားများကို ကြားရသည်တွင် ရယ်ရလွန်းသဖြင့်

မျက်ရည်များပင် ထွက်လာသည်။ ပြီးမှ နာဂူနော့ကို ခေါင်းရမ်းပြုလိုက်သည်။ နာဂူ
နော့ကား စိတ်ရှုပ်သွားလေသည်။ ရှယ်ရှူကာသည် ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

“အနုအစည်းအဝေးက ရွာလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးဆိုတော့ မိတ်ဒန်နီကော့
အဖို့ ရင်ထဲရှိတာ အကုန်ဖွင့်သို့ လိုသဗျ။ ခင်ဗျားအကြောင်းကိုလဲ ချီးခါးအမု မကျန်
သိဖို့လိုသဗျ။ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ကိုဝင်တုန်းက ခင်ဗျားရဲ့ နွားလေးတရည်း အပ်
လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ခင်ဗျား မနှမြောဘူးလား။ နှမြောလွန်းလို့ မျက်
ရည်တောင် ကျရတယ် မဟုတ်လား။”

“ဒီမေးခွန်းက ခုကိစ္စနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး” ဥရှကော့က ပရိုသတ်ထဲမှ အော်
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီစကားဟာ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့စကားဘဲ။ အရှူးစကားဘဲ။ ခင်ဗျား ဘာ
တွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ” အတ်စကင်က ဥရှကော့ကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဒါဟာ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းကွ။ ကျုပ်က အမှန်တွေပြောနေတာ။
ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ ဝင်မရှုပ်ကြနဲ့” ရှယ်ရှူကာက ပြန်၍အော်သည်။

အားလုံးငြိမ်သွားလျှင် ရှယ်ရှူကာသည် ပြောလက်စကို ဆက်၍ ပြောသည်။
ဤအကြိမ်တွင်မူ သူ့ အသံသည် တိုးသွားသည်။

“အဲဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို ခင်ဗျားတော့ မှတ်မိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ကျုပ်ကတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ နွားကလေးတရည်းကိုမောင်းပြီး ပို့ရတုန်း
က ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေ မို့တက်နေတာဘဲ။ နိလိုက်တာလဲ ရဲလို့။ ကဲ ကျုပ်မေးတာ
ပြောစမ်း။ အဲဒီတုန်းက မျက်ရည်မကျဘူးလား။ အမှန်ကို ဝန်ခံနော်”

မိတ်ဒန်နီကော့သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ အင်္ကျီကိုဆွဲဆန့်သည်။ ထိုနောက်
ရှယ်ရှူကာအား ကြောက်ရွံ့စွာကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် စကားစ၍ပြောသည်။ သို့သော်
သူ့ အသံကား တည်ငြိမ်လှသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့တာ
ပါဘဲ။ မျက်ရည်ကျနေတာကို မပုံးပါဘူး။ ဒီနွားတရည်းဟာ ကျွန်တော် မိဘ လက်ငုတ်
ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချေးနဲ့ရင်းခဲရတဲ့ နွားကလေးတရည်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကို ခပ်လှိုက်
ရသို့က မလွယ်လှပါဘူး။ ဒါတွေက လွန်ခဲ့တုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေပါ အဖိုး။ အတိတ်
မှာကျခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် မျက်ရည်ဟာ ပါတီကို ဘယ်လိုအန္တရာယ် ပြုနိုင်မှာလဲ”

“အန္တရာယ်ပြုနိုင်ပုံ ပြောရမလား” ရှယ်ရှူကာက အံ့အား သင့်သွားဟန်
အော်လိုက်သည်။ “အဲဒီနွားတရည်းနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်ခရီးသွားမှာလဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ
ဆိုရှယ်လစ်ခရီးကို ချီတက်ကြမှာဗျ။ ဆိုရှယ်လစ်ပန်းတိုင်အရောက် ချီတက်ကြရမှာ။
ဆိုရှယ်လစ်ပန်းတိုင်ပြီးတော့ ဘာလာမတဲလဲ။ အဲ၊ ကွန်မြူနစ်ပန်းတိုင်ကို ရောက်မယ်။
ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းရှင်းပြောနေတာ။ ကျုပ်က နာဂူနော့နဲ့အတူ ကြီးပြင်းလာတော့
ဒါတွေ နားလည်တာပေ ဗျ။ သူနဲ့ကျုပ်က သူငယ်ချင်းတွေဘဲ။ သူ့ ဆီမှာ ပညာဆည်း
ပူးခဲ့တာတွေပေ ဗျ။ ညဆိုရင် စာအုပ်ထူကြီးတွေကို ဖတ်တယ်။ အင်မတန် လေးနက်တဲ့
စာအုပ်တွေပေ။ အရုပ်မပါဘူးဗျ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ အဘိဓာန်ကို လှန်ကြည့်ပြီး

ပညာရှိတွေသုံးတဲ့ စကားလုံးတွေကိုကျက်မှတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်ကကြီးတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဘူးဗျ။ မှတ်ဉာဏ်ကလဲ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆွေးနွေးရပါတယ်။ ကျုပ် ရဲရဲပြောရဲဘယ်ဗျာ။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ် ပြီးရင် ကွန်မြူနစ်စနစ် ရောက်တော့မှာဘဲ။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားကို သံသယရှိလာတာဘဲ မိတ်ဒန်နီကော့ရေ။ ခင်ဗျားဟာက ဆိုရှယ်လစ်ပန်းတိုင် ချိတ်ကံမယ် လုပ်ခါရှိသေး။ မျက်ရည်လေး တစ်ခမ်းစမ်းနဲ့ဆိုတော့ မခက်ဖူးလားဗျ။ ဘယ်နှယ် ကွန်မြူနစ်ပန်းတိုင် ရောက်အောင် ချိတ်ကံနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီတော့ ပရိသတ်တို့ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပေတော့။ ကလေးလို မျက်ရည်လွယ်တဲ့လူတယောက် ပါတီထဲ ရောက်လာလို့ ဘယ်လို အကျိုး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

အဖိုးကြီးသည် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ သူ့စကားကို သဘောကျသဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကို ကျုပ် သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ပါတီစည်းကမ်းပျက်မှာတော့ ကို ကျုပ် မကြည့်နိုင်ဘူး။ ဒါဖြင့် တေမိဒ်မစ်ကို ပါတီထဲ သွင်းပါလားလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ သူ့လို မျက်နှာသေကြီးကိုတော့ ဘယ်ပါတီက လက်ခံမှာလဲဗျာ။ ပါတီဝင်ဆိုတာ ရှင်ရှင်ပျံပျံ ရှိမှပေါ့ဗျ။ နာဂူနော့ကို ခင်ဗျားတို့မြင်မှာပေါ့။ သိပ်ပြီး အိန္ဒြေတင်းတာဘဲ။ လယ်ကွင်းထဲ ငါးစောင်နေတဲ့ပျိုင်းလို့ဘဲ၊ ရှုတည်တည်ကြီးနဲ့ နေတော့တာဘဲ။ သူ့ ဆီက ရယ်စရာမောစရာတခုမှ မကြားရဘူး။”

“အဖိုးကြီးနော်၊ ကျွန်တော် အကြောင်း ခင်ဗျား ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး” နာဂူနော့က ခပ်မာမာသတိပေးလိုက်သည်။

ရှယ်ဂျူကာကား လေရနုပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရပ်နိုင်ပုံမပေါ်တော့ပေ။ “အိုဗျာ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း မပြောပါဘူး။ နဲ့နဲ့လေးမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ကဲ မိတ်ဒန်နီကော့ အကြောင်း ဆက်ရအောင်။ သူ ဘယ်လောက် လေ့လာပြီးပြီလဲ။ ခဲတံလေးကိုင်ပြီး ဟိုခြစ် ဒီခြစ် လုပ်နေတာဘဲ။ နိုင်ငံရေးအရ ဘာမှ တိုးတက်မှုမရှိသေးဘူးဗျ။ အိမ်မှာ ကွပ်ပြီး လေ့လာဘို့ကောင်းသေးတယ်။ သိပ် လော့ကြီးဘို့ မလိုပါဘူး။ ခုနေတော့ ပါတီထဲဝင်ဘို့ မကြိုးစားနဲ့အို။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ သူ့ကို ပါတီဝင်အဖြစ် မထောက်ခံနိုင်ဘူး။”

ထိုအချိန်၌ပင် ပရိသတ်ထဲမှ မိန်းကလေးတယောက်၏ စကားသံကို ကြားရသည်။ ဗာယာ၏အသံဖြစ်ကြောင်း ဒါဗီးဒေါ့ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မစကားပြောပါရစေ”

“ရွှေထွက်ခဲ့လေ။ ဒါမှ မင်းကို အားလုံး မြင်နိုင်မှာ” နာဂူနော့က ခေါ်လိုက်သည်။

ဗာယာသည် ပရိသတ်အကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ ထွက်လာသည်။ ရဲရဲတင်းတင်း ပင် စာပွဲဘေး၌ ရပ်လိုက်သည်။

ဒါပီးဒေါ့သည် ဗာယာကိုကြည့်ကာ ပြုံးရယ်ရင်း အံ့အားသင့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးကိုပင် သူ့မယ့်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ တလလောက်ရှိလျှင် ဗာယာသည် မမှတ်မိ နိုင်လောက်အောင်ပင် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ ယခုကား ဟိုတုန်း ကလို အပျိုပေါက်ကလေး မဟုတ်တော့ဘဲ မိန်းမကြီးတယောက် ဖြစ်လာသည်။ ဆံပင်ကို လက်ကိုင်ပုဝါ အပြာကလေးနှင့် ချည်နှောင်ထားသည်။ ပရိသတ် ရုတ်ရုတ် သဲ သဲဖြစ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုမှတဖန် အဝေးရှိ မြက်ခင်းပြင်ကြီးသို့ ဗာ ယာ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြေးသွားဟန်တူသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဗာယာသည် ခဏမျှ ငေးမောနေသည်။ ‘အမယ်လေးဟဲ့၊ တော်တော်လေးကို ဖွဲ့လာပါပေါ့လား’ဟု ဒါ ပီးဒေါ့ စဉ်းစားမိသည်။

ဗာယာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် တုန်လှုပ်နေသောကြောင့် အရောင်တောက်ပနေ သည်။ မျက်နှာ၌ ချွေးများစို့ ထွက်နေသည်။ ထိုမျက်နှာတွင် ပေါင်ဒါတမုန့်မျှ မတင် ခဲ့။ သို့ရာတွင် ပရိသတ်က သူ့ကိုအာရုံစိုက်နေကြသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ရွံလာဟန် တူ သည်။ သူ့လက်သည် အငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ လက်ကိုင်ပုဝါတထည်ကို ဆုပ်လိုက် ဖြည့် လိုက် လုပ်နေသည်။ မျက်နှာလည်း နီရဲလာသည်။ စူးရှသောအသံသည်လည်း တုန်ယင် လာသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်အား အလွန်ထက်သန်နေပုံရသည်။

‘ရဲ့ဘော် မိတ်ဒန်နီကော့နဲ့ပတ်သက်လို့ အဖိုးဝေဘန်တာကိုတော့ လက်မခံနိုင် ဘူး။ ဝေဘန်ရေးမှားတယ်။ သူ့ဟာ ပါတီနဲ့ မထိုက်တန်သေးဘူးလို့ပြောတာကို ဘယ် သူမှ မယုံကြည်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မဟာ သူ့နဲ့အတူ မိုးဦးကျတုန်းက ထွန်ခဲ့ဘူးတယ်။ လယ် ထွန်တဲ့နေရာမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် ထွန်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်တယ်။ သူ့ တာဝန်ကိုသူ ကျေပွန် အောင် ထမ်းခဲ့တယ်။ အဖိုးဟာ အသက်ကြီးပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ကလေးနဲ့ အတူ တူဘဲ’

“ဟုတ်ပြီဟေ့ ဗာယာ။ နားနာနက်စမ်းပါကွာ။ သူ့အသံက ခလောက်သံ ကျ နေတာဘဲ၊ တယ်ဆူကိုးကွ။ သူ့များအသံတွေကို လှမ်းသွားတာဘဲ။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောရတော့ဘဲ၊ ဆော်သာဆော်ဟေ့” လူဗစ်ရှက်က အားတက်သရော ထောက်ခံ လိုက်သည်။

“ဗာယာပြောတာ မှန်တယ်။ မိတ်ဒန်နီကော့ဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ စံချိန် အမြင့်ဆုံးဘဲ။ သူမှ တကယ့် ကော့ဆက်လုပ်သားပြည်သူ တယောက်ဘဲ” ဗက်ရှုခလက် နော့က ဝင်၍ထောက်ခံပြန်သည်။

“မိတ်ဒန်နီကော့လိုလူမှ ပါတီက လက်သင့်မခံရင် အဖိုး ရှယ်ရှု။ ကာကိယ်တိုင်ကို ဘဲ လက်ခံဘို့ ရှိတော့တာဘဲ။ သူဘဲ စုပေါင်းလယ်ယာကို ခေါင်းဆောင်ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ” နောက်နားမှ လူငယ်တယောက်က အော်သည်။

ရှယ်ရှု။ ကာသည် သူ့ နေရာမှာပင် မထိုင်သေးဘဲ ရပ်နေသည်။ စကားပြောနေ ကြသည့်သူများကို လှည့်စောင်း၍မျှ မကြည့်။ ပြောဆိုပြီးကြ၍ ငြိမ်သွားလျှင် ရှယ်ရှု။ ကာသည် ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

“ဗာယာဟာ ဒီအစည်းအဝေးကို လာဘို့ မဟုတ်ဖူး။ သူ့ အသက်မှ မစေ့ သေး တာဘဲဟာ။ တနေရာရာမှာ အိုးပုတ်တို့ ချိုးရုပ်တို့နဲ့ ကစားနေတဲ့ ကောင်းတာဘဲ။ ဒါ နဲ့တောင် သူက ဒီကိုလာပြီး ကျုပ်လို အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ပညာဉာဏ်ရှိတဲ့ အဖိုးကြီး တ ယောက်ကို ဘာ မတွေးနဲ့။ ညာ မတွေးနဲ့လို့ လာပြောနေသေးတယ်။ အင်း၊ လောက ကြီးဟာ သိပ် ဖောက်လို့ဖောက်ပြန်ဖြစ်နေတော့တာဘဲ။ ကြက်ကလေးတွေက ကြက်မ ကြီးကို အစာရှာ သင်လား သင်ရဲ့။ မိတ်ဒန်နီကော့ဟာ လုပ်ရက်အပြည့် လုပ်အား ပေးနိုင်တယ်တဲ့။ လောဘကြီးတာကိုးဗျ။ ပေးနိုင်မှာပေါ့၊ လုပ်နိုင်မှာပေါ့။ ပုဂ္ဂလိက ပစ္စည်းပိုင်ရှင်လေးတွေဟာ ဒီလိုဘဲ လောဘကြီးကြတာဘဲ။ နာဂူနေ့က အဲဒီ သဘော တရားကို ခဏခဏပြောဘူးတယ်။ တယောက်က ပြောသေးတယ်။ ‘ကျုပ်ကို ပါတီက လက်ခံဘို့ကောင်းတယ်တဲ့။ မရယ်ကြနဲ့လေဗျာ။ ကျုပ် စာဖတ်နိုင်သလား၊ ဖတ်နိုင် တယ်။ ရေးနိုင်သလား၊ ရေးနိုင်တယ်။ ကိုယ်လက်မှတ်ကိုယ် ထိုးတတ်တယ်။ ပါတီ စည်းမျဉ်းတွေကို ကျုပ် လိုက်နာနိုင်ပါ့မလား၊ လိုက်နာနိုင်တယ်။ ပါတီရဲ့ လမ်းစဉ်ကို သဘောကျရဲ့လား၊ သဘောကျတယ်။ ဘာမှကန့်ကွက်စရာမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဆိုရယ်လစ် ပန်းတိုင်ကနေပြီး ကွန်မြူနစ် ပန်းတိုင်ကို ချီတက်ခဲ့မယ့်နေရာမှာ ကျုပ်က ကဆံပေါက် ပြီး လိုက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဖိုးကြီးဆိုတော့ မြင်းအိုကြီး ကဆံစိုင်းတာမျိုးပေါ့ ဗျာ။ အခုလဲ ပါတီကိစ္စဆိုရင် ကျုပ် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်နေတာပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ခုထက်ထိ ပါတီဝင်အဖြစ် မထိုက်တန်သေးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာသာ တရားကြောင့်ပေါ့ဗျ။ ဘုရားသခင်ကို ခုထိ ယုံကြည်စွဲလမ်းနေလို့ပေါ့။ ဘုရားသခင်ကို တော့ ကျုပ် မဖြစ်ပယ်သေးဘူး။

“ဒါပေမယ့် တမျိုးဘဲဗျာ။ ကျုပ်ကလဲ ကွန်မြူနစ်ပန်းတိုင်ကို တဖက်က ချီတက် ချင်သေးတယ်။ လျှပ်စီးလက်တော့လဲ ကြော့ကမိသေးတယ်။ ဒီတော့ ပုန်းကြီးဆီ သွားပြီး လိုရာမယ်ရ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားလောက် လိုက်ရတာဘဲ။ ပြီးတော့ ဆုတောင်း လိုက်ရတာဘဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ။ ဒါမှလဲ စိတ်လိုမယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဒီတော့ ပါတီနဲ့ ကျုပ်နဲ့က မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကျုပ်ကိုတော့ ပါတီထဲ ဆွဲမသွင်းကြ ပါနဲ့ အုံး”

“အဖိုးကြီး ချော်တော့ ငေါ်သွားပြန်ပြီ။ ဘာတွေ ဆွေးနွေးနေတာလဲဗျ” ရတ်စမော့ နေ့က သတိပေးလိုက်သည်။

“ပြီးပါတော့မယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကိုတော့ ဒီလိုမအော်ပါနဲ့။ အော်ရင် ပြီးတော့ မှာ မဟုတ်ပူးဗျ။ အေးအေးထိုင်ပြီး ကျုပ်ပြောတဲ့ အဖိုးတန်စကားတွေသာ နား ထောင်။ ဒီ စကားတွေက ခင်ဗျားတို့ ဘဝမှာ တနေ့ကျတော့ အဖိုးတန်လာမှာဗျ။ လမ်းမချော်စေရပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ကျုပ်ကို ပါတီထဲ လက်ခံသည် ဖြစ် စေ၊ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ ကျုပ်ကတော့ ကွန်မြူနစ်ပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင် ချီတက် မှာဘဲ။ မိတ်ဒန်နီကော့လိုတော့ မျက်ရည်လေးတစ်စမ်းစမ်းနဲ့ ချီတက်မှာ မဟုတ်ဖူး။ က လိုက် ခုန်လိုက် ပျော်လိုက် ပါးလိုက်နဲ့ ချီတက်မှာဘဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

ကျုပ်က ပစ္စည်းမဲ့ မဟုတ်လားဗျ။ ပုဂ္ဂလိကပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာမှပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျုပ် တနေရာမယ် ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ပစ္စည်းမဲ့ ဆိုတာ နောင်ကြီးမှအပ ဘာမှဆုံးရှုံးစရာ မရှိဘူးတဲ့။ ကျုပ်မှာ နောင်ကြီးဆိုလို့ ခွေးချည်တဲ့ နောင်ကြီးဘိရိဟယ်။ အဲ အဖွားကြီး တော့ ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ။ သူကတော့ နောင်ကြီးတဲ့ ဆိုးတယ်ဗျ။ သူ့ ကိုတော့ ဆိုးရှုံး စရာမလို့ပါဘူး။ ကျုပ်နဲ့အတူ ချီတက်ရမှာပေါ့။ ရွှေက ကန့်လန့်ကန့်လန့်လုပ်ရင် ဘေး ဖယ်ပစ်ခံရုံပေါ့။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပါဗျာ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်က စိတ်တိုမိရင် ဒေါသအလွန်ကြီးတာဗျ”

“ကဲ၊ အဖိုးကြီး ရပ်တော့ဗျ။ ခင်ဗျားအချိန်ကုန်ပြီ” နာဂုနေ့က စာပွဲကို ပုတ်ကာ ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့မှာပါ နာဂုနေ့ရယ်။ လက်နာပါမယ်။ ကဲ ကျုပ်ပြောနေတာ ဘယ် ချောက်နေပြီလဲ။ အဲ ဟုတ်ပြီ။ ခင်ဗျားတို့က မိတ်ဒန်နီကော့ကို လိုလားနေတယ်ဆိုရင် လဲ ကျုပ် ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့က လိုလားနေမှ ဘာကန့်ကွက်စရာ ရှိတော့မှာလဲဗျ။ ပါတီထဲ လက်ခံသင့် ခံလိုက်ရုံရှိတာပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူဟာ အလုပ် တကယ်လုပ်တဲ့ လူတယောက်ပါဘဲ။ အချုပ်ပြောရရင် မိတ်ဒန်နီကော့ဟာ ပါ တီဝင်ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။ ကဲ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ ဒါပါဘဲ”

“အင်း၊ အစချီလာတော့ လူတယောက်ကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောပြီး နောက်ဆုံး ကျတော့ ခေါင်းပေါ်ပင်တင်ထားတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား” ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်က ဝေဘန် လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရယ်သံများက ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်က စကားကို လှမ်းသွားလေ သည်။

ရှယ်ရှူကာသည် ပြောချင်သည်တို့ကို အားရပါးရပြောပြီးနောက် ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ချွေးသုတ်ရင်း ဘေးတွင်ရှိနေသော အင်တစ်အား “ဘယ်နှယ်လဲ။ ကျုပ် ဝေ ဘန်တာ မကောင်းဘူးလား ဟင်”ဟု မေးလိုက်သည်။

“အဖိုးကတော့ ဇာတ်လိုက်မင်းသားသာ လုပ်ဖို့ကောင်းတာဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဟာ၊ အဖိုး ပိုက်ဆံရလိုက်မယ်ဖြစ်ခြင်း။ ချက်ချင်းကြီးပွားမှာဘဲ။ ရယ်စရာ လေးပြောလိုက်၊ ပုံတိုပတ်စလေး ညှပ်ပြောလိုက်၊ ကြားလုံးလေးထုတ်လိုက်နဲ့ ပိုက်ဆံ သဲယူသလို ရမှာဘဲ”

“မိမှာ အင်တစ်၊ သေသေချာချာ မှတ်ထား။ ရှယ်ရှူကာဟာ ဘယ်တော့ ဖြစ်ဖြစ် ထိပ်ကချည်းဘဲ။ စကားပြောရင်လဲ ချက်ကျကျပြောနိုင်တာဘဲ။ ကြီးရင်တော့ ခင်ဗျား ပြောသလို ဇာတ်လိုက်လုပ်ရမှာဘဲ။ လာလေကွာ။ ပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ဆေး လိပ်သောက်ကြရအောင်” ရှယ်ရှူကာသည် အင်တစ်နှင့် လေပေးဖြောင့်သွားလေ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူအုပ်ကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ ပြင်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဝင်းထဲရံကို မှီခို ထိုင်ကာ ဆေးလိပ် မီးညှို့နေကြသည်။

“မင်းပြောတဲ့ဇာတ်လိုက်မျိုးတွေ မြင်ဘူးသလားကွ”

“ဟာ မြင်ဘူးတာပေါ့ အဖိုးရယ်။ စစ်ထဲတုန်းက ဂရော့ဒ်နိုမြို့မှာ အများကြီး တွေ့ဘူးတာပေါ့”

“ဘယ်လိုနေကြသလဲကွ”

“သူ့လို ငါလိုပါဘဲ”

“ထမင်းဝပုံရော ပေါ်ရဲ့လားကွ”

“ဝလိုက်တာမှ ဖီးလို့ဗျား”

“နွေရော၊ ဆောင်းရော ဝဝလင်လင်ရှိမှာပေါ့။ သူတို့အဖွဲ့ ဝင်ချင်ရင် ဘယ် မှာ ဝင်ရမှာလဲကွ”

“ရော့စတော့မှာလို့ ထင်တာဘဲ။ နီးနီးနားနားတော့ မရှိဘူးခင်ဗျ”

“မဝေးလှပါဘူးကွာ။ ဒီအကြောင်း စောစောက ဘာလို့မပြောသလဲကွ။ စော စောကသိရင် သူတို့နဲ့အတူ ဇာတ်ထဲလိုက်သွားမှာပေါ့။ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဒီလောက် ပိုက်ဆံရတဲ့ အလုပ် ဘယ်မှာရှိမလဲကွ။ ဇာတ်ထဲကအိမ်ပြန်လာပြီး အဖွားကြီးနဲ့တွေ့တဲ့ အခါ ဗော့ဒဂါလေးစောက်သောက်လိုက်။ မင်းကိုလဲ တိုက်ပါမယ်ကွာ။ ငါ့ အဖို့တော့ ထမင်းဝဝစားပြီး ဗော့ဒဂါလေး တပြုပြင်သောက်နေရရင် ပြီးတာပါဘဲ။ မဟုတ်လား ကွ အင်တစ်ရုံ။ အေး၊ ဒီညတော့ အိမ်က အဖွားကြီးကိုပြောမှဘဲ။ အေး၊ နောင်နှစ် ဆောင်းရောက်ရင်တော့ ဇာတ်ထဲလိုက်မှဘဲဟေ့။ ဒါဗီးဒေါ့ကလဲ သဘောတူမှာပါ ဘဲ။ ပိုက်ဆံ အပိုလေး ဘာလေးရတော့ အိမ်အတွက်လဲ ဟန်တာပေါ့ကွာ။ နွားမတ ကောင်ဝယ်မယ်။ သိုး တဒါ ဇင်လောက် ဝယ်မယ်။ ဝက်တကောင်လဲ မွေးရမယ်။ အင်း ဒလားအလာတော့ အတော်ကောင်းနေတာဘဲဟေ့” ရှယ်ရှူကာသည် စိတ်ကူးယဉ် ကောင်းနေလေသည်။ အင်တစ်ကလည်း သူပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ကာ နားထောင် လျက်ရှိရာ ပို၍ အားတက်လာသည်။ “ဒီမြင်းတို့နဲ့ စခန်းသွားနေရတာ မဟန်ပါဘူး ကွာ။ ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ ပြီးတော့ ဒီအရပ်မှာ ဆောင်းတွင်းဆိုရင် ဥတုက မကောင်းဘူး ကွ။ အသက်ကကြီးလာတော့ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ခါးထဲက ကိုက်ချင်သလို၊ ဖင်ထဲက နာသလို ဖြစ်လာတယ်။ အေးကွာ၊ ငါ့ရှေ့က လမ်းကတော့ မြူးနေ တာဘဲ”

အင်တစ်သည် အဖိုးကြီးကို ဆွပေးပြီးနောက် သူ့ စကားကို အဆုံးသတ်ရန် ပြန် ၍ ကောက်လိုက်သည်။

“အင်း၊ ဒီလိုရှိတယ်အဖိုး။ ဇာတ်ထဲမဝင်ခင် စဉ်းစားရအုံးမယ်”

“ဘာ စဉ်းစားစရာလို့သလဲကွ။ ပိုက်ဆံ လွယ်လွယ်ရမယ်ဟာဘဲ။ လာမယ့် ဆောင်းတွင်းမှာသွားပြီး ယူလိုက်ရုံရှိတာပေါ့။ ပရိသတ်ကို ပျော်တော်ဆက်ဖို့ရယ်၊ ရယ်စရာ ပုံတို့ပတ်စလေးတွေပြောဆိုရယ်များ ဘာခက်တာလိုက်လို့ကွယ်”

“ဒါပေမယ့် အဖိုးရယ် ပိုက်ဆံရတာနဲ့ မကာမိပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“တခါတလေ ဇာတ်သမားတွေခမျာ အရိုက်ခံရသေးတယ်ဗျ”

“အရိုက်ခံရသေးတယ်။ ဘယ်သူက ရိုက်တာလဲကွ”

“ပိုက်ဆံပေးပြီး ပွဲကြည့်တဲ့လူတွေကပေါ့ဗျ”

“ဘာလို့ရိုက်ရမှာလဲကွ”

“ဇာတ်ခုံပေါ်ကနေ ဇာတ်ကတွဲလူက မဟုတ်တယုတ် ပြောရော၊ ပွဲကြည့်တဲ့လူက စိတ်ကြိုက်မတော့။ ပြီး စိတ်အခန့်မသင့်တဲ့အခါ တက်ရိုက်တော့တာဗျ”

“တကယ် ရိုက်တာလားကွ။ ဒါမှ မဟုတ် နေ့ခက်ရုံပြောင်ရုံဘဲလား”

“ဘယ်က နောက်ရုံပြောင်ရုံ ရိုက်မှာလဲဗျ။ ရိုက်ပါပြီဆိုတော့ အသေအလဲပေါ့။ အရိုက်ခံရတဲ့လူ ဆေးရုံကို တက်ယူရတာဘဲ။ အခန့်မသင့်ရင် ပွဲချင်းပြီးတောင် သေသေးဗျာ။ ကျွန်တော်မျက်စိနဲ့ တပ်အပြင်ခံရတာပဲဗျာ” အင်တစ် မျက်နှာကား ရှုတည်တည်ဖြစ်သည်။ အဖိုးကြီးသည် အင်တစ်မျက်နှာကို အကဲခပ်ကာ တကယ်ပြောနေသည်ဟုပင် ယူဆလိုက်သည်။

“ပုလိပ်က ဘာလုပ်နေသလဲကွ။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေရောတဲ့လား”

“ပုလိပ်ကပါ ဝိစိမ္မတ်ပြီး ဝင်ရိုက်လိုက်သေးသဗျာ”

“အေးလေကွာ။ ဒါကတော့ ဇာဘုရင်လက်ထက်တုန်းကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ခုနေဆိုတော့ ဆိုဗီယက် အစိုးရလက်ထက်မှာ ပုလိပ်က ဝင်ရိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

“ပုလိပ်က အရပ်သားကိုတော့ ဘာမှ မထိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ဇာတ်သမားကိုတော့ ရိုက်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်နဲ့တူတယ်ဗျ”

“ဟယ်၊ မင်းဟာက မဟုတ်တာတွေပြောနေရမယ်။ ငါ မယုံဘူး အင်တစ်၊ မယုံဘူး။ ခုခေတ်မှာ ဇာတ်သမားကို ရိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ မင်း မြို့ကိုမရောက်တာ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ မဟုတ်လား။ ရွာက ဘယ်မှ ခွာတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ ဒါတွေ မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“နို့ဗိုချာကတ်မှာ ကျွန်တော် တူ တယောက်ရှိတယ်ဗျ။ သူ့ စသထဲမှာ ဒီအတိုင်း ပါတာဘဲ”

“မင်းတူက ပြောတယ်။ အေး၊ သူပြောရင်တော့ ဟုတ်နိုင်တာဘဲ” ရှယ်ရှူကာ သည် သက်ပြင်းတချက်ချကာ တော့ဝေ သွားလေသည်။ “အင်း၊ ဇာတ်သမားဖြစ်ဖို့ ကလဲ ဒီလိုဆိုတော့ မလွယ်လှဘူးကွ။ အသတ်အဖြတ်ပါ တတ်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ငါ နဲ့ဆိုတော့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“အဖိုးကို ကျွန်တော်က သတိပေးတာပါ။ အဖွားကြီးနဲ့လဲ တိုင်ပင်အုံးလေ”

“ဒီကိစ္စက အဖွားကြီးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ ဘာလို့ သူ့ အကြံဉာဏ် ယူနေရမှာတဲ့လဲ”

“ဒါဖြင့်လဲ စဉ်းစားအုံးပေါ့”

“အေးပါ၊ ငါကလဲ အရင်မလိုလှသေးပါဘူး။ ဆောင်းရောက်ဖို့ကလဲ အဝေးကြီး လိုသေးတာပဲ။ ပိုက်ဆံရလဲ ဘာလုပ်ဖို့လဲကွာ။ ဒါပေမယ့် အလကားလိုလိုရမယ့် ပိုက် ဆံဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပေါ့။ ပရိသတ်ကလဲ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ရမ်းကားတယ်။ ပုလိပ်ကလဲ အကာအကွယ် မပေးရုံမကဘူး ဝင်ပြီးလဲ ရိုက်သေး တယ်ဆိုတော့ အခက်သားလားကွ။ အင်း အသက်ကြီးမှ အနာတရဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့ လဲ မဖြစ်သေးပါဘူးနဲ့ တူတယ်ကွာ။ ကဲ လာဟော့၊ အစည်း အဝေးဆီကို ပြန်သွား ရအောင်။ အဲဒီမှာက စိတ်လဲချရတယ်ကွာ။ ပျော်စရာလဲ ကောင်းတယ်။ ခဏနေပြီး တော့ ဒပ်ဗဲဆော့ လျှောက်လွှာကို ကန့်ကွက်စရာ ရှိသေးတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ စကားသိပ်မပြောချင်သေးဘူး။ ခါးထဲကလဲ ကိုက်လာတယ်။ ဒူးထဲကလဲ မျက်လာ တယ်”

ရှယ်ရှူကာသည် စီးကရက်တလိပ် လိပ်နေသည်။ သူ့လက်များက တုန်ယင်နေ သည်။ ထိုအခါ အင်တစ်က ဆက်၍ ကလိပြန်သည်။ “အင်း အဖိုး ဒီလောက် ဖြစ် သွားလိမ့်မယ် မထင်မိဘူး။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဇာတ်ထဲလိုက်ဖို့ အကြောင်း အစကတဲက ကျွန်တော် မပြောပါဘူးဗျာ။ အဖိုးနဲ့မဖြစ်ပါဘူး။ အဖွားကြီးကလဲ သဘောတူမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ သူကလဲ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဖူး။ သူသဘောတူမှာ မဟုတ် လို့ ဇာတ်ထဲ မဝင်တော့ဘူးဆိုရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

ရှယ်ရှူကာသည် တွေ့စေ့စဉ်းစားနေရာက ပြူးလာသည်။ သို့သော် မကြာမီ အချိန်အတွင်း မုန်တိုင်းတခု ကျတော့မည်ကိုကား သူမသိ။ နာဂုနော့သည် လွန်ခဲ့ သည့် နာရီဝက်ခန့်က လူတယောက်ကိုလွတ်ကာ အဖွားကြီးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ရှယ်ရှူကာကို အိမ်သို့ပြန်ခေါ် သွားရန် မှာထားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ရှယ်ရှူ ကာ မသိသေး။

“ဟော့ဗျာ။ ခင်ဗျား အဖွားကြီးတော့ အသက်ရှည်အံ့ မှာဘဲ။ ခုဘဲ သူ့အ ကြောင်း ပြောနေခါရှိသေး ရောက်လာပြီ။ သူ့အတင်းပြောနေမှန်း သိတယ်နဲ့ တူ တယ်ဗျ”

ရှယ်ရှူကာသည် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အဖွားကြီးသည် သူ့ ထံသို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ်လာနေလေပြီ။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာတွင် စောစောက ရှိနေ သောအပြုံးသည် နေလာ နှင်းပျောက်ဖြစ်သွားလေသည်။

“အလကား လိုက်လာတယ်” တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။ “ဘယ်ကနေ ထ လိုက်လာတယ် မသိဘူး။ စောစောကဘဲ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး အိပ်ရာပေါ်လဲ ကျန် ရစ်ခဲ့သေးတယ်။ ခေါင်းတောင် မထူနိုင်ဘူးကွ။ ဟော အခု ဒီရောက်လာပြီ”

“လာ လာ ပြန်ကြမယ်” အဖွားကြီး၏အသံသည် မာသည်။

ရှယ်ရှူကာသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ခေါင်းမော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကား မြေကိုမြင်၍ လန့်သွားသောယုန်ကလေး၏မျက်နှာနှင့် တူနေသည်။

“အစည်းအဝေး မပြီးသေးဘူးကွယ်။ အစည်းအဝေးမှာ ကျုပ်ပြောစရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ ရွာကခေါင်းဆောင်တွေက ကျုပ်ကိုစကားပြောဘို့တောင်းဆိုနေကြလို့ပါ”

“အို တော်မရှိလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လာ သွားကြမယ်။ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

အဖွားကြီးသည် ရှယ်ရှူကာထက် ခေါင်းတလုံးပို၍ မြင့်သည်။ ပို၍လည်းဝသည်။ ရှယ်ရှူကာ၏လက်မောင်းကို ဆောင်ကနဲဆွဲကာ ခေါ်သွားသည်။ ရှယ်ရှူကာကား ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါသွားရင်း ပါးစပ်ကလည်း “ကျုပ်ပြန်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် စကားပြောစရာ ရှိသေးတယ်ဗျ။ ခုခေတ်က ခေတ်ဟောင်း မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ။ ပြောစရာတွေ အများကြီးဘဲ”ဟု ရေရှုတ်နေသည်။

အဖွားကြီးကား ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ခြေလှမ်းကြွကြီးများဖြင့် အိမ်ဆီသို့ လှမ်းလေတော့သည်။ ရှယ်ရှူကာသည် ယက်ကန်ယက်ကန် လှုပ်ရင်း လိုက်သွားသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အဖိုးကြီးသည် မိန်းမဩဇာ အလွန်ကိုက်နေလေသည်။

အင်တစ်ကား ရှယ်ရှူကာ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးဆီသို့ ပြန်၍အသွားတွင်မူ ‘အင်း ဒို့ရွာမှာ သူ့သာမရှိချင်တော့ ပျင်းစရာကောင်းမှာ အမှန်ဘဲ’ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

၂၃

ရှယ်ရှူကာမရှိသည့်နောက် အစည်းအဝေး၏လက္ခဏာသည် တမျိုးတဖုံပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ဒပ်ဗဆော့၏ လျှောက်လွှာကို စဉ်းစားကြသည့်အခါ အချေအတင် ဆွေးနွေးကြသည်။ ပြေလည်သည်အထိ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြသည်။ ရယ်သံမောသံပင် မကြားရ။ ထိုအချိန်တွင် ပန်းဘဲဆရာ ရှာလီသည် ထ၍ စကားပြော လေသည်။ အားလုံးကပင် မမျှော်လင့် ကြသဖြင့် အံ့အား သင့်နေကြသည်။ စောစောက ငြိမ်သက်နေသော အစည်း အဝေးသည် မုန်တိုင်းတခု ကျလာ သကဲ့သို့ ပြင်းထန်လာသည်။

ရဲဘော်သုံးယောက်၏ ပါတီဝင်နှင့် လျှောက်လွှာကိုကား အကျေအလည် စဉ်းစားကာ အရံပါတီဝင်များအဖြစ် ခြောက်လအထိ စောင့်ကြည့်ရန် မဲဆန္ဒယူ၍ အများသဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် ရှာလီက စကားပြောခွင့်တောင်းလေသည်။ ရှာလီသည် ပြတင်ပေါက်နားရှိ ခုံတန်းလျား တခုပေါ်တွင် မတ်တတ်

ရပ်ပြီးလျှင် ပြတင်းဘောင်ကိုမှီကာ စကားပြောလေသည်။ “စတိုမန်နေဂျာ ယာ ကွတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းတခုလောက် မေးချင်ပါတယ်”

“တခုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ နှစ်ခု မေးနိုင်ပါတယ်” နာဂူနေဘုက ဆပ်ရွှင်ရွှင်ပင် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ယာကွတ်သည် ရှာလီ တက်သို့လှည့်၍ ဘာများ ပြောလေ မည်နည်းဟု ဇော ကြီးစွာဖြင့် စောင့်စားနေသည်။

“အခု ဒီအစည်းအဝေးမှာဘဲ ကျုပ်တို့ရွာက ရဲဘော်တွေဟာ ပါတီကို ဝင်ကြ တယ်။ သူတို့ဟာ ပါတီနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲနေရုံသာမဟုတ်တော့ဘဲ ပါတီထဲဝင်ပြီး ပါတီ ရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုကြတယ်။ ဆိုးကျိုးကိုလဲ ဝေခွဲမှုတပြီး ခံဘို့ အသင့်ရှိ နေကြတယ်” ရှာလီ၏အသံသည် လည်ချောင်းမှ ညစ်ထုတ်သည့် အသံဖြစ်သဖြင့် ကွဲ အက်နေသည်။

“ဒီတော့ ယာကွတ်ဟာ ဘာလို့ ပါတီဝင်အဖြစ် လျှောက်လွှာ မတင်သေးသ လဲ။ ကဲ၊ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားကိုဘဲ တိုက်ရိုက် မေးတော့မယ် ယာကွတ်။ ခင်ဗျား ဘာလို့ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် လုပ်နေသလဲ။ ပါတီဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့တတွေအ တွက် လုပ်ကိုင်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမစဉ်းစားမိဘူးလား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလုပ် နေပုံက တမျိုးတမျိုး။ ခင်ဗျား တကိုယ်ထဲ အေးအေး ချမ်းချမ်း အရိပ် အာဝါသ အောက်မှာ ခိုလှုံနေတယ်။ ဘယ်သူ့ အပူမှ ခင်ဗျားဝေခွဲပြီး မယူဘူး။ သူများတွေလုပ် တာကိုဘဲ အိမ်က ထိုင်စောင့်ကြည့်နေတယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျား လုပ်နေ ကိုင်နေပုံကို လူတွေက စိတ်ဝင်စားလာကြပြီဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ ဩဇာပေးဘို့တတ်တာဘဲ”

“ဒီမှာ ရှာလီ။ ကျုပ် အလုပ် ကျုပ်လုပ်ပြီး၊ ကျုပ်ထမင်း ကျုပ်စား နေတာ ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ဆီက ကျုပ် တပြားတချပ် တောင်းပြီး စားဘူးလို့လား” ယာကွတ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်းတယ် ဆိုတာလဲ အမျိုးမျိုး ရှိပါသေး တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ခွက်လက်ခွဲပြီး တောင်းရမ်းစားသောက်နေရင်လဲ မဝင်ပါဘူး။ ဒါလဲကိုယ့် ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်းတာပါဘဲ။ ကျုပ်က ဒါကိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဝေ့လည် ကြောင်ပတ် လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ဒီလိုဗျာ။ ဟိုး ငွေးတုန်းက တော့ ခင်ဗျားဟာ အလွန်အလုပ် လုပ်တဲ့လူတယောက်ဘဲ။ အမြတ်အစွန်း တပြားနှစ် ပြား ပိုထွက်လာမယ်ဆိုရင်တောင် သူများထက် အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်တဲ့လူ။ ခုတော့ ခင်ဗျား မလှုပ်တလှုပ် ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားလုပ်ရ ကိုင်ရတာက အေးတိအေးစက် အ လုပ်မျိုးဗျာ။ အေး ခုနေတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝကို ဘယ်သူကမှ လာပြီး မနှောင့်ရှက်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် တနေ့လာပြီး နှောင့်ရှက်တော့မယ်။ အဲဒီ အချိန် ဟာ မဝေးတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ခင်ဗျားကို မေးခွန်းတခုမေးချင်တယ်။ ခင် ဗျား ဘာလို့ ပါတီဝင် လျှောက်လွှာမတင်သေးသလဲ”

“ပါတီဝင်ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ကျုပ် ဘာမှသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ” ယာကုတ်က တိုးတိုးဖြေသည်။ သူ့အသံကို သူ့ဘေး ထိုင်နေကြသူ အချို့သာ သဲသဲကွဲကွဲ ကြား လိုက်ကြရသည်။

“ကျယ်ကျယ် ပြောပါဗျ။ ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်တို့ဆီက မကြားရဘူး” နောက်ပိုင်းမှ တယောက်က ဆန္ဒ အော်သည်။

ယာကုတ်သည် အတန်ကြာ မဖြေသေးဘဲ ငြိမ်နေသည်။ တခန်းလုံး သူ့ကို သာ အာရုံစိုက်နေကြသဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အဝေးက ဖားအော်သံ၊ ချောင်း ရေစီးသံတို့ကိုပင် ကြားရသည်အထိ တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ထိုအခါ ယာကုတ်သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့လာသဖြင့် “ကျုပ်မှာ ပါတီဝင်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရည်အသွေး မရှိသေးဘူးဗျ” ဟု အော်၍ပြောလိုက်သည်။

“အော် ခင်ဗျားမှာပါတီဝင်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရည်အသွေးတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေ မယ့် စတိုမန်နေဂျာ ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရည်အသွေးတော့ ရှိတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား” ရှာလီက ထပ်ဆင့်၍ မေးသည်။

“ဒါက တခြားဆီဘဲဗျ။ တခုက လယ်အလုပ် ယာအလုပ်။ တခုက နိုင်ငံရေး ဘဲ။ အဲဒီနှစ်ခု ခြားနားတာကို ခင်ဗျား မမြင်နိုင်ပေမယ့် ကျုပ် မြင်နိုင်တယ်” ယာ ကုတ်၏အသံသည် ကျယ်လာကာ ကြည်လင်လာသည်။

ရှာလီကား သည်မျှနှင့်မကျေနပ်သေး။ “ဟား၊ ကျုပ်တို့ ကွန်မြူနစ်တွေဟာ လယ်သမားအလုပ်ကိုရော နိုင်ငံရေးကိုရော နှစ်ခုစလုံး လုပ်ကြရမှာဗျ။ အတူတူလုပ် ကြရမှာ။ တခုခုတခု ဘာမှမအပ်စပ်ပေးလို့ ထင်ရတယ်မဟုတ်လား။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတာဘဲ။ အမှန်တရားကို ခင်ဗျား ရှောင်နေတာ”

“အို၊ ကျုပ်က ဘာကိုစွဲ ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်ရမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျား ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေတာ။ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ မှာ တခုခုရှိနေတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပါတီထဲကို မဝင်သေးတာဘဲ။ ကျုပ် မှားချင်လဲ မှားမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

အစည်းအဝေးမှာ လေးနာရီခန့် ကြာလာသည်။ အပြင်ဘက်တွင် အေးသော် လည်း အထဲတွင်ကား လူငွေကြောင့် နွေးနေသည်။ စာပွဲတင်မီးအိမ်ကြောင့် မီးခိုး မိုင်းများထနေသဖြင့် အသက်ရှူရ မွန်းကျပ်သလို ဖြစ်လာသည်။ သို့ငြားလည်း ချွေး ပြန်နေသော ဖရိုသတ်သည် မလှုပ်မရွက်ပင် စိတ်ဝင်စားစွာ ထိုင်နေကြ သေးသည်။ ပန်းဘဲဆရာကြီးနှင့် ယာကုတ်တို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည်ကို စိတ်ဝင်စား နေ ကြသည်။ သူတို့အဖို့ ဤအချေအတင်ပုံမှာ ပွဲကြီး ပွဲခေကောင်းတခု ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ ပြောကြသည့်စကားများထဲတွင် လျှို့ဝှက်ချက်များ ပါသည်ဟု ရိပ်စားမိကြသည်။

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တခုခုရှိနေတယ်။ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ။ သိရင်လဲ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပါတော့လားဗျ” ယာကုတ်သည် ခေါင်းထောင် လာ သည်။ စောစောက ခေါင်းငုံ့ခံနေခဲ့ရာမှ တိုက်စစ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလာသည်။

“ခင်ဗျားအကြောင်း ခင်ဗျားဘဲပြောပေါ့ဗျ။ ကျုပ်က ဘာလို့ ခင်ဗျားကိစ္စကို ပြောရမှာလဲ ယာကွတ်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါအုံး”

“ကျုပ်မှာ ဘာအကြောင်းမှ ပြောစရာ မရှိဘူး” ယာကွတ်က ဘူးခံသည်။

“ဟောဒီကပရိသတ်ကိုရော ပြောပြစရာ မရှိဘူးလားဗျ”

“ပရိသတ်က ဘာမှမမေးတဲ့ဟာ။ ခင်ဗျားတယောက်ထဲသာ ကျုပ်ကို မေးနေတာ”

“ကျုပ်မေးခွန်းက ခင်ဗျားဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းမျိုးပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ကိစ္စ မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့စောင့်ပြီး နားထောင်မယ်။ ဒီညနေ ခင်ဗျား ဘာမှ မပြော ပေမယ့်၊ နက်ဖြန် ဆိုရင် ပြောလာရ မှာပေါ့”

“ရှာလီ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက ဘာဆီချင် တာလဲ။ ဘာလို့ ကျုပ်ကို ပါတီဝင်ခိုင်းနေတာလဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပါတီကို ဝင်ပါလားဗျ”

“ကျုပ် ပါတီကိုမဝင်ချင်ဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“ခင်ဗျား ခုထက်ထိ မဝင်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခင်ဗျားမဝင်ချင်ဘူးလို့ သဘောထားရမှာပေါ့”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်သည်တွင် ရှာလီသည် ပြတင်းဘောင်ကိုမှီထားရာမှ ရွှေသို့ ကိုင်းညှုတ်လာလေသည်။ ထိုနေ့က ပရိသတ်ကို တိုးဝေ့ကာ ရွှေသို့ ထွက်လာသည်။ ပရိသတ်က သူ့ကို နေရာ ဖယ်ပေးလိုက် ကြသည်။ စာပွဲဆီသို့ ထွက်လာရင်းပင်

“ဟိုတုန်းကတော့ ကျုပ်ဟာ ပါတီကိုမဝင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ်ပါတီကိုဝင်တော့မယ်။ ဒီမှာ ယာကွတ်။ ခင်ဗျား ပါတီကို မဝင်ချင်ဘူး ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုလေ ကျုပ်ပါတီကိုဝင်ဘို့ ဖြစ်လာလေဘဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အခုဝင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်မဝင်သေးဘူး။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ပါတီတခုထဲမှာ အတူနေလို့ မဖြစ်ဖူးဗျ။ မဖြစ်ဖူး။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ဂိုဏ်းချင်း မတူကြဘူး”ဟု ပြောလေသည်။

ယာကွတ်ကား မည်သို့မျှ စကားပြန်မပေး။ ခပ်ယဲယဲသာ ပြုံးနေသည်။ ရှာလီသည် စာပွဲသို့လျှောက်သွားကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော စက္ကူစာခွက်ကို ဒါဗီးဒေါ့၏ လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့က “ကျုပ် လျှောက်လွှာကို ဘယ်သူမှ မထောက်ခံရသေးဘူး။ အဲဒါ ထောက်ခံဘို့လိုသေးတယ်မဟုတ်လားဗျ။ ကဲ ခင်ဗျားတို့ အထဲက ဘယ်သူထောက်ခံမလဲ။ တယောက်ယောက်က ထောက်ခံလေဗျာ”ဟု ဆိုလေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် သူ၏လျှောက်လွှာတွင် ထောက်ခံချက်ရေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့က နာဂူနေ့က ဒါဗီးဒေါ့ လက်မှ ဖောင်တိန်ကို ယူလိုက်သည်။

ရှာလီ၏ ပါတီဝင်လျှောက်လွှာကို အများသဘောတူ လက်ခံလိုက်ကြ လေသည်။ ထိုနောက် ရှာလီကို ဂရယ်မျချီပါတီအုပ်စုက လက်ခုပ် လက်ဝါးတီး၍ ကြိုဆိုကြသည်။

ရှာလီသည် စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားလာကာ မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည်လည်း ဝင်းလက်လာသည်။ “ကဲ၊ ဦးလေး ရှာလီ၊ နဲ့နဲ ပါးပါးတော့ စကားလေးဘာလေးပြောအုံးမှပေးဗျ” ဟု ရတ်ဇမော့ဒော့က တိုးတိုးတိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“အင်း၊ ရှေ့ရှေ့ ဝေးဝေးလဲ မပြောချင်ပါဘူး။ ပြောစရာလဲ မရှိပါဘူး။ သူ့တို့တတွေ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဩဘာပေးနေတာဘဲ ကြည့်ပါလား။ ကျုပ်မပြောပေမယ့် သူတို့ကျုပ်သဘောကို နားလည်ကြပါကယ်ဗျာ” ဟု ရှာလီက ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

နာဂူနေ့ကား ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အိန္ဒြေမဆည့်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် သကာရည်လောင်းထားသကဲ့သို့ ပြုံးချိုနေသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ အင်္ကျီကိုဆွဲ၍ ဆန့်လိုက်သည်။ ခါးပတ်ကို တည့်အောင် နေရာပြင်လိုက်သည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကလည်း အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ လှုပ်ရှားလာသည်။ ပရိသတ်ထံမှ အတ်စကင်က “ကြည့်စမ်းပါအုံးကွာ။ နာဂူနေ့ကို ပြုံးနေတာဘဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နာဂူနေ့သည် အိန္ဒြေ မဆောင်တော့ပေ။

“အင်း၊ ကျုပ်ပြုံးတာ ခင်ဗျားတို့မြင်ကြတယ်ပေါ့။ ဝမ်းသာလို့ပြုံးတာပေးဗျ။ ကဲ ကြည့်ရောင်လာကြတယ် ပရိသတ်များစင်ဗျား။ အခုပါတီအစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါဘိ။ အစီအစဉ်မရှိတော့ပါဘူး” ဟု နာဂူနေ့က ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုနောက် “ဒါဒေမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရှိ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အဖြစ်နဲ့ အခုဘဲလက်ခံလိုက်တဲ့ ရဲဘော်များကိုတော့ ပါတီအတွင်းရေးမှူးအနေနဲ့ ခဏတွေချုပ်ပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ချီးကျူးဂုဏ်ပြုချင်လို့ပါဘိ။ ရွှေကိုကြွခွဲကြပါခင်ဗျာ” ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

မိတ်ဒန်နီကော့သည် ဦးဆုံးထွက်လာသည်။ သူ့ကျောပြင်တခုလုံးသည် ချွေးများဖြင့် စိုရွှဲနေသည်။ “အင်း ခင်ဗျားကဖြင့် တကွင်းလုံးပြည့်ထွန်းလာတဲ့ လူကျနေတာဘဲ” တယောက်က ပြောလိုက်သည်။

နာဂူနေ့သည် ခေါင်းကိုညှစ်ကာ မိတ်ဒန်နီကော့၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် အောက်ပါစကားကို ဆိုလေသည်။ “ရဲဘော်၊ ရဲဘော်ဟာ တာဝန်ကျေပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကွန်မြူနစ်အားသုံးစွဲက ရဲဘော်ကို တနေ့မှာ ဖော်လရီဖစ်ကောင်းတယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေပါတယ်။ မျှော်လင့်တဲ့ အတိုင်းလဲဖြစ်ပါစေ”

ရှာလိထွက်လာလျှင်ကား နာဂုဏ်းသည် ရွှေသို့လှမ်းကာ ရှာလိကိုပေ့ဖက် ကြို ဆိုလေသည်။

“ဦးလေးရှာလိဟာ သိပ်နက်ယူစရာကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ လှိုက်လှိုက်လဲလဲ ကျွန်တော် ချီးကျူးလိုက်ပါတယ်။ အသက် ရာကျော်ရှည်ပါစေ။ ဒါပေမယ့် ချမ်းသာလို့တော့ မဖြစ်ဖူးခင်ဗျာ။ ဆိုဗီယက်အာဏာ အနှစ်တရာကျော် တည်ဆဲအတွက်လဲ ဦးလေးရဲ့ ပန်းဘဲတိုက် တွဲကြီးတွေဟာ အထောက်အကူပြုနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဦးလေးအသက်ရှည်လေ ကျွန်တော်တို့အဖို့လဲ ကောင်းလေပါတာ ခင်ဗျာ”

ပါတီဝင်အသစ်တို့သည် အခြားကွန်မြူနစ်များနှင့် လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပရိသတ်လည်း နေရာမှထကာ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်ကြသည်။ ထိုအခါ ဒါဗီးဒေါ့က “ပရိသတ်များခင်ဗျား၊ အမျိုးသမီးများခင်ဗျား။ ခဏကလေးနေကြပါအုံး။ ကျွန်တော် စကားတခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်ပါသေးတယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ပြောပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ဒါပေမယ့် တိုတိုဘဲပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့ဒီအခန်းထဲ မှာ ထိုင်နေရတာ မှန်းလှပြီခင်ဗျာ” တယောက်က ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေသော ပရိသတ်သည် ငြိမ်သွားသည်။

“စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသားများနဲ့ အမျိုးသမီးများခင်ဗျား။ ဒီနေ့ဆိုရင် ခါတိုင်းမဆိုဘူးကြတဲ့ လယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး စုံစုံညီညီ စုဝေးမိကြပါပြီ” ဒါဗီးဒေါ့ပြောနေဆဲပင် ဥက္ကဋ္ဌကဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလဲ အဖိုးရှယ်ရှုထုတ်ခဲ့လေအတိုင်းမဟုတ်လားဗျာ။ သူကတော့ ရွာသူရွာသားများနဲ့ အဖွဲ့ကြီးများခင်ဗျားလို့ အမြဲ စ ပြောလေ့ရှိတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်က တယောက်ဆီက တယောက် သင်ထားကြမှာကိုးဗျာ။ ရှယ်ရှုထုတ်ကာကလဲ ဒါဗီးဒေါ့ရဲ့ လေအတိုင်း အမှန်ကတော့ အမှန်ကတော့နဲ့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒါဗီးဒေါ့ကလဲ ရွာသူရွာသားများနဲ့ ချစ်စွာသော အဖွဲ့ကြီးများခင်ဗျားလို့ ပြောမှာဘဲပေါ့ဗျာ” အဖိုး အော့ဗဆီနေ့က ဝင်၍အရွှမ်းဖောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အစည်းအဝေးတခုလုံး ဝါးကနဲရယ်ကြသည်။ ဒါဗီးဒေါ့လည်း မခနနိုင်တော့ဘဲ ရယ်မိလေသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ဟာက အစည်းအဝေးကို လေးစားမှပေါ့ဗျာ” ဟု နာဂုဏ်းက အော်လိုက်သည်။

သူ့ အသံကြားမှ ပရိသတ်သည် ပို၍ ရယ်ကြသည်။ နာဂုဏ်းသည် ပရိသတ်ကို ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ခပ်မှန်မှန်မျက်နှာထားဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဘက်ဆီသို့ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် ရှယ်ရှုထုတ်သည် ကုလားထိုင်တခုပေါ်မှ ရုတ်တရက်ဆင်းလာသည်။

“ဒီမှာ ရွာသူရွာသားများနဲ့ အဖွားကြီးများခင်ဗျား။ ကျုပ်ဘုကြောင့် ဒီလို စတင်နှုတ်ဆက်စကားပြောရတယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လားလို့ မေးချင်ပါတယ်”

ရှယ်ရှူကာ၏ စကားမဆုံးသေးမီပင် တခန်းလုံးဝါးလုံးကွဲယှက်လိုက်ကြသဖြင့် မီးအိမ်တချို့မီးသွားသည်။ အနည်းငယ်မှောင်သွားသဖြင့် တစုံတယောက်သည် မီးအိမ်တခုကို ဝင်တိုက်မိကာ မီးအိမ်ကွဲသွားပြန်သည်။ သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းရယ်သံချပ်ခိုင်းသွားသည်။ ရှယ်ရှူကာလည်း စကားဆက်လေသည်။

“တယောက်က မီးအိမ်ကွဲလို့ဆိတ်တယ်။ ကျန်တို့ ပရိသတ်က ရယ်ကြတယ်။ အကြောင်းမဲ့ ရယ်ကြတယ်။ လူ့ဘဝကြီးဟာ ခုတလော သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာဘဲ။ ကျုပ်ဘုလို ရွာသူရွာသားများနဲ့ အဖွားကြီးများခင်ဗျားလို့ နှုတ်ခွန်းဆက်ရတယ်ထင်ဆဲလဲ။ အဖွားကြီးတွေက စိတ်ချရတယ်ဗျ။ ယုံကြည်ရတယ်ဗျ။ သူတို့ဟာ နိုင်ငံတော်ဘက်ကြီးလို သိပ်စိတ်ချရတယ်။ သူတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း မရှိကြဘူး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမလေးတွေကတော့ဗျာ သူတို့ကို ကျုပ် တွေ့ကိုမတွေ့ချင်တော့ဘူး”

နာဂူနေ့သည် စိတ်တိုလာကာ သည်းမခံနိုင်ဖြစ်လာသဖြင့် “အဖိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်တန်းကထောက်လာပြန်တာလဲ။ စောစောကဘဲ ခင်ဗျားကို အိမ်ကအဖွားကြီး လာပြီး ခေါ်သွားတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဘယ်နှယ်လုပ် လစ်ထွက်လာသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားဘဲ။ အဖွားကြီး ကျုပ်ကို လာခေါ်သွားတာဘဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ။ ဒါက ကျုပ်တို့ကိစ္စပါ။ ပါတီကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား”

“မိရိုင်းသေးဘူး။ အဖွားကြီးက ခင်ဗျားကို ခေါ်သွားရင် အိမ်မှာ ကိစ္စတခုခု ရှိလို့နေမှာပေါ့ဗျ”

“အိမ်ကို ကျုပ်ထောက်ခဲ့ပြီပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ကြာကြာမနေခဲ့ပါဘူး။ အိမ်မှာနေဘို့လဲ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ အမိန့်မပေးနိုင်ဘူးဗျ။ သိလား။ ခင်ဗျားလဲ အမိန့်မပေးနိုင်ဘူး။ အဖွားကြီးလဲ အမိန့်မပေးနိုင်ဘူး။ ကဲပဲ ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်းပါရစေအုံး”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလစ်ထက်လာခဲ့သလဲ”

ဒါပီးဒေါက်ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။ ဒါပီးဒေါက်သည် ရယ်ချင်သော်လည်း မနည်းပင် အိန္ဒြေဆောင်ထားရသည်။ ဒါပီးဒေါက်သည် ရှယ်ရှူကာ၏ ဂိုက်ကို ကြည့်ကာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်နေသည်။ နာဂူနေ့ကား စိတ်တိုသည်ထက် တို၍နေသည်။ “အင်၊ ခင်ဗျားလဲ အခုတလော အပျိုလေးကျနေတာဘဲ။ တစ်ခစ်ခန့် ရယ်နေတာချည်းဘဲ” ဟု နေ့ဘင်တွင် နာဂူနေ့က အပြစ်တင်စကား ဆိုလေသည်။

ဒါပီးဒေါက်၏ အပေးကြောင့် အားတက်သွားကာ ရှယ်ရှူကာသည် ပရိသတ်ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။

“အဖိုးကြီး၊ ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ။ လူတွေကို တိုးဝေ့ပြီး လာရတယ်လို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနေရာက ပြောလဲ ပြီးတဲ့ဟာဘဲ” ဟု နာဂူနော့က အော်လိုက်သည်။

ရှယ်ဂျူကသည် လမ်းတဖက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် “မောင်ရင် ပွားအောက် သာ အဲဒီလိုပြောဟေ့။ ဒို့တော့ ကိုယ့်နေရာမှန် ကိုယ်သိတယ်။ ကျုပ် ဘယ်ကစကား ပြောရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ပရိသတ်မျက်နှာကို နောက်က ဘယ်မြင် ရမလဲဗျ။ သူတို့ခေါင်းတွေနဲ့ ဖင်တွေကိုဘဲ မြင်ရမှာပေါ့။ ခင်ဗျား နောက်နားသွားပြီး မိန့်ခွန်းပြောကြည့်ပါလား။ ကဲပါဗျာ၊ အဲဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ။ ပြောစရာရှိတာ ပြောရအုံးမယ်”

စာပွဲနားသို့ရောက်သောအခါ ရှယ်ဂျူကက နာဂူနော့ကိုကြည့်ကာ “လူတ ယောက်မှ သူ့ ကိစ္စတခု အရေးတကြီးရှိနေတုန်း ဘယ်မိန်းမကများ လာပြီး နောင် ရှက်တာ ခံရဘူးသလဲ။ ဘယ်လိုအချိန်မှာလာပြီး နောင်ရှက်တာ ခံရဘူးသလဲ။ ကဲ ကျုပ်မေးတာ မောင်ရင် ဖြေစမ်းပါ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ဗျာ မီးလောင်နေရင်၊ ဒါ မှမဟုတ် သေရေးရှင်ရေးကိစ္စတခုရှိနေရင် လာပြီး ဆွဲခေါ် သွားမှာဘဲ။ ကဲ အဖိုးကြီး၊ ရှည်မနေနဲ့ဗျာ။ ဒါဗီးဒေါ့ ပြောစရာ ရှိ သေးတယ်။ အစည်းအဝေးပြီးတော့ အိမ်လိုက်ခဲ။ တညလုံး မိုးအလင်း ပြောကြမယ်”

“အိုဗျာ၊ ဒီညတော့ မောင်ရင်နဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ အိမ်ပြန်ပြီး အဖွားကြီးနဲ့ တိုက်ပွဲတခု ဆင်နွဲရအုံးမယ်။ ဒင်းကို အကြောင်းပြရအုံးမယ်”

ထို့နောက် ရှယ်ဂျူကသည် ဒါဗီးဒေါ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်က ကျုပ် ဖယ်လို လစ်ထွက်လာခဲ့သလို မေးတယ် မဟုတ်သား။ မလွယ်လူဘူးဗျ။ မလွယ်လူဘူး။ အစည်းအဝေးကိုတော့ နဲ့နဲ့လေး ရှင်းပြမှ အရေ လည်မယ်။ အင်း၊ အိမ်ကမိန်းမကြီး ဆိုးပုံတွေ ပြောပြရအုံးမယ်။ ဒါမှ ကျုပ် အဖြစ်ကို သနားကြမှာဗျ။ ဒီလိုဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေလောက်တုန်းက ကျုပ်နဲ့ အင်တစ် ကျောင်းရွှေမှာ ဆိုင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ဇာတ်ပုံအကြောင်း ပြောနေ ကြတုန်း အိမ်က အဖွားကြီး ရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို ဆွဲခေါ် သွားခဲ့တယ်။ တလမ်းလုံး ဆွဲဆွဲပြီး ဆွဲခေါ် သွားတာဘဲ။ ကျုပ်မှာလဲ နောက်က ဒရွတ်တိုက် လိုက်သွားရတယ် ဗျာ။

“ကျုပ်အဖွားကြီးက သိပ်သန်တာဗျ။ ကောင်းကောင်း လယ်ထွန်နိုင်သေး တယ်။ ကျုပ်ကို ဆွဲခေါ်တာလောက်တော့ ကလေးတယောက် ဆွဲခေါ်တာလောက် ရှိတာဘဲ။ မြင်းလည်းဆွဲတဲ့ မြင်းကျနေတာဘဲဗျာ။ သန်လိုက်တာမှ အလွန်ပါဘဲ။ တကယ်ပြောနေတာဗျ။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူ့ကိုတော့ မေးကြည့်သေးတယ်။ ‘ဟေး ငါ့ကို အစည်းအဝေးလုပ်နေတုန်း ဘာလို့လာဇီဝါတာလဲ။ အစည်းအဝေးမှာ အရေးတကြီးကိစ္စတွေရှိတယ်ကွ’ ဒီတော့ သူက ‘လိုက်ခဲ့စမ်းပါတော့။ အိမ်မှာ တံခါးရှက် တချုပ်တနေတယ်။ ဒီည လေတိုက်ရင် ပွင့်ထွက်သွားလိမ့်မယ်’ တဲ့။ ‘ဆိုကွာ နက်ဖြန်မှ

ပြင်တာပေါ့”လို့ ပြောတော့ သူက တမျိုးလှည့်လာပြန်တယ်။ ‘ကျုပ် နဲ့နဲ့မကောင်း ချင်သလိုဖြစ်လာလို့ ပါတဲ့။’ ဒါတော့ကွာ အိမ်နီးချင်းတယောက်ယောက်ခေါ် နေပေး။
ငါအစည်းအဝေးမှာ ဒပ်ဗဆော့ကို ကန့်ကွက်စရာရှိသေးတယ်ကွဲ့လို့ ပြောတာပေါ့။

“အိမ်ထောက်တော့ ခဏဝင်လိုက်သွားပြီး၊ ဒီကို ပြန်ပြေးလာခဲ့တာဘဲဗျို့။ အိမ် က တံခါးတွေကလဲ ပျက်စီးနေတာတော့ အမှန်ဘဲဗျ”

“ကဲ ခင်ဗျားပြောစရာ ဒါအကုန်ဘဲပေါ့” ရတ်ဇေယျာ့နေ့က လေအေးက လေးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ပြောစရာတော့ မဆုံးသေးဘူးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကလဲ ဒပ်ဗဆော့ကို ပါတီဝင်အဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတော့ သူ့ကို မကန့်ကွက်လိုက်ရဘူးပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ ထိုင်တော့ဗျာ။ ခင်ဗျားကြီး အလကား လေရှည် နေအုံးမယ်” နာဂူနေ့က ခပ်ထန်ထန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရှယ်ရှူကာသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ နေရာသို့သူပြန်သွားလေတော့ သည်။ ပရိသတ်ကား အံ့အားသင့်နေကြလေသည်။ ထိုနောက် အားလုံးက သူ့ကို ပြီး ၍ ကြည့်နေကြသည်။ ဂရယ်မျှချီတရွာလုံးသည် ရှယ်ရှူကာကို ခင်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဒပ်ဗဆော့သည် ရှယ်ရှူကာကို ကလီချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ အနားမှ ဖြတ်သွားသည့်အခါ “ကဲ၊ အဖိုးကြီးရေ သွားပေတော့။ ဒါနောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တာဘဲ” ဟု တိုးတိုး ဆွဲပေးလိုက်လေသည်။

ရှယ်ရှူကာသည် တန့်ကန့်ဖြစ်သွားသည်။ “ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ ဒပ်ဗ ဆော့။ ဘာလို့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျာ။ သိပ်ပြီး နေရဘို့ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတာပါဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲကွဲ့၊ ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“အိုဗျာ၊ ဒါတော့ ရှင်းနေတာဘဲ။ သူတို့က ခင်ဗျားကို သတ်တော့မှာပေါ့”

“ဘယ်ကလဲကွဲ့”

“မိတ်ဒန်နီကော့နဲ့ သူ့ မိန်းမကပေါ့ဗျ။ အခုဘဲ သူ့ မိန်းမကို အိမ်ပြန်ပြီး ပုဆိန် ယူခိုင်းလိုက်ပြီ”

ရှယ်ရှူကာ၏ ချီးနှစ်ဖက်သည် တဆတ်ဆတ်တုန် လာသည်။

“ဘာလို့ ငါ့ကို သတ်ချင်တာတဲ့လဲကွဲ့”

“ခင်ဗျား မတွေ့မိဘူးလား”

“သူ့ကို ကန့်ကွက်လို့တဲ့လား”

“ဒါကြောင့်ပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားကြီးက ဝေဘန်တာကိုး။ အဲဒါ ပုဆိန်ကြိုက်သ လား၊ သေနတ်ကြိုက်သလား။ ရွေးဘို့ဘဲ”

“ဘာကို ကြိုက်နေရအုံးမှာလဲကွဲ့။ မင်းပြောဘိုက် ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ခုချက်ချင်း အကြံပေးပေးပါကွဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့ကို ရှောင်ရမလဲ။ အကားအ ကွယ်ယူရမလဲ”

“ဒါတော့ ခေါင်းဆောင်တွေဆို သွားပြီး ပြောပြထားဘို့ ရှိတာဘဲ”

“အေးကွာ၊ မင်းပြောတာဟုတ်တယ်။ ငါ့အဘဘ နာဂုဏ်နဲ့ဆို သွားပြီး တိုင်ပင်မူ
ဘဲ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဒန်နီကော့ဆိုတဲ့ ကောင်က အပြစ်ဒဏ်ကို မကြောက်တော့ဘူး
တဲ့လား။”

“သူက ပြောတာဘဲ။ ထောင်ကျလှ အလွန်ဆုံး ၁ နှစ် ၂ နှစ်ပေါ့တဲ့။ ခင်ဗျား
လို အဖိုးကြီးသတ်လို့ အပြစ်ဒဏ်ကြီးကြီး မပေးပါဘူးတဲ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ သေနာကျလေး။ ငါသေရင် အနဲဆုံး ထောင် ဆယ်နှစ်
ကျမှဘဲ။ ဒါလောက်တော့ ငါသိပါတယ်က”

ထိုခဏတွင် နာဂုဏ်နဲ့က ရှယ်ရှူကာကို ထပ်မံသတိပေးပြန်သည်။

“ကဲ အဖိုးကြီး။ နောက်တခါ ခင်ဗျားပါးစပ်ဟရင် အစည်းအဝေးက ဆုံးထုတ်
ရလိမ့်မယ်”

ရှယ်ရှူကာသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချကာ ထိုင်နေသည်။
တံတောင်နှစ်ဖက်ကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်တင်ထားကာ မေးထောက်၍ ဝိုင်နေရာမှ ရှယ်
ရှူကာသည် ဝုန်းကန်ထဲက ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်လှမ်း၍ နာဂုဏ်နဲ့ရတု စာပဲ့
သို့ သွားလေသည်။ အဖိုးကြီးသည် နာဂုဏ်နဲ့၏ နားနားသို့ ကပ်လျက် တစုံတစု တီး
တိုးပြောလိုက်ပြီးလျှင် ပထမ ဒပ်ပဆော့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုနောက် မိတ်ဒန်နီကော့
ကိုလည်းကောင်း လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

နာဂုဏ်နဲ့သည် အဖိုးကြီး၏ စကားကိုကြားလျှင် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။
“ကဲ ခင်ဗျားကြီး ဒီမှာထိုင်နေ၊ တော်ကြာ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုကာ
ရှယ်ရှူကာကို ဆွဲထိုင်စေသည်။

ခဏကြာလျှင် ရှယ်ရှူကာသည် မိတ်ဒန်နီကော့နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွား
သည်။ ထိုအခါ အဖိုးကြီးက နှာခေါင်းကို ကိုင်ကာ သရော်ပြလေသည်။ မိတ်ဒန်နီ
ကော့သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဖိုးကြီး၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားသည်။ အဖိုးကြီးကို ဂရုစိုက်နေသည့် ဒပ်ပဆော့လည်း ထိုအပြုအမူကို မြင်ရသ
ဖြင့် “အဖိုးကြီးက ခင်ဗျားကို ဘာလို့ လက်သရမ်းပြနေရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတယ် မသိပါဘူးဗျာ။ ခုတလော ကျုပ်ကို ဘာများမိတ်အခန့်
မသင့်ဖြစ်နေတယ် မသိပါဘူး။ အရင်ကတော့ ကျုပ်အပေါ် အကောင်းသွားဗျ။
ခုမှဘဲ ရန်ငြိုးဖို့နေတယ်။ တွေ့မှ မေးကြည့်ရအုံးမယ်”

မိတ်ဒန်နီကော့သည် အဖိုးကြီးထိုင်သွားသည့်ခုံတွင် အင်တစ်ကို ရုတ်တရက်
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒပ်ပဆော့ကို တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်သည်။

“သူနဲ့အင်တစ်နဲ့ ကပ်ထိုင်နေတာဗျ။ ကေန္တ ဟိုကောင် ဝင်နှောက်တာဘဲ။
စောစောက အဖိုးကြီး နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးလုပ်နေတယ်ဗျ။ အဖိုးကြီးကို
ဘာများ ထိုမီးရှို့မီး လုပ်တယ်မသိဘူး။ ခုတလော အဖိုးကြီး သူငယ်ပြန်ချင်နေပြီနဲ့
တူပါတယ်ဗျာ”

ဒါဗီးဒေါ့က စာပဲ့ထိပ်တွင်ရပ်ကာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသော ပရိသတ်ငြိမ် သွားအောင် စောင့်နေသည်။

“ကဲဗျို ဒါဗီးဒေါ့။ ပြောစရာရှိရင်လဲ မြန်မြန်ပြောပါ”

“သိပ် မကြာပါဘူးဗျာ။ အမျိုးသမီးများကို ခေါင်းတပ်ပြောရတာက သူတို့နဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်လို့ပါတဲ့။ အခု အစည်းအဝေးမှာ လယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တွေ အစုံအညီ ဆောက်လာကြတယ်။ အဲဒီတော့ အခွင့်ရတုန်း အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတခု တင်ပြချင်ပါ တယ်။ ဒီလိုပါ။ မြို့က စက်ရုံတွေမှာ နေ့ကလေးထိန်းငှာတွေ ဖွင့်ထားပါတယ်။ က လေးတွေကို တနေ့လုံး ကြည့်ရှုကျွေးမွေး စောင့်ရှောက် ထားတာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ သားသည်မိခင်တွေက အလုပ်သွားနေကြရပါတယ်။ ဒီတော့ နောက်ဆဲမတင်းဘဲ လုပ်အား အပြည့်ပေးနိုင်ကြပါတယ်။ အခုလဲ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နေ့ကလေးထိန်း ငှာန တခု ဖွင့်ဘို့ လိုလာပါတယ်။ ကုလတ်အိမ်နစ်လုံးလဲ အားနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စတို ထဲမှာ နွားနို့ လဲရှိတယ်။ ဂျုံမှုန့်လဲရှိတယ်။ ပေါင်မုန့်လဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ အစားအစာ ကောင်းကောင်း ကျွေးနိုင်မယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင် မယ်။ ဒီတော့ နေ့ကလေးထိန်းငှာဖွင့်လှစ်ကြဘို့ဘဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ ခုဆိုရင် ဂျုံ တွေရိတ်သိမ်းဘို့ နီးလာပြီ။ လက်နဲ့ အလုပ်နဲ့ မပြတ်အောင်ဖြစ်လာတော့မယ်။ ခင်ဗျား တို့ အမျိုးသမီးတွေ လုပ်နေပုံ ကြည့်ရတာ နောက်ဆဲ တတင်းတင်းနဲ့ သိပ် အားမရလှ ဘူး။ ဒီတော့ နေ့ကလေးထိန်းငှာဖွင့်ဘို့ကျွန်တော် တင်ပြပါတယ်။ အားလုံး သဘော တူကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ပါတယ်။ ဒီတော့ သဘောတူတဲ့လူများ လက်ညှိုးထောင် ကြပါခင်ဗျား။”

“အိုတော်၊ ဒီလိုကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းကို ဘယ်သူက မထောက်ခံဘဲ ရှိမှာလဲ တော်” အိမ်ထောင်ကြီးဖြစ်သည့် တူရီလင်၏မိန်းမက ထောက်ခံလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူကစ၍ လက်ညှိုးထောင်လိုက်လျှင် အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးများက လိုက်၍ လက်ညှိုးထောင်ကြလေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် သူ့အဆို အောင်မြင်သဖြင့် ကျေနပ် အားရဖြစ်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်၍ နေလေသည်။

“နေ့ကလေးထိန်းငှာဖွင့်ဘို့ အဆိုကို အားလုံးသဘောတူကြပြီ။ ခုလို ကန့်ကွက် သူ မရှိ သဘောတူတာဟာ သိပ်ပြီး အားရစရာကောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို အများ ကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နက်ဖြန်ဆိုရင် လုပ်ငန်းစမယ်။ သားသည် အမေတွေ မနက်စောစော ခြောက်နာရီလောက် ရုံးလာပြီး မှတ်ပုံတင်လှည့်ကြဘို့ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီး ထမင်းချက်ကောင်းကောင်း တယောက် ရွေးကြဘို့ ရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့အထဲကဘဲ ကလေးထိန်းကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက် ရွာကြရလိမ့်မယ်။ ကလေးတွေကို ကြင်နာတဲ့သူမှ ဖြစ်မယ်။ စိတ် ရှည်တဲ့သူမှ ဖြစ်မယ်။ ထမင်းချက်နဲ့ ကလေးထိန်းတွေကို တနေ့တာ လုပ်ခပေးမယ်။ ပြီးတော့ မြို့ကို သွားပြီး အမျိုးသမီး မန်နေဂျာတယောက် ရွာမယ်။ စာရင်းအင်းနိုင်တဲ့

သူမ ဖြစ်မယ်။ မန်နေဂျာကိုတော့ ပုံသေလစာ ပေးရလိမ့်မယ်။ နှစ်နှစ်သားကနေပြီး ခုနစ်နှစ်သားအထိ လက်ခံမယ်။ ကဲ ဘာမေးစရာရှိသေးသလဲ”

“တနေ့တာ လုပ်ခပေးမယ်ဆိုတာ မများလွန်းဘူးလား။ ကလေး ထိန်းတယ် ဆိုတာ လယ်စိုက် ကောက်ရိတ်တာလောက် ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ” ယီဖင်က စောဒကဝင်လိုက်သည်။

သူ့ကို အမျိုးသမီးများ ဝိုင်း၍ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ ဆွဲကြ ရှုံကြသည်။ ထိုကြံ့ ရိုက်ကြသည်။ “အမယ်လေး တော်ကြပါတော့ဟယ်။ ငါ့ပါးစပ်က ရောင်လို့ ထွက်သွားတဲ့ စကားပါ။ ရဲဘော် ဒါဗီးဒေါ့ရေ လာပါအုံးဗျ။ ကျုပ် သေရပါလိမ့် မယ်” ဟု ယီဖင်က အော်၍ အကူအညီ တောင်းသည်။

“ဘာလဲ။ တော် ကလေးထိန်းဘူးလို့လား”

“ဒီ သေနာကောင်ကြီး ထမင်းချက်ခိုင်းဘိုကောင်းတယ်”

“ကလေးထိန်းခိုင်းတာဘဲ ကောင်းပါတယ်အေ”

“ဒါလောက် စကားများလှတာ အကြောင်းပြလိုက်ကြစမ်းပါ အေတို့ရယ်”

စကားမှ မဆုံးသေးမီ ယီဖင်ကို ဝိုင်း၍ ကုတ်ကြ ခြစ်ကြ ပြန်သည်။ နာဂုနေ့ဘဲ သံကုန်ဟစ်ကာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသော မိန်းမတစ်ကို ထိန်းသိမ်းလေသည်။ သို့သော် မရ။ ယီဖင်ကို ကျောင်းပြင်ဘက်သို့ ဆွဲထုတ်သွားကြသည်။ ယီဖင်ကား တဟဲဟဲ ရယ်ရင်း မိန်းမကြမ်း တသိုက်နောက်သို့ ယက်ကန်ယက်ကန် ပါသွားသည်။ သူ့အင်္ကျီ ကား စုတ်ပြသွားသည်။

“အမယ်လေးဗျာ။ သူတို့ကို ဒီတခါလေး ပြောမိတာနဲ့ ဝိုင်းအာလိုက်ကြတာ။ အင်္ကျီစုတ်တာ အိမ်ကမိန်းမကို ဘယ်လိုပြောရမယ် မသိတော့ဘူးဗျ။ အဖိုးရှယ်ရှု ကာ နောက် လိုက်သွားပြီး မုတ်ဆိုးမအိမ် တအိမ်အိမ် ဝင်အိပ်နေမှဘဲ”

၂၅

အစည်းအဝေးသည် သန်ကောင်ကျော်မှ ပြီးသွားသည်။ ပရိသတ်သည် စကားတပြော ပြောနှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ ပြီးခဲ့သည့် အစည်းအဝေး အကြောင်းကို စမြို့ပြန် လာကြသည်။ အချိန်မတော် အကာလ ညအခါကြီးတွင် လူစုလူဝေး ဤမျှ ကြီးမား သည်ကို မကြုံဘူးသော ရွာခွေးတို့သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးကာ ဟောင်ကြသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် စာသင်ကျောင်းမှ နောက်ဆုံး ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် မွန်းကြပ်နေသလောက် ပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင် လန်းဆတ်သောလေပြေကို ရှူရှိုက် ရသဖြင့် အားအင် ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

သူ့ ရွှေတွင် လျှောက်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုနှစ်ယောက် သည် တတုတ်တုတ် စကားပြောသွားကြသည်။ သူတို့အသံကို သဲကွဲစွာ ကြားရသည့် အခါ မုတ်မိသဖြင့် ဒါဗီးဒေါ့သည် တယောက်ဘည်း ပြီးမိလေသည်။

ရွယ်ရွယ်ကာသည် အမောတကောပင် နာဂုနေ့အား တိုင်တန်းနေသည်။

ကျုပ်ကိုက မိတ်လို သူ့ စကားယုံမိတာပါပျာ။ သူက ပြောတယ်ဗျ။ ကုန်ခရတ် မိတ်ခန့်နီကော့က ကျုပ်ကို သတ်ချင်တယ်တဲ့။ အစည်းအဝေးမှာ ကျုပ်ရဲ့ ဝေဘန်ရေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဘန်ရေးကြောင့် စိတ်ဆိုးနေတယ်တဲ့။ လူကို အလကား သက်သက် ခြောက်တာဗျ။ စဉ်းစားကြည့်တော့ ကြက်သီးထမိတာပေါ့ဗျ။ တကယ်ကို ကြောက် စရာကြီးဘဲ။ မိတ်ခန့်နီကော့က ပုဆိန်နဲ့ ခုတ်သတ်မလို့ ဆိုဘဲဗျ။ အမယ်လေး ကျုပ် ခေါင်းတော့ ဖရဲသီးကြီး နှစ်ခြမ်းကွဲသလို ကဲ့သိုက်သွားချည်ရဲ့လို့ တွေးပြီး ကြောက်မိ တာပေါ့။ အေးဗျာ ဒီ ဒပ်ဗဆော့ဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့ စကားကို ကျုပ် ဘာကြောင့် နား ထောင်မိတယ်မသိပါဘူး။ ဒီကောင်ဟာ လူဆိုးဗျ။ ဆိတ်သုံးကြီး ထရိုဖင်နဲ့ ကျုပ်ကို ထိုက်ပေးတာလဲ သူဘဲဗျ။ သူ့ အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ တုန်းကလဲ ကျုပ် ကံကောင်းလို့ မသေတာပါလား။”

“အဖိုးကြီးက သူ့ စကားကို ဘာလို့ ယုံရတာလဲ။ ဘယ်တော့မှ စကားအတည် ပြောတဲ့ ကောင်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒပ်ဗဆော့ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ အမြဲတမ်း နောက်တီး နောက်ရွယ် မြောတတ်တာကို ခင်ဗျားကြီး သိထားမှပေါ့ဗျ။ ဘယ်သူ့ ဖြစ်ဖြစ် ဂျောက် တွန်းရမှ ထမင်းစားလို့ ဝင်တဲ့ကောင်ဗျ။ နောက်မှတ်ထား” နာဂုနေ့အ သူ့ကို သတိ ပေးနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နာဂုနေ့၏ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားကြသည်။ စကား စကား မပြတ်သေး။ ယခုမှ နှစ်ယောက်ချင်း အစည်းအဝေး စရုံရိုဟန်တူသည်။ ဝါးပိးခေါ်သည် သူတို့နှောက်သို့ ဝင်၍ လိုက်သွားမည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ နောက်မှ စိတ်ပြောင်းကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

လမ်းကွေ့ တံခွဲသို့ရောက်၍ အိမ်ဘက်လမ်းသို့ ချိုးလိုက်ပြီးနောက် သုံးလေး လှမ်းမျှ လျှောက်မိလျှင် ဝင်းထရိုတခု၌ မှီ၍ ရပ်နေသော ဗဟုသတိ မြင်ရလေသည်။ ဗဟုသတိ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

လဆုတ်ရက်ဖြစ်၍ လရောင်သည် မှန်မှားမှားသာ လင်းနေသည်။ သို့သော် ထို မှန်မှားမှား အလင်းရောင်အောက်မှာပင် ဗဟုသတိ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေး အနည်း ငယ် ပြန့်ကား ပြူးယံ့ယံ့ အရိပ်အရောင် သမ်းနေသည်ကို ဝါးပိးခေါ် မြင်ရသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မစောင့်နေတာ။ ရှင် ဒီလမ်းကပြန်တတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိနေ ပြီ။ ရှင့်ကို စပြီးသိကတဲက ရှင် ဒီလမ်းက ပြန်နေကျဘဲ”

“ဟုတ်ပါကွယ်။ ဒို့ မတွေ့တာတောင် တော်တော်လေး ကြာသွားပြီနော်။ ဗဟုသတိ မင်းလဲ ငါ့နဲ့ မတွေ့ပြီးတဲ့နောက် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာပြီ။ အလှတွေ တောင် တိုးနေပါလား။ ဘယ်များ သွားနေသလဲကွယ်”

“ပေါင်းသင်လဲ လိုက်ရတယ်။ မြက်ရိတ်လဲ လိုက်ရတယ်။ အိမ်မှာ လုပ်စရာတွေ ကလဲ ထပ်ကြီးဘဲရှင်။ မောင်ကြီးကသာ ကျွန်မဆီကို တခေါက်မှ ရောက်မလာဘဲဟာ။ ကျွန်မကို သတိရမိတယ်တောင် မထင်ပါဘူး။”

ပုဂံဗာအုတ်ထိုက်

“ဒို့တော့ မဆူပါနဲ့ကွယ်။ ဒို့မှာ ဘယ်အားရတယ်ရှိမလဲကွယ်။ မင်းလဲအသိဘဲဟာ။ မှတ်ဆိတ်မွေးတောင် တပတ်မှ တခါဘဲ ရိတ်ရတယ်။ ထမင်းလဲ တနပ်ဘဲ စားရတယ်။ ဒါထက် ငါ့ကို ဘာလို့စောင်နေရတာလဲ။ ပြောစရာရှိလို့လား။ ခုတလော မင်းကြည့်ရတာ မပျော်ဘူးနဲ့တူတယ်။ ငါ့ဘဲ ထင်နေလို့လား မသိပါဘူး။”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာ၏ လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းမှာ အခက်အခဲ တွေ့နေလို့လား။”

“မောင်ကြီး အိမ်ကို ပြန်မလို့ပေါ့နော်”

“ဒီအချိန်ကြီး အိမ်မပြန်လို့ ဘယ်သွားရမှာလဲကွယ်။”

“အမယ်လေး သွားစရာတွေ ပြည့်လို့ပါ။ မောင်ကြီးလို လူအဖို့ တံခါးဖွင့်ပြီး လက်သင့်ခံမယ်သူတွေ တပုံကြီးပါ။ မောင်ကြီး အိမ်ပြန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မလဲ အိမ်ပြန်မယ်။ တလမ်းထဲ သွားကြမှာဘဲ။ အိမ်ဝအထိ လိုက်ပို့နေော်၊ ဟုတ်လား။”

“ပို့ရတာပေါ့ဗျာ။ အင်း မင်းကလေးကတော့ မိန်းမဆန်းကလေးစဲ။ မင်းလို မိန်းမချောလေး တယောက်ကို လိုက်မပို့ချင်ဘူးဆိုတဲ့ ရေတ်သားများ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနိုင်ပါ့မလားကွာ။” ဒါဗီးဒေါ့သည် ပြောင်ရွတ်ရွတ်လုပ်ကာ ဗာယာ၏ လက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီးလျှင် “ကဲ လာဟေ့။ ခြေလှမ်း ညီညီညာညာ လှမ်းကြရမယ်နော်။ ကဲ ဗယ် ညာ ဗယ် ညာ အော်ကွာ။ ဘာများဖြစ်နေရတာလဲ။ ကဲ ကဲ မင်းရင်ထဲ ရှိတာတွေ ထုတ်ပြောစမ်း။ ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုတာ အားလုံးသိရတယ်ကွ”ဟု မေးလိုက်သည်။ ဗာယာသည် ချက်ချင်းပင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာပြီးလျှင် ခြေလှမ်း မှားလာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲ ဗာယာ” ဒါဗီးဒေါ့သည် ရွတ်နောက်နောက် လှုပ်နေရာမှ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်လာသည်။

ဗာယာသည် သူ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းထိုး၍ ရှိုက်နေသည်။

“သူတို့က ကျွန်မကို ပင်ကာအော့ဗန်ဇောနဲ့ ပေးစားကြတော့မလို့တဲ့။ အမေက နေ့ရှိသရွေ့ နားတပူလုပ်နေတာဘဲ။ ညည်း သူ့ ကိုယူရမယ်။ ဒါမှ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေရသိုင်ရမယ်လို့ နားချနေတယ်” ထိုနောက် ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုလေတော့သည်။ “အဲဒါ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ မောင်ကြီး မောင်ကြီး မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား။”

ဒါဗီးဒေါ့၏ ပခုံးပေါ်တင်ထားသော ဗာယာ၏ လက်သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျသွားလေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုစကားမျိုးကို လုံးဝ မမျှော်လင့်မိ။ ရုတ်တရက် အံ့အား သင့်ကာ ဗာယာ၏လက်ကို ဆုပ်နယ်ယင်း ဘာလုပ်ရမည်မသိ၊ ဘာပြောရမည်မသိ တွေ့ဝေနေမိသည်။ တဖန် မျက်ရည်ရွှေနေသော ဗာယာ၏ မျက်နှာကိုလည်း မခွာတမ်း ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် တုန်လာသည်။ အလုံး အခဲကြီး တခုလည်း

ဆိုတက်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ကာလအတန်ကြာက ကိန်းအောင်း
 နေခဲ့မိသော အချစ်စိတ်သည် နိုးကြား ထကြွလာသည်။ ဒါပီးဒေါ့သည် သူ့စိတ်သူ
 နားမလည်ခဲ့။ ယခုမှပင် သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ရှိနေသော ဗာယာ ဆိုသည့် မိန်းမပျို
 ကလေးကို ချစ်ခင် မြတ်နိုးနေပါပြီကောလား ဟူသော အသိတရားတခု ချက်ချင်း
 ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အတွေ့အကြုံ ရှိလှပြီဟု အထင်ကြီးမိလေသမျှ ယခုအခါ
 တွင်မှ ပါစင်အောင် လွဲနေကြောင်း ရိပ်စားမိလာသည်။ ယခုကား ဒါပီးဒေါ့သည်
 ဗာယာ၏ မျက်နှာနားမှ မခွာနိုင်ဘဲ ကြည့်မဝ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင်မူ ဝမ်းနည်း
 ဝမ်းသာ ဝေဒနာနှစ်ခု တပြိုင်နက်တည်း ခံစားလာရသည်ဟု ထင်မိပြန်သည်။ ထိုနောက်
 ဒါပီးဒေါ့သည် အက်ကွဲသောအသံဖြင့် မေးကြည့်သည်။

“နေစမ်းပါအုံး၊ မင်းကရော၊ မင်းကရော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အို ကျွန်မ သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး။ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

ဗာယာသည် ရီဝေသောမျက်လုံးမို့ မို့ ကြီးဖြင့် သူ့ကိုမျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်
 သည်။ ဗာယာ၏ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးနှစ်ခုသည်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။
 ဒါပီးဒေါ့၏ နှလုံးသည် တဒိန်းဒိန်းခုန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းများလည်း ခြောက်သွေ့
 လာသည်။ တံဆွေးကို မနည်းပင် မျိုချကာ

“ဒါဖြင့် သူ့ကို လက်မထပ်နဲ့ပေါ့။ ဒါအမှန်ဘဲလေ။ မင်းကိုယ်သူမှ ငွတ်
 လုပ်လို့မရဘူး”ဟု ခြောက်သွေ့သွေ့ အသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မောင်ကြီး ဘာမှ မသိဘူးနော်။ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်က ကြီး
 တယ်။ အားလုံး မွေးချင်း ခြောက်ယောက်ရှိတယ်။ အမေကလဲ မမာ့နေတာ။ သား
 သမီးထဲမှာ ကျွန်မက အကြီးဆုံး။ သူတို့ပါးစပ်ပေါက်တွေကို ဝအောင်လင်အောင်
 ကျွန်မ ဘယ်နှယ်လုပ်ကျွေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မပြောတာ မောင်ကြီးနားလည်ရဲ့ မဟုတ်
 လား”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို လက်ထပ်ရင် ဘယ်လိုလဲ။ မင်းဗာယာကျားက မင်းတို့အားလုံး
 ကို ကျွေးထားမယ်ပေါ့”

“သူ့မှာရှိသမျှ အန်ကျေးမှာဘဲ။ သူက အလုပ်သိပ်လုပ်တဲ့လူရှင်။ သူ ကျွန်မကို
 သိပ်ချစ်တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မချစ်နိုင်ဘူး။
 သူ့ အကူအညီလဲ မလိုချင်ဘူး။ သူ့ကို နဲ့နဲ့လေးမှ ချစ်လို့မရဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ
 ဘယ်နှယ်လုပ် ငြင်းရမလဲ။ အဖေသာရှိသေးရင် သူ့ကို စကားထဲထဲ လို့တောင် မပြော
 ဘူး။ စဉ်းစားဘိဆိုတာတော့ဝေးရော။ အဖေသာရှိရင် မြို့တက်ပြီး ကျောင်းတောင်
 နေ့ဖြစ်လိမ့်အုံးမယ်”

ဒါပီးဒေါ့သည် ဗာယာ၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ လရောင်တွင်
 ဗာယာ၏မျက်နှာသည် ညှိုးနွမ်းနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“မင်းတို့အိမ်ထောင်ကို ဒီက အကူအညီ တခုခုပေးမယ်ဆိုရင်ကော” ဒါပီးဒေါ့
 က ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းမေးလိုက်သည်။

ဗာယာ၏ မျက်လုံးတို့တွင် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့နှာခေါင်းသည်လည်း ဖောင်းပွလာသည်။ “ရှင်တို့အကူအညီဘာလုပ်ဖို့လဲ။ နားလည်ရုံမဟုတ်လား” သူ့အသံသည် ခက်မာလှသည်။

ထိုနေ့က၊ စကားမပြောကြဘဲ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ပြီးမှ ဒါဗီးဒေါ့သည် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ “ဘာဖြစ်လို့လဲကွ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မလိုချင်လို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးနေတာ”

“မလိုချင်လို့ပါဆိုနေ”

“ငါကအကူအညီပေးတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ စုပေါင်းလယ်ယာအနေနဲ့ မင်းအမေဟာ အိမ်ထောင်ကြီးတာဝန်ကို ထမ်းရတဲ့မုတ်ဆိုးမမို့ အကူအညီပေးတာပေါ့။ အစည်းအဝေးမှာတင်ပြပြီး အတည်ပြုလိုက်ရုံဘဲ။ ကဲ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား။ ဟင် ဘယ်နှယ်လဲ ဗာယာ”

“စုပေါင်းလယ်ယာက အကူအညီကိုလဲ ကျွန်မဘာမှမလိုချင်ဘူး”

ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း၊ မင်းကတော့ မိန်းမဆန်းလေးပါလို့ဆိုနေ။ အကူအညီလဲလိုတယ်။ လိုလို့ကူညီမယ်ယောက်ျားပျိုလေးတယောက်တွေတော့ လက်မခံဘူး။ ငြင်းလိုက်တယ်။ ငါတော့ ဘယ်လိုမှ နားလည်လို့မရဘူး။ ဒို့နှစ်ယောက်ထဲက တယောက်ယောက်တော့ အတွေးအခေါ်လွန်ပြီ။ ဘယ်သူ့ရယ်သာ မသိတာ။ ဒါအမှန်ပြောတာ။ ကဲမင်းဘာလိုချင်သလဲ”

သူ့အသံသည် တည်ငြိမ်သည်။ သူ့ စကားသည် ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံနေသည်။ သို့ရာတွင် ဗာယာအဖို့ကား ထိုစကားကြောင့် ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။ ဗာယာသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရှိုက်ကာ ငင်ကာ ငိုလေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကို မျက်နှာလွဲကာ လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ငိုရင်း လျှောက်သွားသည်။ ထိုနေ့က ရုန်းကန်ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာ့နောက်သို့ အပြေးလိုက်၍ ဆွဲရာ လမ်းအကွေ့တွင် မှီလေသည်။ ထိုအခါ ဗာယာ၏ ခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ လှုပ်လျက် “ဒီမှာဗာယာ ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း။ ငါ့ကိုအရှုံးမလုပ်နဲ့။ ကဲ ငါမေးတာဖြေစမ်း။ မင်းအခုဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟု မေးသည်။

ဗာယာသည် အပျိုဖျန်းကလေးတို့၏ ဘာသာဘာဝ အမူအရာ မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ စိတ်ထဲရှိသမျှကို မထိမ်မဝှက် ပြောချလိုက်လေသည်။

“ရှင်သာ အရှုံး။ ရှင်သာ ရှုံးနေတာ။ ရှင်သာ မျက်စိကန်းနေတာ။ ရှင်ဘာမှမမြင်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ ရှင်ကို ကျွန်မချစ်တယ်။ ချစ်နေတာမှ ပြီးခဲ့တဲ့ မိုးဦးကျတတဲ့ကဘဲ။ ဒါနဲ့တောင် ရှင်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီ။ ကေ့ ရှောင်ပြေးနေတယ်။ ကျွန်မသူ့ထင်ချင်းတွေက ကျွန်မကိုမေးဝေကြတယ်။ လှောင်ကြ ပြောင်ကြတယ်။ ရှင့်

ကြောင့် ကျွန်မမျက်ရည်ကျခဲ့ရပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး။ သိရဲ့လား။ ညဆိုရင် ရှင့် အကြောင်းတေးရတာနဲ့ ကျွန်မ အိပ်မပျော်ဘူး။ ဒါတောင်ရှင့်မှာ တုံ့တာဝေ နေ နိုင်လွန်းတယ်။ သစ်တုံးကြီးကျနေတာဘဲ။ ရှင့်ကို ကျွန်မချစ်နေပါပြီဆိုမှဟာ ရှင်ပေး တဲ့ စုပေါင်းလယ်ယာက အကူအညီကို ကျွန်မဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ယူနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်မ ကိုကူညီချင်တယ်လို့ ရှင့်ပါးစပ်ကထွက်လို့ဖြစ်မတဲ့လား။ ရှင့်ဆီက ဘာအကူအညီမှမ ယူဘူး။ အသေသာခံမယ်။ သိရဲ့လား။ ကဲ ကျွန်မရင်ထဲရှိတာတွေပြောပြီးပြီလေ။ ဘယ် နှယ်လဲ ကျေနပ်ပြီလား။ နားထောင်လို့ အားရပြီလား။ ဘာစောင့်နေရတာလဲ။ သွားတော့။ ရှင့်အချစ်တော် လှရှကတော့ဆီ သွားပါတော့လား။ သွား သွား။ ရှင့်လို မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးကို ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး။ အသဲနှလုံးမရှိတဲ့ ကျောက်ရုပ် ကြီး”

ဗာယာသည် ဒါဗီးဒေါ့လက်မှ ရှန်းထွက်သည်။ သို့ရာတွင် ရှန်း၍ မရ။ ဒါဗီး ဒေါ့က တင်းကြပ်စွာ ပေ ဖက်ထားသည်။ စကားတခွန်းမျှမပြောဘဲ တင်းတင်းကြပ် ကြပ်ဖက်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေကြ သည်။ ခဏကြာမှ ဗာယာသည် မျက်ရည်စတိုကို လက်ကိုင်ပုဂံဖြင့်သုတ်ကာ အသံမှန် ဖြင့် “ကဲ ကျွန်မသွားတော့မယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ရှု။ တိုးတိုးပြော။ သူများတွေကြားကုန်မယ်” ဒါဗီးဒေါ့က ဟန်လိုက် သည်။

“တိုးတိုးပြောတာဘဲ ဟာ”

“မင်းဘာမှသတိမထားဘူး”

“အို သတိထားလိုက်သမှ လွန်နေတာဘဲ။ ကျွန်မတမိုးလုံး တနေ့လုံး သတိထား လာခဲ့ရတာဘဲ။ ကဲပါ ကျွန်မသွားတော့မယ်။ လင်းခါနီးနေပြီ။ မနက်မှာ နွားနို့ ညှစ်ရအုံးမယ်။ ဖယ်စမ်းပါ။ ပြောတာကြားရဲ့လား”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ ပါးစပ်ကမူ တခွန်းမျှ ပြန်၍ မ ပြော။ ဗာယာ၏ပခုံးကို လက်တဖက်ဖြင့် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဗာယာ၏ ကိုယ်မှပူနွေးသောအငွေ့ကို သူခံစားရသည်။ ဗာယာ၏ခေါင်းထက်တွင် မွေးတင်ထားသော သူ့နှာဝသို့ ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့သည် တိုးဝင်နေသည်။ သူ့ ရင်ထဲတွင်ကား အတွေ့အကြုံ တမျိုး တိုးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ယခု အခိုက်အ တန်တွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ သောင်းကျန်းထကြွခြင်းသည်လည်း မဖြစ်လှ။ အချစ်စိတ် ကြောင့် စိတ်ဆူဝေခြင်းသည်လည်း မဖြစ်လှ။ သူ့ ရင်ထဲတွင် သနားကြင်နာခြင်း စိတ် သည်သာလျှင် တငွေ့ငွေ့ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အသက်ရှူ မွန်းကြပ် လာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ထို့နောက် အနယ်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဗာယာ၏ မေး စေ့ကို ကိုင်ကာ ခေါင်းကို မော် စေ့လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပြုံး၍ပြလိုက်သည်။ “ကျေးဇူး သိပ်တင်တာဘဲ ဗာယာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဗာယာ၏အသံသည် ညင်းညင်း ညံ့ညံ့ကလေး ထွက်လာသည်။

“ငါ့စိတ်ကို ညွတ်နှူး ပျော်ရွှင်လာအောင် မင်း ဆွပေးလို့ဘဲ။ ငါ့ကို မင်း ရန်ထောင်ဘော် ရပေလို့ဘဲ။ ငါ့ကို အကန်းလို့ မင်း ခေါ်ပေလို့ဘဲ ဗာယာ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ကန်းတယ်လို့ မထင်လိုက်နဲ့။ ငါ တခါ တခါ တွေးမိတယ်။ ငါ့အဖို့ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခြင်းဆိုတာ အတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ။ အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ ဆိုတာတောင် စိုးစဉ်းကလေး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရတာပါကွာ”

“ကျွန်မမှာ ဒီထက် နဲ့လိမ့်အုံးမယ်” ဗာယာက တိုး တိုး ပြော သည်။ ထို့နောက် အသံကိုမြှင့်ကာ “ဒီမှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ကျွန်မကို ဦးဆုံး အဖြစ်နဲ့ရော၊ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ရော နှမ်းပါလား ဟင်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ခွဲကြရအောင်။ အာရုဏ်လာတော့မယ်။ ဘယ်သူမှ အတွေ့ မခံချင်ဘူး။ ကျွန်မ သိပ်ရှက်တာဘဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ဗာယာသည် ကလေးမ ကလေးတယောက်ကဲ့သို့ ခြေဖျားထောက်၍ ရပ်ကာ ခေါင်းကိုမော်လျက် နှုတ်ခမ်းပါးကလေးကို ရွှေသို့ လှိုင်း၍ ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့သည် နှမကလေး တယောက် သဖွယ် နဖူးကို အသာအယာ နှမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ “ဝမ်းနဲ့ မနေနဲ့တော့ ဗာယာ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။” မင်းကို အိမ် လိုက် မပို့တော့ဘူး။ နက်ဖြန်ကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့။ ခုတော့ မင်းက ငါ့ကို ပြဿနာ တခု ပြေရှင်းခိုင်းလိုက်ပြီ။ အေး၊ နက်ဖြန် မနက်ကျရင် ငါ ပြေရှင်းပေးမယ်။ ပြီးတော့ မင်းအမေကိုလဲ ပြောလိုက်ပါကွယ်။ နက်ဖြန် ညနေကျတော့ ငါ လာခဲ့မယ်လို့။ မင်းလဲ အိမ်က ဘယ်မှမသွားနဲ့။ နေဝင်ရင် ငါ လာခဲ့မယ်။ ကဲ၊ သွားမယ်နော်။ ဘာမှ စိတ် ညစ်စရာ မလိုဘူး။ မင်း အတွက် ငါ ဘယ်လို စီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရအုံးမယ်။ အေး၊ ငါ အတွက်လဲ စဉ်းစားရမှာဘဲ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာ့ထံမှ အဖြေကိုမစောင့်တော့ဘဲ အိမ်သို့ပြန်ရန် ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူစိမ်းသွင်သွင်လည်းမက၊ ချစ်သူလည်းမကျ အခြေအနေတွင် ခွဲခွာခွဲကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဗာယာသည် ဒါဗီးဒေါ့ နောက်မှ လိုက်ကာ တိုးတိုး ခေါ်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့လည်း ဆုတ်ဆိုင်း ဆုတ်ဆိုင်း လုပ်ရင်း “ဘာပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ ဗာယာသည် သူ့ ထံသို့ ခပ်သွက် သွက် လှမ်းလာသည်။ သူ့ အနားသို့ ရောက်လျှင် ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းထိုးကာ စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောပြန်သည်။

“ဒီလို မောင်ကြီးရဲ့၊ မောင်ကြီး ကျွန်မတို့ ဆီကို လာမတွေ့နဲ့တော့။ အမေ့ကိုလဲ ဘာမှမပြောနဲ့။ ကျွန်မ မောင်ကြီးနဲ့ လာနေမယ်လေ။ လူရွက်ကလေးပေါ့။ တနှစ်လောက် အတူနေပြီးတော့ မောင်ကြီး ကျွန်မကို စွန့်လိုက်ပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မ ဗင်ကာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်မယ်။ ဗင်ကာ ကတော့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို လက်ထပ်

မှာဘဲ။ ရှင်နဲ့ဖြစ်ပြီးလဲ သူက ယူမှာဘဲတဲ့။ မနေ့ကဘဲ ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာကိုဆတ်ကနဲ တွန်းလိုက်ပြီးလျှင် ဓဒါသ ဖြစ်လာကာ “ဘာလဲ။ မင်း ရှူးနေသလား။ မင်း ပြောတာ ဘယ်အဖြစ် ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ် မင်း နားလည်ရဲလား။ ပြန်တော့၊ ပြန်တော့။ အိမ်ပြန်ပြီး တရေတမော အိပ်လိုက်အုံး။ ငါပြောတာ ကြားရဲလား။ ညနေကျတော့ ငါ လာခဲ့မယ်။ မင်း ထွက်ပြေးမနေနဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ့ စကားကို နားထောင်ကာ ဗာယာထွက်သွားလျှင် တိတ်ဆိတ်စွာ ခွဲခွာကြ ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗာယာက “ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်ကြီး” ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါတွင်ကား ဒါဗီးဒေါ့၏ နှလုံးသည် တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာ ပြန်သည်။ သည်အခါတွင်မူ သူ့ ရင်ထဲ၌ သနား ကြင်နာသည့်စိတ် ပေါ်မလာ။ ဗာယာကိုပေ့ဖက်ကာ ကျော့ကိုလက်ဝါးဖြင့် အခါခါသပ်နေမိသည်။

“ငါ စိတ်ဆိုးသွားတယ် ဗာယာ။ သိပ်ဝမ်းနံ့တာဘဲ။ မင်းကိုယ်မင်း ဒီလို အလယ်လေး ဆုံးဖြတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ပြန်တော့ ဗာယာ။ ပြီးတော့ တရေအိပ် လိုက်အုံး။ နက်ဖြန်မှတော့ကြသေးတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ ပြန်မယ်လေ” ဗာယာ၏အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ ထိုနောက် ဒါဗီးဒေါ့ ရင်ခွင်မှ ခွာလိုက်ပြီးနောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ “ဟင်၊ မိုးတောင် လင်း တော့မှာဘဲ။ ကျွန်မ သွားမှာဘဲ” ဟု ပျာပျာသလဲပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

အရှေ့ဆိတ်တွင် အရုဏ်တက်လာသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ကြည့်ရင်း သူ့ ဘဝကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်နေမိသည်။ သူ့ အဖို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု ဆိုသည်မှာ တခဏတာမျှသာ ရခဲ့သည်ဟု ဗာယာအား ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုစကားသည် အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် စီးကရက်ကို တလိပ်ပြီး တလိပ်သောက်ကာ အတော့နယ်ချဲ့နေမိသည်။ အချစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ကား သူ့ အဖို့ ဘာမျှ မည်မည်ရရ မရှိလှ။ အသံနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရပါ သည်။ ကြိုက်ခဲ့ရပါသည် ဟူ၍လည်း မပြောနိုင်။ ဆန်ဆုစား ကံကုန်သွား သဘော အတိုင်းပင် မိန်းမအချို့နှင့်တွေ့ခဲ့ကာ ကဲ့ခဲ့ရသည်။ ပြစ်ပယ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်တို့ကိုသာ စိတ်နာနာနှင့် ပြန်၍စဉ်းစားမိသည်။ ကဲ့ကြသည့် အခါလည်း နာနာ ကျည်းကျည်း တယောက်နှင့်တယောက် အထင်အမြင်လွဲကာ ကဲ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်။ နောက်တခါပြန် တွေ့လျှင်လည်း မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းကဲ့သို့ ပြောဆို နှုတ်ဆက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ‘အင်း၊ ဒို့အချစ်ဟာ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးလဲ’ ယင်းသို့ ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်ရသည် ပင် ရှက်စရာကောင်းလှသည်ဟု ဒါဗီးဒေါ့ ထင်မိသည်။

မနက် ရှစ်နာရီထိုးသည့် အခါတွင်ကား ဒါဗီးဒေါ့သည် တစုံတခုကို ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်သည်။ ‘ငါ ဗာယာကို လက်ထပ်ပြီးယူမယ်။ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုး ထုတ်

ဖို မဟုတ်တော့ဘူး။ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် ကောင်းဘို့ချည်းဘဲ မဟုတ်လား။ ဗာယာကို စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းကျောင်းပို့မယ်။ နောက် တနှစ် ၂ နှစ်ရှိရင် ဒို့လယ်ယာ အဖွဲ့မှာ လဲ စိုက်ပျိုးရေးကျွမ်းကျင်သူ ရှိလာတော့မှာပေါ့။

ဒါဗီးဒေဂါသည် စိတ်မြန် ကိုယ်မြန် ဖြစ်လာသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသည် ဆိုလျှင်ပင် မျက်နှာသစ်ကာ ဗာယာတို့အိမ်သို့ တန်း၍ သွားလေသည်။

ဗာယာ၏ အမေကို ခြံထဲတွင် တွေ့ရသည်။ အမေကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဗာယာရော အိမ်မှာရှိရဲ့လား ခင်ဗျာ”

“အိပ်နေတယ် ကွယ်။ မောင်ရင်တို့ အစည်းအဝေးကလဲ လွန်လွန်းလှချဉ်းလား ကွယ်။ ညသန်ကောင်ကျော်ရော့ဘဲ”

“လာ အမေ၊ အထဲသွားရအောင်။ ဗာယာကိုလဲ နှိုးပါအုံး။ ပြီးတော့ အမေ ကိုလဲ ကျွန်တော် စကားတခု ပြောစရာရှိတယ်”

“လာလေ၊ ဒါဖြင့် အထဲဝင်အုံးပေါ့ကွယ်”

သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ မီးဖိုဘက်မှ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ “ကဲ၊ ထိုင်အုံး၊ သမီးကို နှိုးလိုက်အုံးမယ်”

ခဏကြာလျှင် ဗာယာ ထွက်လာသည်။ သူ၏ မျက်ခွံကြီးများ မိုလျက် ရှိ သေးသည်။ တမေးမျှ အိပ်စက်ရသေးဟန် မတူ။ ဒါဗီးဒေဂါကို ခိုး၍ ကြည့်ကာ တွေ ဝေနေသည်။

“ကျွန်တော် ညည်းသည် မဟုတ်ပါဘူး အမေ။ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက်တခုနဲ့ အမေတို့ဆီ လာခဲ့တာပေါ့။ ကဲ၊ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့သာ နှာပေတော့ အမေ။ ဗာယာ ဟာ ကျွန်တော် ကိုချစ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ သူ့ ကိုချစ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ဗာယာကို ခရိုင်စိုက်ပျိုးရေး ကျောင်းကို ပို့မယ်။ ၂ နှစ်ရှိရင် သင် တန်းဆင်းပြီး ဂရယ်မျချိမှာ ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်မယ်။ ဒီနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်မှာ သူ့ ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အရင် အမေက အော့ဗဇီ နေ့ဘုကို လက်ခံပြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးမကိုတော့ ငွတ်အတင်း မတိုက် တွန်းပါနဲ့ အမေ။ သူ့ စိတ်တိုင်းကျဘဝကို သူ ရွေးချယ်ပါစေ”

အမေ၏ မျက်နှာသည် တင်းမာ ခက်ထန်လာပြီးလျှင် သူ့ သမီးဘက်သို့လှည့် ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဗာယာ

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ” ဗာယာသည် အမေ အပါးသို့ ရောက်လာသည်။ မျက် လွှာကိုချထားပြီးလျှင် အမေ၏လက်ကို ကိုင်၍ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် ဝမ်းမားလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်လည်လာသည်။

ဒါဗီးဒေဂါသည် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှဲနေလိုက်သည်။ သို့သော် ဗာယာ၏ တီးတိုးပြောသံများသည် သူ့ နားထဲသို့ဝင်လာသည်။ “ဟုတ်တယ် အမေ။

ကျွန်မလေ သူနဲ့သာဆိုရင် ကမ္ဘာဆုံးအောင်အထိ လျှောက်နိုင်ပါတယ် အမေ။ သူ့ သဘောကျ ကျွန်မ လုပ်မှာပဲ။ အလုပ် လုပ်ခိုင်းရင်လဲ လုပ်မယ်။ စာသင်ခိုင်းရင် လဲ သင်မယ်။ အော့ဗီဇနော့နဲ့တော့ မခပေးစားပါနဲ့ အခမ ရယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်နိုင်ပါဘူး။”

ထိုနောက် ခေမုတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးမှ အမေ၏ တုန်တုန်ယင်ယင်အသံကို ဒါဗီးဒေါ့ကြားရပြန်သည်။

“အင်း၊ ညည်းဟာက ကိုယ့်အမေကိုမှ မဘိုင်ပင်ဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကိုးအော့ ။ အေးလေ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပေါ့။ ဗာယာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဒီကတော့ ကန်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သမီးကိုတော့ အရှက်ခွဲမယ် မကြံ လေနဲ့နော့။ ရေတပ်သားကြားရဲ့။ ကျုပ်တို့မှာ သူဘဲ ရှိတယ်။ သူဟာ သားသမီးထဲမှာ အကြီးဆုံးဘဲ။ ဒီအိမ်မှာ သူ လူကြီးဘဲ။ အိမ်အထဲ ဆင်းရဲတွင်းနက်တော့ ပိုပြီးဆိုးတာ ပေါ့။ ကျုပ်ကလဲ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေပြီ။ မောင်ရင်တို့လို ရေတပ်သားတွေ စစ်ဖြစ် တုန်းက ကျုပ် တွေဘူးသားဘဲ။ အဲ၊ တခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေကွယ်။ ကျုပ်တို့အိမ် ထောင်ရဲ့ သာယာမှုကိုတော့ မဖျက်ဆီးပါနဲ့”

ဒါဗီးဒေါ့သည် အမေ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ နှစ်သိမ့်စကား ပြောလေသည်။

“ရေတပ်သား ဆိုပေမယ့် အသက်ရှူချင်း ကွဲပါသေးတယ် အမေ။ အချစ်သစ္စာ တရားတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ လူယဉ်ကျေးဆိုတဲ့ သူတွေနဲ့ ပြိုင်ရဲပါတယ် အမေ။ ဗာ ယာအတွက် ပူစရာမလိုပါဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော် မနှိပ်စက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နေရေး ထိုင်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့လဲ ကျွန်တော် သဘောကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင် ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူမယ်ဆိုရင် သူ့ကို မိ လီရိုဗိုခေါ်သွားပြီး သင်တန်းကျောင်းတက်ဖို့ စီစဉ်ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ထပ် သည်အထိ ကျွန်တော် အမေ့အိမ်ကို ပြောင်းနေပါမယ်။ အမေ့အိမ်ထောင်ကို ကူ ညီပါမယ်။ ဗာယာမရှိတုန်း ကျွန်တော်ဘဲ စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ကလေးတွေကိုလဲ ကျွန်တော်ဘဲ ကြည့်ရှုပါမယ်။ အားလုံး ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါမယ်။ ကဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘက်ကတော့ ပြောစရာ ဆိုစရာရှိတာ အကုန်ပါဘဲခင်ဗျာ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ရှေးသို့တိုးကာ အမေ့ကို ပေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အမေ့ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်စို့လာသည်။ “အမေ့အိမ်နီးမသားတွေ မျက်ရည် သိပ်လွယ် တာကိုး။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောတူပါတယ်နော်”

ဒါဗီးဒေါ့သည် အိတ်ထဲမှငွေစက္ကူ ထုတ်ထုတ်ကာ အမေ့လက်သို့ အပ် လိုက်သည်။ “စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တုန်းက စုဆောင်းလာခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံဘဲ အမေ။ ခု တော့ ဆေးလိပ်ဖိုးဘဲ နဲ့နဲပါးပါး လိုပါတယ်။ အရက်ဆိုတာ ကျွန်တော်မကြိုက်ဖူး။ ဒီတော့ ဗာယာသွားဘို့လာဘို့အတွက်လဲ ဝယ်စရာခြမ်းစရာရှိတာ ဝယ်အုံးခြမ်းအုံးပေါ့။ ကလေးတွေအတွက်လဲ သုံးပါ။ ကဲ၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်။ ဒီနေ့ဘဲ ခရိုင်ကော်မီတီ

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

သိ သွားစရာရှိသေးတယ်။ ညနေ ပြန်လာမယ်။ ဗာယာရေ၊ အသင့်ပြင်ထားနော်။
နက်ဖြန် မိလိရိုကို သွားကြမယ်။ ကဲ၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါ အုံးမယ်”

ဗာယာသည် ရှေ့ဆို့ထိုးလာသည်။ ဒါဗီးဒေါ့က အမေရော သမီးပါ ပွေ့ဖက်
နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့မှပင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ခရိုင်သို့သွားကာ တိုင်းကော်မီတီနှင့်တွေ့ရန် နက်စ
တာရင်ကိုယ် ဝင်၍ ခွင့်တောင်းသည်။

“ဟိုမှာ ကြာမနေနဲ့နော်” နက်စတာရင်ကိုက သတိပေးလိုက်သည်။

“တနင်္ဂနွေက မကြာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တိုင်းကော်မီတီ အတွင်းရေးမှူးဆီကို
တော့ ဗာယာကျောင်းဝင်ခွင့်ရဘို့ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

“အင်း၊ ခင်ဗျားမှာလဲ ဒုက္ခဘဲ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်ရင်တော့
ဒီတခါ ခင်ဗျားဘက်က အပြစ်ဘဲ။ ခင်ဗျား ဂရယ်မျချီမှာ ဇာတ်လိုက်လုပ်နေပြန်ပြီ။
လူရွာကနဲ့ ဖြစ်တာကတော့ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ဟိုမိန်းမက တခုလပ်ဘဲဟာ။ ခု
ဟာက အပျိုလေးဗျ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် နက်စတာရင်ကိုမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ စကားမဆုံးမီ ဝင်
၍ ပြောသည်။

“အတွင်းရေးမှူးကြီးကလဲ ကျွန်တော့်ကို သိပ်အထင်သေးတာကိုးဗျ။ သူ့ အ
မေဆီမှာ ထုံးစံအတိုင်း ပြောဆိုတောင်းရမ်းပြီးပါပြီဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို
ခင်ဗျား မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“နေ့စမ်းပါအုံး ဒါဗီးဒေါ့။ တခု မေးပါရစေအုံး။ ခင်ဗျား အဲဒီမိန်းကလေး
နဲ့ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်နေလို့လား။ မဟုတ်ရင်လဲ ဘာကြောင့်လူ့သိရှင်ကြားလုပ်နေ
ရတာလဲ။ ခင်ဗျားဆီကို လီနှင့်ဂရက်က နောက်တယောက်လိုက်လာမှာ မစိုးရိမ်ဘူး
လား။ ခင်ဗျားအဆက်ဟောင်း လိုက်လာမှာလေ။ အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောတာ နားလည်
၍ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအတွက် ပူလို့ပြောရတာပါဗျာ။ ခင်ဗျားကို လူကောင်းလို့
အစက အထင်ကြီးမိတာ လျော့မသွားရအောင်လို့ ခင်ဗျား ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စ
ထဲ ဒါလောက်ဝင်ပြောနေရတာပါ။ ဗာယာကို သင်တန်းကျောင်းလွှတ်ဖို့ စီစဉ်တာက
ဟိုကလိုက်လာရင် အရှုပ်အရှင်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မဟုတ်ဖူးနော်”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ထိုင်နေရာမှ ကုလားထိုင်လက်တန်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်။

“အရင်တခါ တွေ့ခဲ့တုန်းက ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေလို့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့တာ မှား
ပြီ နက်စတာရင်ကို။ ခင်ဗျားဟာ လူတယောက်အပေါ် သံသယကြီးလွန်းတယ်။ ဒီ
မှာ အတွင်းရေးမှူးကြီး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား။ ခင်ဗျားယုံတာ ဘယ်
သူမှ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားဘဲ ယုံတာဘဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ခရိုင်ပါတီ အဖွဲ့အစည်း
ကြီးတခုလုံးကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုခေါင်းဆောင်မလဲ”

နက်စတာရင်ကိုမျက်နှာသည် ရှုံ့ မဲ့ သွားသည်။

“အင်း၊ ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးသွားပြီ”

“သွားတော့မယ်ဗျာ”

“နေ့ပီအိုးလေ။ ငါ့မိနစ်လောက် နေ့ထိုင်ပီအိုး။ ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးပြေသွား ပါလိမ့်မယ်”

“နေဆိုလဲ နေတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပြိုင်စွန်း ကြသေးပါဘူး။ ဒါဟာ အမှန်ပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖို့က သင်တန်းကျောင်းတက် ဖို့ လိုတယ်ဗျ။ သူတို့အိမ်ထောင်က ကြီးတယ်။ ပြီးတော့ သားသမီးတွေထဲမှာ သူက အ ကြီးဆုံးဆိုတော့ သူ့ ခေါင်းပေါ်မှာ တာဝန်များများရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် ပြော တာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ်”

“သင်တန်းကပြီးရင် သူ ရွာကိုပြန်လာမယ်။ လက်ထပ်ဖို့ကတော့ သူ ကျောင်း မှာ နေသွားကျသွားပြီး ဒီနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်လောက်ဆိုရင် လက်ထပ်ချင်တာဘဲ။ ဒါမှလဲ လယ်သမားလက်ထပ်ပုံနဲ့ တူမှာကိုးဗျ။ ဂျုံတွေလဲ ရိတ်သိမ်းပြီးပြီမဟုတ်လား” နက်စတာရင်ကိုးမိုက်နာာသည် ခက်ထန်နေရာမှ ကြည့်လင်လာသဖြင့် ဒါမီးဒေါသည် အားတက်လာသည်။ “ကျွန်တော်ဟာ လူပျိုသိုးပါဗျာ။ လီနင်ဂရက်မှာလဲ မိန်းမ မရှိ ပါဘူး။ ဘယ်မှာမှ မိန်းမမရှိခဲ့ပါဘူး။ အခု ဗာယာနဲ့တွေ့တော့မှတင် လူပျိုကြီး ဘဝကို စွန့်လွှတ်မယ် စိတ်ကူးတာပါ။ ဒါတောင် အတော်လေး စွန့်စားရတာပါ။ အချိန် လွန် ခါနီးနေပြီဗျ။ အခု လေးဆယ်ပြည့်တော့မယ်”

“ခင်ဗျားအသက်ကလဲ သုံးဆယ်က တနှစ်စွန်းတာနဲ့ လေးဆယ် ပြည့်တော့ မယ်လား” နက်စတာရင်ကိုးက ပြုံးရယ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ပြည့်တွင်းစစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ကို ထဲ တွက်အုံးမှပေါ့ဗျ။ အဲဒီအချိန်ဟာ တ နှစ်ကို ဆယ်နှစ်လောက်နဲ့ ညီမျှတယ်”

“မလွန်လွန်းဘူးလား ဗျာ”

“အေးလေ၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားဘဲ ပြန်ကြည့်ပါအုံး။ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန် တော်ပြောတာ မလွန်မှန်း သိလာမယ်”

နက်စတာရင်ကိုးသည် ထိုင်ရာမှထကာ လမ်းလျှောက်ရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပုတ်နေသည်။ “ထားလိုက်ပါတော့လေ။ အရေးကြီးတာက တကြားပါဗျာ။ အင်း၊ ဒီ တခါတော့ လူရှကာနဲ့တုန်းကလို အဖျားရှူးမသွားတာဘဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ဒီတခါ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ နဲ့နဲ့ လေးနက်လာပုံ ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့လိုအင်ဆန္ဒနဲ့ ပြည့် ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ”

“လက်ထပ်တော့ လာအုံးမယ် မဟုတ်လား” ဒါမီးဒေါက အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

“ပထမဆုံး ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်လာရမှာပေါ့ဗျာ။ ရက်သေချာတယ် ကြားရင်ကို ကျွန်တော်ရောက်လာမှာဘဲ”

ပုဒ်စာအုပ်တိုက်

“ကဲ ဒါဖြင့် သွားတော့မယ် ရဲ့ဘော်ကြီး။ တိုင်းကော်မိတီ အတွင်းရေးမှူး ဆီတော့ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ပါနော့”

“ဒီနေ့ဘဲ ဆက်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား တို့မှာ ကြာမနေနဲ့နော်။ ဟုတ်လား”

“ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့မှာပါဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် လမ်းမသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အင်း၊ ဒီလူ ခုတလောနေမကောင်း ချင်ဘူးနဲ့တူတယ်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိလှဘူး။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့၊ သူ့ ကြည့်ရတာ တယ်ဟန်ပုံမပေါ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် စကားကောင်းကောင်း မပြောတာနဲ့ တူတယ်။

ဒါဗီးဒေါ့ မြင်းပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် နက်စတာရင်ကိုသည် ပြတင်းမှ ခေါင်း ပြုကြည့်ကာ လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ခဏလေးနေပါအုံး ဒါဗီးဒေါ့”

ဒါဗီးဒေါ့သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ရုံးထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်ခဲ့ရသည်။

နက်စတာရင်ကိုသည် သူ့ကို စိုက်၍ ကြည့်ကာ အောက်ပါ အတိုင်း ပြော လေသည်။

“အေးဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ သိပ်စိတ်တိုနေမိတယ်။ စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်။ ကျွန်တော် နဲ့နဲ့နေမကောင်းဘူးဗျ။ ငှက်ဖျား အကင်းမသေသေးတဲ့ အထဲ၊ အဆုပ်နာက ဝင်လာပြန်တယ်ဗျ။ အဆုပ်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အနာဖြစ်နေတယ်။ နက် ဖြန်ဆိုရင် အပန်းဖြေဆေးရုံကို တက်မယ်။ တိုင်းကော်မိတီက ကျွန်တော် ကို ဆေးရုံ အတက်ခိုင်းတယ်။ ကောက်ရိတ်မပြီးခင် ခရိုင်က မခွာချင်လှဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ သွားရမှဘဲ။ အပျော်ခရီးထွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုးဗျ။ ကျွန်တော် စကားသိပ်များနေတယ် မှတ်တယ်။ မိတ်ဆွေရင်းချာနဲ့ တွေ့လို့ ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေ ဖွင့်ထုတ်မိတာပါဗျာ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် နက်စတာရင်ကိုအား ပေ့ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလေ သည်။ “ဆေးရုံသာ တက်ပါဗျာ၊ မသေနိုင်ပါဘူး။ ဒီရောဂါမျိုးက လူငယ်လေးတွေ ကိုသာ နှိပ်စက်နိုင်တာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့လို လက်ဟောင်းကြီးတွေကို ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” နက်စတာရင်ကိုသည် တဖက်သို့ မျက်နှာလှဲလိုက် လေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် မြင်းပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်ကာ ခရီးအသော့နှင့်ခဲ့လေ သည်။ စတုဂံကတည်းက မြင်းကို ကဆံ့စိုင်းခဲ့သည်။ သူ့ တသက်တာတွင် ဘယ်အချိန် ကမျှ ကဆံ့မစိုင်းခဲ့ဘူးပေ။

ရွာသို့ ရောက်သည့်အခါ ဗာယာတို့အိမ်သို့ တန်း၍လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက် လျှင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ အပြေးဝင်လာသည်။ ယောက္ခမလောင်း

ကြီးက သူ့ကို ဆီးကြိုနေသည်။ အမေ့ မျက်နှာသည် ခါတိုင်းနှင့် မတူတော့ပေ။
ရွှင်ယုကြည့်လင်နေသည်။

“မယ်ပန်းဘူးလားကွယ်။ တယ်မြန်ပါလားကွယ်။ ဒီခရီးကို ဒီလောက် မြန်
မြန်ပြန်လာနိုင်မယ် မထင်မိဘူး” ဒါဗီးဒေါ့ကို လှမ်း၍ ကရုဏာစကားဆိုသည်။

“ပင်ပန်းတယ် မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်။ ဒါထက် ဗာယာရော ရှိတယ်
မဟုတ်လား”

“အပ်ချုပ်ဆိုင်ပြေးလေ့ရှိကွယ်။ သင်တန်းကျောင်းသွားဘို့ လိုတာလေးတွေ
ချုပ်နေရှာတယ်ကွယ်။ အင်း c သွားမတော့ မိန်းမရွေး တယ်မှန်တာဘဲကွယ်။ အမေ့
သမီးက တကယ် သမီးကိုး”

“အမေ့သမီး ဘယ်မှာလဲ မေးနေတာပါခင်ဗျာ။ တခြားဘာမှ မပြောသေး
ပါဘူး။ ရေအေးအေး တခွက်လောက်ပေးပါလား အမေ။ သူ့ဘယ်တော့ ပြန်လာ
မတုံးလဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွယ်။ ကဲ လာလာ အထဲဝင်အုံး။ ဗာယာကိစ္စချောမောခဲ့ခဲ့လား”

“ပြီးခဲ့ပါပြီ အမေ။ ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန်ဆိုရင် တိုင်းကော်မီတီဆို သွားကြ
မယ်။ နက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေဘို့ လိုတယ်”

အမေသည် ဝမ်းသာလှန်း၍ မျက်ရည်လည်လာသည်။ “ကဲ ကဲ အိမ်ထဲဝင်ပါ
အုံးကွယ်။ အိမ်ထဲကျမှ ပြောကြတာပေါ့”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ခုံတန်းလျားတခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး အမေ။ အားလုံးအဆင်ပြေခဲ့ပြီဘဲ။ ကျွန်တော်
နဲ့နဲ့မောလာတယ်။ ခုရက်မှာ နားရတယ်ကို မရှိသေးပါဘူး။ သောက်ဖို့ ရေတခွက်
လောက် အရင်ပေးပါ။ ပြီးတော့ တရားတမော အိပ်လိုက်အုံးမယ်။ အိပ်ရာက
နီးမှ ပြောကြတာပေါ့။ ကျွန်တော် မြင်းကို ဇောင်းထဲ ချည်ခိုင်းလိုက်ပါလား”

“မြင်းအတွက် ပူမနေပါနဲ့ကွယ်။ ကလေးတွေသိမ်းလိုက်ပါလိမ့်မယ်။ နေအုံး
အမေ နို့ တခွက်ယူခဲ့မယ်”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ညပေါင်းများစွာ အိပ်ရေးပျက်လာခဲ့သဖြင့် ခုံတန်းလျား
ပေါ် ခေါင်းချလိုက်သည်တွင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ နွားနို့ ယူအလာကိုပင်
မစောင့်နိုင်တော့။ အမေသည် နွားနို့ ခွက်ကိုင်ထုတ်လာသည့်အခါ သမက်လောင်း၏
အခြင်းအရာကို တွေ့ရသဖြင့် အိပ်ရာမှ မနွှေးတော့ဘဲ သူ့ ခေါင်းကို အသာမကာ ခေါင်း
အုံးငယ်တလုံး ခေါင်းအောက်သို့ ချပေးလိုက်လေသည်။

တဲထဲတွင် နွေးထွေးသဖြင့် ဒါဗီးဒေါ့သည် ၂ နာရီနီးပါး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်
ပျော်သွားလေသည်။ အတန်ကြာလျှင် ကလေးငယ်များ၏ အသံများ နားထဲသို့ ဝင်လာ
သည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ သူ့ နဖူးပေါ်တွင် အသာအယာ ပွတ်
သပ်နေသော ဗာယာ၏ လက်ဖဝါး နူးညံ့ညံ့ ကလေးကို တွေ့မိသည်။ ဗာယာ၏

မျက်နှာတခုလုံးသည် ကြည်လင်ဝင်းပနေသည်။ အပြုံးပန်းပွင့်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် သူ့မောင်ငယ် ညီမငယ်ကလေး ငါးယောက် စုဝေးကာထိုင်နေကြသည်။

အငယ်ဆုံးက ရဲရဲဝဲဝဲပင် ဒါပီးဒေါ့၏ လက်တဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ “ဦးလေး ဒါပီးဒေါ့ကြီး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလာနေမလို့ဆို။ ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ဒါပီးဒေါ့သည် အိပ်မုန်စုံမှား မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရီဝေဝေကြည့်ကာ ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“အေးပေါ့ကွ သားသားရ။ ဦးလေး လာနေမလို့ပေါ့။ ဗာယာက အဝေးကြီး သွားပြီး စာသင်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သားသားတို့ကို ဘယ်သူထမင်းကျွေးမလဲ။ ဘယ်သူ အဝတ်ဝတ်ပေးမလဲ။ ဦးလေးဘဲ ကျွေးမွေးရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဖူးလားကွယ်” ဒါပီးဒေါ့၏ ကြင်နာသော လက်တဖက်သည် ကလေးငယ်၏ကျောဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။

၂၅

အာရုဏ်မတက်မီကတည်းက ဒါပီးဒေါ့သည် ရှယ်ရှူကာအား အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လှည်းဟစ်းဖြင့် ဗာယာတို့အိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ အပေါက်မပွင့်သေးသော်လည်း မီးဖိုထဲ၌ မီးရောင်ကို မြင်ရသည်။

ဗာယာ အမေသည် စားရောသောက်စရာတို့ကို စီမံချက်ပြုတ်နေသည်။ ဗာယာသည် ငတ်စားပြင်ဆင်ပြီးလျှင် အသင့်စောင့်နေသည်။ သူ့အမူအရာကား အိမ်သားတယောက်၏ အမူအရာမဟုတ်တော့ဘဲ ခရီးသည်တယောက်၏ အမူအရာမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဒါပီးဒေါ့ကို မြင်လျှင် ပြည့်ဝသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ဂေင်နေတာကို ကြာလှပြီရှင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရိ”

“အေးကွယ်၊ မင်းနုမတော့ ကြက်ဦးတွန့်ကတဲက နိုးနေတာ။ ကဲ ထိုင်အုံး။ ခဏကြာရင် တခုခုစားရမယ်”

သူတို့သုံးယောက်သည် မုန့်လာထုပ် ဟင်းချိုကို ခပ်သုတ်သုတ် သောက်ကြသည်။ ထိုနောက် အာလူးကြော်ကို နွားနို့ဖြင့် မျှောချလိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ဒါပီးဒေါ့သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ အမေ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်။ ကဲ မင်း အမေ့ကို နှုတ်ဆက်အုံး ဗာယာ၊ မျက်ရည်ကျစရာ မလိုပဲ ဘူးကွယ်။ အကြာကြီး ခွဲရမှာမှ မဟုတ်တာ။ နောက်တခါ တိုင်းကော်မီတီဆီကို ခရီးထွက်ရရင် မင်းအမေ့ကို ခေါ်လာခဲ့မယ်။ ဟုတ်တယ်နော် အမေ။ ကဲ မြင်းတွေ သွား မလိုက်အုံးမယ်” လှေကားရောက်လျှင် ဗာယာဘက်သို့ လှည့်၍ “အနွေးထည်တွေ ပါတယ်နော်” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အပေါ်အင်္ကျီ အဟောင်းတထည်တော့ပါတယ်။ ဟောင်းတော့နေပြီ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ကပွဲ သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

တနင်္ဂနွေနေ့ကြာလျှင် သူတို့သည် ရွာနှင့်အတော်လှမ်းသည့် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် လှည်းပေါ်တွင် အလယ်က ထိုင်သည်။ သူ့ဘေး တဖက်တချက်တွင် ဗာယာနှင့် ရှယ်ရှူကာတို့ ထိုင်ကြသည်။ ဗာယာသည် ဒါဗီးဒေါ့ လက်ကိုင်ဆွဲကာ မကြာခဏဆုပ်နှယ်ရင်း ငေးမောကာတွေးနေသည်။ သူ့အဖို့ တ သက်နှင့်တကွယ် ဇာတိချက်ကြောင့် အရပ်မှ ခရီးဝေး ခရီးလံ မသွားဘူးခဲ။ မြို့သို့တခေါက် နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသည်။ မီးရထားကိုကား မမြင်ဘူးခဲပေ။ ယခုအကြိမ်သည် ခရိုင် သို့ ပထမဆုံးထွက်ရသည့်အကြိမ် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်း ခုန် နေသည်။ ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ ရောထွေးနေသည်။ အမေနှင့် မောင် ငယ် ညီမငယ်ကလေးများကို ခွဲခွဲရသဖြင့် ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်လည်း ကျမီ သည်။

ဒွန်မြစ်ကို ကူးတို့နှင့်ဖြတ်ကူးကာ တဖက်ကမ်းသို့ရောက်သည့်အခါ ဒါဗီးဒေါ့ သည် လှည်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ဗာယာ၏ဘေးကလျှောက်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ မကြာခ နာပင် ဗာယာကို ကြည့်ကာ အားပေးစကားပြောသည်။ “ကဲ၊ ဗာယာ၊ အလိမ့်မာ ချည်းဘဲနော်။ မငိုနဲ့တော့”

တခါတရံတွင်မူ “ငယ်တော့တဲ့ အရွယ်မှ မဟုတ်တာဘဲ။ မငိုရဘူးကွယ့်”ဟု ချော့မော့တတ်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဗာယာသည် လက်ကိုင်ပုဝါပြာကလေးဖြင့် မျက်ရည်စများ ကို သုတ်ကာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပြုံး၍ ပြသည်။ ဒွန်မြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းတွင် တောင်ကုန်း အနည်းငယ်ထူထပ်သဖြင့် နှင်းများ ဆိုင်းနေသည်။ နံနက်စောစောအချိန် ဖြစ်သဖြင့် တောပန်းများ မပွင့်ကြသေး။ နှင်းနံ့နှင့် ဖုန်နံ့တို့သာ တလမ်းလုံး ကြီးစိုးနေ သည်။

ရှယ်ရှူကာသည် မိုးကာစကြီးကို ခေါင်းတွင်ခြုံကာ တလမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ တခါတရံ ကြာပွတ်ကို ရမ်းရင်း မြင်းများကို လေချွန်သံပေးတတ် သည်။

သို့ရာတွင် နေထွက်တပြု ရှိလာသည့်အခါ၌ကား ရှယ်ရှူကာသည် ထုံးစံအ တိုင်း စ၍ လေစစ်လေတော့သည်။ “ရွာထဲမှာတော့ ကောလာဟလ ဖြစ်နေလေရဲ့ ဗျား။ ဒါဗီးဒေါ့က ဗာယာကို လက်ထပ်တော့မလို့ ဆိုဘဲ။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်သားဘဲ အဖို့”

“အင်း၊ အိမ်ထောင်ကျတယ်ဆိုတာ အချိန်အရွယ်ရောက်လာရင် ရှောင်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ပေပေါ့ကွယ်။ ယောကျ်ားတွေအဖို့ ပိုပြီး ရှောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် ဆိုရင် ဆဲရွှစ်နှစ်သားရှိသေးတယ်။ အဖေအမေတို့က အတင်းမိန်းမပေးစားတာဘဲ။ အဲ ဒီတုန်းက ကျုပ်ကလဲ ခပ်ထက်ထက်ဗျ။ အိမ်ထောင်ကျတယ်ဆိုတာ အနှောင်အဖွဲ့တခု ဘဲလို့ အဲဒီကတဲက သိတာကလား။ ရှောင်ဘို့ကြိုးစားပါတယ်။ ပထမ နေမကောင်း ချင်ယောင်ဆောင်တယ်။ အဖျား ကြီးနေလို့ တက်ချင်ယောင် ဆောင်တယ်။ ဒါပေ

မယ့် မရဘူး။ အဖေက ကြိမ်နဲ့ဆော်တာဘဲ။ ကျော့ကို အရှိုးအရှိုးထင်ယူတာဘဲ။ အဲဒါနဲ့ အဖေ့ကိုကြောက်ပြီး မိန်းမယူခဲ့ရတာပါဘဲကွာ။ သူ့ကိုတော့ အာ မခံရဘူးကွ။ အဲဒီကတဲက ကျုပ်ဘဝဟာ ဆင်းရဲတွင်းနက်ဖို့ဖန်လာတော့ဘဲ။

“အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့လဲ ဆင်းရဲရက္ခ ဆက်တိုက်တွေ့တာဘဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တောင် သတ်သေချင်လာမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒို့လင်မယားဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက အချစ်စိတ်မှာ သိပ်ပြင်းထန်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆင်ခြင်ကြည့်တော့ ဒို့ လင်မယားရဲ့ဘဝဟာ ဒေါသ မောဟနဲ့ တည်ဆောက်ကြရတာကိုးကွယ်။ ဒေါသနဲ့ မောဟဆိုတာဟာလဲ အတူတူပါဘဲကွာ။ ကျုပ် နာဂူနေတဲ့ အဘိဓာန်ကြီးထဲမှာ အတူတူဘဲလို့ တွေ့ရတယ်။

“ညညများ အိပ်ရာကနိုးတဲ့အခါ မိန်းမဟာ ငိုနေတာဖြစ်ဖြစ်၊ ရယ်နေတာဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရတာဘဲ။ ဟင်း၊ ငိုပစေ၊ အားရအောင် ငိုပစေ။ မိန်းမတွေရဲ့ မျက်ရည်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံက ကျလာတဲ့ နှင်းပေါက်ကလေးတွေနဲ့ အတူတူဘဲလို့ တွေးမိလာတယ်။ သူနဲ့ နေရတာ စည်းစိမ်မရှိလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လဲ ကျုပ် တချက်ကလေးမှ မငိုမိဘူး။

“ဒါနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ငါးနှစ်လောက်ရှိတော့ အဖြစ်တခုနဲ့ ကြုံရပါရောပျား။ ဒို့ အိမ်နီးချင်း ပေါ်လီကပ်ဟာ စစ်ထဲကပြန်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့ပေါ့။ ကျုပ် မိန်းမတွေမှာ ဆိုရင် သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး အစွယ်နှစ်ခုကို ကျစ်ပြီး ပြုလေ့ရှိတယ်။ ချွန်နေအောင် ကျစ်ပြတယ်။ တညနေတော့ အိမ်ကမိန်းမက ဝင်းထရံ ဒီဘက်မှာရပ်လို့။ မောင်မင်းကြီးသားက ဝင်းထရံ ဟိုဘက်မှာရပ်လို့။ တွေ့လိုက်ရတာကိုး။ အား၊ ဒါမကောင်းဘူး။ ဒါနဲ့ တတိယနေ့ကျတော့ တမင်ဘဲ တနေလုံး ရှောင်ထွက်နေလိုက်တယ်။ ညနေ ညီအကို မသိတဘိအချိန်မှာ ပြန်လာတော့ ဒင်းတို့ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေတာ တွေ့ရပြန်ရော။ ဒါနဲ့ တခုခုလုပ်မှဘဲဆိုပြီး မျက်နှာသုတ်ပုဝါထဲ သုံးပေါင်အလေးတခုထဲပြီး ပေါ်လီကပ်ကို ချောင်းပြီးတယ်ဘို့ ထွက်ခဲ့တာဘဲ။ သူ့ နောက်နားအရောက်မှာ တချက်ထဲ လွဲတဲ့ပြီး အုပ်လိုက်တာ ငနဲလဲ ခွေကန်ကျသွားတယ်။

“နောက် သုံးလေးရက်လောက်ရှိတော့ ပေါ်လီကပ်ကို တွေ့ပြန်တယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ ပတ်တီးစည်းလို့ပျ။ ‘ခင်ဗျားလူဆိုးဘဲ။ ကျုပ်ကို အသေသတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ’ တဲ့။ ကျုပ်ကလဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ‘ဟေ့၊ ဘယ်သူလူဆိုးလဲကွ။ ဝင်းထရံဘေးမှာ ခွေကန် လဲကျသွားတဲ့ကောင်က လူဆိုးလား။ ဝင်းထရံဘေးမှာ မတ်မတ်ရပ်ခနဲတဲ့ကောင်က လူဆိုးလား’

“အဲဒါနဲ့ ဟန်သွားတယ်ပျ။ ဝင်းထရံနား မရပ်ကြတော့ဘူး။ အိမ်က မိန်းမဟာ ညညမှာ အိပ်နေရင်း သွားကို တကျီကျီကြိတ်တာဘဲ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ‘ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရှင်မ သွားကိုက်လို့လား မေးတဲ့အခါ ‘အိုတော်၊ ကျုပ်ဖာသာ ကျုပ်နေစမ်းပရစေ။ လာ မရှုပ်ပါနဲ့’ တဲ့။ ‘ရှင် လူဆိုးဘဲ’ တဲ့။ အင်း၊ ခက်ချေပြီ။ ဒါနဲ့ စဉ်း

စားမိပြန်တယ်။ သွားကြိတ်တဲ့ လူကဘဲ လူဆိုးလား။ ပခက်ထဲက ကလေးငယ်လေးလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အိပ်နေတဲ့လူကဘဲ လူဆိုးလား”

ဒါဗီးဒေါ့နှင့် ဗာယာတို့သည် အဖိုးကြီးကိုဘာမျှ ပြန်မမေးရဲဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ပင် နားထောင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဗာယာသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်ကလေးကို တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ကာ ရယ်မိလေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့ကား လက်ဝါးဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေလေသည်။ ရှယ်ရှုကာသည် ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

“အဲဒါဗျ။ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ။ အချုပ်ပြောရရင် အိမ်ထောင်ကျတယ် ဆိုတာကိုက မကောင်းပါဘူးကွာ။ ကျုပ်တခုပြောပြမယ်။ နားထောင်ကြ။ ဟိုအရင်တုန်းက ဒွီရွာမှာ ကျောင်းဆရာလေး တယောက် ရှိတယ်။ သူ့ရည်းစားက ဒွီရွာထဲက ကုန်သည်တယောက်ရဲ့ သမီးဘဲ။ ကျောင်းဆရာလေးက တယ်ဂိုက်ပြောင်တာကိုကွ။ သူက ရွာထဲမှာ လမ်းမလျှောက်ဖူး။ စက်ဘီး စီးတယ်။ စက်ဘီးကလဲ အဲဒီတုန်းက ပေါ်စကွ။ စက်ဘီးတွေနှစ်ခုက နေ့ရောင်မှာ တပြောင်ပြောင်နဲ့ဆိုတော့ ရွာထဲက ခွေးတွေက သူ့ နောက်ကို တသိကြီး တအုပ်ကြီး လိုက်ကြတော့တာဘဲ။

“တမနက်ခင်းတော့ ကျုပ်လဲ ရွာလယ်ကွက်လပ်နားမှာရှိနေတုန်း ခွေးအုပ်တအုပ် ပြေးလာတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ အား နဲ့တဲ့ခွေးအုပ်ကြီး မဟုတ်ဖူး။ အဲဒီတုန်းက တရွာလုံးလိုလို ခွေးမေးကြတယ်။ အချို့ကလဲ အိမ်ဝင်းလေးဘာလေး လျှံခိုအောင် ပေါ့ကြာ။ ကျုပ်ဆီပြေးလာတဲ့ ခွေးအုပ်ကြီး မြင်တော့ ကျုပ်လဲ ဘာရမလဲ။ နီးရာသံကြိုးတိုင်ကိုတွယ်ဖက်ပြီး တက်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အထက်နားမှာခြေချိတ်ပြီး ငြိမ်နေရတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းဆရာဆီကိုဘဲ မဲပြီးလိုက်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ငါ့က ‘ဟေ့ လူမိုက် ဒီကိုတက်ခွဲကွ’ လို့ အော်ခေါ် လိုက်ရတယ်။ မောင်မင်းကြီး သားလဲ စက်ဘီးပေါ်ကဆင်းတဲ့ပြီး သံကြိုးတိုင် တွယ်ဖက်တက်တော့တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ နောက်က ကပ်လိုက်လာတဲ့ ခွေးအုပ် ကြီးက သူ သံကြိုး တိုင်ကို ကားသား ခွဲခန့် တုန်းဘဲ ဗောင်းဗီကို ဝင်ဆဲတာပေါ့။ ဟား ဖင်ကနေပြီး စုတ်ထွက်သွားလိုက်တာ ဗောင်းဗီတခုလုံး ရစရာမရှိဘူး။ မောင်မင်းကြီးသား အောက်ခံ ဗောင်းဗီလေးနဲ့ တုန်တုန်ရိရိ ခွဲတက်လာရှာတယ်။

“သံကြိုးတိုင်ပေါ်ကဆင်းတော့ ကျုပ်ဗောင်းဗီ ငှားလိုက်ပါတဲ့။ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ကျုပ်မှာ အောက်က ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ အင်္ကျီ ချွတ်ပေး လိုက်ရတယ်။ သူလဲ မတတ်နိုင်ပဲ ဘူးလေးလို ညည်းပြီး အင်္ကျီလက်နှစ်ဖက် ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ရှိတဲ့ပြီး ကွဲတကွဲတနဲ့ ပြန်သွားရှာတယ်။ အဲ သူ့ ရည်းစား ကုန်သည်သမီးကမြင်တော့ သောက်စုကွ ရောက်ကုန်တော့တာဘဲ။ အဲဒီနေ့မှာဘဲ ကျောင်းဆရာလေးကို သူ့ ရည်းစားက အဆက်ဖြတ် လိုက်တယ်တဲ့။ သူလဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ရွာကျောင်းက ပြောင်းပြေး ရှာတယ်။ နောက်တပတ်လောက်ရှိတော့ သေရှာပါရောတဲ့။ အချစ်နာကျပြီး ရင်ကွဲ ပက်လက်

ဖြစ် သေတာနေမှာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ခမျာ လက်မထပ်လိုက်ကြရဘူး။ အခုလဲ ဒါဗီးဒေါ့
ရေ လက်မထပ်ခင် အထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားအုံးဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီ အဖိုး၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားပါမယ်” ဒါဗီးဒေါ့က ပြန်၍ပြောလိုက်
သည်။ ထိုနောက် ရှယ်ရှူကာသည် ဗာယာကို အသာအယာဖက်ကာ နားထင်ကို နမ်း
လိုက်သည်။

ရှယ်ရှူကာသည် စကားပြောရသန်များသဖြင့် လေကုန်ကာ မောပန်းလာပြီး
လျှင် ငိုက်မျဉ်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါဗီးဒေါ့က သူ့လက်မှ မြင်းဇက်ကိုလှမ်း၍
ယူလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးဘဲ ဒါဗီးဒေါ့၊ ကျုပ် တမေးငိုက်လိုက်အုံးမယ်။ မြင်းတွေက ကြာ
ပွတ်သံကြားရင် ပြီးတာဘဲ။ အင်း အသက်အရွယ်က ကြီးလာတော့ မကောင်းတော့
ဘူး။ နေကလေး ပူလာတယ်ဆိုရင်ဘဲ အိပ်ချင်လာတော့တာဘဲ။ ဆောင်းမှာလဲ အေး
လာပြီဆိုလေ အိပ်ချင်လေဘဲဗျ”

ထိုနောက် ရှယ်ရှူကာသည် နောက်ဆို့ပက်လက်လှဲချကာ မေးနေလေသည်။
ခဏကြာလျှင် တခေါ်ခေါ်ဟောကံကာ အိပ်ပျော်သွား လေသည်။

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည် ဝင်းလက်လာသည့်အခါ စတက်မြက်ခင်းပြင်
ကြီးတွင် ပန်းနဲ့ တို့ ကြိုင်လှိုင်လာသည်။ ဗာယာသည် အဝေးရှိ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီး
ဆီသို့ မျှော်ငေးရင်း အစအဆုံးမရှိသော မြေပြင်ကျယ်ကြီးကို ငေးမော ကြည့်ရှုနေ
သည်။ သူ့ အဖို့ ဒွန်မြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းသည် တစ်ဖမ်းပြင်ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် သူတို့သည် ကောက်ရိုးစင်တခုဘေး၌ စတည်း ချကြသည်။ စုစု
ပေါင်း မိုင် ၆၀ ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ။ အိမ်က ပါလာသော အစား အသောက်တို့ကို
စားသောက်ကြပြီးလျှင် သုံးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့၍ ကောင်းကင်ထက်က ကြယ်က
လေးများကိုကြည့်ကာ ငေးမောနေမိကြသည်။

ထိုနောက် ဒါဗီးဒေါ့က “နက်ဖြန်မနက် စောစောထွက်မယ်။ ဒီတော့ စော
စော အိပ်ကြမယ်ဗျ။ ဗာယာက လည်းပေါ်မှာအိပ်။ ငါ့ ကုတ်အင်္ကျီ ခင်းအိပ်ပေါ့။
အဖိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့တော့ ကောက်ရိုးစင်အောက်မှာ အိပ်ကြမယ်” ဟု ဆိုသည်။

“အင်း ကောင်းသားဘဲ” ဒါဗီးဒေါ့ သူနှင့်အတူအိပ်မည်ဆိုသဖြင့် ရှယ်ရှူကာ
သည် ဝမ်းသာသွားသည်။ အဖိုးကြီးသည် ဤမျှ ကျယ်ပြောသည့် စတက်ကွင်းပြင်
ကြီးအလယ်တွင် တယောက်တည်းအိပ်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ နေမိသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် လက်နှစ်ဖက်ပေါ်ခေါင်းတင်ကာ ကောင်းကင်ကို မော် ကြည့်
ရင်း ဝှင်ကြယ်ကိုတွေ့သည့်အခါ သက်ပြင်းခုခံသည်။ ထိုနောက် အကြောင်းမဲ့ ပျံ့မိ
လေသည်။

သန်ကောင် ရောက်ကာလ အအေးဓာတ် လွန်ကဲလာသည်။ ဖားအော်သံများ
နှင့် ရှဉ့်အော်သံများကို အဝေးဆီမှ ခပ်သဲ့ သဲ့ ကြားရသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် ငိုက်ကနဲ

အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုခဏတွင် ကောက်ရွေးစင်ထက်ဆီမှ ချွတ်ကနဲ အသံကြားရ သဖြင့် ရှယ်ရှူကာသည် ထ၍ခန့်သည်။ ဒါဗီးဒေါ့လည်း လန့်နိုးလာသည်။

“ကြွားရှဲ့လား ဒါဗီးဒေါ့၊ မဖြစ်ဖူး။ မဖြစ်ဖူး။ တခြားနေရာ ရှာမှတ်။ ဒီကောက်ရွေးစင်မှာ မြွေပေါတယ်။ ခင်ဗျား မကြားရဘူးလား။ လာပါဗျာ။ တနေရာရာ သွားအိပ်ရအောင်ပေါ့”

“ခင်ဗျားဖာသာ သွားအိပ်ချည်။ အလကား မဟုတ်တာတွေ တွေးနေတာဘဲ” ဒါဗီးဒေါ့က အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“အစကတဲက ပေါင်းမိုးနဲ့ လှည်း ယူခဲ့ပါဆို။ မဟုတ်ဖူး။ လှည်းပက်လက်နဲ့ဘဲ ထွက်လာတယ်။ ပေါင်းမိုးနဲ့ လှည်းဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။ အောက်က ကောက်ခိုးခင်းပြီး ဝိမ်ရိရိအိပ်နိုင်တာဘဲ။ ဗာယာကတော့ အပေါ်မှာ ဝိမ်ကျနေမှာပေါ့ဗျာ။ အဲခင်ဗျားကလဲ သိုးနေအောင်အိပ်။ တရှူးရှူးအသံကြားတယ်ဗျ။ မြွေပီး ကင်းပီးလဲ စိုးရိမ်အံ့မှပေါ့။ မြွေက ချက်ကောင်းဝင်တွယ်သွားမှ မင်္ဂလာ မဆောင်နိုင်ဘဲ သေတော်ခေတ်နေမယ်။ တနေရာရာ ရွှေ့ရအောင်ဗျာ” အဖိုးကြီးသည် တကျီကျီလုပ်နေသည်။

“ကဲ ခင်ဗျားကြီး ဒီနေ့ည အိပ်အံ့မှာလား။ ည ကြီးသန်ကောင် ဘယ် နေရာရွှေ့လို့ ဖြစ်ပါမလဲဗျ”

“ခင်ဗျားတို့က သေမင်းဆီ ခေါ်လာတာကိုး ဒါဗီးဒေါ့ရှဲ့။ ဒါဖြင့် နေရာမရွှေ့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မရွှေ့ဘူး အဖိုးကြီး။ အိပ်မှာသာ အိပ်”

“အိုဗျာ ဒီနေရာမှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အိပ်လို့ပျော်မှာ မဟုတ်ဖူး။ ဇီးကွက်ကလဲ အော်။ မြွေကလဲ တွန့်”

ဒါဗီးဒေါ့ကား ရှယ်ရှူကာ၏ တဖြစ်တောက်တောက် အော်သံနှင့်အတူ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်ရာမှနိုးသည့်အခါ နေပင်မထွက်လာသေး။ ဗာယာသည် သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေရင်း ဆံပင်ဖိုးနေသည်။ လှည်းပက်လက်ရှိ ဗာယာ၏ နေရာထွက်ကား ရှယ်ရှူကာသည် ဒါဗီးဒေါ့၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ခြုံလျက် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။

ဗာယာ၏မျက်နှာသည် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေသည်။ “ကျွန်မ ရေကန်လေး ဆီသွားပြီး မျက်နှာသစ်ပြီးပြီ မောင်ကြီးရှဲ့။ အဖိုးကြီးနိုးပြီး ခရီးဆက်ကြရအောင်” ဟု ပြောကာ ဒါဗီးဒေါ့၏ပါးထက်သို့ မျက်နှာအပ်ကာ ကြည့်နှူးနေသည်။ “မျက်နှာသစ်ပါလား မောင်ကြီး။ လာ လိုက်ခဲ့။ ကျွန်မ နေရာပြမယ်”

ဒါဗီးဒေါ့ကား အိပ်ချင်မပြေ ဖြစ်နေသည်။ “နေပါစေကွယ်။ လမ်းကျမှ မျက်နှာသစ်ပါတော့မယ်။ ဒီအဖိုးကြီး မင်းကို နှိုးသလား”

“မနိုးပါဘူး။ အာရုဏ်တက်လောက်မှာ ကျွန်မဖာသာ ကျွန်မ နိုးလာတော့ မောင်ကြီးဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့တာတဲ့။ ‘ဘာလို့ မအိပ်သေးသလဲ အဖိုးလို့မေးတော့၊ ‘တညလုံး မအိပ်နိုင်ဘူးဟေ့။ ဒီအနားမှာ မြေချည်းတဲ့။ ကဲ ငါ သမီး ကွင်းထဲထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်အုံး။ အဖိုး မင်းနေရာမှာ တမေးလောက် အိပ်လိုက် အုံးမယ် ဆိုပြီး ဝင်လို့ တာတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ မျက်နှာထသစ် လိုက် တယ်”

သူတို့သည် မှန်းမတည့်မီ မိလိရီဗိုဘို့ ရောက်ကြသည်။ နာရီဝက်ခန့် အတွင်း ဒါဗီးဒေါ့သည် လုပ်စရာ ကိုင်စရာတို့ကို ပြီးစီးအောင် လုပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ရွှင်ယုစွာပင် ထိုင်းကော်မိတီရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“အတွင်းရေးမှူးက အားလုံးကော်မိတီကို တင်ပြပေးမယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ကွန်မြူနစ်လူငယ်အဖွဲ့က မိန်းကလေးတွေလဲ ရှိတယ်။ မင်းကို သူတို့ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မယ်။ အခု စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းကျောင်း သွားကြမယ်။ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးကတော့ သဘောတူလိုက်ပြီကွ။ ကျောင်းဝင်စာမေးပွဲ ဖြေရအုံးမယ်။ မဖြေခင် မင်းကို သင်ကြားပြသပေးကြလိမ့်မယ်။ ဆောင်းဦးပေါက်ဆီရင် နေသားတကျ ဖြစ်သွားရောပေါ့ကွာ။ သူတို့ မင်းကိုဂရုစိုက်ကြပါလိမ့်မယ်” ဒါဗီးဒေါ့သည် လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို အားရ ပါးရ ပွတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် “ဒီရွာကို ကွန်မြူနစ် လူငယ်အဖွဲ့ အတွင်း ရေးမှူးအဖြစ်နဲ့ ဘယ်သူ ပြုလိုက်တယ် ထင်သလဲ။ အိုင်ဗင် နိုင်ဒီယော့နော့တို့ကွ။ မနှစ်က ဝါဒဖြန့်ချိရေးအဖွဲ့နဲ့အတူ ပါလာဘူးတယ်လေ။ ဒီလူငယ်လေးက တော်တယ်ကွ။ သူ့ရောက် လာရင်တော့ ဒို့ဆီက အဖွဲ့ဟာ ထိုးတက် သွားမှာဘဲ” ဟု ပြောလေသည်။

နှစ်နာရီအတွင်း စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းကျောင်း၌ စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ စီစဉ် ပြီးစီးသွားသည်။ ထိုအခါ ခွဲခွာရမည့်အချိန်သို့ ရောက်လာသည်။

“ကဲ သွားမယ် ဗာယာ။ စာကောင်းကောင်းသင်ပေတော့။ ဒို့အတွက် ဘာ မမှမူနဲ့” ဟု ဒါဗီးဒေါ့က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဒါဗီးဒေါ့သည် ဗာယာကို ပထမဆုံးအကြိမ် နှမ်းလေသည်။ နှမ်းပြီးနောက် ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ တံခါးဝရောက်မှ ပြန်၍လှည့်ကြည့်သည်။ ဗာယာသည် နံရံကိုမှီကာ မျက်နှာကိုလက် ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်လျက် ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် ရပ်မနေတော့ဘဲ ဆက်၍သွားလေသည်။

ရွာကထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် သုံးရက်ကြာလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် ဂရယ်မျချီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း နာဂူနော့နှင့် ရတ်ဇမေျာ့နော့တို့သည် သူ့ကို ရုံးခန်းထဲတွင်ထိုင်၍ စောင့်နေကြသည်။ နာဂူနော့က “ဘယ်နှယ်လဲ။ ခင်ဗျား ခုရက် အတွင်း အိမ်မှာ ကပ်တယ်ကို မရှိဘူး။ ပထမဆုံး ခရိုင်ကော်မိတီဆီသွားတယ်။ နောက် တိုင်းကော်မိတီဆီသွားတယ်။ ခင်ဗျား ဘာလို့ မိလိရီဗိုကို သွားရတယ်” ဟုမေးသည်။

“ရွာမှာ ဘာထူးသေးသလဲဗျ”

ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်က ထိုအမေးကို မဖြေ။ သူက ထပ်၍မေးလိုက်သည်။ “ဂျွန်နဲ့ တွေ တွေ့ရဲ့လား။ ဘယ်လိုနေသလဲ။ မုည့်ကုန်ကြပြီလား”

“ဗာလီကိတော့ ကွက်ပြီး ရိတ်နိုင်ပြီ။ မြင်းစားဂျူလဲ မုည့်တဲ့ နေရာ မုည့် ကုန်ပြီ”

“ဒါဖြင့်လဲ သိပ်အရင်စလို ရိတ်စရာ မသိုသေးပါဘူး။ ရာသီကောင်းရင် မြင်း စားဂျူကို ရိတ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မိုးရွာလာရင်ကော”

“ဟုတ်တယ် မိုးရွာလာရင် ခက်မယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးရက်လောက်တော့စောင့် လို့ရပါသေးတယ်။ အဲ ရိတ်ပြီ ဆိုရင်တော့ အမောတကော ရိတ်ရမှာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ခရိုင်ကော်မီတီက ဒါဗီးဒေ့ရယ်၊ ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်နဲ့ရယ်၊ ပြီးတော့ကျုပ် ရယ် သုံးယောက်သားတော့ မသက်သာဘူးသာမှတ်။ သတင်းထူးတခုတော့ပြောရော ရှိတယ်ဗျ” နာဂူနေ့က အားတက်သရောရှိလာသည်။

“နိုင်ငံတော် လယ်ယာတခုမှာ တပ်ထဲတုန်းက ကျုပ်ရဲ့ဘော်တယောက် ရှိ တယ်။ သူ့ဆီ တနေ့ကရောက်တာနဲ့ လယ်ထွန်စက်တွေ ဝင်ကြည့်ခဲ့တယ်။ တသက်နဲ့ တကိုယ် မမြင်ဘူးပါဘူးဗျာ။ မြေကြီးကိုမျှား ဝါးသွားလိုက်တာ။ အား၊ တယ်အား ရစရာ ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မြေရိုင်းနဲ့တွေ့ပြီဆိုတော့ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ် နေသေးတယ်ဗျ။ မြေရိုင်းထွန်ရတာက မလွယ်လှဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကြီးမျိုး တခုတော့ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ရှိသင့်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မာတီနေ့စက် ထွန်စက်ရုံ သွားကြည့်ပါလားဗျ”

“မထူးပါဘူးဗျာ။ နိုင်ငံပိုင်လယ်ယာဌာနသွားကြည့်လဲ တွေ့ရတာပဲ။ ဒါ ပေမယ့် ခရီးက ဝေးလှတယ်။ ဂျူရိတ်ဖိုကလဲ ရက်ကပ်နေပြီ မဟုတ်လားဗျ”

ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်နဲ့သည် မျက်တောင်တချက် ခတ်လိုက်သည်။

“အင်း ခင်ဗျားအပေါ် ကျုပ်တမျိုးတမည်ထင်မိတယ်ဗျ။ အခုမှဖွင့်ပြော တာပဲ။ မာတီနေ့စက်ကအပြန် ရှုကတ်တီဝင်ပြီး လုရှကာနဲ့ တွေ့နေတယ်လို့ အစက ထင်မိတယ်”

“အို ဒီကိစ္စမျှား ကျုပ်ခေါင်းထဲ ဘယ်တုန်းကမှ မဝင်ပါဘူးဗျာ” နာဂူနေ့ က ခပ်မာမာပြန်၍ ပြောသည်။ “ခင်ဗျား ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုလဲ။ ဝင်တွေ့ မှာဘဲ လား”

ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်နဲ့သည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ “အင်း လုရှကာသာ ကျုပ် မိန်းမဆိုရင် ဝင်တွေ့မိမှာပဲဗျ။ တပတ်လောက်တော့ အတူနေမိမှာပဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားလိုတော့ သစ်တုံးကြီးမဟုတ်ဖူးဗျ”

“ခင်ဗျားအကြောင်းတော့ သိပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားလို မိန်းမ နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဖူးဗျ”

“ဒါတော့ဗျာ မုတ်ဆိုးဖို့ဖြစ်တာ ဆယ်နှစ်နှစ်တောင် ရှိနေမှာပဲဗျ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျား မိန်းမမြင်တိုင်း ဟပ်ထိုးလိုက်နေတာပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ။ ဟောဒီ ဆယ်နှစ်နှစ် လုံးလုံး မိန်းမတယောက်ထဲကိုဘဲ ကျုပ်စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နေတာဗျ”

“ခင်ဗျားလား။ အင်း ယုံရတော့မှာဘဲ”

“အဟုတ်ပါဗျ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ။ မာရီနာနဲ့လား”

“ဒါက ခင်ဗျားတို့အရေး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တနေ့ကျတော့ ပြောပြမှာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားကတော့ အေးတိအေးစက်ဘဲ။ နာဂူနေ့ ခင်ဗျား ဘယ်လ မွေးသလဲ”

“ဒီဇင်ဘာ”

“အင်း ထင်သားဘဲ။ ခင်ဗျား အမေ ခင်ဗျားကိုမွေးတုန်းက ရေခဲပြင်ထဲမှာ မွေးတယ်မှတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတသက်လုံး မတုန်မလှုပ် အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေတာဘဲ။ ခင်ဗျားဟာ ချစ်ကိစ္စမှာ မထုံတေသေးနဲ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကတော့ မီးဖိုပေါ် မွေးတာဖြစ်မှာဘဲ”

“ဖြစ်နိုင်စရာဘဲဗျို့။ ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ဒီကိစ္စမှာ သွေးပူလွယ်တယ်ထင်တယ်”

“ကဲပါဗျာ။ မိန်းမအကြောင်းတွေထားစမ်းပါ။ ဂျူရိတ်ဖို့အတွက်သာ အစီအစဉ်လုပ်ကြရအောင်” နာဂူနေ့က အလုပ်စခန်းဘက်သို့ ဦးလှည့်လိုက်သည်။

“အို နေ့စမ်းပါဗျာ။ စကားဆုံးအောင် ပြောပါရစေအုံး။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ မိန်းမမြင်တိုင်းလိုက်တဲ့ လူလို့ပြောတယ်နော်။ အဲ အခုတော့ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာတောင်ကမ်းမေးခဲ့လို့ဗျ”

“ဘာ မင်္ဂလာဆောင်လဲဗျ” နာဂူနေ့သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကျုပ်မင်္ဂလာဆောင် ပေါ့ဗျ။ အမေကလဲ အသက်ကြီးလှပြီ။ အိမ်မှုကိစ္စမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ကို မိန်းမယူခိုင်းနေတာကြပြီဗျ”

“ဒါဖြင့် အခု ခင်ဗျားက အမေ စကား နားထောင်တော့မယ်ဆိုပါတော့” နာဂူနေ့သည် အောင့်အိမ်းမနေနိုင်တော့။

“နားထောင်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

“အင်း။ ခင်ဗျားဟာ လူမိုက်မှ လူမိုက်အစစ်” နာဂူနေ့သည် နှာခေါင်းကို ကိုင်ကာ တွေဝေစဉ်းစားရင်း ဒါဗီးဒေါ့ဘက်သို့ လှည့်၍ “ကျုပ်တို့အိမ်တလုံးငှားပြီး နှစ်ယောက်အတူနေကြမယ် ဒါဗီးဒေါ့။ ဒါမဟုတ်ရင် အလကား အားငယ်နေမှာဗျ။ ပြီးတော့ ဝင်းပေါက်ဝမှာ ‘လူပျိုများသာ’ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်လိုက်တာပေါ့” ဟု အဖော်ညှိလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေါ့က “မဖြစ်သေးဘူးနာဂူနေ့။ ခင်ဗျားဖာသာ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ပေတော့။ ကျုပ်လဲ မကြာခင် မိန်းမယူတော့မှာဗျ။ ဒါကြောင့် မီလီရီကို သွားတာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မွတ်စာချုပ်တိုက်

နာဂူနေ့သည့် သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာများကို သေချာစွာကြည့်နေသည်။ ရယ်စရာများပြောနေကြသလားဟု သံသယဖြစ်နေသည်။ သူ့နှာခေါင်းသည် ပူလာသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်သွားသည်။

“အင်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှေးကုန်ပြီ။ အခုပြောတာ နောက်နေတာ မဟုတ်ဖူးနော်။ အတည်စကားပြောကြတာနော်” ဟု မေးသည်။ သို့ငြားလည်း အဖြေကို ပင် မစောင့်တော့ဘဲ နာဂူနေ့သည့် တံတွေးတချက်ထွေးကာ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

၂၆

ယာကွတ်၏ အိမ်ခန်းကလေးထဲတွင် ပေါ်လော့ဆက်နှင့် လက်ယက်စကီတို့နှစ်ယောက်သည်။ စိတ်အားပျက်ကာ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ကြရသည်။

သူတို့ထံသို့ ဆက်သား အရောက်အပေါက် နည်းလာသည်။ မျှော်လင့်ချက်ထားစရာသတင်းကောင်းလည်း မလာသည်မှာကြာပြီ။ အထုပ်ကြီးများသာ ရောက်လာတတ်သည်။ ယင်းတို့ကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်မဝင်စားတော့။

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ပေါ်လော့ဆက်သည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သည်။ လက်ယက်စကီကား စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျဆင်းနေသည်။ တနေ့ကုန်နေ၍ စကားတခွန်းမျှမပြော။ နံရံလေးဘက်ကိုသာ မျက်လုံးကျယ်ကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပေါ်လော့ဆက်သည် အိပ်ရာအောက်မှ ဓားကိုထုတ်ကာ လေထဲတွင် ဝေ့ရမ်းခတ်ထစ်ပြသည်။ တနေ့တွင် လက်ယက်စကီသည် မှောင်စပျိုးလျှင် အိမ်ထဲမှ လစ်ထွက်သွားသည်။ အာရုဏ်တက်ခါနီးမှ ပြန်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကား ပန်းများ တပေ့ တပိုက်ကြီး ပါလာသည်။

သူ့ရဲဘော်ပျောက်ချက်သားကောင်းလှသဖြင့် ပေါ်လော့ဆက်သည် တညလုံး မျက်လုံးကျယ်ကာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲစောင့်နေရသည်။ အိမ်ပြင်က ချွတ်ချွတ်သံကြားလျှင် သတိဝိရိယကြီးစွာထားကာ နားစွင့်နေတတ်သည်။ လက်ယက်စကီကား ပြင်ပကမ္ဘာတွင် လေကောင်းလေသန့် ရှူရှိုက်ခွဲရသဖြင့် လန်းဆန်းနေကာ ဖျတ်လတ်လာသည်။ ပေ့ ပိုက်လာသော ပန်းများကို စာပွဲပေါ်တွင်ချကာ ရေတပုံးဆွဲသားပြီး ပန်းများကိုအိုးတခုတွင် စိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ယခုမှပင် သူတို့အခန်းကလေးသည် မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လာကာ တမျိုးတဖုံပြောင်းလဲလာသည်ဟု ထင်မိကြသည်။ ထိုအခါ မမျှော်လင့်သော ကိစ္စတခု ကြုံရပြန်သည်။ ပေါ်လော့ဆက်သည် ပန်းရနံ့ကို အားရပျော်ရွှင် ရှူရှိုက်ကာ မျက်ရည် တွေ့တွေ့ စီးကျလာသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် ထိုင်ရင်းလက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာထက်တွင် အုပ်ကာရှိုက်နေသည်။ ထိုမှတဖန် နံရံဘက်သို့လှည့်ကာ ခေါင်းအုံးကို ဆွဲ၍ ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်နေပြန်သည်။

လက်ယက်စက်ကား ပေါ်လော့ဆက်၏အဖြစ်ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။

နောက်တနေ့မနက် ဆယ်တနာရီခန့်တွင် ပေါ်လော့ဆက် အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ သူမသိဘဲ ညကထွက်သွားမိသဖြင့် အဆူပူ အကြိမ်းမောင်းခံရတော့မည်ဟု လက်ယက်စက် မျှော်လင့်နေမိသည်။ သို့ရာတွင် ပေါ်လော့ဆက်က ဆူမည့်အစား “ပန်းတွေ ရေ မှန်မှန် လဲပေးပါကွာ။ သေကုန်ပါမယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လဲလိုက်ပါမယ်”

“ဘယ်ကရလာသလဲကွ” မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရသည့်အဖြစ်ကိုရှက်ကာ မျက်နှာလှဲရင်း မေးလိုက်သည်။

“ရလာတာမဟုတ်ပူးဗိုလ်ကြီး။ ခိုး လာတာဆိုမှ ပိုပြီး မှန်မယ်။ ညက ရွာထဲ လျှောက်ရင်း စာသင်ကျောင်းဆီရောက်တော့ ကျောင်းဆရာရှု ပန်းခြံထဲမှာပန်းတွေတွေ့ တာနဲ့ ခိုးလာတာ။ ကျွန်တော် ရေမှန်မှန်လဲသို့ တာဝန်ယူပါတယ်။ ပြီးတော့ ပန်း မပြတ်ရအောင် ခိုးပေးပါမယ်”

“ဟင့်အင်းကွာ တော်ပြီ”

“ဗိုလ်ကြီးမှာ လူစိတ်မပျောက်သေးဘူးဗိုလ်ကြီး” လက်ယက်စက်သည် ပေါ်လော့ဆက် မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ပေါ်လော့ဆက်ကား မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အချိန်ကိုဖြုန်းကြသည်။ ပေါ်လော့ဆက်သည် တယောက်တည်း ဖဲ ရသေ့ စိတ်ဖြေ ကစားသည်။ လက်ယက်စက်ကား စာအုပ်ထုကြီးများကိုဖတ်နေတတ်သည်။ တခါတရံ ပေါ်လော့ဆက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပလ္လင်ခေ့ထိုင်ကာ စက်သေနတ်ကိုဖြုတ်လိုက် တပ်လိုက် လုပ်သည်။ ဆီထည့်သည်။ သေနတ်ကိုင်၍ အမျိုးမျိုးချိန်သည်။ ဆသည်။ ထိုနောက် သက်ပြင်းတချက် ချကာ သေနတ်ကိုပြန်၍ ထုပ်ကာ သိမ်းထားလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် မြင်းတပ်သားတို့ကိုင်သော ဓားကောက်ကြီးကိုထုတ်ကာ အသွားကို စမ်းပြန်သည်။ “အား၊ သင်တုန်းခားလိုထက်နေတာ” ဟု ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ဖြစ်မိသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် လက်ယက်စက်သည် ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဘေးချကာ မထေ့တထေ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း၊ ခင်ဗျား စိတ်ကူးယဉ်နေတာ ကြည့်ရတာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာ။ အခုခေတ်က ဓားခေတ် သေနတ်ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ ၁၉၃၀ ဗျ။ အမြောက်ကသာ တိုက်ပွဲအနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်တော့မှာဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ အမြောက်တပ်သားဟောင်းမို့ ဒီစကားကို အလေးအနက် ပြောရလိမ့်မယ်”

“အံ့မာ၊ မင်းက သူပုန်ထဘိက္ခိမှာ အမြောက်တပ်ကြီးတွေများ မျှော်လင့်နေရသေးသလားကွ။ မင်းပြောသလိုဖြင့် ငါ့ကိုသာ သုံးလက်မ အမြောက်ကတုတ်တခုပေးထားပါကွာ။ ဓားတွေ သေနတ်တွေ ယာကွတ်မိန်းမဆီ ထားခဲ့တော့မှာပေါ့။ မင်းပြော

လိုက်ရင် စိတ်ကုန်စရာချည်းဘဲ။ ခုနေတုန်း စကားသိပ်မပြောနဲ့ကွ။ မင်း ပိုလန်သူကို ဘဲ အမြောက်တပ်ရဲ့ သေနက်ဗျူဟာ အရေးကြီးပုံကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး တဆားဟောချေ။ မင်း ခုတလော ငါ့ကို သိပ်အာခံချင်တာဘဲ။ တကယ် ပိုလန်ပြည်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး ကျနေတာဘဲ။ မင်းလေသံကို ငါမကြိုက်ဖူး”

“ဘုရားသခင်ကို တဘို့သာ ရှိတော့တာဘဲဗျို့။ အင်း၊ ဘယ်လောက်များ ဆင်းရဲမွဲတေတဲ့ အတွေ့အခေါ်လဲလို့” လက်ယက်စက်သည် ဇာတ်ဟန်ပါပါ အော်လိုက်သည်။ “တခါလာလဲ ဓားရယ် ဖဲထုပ်ရယ်။ ဖဲထုပ်ရယ် ဓားရယ်။ ခင်ဗျား စာမဖတ်တာ ခြောက်လလောက် ရှိပြီ။ ခင်ဗျား ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့ဘူးတာဘဲဗျ”

“ဟေ့ တော်ကွာ။ ကျောင်းဆရာလုပ်ရတာက လုပ်ချင်လို့လုပ်ရတာ မဟုတ်ဖူး။ စိတ်ပါလို့လုပ်ရတာ မဟုတ်ဖူးကွ”

“အင်း၊ ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာကြီး ချက်ကော့ရှဲ့ဝတ္ထုတိုပုဒ်ကို ကျွန်တော် အမှတ်ရလာပြီ။ တခါက ရွာတရွာမှာ အင်မတန် အသိအလိမ်မာကင်းခဲ့တဲ့ ကော့ဆက် မြေပိုင်ရှင်တယောက် ရှိသတဲ့။ သူ့မှာ ရှားနုမ်းနုမ်းသားနှစ်ယောက်ရှိ ဆိုဘဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နေ့တိုင်းလုပ်နေကျ အလုပ်အမှုကိုလုပ်နေကြတယ်။ တယောက်က ကြက်ခြံထဲက ကြက်တကောင်ထုတ်ပြီး လေထဲမြောက်ပစ်လိုက်တဲ့အခါ ကျန်တဲ့ တယောက်က သေနတ်နဲ့ပစ်ထဲ လိုက်တယ် ဆိုဘဲ။ ဒါနဲ့ ဒီလိုနဲ့ဘဲ နေ့တိုင်း ကြက်တွေ လေထဲမြောက်ပြီး ပစ်ထဲ နေတာဘဲတဲ့။ စာဖတ်ဘူး။ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ နားမလည်ဘူး။ တခြား စိတ်ဝင်စားမှုဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး။ အင်း၊ တခါတလေတော့ ခင်ဗျားလဲ အဲဒီ မြေပိုင်ရှင်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ထဲက တယောက်ယောက်များ ဖြစ်နေမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မှားသလားဗျာ”

ပေါ်လော့ဆက်ကား အာမူပြန်မပြော။ ဓားကောက်ကြီးကို နမ်းရှုပ်ကာ သာ အိမ်ထဲသို့ တရိတသေ ပြန်၍ထည့်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြသည့်အခါ ကြုံသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စကားဝိုင်း ပြီးပြတ်သွားခဲ့သည်တို့ နည်းခဲ့သည်။ အခန်းက ပိတ်လှောင်နေသည်။ လေဝင်ပေါက် မရှိ။ ပူကလည်း ပူသည်။ စိတ်အခန်းမသင့်စရာစကားကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါမျိုးတွင် ပေါ်လော့ဆက်သည် အိပ်ရာမှထကာ ခုန်တတ်သည်။ “ဒါ အကျဉ်းထောင်ဘဲကွ။ ဒီအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ငါသေမှာဘဲ”ဟူ၍လည်း ညည်းတတ်သည်။ တခါထရုံ ညအိပ်ပျော်နေရာမှာပင် ထ၍ယောင်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လက်ယက်စက်သည် စိတ်မရွည်နိုင်ဖြစ်လာကာ

“ဒီမှာ ဗိုလ်ကြီးပေါ်လော့ဆက်။ ခင်ဗျား ဝေဟာရံ ဒါလောက်ဘဲ ခေါင်းပါးသလား။ အကျဉ်းထောင်ဆိုတဲ့စကားကလွဲရင် တခြားစကား ခင်ဗျား မပြောတတ်တော့ဘူးတဲ့လား။ အဲဒီစကားကို ဒါလောက်စွဲလမ်းနေရင် ခရိုင်ထောက်လှမ်းရေးဆီကိုသာ အပြေးလေးသွားဘို့ ကျွန်တော် အကြံပေးပါရစေခင်ဗျာ။ ပြီးတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် အဲဒီအကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ထားပါလို့ တောင်းပန်ပေ။ ခင်ဗျား

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ဈေးပြောတာပေါ့။ ကြိုက်ဈေး ဆိုပါလို့ ပြောပါဘိဗျာ”

“အင်း၊ ရှိတော့ ရှိပါလို့။ ဝလဲ ဝတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် မရောင်းနိုင်ဘူး။ အိမ်က နွားမကြီးက အိုလှပြီဆိုတော့ သူ့ကိုဘဲ နွားနို့ အတွက် ဆက်ပြီးမွေးရအုံးမယ်”

သားရေအိတ်ကိုင်ထားသော တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်လူက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ “အင်းလေ၊ ပိုင်ရှင်က ကိုယ့်နွားအကြောင်း ကိုယ် သိတာပေါ့။ နှောင့်ရှက်တယ်လဲ မအောက်မေ့ပါနဲ့ဗျာ။ တနေရာမှာ ရှာရအုံးမှာဘဲ”

ထိုအချိန်တွင် ပခုံးကျယ်နှင့် ဧည့်သည်သည် ယာကွတ်အိမ် အနေအထားကို စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် လေ့လာနေလေသည်။

ယာကွတ်ကား အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွှတ်ချင် ဖြစ်လာသည်။ [ခြံခနားသို့ ရောက်နေသည့် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း အော်ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် “နေကြ ပါအုံးလားဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ဈေးပေးနိုင်မလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ အခြေအနေကြည့်လိုပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ဈေးကောင်း ပေးမှာပါ” သားရေအိတ်ကို ပုတ်ပြကာ ဧည့်သည်က မြန်မြန်ပြေးလျှင် ခြံဝဋ်ရပ်စောင့် နေသည်။

ယာကွတ်သည် သူတို့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် လာကြည့်လှည့်လေဗျာ။ တော်ကြာ အုပ်ထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်။ အကျောင်းထွက်တော့မလို့ဗျ”

ပခုံးကျယ် ဧည့်သည်သည် ခြံထဲလျှောက်ကာ ဟို သည် ကြည့်ရင်း မျက်စိ အငြိမ် မနေ။ စူးစမ်းနေသည်။

သူတို့သည် နွားမတမ်းမကလေးကို ခုနစ်ဆယ့်ငါးဂူဗယ်နှင့် ဈေးတည့်ကြ သည်။

“အေးဗျာ၊ နာတော့နာတာဘဲ။ အရှုံးနဲ့ရောင်းရတယ် ဆိုပါတော့။ ကဲ၊ ကျွန် တော်လဲ အလုပ်သွားရအုံးမယ်။ ခင်ဗျားတို့က ခု ငွေချေမှာလား။ နွားကို အခု ယူ မှာလား”

အဝယ်တော်ကြီးသည် ငွေစက္ကူများကို ရေတွက်နေသည်။ “အရောင်းအဝယ် ဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ နဲ့နဲ့လောက် မော် လိုက်ကြရအောင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အိတ်ထဲ မှာ ဗောဒါတပုလင်းတော့ အမြဲ ပါပါတယ်ဗျ။ ဘယ်နှယ်လဲ ယာကွတ်”

ယာကွတ်သည် ပြုံးချိုသောမျက်နှာဖြင့် ငြင်းလိုက်သည်။ “မဖြစ်သေးဘူး ခင် ဗျာ။ သောက်ချင်ရင် ညနေကျမှ သောက်တာပေါ့ခင်ဗျာ။ မနက်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေက ခွင့်မပြုဘူးခင်ဗျ။ အလုပ်လဲ သွားရအုံးမယ်။ နေဝင်တော့ လာခဲ့တာ ပေါ့ခင်ဗျာ။ သောက်ကြတာပေါ့”

“အိမ်ထဲ မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလားဗျ။ နွားနို့လေးများ မတိုက်တော့ဘူး လား”

“ကျုပ်တို့ ကော့ဆက်ထုံးစံက တမျိုးဗျ။ ညွှန်သည်ဆိုတာ ဖိတ်မှလာရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဆီနဲ့တော့ တူမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကဲ ညနေတွေ့ကြမယ် ပြောပြီးပြီဘဲ ဗျာ။ ကျုပ်လဲ လုပ်စရာရှိသေးတယ်။ သွားကြပေဘော့”

ယာကွတ်သည် မျက်နှာလှံကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးလာခဲ့သည်။ နွားမတမ်းမ ကလေးကိုပင် သံယောဇဉ်တွယ်မနေနိုင်တော့။ “ခွေးကောင်တွေ၊ သေနာကျတွေ” ဟူ၍လည်း ပါးစပ်က ကျိန်ဆဲမိသည်။ ထိုနောက် အတွင်းခန်း တံခါးကိုဖွင့်ကာ “ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ကိန်း ကြုံနေပြီခင်ဗျ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဝင်သွားသည်။ ပေါ်လော့ဆက်၏ လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပုဒ်တလက် ကိုင်ထားကာ သူ့ဆီသို့ တည့်တည့်ချိန်ထားသည်။ လက်ယက်စကီသည် အိပ်ရာထက် တွင် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ထိုင်နေသည်။ သူ့ ဒူးပေါ်က စက်သေနတ်သည် ယာကွတ်၏ ရင်ခေါင်း တည့်တည့်ဆီသို့ချိန်ထားသည်။ လက်ယက်စကီက မျက်ကလူးဆန် ဖျာဖြင့် “ခင်ဗျား ခြံထဲဝင်လာတာ ဘယ်က ညွှန်သည်တွေလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူမှမခေါ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ သူတို့ယာသာ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာကြတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ အအော် အငေါက်လဲ ခံခဲ့ရလှပါပြီ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဝိတ်ညစ်တာနဲ့ သေသာ သေလိုက်ချင်တာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကောင်းကောင်း ကျွေး မွေးပြုစုခဲ့ပါတယ်။ တပြားတချပ်မှ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ အိမ်က မိန်းမ ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ အဝတ်တွေ ဖွတ်ရှော်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ စားဘိုသောက်ဖို့ စီမံရသေးတယ်။ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်တော် ကို မကျေနပ်ကြသေးဘူး။ ကဲဗျာ၊ ရှုပ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော် ကို သတ်လိုက် ကြပါတော့။ ဒီအိမ်မှာတော့ ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာ ကတဲက တာဝန်တခု ပိုလာတာပါ။ ခုလဲ နွားမတမ်း ကလေးကို မတန် တဆ ဈေးနဲ့ဆောင်းလိုက်ပြီ။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ကို ဟင်းကောင်း ကျွေးကောင်းလေးနဲ့ ပြုစုချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ဗောဇဂါကိုလဲ နေ့တိုင်း သောက်ချင်လိုက်ကြသေးတယ်။ ညွှန်သည်တွေ ဝင်လာကတဲက ကျွန်တော် တံခါးခေါက်ပြီး သတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ် လား။ ဝင်လာစကား ရိုးရိုးညွှန်သည်တွေ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်သိသားဘဲ။ ဒါပေ မယ့်လဲ နွားမတမ်းလေးကို မတန်တဆဈေးနဲ့ဆောင်းလိုက်ရသေးတယ်။ သူတို့ မြန်မြန် ပြန်ရင် ကိစ္စပြီးရောလို့ သဘောထားပြီး ဆောင်းလိုက်ရတာ ပါဘဲဗျာ။ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်တော် ကို ” ယာကွတ်သည် စကားဆုံးအောင်ဆက်၍ မပြောသေးဘဲ အပေါက် ဝတွင်မှီကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်လေသည်။

“အဖိုးကြီး ပြောတာ မှန်တယ်ကွ။ ဟေ့၊ လက်ယက်စကီ။ ခုတလော အ ခြေအနေက သိပ်မဟန်ချင်ဘူး။ အချိန်မနှောင်းမှီ ဒီအိမ်က ဒို့ခွာကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ” ပေါ်လော့ဆက်က မေးလိုက်သည်။

“ဒီယိုဖြင့်လဲ ဒီနေ့ဘဲ ခွာမယ်ဗျာ” လက်ယက်စကီက စက်သေနတ်ကိုအိပ်ရာ ပေါ်ချရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အဆက်အသွယ်တွေ့ရော”

“ဒါကိုတော့ နောက်မှစဉ်းစားကြတာပေါ့ဗျာ”ဟု ပြောကာ ယာကွတ်ရှိနေသေးကြောင်း မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် ယာကွတ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ကဲ၊ အဖိုးကြီး၊ ဟန်ဆောင် မနေနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဈေးဝယ်တွေက ဘာပြောသွားသေးသလဲ။ ဝိုက်ဆံ အပြည့်ပေးသွားရဲ့လား။ သူတို့ ပြန်လာကြအုံးမှာလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

ယာကွတ်သည် ကလေးငယ်တယောက်ကဲ့သို့ ရှိုက်နေရာမှ မျက်လွှာကို မပင့်တော့ဘဲ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ပြောပြသည်။ ထို့ပြင် သူ့စိတ်၌ သင်ကာ မကင်းဖြစ်ပုံကိုလည်း တပါတည်းပြောပြလိုက်သည်။ ညနေတခေါက်ပြန်လာကြမည့် အကြောင်းကိုပါ မထိန်ချန်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

ပေါ်လော့ဆက်နှင့် လက်ယက်စက်တို့သည် တယောက်ကို အယောက် ကြည့်နေကြသည်။

“အင်း၊ ကောင်းတယ်။ သူတို့ကို ဘာလို့ အိမ်ထဲ မခေါ်လိုက်သလဲဗျ။ အိမ်ထဲ အထိ ပင့်ဖိတ်ခဲဘို့ကောင်းတာ” လက်ယက်စက်ကလေး ပြစ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က မခေါ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ သူတို့မှာသာ ဝမ်းစာပြုစုပါ။ ဒါနဲ့ ညနေကျမှ အရက်သောက်ကြရအောင်လို့ မနဲ့တောင်းပန်လိုက်ရပါတယ်။ ဒါတော့ ဖိုလ်ကြီးရယ် ဒင်းတို့ကို အိမ်ထဲဖိတ်ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အားလုံးသေကုန်ကြမှာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ယာကွတ်သည် ကြိတ်မိတ်သည်းခဲရသမျှကို ဆက်လက်၍ အနံ့ထုတ်လိုက်သည်။

“အင်း၊ ၁၉၇၁ အထိတော့ ခင်ဗျားတို့ အရာရှိကြီးတွေဟာ အတော်ကလေးပါးနပ်လျှင်မြန်တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဒီ နောက်တော့ အနိတွေက ခင်ဗျားတို့ကို ရှေ့က သင်ခန်းစာတွေ တပုံကြီးပေးသွားခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့တော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ မရလိုက်ကြဘူး။ ခင်ဗျားတို့မှာ လူတွေရင် နှိပ်စက်ဖို့ ရိုက်ဖို့ နှက်ဖို့လောက် စိတ်ကူးတာဘဲ”

ပေါ်လော့ဆက်က လက်ယက်စက်ကို မျက်စိမိုတ်၍ ပြလိုက်သည်။ လက်ယက်စက်သည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ တဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါတွင်ပင် ပေါ်လော့ဆက်သည် ယာကွတ်ဆီသို့ သွားကာ ပခုံးပေါ်လက်တင်၍ နှစ်သိပ်စကား ပြောလေသည်။

“ကဲ ယာကွတ်၊ ဘာမှ စိတ်ညစ်မနေနဲ့။ ဒီလိုဘဲပေါ့ဗျာ။ လူတယောက်ဟာ စိတ်တိုနေတုန်း စိတ်ရှုပ်ခန့်တုန်း ပြောမိပြောရာ ပြောကြဆိုကြတာဘဲ။ ကျုပ်တို့ စိတ်ထဲကပါလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတွေ့တာတခု မှန်တယ်။ အဝယ်တော်တွေဟာ ထောက်လှမ်းရေးကဘဲဗျ။ ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ လူတွေဘဲ။ ကဲ ဒီတော့၊ အခု ခင်ဗျား သူတို့နောက်လိုက်သွားပြီး၊ ၂ နာရီ ၃ နာရီလောက် အချိန်ဆွဲထား။ တနေရာခေါ်သွားဗျာ၊ အရက်သောက်နေကြပေါ့။ ဒါပေမယ့် အရက်မူးတုန်းတော့ ကျွဲခိုးမပေါ်စေနဲ့နော်။ ခင်ဗျား ပါးစပ်ကို ချိပ်နဲ့ ပိတ်ထား။ အေး

ခင်ဗျား ပါးစပ်မလိုရင်တော့ ခင်ဗျားသေရအောင်သာ ပြင်ပေတော့။ ခင်ဗျားကို သတ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါတဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့ အချိန်ဆွဲနေတုန်း အိမ်နောက်ဖေးကနေပြီး ချောင်းရိုးတလျှောက် လစ်ထွက်သွားမယ်။ စတက်မြက်ခင်းထဲသွားပြီး ပုန်းနေမယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်တို့ကို မြေလှန်ရှာပစေ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားသားကိုလဲ မှာထား။ ကျုပ်တို့ ဓားရယ်၊ စက်သေနတ်ရယ်၊ ရိုင်ဖယ်တွေရယ် အားလုံးကို နောက်ဖေးက နွား တံထဲ ဝှက်ထားပေစေ”

“ခင်ဗျားရိုင်ဖယ်သာ ဝှက်ထားခဲ့။ ကျုပ်ဟာတော့ ကိုယ်နဲ့မကွာ ယူသွား မယ်” လက်ယက်စက်က ဝင်၍ ထောက်လိုက်သည်။

“အေးပါလေ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားသားကို ကျုပ်မှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ပစေ။ ပထမ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလဲ ဂရုစိုက်အုံး။ ပြီးမှ ခိုင်းတာလုပ်။ အိမ်ထဲမှာ ဘာမှ မချန်ခဲ့ရဘူး။ ကျုပ်တို့ အချိန်ရတိုင်း ည ည လာပြီး သယ်မယ်။ ကျုပ်ပြောတာတွေ နားလည် ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်”

“ကဲ သွားအောင် အဝယ်တော်တွေကို မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့။ ၂ နာရီလောက် ဆိုရင် လိုလောက်ပါပြီ။ ညနေကျစော့ သူတို့ကို အရက်သောက်ဖိတ်တာပေါ့။ အ ခန်းကိုလဲ ရှင်းထား။ ငြိမ်မှတအိမ်လုံး ပြုလုပ်ပေးပါ။ ကျုပ်တို့ တပတ်ဘဲကြာ မယ်။ ပြီးတော့ ပြန်လာမယ်။ ကျုပ်တို့ကို ကျွေးရမေးရတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ အောင်ပုံခံရပြီဆိုရင် ခင်ဗျားကို အကြီးအကျယ်ချီးမြှောက်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် တို့ထော့ စိကို ပြန်လာမှာ အော့ချာတယ်။ ဝရယ်မျှချီဒေသမှာ စပြီး ဆူပူ လုပ်ရလိမ့် မယ်။ ကဲ အဲဒီအခါ အချိန်ရဘူး ပေါ့ လော့ဆက်သည် ယာကွတ်၏ကျောကို ညင်သာစွာသပ်လိုက်သည်။

ယာကွတ်ထွက်သွား၍ တံခါးပိတ်သွားလျှင် ပေါ်လော့ဆက်သည် စာပဲ့တွင် ထိုင်ကာ လက်ယက်စက်အား ဖမ်းလေသည်။

“အဲဒီ ထောက်လှမ်းရေးက လူကို မင်း ဘယ်မှာ တွေ့ဘူးသလဲ။ သေချာတယ် နော်။ သူတို့ဟာ ထောက်လှမ်းရေးကဘဲနော်”

“အိုဗျာ၊ သေချာပါတယ်။ မမှားပါဘူး။ သေသည်အထိ အဲဒီလူကို မှတ်မိနေ မှာတဲ့။ သူ ပါးမှာ အမာရွတ်ကြီးတခု တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျွန်တော် လက်ချက်ဘဲဗျ။ သူတို့လက်ထဲ မိသွားတုန်းက ခုတ်ပြီးပြေးခဲ့တာ။ ဟော့ဒီ ကျုပ်ရဲ့ ဖယ် ဘက်မျက်လုံးက ဒက်ဇက်တော့ သူ လက်ချက်ဗျ။ စစ်ဆေးတုန်းက ထိုးလိုက်တာတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်တုန်းက ခရတ်စနီဒါ မှာပေါ့။ မိန်းမတယောက်က သစ္စာ ဖောက်တာနဲ့ မိသွားတာပါဗျာ။ နောက်တနေ့မှာ ကျုပ် လွတ်လာတော့ ဒီကောင်မ ကိုလဲ ဘယ်အရင်တားခဲ့မလဲ။ ကုမုန်းကော့ဆက်မျိုးထဲကဗျ။ အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းမ။ လှသလောက် ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်လွတ်ထွက် လာပုံပြောရအုံးမလား။

ဒီလိုပျ။ မိလိုက်လို့တော့ သေနတ်ပြောင်းဝမှာ တချက်ထဲ အသက်ပ ဝါသွားမယ့် စွန့်စား ခန်းမျိုးဘဲ။ ဒါ ပေမယ်လဲ မထူးပ ့ဘူးပျ။ ပြီးတော့လဲ ပစ်အသတ်ခံရမှာဘဲ မဟုတ် လား။ ဘာများထူးပြီး ဆုံးရှုံးစရာရှိလို့လဲ။ ဒီတော့ စွန့်စားရတော့တာပေါ့။ စစ်ဆေး မေးမြန်းတုန်းကတဲက ကျွန်တော်က အရေးကြီးတဲ့ နယ်ရုတ်ကလေးတစ်ခုလို ဟန်ဆောင် နေရတာပေါ့။ သူတို့က ကျွန်တော် ကို ခွဲပြီး ချုပ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး အကြံတခု ထုတ်ရတော့တာဘဲ။ အလုပ်က သစ္စာဖောက်ရတဲ့ အလုပ်ပေါ့ပျ။ ကျွန် တော်တို့အထဲက ကော့ဆက်တယောက်ကို ဖော်လိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မယ် နောက်ဆုံးကွင်းဆက်ဘဲ။ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတာ သုံးယောက်ဘဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ သူပါ စုစုပေါင်း လေးယောက်ပေါ့ပျ။ အဲ ဒင်းတို့လေးကောင် သတ်လို သတ် ထောင်ချလိုချ ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဆိုပြီး ဖော်လိုက်တာဘဲ။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ကတော့ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားပျ။ ၁၉၂၂ ကတဲက နယ်ခြားကို ငါးကြိမ်ဖြတ်ပြီး ပါရီ မှာရှိတဲ့ ကူတီပေါ့နဲ့ ဆက်သွယ်ရတာသာ ကြည့်တော့ပေါ့ပျ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန် တော် ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလဲဆိုတာ ချင့်ချိန်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ နယ်ရုပ် လေး ကောင် ထိုးကျွေးလိုက်တာ ထောက်လှမ်းရေးက ငန် ကျွန်တော် ကို မျက်စိလှည့်သွား တော့တာဘဲ။ ကျွန်တော် ကို အခွင့်အရေးပေးလာတယ်။ အခြားအကျဉ်းသားတွေ နဲ့အတူ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားတဲ့ လေးကျွမ်းတန်း လူခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ကဲ ဘယ်လောက်ဟန်သလဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ လူရွပ်ရွပ်ထဲမှာလက်နောက်ပစ်ပြီး တချာ လည်လည် လျှောက်နေတာပေါ့။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကော့ဆက်တစ်ကို မှီပြီးထောင်ထား တဲ့ လှေကားတခုရှိတယ်ပျ။ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလှေကားကို မျက်စိပစ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ချာချာလည်လျှောက်ရင်း အလစ်မှာ လက်နောက်ပစ်လျက်သား လှေကားပေါ်တက် သွားတယ်။ လေးငါးခြောက်ထစ်အထိ ဘာသံမှ မကြားရဘူးပျ။ အစောင့်တွေက ကျွန်တော် စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေတယ် ထင်တာမျိုးနဲ့ ဘာမှ မရှိလို့ ထစ်ထစ်ထစ်ထစ် တော့ 'ဟေး ရပ်' လို့ အော်သံကြားလိုက်ရတယ်။ နှစ်ထစ်ဘဲ ကျွန်တော့တယ် မဟုတ် လားပျ။ ကျွန်တော်လဲ ဝုန်းကန် ခုန်တက်လိုက်ပြီး တဖက်က အိမ်ခေါင်မိုးတခုပေါ် ခုန်ချလိုက်တယ်။ အား အော်သံဟစ်သံ ဆူညံသွားတာဘဲ။ သေနတ်နဲ့လဲ လှမ်းပစ် တယ်။ ကျွန်တော်လဲ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကနေပြီး လမ်းထဲခုန်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တချိုး ထဲသုတ်ခြေတင်ရတော့တာဘဲပျ။ နောက်တနေ့ မနက်ကျမှ 'မယ်ကော့' မှာ လုံလုံခြုံခြုံ နေထုတခုတွေ့လို့ ဝင်ပြီးခိုနေလိုက်ရတယ်။ အဲဒီရောက်မှ အဆက်အသွယ်ပြန် ရတာဘဲပျ။ အဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့တဲ့ငန်က ကစ်ဇဉာက်တပျ။ စောစောက ငန်ဘဲ။ ကဲ ခုလို အခွင့်အရေးရတုန်း ဒီကောင်ကို အသက်ရှင်ဘယ်ခံနိုင်မလဲပျ။ ဒီကောင် မျက်စိ နှစ်လုံးပိတ်သွားမှ အေးမယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးတဖက်နဲ့ သူ နှစ်ဖက်နဲ့ လဲရမှာပေါ့”

“ဟာ မင်းအရေးလား။ ခုနေတုန်းဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ ဒီကဲစွဲတက တန်းလန်းရို့ သေးတာ။ မင်းဟာက လက်စားခြေချင်စိတ်ဘဲ များနေတာကို” ပေါ်လော့ဆက်က ဟန်လိုက်သည်။

“အိုပူစရာမရှိတာဗျာ။ ကစ်ဇညက်နဲ့ သူ့လူကို ဒီမှာ ဘယ်သတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ ဗျာ။ ရွာနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးတနေရာက စောင့်ပြီး သတ်ရမှာပေါ့။ လမ်းဒဲမြတိုက်တယ်တဲ့ ပြောကြမှာဘဲ။ သူတို့မှာပါလာတဲ့ ငွေကို ယူမယ်။ ဒီလိုဒဲမြတိုက်တာမျိုး ခဏခဏ ဖြစ်နေတာဘဲဟာ ဘသူ သက်ကာမကင်းဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ။ ခင်ဗျားရိုင်ဖယ်ကို ဝှက် ထားခဲ့။ ကျွန်တော်တော့ သေနတ်ကို ကိုယ်နဲ့မကွာ ယူသွားမယ်။ ကျွန်တော်ကို ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့။ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ကဲ ကျွန်တော်အခုဘဲ သွားမယ်။ လိုက်ခဲ့ပေ တော့။ စနေနေ့ရောက်မှ နေဝင်ချိန်မှာ တူဗျန်စကျိုင်ရွာနားက တောထဲမှာ တွေ့ ကြမယ်။ ခါတိုင်းတွေ့နေကျ စမ်းချောင်းကလေးနားက တောပေါ့။ ကဲ သွားမယ်။ ကျွန်တော် ကို စိတ်ဆိုးမနေနဲ့တော့ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မတူအတူ နေခဲ့ကြတာ အဆုံးစွန်ရောက်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။ ဒီမှာ အတူနေတုန်း ကျွန်တော်မှား ခဲ့တာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်”

“တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ ခုလိုအခါမှာ စိတ်ရှိတိုင်း စိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ် ပြောဆိုကျင့်ကြံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီလိုဘဲ ထိန်းသိမ်းကြရမှာပေါ့” ပေါ် လော့ဆက်အညီ လက်ယက်စက်ကို ပေ ဖက်ကာ နှမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

မမျှော်လင့်သော ကြင်နာမှုကြောင့် လက်ယက်စက်သည် အနည်းငယ်စိတ်ထိ ခိုက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထိခိုက်ကြောင်း မပြတော့ဘဲ လှည့်ထွက်ကာ “ကျွန် တော်တို့နဲ့အတူ တူဗျန်စကျိုင်က မက်ဇင်ကို ခေါ်သွားမယ်နော်။ သူ့မှာ သေနတ် လဲရှိတယ်။ အရေးကြုံရင် အင်မတန် အားကြီးရတဲ့ အဖော်ကောင်းတယောက်ဗျာ။ ခင် ဗျား ကန်ကက်ပွဲ ရှိသေးသလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မက်ဇင်ဟာ ငါ့တပ်က တပ်ကြပ်ကြီးကွ။ ခေါ်သွားလေ။ အဖော်ကောင်း တယောက် ပါဘဲ။ မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ။ ကဲ သွား တော့။ သွားတော့။ အေး ဂရယ်မျချီရွာနားမှာတော့ မလုပ်နဲ့နော်။ အိုကွာ ဘယ်ရွာ နားမှ မလုပ်နဲ့။ ရွာနဲ့ခေတ်မစေ။ စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကုမှ လုပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကဲ သွားမယ်”

“အေး အေး၊ ချောမောပါစေကွာ”

လက်ယက်စက်သည် ယာကွတ်အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ချောင်းရိုးထဲသို့ ရောက်လျှင် သေနတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီထဲသို့ ဝှက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျီးကန်းတောင်း မောက်ခရသော မျက်လုံးများဖြင့် ဟိုသည်ကြည့်ကာ ချောင်းရိုးအတိုင်း ဆက်လက် သွားလေသည်။ တခါတရံတွင် နှင်းမှုန်မှုန်အောက်၌ ဝပ်စင်းနေသော ဂရယ်မျချီရွာ ကလေးကို လှည့်၍ ကြည့်မိလေသည်။

ထိုနောက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာ သောကြာနေ့ နံနက်ခင်းတွင် အဝယ်တော်နှစ် ယောက်သည် တူဗျန်စကျိုင်နှင့် ဗိုလ်စက်ဗိုလ်အကြား လမ်းမပေါ်တွင် အသတ်ခံရ လေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ပါသွားသော တူဗျန်စကျိုင်မှ မြင်းလှည်းသမားသည်

လက်လွတ်ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ သူကပင် ကျေးရွာဆိုပီယက်သို့ ထိုလူသတ်မှု တိုင်ချက်ကို ဖွင့်လေသည်။

ကျေးရွာ ဆိုပီယက် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျေးရွာကာကွယ်ရေးတပ်သားများ၊ မြင်းလှည်းမောင်းသမားနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာသို့ စုံစမ်းရန် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အမြဲများသည် လမ်းဘေးခြံတွင် ကွယ်ကာ စတင်ပစ်ခတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ စုစုပေါင်း ဆယ်ချက်ပစ်သည်။ ဦးစွာ ပထမ အဝယ်တော် လဲကျသွားသည်။ သူ့အဖော်သည် မြင်းလှည်းသမားကို မြန်မြန်မောင်းရန် အော်ပြောနေစဉ်ပင် ကျည်ဆံတချက်မှန်၍ လှည်းပေါ်က ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် မြင်းလှည်းသမားကို ဆက်၍ပစ်သည်။ အချက်ပေါင်းများစွာ ပစ်သော်လည်း ခြောက်လှန်ရုံသာ ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းလှည်းသမား၏ ခေါင်းထက်က ကျည်ဆံများ ပျံဝဲသွားကြသည်။ ဝဲဘက်က မြင်းမှာ နေရာတွင်ပင် သေနတ်မုန်၍ သေနတ် ကျန်မြင်းတကောင်ကို လှည်းမှ ဖြုတ်ကာ မြင်းလှည်းသမားသည် ကိုယ်လွတ်ပြေးခဲ့ရသည်။

သေသူတို့၏ အင်္ကျီအိတ်များကို လှန်လှောရှာဖွေကာ ပါသမျှ ငွေများကို ယူသွားကြသည်။ အဝယ်တော်၏ ဝဲဘက်မျက်လုံးကို ထိုးဖောက်ထားသည်။

ကျေးရွာ ဆိုပီယက်ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် ကာကွယ်ရေးတပ်သားကို ပြောလိုက်သည်။ “ကြည့်စမ်း လူကား။ တယောက်က ခြေခုံ ကန်ကျောက် သွားသေးတယ်။ ကျောင်းတော်က ရန်စန့်တူတယ်။ ဒါ မူမဟုတ် မိန်းမမဖြစ်မှာဘဲ။ ရှိရိုးမပြုကတော့ ဒီလိုမလုပ်တန်ဘူး။ အင်းခုတလော အမြဲတွေ့ သိပ်သော်စီးကျန်းနေတာဘဲ။ ရလှ ငွေတထောင်ကိုးရာ ရမှာပေါ့။ လူဆိုးတွေဘဲ။ ဒီငွေလေးလောက်နဲ့ လူကောင်းတွေ သတ်ပစ်ကြတယ်”

ကစ်ဇညက်နှင့်ဗျိုင်ကိုတို့ အသတ်ခံရသည့် သတင်းသည် ထိုနေ့မှာပင် စုရယ်မျှချီသို့ ရောက်လာသည်။ ရုံးခန်းထဲ၌ သူတို့နှစ်ယောက်ထံ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အခါ နားထောင်ရာ၌ ခါးပိုးဒဏ်အား မေးမြန်းစောကြောလေသည်။ “ခု ဖြစ်ပျက်နေပုံတွေ အယ်သောင် ဘယ်စခန်း ဆိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားမိခဲ့လား။ ဘယ်သူ့ လက်ချက်လို့ ထင်သလဲ”

“ခင်ဗျား တွေးမိသလောက်တော့ ကျုပ်လဲ တွေးမိပါတယ်ဗျား။ ပေါ်လော့ ဆက်နဲ့ သူ့ လူတွေ လက်ချက်နေမှာပေါ့။ ဒါ အမှန်ဘဲ”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျား။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မဖော်နိုင်တာ တခုတဲရှိတယ်။ ဒီကောင်တွေဟာ ဗျိုင်ကိုတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူတွေလဲလို့ ဘယ်နှယ်သိသလဲ။ အဲဒါ ပြဿနာဘဲ။ အဲဒါကို ဘယ်သူဖော်နိုင်မလဲ”

“ဒါတော့ ပြောရမှာ ခက်သားလားဗျ။ ဒါက မြုပ်ထားတဲ့ကိန်းနှစ်ခု တောင်ပါတဲ့ ပုစ္ဆာဖြစ်နေတယ်။ အင်း ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကလဲ အကွာဆာချာမှာ အထွက်မကောင်းလေတော့ မဖော်တတ်ပူးပေါ့”

ဒါဗီးဒေါ့သည် စကားမပြောဘဲ တစုံတခုကို စဉ်းစားနေလေသည်။ ခဏကြာမှ

“မသိတဲ့ နှစ်ခုထဲက တခုကိုတော့ ရေးရေး စဉ်းစားလို့ ရနိုင်တယ်ဗျ” ဟု ဆိုသည်။

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီလိုလေဗျာ။ ဘယ်ဝံပုလွေမှ သားကောင်ကို သူပုန်းတဲ့ လျှိုနားမယ် မကိုက်ဖူး ဆိုတာဘဲ”

“ဒီတော့ ဘာဆိုချင်တာလဲ”

“ဒီတော့ လူသတ်သမားတွေဟာ ထူဗျန်စကျင်ကလဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဗျိုင်စကိုဗျိုင်ကလဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ အဝေးကပေါ့ဗျာ။ ဒါတော့ သေချာတယ်”

“ရှက်တိကလား၊ ရော့စတော့ကလား။ ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့ရွာကဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အင်း ဖြစ်နိုင်သားဘဲ” ဒါဗီးဒေါ့သည် အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ “ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ကျုပ်တို့ ကွန်မြူနစ်တွေ အအားမနေဘဲ မျက်လုံးစုံပွင့်ထားဘို့ လိုလာပြီဗျ။ ညဆိုရင်လဲ အအိပ်အနေလျော့ရလိမ့်မယ်။ ရွာထဲလှည့်ပြီး လူစိမ်းသူစိမ်းတွေကို စစ်ဆေးရမယ်။ ချောင်းဖမ်းရမယ်။ ကံကောင်းရင် ပေါ်လော့ဆက်ကိုတောင် တွေ့နိုင်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဆက်တဲ့ သူ့ဂိုဏ်းသားတယောက်ယောက်ကို တွေ့နိုင်မှာဘဲ။ ဝံပုလွေဆိုတာ ညကျမှ အလုပ်လုပ်တာဗျ”

“ဆိုရင် နေ့စဉ် နေ့ညစဉ် ကျုပ်တို့ကို ဝံပုလွေခိုင်းနေပြန်ပါပြီ” ဒါဗီးဒေါ့က ပြုံးကာပြောလိုက်သည်။

“ဝံပုလွေက သူတို့ဗျ။ ကျုပ်တို့က ဝံပုလွေလိုက်တဲ့ မှုဆိုးတွေ။ ခင်ဗျားမလဲ ဦးနှောက်ကို သုံးမှပေါ့”

“ကဲ ကဲ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကွန်မြူနစ်တွေ အခု စုဝေးကြတိုဘဲ”

“ခုမလိုသေးဘူးဗျ။ ရွာသားတွေ အိပ်ပျော်ချိန်ကျမှ စုဝေးကြရမယ်”

“အင်း၊ ကောင်းသားဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကင်းလှည့်တာတို့ စစ်တာဆေးတာတို့ တော့ လုပ်ဖို့မလိုဘူး။ ကင်းဝပ်ပြီးစောင့်နိုင်ဘို့လိုတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တွေ့ရာနေရာစောင့်လို့မဖြစ်ဖူး။ အလကားနေမှာဘဲ။ ကျုပ်အဖို့ တီမိုဖေးကိုစောင့်ရတာလွယ်သေးတယ်။ လူရွက် အိမ်နားသွားစောင့်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။ သူသွားစရာ အိမ်အိမ်ဘဲ ရှိတာဘဲဟာ။ ဒါပေမယ့် အခုကိုစွဲက မလွယ်ဘူးဗျ။ ကမ္ဘာကြီးကလဲ အကျယ်ကြီး။ ရွာထဲမှာကလဲ အိမ်တွေက အများကြီး။ အိမ်တွေအားလုံးစောင့်ကြည့်နိုင်မတဲ့လား”

“အားလုံးကြည့်စရာမလိုပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်အိမ်တွေစောင့်မလဲ”

“အဝယ်တော်တွေ၊ နွားဝယ်သွားတဲ့အိမ်တွေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် စုံစမ်းပြီး စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ။ အဝယ်တော် ရဲဘော်ကြီးတွေကလဲ မသင်္ကာစရာ အိမ်တွေကိုမှ ရွေးပြီး နွားဝယ်တယ်မဟုတ်လားဗျ။ အဲဒီမှာ ဒါမြတောင်တွေရမှာဘဲ”

“အင်း၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒီနေရာမျိုးမှာ အတွက်အချက် သိပ်တော်တာဘဲ။ တခါတလေ ခင်ဗျားခေါင်းထဲက အကြံကောင်း ဥာဏ်ကောင်းထွက်လာတတ်တယ်” ဒါ မီးဒေါက် နာဂူနေတဲ့အား စိတ်ပါလက်ပါ ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

၂၇

ပေါ်လော့ဆက်နှင့် လက်ယက်စကီတို့နှစ်ယောက်သည် ယာကွတ်အိမ်သို့ပြန်၍ ခိုလှုံကြသည်မှာ သုံးရက်ခန့်ရှိလေပြီ။ တမနက်ခင်းတွင် အာရုဏ်တက်ချိန်၌ ယာကွတ်အိမ်သို့ သူတို့ပြန်လာကြသည်။ ကင်းဝပ်နေသော ရုတ်တမျော့နေတဲ့ နာရီဝက်ခန့်သာ လွဲသွားသည်။ ရုတ်တမျော့နေတဲ့အပြန်တွင် သူတို့ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါမီးဒေါက်စိတ်ထဲ၌ကား တခါတရံအတေးတမျိုးဝင်လာတတ်သည်။ သူများအိမ်ခြံထဲဝင်ကာ သူ့ခိုးချောင်းရသည့် အလုပ်မှာ မဟုတ်လှသေးဟု ထင်သည့်အခါ ထင်မိသည်။ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ်ပြန်လိုက်နေရသည့်နှင့်တူသည့်အခါ တူသည်။ မနက်စောစော နို့ညှစ်ထသည့် မိန်းမတယောက်ယောက်နှင့်တွေ့လျှင် တရွာလုံးသတင်းပြန့်သွားနိုင်သည်မဟုတ်လား။ အို၊ ဒါမြသူ့ခိုးကို ထောက်လှမ်းရေးက ဖမ်းလိမ့်မယ်။ ဒါမြထုတ်မဟုတ်ဖူး။ တညလုံးအိပ်ရေးပျက်ခံနေလို့လဲ မိချင်မှမိတာ။ နောက်နေ့ကျတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ တဝါးဝါး သမ်းဝေပြီး ငိုက်နေရတာဘဲ။

ရုတ်တမျော့နေတဲ့အိမ်ချင်းတူးတူး အိမ်သို့ပြန်၍လာသည်။ သူလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ တခါတရံ သူတို့အကြံအစည် ထမြောက်နိုင်ပုံ မြင်လာဟု သဘာဝစင်မိသည်။ သို့ စဉ်းစားခင်း ဝင်လာရာ လှေကားတက်တွင် အမေနှင့်ဝင်၍ တိုးနေမိသည်။

“ကျွန်တော်ပါ အမေ”

“မင်းမွန်းသိပါတယ်ကွယ်။ ငါ မျက်စိမမှန်သေးပါဘူး။ မင်းမှာလဲကွယ်၊ ညကြီးအချိန်မတော်လျှောက်လည်။ အာရုဏ်တက်မှပြန်လာ။ မဟုတ်သေးဘူး ငါ့သား။ မင်းလုပ်ပုံ မဟုတ်သေးဘူး။ မင်းလဲငယ်တော့တဲ့အရွယ်မှမဟုတ်တာ။ မင်းအမေ့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာလဲ စဉ်းစားအုံးမှပေါ့ကွယ်။ မဖြစ်ဖူး။ မင်းကိုတော့ ဇက်ချုပ်မယ် သူတယောက်ယောက်မျှဘဲ။ အဲ မိန်းမတယောက်သာယူပေတော့ ငါ့သား။ ဒါလောက် လည်ရ ပတ်ရရင် တော်လောက်ပြီ”

“ခုချက်ချင်းဘဲ လက်ထပ်ရမှာလားအမေ။ နေထွက်လာအောင်တောင် မစောင့်ရတော့ဘူးလား”

“အေး၊ သုံးရက် မင်း စောင့်နိုင်တယ်။ ငါက မြန်မြန်ဆန်ဆန် မခိုင်းသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်ဆွဲနေလို့တော့ မဖြစ်ဖူး။ ငါ့ကိုလဲ ပြန်ကြည့်အုံး။ အသက်က ကြီးလှပြီ။ အိုမင်းမစွမ်းရှိနေပြီ” ရတ်ဇမော့ဒ်နော့က အပျက်စကား ပြောနေသော်လည်း အဖွားကြီးက အလေးအနက် စကားကို ဇုတ်ပင်ဆက်၍ ဆိုလေသည်။

“ဒီအရွယ်ကျမှ ထမင်းဟင်းချက်ရ၊ မင်းအဝတ်ဖွပ်ရနဲ့ မလွယ်လှဘူးငါ့သား။ ဒါတွေ မင်းပြန်ကြည့်အုံးမပေါ့။ မင်းကဖြင့် အိမ်မှာ ဘာမှမလုပ်ဖူး။ ရေတုံးကျပြီး ဆွဲပေးတော်မရဘူး။ အချိန်တန် ထမင်းဝင်စားတဲ့ပြီး လက်ရေမစစ်ခင် ကော့ကနဲထွက်သွားတာဘဲ။ မင်းဟာ အိမ်သားနဲ့ မတူဘူး။ ဧည့်သည်လို့ဖြစ်နေပြီ။ မင်းဂရုစိုက်တာ ခိုတွေ့ဘဲ။ ကလေးကျနေတာဘဲကွယ်။” ဒီအရွယ်ရောက်မှ ခိုတွေ့ပေးပြီး အရှူးထနေရတယ်လို့။ ငါ့ကို ထမင်းလေး ညှာသာလာပြီးမကူရင် ခုနေ သင်းခါးရောင်နေရော့မယ်။ ကောင်မလေး ဒီအိမ်ဝင်ထွက်နေတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလားငါ့သား။ အမြော်အမြင်ရှိလို့အပျိုလေးတန်မယ့် ဝင်ထွက်နေတာကွယ်။ အလုပ်ကလဲဖြစ်ပါဘိသနဲ့။ သူ့လို မိန်းကလေးမျိုး ဒို့တနယ်လုံး ထမင်းထုပ်နဲ့လိုက်ရှာ၊ ထမင်းသာသီးမယ်။ သူ့လိုဟာကိုမတွေ့ဘူးမှတ်။ မင်းကိုလဲ ကြည့်လိုက်ရတာအမောဘဲ။ မင်းမှာဖြင့် ခွေးလေးခွေးလွင့် ကျနေတာဘဲ။ ငါ့ကိုလဲပြန်ပြီး ငဲ့ညှာအုံးမပေါ့။ ခုတလော မင်းမှာ ဘာများအရေးကြီးနေရတာလဲ”

အဖွားကြီးသည် ထားကိုကျောမှကိုင်ကာ နှိမ်လိုက်သည်။ ရတ်ဇမော့ဒ်နော့သည် အလိုက်သင့်ပင် ခါးကိုကိုင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့က ရတ်ဇမော့ဒ်နော့သည် အနည်းငယ်ရယ်မောကာ ကိုယ်ကိုပြန်၍ မတ်လိုက်ပြီးလျှင် အမေ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကို တလဲ့မထင်ပါနဲ့အမေ။ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက်တခုနဲ့ သွားလာနေတာပါ။ ခုနေတော့ အမေနားလည်နိုင်အုံးမယ်မဟုတ်ဖူး။ အရည်လည်လာတဲ့ ထနေကျတော့ ကျွန်တော်လုပ်နေတာတွေ အမေနားလည်လာမှာပါဘဲ။ မိန်းမယူဘို့ဆိုတာကတော့ အမေရက်ချိန်းပေးတဲ့ သုံးရက်ဟာ များလွန်းပါသေးတယ်။ နက်ဖြန်ဘဲ ညှာကိုသွားပြီးခေါ်ခဲ့ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အမေတခုသတ်ပြုဘို့ကတော့ အမေ့ ချွေးမကို အမေကိုယ်တိုင်ဘဲ ရှေးတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပါဘဲ။ အမေ့ ချွေးမနဲ့ အမေတဲ့အောင်နေဘို့ စိတ်ကူးပေတော့။ တော်ကြာ တကျက်ကျက်ဖြစ်မနေစေနဲ့။ ကျွန်တော် အဖို့ဆိုတာကတော့ ပျော်ပျော်နေသေခဲမဟုတ်လားအမေ။ တယောက်သွားလဲ တယောက်လာလိမ့်မယ်။ နင်ပြီး နင်ဆင်း။ ကြိုးတင်းရင် ပြတ်လိမ့်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော် တနာရီလောက် အိပ်ရေးဝဝအိပ်ချင်သေးတယ် အမေ”

အဖွားကြီးသည် ရှောင်ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။
“အမေ့ကို ငဲ့ညှာတာဘဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီကွယ်။ ဖုန်းကြီးလို့သက်ရှည်ပါစေ။ ကဲ ကဲ ငါ့သား အိပ်တော့။ အမေ့ မင်းစားဘို့ ကိတ်မုန့်ဖတ်လိုက်အုံးမယ်။ အင်း ငါ့သား သိသတ်လွန်းလို့ အမေဖြင့် သိပ်ဝမ်းသာတာဘဲကွယ်”

ရက်စမျော့နေသူသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အဖွားကြီးသည် မျက်ရည်တွေ့တွေ့ကျကာ “ငါ့သားကြီးရေ၊ အမေ အဖို့ဟော့ဒီ တကမ္ဘာလုံးမှာ မင်း တယောက်ဘဲ သံယောဇဉ် ကြီးနေရတာဘဲ ကွယ်”ဟု တိုးတိုး ရေရွတ် နေလေ သည်။

သို့နှင့် ထိုအချိန်တွင် ဂရယ်မျချီရွာကလေး၌ မနေ့ညက အိပ်ရေးပျက်သူများ အိပ်ရာထဲသို့ဝင်၍ ခွေနေကြလေသည်။ ရက်စမျော့နေသူနှင့် ဒါဗီးဒေါ့တို့သည် တည လုံး အတားမရှိရှူကော့ ခြံထဲတွင် မအိပ်ဘဲစောင့်နေခဲ့ကြရသည်။ နာဂုနေသူသည် ဗင် နှစ်ခြံကို စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ ပေါ်လော့ဆက်နှင့် လက်ယက်စကီတို့ကား ယာကွတ် အိမ်ထဲသို့ ဘေးမသိရန်မခတ် ပြန်လည်ခိုလှုံမိကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ညက အိပ် ရေးပျက်ကြသဖြင့် တပြိုင်နက်တည်းလိုလိုပင် အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။ သူတို့ကား စရိုက်အမျိုးမျိုး ဆောင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အိပ်မက်အမျိုးမျိုးကို မက် နေကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုနေ့က တချိန်တည်းကား အိပ်ပျော်သွားကြသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရက်စမျော့နေသူသည် အိပ်ရာမှတိုးစွန်းသည်။ မုတ်ဆိပ်မွေးကို ပြောင်နေ အောင်ရိတ်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီ အပြာတထည်ကိုထုတ်၍ ဝတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မာရီ နာဇီလင်ကြီး အမွေအဖြစ်ထားခဲ့သော သက္ကလပ်ဗောင်းဗီအပြာကို ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဖိနပ်ကို တံတွေးဆွတ်ကာ အဝတ်စတင်ရိတ်ထုတ်၍ နာနာတိုက်သည်။

သူ့ အဖေကြီးက သူ့ သား ဘာကြောင့် ပြင်ဆင်နေသည်ကို နားမလည်။ သို့ ငြားလည်း စိတ်အနှောင်အရှက်ဖြစ်နေမည် စိုးသဖြင့် မမေးတော့ဘဲ မကြာခဏသား ဘက်သို့လှည့်၍ ကြည့်နေသည်။ သူတို့သည် နံနက်စာကို အတူစားကြသည်။ သားအမိ နှစ်ယောက် စကား သိပ်မပြောကြ။

“ညနေကျတော့ စောစောမျှော်မနေနဲ့နော် အဖေ”

“ချောမောပါစေကွယ်”

“အင်း၊ မျှော်လင့်ရတာဘဲ”

ရက်စမျော့နေသူ မိန်းမတောင်းသွားသည်မှာ ဒါဗီးဒေါ့နှင့် မတူ။ အလုပ်ကိစ္စ သဘောမျိုး ပြောဆိုဆက်ဆံသဖြင့် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ချောချောမောမော ပြီးသွား သည်။ ညူရာဇီအိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါ ညူရာဇီမိဘများကို အနည်းငယ် ရိုသေမှု ပြုလိုက်သည်။ ထိုနောက် နှစ်မိနစ်ခန့် စကားမပြောသေးဘဲ ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေ သည်။ ပြီးမှ ညူရာဇီအဖေနှင့် ရာသီတုအကြောင်း၊ ဂျုံခင်းအကြောင်း ပြောကြ သည်။ ပြီးလျှင် ညူရာကို တောင်းရမ်းလေတော့သည်။ သူ ပြောပုံဆိုပုံမှာ စောစောပိုင်း က စကားစရိုထားခဲ့သည့်ပုံ အတိုင်း ပြောဆိုသည်။

“နက်ဖြန်ကျတော့ ကျွန်တော် ညူရာကို ခေါ်သွားတော့မယ် ခင်ဗျ”

အဖေကြီးကား ဘာမျှမသိသဖြင့် ခပ်ရိုးရိုးပင် “ဘာကိစ္စလဲ၊ စာပေးစာယူ ခိုင်းချင်လို့လား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီထက်ပိုမပေါ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဇနီး အဖြစ်ပါဘဲ”

“ဒါကတော့ကွယ်၊ သူ့ အပေါ် တည်တာပဲ”

ရက်စမော့နေတဲ့သူသည် ရှက်သွေးဖြန်းနေသော မိန်းကလေးမျက်နှာကို လှမ်း
ရှုကြည့်လိုက်သည်။ ခါတိုင်း နောက်ပြောင်နေကျ သူ့ မျက်နှာတွင် သည်အကြိမ်၌
အပြုံးရိပ် တစက်မျှမရှိ။ ခပ်တည်တည်ပင် ညူထုကို ကြည့်လိုက်သည်။

“သဘောတူရုံနော့”

“အိုရှင်၊ ဟိုး ဆယ်နှစ်လောက်ကတဲက သဘောတူပြီးသားဘဲ” ညူထုသည်
ရက်စမော့နေတဲ့အား မြတ်နိုးကြင်နာသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြည့်ကာ
အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အင်း၊ ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရောပေါ့” ရက်စမော့နေတဲ့ကား ကျေနပ်သဘောကျ
သွားသည်။

ညူထု၏ မိဘများသည် ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ပြောဆိုတောင်းရမ်းခြင်းမဟုတ်
သဖြင့် သဘောမကျချင်ဟန် ဆောင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ရက်စမော့နေတဲ့က စီးကရက်
တလိပ် မီးညှိုင်း စကားကို ပြတ်အောင် ငွတ်ဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘယ်ရွှေ့ ဘယ်မျှတင်ပြီး တောင်းရမယ်လို့လဲ ကျွန်တော်
မတောင်းဆိုပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင် ကျွန်တော် ဆီက ဘာများထပ်ပြီး လိုချင်နေ
သေးလို့လဲ။ ကဲ၊ ညူထုလဲ ပြင်ဆင်ထားပေးတော့။ ဒီနေ့ဘဲ မြို့ကိုသွားပြီး မှတ်ပုံ
တင်ကြမယ်။ နက်ဖြန် ကျတော့ မင်္ဂလာ ဆောင်ကြတာပေါ့။ ဒါဘဲ မဟုတ်
လား”

“နေ့စမ်းပါအုံးကွယ်။ ဘာလို့ ဒါလောက် အလောတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ
ကွယ်” ဟု ညူထု၏အမေက မေးသည်။

“ကျွန်တော် မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်နှစ်ကဘဲ ပိုင်သမျှ ဆိုင်သမျှ ဆုံးပါခဲ့ရပါ
တယ်။ အင်း၊ ခုတော့ ဂျပန်ရိတ်ဖိုကလဲ နီးနေပြီခင်ဗျာ။ အိမ်မှာကလဲ အမေအိုကြီးက အ
နားယူချင်ပြီ။ ဒီတော့ ဒီလိုစီစဉ်ကြတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ မြို့က ဗေဒနာ ၁၀ယ့်ခွဲပါမယ်။
ပုလင်းနှစ်ဆယ်လောက်ပေါ့။ ခင်ဗျားတို့က အစားအစာ စီစဉ်ပြီး ဖိတ်တန် ကြားတန်
တဲ့လူ ဖိတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော် ဘက်ကတော့ သုံးယောက်ဘဲ ဖိတ်ခဲ့ပါမယ်။ အမေ
ရယ်၊ ဒါဗီးဒေါ့ရယ်၊ ရှာလီရယ်”

“နာဂူနေတဲ့ရော မဖိတ်တော့ဘူးလား”

“သူ နေမကောင်းနေတယ် ခင်ဗျ” ရက်စမော့နေတဲ့က ညာလိုက်သည်။ နာဂူ
နေတဲ့သူ သူ့ မင်္ဂလာဆောင်သို့ ဝေါ်နင့်တင် ပင့်ဖိတ်သော်လည်း လာမည်မဟုတ်ဟု သူ
သိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ သိုးလေးတကောင်လောက် စီစဉ်ထားရမလား ရဲဘော်ကြီး ရက်စ
မော့နေတဲ့”

“ခါတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောဘဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး အကျယ်ချဲ့မနေနဲ့နော်။ ဇာချဲ့နေရင် ပါတိက ကျွန်တော် ကို သတိပေးလိမ့်မယ်” ထိုနောက် ညဉှပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “နောက် နာရီဝက်လောက်ရှိရင် လာခဲ့မယ်နော်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်ဆင်ထား ညဉှပ်။ မင်း ယက်ထပ်မယ်သူက ကျေးရွာဆိုဗီယက် ဥက္ကဋ္ဌကြီးတယောက်ကွယ်။ ဘာမှတ်လို့လဲ” ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လေသည်။

မင်္ဂလာဆောင်သည် ခြောက်ကပ်ကပ်ရှိလှသည်။ သီချင်းမချီကြ။ မကကြ။ မခုန်ကြ။ ဒကာဆက်တိုကျင်းပနေကျ မင်္ဂလာဆောင်မျိုး မဟုတ်။ သတို့သားကိုလည်း မည်သူကမျှ ကောင်းချီးဩဘာ မပေးကြ။ ထိုအစီအစဉ်မှာ ရတ်ဇမော့ဒော့ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ထားသည့် အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ မျက်နှာသည် တလျှောက်လုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ စကားစမြည် ဝင်၍ မျှမပြော။ နှုတ်နည်းလှသည်။ ပရိသတ်က တချက်အော်လိုက်လျှင် ထုံးတမ်းအစဉ်အလာကို မလွန်ဆန်နိုင်သော ရတ်ဇမော့ဒော့သည် ညဉှပ်အား အေးတိအေးစက် တချက်တလေ ပျံ့နှံ့ပေးလိုက်ရသည်။ ခါတိုင်းတွင်မူ ရတ်ဇမော့ဒော့၏ မျက်လုံးတို့သည် အရည်လဲကာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေလေ့ ရှိခဲ့သည်။ ယခုကား ပရိသတ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ သူ့ ဘေးက သတို့သမီး ဆီကိုလည်း သူ့ စိတ်က မထောက်။ သူ့ စိတ်သည် လွန်လေပြီးသော အတိတ်တနေရာ ဆီသို့သာ ပြန်လွှင့်နေလေသည်။

၂၀

ထိုအချိန်တွင် ဂရယ်မျချီရွာကလေးနှင့် ယင်း၏ဝန်းကျင်ကား ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေလေသည်။ တိမ်တိုက် ဖြူဆူဆူသည် အဝေးဆီမှ ပြန်လွှင့်လာကာ ဂရယ်မျချီရွာထက်သို့ရောက်လျှင် အပြာနုရောင်သို့ အရောင် ပြောင်းသွားတတ်သည်။ တံခါတရံတွင်မူ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။ တခါတရံတွင်မူ နေဝင်ချိန်၌ တိမ်တိုက် ဖြူဆူဆူတို့သည် ဂရယ်မျချီ ရွာသားတို့အား နောက်တနေ့တွင် လေထန်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်သတိပေးတတ်သည်။ ထိုအခါ လူကြီးသူမတို့သည် ဘုရားစာများကို ရှုတ်ဖတ်ကြသည်။ ထိုအခိုက် လူကြီးတယောက်က “ရွတ်ဖတ်နေလို့ လဲအပိုပါဘဲကွယ်။ သူ့ အလိုလို လွှင့်သွားမှာပါ” ဟု ဆိုသည်။ သို့သော်လည်း ရွာသူရွာသားတို့သည် ထိုအခါမျိုးတွင် တခါတုန်းက ရွာသားတယောက် အရှေ့လေ့နီကြမ်းနှင့်အတူ ရိတ်ပြီးသားဂျုံများ လွှင့်ပါးသွားပုံတခုကို သတိရကာ ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုကြသည်။

ဂရယ်မျချီရွာကား လူ့ဘဝဆိုသည် ငြိမ်သက်၍မနေ။ အမြဲပင်လှုပ်ရှားနေသည်။ အိမ်ခြေသုံးရာသည် နေ့စဉ်နှင့်နေ့တိုင်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်းအဖြစ်တို့ကို ကြုံရလေသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ် အဖြစ်အပျက်တို့ကား ဖြစ်ပြီးနောက် ချက်ချင်း

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ပျောက်ကွယ်၍ မသွား။ အဆွေးအလွမ်းသောကာ တနုနုနှုတ်၍ ကျန်ရစ်တတ်သည်။

တနင်းလာနေ နံနက် အာရုဏ်တက်ချိန်တွင် နွားကျောင်းသားအဖိုးအို အေဂျီသည် ရွာပြင်ဘက် စားကျက်တွင် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ ဤသို့တည်း။ နွားအုပ်ထဲမှ နွားသိုးတကောင် ခုန်ပေါက်ကာ အုပ်ပြင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်လာသည်ကို လိုက်၍မောင်းရင်း ရုတ်တရက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ရင်ပပ်ကိုဖိကာ လဲကျသွားသည်။ ဒူးနှစ်ဖက်လည်း ညှစ်ခွေကျသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗက်ခလက်နေ့၏ ချေးမလေးရောက်လာကာ အဖိုးအိုကို ဖေးမကူညီသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ လဲကျသွားကာ အသက်ထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့ညနေ လမင်းစားချိန်တွင် စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် ကလေးမျက်နှာမြင်သည်။ တချိန်တည်းလိုလို မျက်နှာ မြင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အနက် တယောက်မှာ ဆိုးဆိုးရွားရွားခံလိုက်ရသည်။ ဒါပီးဒေါသည် ရရာလှည်းဖြင့် ပျံင်စကိုပျံင်သို့လွတ်ကာ ဆရာဝန်အပင်ခိုင်းရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒါပီးဒေါသည် အေဂျီ၏ မသာအိမ်မှ ပြန်လာခါစရှိသေးသည်။ ဖင်ပုခအောင်မှ မထိုင်ရသေးမီ လယ်ယာအဖွဲ့ဝင် မစ်စီကက်စနက်ဆော့ရောက်လာပြီးလျှင်

“ရဲဘော်ကြီး ဒါပီးဒေါရေ၊ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးပါအုံး ခင်ဗျာ။ ဖစ်မထားပါနဲ့။ ကျွန်တော် မိန်းမ ဗိုက်နာနေတာ တရက်ရှိသွားပါပြီ။ ကလေးမျက်နှာမြင်နိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် မှာ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ပါခင်ဗျာ။ မိန်းမသေရင် ခက်ပါလိမ့်မယ်။ မြင်းတွေ ငှားလိုက်စမ်းပါ။ ဆရာဝန် သွားပြီးပင့်ရပါမယ်” ဟု ဆိုလှာသည်။

“ရူပါတယ်ဗျာ။ လာ၊ လိုက်ခဲ့” ဟု ဒါပီးဒေါက မြင်းစောင်းသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မြင်းများကို ရှယ်ရှူကာက မထွက်သွားသဖြင့် ဒုက္ခရောက်ရသည်။

ကဲ၊ အိမ်ပြန်တော့။ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်။ ရရာလှည်းနဲ့ ဆရာဝန်အပင်လွတ်လိုက်မယ်”

မိန်းမတယောက်မျက်နှာမြင်ရာသို့ ယောကျ်ားစိမ်း တယောက်သွားသို့ မသင့်မှန်း ဒါပီးဒေါ သိသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်လျှင် အထဲက မီးနေသည် မချည့်မဆန်ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ညည်းညူနေသည့် အသံကိုကြားရသည်။ ဒါပီးဒေါ ရင်ထဲတွင် လေးလဲလာသည်။ ထိုအခိုက် ရေ စည်လှည်းတစီးရောက်လာသဖြင့် လှည်းသမားကောင်က လေးကို ခေါ်ကာ ဆရာဝန် အပင်လွတ်လိုက်ရသည်။ “မီးနေသည် တယောက် သားမဖွားနိုင်လို့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်။ အဲဒါ အမြန်ဆုံး ပျံင်စကိုပျံင်ရောက်အောင် မောင်းပြီး ဆရာဝန်တယောက်ခေါ်ခဲ့။ မြင်းတွေလဲ လမ်းမှာ အမောဆိုပြီး သေနေအုံးမယ်။ ဂရုစိုက်မောင်း”

မြင်းလှည်းသမား သူ့ယော်လေးသည် ကြာပုတ်ကိုလွဲကာ ကဆုံပေါက်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဒါပီးဒေါသည် ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ရုံးခန်းထဲရောက်၍ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ပြီးခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လည် စဉ်းစားခန့်စဉ် စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင် အက်ဗရာမော့၏ သားကလေး ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုသို့လည်းကောင်း၊ ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ “ရဲဘော် ဒါဗီးဒေါ့ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ဘဲ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ ကျင်းပပါတယ်။ အိမ်သားအား လုံးက ရဲဘော်ကြီး ဒါဗီးဒေါ့ကို ဖိတ်လိုပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် စိတ်မရွည်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းကနဲထကာ “ဟင်၊ တရွာလုံး ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ သေတဲ့လူက သေ။ ကလေးမွေးတဲ့လူက မွေး။ မင်္ဂ လာဆောင်တဲ့လူက မင်္ဂလာဆောင်။ တနေ့ထဲမှာ စုပြုံဖြစ်ကြရသတဲ့လား။ ခင်ဗျားတို့ ဟာ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြသလားမှ မသိတာ” ဟု အော်လိုက်သည်။

ထိုနောက် အတန်ငယ်ကြာလျှင် စိတ်ပြေသွားသည်။ “ကဲ၊ ဆိုစမ်းပါအုံး။ ဘာ လို့ ဒါလောက် အလောတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဆောင်းဦးပေါက်မှ လက်ထပ်ရော ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်ကမှ အချိန်ကောင်းဗျ”

သူငယ်ကလေးကား အိုးပူစလောင်းပူ ကိုင်မိသကဲ့သို့ တလှလှ တရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ “အခြေအနေက ဆောင်းဦးပေါက်အထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျ”

“ဘာ အခြေအနေလဲ”

“မရိပ်မိသေးဘူးလား ရဲဘော်ကြီး ဒါဗီးဒေါ့ရယ်”

“အော်၊ ဒီလိုကိုး။ အင်း၊ ဒါကတော့ဗျာ အစောကြီးကတဲက အခြေအနေ ကို ကြိုတွက်ထားဘို့ကောင်းတာပေါ့” ဒါဗီးဒေါ့၏ လေသံသည် ညွှန်ကြားသံပါနေ သည်။ ထိုနောက်တွင်မှ သူ ဘာမျှဝင်၍ စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း သတိရကာ ပြုံး လိုက်သည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် သွားကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားသွားနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လ- ခဲ့မယ်။ ရုတ်တမျှော့နေတဲ့နဲ့ နာဂုနေတဲ့ကိုရော ဖိတ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဖိတ်ပြီးပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့သုံးယောက်အတူလာခဲ့မယ်။ နှုတ်ခွက် တနင်္ဂလီလောက် နေ တာပေါ့။ ကျုပ်တို့ သိပ် မသောက်ပါဘူး။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အဲဒီအချိန် သောက်လို့ မရ တော့ဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကလေးမက အတော်လေး စုထွက် နေပြီလား”

“သိပ်တော့ မစုသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သိသာနေပြီ ခင်ဗျ”

“သိသာနေရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ” လွတ်ကနဲ ပါးစပ်က ထွက်သွားသည်။ နောက်မှ စကားပြောလွန်သွားကြောင်း သတိရသည်။

နောက်တနင်္ဂနာ့ခန့်ရှိလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရေးနေသည်။ ထိုအချိန် ကလေးအပေ မစ်စီရောက်လာကာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

“ဘုရားသခင်က ကောင်းချီးပေးပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ။ အချိန်မီ ဆရာဝန်ပါ လာတယ်ဗျ။ အ ဆရာဝန်အကူအညီနဲ့ သားလေးတယောက် မွေးပြီး သွားပြီခင်ဗျ။ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ ဒီ ချာတိတ်ဟာ ခေါင်းက မပွားဘူးတဲ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။

ကျွန်တော် မှာ သမီးချည်းမို့ သားယောက်ျားတယောက် ရတာဘဲ ဝမ်းသာလှ ပါပြီ”

“အေးဗျာ။ ခင်ဗျားမိန်းမ ချောချောမောမော မျက်နှာမြင်တာကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ စတိုက် တခုခုလိုချင်ရင် နက်ဖြန်ကျမှ ယာကွတ်နဲ့တွေ့ပေါ့။ ခြေကဖွားပြီး ထွက်လာတယ်ဆိုတာတော့ဗျာ အကြောင်း ဘာမှမဟုတ်လှပါဘူး။ ဘယ်သူမှ မေးပုံမှန်လှတယ် မဟုတ်ဖူးထင်တာပါဘဲ။ ခြေကဖွားတော့ ပိုပြီးကောင်းသေးဗျား”

ရေတပ်သားဟောင်းကြီး ဒါပီးဒေါ့သည် မိန်းမသား တဦးကို အကူအညီပေးလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်ကာ မျက်ရည်များပင် ဝေ့လာသည်။ အတန်ကြာမှ မျက်ရည်စကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းရင်း “ကဲ၊ ပြန်တော့လေ။ ခင်ဗျား မိန်းမက စောင့်နေရော့မယ်။ တခုခု အကူအညီလိုရင်လဲ လာခွဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ပြန်ချင်အုံး။ ခင်ဗျားကို စကားလက်ခံ မပြောအားသေးဘူး။ လုပ်စရာတွေ တပုံကြီးကျန်သေးတယ်ဗျ”ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ညဦးပိုင်းတွင် ထူးထူးခြားခြား ကိစ္စတခုဖြစ်သေးသည်။ သို့သော် ဂရယ် မျချီတရွာလုံး မည်သူမျှ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မသိလိုက်ကြ။ အမူမထားလိုက်ကြ။ ခုနစ်နာရီခန့်တွင် ယာကွတ်အိမ်ရှေ့သို့ ခန့်ခန့်ညာညား မြင်းလှည်းတစီးဆိုက်သည်။ အရပ်အမောင်း အနေတော်။ သက္ကလပ်ဗောင်းဗိုလ်တော် လူတယောက် မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ဗောင်းဗိုတွင် ပေကျဲနေသည့် ဖုန်မှုန့်တို့ကို လက်ဖြင့်တောက်၍ ခါကာ အိမ်ဝင်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်သွားသည်။ သူ့ကို ယာကွတ်က စိုးရိမ်ပူပန်သည့် မျက်နှာဖြင့် စောင့်ကြိုနေသည်။ သူသည် ယာကွတ်၏ လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အလက်ဇင်းဒါး ပေါ်လော့ဆက် ရှိသလား။ ခင်ဗျားက အိမ်ရှင်နဲ့တူတယ်။ ယာကွတ်လူးကစ် မဟုတ်လား”

ညွှော်သည်သည် လူရေသန့်သန့် ဖြစ်သဖြင့် အရာရှိ အရာခံထဲက ဖြစ်ရမည်ဟု အောက်မေ့ကာ ယာကွတ်သည် ဖိနပ်စုတ်ဖြင့် ပနှောင့်ချင်းခတ်ကာ အရိုအသေ ပေးလိုက်ပြီးနောက်

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ အရာရှိမင်းပါလားခင်ဗျာ။ သူတို့ အရာရှိမင်းကို စောင့်နေကြပါတယ်ခင်ဗျာ”ဟု ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် အိမ်ထဲသွားမယ်”

ယာကွတ်သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာပင် ပေါ်လော့ဆက်တို့၏အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ “အလက်ဇင်းဒါး ပေါ်လော့ဆက်ခင်ဗျာ။ သတိမပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ညွှော်သည်ကြီးတယောက် ရောက်လာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ညွှော်သည်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်တည့်ကာ ဇာတ်ဟန်ပါပြီဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

“အင်း၊ အကျဉ်းသားကြီးများ နေကောင်းကြတယ်နော်။ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ စကားပြောလို့ ဖြစ်မလား”

ပေါ်လော့ဆက်သည် စာပဲ့တွင် ထိုင်နေသည်။ လက်ယက်စက်ကား ထုံးစံ အတိုင်းပင် အိပ်ရာထက်၌ ခွေနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသံကြားလျှင်ပင် ဖျတ်ကနဲ ထကာ သတိ အနေအထား ရပ်လိုက်ကြသည်။

ညွှန်သည်ကြီးက ပေါ်လော့ဆက်၏ပခုံးကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ယက်စက်၏ပခုံးကိုကား လက်ဖြင့်အသာအယာပုတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ “ကဲ၊ ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ဆီကို ညွှန်ကြားချက်တွေပို့နေတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆီခေါ်ခေါ်တာ။ ကဲအကြောင်းမလှတော့ အခု စိုက်ပျိုးရေးပျိုးပျံရုံဖြစ်နေရတယ်။ အခု ဒီကို ရောက်လာတာ စုပေါင်းလယ်ယာတွေ စစ်ဆေးဘို့ဘဲ။ အချိန် သိပ်မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို အခြေအနေ ပြောပြခဲ့မယ်”

ညွှန်သည်ကြီးသည် ဖော်ရွေသော အမူအရာကို ထူးထူးခြားခြား ပြနေသည်။ ထိုနောက် စကားဆက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ နေရထိုင်ရ ဆင်းရဲတယ်နဲ့တူတယ်။ ညွှန်သည်လာတာတောင် ဘာမှ မပြုစနိုင်ကြဘူး။ အေးလေ၊ ခုလိုအချိန်က ညွှန်ဝတ်ကျော့တို့တွေ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဘာနဲ့ စားရ၊ စားရ၊ ဘယ်မှာ စားရ၊ စားရ ဒီညစာတော့ ဖြစ်သလို စားရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မြင်းလည်းသမားကိုသာ နဲ့နဲပါးပါး ကျွေးမွေးပြီး ပြင်ဘက်က အစောင့်ချထားလိုက်ပါ”

ပေါ်လော့ဆက်သည် ဖျတ်လတ်စွာပင် တံခါးဆီသို့ လှမ်းလိုက်သည်တွင် တံခါးဝ၌ အရပ်ရှည်ရှည် မြင်းလည်းသမားနှင့် ဝင်၍ တိုးနေလေသည်။ မြင်းလည်းသမားသည် ပေါ်လော့ဆက်ကို အလေးပြုလိုက်သည်။ “အလေးပြုပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ရုရှားထုံးစံက တံခါးကိုကျော်ပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တာကို တားမြစ်ထားတယ် မဟုတ်လား” ထိုနောက် ဗိုလ်မှူးကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ “ကျွန်တော်လဲ နားထောင်ပါရစေ ခင်ဗျာ။ ပြင်ဘက်မှာ အစောင့်ချထားခဲ့ပြီးပါပြီ” ဟု အခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ပေါ်လော့ဆက်နှင့် လက်ယက်စက်တို့ နှစ်ယောက်ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ “သူက ဗိုလ်ကြီး ကဇန်စတန်ဘဲ။ အိမ်ရှင်တွေကိုတော့ ဗိုလ်ကြီးသိပါတယ်နော်။ ကဲ၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်စခန်း စကြမယ်။ ဟောဒီ လူပျိုသိုးကြီးတွေရဲ့ စာပဲ့မှာဘဲ ထိုင်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးစားဘို့ တခုခုရနိုင်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ရှိတာဘဲ ကျွေးရတာပေါ့” ပေါ်လော့ဆက်က ဆပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ အလုပ်စခန်းကိုသာ စကြဘို့ဘဲ။ မြေပုံပေးစမ်း ဗိုလ်ကြီး”

ပျက်စားအုပ်စု

ဗိုလ်ကြီးကဇန်စတင်သည် အတွင်းအိတ်ထဲမှ မြေပုံတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်ကာ စာပွဲပေါ်တွင် ပြန့်လိုက်သည်။ အစော့ပင်လယ်နက်ဒေသ၏ မြေပုံဖြစ်သည်။ သူ့တို့လေးယောက်သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ မြေပုံကို ကြည့်နေကြသည်။

“ကျုပ်နှာမည်ရင်းက နှစ်ကိုစက်ဗျ။ ဆီဒါပင်မဟုတ်ဖူး။ ဘုရင့်တပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်အဖွဲ့ဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးဘဲ။ ဒီမြေပုံက စကေးသေးသေးနဲ့ ဆိုထားတာ။ ကျုပ်တို့ရာထူးတို့ တိုက်ပွဲအတွက်တော့ ဒီမြေပုံနဲ့ဘဲ လုံလောက်ပါပြီ။ ဟောဒီအတိုင်း ခင်ဗျားတို့ ရွှေဆက်လုပ်ဖို့ဘဲ။ ဒါ တာဝန်ဟခုအနေနဲ့ လုပ်ရမယ်အလုပ်တွေဘဲ။ ခင်ဗျားတို့မှာ တက်ကြွတဲ့ လုံ့လကိုင်တပ်သား၊ တက်ကြွတဲ့ ဓားလွတ်ကိုင်တပ်သား နှစ်ရာရှိတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့က ဒီအရပ်မှာရှိတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေကို ကျုပ်ပင်ခုတ် ကျုပ်ငုတ်မကျန် ခြေမှန်းရမယ်။ နယ်မြေတခု သိမ်းပိုက်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ အချိန်ဆွဲပြီး တိုက်ပွဲတွေ ဘာတွေ တိုက်မနေရဘူး။ ပြီးတော့ စရတ်နုယာ နိုင်ငံပိုင်လယ်ယာ ဌာနချုပ်ဆီ ချီတက်လာခဲ့ရမယ်။ လမ်းမှာရှိသမျှ အဆက်အသွယ်တွေ ဖြတ်တောက်ခဲ့ရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ ရှင်ဖယ်လေးဆယ်လောက် သိမ်းမိပြီး ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးတိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ရတော့မယ်။ စက်သေနတ်ကြီး၊ စက်သေနတ်လေး အင်အားရှိသမျှနဲ့အတူ နိုင်ငံပိုင်လယ်ယာအဖွဲ့က မော်တော် လော်ရီတွေစီးပြီး မီလီရိုမိုက် ချီတက်ခဲ့ကြရမယ်။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်။ မီလီရိုမိုက်ရောက်ရင် ရှိသမျှ အင်အားနဲ့ မြို့စောင့်တပ်ကို ရုတ်တရက် ဝင်စီးရမယ်။ အဲဒါ အမိန့်ဘဲ ဗိုလ်ကြီး။ တချက်ထဲနဲ့ စီးမိပြီး ဖြစ်စေရမယ်နော်။ သေနတ်တွေနဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ သိမ်းလိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့ တပ်နီထဲက ရနိုင်သမျှ တပ်သားတွေကို စည်းရုံးပြီး ရေခဲစတော့ကို ချီတက်ရမယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့ကို ညွှန်ကြားနေတာက သဘောလောက်ဘဲ။ အားလုံးဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်အပေါ် တည်တယ်။ အဲဒါ မီလီရိုမိုက် ချီတက်တဲ့ လမ်းမယ် ခုခံမှုတွေရရင် ဟောဒီလမ်းကနေပြီး ကမင့်ကို ချီတက်ခဲ့ပေတော့။ ကမင့်မှာ ကျုပ်တပ်ရုံတယ်” ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မြေပုံကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ မျှားတကြောင်း ဆွဲပြလိုက်သည်။

ခဏမျှနားနေပြီးနောက် ဆက်ပြန်သည်။

“မြောက်ပိုင်းက ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး ဆက်ဗာတီယက်ဆိက အကူအညီရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကူအညီကိုချည်း မျှော်လင့်ကိုးစားနေလို့ မဖြစ်ဖူး။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီးသာ လုပ်ရ ကိုင်ရမှာဘဲ။ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ပွဲ အောင်မြင်မှုအပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ အရေးဟာ တည်နေထယ်ဆိုတာ နားလည်ထားရမယ်။ ဆိုလိုတာက မီလီရိုမိုက်မှာရှိတဲ့ မြို့စောင့်တပ်ကို စီးပြီး၊ လက်နက်သိမ်းနိုင်တိုက်။ အဲဒီမှာ အမြောက်တပ်တခု ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့အဖို့ သိပ် အသုံးဝင်မှာဘဲ။ အဲ၊ ကမင့်ကနေပြီးတော့ ရေခဲစတော့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ဘို့ တိုက်ပွဲကို တိုးခဲ့သွားရမယ်။ ကူဗန်းနဲ့ တီရက်မှာရှိတဲ့ တပ်တွေရဲ့ အကူအညီကိုလဲ မျှော်လင့်ရမှာဘဲ။ နောက်ပြီးတော့ မဟာမိတ်တွေဆီက အကူအညီ ရောက်လာမယ်။ အဲဒီအခါ ကျုပ်တို့ဟာ တောင်ပိုင်းဒေသ တခုလုံးကို သိမ်းပိုက်မိပြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်တို့

တိုက်ပွဲဟာ ဘေးရန်များတယ်။ အတော်ကလေး စွန့်စားရလိမ့်မယ်။ တခြားလမ်းရွေးစရာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ မှ အရေးနိမ့်အိုးမယ်ဆိုရင်တော့၊ အဲဒါပင်ပေး အခြေအနေတခုကို လက်လွတ်လိုက်ရတော့မှာဘဲ။ အင်ပိုင်ယာကြီး ပြန်လည်ထူထောင်ဘို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဟိုကွက် ဒီကွက် သူပုန်ထဘို့ဘဲ ရှိတော့တယ်။ ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောစရာရှိတာ အကန့်ပါဘဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ပေါ်လော့ဆက်၊ ဘာများပြောချင်သလဲ။ ပြောစရာရှိရင် ပြောသာပြောပါ။ ကျုပ် ခရီးဆက်ရအုံးမယ်နော်။ ကျေးရွာဆိုဗီယက်ကိုင်ပြီး ရောက်ကြောင်း သတင်းပို့ရအုံးမယ်။ စိုက်ပျိုးရေးအဖွဲ့ရဲ့ စိုက်ပျိုးရေး ပါရဂူတယောက်ဗျ။ ကဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား သဘောထားကို တုံတုံနဲ့ လိုရင်းပြော”

ပေါ်လော့ဆက်သည် ခြောက်ကပ်ကပ် လေသံဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးအား မေးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခိုင်းတာက အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက် ဘာမှ မပါဘူး။ ယေဘုယျ လုပ်ငန်းစဉ်သဘောဘဲ ချပြသွားတယ်။ နိုင်ငံပိုင် လယ်ယာဌာနကို သိမ်းပြီးရင် ကော့ဆက်တွေကို သွေးထိုးပေးဘို့ ကျွန်တော်က စိတ်ကူးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကြီးက တပ်နီမြို့စောင့်တပ်နဲ့ တိုက်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဆီမှာရှိတဲ့ အင်အားနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဗိုလ်မှူးကြီး။ တပ်ရင်းတခုလောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းမှာပေါ့ ခင်ဗျ”

ဗိုလ်မှူးကြီး နှစ်ကိုစက်သည် ရယ်လိုက်သည်။

“အင်း၊ ခင်ဗျားကို ဗိုလ်ကြီးရာထူး ခန့်လိုက်တာ မှားပြီးခန့်လိုက်တယ်လို့ ထင်တာဘဲ။ ခုလို အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ တိုက်ပွဲကို မယုံကြည်ဘူး။ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား တာအသုံးကျသေးသလဲ။ ခင်ဗျား ဖာသာ အခြေအနေအရ ဦးနှောက်ကိုသုံးပြီး တိုက်ပွဲဆင်ရမှာတွေ ရှိသေးတယ်။ ခုတော့ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ ဘာမှမရှိဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ ဒီလိုဘဲ ပြောရတော့မှာဘဲ။ ကဲ ကျုပ်အမိန့်အတိုင်း လုပ်မလား။ ဒါ မမှမဟုတ် ခုချက်ချင်းဘဲ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ထုတ်ပစ်လိုက်ရမလား”

“ကျွန်တော် ပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ် ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်ဗျား။ ဒါပေမယ့် တိုက်ပွဲ ရှုံးရင်တော့ ကျွန်တော် အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုလ်မှူးကြီးဘဲ အပြစ် တင်ခံရလိမ့်မယ်” ပေါ်လော့ဆက်က တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အို၊ ဒါတွေ တွေးပြီး ပူမနေပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး” ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီး ကဇန်စတက်လည်း ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ နှစ်ကိုစက်သည် ပေါ်လော့ဆက်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“သတ္တိမေးမှပေါ့ ဗိုလ်ကြီး။ သတ္တိရှိဘို့ အများကြီးလိုတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘုရင် တပ်မတော်မှာ သတ္တိဘဲ လိုတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ခင်ဗျားလဲ ကျောင်းဆရာဖြစ်လိုက်၊ စိုက်ပျိုးရေးပါရဂူဖြစ်လိုက်ဆိုတော့ ခင်ဗျားသတ္တိတွေ မှီတက်ကန်ပြီနဲ့ တူတယ်။ ကျုပ်တို့ အစဉ်အလာတွေ ဘယ်သွားထားမလဲဗျ။ ရုရှား တပ်မတော်ကြီးရဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့

အစဉ်အလာတွေ ရှိခဲ့တာတဲ့။ မေ့ကုန်ပြီလား။ ထားပါတော့လေ။ အခုကကြီးပြန်ပြီး စကြတာပေါ့။ နံနံခလား စလိုက်မိရင် သွေးပူပြီး ရဲလာပါလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်ကြီးကို နို့ဗိုရော့ဆက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ မော်စကိုမှာဖြစ်ဖြစ် နောင်အခါ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ မြင်လိုတယ်။ ခင်ဗျားနဖူးရေ ဒူးရေကြည့်ရတာ အများကြီး အစွမ်းရှိပုံတဲ့ဗျ။ ကဲ ကမင်မှာ ဆိုကြမယ်နော်။ အခု နောက်ဆုံးအမိန့်က ဒါတဲ့။ ကမင်မှာဆိုတဲ့ အဖွဲ့အားလုံး ကိုညွှန်ကြားပြီးပြီ။ ကဲ သွားတော့မယ်။ ကမင်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့။”

ပေါ်လော့ဆက်သည် ညှော်သည်ကြီးများကို ပွေဖက်နှုတ်ဆက်ကာ တံခါး ပွင့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ စိုးရိမ်တကြီး မျက်နှာသေလေးဖြင့် ရပ်နေသော ယာကွတ် ကို ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ညှော်သည်များ ပြန်သွားလျှင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လဲ လိုက်လေသည်။ ခကမူကြာမှ လက်ယက်စကီအား “ဘယ်နှယ်လဲ။ ဒီလောက် စိတ်ကုန် စရာကောင်းတဲ့လူမျိုး ခင်ဗျား တွေ့ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လက်ယက်စကီသည် ပခုံးကို တွန်းပြလိုက်သည်။ “ဘုရားသခင် ကယ်မတော် မူပါ။ ရှုရှားစစ်သည်တော်ကြီးတွေဆီက ဒီလိုဘဲ မျှော်လင့်ရမှာပေါ့ဗျ။ အင်း၊ ခင်ဗျား နဲ့ တွဲဖက်မိတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျုပ်ကို မေးတိုကောင်းတယ် ပေါ်လော့ဆက်။”

ထိုနေ့မှာပင် ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်အပျက်တခု နောက်ထပ် ကြုံရပြန်သည်။ ယင်းမှာ ဆိတ်သိုးကြီး ထရိုဖင် ရေတွင်းထဲကျကာ သေဆုံးသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထရိုဖင်သည် ညအခါ ရွာထဲလျှောက်လည်တတ်သည်။ သူ့ နောက်သို့ ခွေးတစ်စီ လိုက် တတ်သည်။ ထိုအခါ ပြေးရင်း လွှားရင်း ရုံးထဲက ရေတွင်းထဲသို့ကျကာ သေသွား ခြင်း ဖြစ်တန်တူသည်။ ထိုနေ့က ရှယ်ရှူကာသည် သတိမေ့ကာ ရေတွင်းဖုံးကို မပိတ် မိဘဲ ထားခဲ့မိသည်။

ညနေဘက်တွင် ရှယ်ရှူကာသည် မြင်းစာများသယ်ကာ ပြန်လာသည်။ ရေ တိုက်ရန် ရေတွင်း၌ ရေခပ်သည်။ ထိုအခါ ရေတွင်းထဲတွင် ခိုးလှီးခလုဖြစ်ကာ ရေပုံး မမြုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ တွင်မှ ရှယ်ရှူကာသည် ထရိုဖင်ကို ဒေါင်း တောက်အောင် ရှာသည်။ မတွေ့ရ။ ရှယ်ရှူကာသည် မျက်ရည် တစ်ခမ်းစမ်းဖြင့် ဒါဗီး ဒေါ့ရှီရာ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဒုက္ခရောက်ပြန်ပြီ ဒါဗီးဒေါ့ရှီရာ။ ကျုပ်အချစ်တော် ထရိုဖင်တွေ့ ရေတွင်း ထဲကျပြီး သေပြီထင်တာတဲ့။ ချိတ်ရွာစမ်းပါဗျာ။ ဆယ်ကြည့်ရအောင်။ ဒုက္ခပါ တဲ့ဗျာ”

“ဘာများ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားဘဲ ဒီကောင်ကြီးကို ခုတ်သတ် ချင်တယ်ဆို”

“ခုတ်သတ်ချင်တယ် ဆိုပေမယ့် တကယ်သတ်လို့လားဗျ။ ကဲ ခုတော့ သူမရှိဘဲ ကျုပ်ဘယ်နှယ်နေရမလဲ။ တယောက်ထဲ ပျင်းစရာကြီးဗျာ။ ကျုပ်တို့က နဖူးလုံးဘက် သူ့ဖယ်ချင်းတွေဗျ။ သူနဲ့နေရတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာတဲ့။ ကျုပ်ကို သူက လိုက်၊ ကျုပ်က ထွက်ပြေး။ တခါ ကျုပ်က ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်၊ သူက ထွက်ပြေး။

ခုတော့ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကို အဖော်လုပ်ရတော့မလဲ။ ဒုက္ခပါဘဲဗျာ။ ကျုပ်ဘဝဟာ တော့ အထီးကျန်ဘဝ ဖြစ်ပါပြီ” ရှယ်ရှူကာသည် မျက်ရည်စက် သုတ်လိုက်သည်။

ဒါဗီးဒေါ့နှင့် ရှယ်ရှူကာတို့သည် ချိတ်တရော့ကာ ထရိုဗင်ကို ရေတွင်းထဲမှ ဆွဲတင်ကြသည်။ “ကဲ၊ ဘာလုပ်မလဲ” ဒါဗီးဒေါ့က မေးလိုက်သည်။

ရှယ်ရှူကာကား မျက်ရည်တရွဲရွဲကျလာသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံတော်ကိစ္စတွေက များလှတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ ဒီတော့ လုပ် စရာရှိတာသာ သွားပြီးလုပ်ပါ။ ထရိုဗင်ကို ကျုပ်ဘဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါမယ်။ ဒီအလုပ်က လူငယ်လူရွယ်တွေရဲ့အလုပ် မဟုတ်ဖူးဗျ။ ကျုပ်တို့လို လူကြီးတွေရဲ့ အလုပ်။ အင်း၊ သူ့ ကိုမြှုပ်ပြီးတော့မှ အရက်ကလေး တခွက်လောက် သောက်ပြီး အိပ်လိုက်တော့မယ် ဗျာ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် မရယ်မိအောင် မနည်းပင် ချုပ်တီးထားရသည်။ ထိုနောက် အိတ်ထဲမှ ဆယ်တန်တရွက်ကို ဆွဲထုတ်ကာ အဖိုးကြီးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက် ပြီး လျှင် ပခုံးကို ညင်သာစွာပုတ်ကာ “သိပ်လဲ စိတ်ထိခိုက်မနေနဲ့ အဖိုး။ ခုပုံဆိုရင် နောက် ထပ်ခင်ဗျားအတွက် ဆိတ်တကောင် ထပ်ပြီး ဝယ်ပေးရအုံးမလို့ဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြော လိုက်သည်။

ရှယ်ရှူကာသည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ရမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလို ဆိတ်သို့ကြီးမျိုးတော့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပေးပေး ဒီကမ္ဘာမှာတယ် လို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်အတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ကျုပ်ဖာသာကျုပ်ဘဲ ထ ယောက်ထဲ ဆွေးနေပါမယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဂရယ်မျချီရွာကလေးသည် ထိုနေ့အဖို့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း အဖြစ်အ ပျက်ကလေးများဖြင့် ကုန်ဆုံးခဲ့ရလေသည်။

၂၉

ညစာစားပြီးလျှင် ဒါဗီးဒေါ့သည် နေ့လယ်ကရောက်လာသော သတင်းစာများကို ဖတ် ရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်က ပြတင်းပေါက်ခေါက်သံ တိုးတိုး ကြားရသည်။ ပြတင်းကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ နာဂူနေ့ကိုတွေ့ရသည်။ နာဂူနေ့က “ဒီည လုပ်စရာတွေ အများကြီးဘဲဗျ။ ကင်းထံ သွားကြရမယ်။ ကျုပ် ဝင်ခဲ့မယ်နော်။ ပြောစရာတခု ရှိတယ်” ဟု လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

နာဂူနေ့သည် မျက်နှာသေကလေးဖြင့် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် တက်ကြွကာ စိတ်အားထက်သန်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို သတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြစ်လာတာဘဲ ဒါဗီးဒေါ့။ သူတို့အထဲက တယောက်ကိုတော့ တွေ့ပြီပြီဗျ။ ယာကွတ်အိမ်ထဲကို ကျုပ် နှစ်နာရီလုံးလုံး စောင့် ကြည့်နေတယ်။ အဲ ဆပ်ပြင်ပြင်တယောက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရ

တယ်။ သူတို့ဂိုဏ်းထဲက တယောက် နေမှာဘဲဗျ။ ကျုပ်က နေရာယူ၍ နောက် ကျသွားတယ်။ မှောင်ကလဲမှောင်တော့ ပစ်ကွင်းမပိဘူး။ ဒါနဲ့ မပစ်လိုက်ရဘူးဗျ။ သူ့ အရင် တယောက်လဲ ဒီလိုဘဲဝင်သွားမှာဘဲ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြမယ်ဗျာ။ အချိန် ဖြန့်နဲ့နေလို့ မဖြစ်ပူးဗျ။ လမ်းမှာ ရတ်ဗေမော့နေတဲ့ကို ဝင်ပြီးခေါ် သွားကြတာပေါ့။ ယာကွတ် အိမ်ထဲမှာ အိပ်မောကျနေတုန်း ဖမ်းမိ၍လိုတယ်ဗျ။ အားလုံးကို မမိတောင် မှု ဗီတယောက်ကိုတော့ အလွတ်ခံလို့ မဖြစ်ပူး။”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ခေါင်းအုံးအောက်မှ ခြောက်လုံးပူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ သည်။

“ဘယ်လိုသွားကြမလဲ။ အစီအစဉ် လုပ်အုံးမှပေါ့ဗျ”

နာဂူနေ့သည် စီးကရက်ကိုမီးညှိကာ ပြုံးလိုက်သည်။

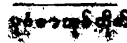
“ဒါမျိုး အရင်က ခဏခဏ လုပ်ပူးပဲတယ်ဗျာ။ နားထောင်း၊ ကျုပ် ပြောမယ်။ အဲဒီ ဂင်တိုတိုကောင်က တံခါးကို မခေါက်ပူးဗျ။ စောစောက ကျုပ်ခေါက်သလိုဘဲ။ ပြတင်းပေါက်ကို ဖခါက်တယ်။ အဲဒီတော့ ပြတင်းပေါက် ထဲက ခေါင်းတလုံး ထွက်လာတယ်ဗျ။ ယာကွတ်ရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ သား ဖြစ်မှာဘဲ။ ပြီးတော့ တံခါးကို နဲ့နဲလေး ဟ ပေးလိုက်တယ်။ ငနဲလဲ စုပ်ကနဲ ဝင်သွားတာဘဲ။ လှေကားထစ် တက်သွားတော့ နောက်ကို လှည့် ကြည့် သေးတယ်ဗျ။ အထဲ ဝင်သွားပြီးမှလဲ တခါ ခေါင်းပြုကြည့်သေးတယ်။ လူကောင်းဆိုရင် ဒီလို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ဘယ်လုပ်မလဲဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်သဘော ကတော့ ဟောဒီလို ဝင်ပမ်းချင်တာဘဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က ပြတင်းပေါက်ကို ခေါက်မယ်။ ရတ်ဗေမော့နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ပြီး စောင့်နေမယ်။ တံခါး ဘယ်သူ ဖွင့်ပေးမလဲဆိုတာ မသေချာဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ညှော်ခန်းထဲဝင်တဲ့တံခါးက တော့ လူသွားလမ်း ကျဉ်းကလေးရှိ ညာဘက်မှာဘဲဗျ။ ဒါတော့ ကျုပ် သေသေချာ ချာ မှတ်မိတယ်။ သော့ခတ်ထားရင် ရိုက်ချိုးပြီးဝင်မယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ဝင်မယ်။ တယောက်ယောက် ပြတင်းကထွက်ပြေးရင် ရတ်ဗေမော့နေတဲ့က ဆီးပြီးတွယ် မယ်။ ဒီညလူတွေတော့ နအေးအေးလေး မိပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က တံခါးဖွင့်မယ်။ ခင်ဗျားနောက်ကသာ လိုက်ခွဲပေတော့။ တခုခုဖြစ်ရင် ဘာမှ မေးမနေနဲ့။ အသိကြား တဲ့ဆိုကိုသာ ပစ်ထဲလိုက်”

နာဂူနေ့သည် ဒါဗီးဒေါ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားသေနတ်ထဲ ကျည်ဆံရှိရဲ့လား ကြည့်အုံးဗျ။ ပြီးရင် ပြတင်း ကဘဲ ထွက်ကြမယ်”

နာဂူနေ့သည် ခါးပတ်ကိုပြင်၍ ပတ်သည်။ ထိုနောက် သူ့ဖိနပ် သူ့ကြည့် ကာ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း ကျုပ်မှာလဲ ဒီခွေးကောင်တွေစောင့်ရတာနဲ့ တကိုယ်လုံး ဖုန်အလိမ်း လိမ်းဖြစ်နေပြီ။ တချိန်လုံးဝပ်ပြီးစောင့်နေရတာဗျ။ တကောင်တခြားမှ ပေါ်မလာ

ဘူး။ ကျုပ်အထင်တော့ အထဲမှာ သုံးယောက်ထက်ပိုမယ်မထင်ဘူး။ တပ်စိတ် နာစိတ် လောက်တော့ ရှိ မထင်ပါဘူးဗျာ”

ဒါဗီးဒေါ့သည် ခြောက်လုံးပူးထဲသို့ ကျည်ဆန်ထည့်ကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့် လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ခုတလော သိပ်ပျော်နေပုံရတယ်။ ကျုပ်အခန်း ရောက် တာ ငါးမိနစ်ဘဲ ရှိသေးတယ်။ သုံးခါတောင် ပြုံးတယ်”

“ကျုပ်တို့အလုပ်က ပျော်စရာချည်း မဟုတ်လားဗျ။ ပြုံးစရာ အကြောင်း ကျုပ်မှာရှိပါတယ်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြတင်းဘောင်ကိုကျော်ကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ညသည် အနည်းငယ်ရွေးထွေးသည်။ တခါတရံ စမ်းချောင်းဆီမှ လေအေးကလေး တချက်တ လေမျှသာ ဝေ့ ရမ်းသည်။ တရွာလုံး အိပ်မောကျနေကြပြီ။ တနေရာမှ နူးပေါက် ကလေးတကောင်၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တဖက်ရွာစွန့်က ခွေးများလည်း တချက်တချက် ဟောင်ကြသည်။ ခွေးဟောင်သံဆုံးလျှင် ကြက်ဖတကောင်လည်း အ ချိန်မှားကာ ယောင်ယောင်မှားမှားထဲ၌ တွန်လိုက်သည်။ နာဂူနေ့နှင့် ဒါဗီးဒေါ့ တို့သည် စကားတခွန်းမျှမပြောဘဲ ရုတ်တမျှနေ့အိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။ ရုတ်တမျှနေ့၏ အိပ်ခန်းပြတင်းကို အသာအယာ ခေါက်လိုက်လျှင် အထက် မီး ရောင်ကိုမြင်ရသည်။ ရုတ်တမျှနေ့၏ မျက်နှာသည် မှောင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်။ နာဂူနေ့က ခြောက်လုံးပူးကိုထောင်၍ ပြုလိုက်သည်။

“လာခဲ့မယ်ဗျ။” ဟုသောအသံကို သူတို့ကြားလိုက်ရသည်။

ခဏကြာလျှင် အိမ်ပြင်သို့ ရုတ်တမျှနေ့ ထွက်လာသည်။ ထိုနောက် တံခါး ကိုနောက်ပြန်ပိတ်ကာ “ကိစ္စမရှိပါဘူး ညှုရာ။ ဆိုဗီယက်ခွဲမှာ လုပ်စရာလေးရှိလို့ လာခေါ်ကြတာပါကွာ။ အလကား လျှောက်လည်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲကဲ အိပ် တော့။ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မှာပါ” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် တနေရာတွင်စုဝေးကာ တိုင်ပင်ကြသည်။ ရုတ်တမျှနေ့က “ခင်ဗျားတွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား” ဟု မေးသည်။

နာဂူနေ့က သူ တွေ့ကြုံခဲ့ပုံကို လေသံဖြင့် ရှင်းပြသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ယာကွတ်၏ခြံထဲသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ခဲ့သည်။ ရုတ် တမျှနေ့က အစီအစဉ် အတိုင်း နေရာယူကာ သေနတ်ကို ကိုင်၍ စောင့်နေခဲ့ သည်။

နာဂူနေ့သည် ရွှေဆိုးမှဦးဆောင်ကာ လှေကားထစ်များကိုတက်သွားသည်။ တံခါး ဒလက် လှည့်သံအနည်းငယ် မြည်သွားသည်။

အိမ်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော် ခဏကြာလျှင် လမ်းကျဉ်းကလေး ထဲမှ ယာကွတ်၏အသံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့၊ ညအချိန်မတော် ဘယ်သူလဲကွ”

နာဂူနေ့က အဖြေပေးလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကို ခုလိုအချိန်မှာလာပြီး နှိုးရတာ
ဝမ်းနဲ့ပါတယ်ဗျာ။ အရေးကြီးလို့ပါ။ နိုင်ငံတော် လယ်ယာဌာနကို အခုသွားကြ
မလို့ဗျ။ အရေးကြီးတယ်”

တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“လာလေဗျာ။ တံခါးဖွင့်စမ်းပါအုံး” နာဂူနေ့က စိတ်မရွံ့တော့ဘဲ အော်
လိုက်သည်။

ညဉ့်နက်လျှင်ဗျ။ မောင်ကမှောင်တော့ မင်းတုံးတွေ ချက်ချင်းစမ်းလို့ မတွေ့
ဘူးဗျ။ ကံ လာဗျာ ဝင်ခဲ့ပါ”

မင်းတုံးဖွင့်သံကြားရပြီးလျှင် တံခါးရွက်ကြီး ပွင့်သွားသည်။

နာဂူနေ့သည် ကိုယ်လုံးအရှိန်ဖြင့် တံခါးရွက်ကို ဆောင့်တွန်းကာ ယာကွတ်
ကို နှံ့နှံ့နှင့်ဆွဲကာလှိုက်ပြီးလျှင် လမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ဝင်သွားသည်။ “ဒီလူ လှုပ်
ရင် ပစ်ထဲ့လိုက်” ဟူ၍လည်း ဒါဗီးဒေါ့ကို လှည့်၍ မှာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် လူသူနေထိုင်သည့် အနံ့ အသက်ကို နာဂူနေ့ရသည်။ သို့သော်
ကြာကြာစူးစမ်းချိန် မရလိုက်။ ညာဘက်လက်တွင် ခြောက်လုံးပုန်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အ
ခန်းတံခါးကို ဗယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ တင်းကြပ်စွာပိတ်ထားသဖြင့် အ
လွယ်တကူပင် ပွင့်သွားသည်။

“အထဲက ဘယ်သူလဲ။ ပစ်လိုက်မယ်နော်”

သူ့ အသံဆုံးလျှင် တံခါးဝသို့ တစ်စုံတစ်ခု ဒေါက်ကနဲ ကျလာကာ ပေါက်ကွဲသံ
အမြည်တီးထွက်ပေါ်လာသည်။ လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံပင်ဖြစ်သည်။ သို့နေ့က
ဆက်ထိုက်ပင် နတ်သေနေ့နတ် သည်တိတ်ဆိတ်နေသောညကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။
ထိုနေ့က သေနတ်သံတချက်ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် အော်သံတချက်ကြားလိုက်ရသည်။

နာဂူနေ့သည် လက်ပစ်ဗုံး အစအနများမှန်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် နေရာတွင်
ပဲ့ချင်းပြီး သေဆုံးသွားလေသည်။ ဒါဗီးဒေါ့သည် သူ့နေ့ကမှ ဇွတ်အတင်းဝင်၍
လိုက်ကာ အခန်းထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်ပစ်လိုက်သေးသည်။ ထိုနေ့က စက်သေ
နတ်မှန်ကာ ပုံလဲ ကျသွားလေသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သည် သတိမေ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌လူးလှိမ်နေသည်။ လက်တဖက်
ကလည်း တံခါးဘောင်တခုကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဒါဗီးဒေါ့၏ ရင်ပပ်၌ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်လေးချက်ထိသည်။ ချက်ချင်းမ
သေသေး။ သူ့ကို မိတ်ဆွေများက မှောင်ကြီးထဲတွင် စမ်းတားဝါးဖြင့် ပေ့ချီကာ
အိမ်သို့သယ်လာခဲ့ကြရသည်။ ပြန်လည်၍ကား သတိလည်မလာတော့။ ဒါဗီးဒေါ့
သည်။ ဆဲ ခြောက်နှာရီလုံးလုံး သေမင်းနှင့် နပမ်းလုံးနေသည်။

မိုးလင်းလျှင် ခရိုင်မှဆရာဝန်တယောက်ရောက်လာသည်။ လူငယ်လူရွယ်ပင်ဖြစ်
သည်။ ဂရယ်မျချီ ပါတီအုပ်စုမှ ကွန်မြူနစ်များလည်း ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေ့က
ဒါဗီးဒေါ့ကို ချစ်ခင်ကြသည့် စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ဝင်တို့လည်း သတင်းကြားလျှင်

ကြားချင်း လယ်ထဲမှတက်လာကြသည်။ ဆရာဝန်သည် လက်ထုတ်ရင်း မည်သူမျှ မမေးရဘဲနှင့် အပြေတခုပေးလိုက်သည်။ “မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီရဲဘော်သိပ် အသက်ပြင်းတယ်။ သိပ်ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။ သူ့ကိုယ်မှ မှမရွှေ့ပါနဲ့တော့။ ပြီးတော့ ဘာမှလဲမလုပ်ကြပါနဲ့။ ရွာထဲမှာ ရေခဲရှိသလား။ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့အနားမှာတော့ တယောက်ယောက် အမြဲစောင့်နေဖို့ပဲ”

ရတ်ဇမျော့နော့နှင့် မိတ်ဒန်နီကော့တို့သည် ဆရာဝန်ကသေးငယ်နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာကြသည်။ ရတ်ဇမျော့နော့၏ နှုတ်ခမ်းမှာစုသည် တဖျတ်ဖျတ်တုန်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် ဒါဗီးဒေးရိုရာသို့သာရောက်နေသည်။ မိတ်ဒန်နီကော့၏ နားထင်ကြောကြီးများသည် ထောင်နေသည်။ သူ့ခေါင်းသည် စိုက်စိုက်ကျနေသည်။ သူသည် အငြိမ်မနေနိုင်။ ပြင်ဘက်သို့ထွက်ကာ လူးလာလျှောက်နေသည်။ ရတ်ဇမျော့နော့သည် ခြံထဲထွက်လာကာ တံခါးပေါက်ကိုမှီလျက် ရပ်နေသည်။ ပန်းဘဲဆရာရှာလီသည် ဝင်းထဲရဲဆီသို့သွားကာ အကြောင်းမရှိဘဲ ဝင်းထဲကို ခြေဖြင့်ခပ်ဆတ်ဆတ်ကန်လိုက်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကော့သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နှုပတင်ကာ ရပ်နေရင်း မျက်ရည် တွေ့တွေ့ကျနေသည်။ မျက်ရည်စတိုက်ပင် သုတ်ရမုန်းမသိတော့။ သူတို့အားလုံးသည် ချစ်ခင်သောမိတ်ဆွေတယောက် ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် ကိုယ်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်တွေးတောကာ ဝမ်းနည်းတသနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒါဗီးဒေးရိုရာသို့သဖြင့် အားလုံးကား ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းအမှန်ပင် ဖြစ်ကြသည်။

ဒါဗီးဒေးရိုရာသည် ထိုညမှာပင် သေဆုံးသွားလေသည်။ မသေမီကလေးတွင် သတိလည်လာသေးသည်။ မျက်လုံးပွင့်လာကာ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော အဖိုးအိုရှယ်ရှူကာအား စိုက်မြို့ကြည့်ပြီးလျှင် “ဘာလို့ငိုနေရတာလဲ အဖိုး”ဟု မပွင့်တပွင့်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ ပွက်သွက်လာသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများကို မျိုချရန် ကြိုးစားရင်း နောက်ဆုံးစကားကို မတီတပီ ပြောသွားရှာသည်။ “ငိုနေဘို့ မလိုပါဘူး အဖိုး” ထိုနောက် ပြုံးပြရန်ပင် ကြိုးစားရှာသည်။

ထိုနောက် အသံရှည်ကြီးတချက်ဖြင့် ညည်းညူကာ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ သို့နှင့် ဒွန်ဒေသတွင် ကျင်လည်ကျက်စားကုန်သော ညဉ့်ငှက်ကလေးတို့သည် ရဲဘော်ကြီး ဒါဗီးဒေးရိုရာနှင့် ရဲဘော်ကြီး နာဂူနော့တို့ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့် အခနဲဖြင့် လွမ်းတေးကို သိမ့်ကြလေသည်။ ထိုအတူ စုပေါင်းလယ်ယာကင်းထဲမှ ရွှေရည်လူးနေသည့် ဂျွန်တို့သည်လည်း ရဲဘော်ကြီးနှစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြောင်း အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ဆိုကြလေသည်။ ဂရယ်မျချီ ရွာထိပ်ဆီရှိ စမ်းချောင်းကလေးများတွင်လည်း ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတို့သည် ထိုသတင်းကိုစင် အချင်းချင်း တီးတိုးစကားဆိုကြလေသည်။ ယခုမှ အားလုံး လွန်ခဲ့လေပြီတကား။

နှစ်လတာမျှ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ တိမ်တိုက်ပြုဆူဆူတို့သည် ဂရယ်မျချီရွာကလေးပေါ်၌ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ပျံ့နေလေသည်။ စမ်းချောင်းထက်က ပေါ့ပလာပင်တို့

တိုင် အရွက်တို့သည် ရွှေသောအဆင်း ဝါသောအဆင်းကို ဆောင်ကြလေကုန်သည်။
စမ်းချောင်းကလေးသည်လည်း ကြည်လင်သည်ထက် ကြည်လင်လာလေသည်။ စာ
သင်ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရွာလယ်ကွက်လပ်တခုရှိသည်။ ထိုကွက်လပ်၌ ရဲဘော်
ဒါဝါဒါနှင့် နုကုန်တို့ကို မြှုပ်နှံကာ ဂူနှစ်ခုပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုဂူနှစ်ခုဘေးတွင်
မြက်ပင်ကလေးများသည် စိမ်းလဲသော အညောက်အစို များ ပြုထွက်စပြုလာသည်။
မလှမ်းမကမ်းတွင် စတက်မြက်ခင်းမှ တောပန်းတပွင့်သည် ညှိုးငယ်စွာပွင့်နေရှာသည်။
နေကြာပန်းသုံးပင်ကား လေပြေအငွေ့ တွင် ယိမ်းတို့ လှုပ်ကစားနေကြသည်။

ထိုနှစ်လအတွင်း ဂရယ်မျချီချောင်းကလေးတွင် ဝေများ ပြည့်လျှံလာသည်။
ဂရယ်မျချီရွာကလေးတွင်လည်း ပြောင်းလဲမှုများ ရှိလာခဲ့သည်။ သူ့ ရဲဘော်နှစ်ယောက်
ကို မြှုပ်နှံပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ အဖိုးရှယ်ရှုကာသည် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်ပင်
အိုစာသွားသည်။ အရင်ကလို စကားမပြောတော့။ ဖော်ဖော်ရွေရွေလည်း မရှိလှ။
မျက်နှာကလေး တဝေ ၈၀ ဖြင့်သာ တကိုယ်တည်း နေတတ်လေသည်။ အသုဘ ပြီး
ဆုံးလျှင် အဖိုးကြီးသည် အိပ်ရာထဲ၌ အလေးအနက် အိပ်ရာထဲ၌ ခွေနေသည်။ ရှယ်
ရှုကာ အိပ်ရာထဲမှ ထသည့်နေ့တွင် အဖိုးကြီးသည် သူ့ ယောက်ျားကိုကြည့်ကာ အ
ထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေသည်။ အဖိုးကြီး၏ ဗယ်ဘက်ပါးသည် အနည်းငယ် ရွဲ့လာ
သည်။

“အမယ်လေး၊ တော် ဘာဖြစ်တာလဲ” အဖိုးကြီးသည် အံ့အား သင့်နေ
သည်။

ရှယ်ရှုကာသည် လက်ဝဲဘက်ပါးစောင်က ယိုစီးလာသော သွားရည်တို့ကို သုတ်
ကာ မယ်လေး ပြန်ချီပြောသည်။ “ဘာမှားဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ။ လူငယ်လေးတွေ
တောင် ယောက်ျားကြပြန်။ သူ့လိုအဖိုးကြီးလဲ သေဘို့အချိန် တန်ပြီပေါ့ကွ”

သို့ရာတွင် စာပဲ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည့် အခါတွင်ကား ဗယ်ဘက်ခြေတဖက်
ဆွဲနေသည်ကို အဖိုးကြီးတွေ့ရပြန်သည်။ တဖန် စီးကရက်လိပ်ရန် ဗယ်ဘက်လက်ကို
လည်း မနည်းမင် အားယူကာ မ ထင်ရသည်။

“အေးကယ်၊ လေဖြတ်နေသလိုဘဲ။ ငါလဲ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူးကွ”
တပတ်ခန့်ကြာသောအခါ အနည်းငယ် နေကောင်းသလိုရှိလာသည်။ လမ်းအ
နည်းငယ် လျှောက်နိုင်လာသည်။ လက်ကို လှုပ်နိုင် ရွာနိုင်လာသည်။ သို့ရာတွင် မြင်း
လည်းမောင်းသည့် အလုပ်ကိုကား မလုပ်လိုတော့ဟု ငြင်းလိုက်သည်။ အုပ်ချုပ်မှု အဖွဲ့ရုံး
သို့ သွားကာ ဥက္ကဋ္ဌသစ် မိတ်ဒန်နီကော့အား မြင်းလည်း မမောင်းလိုတော့ကြောင်း
ပြောလိုက်သည်။

“မြင်းလည်းမမောင်းတဲ့ အချိန်တွေကုန်ခဲ့ပါပြီကွယ်။ မိမြင်းကြီးတွေကို ငါမကိုင်
နိုင်တော့ဘူးကွယ်”

“ရက်စမော့နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲ အဖိုးအတွက် စဉ်းစားနေကြတာပါ။
စတိုမှာ ညှစ်စောင့်လုပ်နိုင်သားဘဲ။ အဖိုးအတွက် နွေးထွေးတဲ့ အခန်းထဲလုပ်ပေး

ထားမယ်။ မီးဖိုလဲ ဖိုပေးမယ်။ ဆောင်းတွင်း အတွက်ဆိုရင် သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီရမယ်။ သားရေပိနပ်ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ အဲဒီအလုပ်နဲ့တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်နော်။ အဖိုးအတွက် အကြေးငွေလဲရမယ်ဗျာ။ အဖိုး တခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု မိတ်ဒန်နီကော့က ဆိုသည်။

“အေး အဲဒီအလုပ်ဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူးကွယ်။ ကျုပ်ကို မမေ့တဘဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ မိတ်ဒန်နီကော့။ ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ပါစေကွယ်။ ကျုပ်မှာဖြင့် ခုတလော ကောင်းကောင်းကို အိပ်လို့ မပျော်ဘူးဗျို။ ကဲ မြင်းကြီးတွေ နှုတ်ဆက်ခဲ့အံ့မယ်။ ပြီးမှဘဲ အိမ်ပြန်တော့မယ်။ ဒါထက် ဒီမြင်းလည်းကိုတော့ ဘယ်သူ မောင်းမှာတဲ့လဲ”

“ဟက်ခလက်နေ့ မောင်းလိမ့်မယ်”

“အဲ ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သိပ်မသယ်ချင်တော့ဘူး။ သူတို့အတွက် စိတ်လက်များကလဲ မကောင်းတော့ပါဘူး။ ဒါမီးဒေ နဲ့ နာဂုနေ့တို့သွာရုံရင် ကျုပ်လဲ နောက်ထပ် နှစ်နှစ်လောက် အသက်ရှည်ဘို့ ရှိသေးတယ်။ ခုတော့ကွယ် သေထာနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး” ရှယ်ဂျူကာသည် မျက်ရည်စက် သုတ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့ညမှစ၍ အဖိုးကြီးသည် ညစောင့်တာဝန်ကို ယူလေသည်။

သူစောင့်သည့် ဂိုဒေါင်သည် သူ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်၏ ဂူနှစ်ခုနှင့် မတေးလှ။ နောက်တနေ့တွင် အဖိုးကြီးသည် ရံတင်းတလက်နှင့် လွတ်ထွက်ကို ယူကာ ဂူနှစ်ခုကို ခတ်ထားသော ဝင်းထရံဘေး၌ ခုံတန်းလျှားကလေးတခုကို ဆောက်လေသည်။ ညအခါတွင် ထိုခုံတန်းလျှားပေါ် မှာပင် ထိုင်နေတတ်လေသည်။

“ကျုပ်ချစ်ခင်တဲ့သူတွေအနားက မခွာဘဲကပ်နေရတော့တာပဲဗျ။ သူတို့ခိုး နီးနေရတော့ ကျုပ်လဲ စိတ်သက်သာတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့လဲ ပမ်းသာ ချွတ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် အိပ်ထောင်သက်မှာ ကလေးသားမြေး မရခဲ့ပါဘူး ရတ်ဇမျော့နေ့။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ်မှာ သားနှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို စိတ်ထဲ ထိခိုက်နေမိတယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ တကွက်မှမရတော့ပါဘူးဗျာ” ဟု ရတ်ဇမျော့နေ့အား ပြောလေသည်။

ရတ်ဇမျော့နေ့သည် ယခုအခါ ပါတီအုပ်စု၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်လာသည်။ သူသည် အဖိုးကြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်နေပုံကို သဘောပေါက်မိသည်။ ထိုအကြောင်းကို မိတ်ဒန်နီကော့နှင့်ဆုံမိတိုင်း ပြောမိလေသည်။

“ခုတလော အဖိုး ရှယ်ဂျူကာ ပြောင်းလဲလာတာ သတိထားမိခဲ့လား မိတ်ဒန်နီကော့။ အခု သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သူ့လွှမ်းဆွေး နေတယ်ဗျ။ နေ့ညသေတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ ခေါင်းလဲ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်လာတယ်။ အဖိုးကြီး သေရင်တော့ နှမြော့စရာပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ အဖိုးကြီးမရှိရင် တမျိုး ဟာသွားမှာဘဲ”

အချိန်သည် တရွေ့ ရွေ့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ နေ့တာတို့သည် တိုလာကာ လေ
ကောင်းလေသန့်များ တိုက်ခတ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ သင်းချိုင်း ဝန်းကျင်
တွင် ကောက်ရိုးနဲ့ များ သင်းလာသည်။

ကောက်ရိုးနယ်ချိန်ရောက်လျှင် ရှယ်ရှူကာသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ ရှင်လန်း
လာသည်။ စက်မောင်းသံများ၊ လူသံသွယ်များ ကြားနေရသည်။ သူ့ ဝန်းကျင်
တွင် စိုပြည်လာသဖြင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ ညတာလည်း ပို၍ ရှည်လာ
သည်။ ကြီးကြားငှက်များအော်မြည်သံကို ညအခါကြားလာရသည်။ ဘဲငန်းများ၏
ဆူညံသံကိုလည်း ကြားလာရသည်။

တညနေတွင် မှောင်ရီဖျိုးသည်နှင့် သူ့ ထံပါးသို့ ခေါင်းတွင် ပုဝါနက် ရစ်
ပတ်ထားသော မိန်းမငယ်တယောက် ရောက်လာသည်။ သူ့ ရွေ့တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ
ရပ်နေသည်။

“ဘယ်သူလဲကွယ်” မနည်းပင် သဲကွဲအောင် ကြည့်ရသည်။

“ကျွန်မပါ အဖိုး။ ဗာယာ ရယ်လေ”

အဖိုးကြီးသည် ခုံတန်းလျားမှ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်သည်။

“အင်း အခု မင်းရောက်လာပြီပေါ့ ငါ့သမီး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းလဲ
မေ့နေပြီလို့ ထင်နေမိတယ်ကွယ်။ ဖြစ်ပုံသာကြည့်ပေတော့ ဗာယာ။ ဒို့ကို သူ့ပစ်
သွားပြီကွယ်။ ကဲ ကဲ ငါ့သမီး အထဲဝင်။ ဟောတို့မှာ သူ့ သင်းချိုင်းကွယ်။ အင်း သူ့
အနား ခဏလောက်နေလိုက်ပါကွယ်။ အဖိုး ဂိုဒေါင်ဆီကို ခဏသွားကြည့်လိုက် အိုး
မယ်။ ကျုပ်မှာလဲ အသက်ကြီးမှ လှုပ်ရှားစာထုပ်တွေ များလာပြန်တယ်ကွယ်”

အဖိုးကြီးသည် တနင်္ဂနွေ ပြန်မလာဘဲ နေသည်။ ဗာယာသည် ဒါဗီးဒေါ့
၏ဂူထိပ်တွင် ဒူးထောက်ကာထိုင်နေသည်။ အဖိုးကြီး၏ ချောင်းဟန်သံ ကြားမှ နေ
ရာမှထကာ ထွက်လာသည်။ ထိုနေ့က အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်သွားသဖြင့် ဝင်းထရံ
ကိုမှီလိုက်သည်။ ထိုနေ့ထုတွင် ဗာယာသည် တိတ်ဆိတ်စွာရပ်နေသည်။ ရှယ်ရှူကာ
လည်း ဘာမျှမပြောဘဲ သူ့ ကိုကြည့်နေသည်။ ထိုနေ့ကမှ ဗာယာက “ကျွန်မ
ကို သန့်နှစ်ယောက်ထဲ ထားခဲ့တာ သိပ်ကျေးဇူး တင်တယ် အဖိုး” ဟု တိုးတိုး ပြော
သည်။

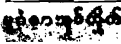
“မလိုပါဘူးကွယ်။ အခု ငါ့သမီး ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကျွန်မ တခါထဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒီမနက်ဘဲ ရောက်တယ်။ လူတွေမြင်မှာ
စိုးတာနဲ့ မှောင်အောင်စောင့်နေပြီးမှ ဒီကိုလာရတာ အဖိုး”

“မင်း သင်တန်းကရော”

“ကျွန်မ သင်တန်းကို စွန့်ခဲ့ပြီ။ အိမ်က တာဝန်လဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်
လား”

“အင်း ဒို့ ဒါဗီးဒေါ့ကတော့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ပူးကွယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မအာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး အဖိုး” ဗာယာ၏ အသံသည် အနည်းငယ် အက်ကဲ့နေသည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ ဘာမှ မပြောတတ်ဖူး။ ကျုပ်သမီး သဘောကျသလို သာ လုပ်ပေးတော့။ ဒါပေမယ့် သူမကြိုက်တာတော့ မလုပ်နဲ့ကွယ်။ သူ့ဟာ မင်းကို သိပ်ချစ်တာ”

ဗာယာသည် ရွာလယ် ကွက်လပ်မှ တဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေသည်။ အဖိုးကြီးကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့။

ထိုနေ့ည အာရုဏ်တက်သည်အထိ ကောင်းကင်ထက်တွင် ကြိုးကြာငှက်တို့ပျံပဲ နေလေသည်။ ရှယ်ရှူကာသည် အာရုဏ်တက်သည်အထိပင် တမေ့မျှ မအိပ်တော့ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချနေလေသည်။ သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ဘူမိမျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်ထက်သို့ အသွယ်သွယ် စီးကျလာလေသည်။

သို့နှင့် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ဒွန်ဒေသတွင် ဆူပူသောင်းကျန်းသူတို့၏ အစအနတို့သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာသည်။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေး သမားတို့၏ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းတို့ကိုလည်း ဖမ်းဆီးလာသည်။

ဒါဗီးဒေါ့သေဆုံးပြီးနောက် ထိုင်းရထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တို့သည် ရော့စတော့မှ ဂရယ်မျိုချီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရက်စမြော့နော့က ဖစ်သတ်လိုက်သွား၏ အမည်ဖော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသူသည် သူတို့အလိုရှိနေသော လက်ထက်ရက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ရက်သတ္တသုံးပတ်ရှိလျှင် ထက်ချက်နှင့် မန်းမလေးတို့ နိုင်ငံတော်လယ်ယာဌာနသို့ ကလက်ရှန်ကော့ဆိုသူရောက်လာကာ စာရင်းကိုင်ဆိုသူကိုတွေ့သည်။ “အင်း၊ ဗိုလ်ကြီးပေါ်လော့ဆက်က ဒီမှာချောင်ခိုနေတာကိုးဗျ။ ကဲဗျာ အပြင်ဘက် ခဏထွက်ပြီး စကားစမြည်လေးများပြောကြတာအောင်”

အရပ်ဝတ်နှင့် လူတယောက်သည် ပြင်ဘက်တွင် စောင့်မိနေသည်။ အဖို့နဲ့လဲသည် ကလက်ရှန်ကော့လောက် မသိမိမေ့လှ။ ပေါ်လော့ဆက်ကို မြင်လိုက်လျှင်ပင် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်များ သန်းနေသည်။

“ဝက်မျိုးကြီး၊ ခင်ဗျား အတော်ခြေရည်ရည်ဆန်နိုင်ခဲ့တာကိုးဗျ။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မယ်ထင်သလား။ ကဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ။ ရောစတော့ကိုလိုက်ခဲ။ ဟိမ္မာ၊ ပြောစရာတွေအများကြီးရှိတယ်။ ခင်ဗျားတော့လား မသေခင် တွန့်လိမ့်သွားအောင် ကျုပ်ဆုံးမလိုက်အုံးမယ်”

“အမယ် ကြောက်စရာကြီးပါလားဗျ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုခြောက်တာလား” ပေါ်လော့ဆက်က ခပ်ထေ့ထေ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်ကို မုန်းတီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ပေါ်လော့ဆက်ကို ထိုနေရာမှာပင် ရှာဖွေကြသည်။ “ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ အလကားအချိန်ကုန်ခံနေကြနဲ့။ ကျုပ်မှာ တာလက်နက်မှမပါဘူး။ ဘာလို့ ကျုပ်နဲ့အတူ

ယူလာမလဲဗျ။ ကျုပ်တဲတဲအိမ်မှာ ခြောက်လုံးပူးထားခဲ့တာပေါ့” ဟု ပေါ်လော့ ဆက်က ပြောသည်။

လမ်းတွင် ပေါ်လော့ဆက်သည် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တို့ကို အောက်ပါ အတိုင်း ရှင်းလင်းပြောဆိုလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်ခြောက်လန့်နေရတာလဲ။ နှိပ်စက်အုံးမ လို့လား။ မရဘူးဗျ။ ဘယ်လို နှိပ်စက် နှိပ်စက် ကျုပ်ခံနိုင်တယ်။ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်ကို ဘာမှ နှိပ်စက်နေစရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ်သိသမျှတော့ အကုန်လုံး အိပ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြမယ်။ ကျုပ်စကားအတိုင်း ထည်ပါစေ့မယ်ဗျာ။ ကျုပ်အရာရှိတယောက်ပါ။ ကျုပ်ကိုခင်ဗျားတို့နှစ်ပါးဖက်တို့နိုင်ပါဘူး။ လူဆိုတာ တသက်မှာ တခါသေရိုးပါ။ ကျုပ်တို့မအောင်မြင်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာထူးသေးလဲ၊ သေဘိရှိတော့တာပေါ့။ ရှုံးတဲ့ သူက ခေါင်းငုံ့ ပေးလိုက်ရုံပေါ့ဗျ။ ကျုပ်သေဘိအသင့်ပါဘဲ။ သေမှာအတွက်တော့ ပြင် ကျုပ်နဲ့နဲ့လေးမှ မတုန်လှုပ်မိပါဘူး”

“ဟေ့လျှား၊ လေ့လာပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောမနေနဲ့ဗျာ။ တိတ်စမ်း၊ ခင် ဗျား အပြစ်ဒဏ် ကြေကြေလည်လည်ခံရစေ မယ်”

သူ၏တည်းခိုအိမ်တွင် ရွာအဖွဲ့ကြရာ မောဆာပစ္စတိတလက်ကိုတွေ့ရသည်။ ဘီဒို ထဲ၌ကား စာရွက်စာတန်းတခုမျှ မတွေ့ရ။ စာပို့ပေါ်တွင်မူ လီနင်၏ စုပေါင်း ကျမ်း နှစ်ဆယ်ငါးတွက် တွေ့ရလေသည်။

“ဒါ ခင်ဗျားစာအုပ်တွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

ပေါ်လော့ဆက်က ရယ်လက်သည်။

“ရန်သူကို တိုက်ချင်ရင် ရန်သူ့ လက်နက်ကို သိထားရမှာပေါ့ဗျ”

ပေါ်လော့ဆက်သည် သူ့ စကားအတိုင်းပင် တည်သည်။ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် အခါ ဆီဒူ ဝင်စေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး နစ်ကိုစကီ၊ ဗိုလ်ကြီး ကဇန်စတန်နှင့်တကွ သူမှတ်မိ လေသမျှ ဂရုမပြုဘဲ နန်းကျင်ရှိ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့ဝင် အားလုံးကိုဖော်သည်။ နစ်ကိုစကီက တဆင့် ကျန်အဖွဲ့ဝင်များကိုလည်း ဖော်လိုက်သည်။

အလော့ပင်လယ်နက်ဒေသတွင် တသိကြီးကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ယာကွတ်နှင့် သူ့ သားအပါအဝင် ကော့ဆက်ပေါင်း ခြောက်ရာကျော်တို့ကို ပုန်ကန်မှုဖြင့် ထောင် ဒဏ်အသီးသီးပေးလိုက်သည်။ ထိုထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်သူများကိုမူ ပစ်သတ် လိုက်သည်။ ထိုအထဲတွင် ပေါ်လော့ဆက်၊ နစ်ကိုစကီ၊ ကဇန်စတန်၊ စတာလင်ဂရက် နှင့် သူ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆက်ဗာတီယက်နှင့် သူ၏ လက်ထောက်နှစ်ယောက်၊ မော်စကို တွင် နှာပညတ်နှင့် နေတိုင်လှုပ်ရှားကြသော ရုပ်ပြုတပ်ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် အရာရှိများ စုစုပေါင်း ၉ ယောက်တို့ ပါဝင်ကြသည်။ မော်စကိုမှ လေးယောက်သာ လွတ်ထွက် သွားကာ နယ်ခြားကို ပြတ်၍ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရုရှားပြည်တောင်ပိုင်းတွင် ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ထောင်ထားခြားနားသည့် တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသည် ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့လေသည်။

ဗာယာ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် မကြာမီပင် ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်သည် ရုရှတ်တီမှ ပြန်လာသည်။ မိတ်ဒန်နိုကော့က သူ့ အား ထွန်စက်ဝယ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ညနေတွင် မိတ်ဒန်နိုကော့၊ ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်၊ အိုင်ဗင်နိုက်ဒယော့နော့တို့ သုံးယောက်ဆုံမိကြကာ အစည်းအဝေးတခု ပြုလုပ်ကြသည်။ ရတ်ဇမေ့ဉာဏ် ထွန်စက်ဝယ် ခရီးအကြောင်းကို တင်ပြသည်။ ထိုနောက် “ဗာယာပြန်လာပြီလို့ ပြောတယ်။ သင်တန်းဆက်မတက်တော့ဘူးတဲ့ဗျ။ ဒီပဲခော့အဖွဲ့မှာ ဝင်မယ်ဆိုတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ သူတို့အိမ်ထောင်က ကြီးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျောင်းဆက်တက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ ဒီကလေးမလေး မသိပါဘူးဗျ။ မိတ်ဒန်နိုကော့က သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

ထိုအခါ ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်က သူ့ စိတ်ကူးကို တင်ပြလေသည်။ သူ့ တင်ပြချက်ကို အားလုံးက လက်ခံကြလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ့မျှော်လင့်မိသည်။

“ကလေးမက ကျုပ်တို့ ဒါဗီးဒေါ့နဲ့ ယူမလို့ဗျ။ ဒါဗီးဒေါ့က သင်တန်းတက်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ တခုခုလုပ်ကြရမယ်။ နက်ပြန် ကလေးမလေးကို ခေါ်တွေ့မယ်ဗျာ။ ကျောင်းပြန်တက်အောင် ပြောမယ်။ သူ့ အိမ်ထောင်ကို စုပေါင်းလယ်ယာက တာဝန်ယူမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်ဒါဗီးဒေါ့ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဗာယာ့ အိမ်ထောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ရှုကြရမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ ကန့်ကွက်ချင်ကြသေးသလား”

မိတ်ဒန်နိုကော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အိုင်ဗင်နိုက်ဒယော့က “ကလေးမပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

ထိုခဏတွင် ရတ်ဇမေ့ဉာဏ်သည် တစုံတခုကို သတိရလာသည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ် တခုပြောအို့ မေ့နေတယ်ဗျ။ ရုရှတ်တီမှာ ကျုပ် ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ထင်သလဲ။ လူရုကာနဲ့ တွေ့ခဲ့သဗျာ။ လမ်းမှာ မိန်းမခပ်ဝဝ တယောက်နဲ့ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင် ယောက်ျားတယောက်တွေ့တော့ လူရုကာနဲ့ တူပါတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ မသေချာလှဘူးဗျ။ ဝမ်းနေပြီဗျာ။ မျက်နှာကြီးလဲ ပြုလို့။ မျက်ပေါက်တောင် မရှိတော့ဘူး။ လမ်းလျှောက်ပုံကြည့်ရတာ လူရုကာနဲ့ တူတယ်လို့တော့ ထင်မိတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ ဆီသွားပြီး ‘ဘယ်နှယ်လဲ လူရုကာ။ နေကောင်းရဲ့နော်’ လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ‘ရှင်ကို ကျွန်မ မသိပါဘူး’ တဲ့။ ‘မင်း လူရုကာမဟုတ်လား’ လို့ မေးတော့ ‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ လူရုကာ ဖြစ်ခဲ့ကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ လူကီးရီးယား ဆီရီဗိုဗာ ဖြစ်နေပါတယ်တဲ့။ တောဒါ ကျွန်မခင်ပွန်း အင်ဂျင်နီယာ ဆီရီဗိုဗာပါဘဲ’ တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရတာပေါ့ဗျ။ သူက

ကျုပ်ကို ခပ်တည်တည်ကြည့်တယ်။ သူ့ မိန်းမကို ဘာလာပြီး ရှုပ်တာလဲလို့ ထင်ဟန် တူပါရဲ့။ ဒါနဲ့သူတို့လဲ လှည့်ထွက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်လဲ သူတို့ကိုကြည့်ရင်း စဉ်းစား ကြည့်မိတယ်။ အင်း၊ ဒီမိန်းမတွေဟာ အံ့ဩစရာ မိန်းမတွေဘဲ။ တတ်လဲ တတ်နိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်လဲ နာဂူနော့ဟာ သူတို့ကိုပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ပြီးထွက်လာခဲ့တာဘဲ။ ကြည့်ပါ အားဗျာ။ လူကုကာဆိုရင် လင်နှစ်ယောက်သေပြီ။ ဒါပေမယ့် တတိယတယောက်နဲ့ ဆက်မိနေပြန်ပြီ။ လူကုကာအနေနဲ့ ယောက်ျားရွာလို့ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည် ပါတယ်။ ကျုပ်အံ့ဩတာတခုကတော့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပြောင်ပြောင်လက်လက်ဖြစ် ပြီး ဝမ်းလာသလဲဆိုတာပါဘဲ။ ဝတာမှ အရင်က အလှတွေကို ပျောက်သွားတာဘဲ။ ဟို တုန်းကတော့ လယ်ကလဲငယ်ဆိုတော့ သွေးသားတက်စ အရွယ်၊ အလှပန်းပွင့်စ အရွယ် မဟုတ်လားဗျ” ရတ်ဇမော့နော့သည် သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်သည်။ “ခုတော့ ဘဝ ပြောင်းကုန်ကြပြီ။ ဟိုတုန်းက တရွာထဲ အတူနေခဲ့တာတွေ၊ သူ ဘယ်လို လှခဲ့ ကြခဲ့ တာတွေ။ အင်း၊ လူ့ ဘဝဆိုတာ အကွေ့ အကောက်တွေ အပြောင်းအလဲတွေ အများ သားလားဗျာ။ တခါတလေ မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲသွားတတ်တာဘဲ။ ကဲ သွားကြရအောင်”

သူတို့သည် ရုံးခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒွန်မြစ်၏ ဟိုမှာဘက်တွင် မိုးသား များ မည်းတက်လာသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် လျှပ်စေ့တချက် လက်လာပြီး နောက် အဝေးဆီမှ မိုးရွှေးသံ သဲသဲကို ကြားရသည်။

“အင်း၊ ဒီနှစ် မိုးခွဲတာ သိပ်နောက်ကျတာဘဲ။ လာဗျာ၊ လျှပ်လက်တာထိုင် ကြည့်ကြရအောင်၊ ကြည့်လို့အကောင်းသားဗျ” ဟု မိတ်ဒန်နီကော့က မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ဆီကြည့်ကာပြောခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားဘဲကြည့်လို့ကောင်းရင်နေခဲ့ပေတော့။ ကျုပ်တော့ သွားတော့မယ်” ရတ်ဇမော့နော့သည် ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူသည် ရွာပြင်သို့ထွက်လာပြီးလျှင် ခဏမျှတွေ့ဝေနေကာ သင်းချိုင်းဆီသို့ ပြေးသွား သည်။ ဂူများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကာ တနေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ခေါင်းငုံ့ကာ သင်းချိုင်းတခုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးလျှင် တကိုယ်တည်း တိုးတိုးပြောလေသည်။ “မင်းနေ့တက်ဆုံး ခေါင်းချွတ်နေရာကို ငါ ပြုပြင်ပြင် မလုပ် နိုင်ခဲ့ဘူး အိမ်ဒီဆီယာ။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါချစ်လျက်ပါဘဲ။ မင်းဟာ ငါ့တဘက် မှာ မမေ့နိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ သူတယောက်ပါဘဲ။ ငါကလဲ မအားတော့ ခဏခဏ ဒို့မတွေ့နိုင်ခဲ့ဘူး။ မင်းအပေါ် နာကျည်းအောင် ပြုမူပြောဆိုခဲ့တာများရှိရင် လဲ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

သူသည် ထိုနေရာတွင် အဖြေတစ်စုံတရာကို မျှော်လင့်နေဟန်ဖြင့် အကြာကြီး ရပ် နေလေသည်။ သူ့ခါးသည် ကိုင်းညွတ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှား ခြင်း မရှိ။ နွေးထွေးသော လေပြည့်လေညင်းတသုတ်သည် သူ့မျက်နှာကို ထိုက်ခတ်

လိုက်သည်။ ထိုနောက် မိုးရွာစပြုလာသည်။ ဒွန်ပြင်၏ ဟိုမှာဘက်တွင် လျှပ်စီးရောင်
 သည် တဝင်းဝင်းလက်နေသည်။ ထိုအခါတွင်မူ ရုတ်တမျှော့နေ့သည် သင်းချိုင်းပုံ
 ကိုကြည့်နေရာမှ ရိုဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော့ကာ
 ကြည့်နေလေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တခြမ်းလုံး မိုးသားမျှော့အိတ်ကလာကာ ဩ
 ကာသလောကကြီးသည် ရာသီ၏အခေါင်အထွတ်ကာလတွင် နောက်ဆုံး မိုးပုန်တိုင်း
 ကြောင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရလေသတည်း။